CHINA MIÉVILLE

KRAKEN

FANTASY | PALADIN

„Umorul negru de care dă dovadă Mieville este scandalos de savuros.”

Damien G. Walter, *The Guardian*

„Dintre toate scrierile lui Mieville de până acum, Kraken este cea mai exuberantă din punct de vedere stilistic. Este plină de metafore, dar şi nebunesc de creativă, îmbinând muzicalitatea limbajului britanic cu jargonul semi-ştiinţific al literaturii oculte.”

James Bradley, *The Sydney Morning Herald*

„Mieville aruncă în aer tot ce ştiam despre genul fantastic-urban, transformându-l într-o comedie sălbatică.”

Entertainment Weekly

„Autorul britanic China Mieville îmbină în acest roman magia, culturile religioase, drama poliţistă, cultura pop şi zeii. Fanii săi se vor lăsa cu plăcere prinşi în vârtejul ameţitor al detaliilor scandaloase şi al personajelor fantastice.”

Publishers Weekly

„Punctul forte al cărţii constă în conştientizarea faptului că a avea credinţă în ceva este un mod de viaţă.”

The Independent

China Mieville

KRAKEN
O ANATOMIE

Traducere din limba engleză şi note
de Laura Ciobanu

Pentru Mark Bould, tovarăş într-ale tentaculelor

„Valuri verzui se sparg de trupul meu
Pe când mă-nalţ, căci vremea mi-a venit.”

Hugh Cook, *Krakenul se trezeşte*

Marea e plină de sfinţi. Ştii asta? Normal că ştii; eşti băiat mare.

Marea e plină de sfinţi şi-a fost plină de sfinţi de ani şi ani de zile. Cu mult înaintea tuturor lucrurilor. Sfinţii au fost acolo încă dinaintea zeilor. Îi aşteptau, şi acolo sunt şi-acum.

Sfinţii mănâncă peşti şi crustacee. Unii prind meduze, iar alţii se hrănesc cu gunoaie. Unii sfinţi mănâncă orice găsesc. Se ascund sub pietre; se întorc pe dos; scuipă spirale. Nu există lucru pe care sfinţii să nu-l facă.

Fă forma asta cu mâinile. Aşa. Mişcă-ţi degetele. Uite, ai făcut un sfânt! Ia uite, mai vine unul! Acum se luptă. A câştigat al tău.

Nu mai există sfinţi dintr-aceia mari, spiralaţi, dar există unii în formă de saci şi unii ca nişte bucle şi unii ca nişte robe cărora le flutură mânecile. Care-i sfântul tău preferat? Să-ţi spun care-i al meu. Dar stai puţin, întâi de toate, ştii ce-i face să fie sfinţi? Sunt toţi o sfântă familie, sunt veri cu toţii. Unul cu altul şi… ştii cu cine mai sunt veri?

Corect. Cu zeii.

Şi acum. Cine-i cel care te-a făcut pe tine? Ştii ce să răspunzi.

Cine te-a făcut pe tine?

Partea întâi
Specimene

1.

Un profet al Apocalipsei făcut sandvici între două pancarte se îndepărtă brusc de ceea ce, în ultimele zile, constituise postul său din faţa porţilor unui muzeu. Pe pancarta din faţă era scrisă o profeţie obişnuită despre sfârşitul lumii; pe cea care-i sălta pe spate scria: DAŢI-O UITĂRII!

În muzeu, un bărbat traversa holul principal, trecând pe lângă o scară dublă şi pe lângă un schelet gigantic; paşii îi răsunau pe marmură. Animale de piatră îl priveau. „În regulă", zicea el din când în când.

Numele lui era Bill Harrow. Aruncă o privire marilor oase artificiale şi înclină din cap. Părea să le dea bineţe. Era puţin după ora 11.00, într-o dimineaţă de octombrie. Încăperea se umplea. Un grup îl aştepta la biroul de la intrare, membrii săi privindu-se unii pe alţii cu o politeţe timidă.

Printre ei se aflau doi tipi de douăzeci de ani cu tunsori în genul tocilar-şic. O femeie şi un bărbat abia ieşiţi din adolescenţă se tachinau reciproc. În mod evident, ea venise aici ca să îi facă lui o plăcere. Mai erau acolo un cuplu mai vârstnic şi un tată de vreo treizeci de ani care-şi ţinea băieţelul în braţe.

— Uite o maimuţă, îi spuse el arătându-i cu degetul spre animalele sculptate în spirale pe stâlpii muzeului. Şi vezi acolo şopârla?

Băiatul trăgea cu ochiul. Se uita la scheletul de brontozaur pe care Billy păruse să-l salute. Sau poate, se gândi Billy, se uita la gliptodonul de alături. Toţi copiii aveau câte un favorit printre locatarii sălii principale a Muzeului de Istorie Naturală, şi gliptodonul, acel tatu gigantic care semăna cu o jumătate de sferă, fusese favoritul lui Billy.

Billy îi zâmbi femeii care vindea bilete şi paznicului din spatele ei.

— Ei sunt? zise el. În regulă! Începem?

Îşi curăţă ochelarii clipind des, reproducând o expresie şi un gest pe care, cândva, o fostă iubită le calificase ca fiind adorabile. Avea puţin sub treizeci de ani şi părea mai tânăr; avea pistrui şi prea puţine tuleie ca să justifice apelativul „Bill". Bănuia că pe măsură ce avea să

îmbătrânească, avea să arate ca un copil din ce în ce mai ridat, în stilul lui DiCaprio.

Părul negru al lui Billy era ciufulit cam şovăielnic într-o pieptănătură la modă. Purta un tricou care nu era chiar demodat fără speranţă şi blugi ieftini. Când abia începuse lucrul la Centru, îi plăcea să creadă că arăta neaşteptat de *cool* pentru munca pe care o făcea. Acum ştia că nu surprinsese pe nimeni, că nimeni nu se mai aştepta ca oamenii de ştiinţă să arate chiar a oameni de ştiinţă.

— Deci sunteţi aici pentru un tur al Centrului Darwin, zise el.

Se comporta de parcă ar fi crezut că ei veniseră să investigheze tot centrul de cercetare, să inspecteze laboratoarele şi birourile, cartoteca, dulapurile cu dosare. Şi nu doar ca să vadă unicul lucru demn de interes din clădire.

— Eu sunt Billy, zise. Sunt curator. Asta înseamnă că mă ocup de catalogare şi de conservare şi alte chestii de-astea. Sunt aici de ceva vreme. La început, când am venit, voiam să mă specializez în moluşte marine – ştii ce-i aia o moluscă? îl întrebă el pe băiat, care dădu din cap că da şi dispăru din raza vizuală. Melci, exact!

Moluştele fuseseră subiectul tezei lui de masterat.

— Aşa, oameni buni! zise el punându-şi ochelarii. Veniţi după mine. Ăsta e un loc unde se lucrează, aşa că, vă rog, vorbiţi încet şi nu atingeţi nimic. Avem substanţe caustice, toxine şi tot felul de chestii oribile împrăştiate peste tot.

Unul dintre tineri dădu să întrebe:

— Când o să vedem…

Bill ridică mâna.

— Îmi daţi voie? spuse el. Haideţi să vă explic ce-o să se întâmple când o să intrăm înăuntru.

Billy îşi dezvoltase propriile sale idiosuperstiţii lipsite de sens şi potrivit uneia dintre ele aducea ghinion să pronunţi, înainte de a ajunge la destinaţie, numele a ceea ce-i adusese pe toţi acolo.

— O să vă arăt câteva dintre spaţiile noastre de lucru, zise el cam fără convingere. Dacă aveţi întrebări, puteţi să mi le adresaţi la sfârşit; suntem puţin cam presaţi de timp. Haideţi să facem turul mai întâi.

Niciun curator sau cercetător nu era obligat să facă pe ghidul. Dar mulţi o făceau. Billy încetase de mult să mai bodogănească atunci când îi venea rândul.

Ieşiră afară şi traversară grădina, apropiindu-se de Centrul Darwin, care avea un şantier pe o parte şi filigranul de cărămidă al Muzeului de Istorie Naturală pe cealaltă.

— Fără fotografii, vă rog, zise Billy.

Nu-i păsa dacă îi dădeau ascultare sau nu: datoria lui era să repete regula.

— Clădirea de aici s-a deschis în 2002, spuse el. Şi puteţi vedea că ne extindem. O să avem o nouă clădire gata în 2008. Avem şapte etaje pline numai cu specimene ţinute în mediu lichid în Centrul Darwin. Asta înseamnă chestii puse în formol.

Un hol cu aspect comun ducea spre o zonă care duhnea.

— Dumnezeule, murmură cineva.

— Aşa e, zise Billy. Încăperea asta se numeşte dermestarium.

Prin ferestrele interioare se vedeau containere de oţel care semănau cu nişte mici coşciuge.

— Aici curăţăm scheletele. Scăpăm de toată mizeria de pe ele. *Dermestes maculatus*[1].

Pe un monitor amplasat lângă cutii se vedea un peşte dezgustător, cu o mutră amărâtă, devorat de o mulţime de insecte.

— Bleah! zise cineva.

— E o cameră video în cutie, spuse Billy. Numele lor comun este „gândaci de piele". Trec prin orice, lasă numai oasele.

Băiatul zâmbi şi-şi trase tatăl de mânecă. Ceilalţi din grup surâseră stânjeniţi. Gândaci carnivori… uneori viaţa chiar era un film de categoria B.

Billy îl remarcă pe unul dintre tinerii bărbaţi. Purta un costum demodat, de o eleganţă ponosită, vestimentaţie stranie pentru cineva atât de tânăr. La rever avea o insignă, o formă ca un asterisc cu braţe lungi, dintre care două erau curbate la capete. Tipul lua notiţe. Avea un carneţel pe care-l umplea cu viteză.

Taxonomist şi prin natură, nu numai prin profesie, Billy îşi dăduse seama mai demult că nu erau prea multe tipuri diferite de oameni care făceau acest tur. În primul rând, copiii: mai ales băieţei, sfioşi şi gata să-şi iasă din piele de entuziasm, cu vaste cunoştinţe despre ceea ce vedeau. Mai erau părinţii lor. Erau apoi indivizi timizi de vreo douăzeci de ani, cu acelaşi entuziasm tocilăresc ca al puştanilor. Erau prietenii şi prietenele lor, exersând virtutea răbdării. Mai erau câţiva turişti care făceau un neobişnuit ocol.

Alt tip de vizitatori îl constituiau obsedaţii.

Erau singurii care ştiau mai multe despre subiect decât copiii. Uneori nu vorbeau, alteori întrerupeau explicaţiile lui Billy cu întrebări puse pe un ton prea strident sau îl corectau cu privire la cine ştie ce detaliu ştiinţific, cu o anxietate afectată care era obositoare. În ultimele săptămâni, observase o creştere a numărului acestui tip de vizitatori.

— E ca şi cum sfârşitul verii ar scoate ciudaţii din vizuini, îi spusese

Billy prietenului său Leon, cu câteva nopţi în urmă, când stăteau la un pahar într-un pub de pe malul Tamisei. Azi a venit unul care purta toate ecusoanele Flotei Stelare. Din păcate, nu pe tura mea.

— Fascistule! îi zisese Leon. De ce ai prejudecăţi împotriva tocilarilor?

— Ei, haide! replicase Billy. Ar fi ca şi cum m-aş urî oarecum pe mine însumi, nu?

— Da, dar tu ai trece testul. Eşti, cum ar veni, sub acoperire, spusese Leon. Poţi să te strecori afară din ghetoul tocilarilor, să-ţi ascunzi insigna şi să te întorci cu mâncare, haine şi veşti din lumea de afară.

— Mmm, ce glumă de bun-gust.

— Bună, le zise Billy colegilor care treceau pe lângă el. Bună, Kath, o salută el pe o ihtiologă; Bună, Brendan, îi zise unui alt curator, care-i răspunse:

— Toate bune, Eprubeţel?

— Drept înainte, vă rog, zise Billy. Şi nu vă faceţi griji, ajungem acum la chestiile mişto.

„Eprubeţel?" Billy îşi dădu seama că unul sau doi dintre cei pe care îi însoţea se întrebau dacă auziseră bine.

Porecla era rezultatul unei sesiuni de beţivăneală în Liverpool, alături de colegi, în primul său an la Centru. Fusese conferinţa anuală a societăţii curatorilor profesionişti. După o zi de discuţii despre metodologii şi poveşti despre conservare, scheme muzeale şi politici privind expunerea specimenelor, seara de relaxare începuse cu conversaţii politicoase de genul tu-cum-te-ai-apucat-de-asta?, continuase cu toată lumea din bar povestindu-şi pe rând copilăria, iar aceste rătăciri alcoolice se transformaseră într-o sesiune de ceva care a căpătat numele de Cacealmaua Biografică. Fiecare trebuia să povestească un lucru extravagant pe care se presupunea că l-ar fi făcut – că a mâncat un limax, că a făcut sex în patru, c-a încercat să dea foc şcolii şi aşa mai departe –, ceilalţi dezbătând apoi, printre răgete de râs, adevărul acestor afirmaţii.

Cu o figură impasibilă, Billy pretinsese că el era rezultatul primei fertilizări *in vitro* reuşite, dar că nu fusese recunoscut de laborator din cauza intrigilor interne şi a unor oarecare semne de întrebare legate de existenţa consimţământului, prin urmare, laurii oficiali reveniseră altcuiva, la câteva luni după naşterea lui. Când i se ceruseră detalii, pomenise cu o nonşalanţă de beţiv nume de doctori, adresa, o complicaţie minoră survenită în timpul procedurii. Dar înainte să se facă

pariuri şi el să recunoască dacă spusese sau nu adevărul, conversaţia luase subit o altă turnură şi jocul fusese abandonat. Abia două zile mai târziu, când reveniseră la Londra, un coleg de laborator îl întrebase dacă era adevărat.

— Absolut adevărat, răspunsese Billy cu o lipsă de expresie care putea însemna şi da, şi nu.

Şi dăduse acelaşi răspuns de fiecare dată de-atunci. Deşi se îndoia că-l crezuse cineva, porecla Eprubeţel şi alte variaţii pe aceeaşi temă erau încă în uz.

Trecură pe lângă un alt paznic: un tip solid şi feroce, ras în cap şi cu muşchii înveliţi în grăsime. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât Billy şi-l chema Dane Nuştiucum, din câte auzise Billy. Ca de obicei, Billy îl salută din cap şi încercă să-i prindă privirea. Şi ca de obicei, Dane Cumîizice îi ignoră salutul discret, spre indignarea disproporţionată a lui Billy.

Totuşi, în clipa în care uşa se închidea, Billy îl văzu pe Dane răspunzându-i la salut altcuiva. Paznicul înclină scurt din cap către tânărul cel zelos cu insigna la rever, obsedatul, iar ochii acestuia clipiră în cel mai scurt răspuns posibil. Billy observă gestul cu surprindere şi, chiar înainte ca uşile să se închidă între ei, văzu că Dane îi remarcase privirea.

Cunoştinţa lui Dane evita să îl privească.

— Simţiţi că se face mai rece? zise Billy, clătinând din cap.

Îi conduse repede pe uşile cu temporizator.

— Ca să împiedice procesul de evaporare. Trebuie să fim precauţi în privinţa focului. Pentru că, ştiţi, e o cantitate zdravănă de alcool pe-aici, aşa că…

Făcu un gest cu mâinile descriind o explozie tăcută.

Vizitatorii încremeniră. Erau într-un labirint plin de specimene. Ierarhii complexe. Kilometri de rafturi şi recipiente. În fiecare dintre ele plutea nemişcat câte un animal. Până şi sunetul părea, dintr-odată, înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi pus un capac peste toate.

Specimenele se concentrau absente, unele pozând alături de propriile lor măruntaie decolorate. Calcani în acvarii ce căpătau o culoare cafenie. Borcane pline de şoareci strânşi ghem, în tonuri de sepia, mostre groteşti ca nişte cepe murate. Erau exemplare cu membre în plus, fetuşi cu forme stranii. Toate erau catalogate cu grijă, asemenea cărţilor.

— Vedeţi? zise Billy.

Înc-o uşă şi aveau să se afle în prezenţa a ceea ce veniseră să vadă.

Billy ştia, în urma unor experienţe repetate, cum urmau să decurgă lucrurile.

Când aveau să intre în camera acvariului, camera din inima Centrului Darwin, el avea să le ofere vizitatorilor un moment de linişte. Pereţii încăperii largi erau acoperiţi de rafturi. Erau sute de recipiente, de la cele înalte până la nivelul pieptului până la unele cât un pahar de apă. Toate conţineau animale cu chipuri lugubre. Era un decor linnaean{2}; speciile făceau tranziţia una către alta. Erau recipiente de oţel şi scripeţi care atârnau ca lujerii de viţă. Dar nimeni nu avea să observe toate astea. Toată lumea urma să se holbeze la acvariul uriaş din centrul încăperii.

Pentru asta veniseră, pentru lucrul acela enorm, trandafiriu. În ciuda nemişcării sale; a rănilor produse de descompunerea încetinită şi a crustelor care întunecau soluţia în care se afla; cu toate că ochii i se atrofiaseră şi fuseseră îndepărtaţi; în ciuda culorii sale bolnăvicioase; a ghemului de membre contorsionate ca şi cum ar fi fost stoarse. În ciuda tuturor, pentru asta veniseră aici.

Avea să plutească acolo, un eveniment tentacular în tonuri sepia, absurd în masivitatea sa. *Architeuthis dux.* Calamarul gigantic.

— Are o lungime de opt metri şi şaizeci şi doi, avea să spună, în cele din urmă, Billy. Nu e cel mai mare văzut vreodată, dar nu e nici vreun Tom Degeţel.

Vizitatorii aveau să înconjoare acvariul.

— A fost descoperit în 2004, în largul insulelor Falkland. Este într-un amestec salin cu formol. Acvariul a fost confecţionat de tipii care le fac şi pe cele pentru Damien Hirst. Ştiţi, acvariul în care a pus rechinul{3}?

Până acum, copiii, dacă era vreunul printre vizitatori, se aplecaseră cât mai aproape de calamar.

— Ochii ar fi avut douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de centimetri în diametru, ar fi zis Billy.

Oamenii ar fi măsurat cu degetele, iar copiii şi-ar fi făcut ochii cât ar fi putut de mari, încercând să imite.

— Da, cât nişte farfurii. Cât nişte farfurii întinse.

Spunea fraza asta de fiecare dată, şi de fiecare dată se gândea la câinele lui Hans Christian Andersen{4}.

— Dar e foarte greu să păstrăm ochii în stare bună, aşa că nu mai sunt. L-am injectat cu aceeaşi substanţă cu care e umplut acvariul, ca să-l împiedicăm să putrezească pe dinăuntru. A fost prins viu.

Asta avea să provoace o nouă serie de exclamaţii. Viziuni ale unei armate de tentacule încâlcite, douăzeci de mii de leghe, o luptă cu

securile împotriva blestemului venit din adâncuri. Un cilindru de carne cu intenţii prădătoare, membre desfăşurate ca nişte funii, găsind parapetul unui vas cu o prehensilitate înfiorătoare.

Nu fusese nici pe departe aşa. Un calamar gigantic ieşit la suprafaţă era o creatură slabă, dezorientată şi pe moarte. Îngrozit de prezenţa aerului, strivit sub propria sa greutate, probabil că se mulţumise să gâfâie prin sifonul său, scuturat de tremurături, o masă de gelatină muribundă. Asta însă nu conta. Ieşirea sa la suprafaţă nu putea fi redusă la faptele concrete, oricum vor fi fost acelea.

Calamarul i-ar fi privit cu orbitele lui pustii, late de-o palmă, iar Billy ar fi răspuns obişnuitelor întrebări: „Îl cheamă Archie." „De la *Architeuthis*[5]. V-aţi prins?" „Da, deşi credem că, de fapt, e de sex feminin."

Când sosise, înfăşurat în gheaţă şi într-un înveliş protector, Billy ajutase la despachetat. El fusese cel care masase carnea moartă, frământând ţesutul ca să simtă până unde pătrunsese substanţa conservantă. Lucrase atât de preocupat încât, cumva, parcă nici nu-l remarcase. Numai când terminaseră treaba şi fusese pus în acvariu, abia atunci îl lovise realitatea, abia atunci realizase. Observase că lumina refractată îl făcea să pară că-şi schimbă poziţia dacă te apropiai sau te îndepărtai, o mişcare magică în nemişcare.

Nu era un specimen tipic, una dintre acele esenţe platoniciene îmbuteliate, definitorii pentru genul lor. Totuşi, calamarul era complet şi n-avea să fie tăiat niciodată.

În cele din urmă, şi alte specimene din încăpere aveau să atragă un pic din atenţia vizitatorilor. Un şarpe de mare încolăcit ca o panglică, o echidnă, recipiente de sticlă cu maimuţe. Şi, la celălalt capăt al camerei, un dulap cu uşi de sticlă în care se aflau treisprezece borcane mici.

— Ştie cineva ce sunt astea? avea să spună Billy. Haideţi să vă arăt.

Ieşeau în evidenţă prin cerneala îngălbenită şi prin caligrafia de modă veche a mâinii care le etichetase.

— Exemplarele astea au fost colecţionate de cineva cu totul special, le-ar fi zis Billy copiilor. Puteţi să citiţi cuvântul ăsta? Ştie cineva ce înseamnă? *The Beagle?*

Unii se prindeau. Dacă le pica fisa, se holbau cu gura căscată la subcolecţia care stătea, incredibil, pe un raft ca oricare. Mici animale colecţionate, eutanasiate, conservate şi catalogate pe parcursul unei călătorii către mările Americii de Sud, cu două secole în urmă, de tânărul naturalist Charles Darwin.

— E scrisul lui, avea să spună Billy. Era tânăr, încă nu-şi limpezise

toate marile lui idei când a descoperit astea. Ele sunt parte a ceea ce l-a condus către tot conceptul. Nu sunt cinteze[6], dar de-aici a pornit totul. În curând se apropie aniversarea călătoriei sale.

Foarte rar, se găsea cineva care încerca să-l contrazică în privinţa teoriei lui Darwin. Billy refuza să poarte o asemenea discuţie.

Însă până şi cele treisprezece ouă de sticlă din care se născuse teoria evoluţionistă, plus un secol de crocodili de culoarea ceaiului şi de absurdităţi din abisul oceanic stârneau numai un interes palid în comparaţie cu calamarul. Billy cunoştea importanţa exemplarelor lui Darwin, fie că vizitatorilor le păsa de ele sau nu. Dar nu conta. Intrând în camera aceea, pătrundeai în raza Schwartzschild[7] a ceva nefiresc, iar trupul neînsufleţit al cefalopodului reprezenta singularitatea.

Aşa aveau să decurgă lucrurile, din câte ştia Billy. Dar de data asta, deschizând uşa, încremeni, privind înăuntru câteva secunde bune. Venind din urmă, vizitatorii se poticniră de silueta lui imobilă. Aşteptară, neînţelegând ce anume li se arăta.

Centrul încăperii era pustiu. Toate recipientele prezidau scena unei crime. Acvariul de nouă metri, miile de litri de soluţie salină cu formol şi calamarul gigantic, mort, dispăruseră.

2.

De îndată ce începu să strige, Billy fu înconjurat de colegi stupefiaţi, care voiau să ştie ce se întâmplă şi ce mama dracului, unde era, unde era afurisitul ăla de calamar?

Îi scoaseră în grabă pe vizitatori din clădire. Ulterior, tot ce avea să-şi amintească Billy din această evacuare abruptă era băieţelul, care suspina, trist că nu i se arătase lucrul pe care venise să-l vadă. Biologi, paznici, curatori veneau şi se holbau cu expresii stupide la enorma absenţă din sala acvariului. „Cum…?” exclamau ei, la fel cum făcuse şi Billy, şi „Unde naiba…?”

Vestea se răspândi. Oamenii alergau de colo-colo ca şi cum ar fi căutat ceva, ca şi cum ar fi rătăcit un lucru şi l-ar fi putut găsi sub vreun dulap.

— N-avea cum, n-avea cum, spunea o biofiziciană pe nume Josie şi da, nu, n-avea cum, cum să dispară, atâţia metri de carne adusă din abis n-aveau cum să se fi evaporat.

Nu existau macarale suspect amplasate. În ziduri nu se vedeau găuri de forma unui acvariu uriaş sau a unui calamar, ca în desenele animate. Nu putea să fi dispărut, dar uite că nici aici nu era.

Nu exista un protocol pentru astfel de situaţii. Ce să faci în cazul

unei deversări de substanţe toxice – asta era planificat. Dacă se spărgea un borcan cu specimene, dacă rezultatele nu corespundeau, până şi în cazul în care un vizitator devenea violent, recurgeai la un anumit algoritm. Dar acum, se gândi Billy, ce dracu' să faci?

În cele din urmă, poliţiştii sosiră în grup, tropăind. Membrii personalului aşteptau, strânşi unii într-alţii ca şi cum le-ar fi fost frig, de parcă ar fi fost îmbibaţi în apă bentonică{8}. Poliţiştii încercară să ia declaraţii.

— Mă tem că nu-nţeleg nimic… zicea un martor.

— A dispărut.

Accesul la locul faptei nu mai era permis, dar, dat fiind că Billy făcuse descoperirea, lui i se dăduse voie să rămână. Îşi făcu depoziţia stând lângă locul rămas gol din centru. Când termină, şi cel care-l interogase se luă cu altele, se retrase într-o parte. Urmări poliţia la lucru. Poliţiştii se uitau la relicvele fostelor animale, care le întorceau privirea, la locul gol unde ar fi trebuit să se afle acvariul gigantic şi uriaşul *Architeuthis.*

Măsurau camera de parcă dimensiunile ei ar fi putut ascunde ceva. Billy n-avea nici el vreo idee mai bună. Încăperea părea imensă. Celelalte acvarii păreau părăsite şi îndepărtate, specimenele aveau un aer spăşit.

Billy privi postamentul unde ar fi trebuit să fie acvariul lui *Architeuthis.* Se simţea încă plin de adrenalină. Ascultă ce vorbeau poliţiştii.

— Să mă cauţi şi n-am vreo idee, frate!

— Căcat, ştii ce-nseamnă asta, nu?

— Hai să nu-ncepem. Dă-mi ruleta aia.

— Serios îţi zic, asta trebuie s-o cedăm, categoric…

— Ce aştepţi, amice? Amice?

Această din urmă remarcă i se adresa, în sfârşit, lui Billy. Un ofiţer îi comunica politicos să se care de-acolo. Ieşi afară, alăturându-se celorlalţi membri ai personalului. Se adunaseră, murmurând între ei, grupaţi în mare după ocupaţii. Billy văzu că printre directori avea loc o discuţie aprinsă.

— Despre ce-i vorba? întrebă el.

— Dacă să închidă sau nu muzeul, zise Josie rozându-şi unghiile.

— Ce? întrebă Billy.

Îşi dădu jos ochelarii şi clipi agresiv în direcţia lor.

— Ce mare rahat e de discutat? Despre cât de mare trebuie să fie ceva pentru ca, dacă-i şterpelit, să închidem taraba?

— Doamnelor şi domnilor.

Un ofiţer superior bătu din palme cerând linişte. Era înconjurat de poliţişti. Îşi şopteau câte ceva unii altora sau ascultau, cu capetele înclinate într-o parte.

— Sunt inspectorul-şef Mulholland. Vă mulţumesc pentru răbdare. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

Membrii personalului şuşoteau, se foiau, îşi rodeau unghiile.

— O să vă cer să nu *discutaţi* despre cele întâmplate, vă rog, doamnelor şi domnilor, zise Mulholland.

O tânără poliţistă se strecură în încăpere. Avea uniforma şifonată. Vorbea într-un hands-free, murmurând către cineva invizibil. Billy o urmări cu privirea.

— Vă rog să nu discutaţi despre asta, repetă Mulholland.

Şoaptele din încăpere aproape încetară.

— Bun, spuse Mulholland după o pauză. Cine a constatat dispariţia?

Billy ridică mâna.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi domnul Harrow, zise Mulholland. Pot să vă rog pe ceilalţi să aşteptaţi, chiar dacă ne-aţi spus deja tot ce ştiţi? Ofiţerii mei o să discute cu fiecare dintre dumneavoastră.

— Domnule Harrow.

În timp ce personalul dădea curs rugăminţii lui, Mulholland se apropie de el.

— V-am citit declaraţia. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi arăta împrejurimile. Puteţi să mă conduceţi exact pe ruta pe care aţi urmat-o astăzi?

Billy observă că tânăra poliţistă dispăruse.

— Ce anume căutaţi? întrebă el. Credeţi c-o să-l găsiţi…?

Mulholland îl privi cu indulgenţă, de parcă Billy ar fi fost cam greu de cap.

— Dovezi.

Dovezi. Billy îşi trecu mâna prin păr. Îşi imagină urme pe podea, provenite de la vreun imens şi perfid sistem de scripeţi. Băltoace de conservant pe cale să se usuce, asemenea unei dâre trădătoare de firimituri de pâine. Da, sigur.

Mulholland îşi chemă colegii şi-l puse pe Billy să-i conducă prin tot Centrul. Billy le indică exemplarele pe lângă care treceau, într-o imitaţie succintă a rolului său obişnuit. Poliţiştii arătau cu degetul una sau alta, întrebând ce reprezentau. „O soluţie de enzime”, spunea Billy sau „Aia e o foaie de pontaj”.

Mulholland întrebă:

— Vă simţiţi bine, domnule Harrow?

— Nu se-ntâmplă asta chiar în fiecare zi, ştiţi?

Acesta nu era însă singurul motiv pentru care Billy se tot uita în urmă. I se păruse că aude un zgomot. Un clinchet foarte vag, un zăngănit ca de pahar căzut pe jos, care se rostogolea. Mai surprinsese din când în când asemenea mici rafale de sunete nelalocul lor, cam la un an de când începuse lucrul la Centru. Nu doar o dată i se întâmplase ca, încercând să afle cauza, să deschidă o uşă care dădea într-o cameră goală sau să audă un scrâşnet stins de sticlă într-un culoar unde nimeni n-ar fi putut intra.

Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că aceste zgomote abia auzite erau inventate de mintea lui. Coincideau cu momentele de anxietate. Le pomenise şi altora despre acest fenomen şi, deşi unii păruseră alarmaţi, mulţi povestiseră anecdote despre atacuri de panică sau crampe de care sufereau când se simţeau stresaţi, iar Billy nu-şi mai făcuse griji.

În încăperea acvariului, legiştii încă mai împrăştiau praf pentru amprente, fotografiau, măsurau tăblii de măsuţe. Billy îşi încrucişă braţele la piept, clătinând din cap.

— Sunt nemernicii ăia din California.

Când reveni în încăperea unde majoritatea membrilor personalului încă mai aşteptau, glumi cu voce scăzută cu un coleg despre instituţii rivale. Despre dispute legate de metodele de conservare care luaseră o turnură dramatică.

— Sunt kiwii ăia[{9}], zise Billy. O'Shea a cedat în cele din urmă tentaţiei.

Nu se duse direct acasă. Stabilise cu câteva zile în urmă să se întâlnească cu un prieten.

Billy îl cunoştea pe Leon de când erau amândoi studenţi în cadrul aceleiaşi instituţii, dar în departamente diferite. Leon urma un doctorat la departamentul de literatură al unei universităţi din Londra, deşi nu pomenea niciodată despre asta. Lucra de o eternitate la o carte intitulată *Strania eflorescenţă.* Când îi spusese lui Billy, acesta comentase:

— Habar n-aveam că te-ai înscris la Olimpiada Titlurilor de Tot Căcatul.

— Dacă nu ai înota în mlaştina ignoranţei tale, ai şti că titlul e menit să le-o tragă franţujilor. Niciunul dintre cuvintele-astea nu poate fi tradus în limba aia ridicolă a lor.

Leon locuia la o abia plauzibilă margine a districtului Hoxton. Îşi exagera rolul de Virgiliu pe lângă Billy-Dante, ducându-l pe Billy la

happening-uri de artă sau povestindu-i despre cele la care acesta nu putuse să ajungă, exagerând şi minţind cu privire la semnificaţia lor. Ca urmare a jocului, Billy era într-o permanentă depăşire a contului său de anecdote, fiindu-i totdeauna dator lui Leon cu o poveste. Leon, slăbănog şi ras în cap, îmbrăcat cu o jachetă caraghioasă, stătea în frig la o masă din faţa pizzeriei, cu picioarele lungi întinse.

— Unde-ai fost toată viaţa mea, Richmal? strigă el.

Cu mult timp în urmă, decisese că Billy cel cu ochi albaştri îşi luase numele de la un alt băiat rău, William din *Pur şi simplu William*{10} şi, total ilogic, îl rebotezase după numele autoarei cărţii.

— În Chipping Norton, zise Billy, bătându-l pe Leon pe cap. În Theydon Bois. Cum mai merge viaţa spiritului?

Marge, prietena lui Leon, îşi întinse obrazul pentru un sărut. Crucifixul pe care-l purta întotdeauna la gât scânteie.

Billy o întâlnise doar de vreo câteva ori.

— E vreuna de-aia care te sâcâie cu habotnicia ei? îl întrebase Billy pe Leon după ce o cunoscuse.

— Nici vorbă. Fată crescută la şcoala catolică. De unde şi complexul ăla de vinovăţie în formă de cruciuliţă pe care o poartă între sâni.

Era, ca mai toate prietenele lui Leon, atrăgătoare şi cam plinuţă, ceva mai în vârstă decât Leon, prea bătrână pentru vagul aspect emogotic pe care-l arbora.

— Dacă-i zici rubensiană sau dodoloaţă e pe riscul tău, zisese Leon.

— Ce-i aia „dodoloaţă”? întrebase Billy.

— Şi să te fut cu „prea bătrână”. Pauley Perette e şi mai bătrână.

— Aia cine mai e?

Marge lucra în regim *part-time* la Departamentul de Locuinţe din Southwark şi făcea artă video. Îl întâlnise pe Leon la un concert, o trupă de muzică experimentală care cânta într-o sală de audiţii. Leon răspunsese glumelor lui Billy legate de *Familia Simpson* spunându-i că ea era una dintre acele persoane care se redenumiseră singure şi că Marge era prescurtarea de la Marginalia.

— De la ce?! Cum o cheamă de fapt?

— Billy! zisese Leon. Nu fi aşa un strică-chef!

— Ne uitam la nişte porumbei foarte ciudaţi din faţa unei bănci, asta făceam, spuse Leon în timp ce Billy se aşeza.

— Ne certam pe tema unor cărţi, zise Marge.

— Cel mai bun motiv de ceartă, spuse Billy. Despre ce e vorba?

— Nu-i distrage atenţia, zise Leon, dar Marge deja răspundea:

— Virginia Woolf versus Edward Lear{11}.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Billy, astea-s singurele două opţiuni?

— Eu sunt de partea lui Lear, zise Leon. În parte din fidelitate faţă de litera L. Şi în parte pentru că, având de ales între nonsens şi pălăvrăgeală snoabă, trebuie să alegi în mod ostentativ nonsensul.

— Sigur n-ai citit glosarul la *Trei Guinee*[12], zise Marge. Vrei nonsens? Le spune soldaţilor „înfulecători de măruntaie", eroismul e egal cu „botulismul", erou egal „sticlă".

— Lear? zise Billy. Pe bune? În Ţara lui Tra-la-la, ţăcăniţi-aleargă-liberi.

Îşi dădu ochelarii jos şi-şi masă rădăcina nasului.

— Bine, haideţi să vă zic ceva. Ascultaţi aici, spuse el în cele din urmă şi apoi, dintr-odată, se blocă.

Leon şi Marge îl priveau.

Billy încercă din nou. Îşi scutură capul. Plescăi de parcă i s-ar fi înţepenit ceva pe limbă. În cele din urmă aproape că rostogoli informaţia printre buze.

— Una dintre… Calamarul nostru uriaş a dispărut.

Spunând-o, se simţi de parcă ar fi reuşit să perforeze un capac.

— Ce? zise Leon.

— Nu… spuse Marge.

— Nu, nici eu nu-nţeleg nimic.

Le povesti totul, pas cu pas, oricât de imposibil suna.

— A dispărut? Cum adică a dispărut? Cum de n-am auzit nimic despre asta? întrebă în cele din urmă Leon.

— Nu ştiu. M-aş fi aşteptat să… adică sigur, poliţia ne-a cerut să păstrăm secretul – opaaa, ia uite ce-am făcut! –, dar nu m-am aşteptat ca asta chiar să funcţioneze. Am crezut c-o să fie deja în *Standard*[13] până acum.

— Poate e o d-aia, cum îi zice, informaţie secretizată? zise Leon. Ştii, o chestie dintr-aia care să-i împiedice pe jurnalişti să publice anumite lucruri?

Billy ridică din umeri.

— N-are cum să le iasă… Probabil că jumătate din grupul ăla de vizitatori au scris despre rahatul ăsta pe bloguri până acum.

— Cineva probabil a înregistrat deja domeniul calamargigantfurat punct com, zise Marge.

Billy dădu din umeri.

— Probabil. Ştii, pe drum încoace, mă gândeam că poate n-ar trebui… era cât pe ce să nu vă zic nici vouă. În mod clar m-au băgat în sperieţi. Dar pentru mine problema nu e că poliţiştii nu vor să povestim

despre asta: e vorba despre imposibilitatea lucrului în sine.

Era furtună în noaptea aceea când plecă spre casă, una teribilă, care umplea aerul de o electricitate periculoasă. Norii coloraseră cerul în cafeniu-închis. Acoperişurile dădeau pe dinafară ca pisoarele.

Billy intră în apartamentul său din Harringay. Exact în secunda în care trecu pragul, îi sună telefonul. Se uită pe fereastră către copacii şi acoperişurile udate de ploaie. Peste drum, o pală anemică de vânt dădea târcoale unei veveriţe cu un aer ameţit, care stătea pe un acoperiş. Veveriţa îşi scutură capul şi-l privi.

— Alo, zise el. Da, sunt Billy Harrow.

— … bla-bla-bla, era naibii timpul să te întorci. Deci vii încoace, da? zise o voce de femeie de la celălalt capăt.

— Stai puţin, ce?!

Veveriţa continua să-l privească. Billy îi arătă degetul mijlociu şi mimă din buze: „Cară-te!" Se întoarse cu spatele la geam şi încercă să fie atent la discuţie.

— Scuzaţi-mă, cine-i la telefon? întrebă el.

— Da' vrei s-asculţi naibii odată?! Eşti mai bun să dai din gură decât s-asculţi, nu-i aşa? Poliţia, prietene. Mâine. Ai priceput?

— Poliţia? întrebă el. Vreţi să mă întorc la muzeu? Vreţi…

— Nu. La secţie. Curăţă-te dracului în urechi!

Tăcere.

— Mai eşti pe fir?

— Uite ce e, nu-mi place cum…

— Da, nici mie nu-mi place cum te-ai pus pe trăncănit când ţi s-a spus să n-o faci.

Îi dădu o adresă. Încruntându-se, Billy o notă pe un meniu de comenzi la domiciliu.

— Unde? Asta-i tocmai în Cricklewood! Nu-i deloc aproape de muzeu. Ce-i…? De ce nu trimit pe cineva de-acolo la muzeu…?

— Prietene, am terminat discuţia. S-apari acolo. Mâine.

Închise şi-l lăsă se se holbeze la receptor în camera lui friguroasă. Ferestrele zăngăneau de parcă s-ar fi încovoiat în bătaia vântului. Billy privi telefonul. Îl enerva că se simţea obligat să se supună ultimului ordin.

3.

Billy avu coşmaruri. Nu era singurul. N-avea cum să ştie deocamdată, dar fiorii nocturni se răspândiseră în tot oraşul. Sute de oameni care nu se cunoşteau între ei şi care nu-şi comparară

simptomele avură un somn agitat. Nu era din cauza vremii.

Era o corvoadă întâlnirea aceea la care i se ceruse să se prezinte şi se prefăcu faţă de sine că ia în calcul să nu se ducă. Se mai gândi sau, din nou, se prefăcu doar că se gândeşte să-şi sune tatăl. Fireşte, n-o făcu. Începu să formeze numărul lui Leon, dar, încă o dată, se opri. Nu mai avea nimic de adăugat la ceea ce spusese deja. Voia să povestească şi altcuiva despre dispariţie, despre furtul acela straniu. În gând, trecu în revistă posibili beneficiari ai acelui telefon, dar de fiecare dată, energia de a face asta, de a spune ceva, îl părăsi, scurgându-se din el.

Veveriţa aia era tot acolo. Era sigur că era acelaşi animal, urmărindu-l de dincolo de jgheabul acoperişului ca un soldat din tranşee. Billy nu se duse la serviciu. Nu era sigur că venise cineva la serviciu în ziua aceea şi nu sună să verifice. Nu telefonă nimănui.

În cele din urmă – târziu, când cerul devenise cenuşiu uniform, mai târziu decât îi ceruse interlocutoarea sa cea nepoliticoasă, cu un soi de falsă nesupunere cam neconvingătoare – ieşi din bloc, îndreptându-se, pe lângă un depozit comercial de lângă Manor House, către autobuzul 253. Păşi peste ambalaje alimentare mototolite, ziare şi fluturaşi ce îndemnau la căinţă şi pe care vântul îi împrăştia unul câte unul dintr-un teanc abandonat. În autobuz, contemplă de sus acoperişurile joase şi plate ale adăposturilor din staţii, adevărate plinte pentru frunze.

În Camden luă metroul, apoi reveni la suprafaţă pentru cei câţiva paşi până la o altă staţie de autobuz. Îşi verifică mobilul de mai multe ori, dar nu primise decât un sms de la Leon: „AI MAI PIERDUT VREO COMOARĂ??” La capătul puterilor, Billy văzu zone ale Londrei pe care nu le cunoştea, dar care i se păreau iritant de familiare, cu afacerile lor modeste şi restaurantele lor ieftine, cu stâlpii stradali pe care ornamente stinse de Crăciun, montate mai devreme în anticiparea momentului sau uitate acolo un an întreg, atârnau ca nişte rufe stranii puse la uscat. Purta căşti şi asculta o colaborare între MIA şi o tânără speranţă a rapului. Billy se întrebă de ce nu insistase ca poliţia să-l ia pur şi simplu de-acasă, dacă tot îşi stabilise cartierul general în locul ăsta ridicol de îndepărtat.

În timp ce mergea, chiar şi cu căştile pe urechi, Billy tresărea din când în când la auzul unui zgomot. Pentru prima oară, auzi sau îşi imagină sunetul acela ca de sticlă şi în afara coridoarelor Centrului Darwin. Era ceva în neregulă cu lumina acelei înserări timpurii. „Totul se duce dracului”, se gândi el. Ca şi cum trupul ca un fus dolofan al lui *Architeuthis* ar fi fost până mai ieri îndesat într-o fisură, ţinând ceva locului. Billy se simţea ca un capac nefixat care se bălăngăne în bătaia

vântului.

Secţia de poliţie era situată chiar lângă artera principală şi era mai mare decât se aşteptase. Era una dintre acele clădiri londoneze extrem de urâte din cărămidă de culoarea muştarului care, în loc să îmbătrânească grandios ca strămoaşele lor victoriene din cărămidă roşie, nu îmbătrânesc deloc, devenind doar mai murdare.

Stătu mult timp în sala de aşteptare. În două rânduri, se ridică şi ceru să-l vadă pe Mulholland. „O să vină în curând, domnule", îi spuse primul poliţist pe care-l întrebase. „Şi ăsta cine mă-sa este?" zise cel de-al doilea. Răsfoind nişte reviste vechi, Billy se enervă din ce în ce mai tare.

— Domnul Harrow? Billy Harrow?

Bărbatul care se apropia de el nu era Mulholland. Era micuţ, slăbuţ şi pieptănat îngrijit. La vreo cincizeci de ani, în haine simple, un costum cafeniu demodat. Îşi ţinea mâinile la spate. În timp ce aştepta, se înclină de mai multe ori înainte, ridicându-se totodată pe vârfuri, un tic asemănător unui dans.

— Domnul Harrow? zise el cu o voce la fel de subţire precum mustaţa.

Dădu mâna cu Billy.

— Sunt inspectorul-şef Baron. L-aţi cunoscut pe colegul meu Mulholland?

— Da, unde este?

— Da, nu. Nu este aici. Preiau eu investigaţia, domnule Harrow. Într-un fel.

Îşi înclină capul.

— Îmi cer scuze că a trebuit să aşteptaţi şi vă mulţumesc că aţi venit.

— Cum adică preluaţi investigaţia? întrebă Billy. Persoana care a vorbit aseară cu mine, oricine-o fi fost, nu mi-a… ca să spun drept, a fost al dracului de nepoliticoasă.

— Totuşi, dat fiind că noi am cam preluat controlul în laboratoarele voastre, spuse Baron, unde altundeva v-aţi fi putut duce astăzi, nu? Presupun că n-o să vă mai puteţi ocupa de pus conserve până când nu terminăm noi, mă tem. Poate reuşiţi să priviţi asta ca pe o vacanţă.

— Serios acum, care-i treaba?

Baron îl conduse pe Billy pe coridoare luminate de neoane. În lumina aceea albă, Billy realiză cât de murdari îi erau ochelarii.

— De ce aţi preluat dumneavoastră? Şi sunteţi pur şi simplu prea departe… adică, fără supărare…

— În fine, spuse Baron. Vă promit că nu o să vă reţinem mai mult

decât e cazul.

— Nu ştiu ce pot să fac pentru dumneavoastră, zise Billy. V-am spus deja tot ce ştiam. Adică lui Mulholland. A făcut-o de oaie? Dumneavoastră sunteţi echipa de la curăţenie?

Baron se opri şi-l privi pe Billy.

— E ca-ntr-un film, nu-i aşa? zise el, zâmbind. Dumneavoastră spuneţi: „Dar le-am spus agenţilor dumneavoastră tot ce ştiam", şi eu zic: „Ei, acum îmi puteţi spune mie" şi dumneavoastră nu aveţi încredere în mine şi mai dansăm niţel aşa şi, în cele din urmă, după încă vreo câteva întrebări, dumneavoastră mă priviţi îngrozit şi ziceţi: „Adică dumneavoastră credeţi că am avut ceva de-a face cu asta?" Şi o luăm de la capăt.

Billy rămăsese fără cuvinte. Baron continua să zâmbească.

— Credeţi-mă, domnule Harrow, zise el, nu asta se-ntâmplă aici. Pe onoarea mea.

Îşi ridică mâna, ca şi cum şi-ar fi dat cuvântul de cercetaş.

— Dar nu m-am gândit… izbuti Billy să spună.

— Acum c-am lămurit acest aspect, zise Baron, credeţi că ne putem lipsi de restul scenariului şi că mă puteţi ajuta? Super, domnule Harrow!

Vocea îi deveni piţigăiată.

— De-a dreptul minunat! Acum să trecem la treabă.

Billy se afla pentru prima oară într-o cameră de interogatoriu. Era exact aşa cum vedeai la televizor. Mică, zugrăvită în bej şi fără ferestre. La capătul mai îndepărtat al mesei stăteau o femeie şi un alt bărbat. Bărbatul părea să aibă vreo patruzeci de ani şi era înalt şi puternic. Purta un costum banal, de culoare închisă. Părul începuse să i se rărească şi avea o tunsoare îngrijită. Îşi ţinea mâinile puternice împreunate şi se uita fix la Billy.

Billy remarcă la femeie, întâi de toate, cât de tânără era. Probabil că ieşise din adolescenţă, dar nu de mult timp. Era, îşi dădu el seama, poliţista ce-şi făcuse o scurtă apariţie la muzeu. Purta uniforma albastră a Poliţiei Metropolitane, însă avea un aspect mai nonşalant decât s-ar fi aşteptat Billy să i se permită. Nu era încheiată la nasturi şi părea aruncată pe ea la întâmplare. Curată, dar şifonată, agăţată şi scămoşată. Şi machiajul era mai pronunţat decât ar fi crezut el că-i permis, iar părul ei blond era ciufulit într-o pieptănătură şic. Parcă era o elevă care se supunea regulamentului privind uniforma şcolară, revoltându-se însă în spirit împotriva acestuia. Nici măcar nu se uită în direcţia lui şi el nu reuşi să-i vadă faţa mai clar.

— Să-i dăm drumul, zise Baron.

Celălalt bărbat dădu din cap. Tânăra poliţistă se rezemase de zid şi-şi făcea de lucru cu un telefon mobil.

— Ceai? întrebă Baron făcându-i lui Billy semn să ia loc. Cafea? Absint? Glumesc, desigur. Aş zice „o ţigară?", dar zilele-astea, ştiţi…

— Nu, e-n regulă, spuse Billy. Vreau numai să…

— Sigur, sigur. Bine-atunci.

Baron se aşeză şi-şi scoase de prin buzunare bucăţi de hârtie, frunzărindu-le. Preocuparea pe care o manifesta faţă de acestea nu era prea convingătoare.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră, domnule Harrow. Sunteţi curator, mi se pare?

— Da.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Conservare, catalogare, chestii de-astea.

Billy îşi făcu de lucru cu ochelarii ca să nu fie silit să privească pe nimeni în ochi. Încercă să vadă în ce direcţie se uita femeia.

— Mă uit pe monitoare, ţin lucrurile în ordine.

— Asta aţi făcut tot timpul?

— Cam asta.

— Şi… zise Baron mijindu-şi ochii în timp ce citea un bileţel. Mi s-a spus că dumneavoastră aţi pregătit calamarul.

— Nu. Toţi am lucrat la el. A fost… a fost un efort colectiv.

Celălalt bărbat stătea lângă Baron fără să scoată o vorbă, privindu-şi mâinile. Tânăra femeie oftă butonându-şi telefonul. Părea că se juca ceva. Ţâţâi din limbă.

— Ai fost la muzeu, nu-i aşa? îi zise Billy.

Ea îi aruncă o privire.

— Tu m-ai sunat? Noaptea trecută?

Părul ei pieptănat în stilul lui Amy Winehouse sărea în ochi. Nu-i răspunse.

— Sunteţi prea modest, spuse Baron arătând cu un pix în direcţia lui Billy şi continuând să caute prin hârtii. Dumneavoastră sunteţi omul-calamar.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, zise Billy foindu-se pe scaun. Când vine un asemenea exemplar, ştiţi… Toţi am lucrat la el. Toţi membrii echipajului, cum ar veni. Adică…

Făcu un gest descriind enormitatea lucrului.

— Haideţi, haideţi, zise Baron. Aveţi un talent anume când vine vorba de ele, nu-i aşa?

Baron îl privi în ochi.

— Aşa spune toată lumea.

— Nu ştiu, spuse Billy ridicând din umeri. Îmi plac moluştele.

— Sunteţi un tânăr încântător de modest, zise Baron. Şi nu păcăliţi pe nimeni.

În mod obişnuit, curatorii nu lucrau cu o singură specie. Dar în cadrul Centrului exista convingerea fermă că moluştele lui Billy erau speciale. Accentul putea să cadă pe orice cuvânt – *moluştele* lui Billy sau moluştele *lui Billy* erau cele care rămâneau intacte la nesfârşit în soluţiile lor, care adoptau posturi dramatice în borcane şi le păstrau mult timp. N-avea logică: n-aveai cum să fii mai bun la conservarea unei sepii decât la a unei şopârle sau la a unui şoarece de casă. Dar gluma nu se stinsese, pentru că avea o sămânţă de adevăr în ea. Deşi, sincer vorbind, la început Billy fusese cam stângaci. Îşi croise drumul călcând pe cioburi de pahare, eprubete şi flacoane; şi nu de puţine ori animalele moarte şi murate îi căzuseră din mâini, lăţindu-se pe podeaua laboratorului, până ca el să-şi capete, cam pe neaşteptate, îndemânarea.

— Care-i legătura cu toate astea? întrebă Billy.

— Legătura e următoarea, zise Baron. V-am adus aici jos sau aici sus, depinde cum ţii harta, din două motive, domnule Harrow. Unu, dumneavoastră sunteţi persoana care a descoperit lipsa calamarului gigantic. Şi doi, ceva mai special. Ceva ce aţi menţionat. Ştiţi, trebuie să recunosc că n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Adică am mai auzit de furturi de cai. O grămadă de câini, desigur. Poate chiar o pisică-două. Dar… zise el chicotind şi clătinând din cap. Paznicii dumneavoastră au de dat socoteală pentru multe, nu-i aşa? Înţeleg că are loc o grămadă de *mea culpa* pe-acolo în momentul ăsta.

— Dane şi ceilalţi? întrebă Billy. Cred că da, habar n-am.

— De fapt nu m-am referit la Dane în mod special. E interesant că l-aţi adus în discuţie. Mă gândeam, cum ar veni, la *ceilalţi* paznici. Dar în mod sigur Dane Parnell şi colegii săi se simt niţel cam prostănaci. Însă despre ei, mai încolo. Recunoaşteţi asta?

Baron împinse peste masă o pagină de carneţel. Pe ea era un desen care aducea vag cu un asterisc. Poate că reprezenta coroana de raze a unui soare. Două dintre braţe, mai lungi decât celelalte, se curbau la capete.

— Da, zise Billy. Eu am desenat-o. O purta un tip care a participat la tur. Am desenat-o pentru cel care m-a interogat ieri.

— Ştiţi ce înseamnă, domnule Harrow? întrebă Baron. Pot să-ţi zic Billy? Ştii ce-i asta?

— De unde să ştiu? Dar tipul care o purta a fost tot timpul prin preajma mea. N-ar fi avut timp să iasă şi să facă vreo treabă, cum să

zic, riscantă. L-aş fi observat…

— Aţi mai văzut-o? întrebă celălalt bărbat, vorbind pentru prima oară.

Îşi încleşta mâinile de parcă ar fi vrut să le împiedice să treacă la fapte. Accentul lui nu indica o clasă socială anume şi nici nu avea vreo sonoritate regională – atât de neutru încât sigur era cultivat.

— Nu vă spune chiar nimic?

Billy ezită.

— Îmi pare rău, spuse. Pot să… Cine sunteţi?

Baron clătină din cap. Bărbatul solid nu-şi schimbă expresia, doar clipi lent. Femeia îşi ridică în cele din urmă privirea de la telefon şi şuieră uşor printre dinţi.

— El este Patrick Vardy, domnule Harrow, zise Baron.

Vardy îşi încleştă şi mai tare degetele.

— Vardy ne ajută cu ancheta.

„Niciun grad", se gândi Billy. Toţi poliţiştii pe care-i întâlnise fuseseră sergentul Aşa şi Pe dincolo, detectivul Cutare, Inspectorul Cutărescu. Nu şi Vardy. Vardy se ridică şi se îndreptă spre marginea camerei, dincolo de conul de lumină, excluzându-se astfel din discuţie.

— Deci, aţi mai văzut aşa ceva până acum? întrebă Baron bătând cu degetul în bucata de hârtie. Înfloriturile astea vă trezesc vreo amintire?

— Nu ştiu, zise Billy. Nu cred. Ce-i asta? Pot să ştiu şi eu?

— Le-aţi spus colegilor noştri din Kensington că omul care purta asta părea, citez, cam agitat, am încheiat citatul? zise Baron. Cum aşa?

— Da, i-am zis lui Mulholland, spuse Billy. Ce era cu numele alea pe care le-aţi zis? i se adresă el lui Vardy, care nu-i răspunse. Nu ştiu dacă tipul era un ciudat sau era altceva cu el, îi zise Billy lui Baron ridicând din umeri. Unii dintre cei care vin să vadă calamarul sunt niţel cam…

— Aţi văzut mai mulţi de-ăştia în ultima vreme? întrebă Baron. Ăăă, excentrici?

Vardy se înclină şi-i şopti ceva la ureche. Poliţistul încuviinţă.

— Sau oameni mai entuziaşti decât ar fi normal?

— Obsedaţi de calamar? zise Billy. Nu ştiu. Poate. Au fost vreo doi tipi costumaţi sau purtând haine ciudate.

Femeia îşi notă ceva. Billy o urmări cu privirea.

— Bine, acum spuneţi-mi, zise Baron. S-a petrecut ceva neobişnuit în afara muzeului în ultima vreme? Fluturaşi mai interesanţi împărţiţi, pichete de vreun fel? *Proteste?* Aţi mai observat bijuterii interesante la alţi vizitatori? Ştiu, întreb asta de parcă aţi fi o coţofană cu ochii după chestii strălucitoare. Dar înţelegeţi…

— Nu, răspunse Billy. Nu înţeleg. S-a mai întâmplat s-avem ţăcăniţi

în faţa muzeului. Cât despre individul ăla, întrebaţi-l pe Dane Parnell.

Ridică din umeri.

— Cum v-am zis şi ieri, cred că l-a recunoscut pe tip.

— Ne-ar face într-adevăr plăcere să avem o discuţie cu Dane Parnell. Cum se face că pare să-l cunoască pe domnul Insignă Misterioasă şi aşa mai departe. Dar nu putem.

Vardy îi şopti din nou ceva şi Baron continuă:

— Pentru că, oarecum la fel ca specimenul pe care a fost plătit să-l păzească şi la fel ca Domnul Insignă, Dane Parnell a dispărut.

— A dispărut?

Baron dădu din cap afirmativ.

— Nu se ştie unde e, zise el. Dispărut misterios. Dă-i căţelului un os. Nu-i acasă. De ce să fi dispărut, aţi putea întreba. Suntem tare nerăbdători să beneficiem de ajutorul lui în ancheta asta.

— Ai vorbit cu el? zise deodată femeia poliţist.

Billy mai că sări de pe scaun şi se uită la ea. Femeia îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Vorbea rapid, cu un accent londonez.

— Doar trăncăneşti întruna, nu-i aşa? Tot soiul de palavre pe care n-ar trebui să le împrăştii.

— Ce…? zise Billy. Nu ne-am adresat mai mult de zece vorbe unul altuia de când a început să lucreze la muzeu.

— Înainte de asta unde a lucrat? întrebă Baron.

— N-am idee…

— I-auzi-l cum chiţăie! zise femeia încântată.

Billy clipi. Încercă să abordeze situaţia cu bonomie, zâmbindu-i şi încercând s-o facă şi pe ea să-i zâmbească, dar nu reuşi.

— Ca să fiu sincer, zise el, nici măcar nu-mi place tipu' ăsta. E mereu pus pe harţă. Nu se deranjează nici să dea bună ziua, darămite altceva.

Baron, Vardy şi femeia se uitară unii la alţii, consultându-se fără cuvinte. Comunicau ridicând din sprâncene şi ţuguindu-şi buzele, dând rapid din cap.

Baron zise lent:

— Ei, dacă vă mai aduceţi aminte de ceva, domnule Harrow, vă rog să ne anunţaţi.

— Da, zise Billy aprobând. Da, aşa o să fac.

Ridică mâinile de parcă s-ar fi predat.

— Ce băiat bun!

Baron se sculă. Îi dădu lui Billy o carte de vizită, îi strânse mâna de parcă i-ar fi fost sincer recunoscător şi-i făcu semn spre uşă.

— Să nu plecaţi din localitate, vă rog. S-ar putea să vrem să mai avem o discuţie.

— Da, cred c-o să vrem, zise femeia.

— Cum adică Domnul Insignă a dispărut? întrebă Billy.

Baron ridică din umeri.

— Toţi şi toate dispar, nu-i aşa? Nu vreau să zic c-a „dispărut" cu adevărat; asta ar însemna că măcar a fost acolo. Vizitatorii dumneavoastră trebuie să se treacă în registru şi să lase un număr de telefon. I-am sunat pe toţi cei din grupul pe care l-aţi însoţit ieri. Şi domnul cu chestia strălucitoare la rever…

Baron bătu cu pixul în desen.

— Ed, ăsta-i numele pe care şi l-a dat la recepţie. Da, Ed. Numărul pe care l-a dat nu e alocat şi nimeni nu răspunde la el.

— Fuguţa la cărţile tale, Billy, zise Vardy când Billy deschise uşa. M-ai dezamăgit.

Bătu cu degetul în hârtie.

— Ia vezi ce pot să-ţi arate Koby Derry şi Morry.

Cuvintele erau ciudate, dar totodată ciudat de familiare.

— Stai aşa, ce-ai zis? întrebă Billy din uşă. Ce-a fost asta?

Vardy îi făcu semn să plece.

Îndreptându-se năucit către partea de sud a oraşului, Billy încercă fără succes să analizeze felul în care decursese întâlnirea. Nu fusese acolo ca arestat: ar fi putut pleca oricând. Îşi scoase mobilul, gata să se dezlănţuie într-o tiradă destinată urechilor lui Leon, dar, din nou, din motive pe care nu le-ar fi putut exprima, nu telefonă.

Nici acasă nu se duse. În schimb, copleşit de senzaţia că se află sub observaţie, Billy se îndreptă spre centrul Londrei. Se perindă prin cafenele şi librării-cafenele, răsfoind fără chef volume broşate pe drumul său presărat cu un exces de ceaiuri.

Nu avea telefon cu internet şi nici nu-şi luase laptopul la el, aşa că nu putea să-şi verifice bănuiala că, în ciuda indiscreţiei sale de noaptea trecută, dispariţia calamarului nu fusese anunţată la ştiri. Ziarele londoneze în mod clar nu aveau subiectul. Nu mâncă, deşi ar fi fost cazul, dat fiind că stătuse în oraş ore întregi, până târziu, până la căderea serii şi apoi până la primele ore ale nopţii. Nu făcu practic nimic, mulţumindu-se doar să reflecteze, posomorât şi din ce în ce mai frustrat, fără să sune la Centru, încercând numai să ia în calcul toate posibilităţile.

Ceea ce-i tot revenea în minte, ceea ce ajunsese să-l roadă cel mai tare în aceste ore erau numele pe care le rostise Vardy. Billy era

absolut sigur că le mai auzise, că aveau o semnificaţie pentru el. Regreta că nu insistase să afle mai multe de la Vardy: nu ştia nici măcar cum se scriu. Încercă vreo câteva combinaţii pe o bucată de hârtie, *kuby derry, morry, moray, kobadara* şi altele.

„Trebuie să aflu drumul pe bâjbâite", îşi zise.

În drum spre casă, atenţia îi fu în cele din urmă atrasă, fără să fie sigur din ce motiv, de un bărbat care stătea în spatele autobuzului. Încercă să-şi dea seama ce anume observase. Nu reuşea să-l vadă clar.

Era un individ înalt şi solid, îmbrăcat în hanorac, cu privirea îndreptată în jos. Ori de câte ori se întorcea Billy să-l privească, bărbatul stătea gârbovit sau cu faţa întoarsă spre fereastră. Toate lucrurile pe lângă care treceau încercau să-i atragă atenţia lui Billy.

Era ca şi cum ar fi fost supravegheat de fiecare animal nocturn şi de fiecare clădire din oraş, şi de fiecare pasager. „N-am de ce să mă simt aşa", îşi zise Billy. Nici lucrurile n-ar fi trebuit să-i dea senzaţia asta. Se uita la un bărbat şi o femeie care tocmai se urcaseră. Îşi imagină cuplul dispărând, neobservat, direct prin scaunul metalic din spatele lui.

Un stol de porumbei urmărea autobuzul. La ora asta, ar fi trebuit să doarmă. Păsările zburau când autobuzul pornea şi se opreau odată cu el. Billy şi-ar fi dorit să aibă o oglindă, ca să poată privi fără să se întoarcă şi să vadă faţa ascunsă a omului din spate.

Erau la etaj în autobuz, deasupra reclamelor luminoase de prost gust din centrul Londrei, la nivelul coroanelor joase ale copacilor, al ferestrelor de la primul etaj al clădirilor, la nivelul vârfurilor indicatoarelor stradale. Zonele luminate păreau inversate faţă de ordinea lor oceanică, înălţându-se spre întuneric în loc să se afunde în el. Strada, pe care străluceau neoane şi care era scăldată de luminile fluorescente ale vitrinelor, era locul cel mai vizibil şi cel mai luminos; cerul era abisul, presărat cu stele ca o bioluminiscenţă. Cei care stăteau la etaj erau la graniţa cu adâncul, la marginea zonei disfotice[14], unde birourile goale se înălţau în beznă. Billy privea în sus ca şi cum ar fi contemplat adâncul unei fose oceanice. Bărbatul din spatele lui privea şi el în sus.

La următoarea staţie, care nu era a lui, Billy aşteptă până la închiderea uşilor înainte să ţâşnească de pe scaun şi să se repeadă în jos pe scări strigând:

— Stai, stai, scuze!

Autobuzul îl lăsă în staţie, îndepărtându-se în întuneric ca un submarin. Prin fereastra murdară din spate, văzu că bărbatul îl privea direct.

— Căca-m-aş! zise Billy. Căca-m-aş!

Îşi smuci mâna înainte, într-un gest defensiv. Sticla vibră şi, în autobuzul ce se îndepărta, bărbatul se trase brusc înapoi. Ochelarii lui Billy îi tremurau pe nas. Nu zări nicio mişcare dincolo de geamul brăzdat brusc de o crăpătură. Bărbatul pe care-l văzuse era Dane Parnell.

4.

În noaptea aceea stranie, Billy stătu treaz până târziu. Trăsese draperiile din sufragerie, imaginându-şi că veveriţa aceea nesuferită l-ar fi putut spiona în timp ce făcea cercetări pe laptop. De ce să-l fi urmărit Dane? Şi cum? Încercă să gândească asemenea unui detectiv. Nu se pricepea.

Ar fi putut să sune la poliţie. Nu-l văzuse pe Dane comiţând nicio infracţiune, dar totuşi. Ar fi trebuit să sune. Ar fi putut să-i telefoneze lui Baron, aşa cum i se ceruse. Dar, în ciuda disconfortului său – i-am putea spune chiar frică – Billy nu voia să facă una ca asta.

Toate interacţiunile sale cu Baron, Vardy şi femeia avuseseră, în mod straniu, aerul unui joc. Fusese foarte clar că era manipulat, că nu i se dădeau anumite informaţii, că nu le păsa deloc de el decât în măsura în care îi ajuta să înainteze către obiectivele lor obscure, care-or fi fost ele. Nu voia să se amestece în asta. Sau poate că voia să înţeleagă de unul singur ce se petrecea.

În cele din urmă dormi, dar foarte puţin. A doua zi dimineaţă, descoperi că nu era atât de greu pe cât crezuse să aibă acces în Centrul Darwin. Cei doi poliţişti de la intrare nu erau prea interesaţi şi-i examinară legitimaţia doar în treacăt. Îi întrerupseră povestea grijuliu elaborată despre necesitatea de a se întoarce la lucru ca să sorteze nişte materiale de pe biroul său care nu puteau aştepta, dar că o să fie grijuliu şi n-o să-i ia mult şi bla, bla, bla. Îi făcură pur şi simplu semn să treacă.

— Nu poţi să intri în sala acvariului, îi spuse unul dintre ei.

„Bine”, îşi zise Billy, „cum zici tu”.

Căuta ceva, dar nu ştia ce. Se învârti nesigur pe lângă retorte şi chiuvete, pe lângă containere de plastic cu peşti diafani a căror carne devenise invizibilă graţie unor enzime şi ale căror oase fuseseră colorate în albastru. O încăpere era plină cu teancuri de postere pentru Proiectul *Beagle,* o reconstituire a acelor cruciale zile de început ale călătoriilor lui Darwin, într-un laborator plutitor făcut să arate ca o imitaţie kitsch a lui *Beagle.*

— Bună, Billy, zise Sara, un alt curator căruia-i fusese permis

accesul dintr-un motiv sau altul. Ai auzit?

Femeia aruncă o privire în jur şi-şi coborî vocea, transmiţându-i un zvon atât de efemer şi de insipid că-i dispăru lui Billy din minte de îndată ce termină ea de vorbit. Folclorul se autogenera. Billy dădu din cap de parcă ar fi fost de acord, apoi clătină din cap de parcă posibilitatea l-ar fi şocat, orice i-o fi zis ea.

— Ai auzit? mai spuse ea. Dane Parnell a dispărut.

Ei bine, pe-*asta* o auzise. Billy fu cuprins din nou de o senzaţie de frig ca aceea pe care-o simţise cu o noapte mai înainte, când îl zărise pe Dane la o distanţă de câţiva metri, prin fereastra autobuzului.

— Am vorbit cu unul dintre poliţişti, care făcea nu'ş ce în sala acvariului, spuse Sara, şi tipu' zicea că au auzit tot felul de zgomote de când, ştii, de când a dispărut. Un soi de zăngănit.

— Buhuhuuuuu, zise Billy, imitând o fantomă.

Ea zâmbi. „Dar astea sunt halucinaţiile mele", gândi el. Era ca un furt. Lucrurile astea pe care le auzeau poliţiştii aparţineau imaginaţiei lui.

Se instală la un computer şi căută, încercând la nesfârşit diverse variante ale numelor pe care le rostise Vardy, lucrând cu cele pe care le pusese deja pe hârtie şi tăindu-le unul câte unul. În cele din urmă, introduse variantele „Kubodera" şi „Mori".

— Of, omule! şopti el.

Se holbă la ecran şi se lăsă pe spate rezemându-se de spătar.

— Bine-nţeles!

Nu era de mirare că numele-alea două nu-i dăduseră pace. Îi era ruşine de el însuşi. Kubodera şi Mori erau cei doi cercetători care, cu câteva luni mai înainte, reuşiseră să filmeze pentru prima oară un calamar gigantic în mediul lui natural.

Descărcă lucrarea celor doi. Privi din nou fotografiile. Titlul era „Cel dintâi calamar gigantic viu observat vreodată în mediul său natural", ca şi cum nişte puşti de zece ani ar fi preluat controlul asupra Procedurilor Societăţii Regale de Ştiinţe Biologice. Auzi, „cel dintâi"!

Mai mulţi colegi de-ai săi îşi atârnaseră printuri ale acestor fotografii deasupra birourilor. Când imaginile fuseseră date pentru prima oară publicităţii, Billy însuşi se prezentase la serviciu cu două sticle de Cava şi propusese ca aniversarea momentului să fie pe viitor o sărbătoare anuală, Ziua Calamarului. Pentru că fotografiile alea erau, aşa cum îi zisese el atunci lui Leon, nişte rahaturi magnifice.

Cea dintâi era şi cea mai faimoasă, cea pe care o folosiseră la ştiri. Un calamar de opt metri lungime, ivindu-se din apa întunecată, fotografiat de sus, de la aproape un kilometru distanţă. Braţele

înfloreau în jurul lui, îndoite la stânga şi la dreapta în jurul momelii de la capătul firului. Dar cea de-a doua fotografie era cea care îi reţinea acum atenţia lui Billy.

Din nou firul cobora; şi din nou acolo, în apa ameninţătoare, se vedea animalul. Dar, de data asta, se apropia cu gura deschisă. Fusese surprins cu braţele desfăşurate într-o explozie radială aproape perfectă, al cărei apex era ciocul. Cele două tentacule de atac, mai lungi, terminate cu două braţe în formă de lopeţi erau uşor retrase în întuneric.

O explozie tentaculară. Fotografia aceea spulbera toate teoriile calomnioase conform cărora *Architeuthis* era un prădător ocazional, leneş, plutind letargic prin adâncuri cu tentaculele atârnând în aşteptarea prăzii care să se încurce singură în ele, un vânător nu cu mult mai iscusit decât o idioată de meduză.

Imaginea asta fusese cultivată de partizanii şi fanii lui *Mesonychoteuthis*[15], „calamarul colosal", rivalul uriaş şi cu trup lătăreţ al lui *Architeuthis. Mesonychoteuthis,* desigur, îşi făcuse şi el de curând apariţia în lumina camerelor şi a aparatelor de fotografiat, cu un entuziasm debordant şi fără precedent în istorie. Şi da, era un animal înfricoşător. Da, avea o greutate mai mare; mantaua sa era mai lungă; în mod cert, tentaculele sale apucau nu cu ajutorul ventuzelor, ci cu nişte gheare nemiloase, încovoiate ca ale unei pisici. Dar indiferent de forma sa, de cifrele care-l descriau comparativ cu cele ale *Architeuthisului,* nu avea să fie niciodată *calamarul gigantic.* Era un monstru parvenit. De aici şi insultele proferate de cei care se ocupau cu studierea lui, avizi să-l retrogradeze pe cel care ocupase atâta timp funcţia de kraken, înlocuindu-l cu noul lor favorit: „incomparabil", „mai mare chiar decât", „mult mai fioros".

Dar iată imaginile făcute de Kubodera/Mori. Nici vorbă de oportunistul nevolnic dorit de cei care-l urau. *Architeuthis* nu aştepta cu tentaculele atârnându-i. *Architeuthis* se ivea ca o ameninţare, ţâşnea din adâncuri, vâna.

Billy privi ecranul. Zece braţe, cinci linii întretăiate; două dintre ele mai lungi decât celelalte. Modelul insignei argintii pe care-o văzuse era imaginea acestui prădător apropiindu-se. Văzut din perspectiva prăzii.

Străbătu coridoarele cu nişte hârtii în mână, ca şi cum s-ar fi dus dintr-un loc într-altul cu o treabă anume. Intră în încăperile în care i se permitea accesul, îi salută pe poliţiştii care le păzeau pe cele unde n-avea voie. În ciuda revelaţiei pe care tocmai o avusese, habar n-avea ce spera să găsească.

Ieşi din Centrul Darwin şi se duse în muzeul propriu-zis. Aici nu văzu nici urmă de poliţie. Străbătu traseul pe care-l urma când era copil, pe lângă ihtiozaurul cu privire fixă, pe lângă amoniţii de piatră, pe lângă locul unde acum era o cafenea. Acolo, în cele din urmă, în mijlocul lucrurilor şi oamenilor, i se păru că aude un sunet. Zgomotul unui pahar rostogolindu-se. Foarte stins.

Venea – sau, se corectă, lui i se părea că suna de parcă ar fi venit – de dincolo de o uşă din zona interzisă vizitatorilor, care ducea în jos, către depozitele şi coridoarele subterane. Ascultă, stând cu spatele la mulţime. Nu auzi nimic. Introduse codul de acces şi coborî.

Billy străbătu sălile fără ferestre de la subsol. Îşi tot spunea că nu auzea ceva real. Că oricare era indiciul pe care-l urmărea, acesta provenea din interiorul său. „Bine", îşi spuse el. „Ajută-mă. Ce caut? Ce pui – ce pun eu – la cale?"

Paznici şi curatori îi făceau semn cu mâna când trecea, salutându-l scurt. Sălile şi coridoarele erau înţesate de rafturi industriale pe care se aflau cutii de carton cu etichete scrise gros, vitrine de sticlă goale sau pline cu specimene în surplus, documente, mobilă de care nu mai era nevoie. Aici, dedesubtul ţevilor de încălzire, printre ziduri înalte şi stâlpi de cărămidă, Billy auzi din nou zgomotul. Venea de după un colţ. Îl urmă ca pe o dâră de firimituri de pâine.

Coridorul se deschidea nu într-o cameră, ci într-un vestibul neaşteptat de larg. Era plin ochi cu exemplare împăiate, un soi de osuar victorian. Pe pereţi, capete de mamifere vegheau ca o sută de Falada{16}, bizoni ţepeni ca nişte soldaţi îmbătrâniţi, alături de un iguanodon din ghips şi de un emu jerpelit. Mai era şi un hăţiş de girafe împăiate de la gât în sus, ale căror capete formau un fel de boltă deasupra.

Un clinchet, un zăngănit. În lumina neoanelor, trupurile împăiate aruncau umbre întunecate. Billy auzi un alt zgomot uşor. Venea din întunericul de lângă zid, din adâncul desişului de specimene.

Billy se abătu de pe cărare. Se înghesui printre trupurile ţepene, învechite, înfundându-se şi mai adânc în micuţa pădurice de rămăşiţe animaliere. Privea în sus ca şi cum ar fi fost atent la păsări, croindu-şi drum cu insistenţă către pereţii văruiţi. Nu mai auzea niciunul dintre acele sunete, ci numai zgomotul propriului său efort şi foşnetul hainelor frecându-se de pieile uscate. Ocoli o stivă de părţi componente ale unui hipopotam şi, pe neaşteptate, văzu ceva ce, în primele momente, nu reuşi să înţeleagă ce era.

Sticlă, un vechi container de sticlă, cel mai mare pe care-l văzuse în viaţa lui. Un cilindru cu capac, înalt până la nivelul pieptului, cu o bază

vălurită, conţinând conservant de culoarea urinei şi un specimen la care se holbă. Ceva cam prea mare pentru acest recipient, îndesat cu brutalitate înăuntru. Parţial jupuit, cu chipul şi labele lipite de sticlă şi cu pielea zdrenţuită plutind în jurul său asemenea unor aripi desfăcute. Dar chiar în timp ce gândea astfel, Billy clătină din cap: *nu.*

Realiză că lucrul pe care-l luase drept blană era o cămaşă zdrenţuită, iar ceea ce crezuse că e jupuit era lipsit de păr şi umflat, că, sfinte Iisuse Cristoase, ceea ce-l privea cu ochi morţi, într-o postură frântă, lipit şi deformat de peretele de sticlă era un om.

Billy se ţinu deoparte din calea poliţiei. Nici măcar nu fusese el cel care-i chemase. În acele momente de groază iniţială, când se năpustise pe scări în sus incapabil să respire, nu se gândise să dea telefon. Alergase în schimb la cei doi poliţişti care păzeau Centrul Darwin ţipând: „Repede! Repede!"

Colegii acestora sosiră rapid, în număr mare, izolând şi mai mult din suprafaţa muzeului, declarând accesul interzis la subsol. Luară amprentele lui Billy. Îi dădură ciocolată caldă ca să-şi revină din şoc.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Îl duseră într-o sală de conferinţe spunându-i să stea acolo, dar nimeni nu-l întrebă cum găsise ceea ce găsise. Billy aşteptă în compania unui proiector şi a unui televizor pus pe o măsuţă rulantă. Ascultă muzeul golindu-se, vocile mulţimii consternate.

Avea nevoie de singurătate mai mult decât de aer. Voia ca trupul său să se oprească din tremurul cauzat de panică, aşa că stătu şi aşteptă, după cum i se spusese, cu ochelarii aburindu-se ori de câte ori sorbea din pahar, până când uşa se deschise şi Baron se strecură înăuntru.

— Domnule Harrow, zise Baron, clătinând din cap. *Domnule Harrow.* Domnule Harrow, Billy, Billy Harrow. Ce-ai mai făcut?

5.

Baron se aşeză alături de Billy şi ridică din umeri cu o expresie compătimitoare.

— Cam şocant, spuse el.

— Ce dracu'? întrebă Billy. Ce dracu', cum de l-au vârât…? Ce naiba s-a întâmplat?

— Dă un nou sens expresiei „capul la cutie", nu-i aşa? Scuze, scuze, zise Baron. Umor negru. E un mecanism de apărare. Ai suferit un şoc groaznic, ştiu. Crede-mă că ştiu.

— Ce se întâmplă? zise Billy.

Baron nu răspunse.

— L-am văzut pe Dane, zise Billy.

— Serios? spuse Baron încet. Chiar l-ai văzut?

— Mă întorceam acasă. Noaptea trecută. Cu autobuzul. El era înăuntru. Probabil că m-a urmărit. Dacă nu cumva pur şi simplu s-a… nu. Sigur că era acolo intenţionat. Nu era aşa greu să afle unde stau…

— Bine. Bine, ascultă-mă acum…

— Simt că-mi pierd minţile, spuse Billy. Chiar şi înainte de asta… Înainte de chestia aia de la subsol. Aveam senzaţia că sunt urmărit. N-am zis nimic pentru că mi s-a părut că-i o prostie, ştii…

Vântul zgâlţâi pe neaşteptate ferestrele.

— Îţi spun, îmi pierd minţile… Ce s-a întâmplat acolo jos? Dane a făcut asta?

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, domnule Harrow, zise Baron.

— Când am fost ieri la secţie, de ce era de faţă şi un profesor de psihologie? Vardy. Cu asta se ocupă. L-am căutat pe internet. Haide, Baron, nu te uita aşa… N-a trebuit decât să cercetez un pic pe net. Mi-am dat seama că nu era poliţist.

— Aşa, deci? Poţi să-l întrebi chiar tu în curând.

— Era acolo pentru că… Asta crezi, că sunt nebun, Baron?

Urmă o nouă tăcere.

— Asta credeţi voi că se întâmplă cu mine? Pentru că, Doamne… zise Billy cu respiraţia întretăiată. În momentul ăsta chiar cred că aveţi dreptate.

— Nu, zise Baron. Niciunul dintre noi nu crede că-ţi pierzi minţile. Dimpotrivă.

Se uita la ceas. De data asta, când sosi, Vardy dădu mâna cu Billy. Avea soiul acela de strângere de mână prea puternică şi prin urmare neplăcută. Ducea o servietă.

— Te-ai uitat? întrebă Baron.

— E cam cum era de aşteptat să fie, zise Vardy.

— Ce?! ţipă Billy. La ce te *aşteptai?!* La ce aspect al chestiei ăsteia te aşteptai, mai precis?

— O să discutăm despre asta, zise Vardy. O să discutăm despre asta, Billy. Aşteaptă puţin. Înţeleg că l-ai văzut pe Dane Parnell.

Billy îşi trecu degetele prin păr. Vardy părea prea mare pentru scaunul pe care-l ocupa; îşi strângea umerii ca şi cum ar fi încercat să nu dea pe dinafară. El şi Baron se priviră, împărtăşind un alt moment fără cuvinte.

— Bine atunci, spuse Baron. Să mai încercăm o dată. Patrick Vardy, Billy Harrow, curator. Billy Harrow, Patrick Vardy, profesor de psihologie la Universitatea Centrală din Londra. Ceea ce înţeleg că ştii

deja.

— Da, cum am spus, mârâi Billy. Sunt maestru în google-fu.

— Îţi datorez scuze, domnule Harrow, spuse Baron. Mi-am imaginat c-o să fii la fel de superficial ca majoritatea oamenilor. Nici nu le-ar trece prin cap să dea căutare cu numele noastre.

— Deci cât de mult ştii despre noi? întrebă Vardy. Despre mine, de exemplu?

— Eşti psiholog, zise Billy ridicând din umeri. Lucrezi cu poliţia. Aşa că-mi închipui… că eşti un profiler, nu? Cum e Cracker[17]? Ca în *Tăcerea mieilor?*

Vardy zâmbi uşor.

— Nefericitul ăla îndesat în acvariul ăla, acolo, jos, zise Billy. Nu-i primul, aşa-i? Aşa-i că am dreptate? Căutaţi pe cineva… Îl căutaţi pe Dane. Dane e un soi de criminal în serie sau ceva. Sunteţi aici ca să descoperiţi care-i treaba cu el. Şi, Cristoase, mă vrea pe mine, nu-i aşa? Pe mine mă urmăreşte. Şi are de-a face cu…

Dar se opri. Ce rol avea calamarul în toată teoria asta? Baron îşi strânse buzele.

— Nu tocmai, zise Baron. Nu-i chiar aşa.

Îşi flutură mâinile deasupra mesei, prin aer, organizând nişte gânduri invizibile.

— Uite ce-i, domnule Harrow, zise Baron. Treaba-i aşa. Hai să facem un pas înapoi. Cine ar vrea să fure un calamar gigantic? Hai să nu ne gândim deocamdată cum a făcut-o. Nu asta-i important. Deocamdată să ne concentrăm pe motive. Se pare că aici ne-ai putea ajuta, iar noi te-am putea ajuta pe dumneata. Nu spun că eşti în pericol, spun doar că…

— O, Doamne…

— Billy Harrow, *ascultă-mă!* Trebuie să înţelegi ce se petrece. Am discutat între noi. O să-ţi spunem toată povestea. Şi e un *secret.* Pe care, de data asta, te rog să-l păstrezi, mulţumesc frumos. Acum, ăsta nu e genul de poveste pe care în mod normal le-o spunem oamenilor. Credem că ţi-ar fi de folos să ştii adevărul şi, ca să fiu cinstit până la capăt, cred că şi pe noi ne-ar ajuta.

— Ce vrea Dane de la mine? întrebă Billy.

— Iniţial nu eram pe urmele lui, după cum ştii. Sunt anumite alarme care se declanşează, ai putea spune, în anumite împrejurări. Când se comit anumite infracţiuni. Dispariţia calamarului dumitale. Plus că anumite aspecte ale chestiei din subsol sunt… relevante. Cum ar fi, de exemplu, faptul că diametrul gurii borcanului nu e suficient de mare pentru ca domnul acela să poată fi vârât înăuntru.

— Ce?!

— Dar ceea ce ne-a stârnit interesul, zise Baron, ceea ce mi-a declanşat alarma – şi, la propriu, pe biroul meu e o alarmă – a fost momentul în care ne-ai făcut desenul ăla.

Vardy extrase din servietă o fotocopie a asteriscului aceluia exagerat, desenat parcă la beţie.

— Ştiu ce este, zise Billy. Kubodera şi Mori…

— Aşadar, zise Baron, eu sunt şeful unei unităţi speciale.

— Ce unitate?

Vardy împinse peste masă o altă bucată de hârtie. Era, din nou, semnul, cele zece braţe răsfirate, două dintre ele mai lungi. Dar nu era cel desenat de Billy. Unghiurile, lungimea tentaculelor erau uşor diferite.

— Ăsta a fost desenat acum vreo lună, spuse Baron. Într-o noapte, s-a dat o spargere la un anticariat şi s-au furat mai multe chestii. Cu două zile mai înainte, un individ purtând simbolul ăsta a fost într-un soi de recunoaştere, uitându-se în jur, fără să cumpere nimic. Agitat.

— Dacă ar fi fost pur şi simplu vorba de doi puştani purtând tricouri cu inscripţia *Supune-te Gigantului*[18] nu ne-am fi bătut capul, interveni Vardy, cu vocea lui profundă. Ăsta nu e un nenorocit de *meme.* Deşi ar putea evolua în direcţia aia, ceea ce-ar complica lucrurile şi mai tare, mersi frumos.

Billy clipi nedumerit.

— Eşti fan graffiti? A început să prindă. Sunt zilele de început. În curând o să ajungă pe stickere lipite pe stâlpii de iluminat şi pe rucsacurile studenţilor. Se pare că asta – flutură hârtia – e pe măsura vremurilor.

— Pur şi simplu se potriveşte, zise Baron.

— Dar încă nu i-a sosit momentul, zise Vardy. Aşa că, atunci când apar două dintr-astea, una după alta, mirosim existenţa unui tipar.

— Tipul care a fost jefuit, spuse Baron. E pe Charing Cross Road. A adunat o mulţime de fleacuri, dar şi vreo câteva chestii vechi cu adevărat valoroase. În noaptea aia au fost şterpelite şase cărţi. Cinci abia sosiseră. Nu făceau mai mult de două-trei sute de lire, maxim. Erau toate pe tejghea, în faţă, aşteptând să fie sortate. La început, omul a crezut că asta-i tot ce i s-a furat. Dar are şi nişte dulapuri încuiate, a căror vitrină era spartă şi a constatat că lipseşte ceva de pe un raft de sus.

Ridică un deget.

— Un volum. Dintr-un teanc de reviste academice vechi. Şi-a dat seama care anume îi lipsea.

Baron privi în jos, citind cu greutate:

— *For-hand-linger… ved de Skandinav… ceva,* zise el. Volumul din 1857.

— Cum stai cu daneza, Billy? întrebă Vardy. Îţi zice ceva?

— Hoţul vrea să dea impresia c-a dat buzna şi-a şterpelit câte ceva la întâmplare, spuse Baron. Aşa că înhaţă nişte cărţi de pe tejghea. Dar apoi parcurge în fugă un coridor de şase metri până la un anumit dulap încuiat, sparge un anumit ochi de geam şi ia o anumită carte veche.

Baron clătină din cap.

— Revista aia. E tot ce-l interesa.

— Aşa că am întrebat la Academia Regală Daneză ce conţinea, zise Vardy. Era prea veche ca să fi fost introdusă în baza de date.

— Să fiu sincer, nu ne-am prea bătut noi capul la momentul ăla, spuse Baron. Nu era o prioritate. Ne-a fost pasat numai pentru că mai văzuserăm simbolul ăla prin zonă. Când a venit lista de la Copenhaga nu ne-a sărit nimic în ochi. Dar când am auzit că simbolul ăla a apărut şi aici şi că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, unul dintre articolele alea furate acum câteva săptămâni a căpătat altă semnificaţie.

— Paginile optzeci şi doi – optzeci şi cinci, zise Vardy.

— N-am să-ncerc să pronunţ scandivăneşte, zise Baron, citind. E un articol despre *blaeksprutter,* aşa scrie. Traducere: Japetus Steenstrup{19} – „Câteva observaţii despre sepia gigantică din Atlantic”.

— Să recapitulăm, zise Baron. Cu câteva săptămâni înainte să fie şutit calamarul tău, cineva a şterpelit un exemplar original al articolului ăstuia.

— Probabil c-ai auzit de autor, spuse Vardy.

Billy rămăsese cu gura căscată. Auzise de autor. Calamarul gigantic era *Architeuthis dux,* dar genul său fusese numit după omul care îl studiase şi clasificase: *Architeuthis Steenstrup.*

— Deci, zise Vardy. Două infracţiuni unite printr-un fir nesigur nu constituie o conspiraţie. Totuşi. Cu două infracţiuni – trei acum, cu tot cu tipul de la subsol – unite de bijuteria de mai sus *şi* de un calamar gigantic, radarul nostru chiar începe să dea semnale.

— E genul de lucru care ne stârneşte interesul, zise Baron.

— „Nouă”? întrebă Billy. Cine e acest „noi”?

— Noi, zise Baron, suntem USIIFS.

— Ce?!

Baron îşi încrucişă braţele.

— Îţi aduci aminte de gaşca aia care se autointitulase Noii Rozacrucieni? zise el. Care au răpit-o pe fata aia din Walthamstow?

Baron arătă cu degetul mare în direcţia lui Vardy.

— El i-a găsit. Şi a fost ceea ce ai putea numi consultant şi în cazul evenimentelor din 7 iulie[20]. Chestii de-astea. Intră în sfera preocupărilor noastre.

— Ce sferă?

— Bine, bine, zise Baron. Parcă mai ai puţin şi plângi.

Vardy îi întinse lui Billy o hârtie. Era, în mod straniu, CV-ul lui. Era doctor în psihologie, dar avea un masterat în teologie. Specializarea sa de bază era divinitatea. Billy îşi împinse ochelarii pe nas şi trecu în revistă lista de lucrări publicate şi secţiunea „Funcţii ocupate în prezent".

— Eşti editor la *Revista de studii despre fundamentalism?* zise Billy.

Era un test.

— USIIFS este Unitatea Specială de Investigare a Infracţiunilor legate de Fundamentalism şi Secte, zise Baron.

Billy se uită la el, apoi din nou la Vardy şi înapoi la CV-ul acestuia.

— Chiar eşti un profiler, zise el. Un profiler al cultelor.

Vardy binevoi să zâmbească.

— Sunt aşa, numără Baron pe degete, Aum Shinrikyo[21]… Secta Returnaţilor… Biserica lui Cristos Vânătorul… Kratosienii[22], destul de îngrijorători unii dintre ei… Ai idee cât de mult a crescut violenţa legată de culte în ultimii zece ani? Sigur că n-ai, pentru că, exceptând bau-baul reprezentat de Al-Qaeda şi de fanaticii săi, astea nu ajung la ştiri. Deşi ei sunt cea mai mică dintre grijile noastre. Şi parte din motivul pentru care n-ai auzit despre asta e că noi ne pricepem să ne facem meseria. Am menţinut siguranţa pe străzi. De aia ţi s-a recomandat să ţii gura-nchisă. Dar ai povestit ceva cuiva. Ceea ce A) – n-ar fi trebuit să faci şi B) – e oarecum impresionant. Collingswood va trebui să te roage din nou să taci, de data asta ceva mai apăsat. Nu suntem tocmai o organizaţie secretă, zise el. Nu e vorba aici de „dezminţire plauzibilă" – asta nu-i cea mai bună strategie zilele astea. Suntem, mai degrabă, „plauzibil de neinteresanţi". Toată lumea o să zică: „USIIFS? De ce naiba te interesează? O prostie, e uşor jenant…" Ai prins ideea, mai spuse el zâmbind.

Billy îi auzea pe poliţişti afară, pe holuri. Telefoanele sunau.

— Deci, zise Billy în cele din urmă. Sunteţi ăia care se ocupă de culte. Ce legătură are asta cu amărâtu' ăla de la subsol? Şi ce-are de-a face cu mine?

Vardy deschise un fişier video pe laptopul său, pe care-l aşeză în aşa fel încât să-l poată urmări toţi trei. Un cabinet cu un birou ordonat,

pereţi acoperiţi cu rafturi de cărţi, o imprimantă şi un PC. Vardy era pe trei sferturi întors spre cameră, iar un alt bărbat stătea cu spatele către obiectiv. Tot ce se putea vedea din el era părul lins şi negru care începea să se răărească şi o jachetă gri. Imaginea nu era prea bună.

— *… şa că,* îl auzi Billy pe bărbatul care-şi ascundea faţa, *am ars niţel gazu' cu gaşca aia din Epping, sunt nişte ţăcăniţi-standard, aşa cred, echilibru-echilibru-echilibru, cam neinteresant, nu ţi-aş irosi timpul cu asta.*

— *Dar ăsta?* îl întrebă Vardy din film, arătând simbolul pe care-l desenase Billy.

Omul din umbră se aplecă.

— *A, ăsta,* zise el.

Vorbea cu un soi de bâiguială conspirativă, fără să respire.

— *Teuţii, teuţii,* zise. *Da, nu, nu ştiu,* zise. *Teuţii sunt noi, cred, nu i-am prea văz't cu excepţia faptului că tot lasă în urma lor desenul ăsta.* Un semn, un semn. *Ai fost în Camden? L-am văzut acolo şi mi-am zis „Vreau şi eu să ştiu ce gust are chestia asta", dar sunt nişte ciudaţi, parcă ţi-ar face cu mâna, dar apoi nu mai reuşeşti să le dai de urmă. Deci. Sunt un secret?*

— *Sunt?* întrebă Vardy din film.

— *Păi tu să-mi spui, tu să-mi spui. Nu reuşesc să dau de ei şi doar mă ştii cum sunt, ştii că ard de nerăbdare.*

— *Dogmatici?*

— *M-ai prins. Din ce-am auzit eu,* spuse omul, făcând cu mâna un gest menit să desemneze gura lumii, *tot ce pot să-ţi zic este că vorbesc despre întuneric, despre ascensiune, ştii, despre întindere. Le place treaba asta cu întinderea, hafe…*

— *Ce?*

— *Hafe, hafe, cum stai cu greaca, profesore? Alfa fi eta, hafe, hapsis dacă preferi, atingere atingere, asta spun ei – e o poveste haptică asta.*

Vardy opri înregistrarea şi spuse:

— E un soi de *freelancer* care mă ajută la cercetări. Un fan. Un colecţionar.

— Colecţionar de ce? întrebă Billy.

— De religii. De culte.

— Cum dracu' poţi să colecţionezi un cult?

— I te alături.

Dincolo de fereastră, ramurile copacilor se răzvrăteau în vânt. Camera părea foarte strâmtă. Billy îşi feri privirea de lumina zilei de-afară.

Omul de pe ecran nu era singurul, îi zise Vardy. Era un mic trib de obsedaţi. Fani ai ereziilor, trecând de la o sectă la alta, acumulând credinţe cu o lăcomie demnă de Renfield[23]. Soldaţi ai Viermelui Mântuitor într-o săptămână, membri ai Opus Dei sau ai Bobo Dread[24] în următoarea, cu un talent pentru devoţiune şi cu scurte izbucniri de sinceritate subită suficiente cât să fie acceptaţi ca neofiţi. Unii făceau asta cu cinism, ca să mai treacă o crestătură la răboj, în timp ce alţii chiar credeau preţ de două sau trei zile, cu forţa unei revelaţii de pe drumul Damascului, că *de data asta era altfel,* până când îşi aminteau de propriile lor naturi şi se excomunicau singuri, chicotind cu indulgenţă.

Se adunau să-şi compare gnozele în cafenele din Edgware Road, în jurul unei narghilele, în puburi din Primrose Hill sau într-un loc numit Amalgam Yard, localurile lor preferate fiind pe „străzi capcană", explicase Vardy. Făceau schimb de mistere disidente, într-un soi de competiţie, ca şi cum credinţele ar fi fost cărţi de Top Trumps[25].

„Cum e apocalipsa ta?" „Păi universul e o frunză în copacul timpului şi odată cu venirea toamnei o să se usuce şi o să cadă în iad." Murmure de admiraţie. „Aaa, e mişto asta. Gaşca mea cea nouă spune că furnicile o să mănânce soarele."

— Vrea să li se alăture acestor „teuţi", pricepi? zise Vardy. E un colecţionar. Dar nu reuşeşte să dea de ei.

— Ce-i aia stradă-capcană? întrebă Billy, dar îl ignorară.

— „Teuţii", zise Baron. Pricepi? Stai jos, Harrow!

Billy se ridicase şi o pornise spre uşă.

— „Teuţii", repetă Baron. Pricepi? Teu-teu-teu-teuţii.

— M-am săturat, zise Billy.

— Stai jos, zise Vardy.

— Suntem departamentul culte, Harrow, zise Baron. De ce crezi că ne-au chemat pe noi? Cine crezi că e responsabil de ceea ce se întâmplă?

— Teuţii, zise Vardy zâmbind. Adoratorii calamarului gigantic.

6.

— Articolul ăla care-a fost subtilizat, zise Baron în timp ce Billy rămase nemişcat, cu mâna pe clanţa uşii. E cel în care Japetus îi dă numele lui *Architeuthis.* Sigur că poţi să faci rost de o reeditare, dar originalele au ceva special, nu?

— Japetus combătea superstiţiile, spuse Vardy. Articolul ni-l înfăţişează strâmbând din nas în faţa poveştilor fantastice şi zicând

„Nu, nu, există o explicaţie raţională, domnilor”. Ai zice că ăla e momentul în care monstrul din adâncuri întâlneşte…

Făcu un gest larg.

— Asta. *Lumea modernă,* spuse el accentuând cuvintele cu ironie. Ieşind din legendă şi intrând în ştiinţă. Sfârşitul vechii ordini. Corect?

Îşi agită degetul prin aer în semn că nu. Baron îl privea cu indulgenţă.

— Moartea legendei? zise Vardy. De ce? Doar pentru că i-a dat un nume? L-a numit *Ar-chi-te-u-this.* Nu „imensul” calamar, Billy. Nu „mare”, nici măcar „gigant”. „Suprem”, spuse el clipind. Adică *deasupra tuturor?* Aşa e el credincios Iluminismului? Îi dă brânci în taxonomie, da, dar în ce calitate? În calitate de demiurg, nici mai mult, nici mai puţin. Era un profet. Ştii ce făcea la finalul conferinţelor sale? A, avea o întreagă recuzită. Era un *showman,* ca Billy Graham[26]. Aducea un borcan şi-n el ce era? Un cioc, zise Vardy clămpănind din degete. Aparţinând unui calamar gigantic.

Lumina zilei se estompa: o pătură de nori sosise ca şi cum ar fi fost convocată la locul întâmplării. Billy se uită la Vardy. Avea ochelarii în mână, aşa că-l vedea cam prin ceaţă. Billy îşi aminti că auzise povestea asta, sau cel puţin un rezumat, o anecdotă în cursul unei prelegeri. Acolo unde puteau, conferenţiarii, cu un aplomb vicarial, mai condimentau poveştile despre teoriile înaintaşilor. Spuneau anecdote despre personalitatea enciclopedică a lui Faraday, citeau scrisoarea dureros de tristă a lui Feynman către soţia sa moartă[27], descriau lăudăroşenia lui Edison, îi elogiau pe Curie şi Bogdanov, martiri ai propriilor cercetări utopice. Steenstrup se aflase şi el în această companie aleasă.

Vardy vorbea de parcă ar fi putut vedea cu adevărat spectacolul oferit de Steenstrup. Ca şi cum ar fi văzut lucrul acela negru, arma pe care Steenstrup o înălţa deasupra borcanului. Acea parte a unui leviatan, mai asemănătoare cu o unealtă extraterestră decât cu o gură. Conservată, preţioasă, declarativă ca o falangă de sfânt. Orice o fi pretins el, borcanul lui Steenstrup fusese un relicvariu.

— Articolul ăla, zise Vardy. E un punct de sprijin. Dacă ai o anumită viziune asupra lucrurilor, ajungi foarte uşor la concluzia că merită să încalci legea pentru el. Pentru că e un text sacru. E o *Evanghelie.*

Billy clătină din cap. Avea impresia că-i ţiuiau urechile.

— Şi pentru asta, zise Baron cu amuzamentul răsunându-i în voce, este plătit profesorul.

— Hoţii noştri îşi alcătuiesc o bibliotecă, asta fac, spuse Vardy. Aş

paria oricât că în ultimele luni au mai fost şterpelite chestii scrise de Verrill şi Ritchie şi Muray şi alţi clasici ai literaturii teuthologice.

— Doamne, zise Billy. Cum de ştii atât de multe despre asta?

Vardy mătură întrebarea deoparte – literalmente, cu un gest al mâinii – ca şi cum ar fi fost o insectă.

— Cu asta se ocupă omul, zise Baron. De la zero la guru în patruşopt de ore.

— Să continuăm, zise Vardy.

— Bun, zise Billy. Crezi că membrii cultului ăstuia au furat cartea, au luat calamarul şi l-au omorât pe tipu' ăla? Şi acum mă vor pe mine?

— Am zis eu asta? spuse Vardy. Nu-s sigur că tocmai calamariştii ăştia au făcut ceva. Ca să fiu cinstit, ceva nu se leagă.

Billy lăsă să-i scape un hohot de râs nefericit.

— Nu mai spune, zise el.

Dar Vardy îl ignoră, continuând:

— Dar toate astea au cumva de-a face cu ei.

— Ei, haide! zise Billy. Asta-i demenţă pură. O religie în jurul unui calamar? adăugă el pe un ton neîncrezător.

Cămăruţa i se părea o capcană. Baron şi Vardy nu-l pierdeau din ochi.

— Ei, haide, zise Vardy. Poţi să crezi în orice vrei. Totul poate fi divinizat.

— O să zici că toate astea sunt doar coincidenţe? interveni Baron.

— Calamarul tău a dispărut pur şi simplu, nu-i aşa? zise Vardy.

— Şi nu te urmăreşte nimeni, zise Baron. Şi nimeni nu i-a făcut nimic nefericitului ăluia de la subsol. S-a sinucis prin îmbuteliere.

— Şi tu, spuse Vardy fixându-l pe Billy cu privirea, nu simţi că e ceva în neregulă cu lumea în momentul ăsta. Aaa, ba simţi, nu-i aşa? Se vede. Vrei să afli despre asta.

O clipă de tăcere.

— Cum au făcut-o? întrebă Billy.

— Câteodată poţi să te împotmoleşti de-a binelea în „cum", zise Baron. Uneori se întâmplă lucruri care n-ar trebui să se întâmple şi nu poţi lăsa asta să te ţină-n loc. Dar „de ce?" – ei, de-aici putem porni.

Vardy se apropie de fereastră. Era o siluetă întunecată pe fundalul luminos. Billy nu putea spune dacă Vardy îl privea pe el sau se uita afară.

— Întotdeauna e vorba de clopote şi tămâie[28], zise Vardy din obscuritatea sa. Totdeauna fundamentalism. Pot ei să… se lepede de cele lumeşti – rostogoli pe limbă preţiozitatea expresiei –, dar pentru secte ca astea totul ţine de ritualuri şi icoane. Asta-i toată ideea. Nu-s

prea multe culte care să fi trecut printr-un proces de reformă.

Se îndepărtă de lumina strălucitoare care pătrundea prin fereastră.

— Sau dacă au trecut, bună ziua fraieri din zona liberă, ia uite cum vin contrareforma şi Conciliul din Trento{29} şi vechea ordine se reinstaurează. Chiar au nevoie de tainele lor sfinte, mai zise el clătinând din cap.

Billy umbla de colo-colo printre postere, obiecte ieftine de artă şi schimburi de mesaje de la avizier între colegi pe care nu-i cunoştea.

— Dacă idolatrizezi animalul ăla… O să-ţi explic în termeni simpli, zise Vardy. Tu, cu Centrul Darwin al tău…

Billy nu înţelese dispreţul ce însoţea această formulare.

— Billy, tu şi colegii tăi l-aţi scos pe Dumnezeu la expoziţie. Acum, tu, dacă ai fi un credincios, n-ai vrea să-l eliberezi? Stă acolo pus la murat. Capriciosul lor zeu vânător. Poţi să-ţi imaginezi cum sună psalmii lor? Cum e descris Dumnezeu?

— Bine, zise Billy. Bine, ştii ceva? Chiar trebuie să ies de-aici.

Vardy păru să citeze:

— „Se mişcă prin beznă, cerneala-i în cerneală eliberând.” Ceva de genul ăsta. Sau să zicem *un nor negru într-o apă deja întunecată?* Uite un *koan*{30} pentru tine, Billy. E un zeu tactil, cu tot atâtea tentacule câte degete avem noi şi chiar să fie asta *o coincidenţă?* Pentru că, adăugă el pe un ton mai obişnuit, aşa funcţionează lucrurile astea, pricepi?

Baron îi făcu semn lui Billy să-l urmeze către uşă.

— Probabil că au făcut şi versuri despre gura lui, zise Vardy în urma lor. „Ciocul dur al păsărilor cerului în tranşeele adânci de sub ape.”

Ridică din umeri.

— Sau cam aşa ceva. Eşti sceptic? Dimpotrivă: e zeul perfect, Billy. Afurisitul ăsta e cel mai ales dintre zei, *perfect* autentic, cel mai potrivit pentru zilele noastre, pentru momentul ăsta. Pentru că e un neica nimeni ca noi toţi. Un străin. Tiranu’ ăla bătrân şi bărbos n-a fost niciodată prea plauzibil, nu?

— A fost destul de plauzibil pentru tine, ipocrit împieliţat ce eşti, rosti Baron cu jovialitate.

Billy îl urmă pe coridor.

— Venerează lucrul ăla, zise Vardy, venind în urma lor. Trebuie să-l salveze de insulta pe care o constituie afecţiunea hazlie pe care bănuiesc c-o manifestaţi faţă de el. Fac pariu că i-aţi dat şi un nume, nu? mai zise el înclinând capul. Şi fac pariu că numele ăla-i „Archie”. Văd c-am nimerit-o. Acuma zi şi tu. Ce credincios ar putea îngădui una ca asta?

Străbăteau coridoarele muzeului şi Billy nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndreptau. Se simţea complet detaşat. Ca şi cum nu s-ar fi aflat acolo. Holurile erau pustii. Întunericul şi lemnăria muzeului formau un zid compact în urma lui.

— Cum ai…? Ce faci? îi zise el lui Vardy când acesta se opri cât să tragă aer în piept.

„Cum numeşti asta?" se gândi Billy. Inteligenţa asta reconstructivă, care disecă furibund orice *meme,* descifrând din nimic primele tipare, apoi corespondenţele, apoi cauzalităţile şi raţiunea disidentă.

— Paranoia, zise Vardy zâmbind. Teologie.

Ajunseră la o ieşire pe care Billy n-o folosise niciodată şi aerul rece de afară îi tăie răsuflarea. Ziua se anunţa teribilă: copacii fremătau în vânt şi norii goneau ca şi cum ar fi avut misiuni urgente. Billy se aşeză pe treptele de piatră.

— Deci tipul de la subsol… spuse el.

— Nu ştim nimic încă, zise Vardy. Probabil a stat în calea cuiva. Disident, paznic, sacrificiu, ceva de genul. Deocamdată întrevăd doar contururile.

— Toate astea n-ar trebui să te privească, spuse Baron. Cu mâinile în buzunare, îşi adresa observaţiile unuia dintre animalele sculptate în piatră pe exteriorul clădirii. Vântul flutura hainele şi părul lui Billy.

— N-ar trebui să-ţi baţi capul cu soiul ăsta de lucruri. Dar uite care-i treaba. Ţinând cont de prezenţa lui Parnell în autobuz şi de ceea ce înseamnă genul ăsta de atenţie, se pare că, dintr-un motiv sau altul… te-au remarcat, domnule Harrow.

Prinse privirea lui Billy. Supus atenţiei lui, Billy se crispă. Privi curtea din jur, strada de dincolo de poartă, vegetaţia agitată. Gunoaiele erau purtate de vânt, târându-se pe pavaj ca prădătorii pe fundul mării.

— Faci parte dintr-o conspiraţie care le-a întemniţat zeul, zise Vardy. Ba mai mult. Eşti specialistul în calamari, domnule Harrow. Pari să fi stârnit interesul cuiva. Din punctul lor de vedere, eşti un individ interesant.

Stătea între Billy şi direcţia din care bătea vântul.

— Tu eşti cel care a descoperit dispariţia calamarului, spuse el. Şi, de fapt, tu l-ai instalat acolo. Tu eşti cel care-a avut întotdeauna degete magice când era vorba să lucreze cu moluşte.

Îşi flutură propriile degete.

— Acum tot tu l-ai descoperit pe individu' ăla mort. Te mai miri că sunt interesaţi de tine?

— Ai avut senzaţia… că se întâmplă ceva, zise Baron. E corect să spunem aşa?

— Ce se-ntâmplă cu mine? întrebă Billy reuşind să-şi păstreze calmul.

— Nu-ţi face griji, Billy Harrow. Ceea ce simţi e perspicacitate, nu paranoia.

Baron se întoarse, contemplând panorama londoneză şi oriunde privea, ori de câte ori privirea-i poposea asupra unui petic anume de întuneric, Billy se uita şi el.

— Ceva nu-i a bună. Şi ceva-ul ăla te-a remarcat. Centrul atenţiei nu-i neapărat locul cel mai bun în care să te afli.

Billy stătea în văzul întregii lumi, ca o pradă firavă.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă Billy. Adică, o să aflaţi cine l-a omorât pe tip. Da? Dar cu mine cum rămâne? Şi o să recuperaţi calamarul?

— Asta intenţionăm, zise Baron. Jafurile legate de culte sunt, în fond, de competenţa noastră. Şi-acum s-a adăugat şi-o crimă. Da. Iar siguranţa ta, să zicem, nu este lipsită de importanţă pentru noi.

— Ce vor? Şi care-i rolul lui Dane în toate astea? întrebă Billy. Şi voi sunteţi un fel de unitate secretă care investighează cultele, nu? Atunci de ce mi-aţi povestit toate astea?

— Ştiu, ştiu, te simţi cam expus, zise Baron. Cam prea în bătaia reflectoarelor. Te-am putea ajuta. Şi tu în schimb ai putea să ne ajuţi pe noi.

— Eşti deja băgat în asta, fie că-ţi place sau nu, zise Vardy.

— Avem o propunere, spuse Baron. Nu mai sta în frig. Vino înăuntru. Hai cu noi înapoi la Centrul Darwin. Avem o propunere pentru tine şi vrem să cunoşti pe cineva.

7.

Camerele îi învăluiau, de parcă nişte *genii loci*[31] cusurgii ar fi încercat să se facă mai comozi. Billy se simţea ca un străin. Era sticlă ceea ce auzea el, alunecând cu un clinchet undeva departe de raza vederii lui? Un clămpănit care putea fi al unor oase?

Cei doi poliţişti în uniformă care păzeau sala acvariului nu manifestară niciun semn vizibil de respect faţă de Baron.

— Ai văzut? îi şopti Baron la ureche lui Billy. Acum fac glume despre ce anume înseamnă USIIFS. Prima parte e întotdeauna „Uniunea Stupizilor”.

În încăpere se afla tânăra cu atitudine dispreţuitoare, care-l privi pe Billy parcă puţin mai prietenos ca de obicei, purtându-şi uniforma cu obişnuita ei nepăsare. Stătea în faţa unui laptop deschis aflat pe masa pe care înainte fusese aşezat calamarul.

— Totu-n regulă? întrebă ea.

Schiţă un salut ironic către Vardy şi Baron şi ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui Billy. Tasta cu o singură mână.

— Eu sunt Billy.

Femeia îl privi de parcă ar fi spus „Nu zău?!"

— Avem indicii, nu glumă, îi zise ea lui Baron.

— Billy Harrow, ofiţerul de poliţie Kath Collingswood, zise Baron.

Kath plescăi din limbă – sau poate mesteca gumă – şi întoarse laptopul, dar nu suficient cât să poată vedea şi Billy.

— Ce evoluţie! murmură Vardy.

— Cu greva şi cu toate celelalte nu te-ai aştepta să vezi chestii ca asta, zise ea.

Vardy se uită pe îndelete prin încăpere, ca şi cum animalele moarte ar fi putut fi responsabile.

— Vrei să ştii ce sunt chestiile astea? întrebă Billy.

— Nu, nu, zise Vardy cufundat în gânduri.

Se apropie de zărganul prins cu decenii în urmă. Se uită la ceea ce fusese cândva un pui de aligator.

— Ha! exclamă el.

Dădu ocol încăperii.

— Ha! zise din nou, brusc.

Ajunsese la dulapul cu specimenele de pe *Beagle.* Avea pe chip o expresie greu de definit.

— Deci astea sunt, spuse el după o vreme.

— Mda, spuse Billy.

— Dumnezeule, rosti încet Vardy. Doamne Dumnezeule!

Se aplecă şi citi pe îndelete etichetele. Când în cele din urmă i se alătură din nou lui Collingswood, care verifica informaţii pe laptopul ei, mai privi de câteva ori înapoi, spre dulapul cu exemplarele de pe *Beagle.* Collingswood îi urmări privirea.

— O, da, zise ea uitându-se la borcane. Despre asta-i vorba.

— Tu eşti persoana pe care trebuie s-o întâlnesc?

— Da, zise ea. Eu sunt aia. Vino cu noi la pub.

— Ăăă, zise Billy. Nu cred că am asta în program…

— Ţi-ar prinde bine o băutură, zise Baron. Zău că ţi-ar prii. Vii? i se adresă el lui Vardy.

Vardy clătină din cap.

— Nu eu sunt ăla cu abilităţi persuasive.

Le făcu semn să plece.

— Nţ, îi zise Collingswood lui Billy. Nu prea e. Nu-i vorba că nu-l interesează persuasiunea, pricepi? E chiar captivat de ea. Ca un lucru

într-un borcan.

— Haide, Billy, zise Baron. Vino să bei ceva pe cheltuiala Poliţiei Metropolitane.

Lumea se clătina când plecară. Prea mulţi oameni şuşotind ca la colţ de stradă, prea multă negare a realităţii, cerul încheind un târg. Collingswood se încrunta la nori de parcă nu i-ar fi plăcut ce se întrevedea în ei. Pubul era un local întunecat, decorat cu vechi indicatoare ale unor străzi londoneze şi cópii după hărţi de demult. Se aşezară într-un colţ mai retras. Chiar şi aşa, ceilalţi cheflii, o amestecătură de bătrâni jerpeliţi şi funcţionari, erau în mod evident tulburaţi de prezenţa în uniformă – chiar dacă nonconformistă – a lui Kath Collingswood.

— Aşadar, zise Billy.

Nu ştia ce să mai spună. Collingswood părea netulburată. Se mulţumi să-l privească, în timp ce Baron se duse la bar. Collingswood îi oferi o ţigară.

— Cred că e un bar de nefumători, îi zise Billy.

Femeia îi aruncă o privire şi-şi aprinse ţigara. Fumul o înconjură, formând onduleuri dramatice. El aşteptă.

— Uite ce-i, spuse Baron întorcându-se cu băuturile. L-ai auzit pe Vardy. Parnell şi teuţii au pus ochii pe tine. Aşa că nu eşti chiar în siguranţă.

— Dar eu sunt nimeni, zise Billy. Ştii doar.

— Nu asta-i ideea, spuse Baron.

Billy era surprins cât de tare-l irita să o vadă pe Collingswood cum fuma şi bea îmbrăcată în uniformă.

— Hai să facem bilanţul, continuă Baron. Vardy… l-ai văzut la treabă. Ştii ce face. În ciuda cunoştinţelor pe care le avem, în cazul ăsta, vizavi – adică legat de ceea ce se petrece acum – ne-ar folosi puţină expertiză. De la un specialist. Ca tine. Avem de-a face cu fanatici. Şi fanaticii sunt întotdeauna experţi. Aşa că avem nevoie de propriii noştri experţi. Şi aici intervii tu.

Billy se holbă la el. Reuşi chiar să râdă.

— Mă gândeam eu c-o să spui ceva de soiul ăsta, dar mi-am zis c-am luat-o razna.

— Niciunul dintre noi nu ştie mare căcat despre calamarul gigantic, zise Collingswood.

Denumirea animalului suna absurd pronunţată de vocea ei sarcastică, cu accent londonez.

— Pentru că, evident, ne doare fix în cur de el, dar, înţelegi tu…

— Bine, atunci lăsaţi-mă în pace, zise Billy. Oricum nu-i ca şi cum aş

fi vreun mare expert.

— Ei, haide, nu fi nesuferit!

— Nu mă refer numai la şoarecii de bibliotecă, Harrow, zise Baron. Am un respect real pentru sectanţi. Iar ei cred că eşti un tip special, ceea ce înseamnă ceva, indiferent ce crezi tu. Ţi-aduci aminte când l-ai văzut pe Dane Parnell? Ţi-aduci aminte de fereastra autobuzului?

— Ce? întrebă Billy. Că era crăpată?

— Ne-ai spus c-ai văzut-o crăpând. Cum crezi că s-a întâmplat una ca asta?

Baron lăsă întrebarea să plutească în aer.

— Maniera noastră de lucru, a celor de la USIIFS… nouă ne trebuie o abordare mai subtilă decât a celorlalţi colegi. E convenabil să avem membri în afara forţelor poliţieneşti.

— Voi chiar încercaţi să mă recrutaţi, zise Billy, căruia nu-i venea să creadă.

— Există anumite privilegii, spuse Baron. Câteva responsabilităţi. Secrete şi alte alea. Ceva parale. Nu destul ca să simţi cu adevărat, sincer, dar îţi iese de vreo două pizza…

— Şi ia spune-mi, e cineva în tot USIIFS-ul ăsta care vorbeşte cu vreun pic de logică? zise Billy privindu-şi năucit tovarăşii de pahar. Nu mă aşteptam să fiu recrutat azi.

— Da, şi încă de gabori, zise Collingswood şi suflă un nor de fum, aruncându-i un mic zâmbet arogant.

Încă nu venise nimeni să-i ceară să nu mai fumeze.

— Te vrem pe teren, Billy, zise Baron. L-ai putea ajuta pe Vardy. Ştii teoria. Înţelegi cum e cu calamarul. În orice investigaţie, noi pornim de la credinţe, dar biologia o să fie şi ea o parte importantă. Ştii, trebuie să-ţi zic…

Baron se foi de parcă ar fi abordat un subiect sensibil.

— Poate c-ai auzit că e o tehnică standard ca, dacă vrei să-l găseşti pe cel care-a făcut-o, să începi cu individul care a descoperit cadavrul. Şi tu ai avut acces şi la acvariu.

Billy făcu ochii mari. Dădu să se ridice. Baron îl trase înapoi pe scaun, râzând.

— Stai jos, băi fraiere, zise el. Ceea ce spun este că, dac-am fi vrut, puteam recurge la cealaltă abordare. Unde erai în noaptea în care… şi-aşa mai departe. Dar o mână spală pe alta. Noi vrem informaţii de specialitate, iar tu vrei protecţie. Toată lumea are de câştigat din asta, prietene.

— Atunci de ce mă ameninţi? zise Billy. Şi ţi-am spus că n-am cunoştinţe speciale…

— O să-mi spui, îl întrerupse Baron împingându-şi sfidător bărbia înainte, că nu simţi cât de fascinantă e afurisita aia de chestie?

— … calamarul?

— Afurisitul de *Architeuthis,* Billy Harrow, da. Calamarul gigantic. Chestia din acvariu. Ăla furat. Care-a fost şi nu mai e. Chiar te miră faptul că unii l-ar putea idolatriza? Nu vrei mai bine să înţelegi de ce? Care-i miza? Acum ştii că se-ntâmplă ceva. Nu vrei să afli mai multe?

— Sunt noi forme de viaţă şi noi civilizaţii, zise Collingswood, care îşi refăcea machiajul folosind o oglinjoară de buzunar.

Billy clătină din cap şi zise:

— Să mă ia dracu'!

— Noo, zise Collingswood. Ăla ţine de alt departament.

Billy îşi închise ochii şi-i deschise la auzul sunetului paharelor care vibrau pe masă. Collingswood şi Baron se uitară unul la altul.

— El a făcut asta? zise Collingswood privindu-l din nou pe Billy, cu interes.

— Ştim c-ai fost cam dat peste cap, zise Baron grijuliu. Asta te face un bun candidat la…

— „Dat peste cap"?!

Billy se gândi la omul din borcan.

— E şi ăsta un fel de-a spune. Şi-acum vreţi să, să… investighez chestii pentru voi? Despre asta-i vorba?

— Pentru început.

— Nu cred, zise Billy. Prefer să mă duc acasă şi să uit de toate astea.

— Sigur că da, zise Collingswood.

Trase un fum. Lumina slabă strălucea pe bretonul ei blond.

— De parcă poţi să uiţi ce s-a-ntâmplat. De parcă poţi să uiţi de toate astea.

Se legănă pe scaun.

— Baftă cu asta, frate!

— Nimeni nu se îndoieşte că ai prefera să uiţi, zise Baron. Dar alegerea, din păcate, nu ne aparţine întotdeauna. Chiar dacă pe tine nu te interesează, îi interesezi tu pe alţii. Dar hai să lăsăm asta un pic. Treaba e, Billy, că timpul nostru ar trebui să fi trecut. USIIFS a fost înfiinţată cu puţin înainte de anul 2000, reunind laolaltă alte două echipe mai vechi. Trebuia să fie ceva temporar. Era noul mileniu: ne aşteptam ca nişte nebuni evlavioşi să încerce să dea foc parlamentelor. S-o sacrifice pe Cherie Blair{32} zeilor cu chipuri de capre, mă rog, de-astea.

— În privinţa asta n-am avut noroc, zise Collingswood.

Făcu un inel de fum. Era dezgustător, dar Billy nu-şi putea lua ochii de la el.

— Din fericire, alarmă falsă, spuse Baron. Un picuţ de prosteală inofensivă, dar marea explozie Y2K de, ăăă, milenarism pe care o aşteptam… n-a avut loc.

— Nu atunci, zise Collingswood.

— Tu măcar ţi-aduci aminte de trecerea în noul mileniu? o întrebă Billy. La vremea aia nu te uitai la Teletubbies?

Ea zâmbi sfidător.

— Are dreptate, spuse Baron. Apocalipsa s-a amânat. A venit pe urmă. Am ajuns să fim din ce în ce mai ocupaţi. Ştii, nu-mi pasă ce vor să facă sectele astea, atâta timp cât treaba rămâne în interiorul lor. N-ai decât să te vopseşti în albastru şi să regulezi cactuşi, dar fă-o la tine acasă şi nu implica în asta cetăţeni nevinovaţi. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Dar nu de-aici vin problemele.

Începu să lovească uşor în masă punctând fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Toate grupurile astea sunt obsedate de revelaţii, de texte apocrife…

— Întotdeauna se ajunge la asta, spuse Collingswood.

— Cam da, zise Baron. Despre orice carte sfântă ar fi vorba, ultimul capitol e ăla care ne interesează pe noi.

— Ioan împlieţarea sa proorocul, zise Collingswood. În doi timpi şi trei fututе de mişcări.

— Ceea ce vrea colega mea să spună, zise Baron, e că ne confruntăm cu o invazie de Sfinţi Ioani. O mică epidemie de escatologii. Trăim, zise el pe un ton prea plat ca să conţină vreo urmă de umor, în epoca apocalipselor concurente.

Collingswood zise:

— Ragnarock contra Dansului Fantomelor[33] contra Kali Yurga[34] contra Qiyamah[35] etc. etc.

— Asta atrage convertiţii zilele astea, spuse Baron. E o piaţă bună pentru apocalipse. Ultimul răcnet în materie de Armaghedoane eretice.

— Mult timp, au fost doar vorbe, zise Collingswood. Dar dintr-odată chiar se petrece ceva.

— Şi toţi o ţin în continuare una şi bună că apocalipsa lor e cea care o să vină, zise Baron. Şi asta înseamnă că apar necazurile. Pentru că se luptă între ei.

— Cum adică se petrece ceva? zise Billy, dar, cu mintea împrăştiată şi confruntându-se cu realitatea incontestabilă a unor lucruri evident imposibile, nu reuşi să dea cuvintelor tenta de ironie dorită.

Collingswood pipăi aerul şi îşi frecă degetele ca să indice că simţea ceva, ca şi cum lumea i le-ar fi murdărit.

— N-ai cum să nu-ţi faci griji când ajung să cadă de acord în vreo privinţă, zise ea. Profeţii. Ăsta e ultimul lucru pe care-ai vrea să-l facă profeţii. Chiar dacă – sau mai ales dacă – nu se înţeleg asupra detaliilor. Ai auzit despre rataţii şi haimanalele care-au făcut valuri în estul Londrei? întrebă ea clătinând din cap. Fraţii lui Vulpus s-au ciocnit c-o gaşcă de druizi. Nasol. Ăia îşi ţin secerile foarte bine ascuţite. Şi s-au luat la ceartă de la modul în care o să aibă loc sfârşitul lumii.

— Suntem suprasolicitaţi, Harrow, zise Baron. Pentru că ne mai ocupăm şi de alte chestii; copii sacrificaţi, cruzime faţă de animale şi de-astea. Dar acţiunea adevărată e legată de chestia asta cu sfârşiturile lumii. E din ce în ce mai greu să ţinem sub control încăierările legate de apocalipsă. Nu mai facem faţă. Îţi spun adevărul. Ca să nu mai pomenim de chestia asta atât de importantă care tocmai acum s-a întâmplat. Nu mă-nţelege greşit – n-am timp de pierdut cu răvaşele din plăcintă cum n-ai nici tu. Dar cu puţin timp în urmă, jumătate dintre profeţii Londrei au ajuns să ştie – să ştie! – că lumea e pe ducă. (Nu părea să ia peste picior certitudinile acestora.) Şi să fiu al dracului dacă ştiu despre ce e vorba, dar ştiu că lucrul ăsta a devenit deodată mult mai cert. Cam în perioada când s-a petrecut ştii-tu-ce.

— Când calamarul tău a dispărut ca prin magie, spuse Collingswood.

— Nu-i calamarul meu!

— Ba da, este, zise ea. Hai, recunoaşte că este.

Chiar simţi că era aşa când o spuse ea.

— Iar s-a întâmplat, i se adresă ea lui Baron. S-a mai apropiat puţin.

— Au atras publicul în chestia asta, spuse Baron. Şi aşa ceva nu putem accepta. Noi ne dăm peste cap să nu implicăm civilii. Dar dacă cineva ca tine, cineva cu cunoştinţe de specialitate adică, se pomeneşte băgat până peste urechi, ei bine, vrem să profităm.

— Unii oameni se dovedesc mai buni recruţi decât alţii, spuse Collingswood.

Îl privi cu atenţie pe Billy. Se aplecă spre el.

— Cască gura niţeluş, îi zise şi el nici nu se gândi s-o refuze.

Collingswood se uită în gura lui.

— N-ar fi trebuit să le zici amicilor tăi despre calamar, spuse ea. Nici n-ar fi trebuit *să poţi.*

— Vardy n-are nevoie de mine, zise Billy. Poate să se documenteze şi singur. Iar eu n-am nevoie de voi.

— Profesorul poate fi niţel cam antipatic, ştiu, zise Baron luând o

ţigară din pachetul lui Collingswood.

— Felul cum vorbea despre secta calamarului… zise Billy. De parcă ar fi fost unul dintre membri.

— Ai nimerit-o, zise Baron. E chiar ca unul dintre ei. Are o mică revelaţie.

— Nebunii se recunosc între ei, zise Collingswood. O, da!

— Ce? spuse Billy. A fost unul dintre…?

— Îndoctrinat, spuse Baron. A crescut într-o familie de creştini radicali renăscuţi. Creaţionişti ca la carte. Taică-su era unul dintre înţelepţi. Şi el a fost membru ani de zile. Şi-a pierdut credinţa, dar nu şi interesul, din fericire pentru noi, şi nici inteligenţa. Orice grup am investiga, el îl abordează ca un convertit – Baron se bătu cu pumnul în piept – pentru că, preţ de o clipă sau două, chiar asta este.

— E mai mult de-atât, spuse Collingswood. Nu doar că îi înţelege, zise ea şi-i aruncă lui Billy un zâmbet înconjurat de fum, după care îşi duse mâna la buze pe parcă i-ar fi şoptit un secret, deşi nu vorbea în şoaptă. Resimte lipsa credinţei. E nefericit. Mai înainte nu era nevoit să accepte rateurile şi arbitrarul realităţii. E furios pe lume fiindcă e lipsită de sens şi de Dumnezeu, înţelegi? S-ar întoarce la vechea lui credinţă şi mâine dac-ar putea. Dar acum e prea deştept.

— Asta e crucea lui, zise Baron. Bum-bum! Mulţumesc!

— Ştie că religia e o aiureală, zise Collingswood. Dar şi-ar dori să nu ştie asta. De aia-i înţelege pe fanatici. De aia îi vânează. Îi e dor de credinţa pură. E invidios.

8.

Printr-o ploaie monotonă şi târzie, Baron îl conduse pe Billy acasă.

— Kath o să arunce o privire la sistemul tău de securitate, zise el.

— N-am aşa ceva.

— Păi, cu-atât mai mult.

— N-aş vrea să ţi se întâmple ceva, zise ea. Nu acuma, când eşti atât de important.

El îi aruncă o uitătură piezişă.

— Şi să nu laşi înăuntru persoane necunoscute vreo câteva zile.

— Asta e o glumă sau ce?

— Uite ce e, tipii ăia nu-s proşti, zise Baron. O să-şi dea seama că supraveghem locul. Dar ei au nişte întrebări în ceea ce te priveşte, în mod clar, şi curiozitatea poate fi o piatră de moară greu de purtat. Aşa că siguranţa înainte de toate, da?

Se întoarse către Billy, care stătea pe bancheta din spate.

— Nu-mi place chestia asta cum nu-ţi place nici ţie. Mă rog, ţie

poate că-ţi place mai puţin decât mie, spuse el izbucnind în râs.

— Păi, n-ar trebui să-mi asiguraţi voi protecţia? zise Billy.

— Vrei să fii în gaşca mea, gaşca mea, gaşca mea, începu să fredoneze Collingswood.

— Gary Glitter[36]? zise Billy. Pe bune?

— N-aş spune că eşti în *pericol,* spuse Baron. Aş spune că, în cel mai rău caz, e *periculoşel.* Nu zicem să nu laşi pe nimeni înăuntru…

— Ba la dracu', eu chiar asta zic, interveni Collingswood, dar Baron continuă:

— … dacă e cineva de încredere e în regulă. Doar să fii precaut. Eşti un peşte mic. Au căpătat ce voiau.

— Calamarul, zise Billy.

— Collingswood o să instaleze un sistem serios de protecţie. O să fii bine. Şi ştii, dacă ne accepţi oferta, chiar putem să-l „upgradăm".

Billy îi fixă cu privirea.

— Asta nu-i o ofertă de serviciu. E o taxă de protecţie. La propriu protecţie.

Collingswood ţâţâi.

— Ce divă melodramatică eşti, zise ea bătându-l pe obraz. E vorba de beneficii suplimentare, pricepi? Toate slujbele au aşa ceva.

Baron îl conduse pe Billy către bucătărie, în timp ce Collingswood îşi făcea de lucru pe lângă uşa de la intrare. Privi gânditoare holul, servanta pe care Billy îşi lăsa cheile şi corespondenţa. Era o apariţie, cu neglijenţa ei premeditată, stând pe vârfuri, cu ţigara atârnându-i dintre buze ca într-un film franţuzesc, pipăind colţul de sus al cadrului uşii lui cu o încredere şi o precizie pe care Billy nu le asociase niciodată cu cineva atât de tânăr.

— Vreau să înţelegi despre ce vorbim, zise Baron cotrobăind prin jur fără să fi cerut voie, căutând cafeaua. O să-ţi păstrezi actualul loc de muncă. Trebuie doar să-ţi iei liber o zi pe săptămână şi să treci pe la noi. Ca să te antrenăm. Teologie extremă, autoapărare. Şi ar mai fi şi caşcavalul ăla în plus, spuse el şi apoi sorbi. Cred că toate astea sunt niţel cam intimidante.

— Mă iei peste picior? zise Billy. „Niţel cam intimidante"? Am descoperit un om pus la *murat!* Sunt recrutat de nişte poliţişti care-mi spun că s-ar putea să fiu vânat de cultul lui Cthulhu[37]…

— Bine, bine, zise Baron.

Nu avusese nevoie, remarcă Billy, să i se explice cine era Cthulhu.

— Linişteşte-te. Hai să-ţi spun ce cred eu. Cineva te urmăreşte. Gen uită-te-dar-nu-pune-mâna. Poate c-o să încerce să te convertească. Ştii cum îşi ies creaţioniştii din piele de bucurie când au membri care

sunt savanţi sau d-astea? Gândeşte-te ce ar însemna pentru tipii ăştia să aibă un calamarolog adevărat ca membru al congregaţiei lor.

— Uau, ce tare, spuse Billy. Asta chiar mă face să mă simt mai bine. Dacă nu cumva vor, de fapt, să-mi facă inima bucăţi.

— Vardy chiar pricepe ce au ei în tărtăcuţele alea ale lor, zise Baron. Dacă el crede că toţi sectanţii ăia nu-ţi poartă sâmbetele, înseamnă c-aşa e.

Din camera alăturată se auzi un zdrăngănit şi apoi un hârşâit.

— Ce face fata aia acolo? zise Billy.

— Concentrează-te, Harrow! În opinia mea profesională, care e şi a lui Vardy, calamariştii ăia încearcă să-şi dea seama ce reprezinţi.

— Reprezint un rahat!

— Da, dar ei n-au de unde să ştie asta. Şi în lumea în care te afli acum, *totul* reprezintă ceva. Pricepi? Este foarte important să pricepi asta. Totul reprezintă ceva.

— N-ar câştiga niciun premiu în domeniul securităţii, zise Collingswood, intrând cu mâinile în buzunare şi ridicând din umeri. Dar o să asigure strictul necesar. Acces numai pe bază de invitaţie. O să ţină până când se decide Doctorul Caracatiţă aici de faţă. Nu atingeţi. Nu pune mâna! îl atenţionă ea cu degetul pe Billy.

— Ai zis că Vardy crede că n-am niciun motiv de îngrijorare, spuse Billy. Parcă ziceaţi că nu se înşală niciodată.

— N-a greşit până acum, răspunse ea, dând din umeri. Dar nu se ştie niciodată, dacă pricepi ce vreau să zic.

— Sunt doar nişte măsuri de precauţie uzuale, spuse Baron. Ar trebui să vezi cum e la mine acasă. Stai înăuntru vreo două zile, cât rumegi toate astea. O să te ţinem la curent. Ne-am întins antenele şi ştim ce căutăm. Oferta e pe masă. Contactează-ne cât mai curând, da?

Billy scutură năucit din cap.

— Dumnezeule, daţi-mi timp să…

— Gândeşte-te cât vrei, zise Baron, dar gândeşte-te de unul singur, s-a înţeles? Kath?

Collingswood îi atinse uşor mărul lui Adam. Billy se feri.

— Ce-a fost…? întrebă el.

— Ia încearcă să mai flecăreşti acuma, zise ea. E pentru siguranţa ta. Crede-mă.

— N-am încredere-n tine.

— Înţelept din partea ta.

— Fii atent acum. Ăsta e numărul meu, spuse Baron întinzându-i o carte de vizită.

— Pe-al meu nu-l capeţi încă, zise Collingswood. Ăsta-i genul de

lucru pe care trebuie să-l meriţi.

— Orice lucru suspect, orice lucru straniu, spuse Baron, sau, pe de altă parte, când te decizi că eşti în echipa noastră…

— Dacă, zise Billy.

— Când te decizi că eşti în echipa noastră, sună-mă.

Orice lucru straniu. Billy îşi aminti de cadavrul din containerul de sticlă. Pielea cenuşie, ochii aceia trişti.

— Serios, zise el încet. Ce i-au făcut tipului ăluia? Cum au scos calamarul ăla de-acolo?

— Nu-nu, domnule Harrow, spuse Baron clătinând prieteneşte din cap. Ţi-am spus. Toate *de ce*-urile astea nu-s abordarea potrivită. Şi, la dracu', sunt o grămadă de chestii despre care habar n-ai deocamdată! Cum ai putea să înţelegi ce se întâmplă? Chiar dacă ai vrea. Ceea ce, după cum am zis, puncte-puncte. Aşadar. Decât să încerci să te confrunţi cu probleme cărora nu le poţi face faţă, eu zic că mai bine-ai avea răbdare. Aşteaptă şi-ai să vezi. Pentru că o să vezi. Urmează să se întâmple mai multe lucruri. La revedere, deocamdată!

9.

La intrarea în apartament, unde-şi făcuse Collingswood de lucru, rămăseseră semne. Mici zgârieturi. O micuţă clapetă din lemn de balsa, confundându-se cu lemnul uşii. Billy o mişcă uşor cu unghia.

Nu prea avea încredere în sistemul de protecţie ce-i fusese instalat. Încuie uşa de două ori. Privi pe geam către acoperişul unde stătea ascunsă afurisita aia de veveriţă împuţită. Îşi dorea s-o fi înecat ploaia.

Navigă o vreme pe internet, dar nu găsi nimic despre USIIFS. Erau mii de organizaţii cu iniţialele astea, dar niciuna nu era organizaţia lui Baron. Pe pagina universităţii unde preda Vardy, Billy citi lista lucrărilor publicate de acesta. „Oedip, carisma şi Jim Jones[38]"; „Sayyid Qutb[39] şi problema organizării psihologice", „Dialecticile de la Waco[40]".

Billy bău vin în faţa televizorului cu sonorul oprit, un spectacol de umbre îmbuteliate. Cât de des, se gândi el, sunt făcute asemenea oferte? Un cavaler iese din şifonier şi-ţi propune să te ducă într-o altă lume, *dar trebuie să vii acum.* Era calamarul pe undeva pe-acolo sau fusese distrus? Nu avea încredere în potenţialii săi colegi. Nu-i plăceau metodele lor de recrutare.

La lumina televizorului, privea draperiile care atârnau moi şi-şi aminti de descoperirea aceea dezgustătoare de la subsolul muzeului. Nu se simţea prea obosit. Îşi imagină fereastra de dincolo de perdea. Se trezi brusc, pe canapea, cuprins de panică.

Când naiba adormise? Nu-şi amintea s-o fi făcut. Cartea pe care nici

nu-şi amintea s-o fi început alunecase de pe trupul lui ca o pătură prea mică. Era întuneric. Billy îşi dădu seama că auzise o bătaie uşoară în uşă.

Un ţăcănit uşor ca paşii unei şopârle, de partea cealaltă a lemnului. Un zgrepţănat de unghii şi, da, o şoaptă. Billy rămase tăcut. Îşi spuse că îl bântuiau efectele vinului, dar nu era aşa. Sunetul se auzi din nou.

Billy se strecură până în bucătărie şi luă un cuţit. Zgomotul acela ca o şoaptă continua. Îşi lipi urechea de uşă. O descuie, contemplându-şi uluit propria vitejie şi agilitatea de ninja cu care se mişcase. În timp ce împingea uşa, Billy realiză că ar fi trebuit să-l sune pe Baron în loc să se complacă în joaca asta de-a eroul amator. Dar mişcarea nu mai putea fi oprită, uşa se deschidea.

Holul era pustiu.

Se uită către intrările vecinilor. Nici urmă de curenţi trădători, de orice care să sugereze uşi închise la repezeală. Nici urmă de praf stârnit. Billy se uita în gol. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi minute. Se înclină înainte, ca o figurină sculptată pe prova unei corăbii, ca să vadă cât mai mult în lungul coridorului fără să păşească dincolo de propriul său apartament. Tot nu se zărea nimic.

În noaptea aceea nu dormi în pat. Îşi luă pilota şi se mută pe canapea, mai aproape de uşa din faţă, ca să poată auzi. Zgomotele se opriră, dar el abia de puse geană pe geană.

De dimineaţă, mâncă pâine prăjită într-un apartament mult prea liniştit, cu o linişte şi mai mare apăsând ferestrele pe dinafară. Trase draperiile numai cât să vadă o zi de un cenuşiu murdar, o încâlceală de ramuri, frunze şi pungi de plastic luate de vânt şi incredibila apariţie a veveriţei voyeuriste.

Nu fusese niciodată un om cu o armată de prieteni, dar arareori se mai simţise atât de singur.

„POŢI S VII PN LA MINE”, îi dădu el sms lui Leon. „AM KESTII S-ŢI ZIK. TRG.” Simţea că se zbate să scape dintr-o capcană în care fusese prins de Collingswood şi Baron. Un animal curajos, nesupus. Spera că eliberarea sa nu implica pierderea unui picior între fălcile cursei.

Când apăru Leon, Billy se-aplecă din nou să privească în afara cadrului uşii.

— Ce căcat mai e şi prosteala asta? zise Leon. Am avut o noapte al dracului de ciudată, m-am certat de vreo trei ori cu unii pe drumul până-aici şi eu sunt un suflet paşnic. Ţi-am adus corespondenţa de jos. Şi-am adus şi vin, spuse ridicând o sacoşă de plastic. Chit că e cam devreme. Ce dracu’ se întâmplă? Cărui fapt îi datorez…? Dumnezeule,

Billy!

— Intră.

Billy luă sacoşa şi plicurile.

— După cum spuneam, cărui fapt îi datorez onoarea de a-ţi face două vizite una după alta?

— Bea niţel vin. N-o să-ţi vină să crezi!

Billy se aşeză în faţa lui Leon şi deschise gura, gata să-i povestească totul. Dar nu ştiu dacă să înceapă cu trupul din container sau cu poliţiştii şi strania lor ofertă de colaborare. Limba i se poticni, devenită momentan o simplă bucată de carne. Înghiţi în sec. Ca şi cum şi-ar fi revenit după o operaţie la dentist.

— Nu înţelegi, îi spuse lui Leon. Niciodată n-am avut o ruptură cu tatăl meu, pur şi simplu ne-am îndepărtat încet-încet.

Continua o conversaţie pe care o avuseseră acum câteva luni, realiză el.

— Pe frate-meu nu l-am plăcut niciodată. De el m-am îndepărtat intenţionat. Dar tata…

Tatăl lui i se păruse un tip plicticos, despre asta era vorba. Întotdeauna simţise că omul ăsta de o agresivitate vagă, care trăia singur de la moartea mamei lui Billy, avea şi el aceeaşi părere despre Billy. Trecuseră câţiva ani de când lăsase legătura dintre ei să slăbească.

— Îţi aduci aminte de emisiunile tv de sâmbătă dimineaţă? întrebă el.

De fapt voia să-i spună lui Leon despre omul din container.

— Mi-aduc aminte că odată…

Arătându-i tatălui său un desen animat care pe el îl fermecase, Billy observase uimirea de pe chipul omului. Incapacitatea de a înţelege pasiunea fiului său, sau de a se preface măcar. Peste ani, avea să ajungă la concluzia că acela fusese momentul – când nu avea mai mult de zece ani – în care Billy începuse să suspecteze că ei doi n-aveau mare lucru în comun.

— Mai am şi-acum desenul ăla animat, să ştii, zise el. L-am găsit de curând, pe un site. Vrei să-l vezi?

Era o producţie Harman-Ising[41] din 1936 pe care o urmărise de nenumărate ori. Locatarii borcanelor din prăvălia unui spiţer porneau într-o aventură. Era extraordinar şi în acelaşi timp înspăimântător.

— Ştii ce se întâmplă? zise Billy. Uneori, când conserv ceva sau lucrez în laboratorul de specimene sau alte chestii d-astea, mă pomenesc fredonând vreun cântec din desenul ăsta animat. „Spirite ale amoniaaaaculuiii”…

— Billy, spuse Leon ridicând o mână. Ce se-ntâmplă?

Billy se opri şi încercă din nou să-i povestească ce se întâmplase. Înghiţi în sec, luptându-se cu propria sa gură ca şi acum ar fi încercat să scuipe afară un intrus lipicios. Şi, trăgând aer în piept, începu, în sfârşit, să spună ceea ce voia. Ce găsise la subsol. Îi povesti şi despre oferta poliţiei. Leon nu zâmbi.

— Eşti sigur că ai voie să-mi povesteşti toate astea? întrebă el în cele din urmă.

Billy începu să râdă.

— Nu, dar ştii şi tu…

— Adică, tehnic vorbind, ceea ce s-a întâmplat e de-a dreptul imposibil, zise Leon.

— Ştiu. Ştiu c-aşa-i!

Se priviră un timp îndelungat, apoi Leon spuse:

— Sunt… poate chiar sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ…{42}

— Dacă îmi citezi din Shakespeare, te omor cu mâna mea. Dumnezeule, Leon, am găsit un tip mort pus la borcan!

— E ditamai căcatul. Şi ei ţi-au cerut să te înrolezi? O să fii poliţist?

— Consultant.

Când Leon venise, cu câteva luni mai înainte, să viziteze calamarul, zisese *uau. Uau,* ca în faţa unui schelet de dinozaur, a bijuteriilor Coroanei sau a unei acuarele de Turner. Un *uau* cum scoteau părinţii sau partenerii care veneau la Centrul Darwin de dragul altcuiva. Billy fusese dezamăgit.

— Ce-ai de gând să faci? zise Leon.

— Nu ştiu.

Billy se uită la corespondenţa pe care i-o adusese Leon de jos. Două facturi şi o carte de vizită care însoţea un pachet greu, învelit în hârtie cafenie, legat într-un stil demodat cu sfoară scămoşată. Îşi puse ochelarii şi tăie sfoara.

— Te vezi cu Marginalia mai încolo? întrebă el.

— Da, şi nu-i mai zice numele pe tonul ăsta sau o s-o pun să-ţi explice ce-i cu el, zise Leon jucându-se cu telefonul. Are o întreagă poveste.

— Te rog, zise Billy. Ia să vedem dacă ghicesc. „Cheia textului nu este textul însuşi, ci…”

Se încruntă. Nu înţelegea ce anume despacheta. Înăuntrul pachetului era un dreptunghi de bumbac negru.

— Îi dau un sms, o să-i placă la nebunie chestia asta, zise Leon.

— A, Leon, *nu*-i zice ce ţi-am povestit, spuse Billy. Şi-aşa am vorbit mai mult decât ar fi trebuit…

Împunse ţesătura cu degetul.

Pachetul se mişcă.

— Băga-mi-aş!

— Ce? Ce? Ce?

Se pomeniră amândoi în picioare. Billy se holba la pachetul rămas nemişcat pe masa pe care-l lăsase să cadă. Era linişte. Billy scoase un creion din buzunar şi împunse uşor bumbacul.

Cârpa cedă. Pachetul se desfăcu.

Înflori. Se deplie asemenea unui acordeon, cu un şuierat de aer, extinzându-se, tresăltând şi umplându-şi contururile, iar în cele din urmă se ivi o mână. Braţul unui bărbat, în mâneca neagră a unei jachete. La capătul acesteia, strălucirea manşetei albe a unei cămăşi. Mâna îl înhăţă pe Billy de gât.

— Isuse!

Leon îl trase pe Billy în lături, dar pachetul, menţinându-şi încleştarea, îl smuci înapoi, deşi nu se sprijinea de nimic.

Billy rămase prizonier, şi pachetul continuă să se desfacă. Limbi de bumbac fluturară albastre şi negre, apoi se iviră pantofi la capătul unor picioare ce căpătau volum, ca şi cum materia din care erau făcute s-ar fi destins. Mai multe braţe se întinseră, stângace ca nişte furtunuri de pompier, împingându-l pe Leon cu brutalitate.

Asemenea unor plante filmate pe repede-nainte, scoţând gemete de uşurare şi un miros stătut de sudoare şi pârţuri, pe masa lui Billy apărură deodată un bărbat şi un băiat. Băiatul se uita la Leon, care se chinuia să se ridice. Bărbatul continua să-l strângă pe Billy de gât.

— Să-mi trag una, zise bărbatul.

Sări de pe masă fără să-i dea drumul lui Billy. Era slab şi musculos, purta blugi vechi şi o jachetă murdară. Îşi scutură părul lung, care începuse să încărunţească.

— Să dau în bâţâială, a fost groaznic! Nu-i aşa? strigă el uitându-se la Leon, de parcă ar fi cerut să i se arate compasiune.

Cu mişcări lente, băiatul coborî mai întâi pe un scaun şi apoi pe podea. Purta un costum curat, dar prea mare: hainele de duminică.

— Vino-ncoa, băiete!

Bărbatul îşi umezi cu limba degetele mâinii libere şi încercă să-i netezească băiatului părul ciufulit.

Billy nu putea să respire. I se părea că îl sufocă întunericul. Bărbatul îl îmbrânci într-un perete.

— Aşadar, zise bărbatul făcând semn cu degetul către Leon, care încremeni, ca şi cum gestul l-ar fi transformat în stană de piatră. Ochii pe el, Subby. Ochii pe el ca un bursucel de noapte.

Aţinti două degete către propriii săi ochi, apoi către Leon.

— Dacă mişcă, trage-i-o de să nu se vadă! Aşadar.

Băiatul se uită la Leon cu nişte ochi extrem de mari.

— Mda, zise bărbatul adulmecând cadrul uşii. Nu-i rea tipa. Bună idee, chit c-o zic chiar eu însumi, din capul băiatului meu. Căci ceea ce *nu* avem aici este vreo chestie care să ne împiedice plecarea. Acum că suntem înăuntru, nimic nu ne poate opri să ieşim.

Se înclină către Billy.

— Am zis că nu ne opreşte nimic să ieşim de-aici. La asta nu te-ai gândit, ai? Nimic feroce ce eşti!

Billy scoase un soi de scârţâit din gâtlej. Bărbatul îşi duse un deget la buze privind către băiat care, cu încetineală, procedă la fel, făcându-i semn lui Billy să tacă.

— Goss şi Subby o fac din nou! zise bărbatul.

Scoase limba şi gustă aerul. Îşi apăsă mâna pe gura lui Billy, care bolborosi în palma lui rece. Bărbatul trecu dintr-o cameră într-alta, trăgându-l pe Billy după el, lingând podeaua, pereţii, întrerupătoarele. Îşi trecu limba peste ecranul televizorului, lăsând o dâră de scuipat în praf.

— Ce mai ce mai ce mai specimene ai aici, lepidopteristule? zise el, uitându-se spre rafturile de cărţi.

Trase câteva afară şi le dădu drumul pe podea.

— Neaaah, spuse. Nu simt decât gust de rahaturi.

Dintr-odată, Leon reuşi să se ridice şi se repezi asupra lui. Bărbatul zise „opaaaa” şi-l împinse la podea.

— Şi tu cine-oi mai fi? întrebă el. Unul dintre amicii tânărului stăpân aici de faţă, ai? Mă tem că, în opinia unanimă a medicilor, flăcău' ăsta are nevoie de izolare completă şi, cu toate că năzbâtiile tale, sunt convins, sunt foarte tonice, nu-s ceea ce-i trebuie tânărului domn Billiam. S-ar putea să trebuiască să te mănânc, tânără pricomigdală ghinionistă ce eşti.

Leon se mişcă şi băiatul păşi către el, cu ochi de peşte prădător. Bărbatul eliberă un val de fum din plămâni, deşi nu avea nicio ţigară şi nu trăsese fum în piept.

— Nu… zise Leon.

Bărbatul deschise gura, care continuă să se lărgească, şi Leon dispăru. Bărbatul îşi şterse colţurile gurii ca o pisică din desene animate.

— Şi acum tu, îi zise lui Billy, care scoase o exclamaţie luptându-se cu degetele necruţătoare ale bărbatului. Ţi-ai luat pijamalele? Ţi-ai pus periuţa de dinţi? Ai lăsat mesaj lăptarului? Bine, atunci hai s-o tăiem!

Ştii cum sunt aeroporturile, şi micuţul Thomas nu face faţă prea bine călătoriilor, iar mie nu-mi place să stau înţepenit la coadă în spatele unui grup care ia bilete pentru Ayia Napa, poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Mi-ai promis şi mi-ai tot promis un weekend liniştit, departe de toate, şi-a venit vremea, Billy, chiar a venit vremea.

Îşi împreună mâinile şi ridică o sprânceană.

— Poţi să încetezi cu gălăgia, îi zise băiatului. Nu ştiu, copii, chiar nu ştiu ce să mă fac cu voi doi. Cu toată viteza înainte!

Trăgându-l de gât, bărbatul îl scoase pe Billy afară.

Partea a doua
Adormitul universal

10.

În cea mai mare parte a copilăriei şi adolescenţei ei, majoritatea profesorilor lui Kath Collingswood manifestaseră faţă de ea fie indiferenţă, fie o uşoară antipatie. Unul singur, profesorul de biologie, îşi exprimase mai explicit lipsa de simpatie. Ea îşi dăduse seama destul de devreme de asta şi fusese chiar capabilă să-i înţeleagă şi să-i evalueze motivele cu o oarecare claritate.

Accepta că el era îndreptăţit s-o creadă ursuză, dar considera că asta nu era treaba lui, cum nu era treaba lui să-i dezaprobe prietenii. O considera o certăreaţă, ceea ce era, după estimarea ei, corect în proporţie de 65%. În mod sigur, îi era uşor să-şi intimideze mai bine de jumătate dintre colegii de clasă, ceea ce şi făcea. Dar erau cruzimi mărunte, săvârşite fără entuziasm, cu detaşare, aproape din obligaţie, ca să-i facă s-o lase în pace.

Collingswood nu se gândise niciodată cu seriozitate la cât de uşor îi venea să răspândească nefericirea sau la nenumăratele ocazii în care o singură privire de-a ei sau un cuvânt sau nici măcar atât produseseră efecte palpabile. Remarcase lucrurile astea pentru prima oară în ziua când îi închisese gura profesorului ăluia.

Avea treisprezece ani. Se luase la harţă cu un coleg pe care-l cam umilise, şi domnul Bearing îşi agitase markerul către ea ca pe un baston zicând:

— Eşti o pacoste, nu-i aşa? O ditamai pacostea.

Clătinând din cap, se întorsese să scrie pe tablă, dar Collingswood se simţise cuprinsă de o furie subită. Nu era deloc dispusă să se împace cu această descriere. Nici măcar nu privise ceafa domnului Bearing, ci îşi contemplase furioasă unghiile, plescăise din limbă şi ceva ca o bulă de gheaţă i se umflase în piept şi explodase.

Collingswood îşi ridicase privirea în clipa aceea. Domnul Bearing se oprise din scris. Stătea nemişcat, cu mâna pe tablă. Doi sau trei copii priveau nedumeriţi în jur.

Şi, cu mare interes şi cu o stare de curiozitate satisfăcută, Kath Collingswood înţelesese că domnul Bearing n-avea să-i mai spună niciodată că e o ditamai pacostea.

Şi asta a fost tot. El şi-a reluat scrisul. Nu s-a întors s-o privească.

Ea a amânat pe mai încolo întrebările despre ceea ce se întâmplase şi cum de ştiuse ea că se întâmplase. S-a lăsat doar pe picioarele din spate ale scaunului.

Din acel moment, Collingswood a început să fie mai atentă la intervenţiile ei nonverbale: momentele în care ştia ce urmau să spună prietenii sau inamicii ei, când reducea la tăcere pe cineva aflat de cealaltă parte a camerei, când găsea vreun lucru pierdut care pur şi simplu nu ar fi avut cum să fie acolo unde dădea peste el. A început să se gândească la asta.

Deşi nu era o elevă leneşă, profesorii lui Collingswood ar fi fost impresionaţi să constate cu câtă rigurozitate abordase această cercetare. A început cu o mică investigaţie online, alcătuind o listă de cărţi şi documente. Pe cele mai multe a reuşit să le descarce de pe site-uri absurde, întrucât erau genul de scrieri pentru care drepturile de autor nu erau o problemă. A transcris sârguincioasă titlurile cărţilor de care nu reuşise să dea, pentru a le cere unor foarte surprinşi şi uneori chiar îngrijoraţi bibliotecari sau librari. O dată sau de două ori chiar le-a găsit.

Şi-a croit drum, nu doar o dată, printr-o parcare abandonată invadată de ierburi, pătrunzând apoi prin ferestrele sparte ale unui spital de mult părăsit din apropierea locuinţei ei. În liniştea a ceea ce fusese cândva secţia de naşteri, a dat curs conştiincioasă tuturor acţiunilor idioate descrise în acele cărţi. În mod cert se simţea prost, dar a făcut toate gesturile necesare, declamând toate frazele.

Păstra într-un carneţel o listă cu toate ritualurile pe care le încercase, unde citise despre ele şi dacă funcţionaseră. CARTEA LUI TOTH = CARTEA DE TOT RAHATUL, scrisese ea. LIBER NULL = O NULITATE.

Cel mai adesea nu se întâmpla nimic sau se întâmpla numai atât cât s-o facă să nu renunţe (un zgomot furişat de paşi ici, o umbră inexplicabilă colo). Dar tocmai când, exasperată şi iritată, se gândea să-şi bage picioarele-n ele de studii şi când, în consecinţă, era nehotărâtă, atunci făcea cele mai mari progrese.

— Gata pentru astăzi. Puteţi să plecaţi mai devreme.

Adunându-şi cărţile alături de colegii ei, Collingswood urmări uimirea doamnei Ambly la auzul propriilor cuvinte. Femeia îşi atinse buzele şocată. Collingswood pocni uşor din degete. Un pix se răsuci şi căzu de pe biroul doamnei Ambly.

Şi, ceva mai târziu:

— Domnule profesor, de ce face-aşa? îl întrebă o colegă de-a ei pe un profesor năucit, arătând spre peştişorul auriu al clasei care înota cu

mişcări complet nenaturale.

Neobservată, Collingswood continua ceea ce începuse într-un acces de exasperare, mişcându-şi mâinile pe pupitru ca un DJ în ritmul soneriei telefonului unui coleg, a cărei melodie, în mod neaşteptat, ajunsese să dicteze mişcările de du-te-vino ale peştelui.

Asta se petrecuse cu ani în urmă. Urmase multă muncă, fireşte, o mulţime de improvizaţii, experimente din belşug, dar nerăbdarea fundamentală a lui Collingswood continuase să-i denatureze rezultatele cercetărilor. Ajunse să înţeleagă că acest fapt urma s-o limiteze. Că avea, fără îndoială, ceva talent, chiar dac-o spunea chiar ea, şi că da, putea face din asta o carieră, sigur, dar că n-avea să fie una dintre cei foarte buni. De-atunci întâlnise unul sau doi de acest rang, cei foarte buni. Îi recunoscuse de cum intraseră în încăpere.

Limitările ei aveau însă efecte neaşteptate şi nu toate negative. Lipsa rigorii în a-şi utiliza talente la cel mai înalt nivel atenua totodată graniţele dintre ele, amestecându-le componentele, provocând contracurenţi ciudaţi. Majoritatea acestor efecte erau neimportante sau chiar dăunătoare, dar nu toate.

De exemplu, sistemul de alarmă pe care-l instalase la uşa lui Billy fusese amorsat special pentru prevenirea unei intruziuni. Că ar fi putut să se declanşeze fie şi cea mai vagă alarmă la ieşirea cuiva se dovedi nu atât un rezultat intenţionat, cât un efect al metodelor ei eficiente, dar bazate pe improvizaţie.

Pe un perfecţionist asta l-ar fi deranjat. Numai că perfecţionistul acela n-ar fi fost alertat când intruşii l-au scos pe Billy din apartamentul a cărui intrare n-o forţaseră niciodată, în timp ce Collingswood se trezea brusc, confuză pentru câteva momente, cu inima bubuind şi cu o durere de urechi.

11.

Se aflau într-o maşină rablagită. Conducea bărbatul pe nume Goss. Pe bancheta din spate, băiatul, Subby, îl ţinea pe Billy de braţ.

Subby n-avea nicio armă şi strânsoarea lui nu era puternică, dar Billy nu se mişca. Era împietrit din momentul în care bărbatul şi băiatul se despăturiseră practic în camera lui – din cauza intruziunii, din cauza felului în care lumea se mişca cu încetinitorul în jurul lui, ameţindu-l. Gândurile lui Billy se învârteau în cerc. Se simţea scos în afara timpului. Un stol de porumbei se ţinea după maşină, porumbeii aceia care păreau să-l urmărească, de zile întregi. Se tot gândea „ce dracu' ce dracu' ce dracu'" şi „Leon".

Maşina mirosea a mâncare şi a praf şi din când în când a fum. Goss

avea un chip care nu se potrivea vremurilor. Părea să fi evadat din anii ’50. Toată făptura sa degaja un aer de cruzime postbelică.

În două rânduri, braţul lui Billy zvâcni şi el îşi imagină o încăierare scurtă, uşa maşinii deschizându-se şi pe sine rostogolindu-se pe caldarâm departe de răpitorii săi supranaturali. Cerând ajutor cumpărătorilor din băcănia turcească şi celor de la hamburgeria Wimpy, alergând prin… unde se aflau, în Balham? De fiecare dată când se gândea la asta, Goss făcea „ţţţ” şi mâna lui Subby îşi accentua strânsoarea, iar Billy rămânea locului.

Goss nu avea ţigări, dar la fiecare două răsuflări dădea drumul unui val de fum cu o aromă dulceagă, de lemn ars, care umplea maşina înainte să dispară.

— Ce noapte dată dracului, nu? zise el. Nu-i aşa, Subby? Cine hoinăreşte? Cineva care a ieşit la o plimbare şi nu trebuia, nu-i aşa, coco? Cineva s-a trezit, Subby.

Coborî fereastra folosind un mâner de modă veche acţionat manual, se uită în sus spre cer, apoi o ridică la loc.

Cotiră pe străzi până când Billy pierdu orice simţ al direcţiei. Probabil că se aflau în zona trei sau patru[43], unde principalele magazine erau ateliere de copiat chei şi papetării independente. Nu trecuseră pe lângă niciun magazin aparţinând vreuneia dintre reţelele cunoscute. Nicio cafenea West Coast, niciun Tesco. Cum puteau astea să se numească străzi? Garaje, depozite de cherestea, săli de judo, trotuare reci pe care gunoaiele zburătăceau în linişte. Cerul îşi sigilase până şi ultima crăpătură şi se lăsase noaptea. Billy şi răpitorii săi mergeau de-a lungul unor linii ferate, urmărind un tren luminat care părea să-i conducă undeva. Opriră lângă o arcadă întunecată.

— Fuga-fuguţa, zise Goss.

Privi în sus bănuitor şi adulmecă. Îl trase pe Billy din maşină. Billy avea senzaţia că o să vomite. Horcăi. Goss dădu drumul uneia dintre răsuflările sale fumegânde. Descuie o uşă ruginită de fier şi-l împinse pe Billy în întuneric. De undeva, Subby îl smuci.

Goss vorbi de parcă el şi Billy ar fi fost în mijlocul unui dialog:

— Deci, el e? Nu ştiu, s-ar putea, ai tot ce-ţi trebuie? Bine, acum deschide uşa, eşti gata?

Ceva se deschise. Se simţi o schimbare în aerul care-i mângâia obrazul lui Billy.

— Linişte acuma! şopti Goss.

Camera în care se aflau mirosea a umezeală şi sudoare. Ceva se foi. Se auzi un sunet, o bolboroseală şi un trosnet. Luminile se aprinseră.

Încăperea nu avea ferestre. Podeaua era din ciment şi era murdară.

Cărămizile aşezate oblic spre tavan erau acoperite cu hărţi de mucegai. Camera era uriaşă. Goss stătea lângă perete, cu mâna pe un mâner pe care-l acţionase. Încăperea era plină de becuri, atârnate de cabluri sau răsărind precum ciupercile din crăpături în perete.

Goss înjură calm ca şi cum ar fi fost înconjurat de nişte porci curioşi. Billy auzi un radio. Nişte oameni aşteptau aşezaţi în cerc. Siluete purtând geci de piele, blugi închişi la culoare, cizme, mănuşi. Unii în tricouri cu nume de formaţii, toţi cu căşti de motociclişti. Aveau pistoale, cuţite şi bâte cu cuie ca răufăcătorii din desene animate. Dintr-un radio se auzea muzică clasică, neclară şi bruiată de pârâituri. Pe podea era un bărbat gol, în patru labe. I se mişcau buzele. Avea scale radio încorporate, câte una deasupra fiecărui sfârc. Nu sângerau dar, în mod clar, le avea implantate în corp. Zgomotul de radio ieşea din gura lui căscată. Buzele i se mişcau pentru a reproduce muzica, interferenţele, fantomele celorlalte posturi.

Pe un podium de cărămidă se afla un bărbat. Un punkist slăbănog, ceva mai în vârstă, cu părul ridicat într-o creastă. Un batic îi ascundea gura. Avea ochii holbaţi, ceea ce-l făcea să nu pară prea întreg la minte. Respira precipitat, făcând materialul măştii să fâlfâie când înăuntru, când în afară şi transpira în ciuda frigului. Era cu bustul gol. Stătea pe un scaun, cu mâinile în poală.

Billy era ameţit şi îngreţoşat după tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Încerca să nu creadă ceea ce vedea. Încerca să-şi imagineze că s-ar fi putut trezi.

— Afurisitu' de Billy Harrow, zise bărbatul. Verificaţi ce face curvuliţa aia.

Una dintre siluetele cu cască de motociclist umblă la scala de pe pieptul omului-radio şi gura acestuia începu să ia subit noi forme, în timp ce cântecul se încheie. Şuşotea în mici izbucniri, reproducând vag audibil dialoguri, voci de bărbaţi şi voci de femei.

„Recepţionat, IC2[44]*, sergent",* zise el şi *„Discută cu Vardy, da?"* şi *„ETA în cincisprezece minute, terminat".*

— N-au ajuns încă, zise bărbatul cu baticul. O să facă o vizită la fosta ta locuinţă.

Avea o voce puternică şi joasă, cu accent londonez. Goss îl îmbrânci pe Billy mai aproape.

— Trimite-i pe băieţii ăia, atunci, zise el. O să mă sileşti să joc toată comedia asta, Billy Harrow? Nu poţi să-mi spui pur şi simplu cu cine lucrezi şi ce pui la cale? Poţi, te rooog, să-mi spui ce se petrece în noaptea asta şi ce-ai pus în mişcare? Pentru că se petrece ceva acolo. Şi, ca să fim mai la obiect, poţi, te rog frumos, să-mi zici ce dracu' vrei?

— Ce se întâmplă? şopti Billy în cele din urmă. Ce i-aţi făcut lui Leon?

— Leon?

— Ei, ştii cum e, spuse Goss. Concuraţi amândoi la cel mai bun vol-au-vent şi deodată totul s-a mâncat.

Goss îl ţinea pe Billy ca pe o marionetă. Mâinile micuţului Subby se încleştau de braţul lui Billy.

— Ce se întâmplă? întrebă Billy.

Se uită în jur, îl văzu pe omul-radio; se zbătu.

— Ce-i asta?

Bărbatul, care stătea pe podium, suspină.

— Băga-mi-aş! zise el. Chiar ai de gând să te porţi aşa.

Privirea sa fixă nu se schimbă.

— Hai să-ţi explic situaţia, Billy. Cine dracu' eşti tu?

Se răsuci pe scaun. Îşi ridică uşor mâinile. Clipea mânios.

— Cu cine lucrezi? zise el. Cine eşti?

Billy realiză că baticul nu era legat cum îl purtau cowboy-ii, ci îi fusese îndesat în gură la nimereală. Omul avea un căluş. Îşi smuci mâinile şi Billy văzu că erau încătuşate.

— Întoarce dracului capu'! se auzi iarăşi vocea, venind dinspre omul acela care n-avea cum să fi vorbit. Întoarce-te!

Unul dintre paznicii cu căşti de motociclist îl pălmui violent pe om şi căluşul îi înăbuşi ţipătul.

— Ridicaţi-l pe nenorocitul ăsta!

Doi paznici îl ridicară de subţiori. Capul i se legăna.

— Ia să vedem, zise vocea.

Paznicii îl întoarseră cu faţa către peretele din spate.

Apărură culori. Spatele bărbatului fără tricou era acoperit în întregime de un tatuaj. Marginile acestuia erau învolburări de culoare, fractali hibrizi imitând nodurile celtice. În centru era un chip stilizat, imens, conturat din linii întunecate. Desenat cu îndrăzneală şi talent. Un chip masculin în culori nefireşti. O faţă bătrână şi inteligentă, cu ochi roşii, o combinaţie între un profesor şi un diavol. Billy se holbă la ea.

Tatuajul se mişcă. Ochii săi cu pleoape grele îi întâlniră pe ai lui. Billy se uită la el şi, la rândul său, Tatuajul îi întoarse privirea.

12.

Billy ţipă şocat şi încercă să se tragă înapoi. Goss îl ţinu locului.

Gărzile îl sileau pe bărbatul cu frizură punk să stea nemişcat. Ochii de cerneală ai Tatuajului alunecară dintr-o parte într-alta, ca o animaţie,

ca şi cum ar fi fost proiectat un desen animat peste el. Contururile sale negre şi groase se deplasară şi porţiuni de piele verde-închis, albastru-verzui sau arămii îşi schimbară poziţiile când Tatuajul îşi strânse buzele, îl privi pe Billy şi ridică din sprâncene în direcţia lui. Deschise gura, lăsând să se ivească o gaură de cerneală întunecată, un gâtlej desenat. Vorbi cu acea voce profundă, cu accent londonez.

— Unde-i krakenul, Harrow? Care-i interesul tău? Ce vrea gaşca lui Baron de la tine?

Omul-radio scotea pârâituri şoptite.

— Ce eşti…?

— Hai să-ţi explic care-i problema noastră, zise Tatuajul, în timp ce omul pe spatele căruia se afla se zbătu în strânsoarea gărzilor. Problema mea e că nu te cunoaşte nimeni, Billy Harrow. Ai apărut de nicăieri. Nimeni nu ştie ce urmăreşti. Şi-n mod normal n-aş da un rahat de maimuţă pe tine dacă n-ar fi krakenul ăla, omule! Krakenul ăla-i un lucru *de preţ,* prietene. Şi-a dispărut. Şi asta-nseamnă necazuri. Un lucru ca ăsta, cu un înger veghind asupra lui. Chiar dacă nu foarte bine, nu? Asta-i… că nu pricep ce-ai făcut sau cum. Deci ce-ar fi să mă pui la curent?

Billy încercă să găsească ceva, orice, care să-i facă pe imposibilii săi răpitori să-i dea drumul. Le-ar fi spus orice. Numai că nici măcar o singură vorbă de-a Tatuajului n-avea vreun sens.

Umbrele se mişcară.

— Te-ai lipit de gaşca lui Baron, zise Tatuajul. Ai gusturi cam de căcat, dar eu pot să te salvez de tine însuţi. Acum, că lucrăm împreună, nu putem avea secrete unul faţă de celălalt. Aşa că pune-mă la curent, spuse Tatuajul privindu-l fix. Care-i povestea?

„Bărbaţi care se despăturesc şi oameni care sunt generatoare şi cerneala controlând un ins."

— Uită-te la el! zise Tatuajul. Ticălosu' ăsta mititel, mai să crezi că-i nevinovat ca Iisus! Zici că nu era nimic la el acasă?

— N-am gustat nici pe dracu', zise Goss după care horcăi şi înghiţi.

— Cine-a luat krakenul, Billy? întrebă Tatuajul.

Billy încercă să spună ceva. Urmă o îndelungă tăcere.

— Uite, spuse Goss. Ştie el oareşce.

— Nu, spuse lent Tatuajul. Nu. Te-nşeli. Nu ştie. Cred c-o să vrem să-l prelucrăm.

Bărbatul se cutremură, gemând, şi unul dintre paznici îl lovi din nou. Tatuajul se clătină odată cu trupul care-l purta.

— Ştii ce ne trebuie, zise el. Du-l în atelier.

Omul-radio şoptea o prognoză meteo prost recepţionată.

Goss îl târî pe Billy după el, forţându-i picioarele să se mişte într-un fel nou, ca un dans dintr-un desen animat. Micul Subby îi urmă.

— Dă-mi drumu', gâfâi Billy pe neaşteptate.

Goss îi zâmbi ca un bunic.

— Atenţie, toată lumea, zise Goss. Îmi place când sunteţi foarte, foarte tăcuţi. Dincolo de uşa asta, chiar peste drum, putem să deschidem capota, să ne uităm înăuntru, să vedem ce-o face pe bătrânica asta să se înece-n aşa hal.

Îl bătu pe Billy pe burtă.

— Suntem toţi în branşa reciclărilor: toţi trebuie să ne aducem contribuţia, nu-i aşa, pentru încălzirea globală şi pentru urşii polari şi aşa mai departe. O să-i dăm o nouă utilizare, ca frigider.

— Stai, şopti Billy.

Asta era tot ce putea face, să şoptească.

— Ascultă, pot să…

— Ce să poţi, păpuşă? zise Goss. Nu m-aş mai suporta pe mine însumi dacă te-aş lăsa să stai în calea progresului. Inovaţii trăsnet ne aşteaptă după colţ şi trebuie să fim pregătiţi. Niciodată nu ne-a mai mers atât de bine.

Goss deschise uşa care dădea spre frigul de-afară şi spre o dâră de lumină stradală. Subby ieşi. Goss îl expedie pe Billy pe urmele lui, în patru labe. Goss veni după el. Billy îşi ridică mâinile. Simţi un curent de aer. Se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Billy se îndepărtă târâş. Goss nu-l urmă. Subby nu se mişcă. Aerul era neclintit. Billy nu înţelegea ce se petrece. Pentru o secundă sau două, nu se mişcă nimeni în afară de el şi nu auzi nimic cu excepţia bătăilor propriei inimi. Apoi un curent de aer trecu din nou pe lângă el şi numai atunci, mult prea târziu, sticla ferestrei sparte căzu pe caldarâm, iar Goss se mişcă, clătinând confuz din cap cu ochii aţintiţi spre locul unde Billy nu se mai afla.

Ceva îl lovi pe Subby. „Uff", făcu el, înainte să fie proiectat la câţiva metri distanţă. O siluetă umană se desprinse din beznă, ţinând o ţeavă pe post de ciomag. Goss ţipă. Atacatorul îl lovi cu bara de metal. Acesta zăngăni, ca şi cum Goss ar fi fost, la rândul său, din metal. Goss nici măcar nu se clătină. Alergă spre locul unde Subby zăcea cu faţa în sus, clipind.

Bărbatul cu ţeava îl înhăţă pe Billy. Era înalt, masiv, dar iute în mişcări, cu părul tuns scurt, îmbrăcat în haine negre şi dezordonate. Lumina slabă a unui felinar stradal cădea deasupra lui.

— Dane? bolborosi Billy. Dane!

Alergară pe non-strada mică şi murdară, pe lângă şinele înălţate, depărtându-se de arcada îngrozitoare. Îi depăşi un tren, proiectându-şi tunător lumini pe cer. Undeva în urma lor, Goss îngenunche lângă Subby.

— Haide! zise Dane.

De-a lungul zidurilor de cărămidă, alerga în pas cu ei ceva ce Billy nu reuşi să desluşească.

— Avem vreo două minute până se adună ăia doi de pe jos. Avem un minut până când şeful lor o să se prindă ce s-a întâmplat. Sângerezi şi Goss poate să simtă asta.

Mai trecu un tren. De la câteva străzi distanţă se auzea zgomotul traficului. Dane îl zori pe Billy.

— N-am cum să-i înving, spuse Dane. L-am pus la pământ pe ăla mic numai pentru că nu se aşteptau. Plus c-a mai fost…

Dane îl conduse pe Billy pe o traiectorie complicată, până când ieşiră din labirintul de cărămidă. Erau lângă un parc, singurii oameni de pe toată strada. La umbra unui pâlc de copaci, Dane descuie o maşină şi-l împinse pe Billy înăuntru.

Billy îşi dădu seama că era plin de sânge pe faţă de parcă ar fi avut o barbă. Avea şi cămaşa pătată. La un moment dat, pe parcursul brutalităţilor îndurate în cursul acelei nopţi, îşi spărsese buza. Sângera.

— Căcat, murmură el. Căcat, scuze, eu…

— Probabil de la unul dintre descreieraţi, zise Dane. Pune-ţi centura.

Ceva murdar alunecă de pe zid, traversă strada pustie, ieşi dintr-o rigolă şi se strecură în maşină. Veveriţa, ghemuindu-se sub un scaun. Billy rămase cu gura căscată.

— Gura! zise Dane şi demară, conducând cu viteză. Fără micuţul Nutkin{45} aici de faţă nici nu te-aş fi găsit. A reuşit să se strecoare în maşina lui Goss.

Întoarseră maşina şi ajunseră într-un loc mai luminat, o stradă plină de cumpărători şi consumatori, cafenele cu program prelungit şi localuri cu jocuri electronice. Billy simţi că-i dau lacrimile la vederea altor oameni. Se simţea ca şi cum ar fi spart o barieră, de parcă ar fi pătruns, în cele din urmă, în adevărata noapte. Dane îi întinse un şerveţel.

— Şterge-te la gură.

— Leon…

— Şterge sângele ăla. Nu vrem să ne oprească cineva.

— Trebuie să oprim, să mergem la poliţie…

„Serios?” se întrebă Billy chiar în timp ce spunea asta. „Nu te mai afli

în lumea aia.”

— Nu, zise Dane, ca şi cum ar fi auzit acest monolog. Nu trebuie.

„Ştii asta, nu?”

— O să mergem mai departe. Şterge-te la gură. O să te scot de-aici.

Billy privea o zonă a Londrei pe care n-o recunoştea mai mult decât ar fi recunoscut oraşul Tripoli.

13.

— Asta-i fabulos, nu? E perfect, fir-ar să fie!

Baron tropăia prin apartamentul lui Billy. Clătina din cap privind pereţii, încrucişându-şi braţele şi lăsându-le înapoi în jos, pe lângă corp.

— Exact aşa cum trebuia să meargă. Extraordinar!

Trecu furios pe lângă echipa care împrăştia praf pentru colectarea amprentelor. Deşi stătea cu spatele la aceştia, examinând intrarea apartamentului lui Billy, Collingswood prindea din când în când câte o răbufnire de resentiment din direcţia lor.

Nu putea să le audă gândurile. Din câte ştia, nimeni nu putea aşa ceva: se revărsau din fiecare minte în prea multe pârâiaşe convergente şi contracurenţi, iar cuvintele care constituiau aceste pârâiaşe erau contradictorii şi înşelătoare. Dar poliţiştii transmiteau o iritare foarte puternică şi, chiar ştiind că traducerea putea fi greşită, şi ea – ca mulţi dintre cei dăruiţi cu soiul ăsta de har într-o oarecare măsură – o transpunea, automat, în cuvinte.

cine se crede pulifriciu’ ăsta

labagiii ar trebui să se care şi să lase poliţiştii adevăraţi să-şi facă treaba

de ce o lăsăm pe curviştina aia să fumeze

Se întoarse şi i se adresă celui care gândise ultimul enunţ.

— Pentru că vi s-a spus să ne lăsaţi să facem fix ce vrem, nu-i aşa? zise ea, observând cum individului îi fuge sângele din obraz.

Păşi peste cărţi căzute pe jos, pe urmele lui Baron. Luă corespondenţa de pe masă.

— Ei? întrebă Baron. Vreo idee?

Collingswood îl neascultă, concentrându-se pe urmele de Billyesenţă. Atinse cu un deget cadrul uşii, descifrând urme ale atenţiei lui Billy ca pe nişte mesaje citite cu ochii mijiţi, printr-un ecran crăpat.

ce-a făcut fata aia

nu pot să intru

arată bine nu m-ar deranja

— De ce naiba te hlizeşti? zise Baron. Ai ceva?

— Nimic, şefu', spuse ea. Ştii ce? N-am. M-ai prins. Chestia asta era încă armată când am venit, ştii? De aia a trebuit să-ţi dau eu însămi drumul înăuntru. Nu se poate intra decât cu invitaţie şi ai văzut cum e băieţelu' Billy – prea laş ca să lase înăuntru vreun necunoscut după tot ce i-am spus noi.

— Atunci ce s-a întâmplat? Nu cred c-a ieşit la o nenorocită de plimbare, nu-i aşa?

— Noo, zise ea ridicând din umeri în direcţia urmelor încăierării. L-a luat cineva.

— Cineva care nu putea intra.

Ea dădu din cap aprobator.

— Cineva care n-a intrat, zise ea.

Vardy se ivi din dormitor, unde examinase lucrurile lui Billy. Li se alătură în bucătărie.

— Asta nu-i tot, spuse Collingswood descriind forme cu mâinile prin aer. În noaptea asta s-a întâmplat ceva important. La fel de important ca atunci când a fost furat krakenul. Nu ştiu ce, dar pe-afară umblă ceva.

Baron dădu lent din cap.

— Profesore, zise Baron. Ne poţi împărtăşi gândurile domniei tale? Vrei poate să-ţi *revizuieşti* părerea cu privire la improbabilitatea unui atac din partea teuthiştilor tăi?

— Nu, zise Vardy scurt încrucişându-şi braţele. Nu vreau. Poate vrei tu să-ţi revizuieşti tonul? Nu pot să-ţi spun ce se petrece aici sau cine a făcut ce şi cui, dar aşa cum pui tu problema, nu. Asta nu mi se pare a ţine de teuthism.

Închise ochii. Colegii săi îl priviră cum canaliza cine ştie ce energii ca să facă cine ştie ce.

— Nu, zise el, nu simt c-ar fi opera lor.

— Bine, zise Baron oftând. Suntem în găleată, doamnelor şi domnilor. Martorul nostru de bază şi potenţialul nostru coleg e absent nemotivat. Ştim că sistemul de siguranţă era activat şi funcţional. Făcea ce era proiectat să facă. Dar mai ştim şi că a fost, concomitent, declanşat şi nedeclanşat. Am priceput bine?

— Oarecum, zise Collingswood. S-a declanşat de-a-ndoaselea. M-a trezit din somn. La început n-am reuşit să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Includea şi ferestrele? zise Vardy.

Ea îl privi fix.

— Bine, bine, spuse el, trebuia să întreb.

— Nu, nu trebuia, zise ea. Ţi-am spus deja. Nu putea intra nimeni.

— Nimeni?

— Ce urmăreşti mai exact? N-am zis că nu există altcineva mai puternic decât mine, ştii bine că există. Dacă ar fi intrat cineva, alarma s-ar fi declanşat şi aş fi ştiut. Nimeni n-a forţat intrarea…

Se opri brusc. Examină corespondenţa, rând pe rând. Se uită la cutia de carton.

— Nimeni n-a forţat intrarea, spuse ea. Dar cineva i-a trimis ceva. Nu are ştampila poştei, deci a fost o livrare directă.

Cântări cutia în mână. O adulmecă.

Vardy îşi lăsă braţele pe lângă corp. Collingswood îşi trecu degetele pe deasupra hârtiei, şopti, rulă mici programe şi subprograme.

— Ce e? întrebă Baron.

— Bun, spuse ea în cele din urmă.

Din camera de alături se auzeau şi erau ignorate protestele celorlalţi.

— Toate lucrurile îşi amintesc cum au fost, da? Aşa că asta…

Scutură cutia.

— Asta îşi aduce aminte că a fost mai grea. Era un pachet plin şi acum e gol, da? Îşi aduce aminte că a fost mai greu, dar nu ăsta e lucrul cel mai ciudat.

Îşi mişcă din nou degetele, linguşind cutia. Dintre toate abilităţile necesare în munca ei, cel mai puţin se pricepea să fie politicoasă cu lucrurile neînsufleţite.

— Problema-i că-şi aminteşte că nu era suficient de greu. Şefu', îi zise ea lui Baron. Ce ştii despre…

Îşi desfăcu şi-şi strânse pumnii.

— Cum poţi să faci un rahat mare să încapă în ceva mic?

14.

— Ce s-a întâmplat cu Leon? întrebă Billy.

Dane îi aruncă o privire şi clătină din cap.

— Nu eram acolo, da? Nu ştiu. Goss a fost?

— Tipul ăla, Goss, şi băiatul. A fost ca şi cum…

— N-am fost acolo. Dar trebuie să accepţi realitatea.

Dane îi aruncă încă o privire.

— Ai văzut ce-ai văzut. Îmi pare rău.

„Dar ce-am văzut?" se întrebă Billy.

— Zi-mi ce-a spus, zise Dane.

— Ce?

— Tatuajul. Zi-mi ce-a spus.

— Ce-a fost ăla? întrebă Billy. Nu! Tu eşti ăla care poate să-mi spună *mie* nişte chestii. Şi, de fapt, de unde-ai apărut?

Coteau pe străzi pe care nu le ştia.

— Nu acum, zise Dane. N-avem timp.

— Sună la poliţie…

De sub scaunul lui Billy veveriţa scoase un sunet din gâtlej.

— Rahat! spuse Dane. N-avem timp de astea. Eşti deştept, ştii ce se petrece.

Pocni din degete. Sunetul produs fu însoţit de o izbucnire vagă de lumină.

— Chiar n-avem timp.

Frână, înjurând. Luminile roşii din faţa lor dispărură.

— Deci hai, te rog, să terminăm cu tâmpeniile-astea. Nu poţi să te-ntorci acasă. Ştii şi tu. Acolo au pus gheara pe tine. Nu poţi să-i chemi nici pe oamenii lui Baron. Crezi c-o s-ajute la ceva? C-o să vină poliţistu' cel bun să te scoată din căcat?

— Stai aşa…

— Apartamentul ăla nu mai e casa ta.

Vorbea în propoziţii scurte, ca nişte lovituri de cuţit.

— Nu mai sunt hainele tale, nu mai sunt cărţile tale, nu mai e computerul tău, pricepi? Ai văzut ce-ai văzut. Ştii c-ai văzut ce-ai văzut.

Dane pocni din degete sub nasul lui Billy şi lumina se ivi din nou. Luă o curbă strânsă.

— Ne-am lămurit?

Da, nu, da, se lămuriseră.

— De ce-ai venit? îl întrebă Billy. Baron şi Vardy ziceau… Am crezut că erai pe urmele mele.

— Îmi pare rău de prietenul tău. Am trecut şi eu prin asta. Ştii ce eşti?

— Nu-s nimic.

— Ştii ce-ai făcut? Te-am simţit. Dacă n-ai fi făcut-o, n-aş fi ajuns la tine la timp şi te-ar fi dus în atelier. Ceva *a ieşit.*

Billy îşi aminti ceva contractându-se în el, sticla spărgându-se, o clipă în care lumea încetinise.

— Goss probabil că umblă cu limba scoasă după noi de-acuma. Dar de omul de pe spate trebuie să-ţi faci tu griji.

— Tatuajul ăla *vorbea!*

— Nu-ncepe cu astea! Miracolele sunt ceva din ce în ce mai banal, frate. Noi ştiam c-aşa o să se-ntâmple.

Îşi atinse pieptul în zona inimii, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Sunt sfârşiturile lumii!

— Sfârşitul lumii?

— Sfârşiturile.

Clădirile păreau să se autogenereze înaintea maşinii, din unghiuri şi umbre, dizolvându-se după ce treceau de ele. În mod sigur, în noaptea aceea ceva ieşise la suprafaţă.

— E un război, zise Dane. Aici trăiesc zeii, Billy. Şi au pornit la război.

— Ce? Eu nu-s de partea nimănui…

— O, ba eşti, spuse Dane. Tu *însuţi* eşti o tabără.

Billy se înfioră.

— Tatuajul ăla e un zeu?

— Ei, căcat! Nici vorbă. E un criminal. Un împuţit de bandit, asta e. Crede că tu complotezi împotriva lui. Crede c-ai furat krakenul. Poate c-ai lucrat cu Grisamentum cândva.

Numele avea o muzicalitate proprie, ca un fragment de scriptură.

— Ăştia doi nu s-au înţeles niciodată.

— Unde-i calamarul?

— Asta-i întrebarea, nu?

Dane răsuci brusc volanul.

— Să nu-mi spui că n-ai simţit ce se petrece. N-ai observat niciun fel de semne? *Ei* ies din întuneric. E timpul zeilor. Se înalţă din adâncuri.

— Ce?

— În lichid, prin plexiglas sau sticlă. O ai în *sânge,* Billy. Se ridică din rai la suprafaţă. Forţaţi de venirea vremii lor. În Australia, aici, în Noua Zeelandă.

Locurile unde ieşiseră la suprafaţă *Architeuthis* şi *Mesonychoteuthis.*

Se aflau în faţa unei săli de adunări publice, cu un panou pe care scria BISERICA SOUTH LONDON. Strada duhnea a vulpe. Dane ţinu uşa deschisă. Veveriţa sări afară din maşină şi, din două-trei mişcări sinuoase, dispăru.

— Ar fi mai bine să începi să spui ceva ce are sens, Dane, zise Billy, sau o să… o să…

— Billy, te rog! Doar ţi-am salvat viaţa. Lasă-mă să te ajut!

Billy se înfioră. Dane îl conduse înăuntru, printre rânduri dezordonate de scaune de plastic aşezate cu faţa la un pupitru, spre o cameră din spate. Ferestrele erau acoperite cu un colaj de hârtie creponată în culori variate, alcătuind nişte false vitralii. Erau fluturaşi care anunţau întâlniri pe tema mama-şi-copilul şi vânzări de vechituri. Un depozit plin cu piese de motor şi ziare mucegăite, o bicicletă îndoită, rămăşiţe acumulate cu trecerea anilor.

— Congregaţia o să ne ascundă, spuse Dane. Nimeni nu vrea să-i supere. Noi le scărpinăm spatele, cum ar veni.

Ridică o trapă. De dedesubt se întrezărea lumină.

— Acolo jos? zise Billy.

Scări din ciment duceau către un culoar luminat de neon şi spre o poartă glisantă ca a unui ascensor industrial. Dincolo de grilaj, un bărbat mai în vârstă şi un băiat ras în cap, ambii în salopete, ridicară puştile la vederea lor. Sunetele nopţii londoneze dispărură.

— Cine-i…? întrebă unul dintre paznici. Cine eşti?

— Ştii cine sunt eu? zise Dane. Da, normal că ştii. Du-te şi anunţă-l pe Sfinţia Sa că sunt aici şi dă-ne drumul să intrăm.

Brusc, dar cu o blândeţe pe care Billy o simţi, Dane îl împinse înăuntru.

Pereţii de dincolo de poartă nu erau deloc banali. Billy rămase cu gura căscată. Deşi tot din ciment şi lipsite de ferestre, zidurile aveau modele complicate. Pătat de mizeria londoneză pe care nimic n-o putea curăţa, un nautilus se contopea cu o caracatiţă, care se contopea la rândul ei cu o sepie cu manta plată, ale cărei volănaşe aduceau cu un tiv de fustă. Aceasta îşi încâlcea membrele cu ale unui argonaut care se clătina sub povara cochiliei sale proeminente semănând cu o coajă de ou. Şi, pretutindeni, calamari. Modelaţi când pereţii încă nu se uscaseră.

Ce mai coridor, acest pasaj de cancelarie oficială. O bordură tentaculară de calamari-vampir{46} desenaţi în stilul răufăcătorilor Disney, reproduceri de proastă calitate ale calamarului Humboldt{47}, un calamar-bici asemănător unui diapazon{48}. Trupurile le fuseseră reproduse la acelaşi ordin de mărime, aparţinând la specii diferite estompându-se în faţa calamarităţii comune, a caracteristicilor teuthice. În faţa – cuvântul se născu în mintea lui Billy şi nu se mai dădu dus de-acolo – calamarismului lor. *Architeuthis,* gravat în materialul părăginit al clădirii.

Camera subterană în care îl conduse Dane pe Billy era micuţă ca o cabină de vapor. Înăuntru se aflau un pat mic şi o toaletă metalică. Pe o masă erau o farfurie cu curry şi o cană cu o băutură fierbinte. Numai simţind mirosul, lui Billy îi veni să plângă.

— Eşti în stare de şoc, spuse Dane, eşti flămând şi epuizat. Nu înţelegi ce se întâmplă. Mănâncă şi după aia o să stăm de vorbă.

Dane luă o înghiţitură, probabil ca să-i demonstreze că mâncarea nu era otrăvită, îşi zise Billy. Mâncă. Băutura era o ciocolată mult prea dulce.

— Unde suntem?

— O să-ţi explice Teuthexul.

„Ce e un Teuthex?” Billy avea senzaţia că pluteşte. I se accentuase oboseala. I se întunecase vederea. Gândurile îi apăreau şi-i dispăreau

ca o emisie radio. Era, realiză el, mai mult decât o simplă oboseală.

— Ah, zise el simţindu-se brusc alarmat.

— Nu-ţi face griji, zise Dane.

— Tu… Ce-ai…

Billy clătină cana, holbându-se la ea.

Lăsă brusc pe masă băutura care conţinea un drog, înainte s-o scape, de parcă asta ar fi avut importanţă. Întunericul se apropia de el ca un nor de cerneală. „Ce mi-ai făcut?”

— Nu-ţi face griji, spuse Dane. Ai nevoie de asta.

Şi mai zise ceva, dar vocea sa era deja prea îndepărtată. „Ticăloşilor”, încercă să spună Billy. O parte din el îi spuse unei alte părţi că Dane nu l-ar fi salvat numai ca să-l omoare, dar, în mare, era prea obosit ca să se mai teamă. Billy se afla într-un întuneric lipsit de sunete şi, chiar înainte ca acesta să se închidă în jurul şi deasupra lui, îşi ridică picioarele şi se întinse pe pat, mândru că n-o făcuse altcineva peste el.

Scufundat tot mai adânc în abisul somnului. E o calomnie să spui că adâncimile sunt lipsite de lumină. Există izbucniri de fosfor care acompaniază mişcările animalelor. Sunt sclipiri somatice, şi în fosa abisală a somnului acele lumini erau mici vise.

Un somn îndelungat şi viziuni de-o clipă. Veneraţie, nu frică.

Ridicându-se la suprafaţă şi deschizându-şi pentru o clipă pleoapele reale, în locul celor din vis, Billy zări, în două-trei ocazii, oameni aplecaţi deasupra sa, privindu-l. De fiecare dată, însă, nu auzi decât apa murmurându-i la ureche, cu excepţia unui moment de somn profund când, cu vocea înăbuşită de mile şi mile de apă marină, o femeie întrebă: „Când o să se trezească?”

Era plancton nocturn, asta era el, un unic ochi minuscul privind o absenţă înţesată de prezenţe. Billyplanctonul observă o simetrie momentană. O inflorescenţă de braţe întinse. Fâşii de aripioare înguste la capătul unei mantale. Carne roşie de consistenţa cauciucului. Asta ştia deja.

Zări ceva de mici dimensiuni sau aflat la mare distanţă. Urmă o succesiune de clipe de întuneric şi lucrul reapăru, de data asta mai aproape. Muchii drepte, linii ţepoase. O anomalie colţuroasă în acel abis curb.

Era specimenul. Era krakenul său, calamarul său gigant, imobil, încă plutind în acvariul lui, acvariul şi conţinutul lui mort şi nemişcat în derivă spre adâncuri. Scufundându-se către locul unde nu mai există dedesubt. Fostul calamar întorcându-se acasă.

Apoi o ultimă viziune, care probabil voia să se anunţe ca atare, atât de lipsită de echivoc era finalitatea sa. Ceva, dedesubtul acvariului în coborâre, la care, aflată mult deasupra, deşi deja la mare adâncime, se zgâia micuţa Billysubstanţă.

Sub acvariu era ceva complet şi întunecat şi mişcător, ceva nesfârşit care se ridica lent spre suprafaţă.

15.

Collingswood, în competenţa căreia intra genul ăsta de lucruri, petrecuse două ore discutând despre anumite aspecte ezoterice ale ştiinţei materiei cu o femeie care se referea la ea însăşi ca la un „bun". Femeia îi trimisese pe mail o listă de nume ale unor cercetători sau escroci. „Lucrurile astea se mai schimbă cu timpul", o avertizase ea. „Nu pot să garantez pentru niciunul dintre ăştia în mod special."

— I-am sunat pe primii doi, şefu', zise Collingswood, dar a fost cam complicat prin telefon, dacă mă-nţelegi. Unii dintre ei mi-au mai dat şi alte nume. Nu cred că şi-au dat seama ce căutam. Trebuie să discut cu ei faţă-n faţă. Sigur vrei să vii şi tu? N-ai chestii de făcut?

Rareori putea să-i citească mintea lui Baron, ceea ce era de aşteptat: numai cei neexperimentaţi sau inabili îşi trimiteau gândurile în toate direcţiile, într-o risipă prostească.

— Ba da, zise Baron. Dar de aia s-au inventat telefoanele mobile, nu? Asta e cea mai bună pistă pe care-o avem.

Porniră pe o rută în zig-zag prin Londra, Baron în civil, Collingswood în costumaţia ei care aducea a uniformă, sperând să-şi ia informatorii prin surprindere şi să le provoace utile accese de sinceritate. Pe listă nu erau prea multe nume – împachetarea şi greutomanţia erau specializarea specializărilor, un drum destinat numai tocilarilor. Baron şi Collingswood pătrunseră în birouri, în colegii universitare, în camerele din dos ale unor magazine de lux. „E vreun loc discret unde putem discuta?" spunea Baron sau o lăsa pe Collingswood să deschidă ostilităţile cu întrebarea: „Ştii cum se poate face dintr-un rahat mare unul mic?"

Pe lista lor figura numele unui profesor de ştiinţe exacte.

— Haide, şefu', să le facem elevilor o surpriză plăcută, ce zici? spuse Collingswood şi dădu buzna, printre elevii care-i priveau cu gura căscată de după becurile Bunsen.

— George Carr? întrebă Collingswood. Ştii cum se poate face dintr-un rahat mare unul mic?

— Ţi-a plăcut să-mi faci asta? întrebă Carr în timp ce se plimbau pe

terenul de joacă. Ce, ai avut vreun profesor de ştiinţe care ţi-a zis că n-o să realizezi nimic în viaţă?

— Noo, zise ea. Toţi ştiau că o să am tone de realizări.

— Ce mama dracului vrea de la mine o unitate de poliţie responsabilă de culte?

— Urmărim câteva piste, domnule, zise Baron.

— Ţi-ai scos vreodată talentul pe piaţă? întrebă Collingswood. Micşorări contra cost?

— Nu. Nu-s suficient de bun şi nici suficient de interesat. Am scos maximul necesar din talentul meu.

— Cum ar fi?

— Vino cu mine-ntr-o excursie, spuse el. Haine pentru trei săptămâni într-o geantă de mână.

— Pot să-mi aduc şi câinele? întrebă Baron.

— Ce? Nici vorbă. Să condensez ceva atât de complex iese din sfera talentelor mele. Aş putea probabil să-l bag în bagaj, dar la capătul drumului Fido n-o să fie în stare să facă aport.

— Dar e posibil.

— Sigur. Sunt câţiva oameni care-ar putea face aşa ceva, zise el mângâindu-şi bărbia nerasă. V-a dat cineva numele lui Anders?

Baron şi Collingswood se priviră.

— Anders? zise Baron.

— Anders Hooper. Are un magazin în Chelsea. Un locşor numai pentru specialişti. E foarte bun.

— Şi-atunci de ce n-am auzit de el? întrebă Baron, fluturând lista.

— Pentru că e de-abia la început. Abia de un an se ocupă de asta în mod profesionist. Ei, el, unul, chiar e suficient de bun şi de ahtiat ca s-o facă pe bani.

— Atunci tu cum de-ai auzit de el? zise Collingswood.

Carr zâmbi.

— Eu l-am învăţat cum s-o facă. Zi-i că domnul Miyagi[49] al lui îi transmite salutări.

Magazinul lui Hooper era situat pe o terasă alături de un magazin de delicatese, o librărie de ghiduri turistice şi o florărie. Se numea *japonezării.* Din vitrină priveau personaje cu entuziasmul specific manga, alături de truse de construit roboţi şi nunchuck-uri ieftine. Înăuntru, o treime din rafturile înguste erau ocupate de cărţi de filosofie, matematică şi origami. Teancuri de cărţi despre diverse tehnici de împăturire a hârtiei. Exemple incredibile – dinozauri, peşti, suprafeţe Klein, încâlceli geometrice, fiecare confecţionat dintr-o singură coală

de hârtie netăiată.

— Bine, zise Collingswood, zâmbind apreciativ. Bine, asta-i chiar tare.

Din spatele magazinului apăru un tânăr.

— Neaţa, zise el.

Anders Hooper era înalt, metis şi purta un tricou cu Gundam{50}.

— Pot să văă…

Ezită la vederea uniformei lui Collingswood.

— … ajut cu ceva?

— S-ar putea, zise ea. Vinzi destul cât să-ţi permiţi chiria pentru locul ăsta?

— Cine sunteţi?

— Răspundeţi la întrebare, domnule Hooper, zise Baron.

— Da, sigur… Oamenii sunt foarte interesaţi de animeuri şi chestiile conexe. Suntem unul dintre cei mai buni furnizori…

— Toate căcaturile astea poţi să le iei şi de pe internet, zise Collingswood. Oamenii chiar vin aici?

— Desigur. Este…

— Da' cu origamiu' ăsta care mă-sa-i treaba? zise ea.

Anders clipi.

— Ce-i cu el? Presupune o specializare mai mare, desigur…

Îşi ţinea gândurile în ceaţă, dar Collingswood recepţionă dinspre el un „ce ştiu ăştia?" atât de brusc de parcă ar fi fost anunţat de un claxon.

— Şi tu eşti omul potrivit, da? Rahat, suntem în futu-i Chelsea. Cum plăteşti? Am vorbit cu domnul Carr. Apropo, îţi transmite salutări! Ne-a spus că faci împăturiri la comandă. Comenzi speciale. E corect, Anders?

El se rezemă de tejghea. Îşi plimbă privirea de la Baron la Collingswood. Se uită într-o parte şi-ntr-alta, de parcă ar fi putut să-i asculte cineva.

— Ce vreţi să ştiţi? zise el. N-am făcut nimic ilegal!

— Nimeni n-a zis c-ai fi făcut, spuse Collingswood. Cineva totuşi a făcut ceva ilegal, futu-i mă-sa! De ce te-ai apucat de toate astea?

— Pentru minimizare, zise Anders. Nu e vorba numai să aplici presiune sau să forţezi lucrurile. E vorba de topografie, cum ar fi. Dacă eşti cineva cum e Carr – şi nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect, că doar el m-a adus pe calea asta – dar, ştiţi, eşti cam…

Frământă un aluat invizibil:

— Îndeşi lucruri. Umpli valiza.

— Cam asta ne-a zis şi el, mai mult sau mai puţin, spuse Baron.

— Dacă asta vrei să faci, atunci, na, e bine şi-aşa. Dar…

Făcu un gest încercând să descrie ceva cu mâinile.

— Când foloseşti planurgia, încerci de fapt să muţi lucrurile în alte spaţii, ştiţi? Lucruri concrete, cu muchii şi suprafeţe şi aşa mai departe. La fel şi în origami, ai de gestionat toată suprafaţa aia. N-ai voie să tai, ştiţi? Toată ideea e să poţi s-o şi desfaci la loc. V-aţi prins?

— Şi n-ai nicio problemă cu faptul că totul este, ăăă, solid? întrebă Collingswood.

— Nu atât cât te-ai aştepta. Domeniul origami-ului a fost revoluţionat în ultimii ani… Ce-i?

Collingswood se cocoşase de râs. Baron i se alătură. După câteva secunde Anders binevoi şi el să chicotească.

— Ăăă, îmi pare rău, zise el, dar chiar a fost o revoluţie. Computerele au fost de ajutor. Suntem în epoca – bun, o să vă placă şi asta – origami-ului extrem. Totul are de-a face cu matematica.

O privi pe Collingswood.

— De ce tradiţie ţii?

— Tradiţiile-s pentru fătălăi, zise ea.

El râse.

— Dacă zici tu. Când începi să introduci şi nişte matematică paranormală şi iei în calcul numerele vizionare şi alte chestii de-astea – pricepeţi ceva din ce zic?

— Dă-i înainte.

— Scuze. Ideea e că sunt moduri în care…

Se întinse către casa de marcat şi prinse micul ecran digital între degetul mare şi cel arătător. Îl împături.

Collingswood îl urmări cum dispare. Anders îl împături din nou şi din nou, strecurându-l în spatele tastelor. Continuă să facă pliuri cu delicateţe. Obiectul masiv se nărui în el însuşi urmând liniile de împăturire, diversele faţete ale planurilor sale nefracturate alunecând una în dosul alteia ca văzute simultan din mai multe direcţii. Anders continuă să împăturească şi, într-un minut şi jumătate, pe tejghea, conectat în continuare prin cablul de curent electric (care acum se strecura în măruntaiele obiectului printr-o cută imposibilă) era un cocor japonez mare cât palma. Faţa vizibilă a uneia dintre aripile păsării era un colţ al ecranului, iar cealaltă – partea din faţă a sertarului de bani. Gâtul era un şir de butoane aplatizate.

— Dacă tragi de asta poţi s-o faci să dea din aripi, zise Anders.

— Mişto, spuse Collingswood. Şi nu s-a stricat?

— Păi tocmai asta-i ideea.

Anders manevră muchiile obiectului, despachetându-l înapoi la

forma lui originară. Apăsă câteva butoane şi sertarul se deschise cu un clinchet.

— Drăguţ, zise Baron. Deci mai faci un ban împachetând casele de marcat ca s-arate ca nişte păsări.

— O, da, replică Anders inexpresiv. E foarte profitabil.

— Dar nu ar cântări tot atât de mult?

— Sunt anumite moduri de a împături, într-un fel de spaţiu uitabil ca să zic aşa, încât universul poate să nu observe greutatea reală până nu deschizi pachetul.

— Cât ai cere, zise Baron, ca să împătureşti, de exemplu, o persoană? Într-un pachet? Pe care să-l pui la poştă?

— Ah. Păi. O persoană are o mulţime de suprafeţe şi trebuie să ţii cont de fiecare dintre ele. Asta înseamnă o mulţime de pliuri. Despre asta-i vorba? De tipul care voia să-i facă o surpriză unui prieten?

Collingswood şi Baron se holbară la el.

— Despre ce tip ar fi vorba? întrebă Baron.

— Căcat! S-a-ntâmplat ceva? Tipu' voia să-i facă o glumă unui amic. M-a pus să-i fac pe el şi pe fiu-său cam de dimensiunile unei cărţi. Mi-a şi plătit ceva-n plus ca să livrez chiar eu pachetul. Zicea că nu are încredere în poştă. Zicea e un fel de-a spune – mi-a luat decenii întregi să pricep ce voia, fiindcă vorbea foarte ciudat. Ditamai bătaia de cap să ajung acolo, dar a meritat ost…

— S-ajungi unde? întrebă Baron.

Anders recită adresa lui Billy.

— Ce s-a întâmplat? zise Anders.

— Zi-ne *tot ce poţi* despre individul ăsta, ceru Baron.

Îşi scoase carneţelul. Collingswood îşi întinse braţele, încercând să simtă urme rămase în încăpere.

— Şi cum adică, zise Baron, „şi fiu-său"?

— Tipul, spuse Anders. Care m-a pus să-l împăturesc. Venise şi cu copilul. Cu băieţelul lui.

În faţa privirilor lui Baron şi Collingswood, clipi nedumerit.

— Descrie-i, şopti Baron.

— Tipu' avea vreo cincizeci de ani. Păr lung. Cam puţea, ca să fiu cinstit. A fum. M-am cam mirat că şi-a permis să plătească – n-a fost ieftin. Fiu-su parcă nu era… chiar complet pe lumea asta, zise Anders şi-şi ciocăni tâmpla. N-a scos o vorbă… Ce? Ce-i? Iisuse, ce s-a întâmplat?

Baron făcu un pas înapoi şi mâinile-i căzură pe lângă corp, cu carneţelul bălăngănindu-se uitat. Collingswood încremenise, cu gura căscată şi ochii mari. Erau din ce în ce mai albi la faţă.

— O, futu-i! şopti Collingswood.

— Doamne Dumnezeule, şi asta n-a… nu ţi-a declanşat niciun semnal de alarmă? întrebă Baron. Nici măcar pentru-o fututăde secundă nu te-ai întrebat cu cine ai de-a face?

— Habar n-am despre ce dracu' vorbeşti!

— Nu ştie, zise Collingswood răguşită. Pulifriciu' ăsta începător habar n-are. De-aia au venit la el. Fiindcă-i nou. De-aia a primit el comanda asta, pentru că-i prospătură. Ştiau că n-are nicio idee cu cine dracu' avea de-a face.

— *Cu cine* am avut de-a face? întrebă Anders cu vocea piţigăiată. Ce-am făcut?

— Ei sunt, zise Collingswood. Ei sunt, nu-i aşa, şefu'?

— Sfinte Dumnezeule! Aşa se pare. O, Doamne, aşa se pare.

Se înfiorară amândoi, într-o încăpere devenită dintr-odată rece.

Collingswood şopti:

— Sunt Goss şi Subby.

16.

Billy se trezi. Îi dispăruseră cu totul din minte ceaţa, apa întunecată.

Se ridică în capul oaselor. Îl durea tot corpul, dar nu era obosit. Purta aceleaşi haine în care adormise, dar între timp îi fuseseră scoase şi curăţate. Închise ochii şi revăzu creaturile oceanice din somnul său indus de droguri.

Lângă uşă stătea un tip în trening. Văzându-l, Billy se târî înapoi pe pat, adoptând o postură pe jumătate crispată, pe jumătate războinică.

— Te aşteaptă, zise omul.

Deschise uşa. Billy îşi coborî mâinile cu încetineală. Îşi dădu seama că de mult nu se mai simţise atât de bine.

— M-aţi drogat, zise el.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise bărbatul, nervos. Dar toată lumea te aşteaptă.

Billy îl urmă, trecând pe lângă decapode şi caracatiţe reproduse la dimensiuni industriale şi iluminate de neoane. Visul încă mai persista, ca apa în urechi. Rămase în urmă până când bărbatul coti, apoi se îndepărtă, alergând cât putea de silenţios, accelerând sub ecoul paşilor. Îşi ţinea respiraţia. La intersecţia a două culoare se opri, cu spatele lipit de perete, şi privi în jur.

Diverse subspecii modelate în ciment. Poate-şi putea găsi drumul amintindu-şi dispunerea cefalopodelor. N-avea idee încotro s-o apuce. Auzi paşii escortei sale abia cu câteva secunde înainte ca omul să reapară. Bărbatul gesticulă stingherit către el, făcându-i semn să-l

urmeze.

— Toată lumea te aşteaptă, zise el.

Billy îl urmă pe bărbat prin acea parohie excavată, până într-o sală atât de mare şi care apăru atât de brusc încât Billy icni. Fără nicio fereastră, săpată în întregime dedesubtul Londrei.

— Teuthexul va veni într-un minut, zise bărbatul şi ieşi.

Erau şiruri de strane, fiecare dintre ele având în dosul spătarului câte o deschizătură pentru cărţile de imnuri. În faţa lor era un altar simplu, în stilul quakerilor. Deasupra acestuia era o versiune uriaşă, frumos lucrată, a acelui simbol cu multe braţe, o mulţime de S-uri alungite din argint şi lemn. Zidurile erau acoperite cu tablouri care păreau să ţină loc de ferestre. Fiecare reprezenta un calamar gigantic.

Fotografii neclare făcute la mare adâncime. Păreau mai vechi decât ar fi fost cu putinţă. Gravuri provenite din bestiare antice. Picturi. Reproduceri în peniţă şi cerneală, pasteluri, geometrii optice sugestive cu ventuze fractale. Nu recunoscu niciuna. Billy crescuse cu poze ale krakenului şi cu cărţi despre monştrii lumii antice. Căută măcar o imagine cunoscută. Unde era imposibila caracatiţă a lui de Montfort[51], trăgând la fund o corabie? Dar familiarele desene ale *poulpelor* lui Verne[52]?

O pastorală din secolul al XVIII-lea, cu un calamar gigantic – o reproducere imensă şi artificială a unui tânăr *Architeuthis* zbenguindu-se în spuma mării, în apropierea unui ţărm de unde îl priveau câţiva pescari. O reproducere semiabstractă, o întreţesere de zig-zaguri cafenii ca nişte ţevi, un ghem de muchii.

— Ăsta e un Braque, zise cineva din spatele lui. Ce-ai visat?

Billy se întoarse. Era şi Dane acolo, cu braţele încrucişate. În faţa lui stătea bărbatul care vorbise. Era preot. Avea vreo şaizeci de ani, părul alb, barba şi mustaţa îngrijit tunse. Arăta *întocmai* ca un preot. Purta o robă lungă şi neagră, cu un guler alb. Puţin cam uzată. Îşi ţinea mâinile la spate. Avea un lanţ de care atârna simbolul calamarului. Se priviră tustrei în tăcerea absolută a camerei ce părea scufundată.

— M-aţi otrăvit, zise Billy.

— Haide, haide, spuse preotul.

Billy se aşeză într-o strană, fără să-l scape din ochi.

— M-aţi otrăvit, repetă Billy.

— Dar eşti aici, nu-i aşa?

— De ce? întrebă Billy. De ce sunt aici? Ce se întâmplă? Îmi datoraţi… o explicaţie.

— Aşa e. Şi tu ne datorezi viaţa, zise preotul zâmbind dezarmant. Aşa că suntem reciproc îndatoraţi. Uite, ştiu că vrei să înţelegi ce se

petrece. Şi noi vrem să explicăm. Crede-mă, trebuie să înţelegi.

Vorbea cu un accent voit neutru, în care se ghicea însă o umbră de Essex.

— O să-mi spuneţi ce-nseamnă toate astea? întrebă Billy privind în jur, căutând ieşirile. Tot ce mi-a zis Dane ieri a fost că…

— Ieri a fost o zi proastă, spuse bărbatul. Sper că te simţi mai bine. Cum ai visat? întrebă el frecându-şi mâinile.

— Ce mi-aţi dat?

— Cerneală, fireşte.

— Vrăjeală! Cerneala de calamar nu provoacă halucinaţii. Era LSD sau altceva…

— Era cerneală, zise bărbatul. Ce-ai văzut? De tine a depins dac-ai văzut ceva. Îmi pare rău că ai avut o scufundare cam brutală. Dar n-am avut de ales. Timpul nu-i de partea noastră.

— Dar de ce?

— Pentru că *trebuie să ştii,* îi spuse bărbatul privindu-l fix. Trebuie să vezi. Trebuie să înţelegi ce se petrece. Noi nu ţi-am provocat nicio viziune, Billy. Ce-ai văzut a venit dinlăuntrul tău. Tu poţi să vezi mai limpede ca oricine.

Bărbatul se apropie de tablou.

— Spuneam că-i aparţine lui Braque, spuse el. Pictat în 1908. Bertrand Hubert, unicul Teuthex de origine franceză pe care l-am avut, l-a scos în larg. Erau în golful Biscay de patru zile. Hubert a oficiat un ritual special despre care din păcate nu avem relatări prea amănunţite şi a chemat la suprafaţă un mic zeu. Trebuie să fi fost puternic. De la Steenstrup încoace, este singurul care a reuşit să convoace mai mult decât nişte imagini. Vânatul propriu-zis. Aşa că zeul mărunt a aşteptat cât timp Braque, căzut în fund de uimire şi pare-se cât pe ce să cadă şi peste bord, l-a desenat. S-a scufundat apoi în valuri cu o fluturare a braţului de atac, *„exactement comme un garçon qui dit au revoir aux amis”*[{53}], după cum a povestit Braque.

Zâmbi.

— Târâie-brâu prostănac! N-avea nici cea mai vagă idee. N-a fost *„comme”* nimic de soiul ăla. Sună straniu, dar Braque a declarat că tocmai *încolăceala* a ceea ce văzuse l-a făcut să gândească în unghiuri. A spus că nu erau curbe pe lume care să redea exact inelele pe care le văzuse.

Cubismul ca eşec. Billy se îndreptă către un alt tablou. O reprezentare mai tradiţională – un calamar gigantic, gras, descompunându-se turtit pe o lespede, înconjurat de picioare pe picioroange. Tuşe iuţi, nervoase.

— De ce m-aţi drogat?

— Ăsta e Renoir. Ăla de colo e Constable. Pre-Steenstrup, deci în ceea ce s-ar numi epoca atramentului{54}. Înainte să ieşim din norul de cerneală.

Tablourile din jurul lui Billy păreau, deodată, să-i aparţină lui Manet. Lui Piranesi, Bacon, Breughel, Kahlo.

— Mă numesc Moore, zise preotul. Îmi pare foarte rău de prietenul tău. Îmi doresc sincer să fi putut împiedica ceea ce s-a întâmplat.

— Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat, zise Billy. Nu mi-am dat seama ce-a făcut omul ăla…

Amuţi, înghiţind în sec. Moore îşi drese glasul. În spatele unui geam cu ramă solidă se afla o suprafaţă turtită, un plan de ardezie. Era o piatră cafeniu-cenuşie de vreo şaizeci de centimetri pătraţi. Desenat pe ea în cărbune, cu linii organice{55} şi colorat în roşul sângelui închegat, privit de sus de siluete umane abia schiţate era ceva de forma unei torpile, un conclav de bice spiralate, un ochi rotund şi negru.

— Asta e din peştera de la Chauvet, zise Moore. Veche de treizeci şi cinci de mii de ani.

Ochiul de cărbune al calamarului îi privea peste epoci. Billy simţi că-l ia ameţeala în faţa acelui desen primitiv. Fusese menit să fie văzut în lumina focurilor? Femei şi bărbaţi, reproducând cu ajutorul unor beţe şi cu degete agile, înmuiate în funingine făptura care-i vizitase la malul mării. Făptura care-şi ridicase numeroasele braţe, trimiţând un salut din adâncuri către cei care-i făceau cu mâna din bălţoacele de pe stânci.

— Dintotdeauna am contractat lucrări, zise Moore. Le arătăm zeul, continuă el zâmbind. Sau mlădiţele zeului. Aşa obişnuiam să procedăm. De când cu finalul atramentului, nu prea mai putem să oferim decât vise. Cum am procedat cu tine. Nu ştim cum a chemat Hubert la suprafaţă un tânăr zeu. Nici oceanul nu vrea să ne spună. Şi l-am întrebat. Tu ai văzut mlădiţa, Billy. Pruncul Isus, continuă el, zâmbind în faţa micii sale blasfemii. Asta ai conservat tu. *Architeuthis* e mlădiţa krakenului. Zeii sunt ovipari. Nu doar zeii noştri, ci toţi zeii. Vlăstarele zeilor sunt pretutindeni dacă ştii să priveşti.

— Ce era cu tatuajul ăla? zise Billy.

— Krakenii care ajung în ultimul stadiu? întrebă Moore, arătând cu degetul în direcţia reproducerii din peşteră. „Ei dorm, aceasta fac”, cită el. „Prosperând pe spinarea unor uriaşi viermi de mare”, cum se spune. Se vor ridica numai la sfârşitul cel de pe urmă. Numai la sfârşit, când „focul cel din urmă va încinge adâncurile” – Moore făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer – „numai atunci, spre-a fi văzuţi o dată, s-or înălţa în tunet, murind la suprafaţă.”

Billy privi dincolo de el. Se întrebă cum decurgea investigaţia aproape-colegilor săi, dacă Baron, Vardy şi Collingswood făceau progrese în căutarea lui aşa cum ar fi trebuit. Cu o uluitoare claritate, preţ de un moment, şi-o imagină pe Collingswood, în uniforma ei ne-uniformă, şi cu tupeul ei, spărgând capete ca să-i dea de urmă.

— Am fost aici de la început, zise Moore. Şi-aici suntem şi-acum. La sfârşit. Zei-copii au început să se manifeste pretutindeni. Kubodera şi Mori. A fost doar cel dintâi. Fotografii, filmări, se fac cunoscuţi. *Architeuthis, Mesonychoteuthis,* alţii, anonimi. După toţi aceşti ani de tăcere. Se înalţă la suprafaţă. În 28 februarie 2006, krakenul a apărut în Londra, spuse Moore zâmbind. În Melbourne îl ţin pe-al lor într-un bloc de *gheaţă.* Poţi să-ţi imaginezi una ca asta? Nu pot să nu mă gândesc la el ca la un ţurţure divin. Ştii că pe cel din Paris se pregătesc să-l, cum îi zice, plastineze[56]? Cum face neamţul ăla ciudat cu oamenii. Aşa au ei de gând să înfăţişeze Zeul!

Dane clătină din cap. Moore, la fel.

— Dar nu tu. Tu l-ai tratat… cum se cuvine, Billy. Cu *blândeţe* l-ai întins întru odihnă. (Formularea era stranie, protocolară.) Cu respect. L-ai ţinut sub sticlă.

Calamarul său fusese o relicvă într-un relicvariu.

— E anul zero al krakenului, zise Moore. Suntem în *Anno Teuthis.* Trăim vremurile sfârşitului. Ce crezi că se întâmplă? Crezi că e doar o coincidenţă că, atunci când aduci Zeul la suprafaţă şi-l tratezi astfel, lumea începe deodată să se sfârşească? De ce crezi c-am venit cu rândul să-l vedem? De ce crezi c-am infiltrat pe cineva înăuntru?

Dane se înclină.

— Trebuia să ştim. Trebuia să veghem. Trebuia să-l protejăm, să aflăm ce se petrece. Ştiam că se va întâmpla ceva. Îţi dai seama că motivul pentru care *ai avut* un kraken cu care să lucrezi e că s-a înălţat tunând şi a murit la suprafaţă?

17.

Dacă aveai o relaţie cu Leon, trebuia să-i tolerezi anumite chestii, Marge o ştiuse de la început. Asta nu era rău – îi lăsa o marjă de manevră pentru unele atitudini ale ei care le provocaseră resentimente sau supărări iubiţilor anteriori.

De exemplu, Marge putea anula fără remuşcări o ieşire în doi în oraş dacă lucra la ceva şi treaba mergea bine. „Îmi pare rău, dulceaţă”, zicea ea în asemenea cazuri aplecându-se deasupra echipamentului video uzat recuperat din deşeuri sau de pe eBay. „Lucrez la ceva. Putem să reprogramăm?”

Când Leon proceda la fel, chiar dacă o enerva, Marge accepta situaţia cu satisfacţie, ştiind că erau cecuri pe care le putea încasa ulterior. Din motive similare, conştientă că ea, una, n-avusese de gând să devină monogamă când ei doi îşi începuseră relaţia, privea aventurile lui sexuale cu altele (cele mai multe semnalizate de el neintenţionat) mai degrabă cu uşurare.

Aşa că, în mod normal, n-ar fi îngrijorat-o foarte tare simplul fapt că nu primise niciun semn de viaţă de la Leon de două, trei, patru zile sau chiar de o săptămână încheiată. Nu însemna nimic, la fel cum nu însemnau întâlnirile anulate în ultima clipă.

Dar ceea ce o îngrijorase oarecum, punând-o pe gânduri, fusese faptul că avuseseră o întâlnire programată – să meargă la un maraton al filmelor cu James Bond pentru că „o să fie comic" – şi că el n-o sunase s-o anunţe că-şi schimbase planurile. Îi dăduse un sms fără nicio logică – ceea ce în sine nu era o noutate – şi nu apăruse la întâlnire. Iar acum îi ignora mesajele.

Îi dăduse sms-uri, trimisese mailuri. „Unde eşti?" scrisese. „Spune-mi sau o să încep să-mi fac griji. Sună rsvp sms porumbel călător ce preferi xx."

Marge ştersese ultimul mesaj de la Leon, crezând că era vreo prostioară scrisă la beţie. Fireşte, acum îi părea foarte rău c-o făcuse. Mesajul era cam aşa: „billy zice că există un cult al calamarului".

— Taţi şi mame, nepăsători unchi şi mătuşi din întunericul îngheţat, vă implorăm!

— Vă implorăm! murmură congregaţia ca răspuns la cuvintele Teuthexului Moore.

— Suntem celulele şi sinapsele voastre, prada şi paraziţii voştri.

— Paraziţii…

— Şi dacă vă pasă vreun pic de noi, noi nu o ştim.

— Nu…

Billy stătea în spatele bisericii. Nu se ridica şi nu se aşeza odată cu micuţa congregaţie, nici nu murmura silabe fără sens îngânându-i politicos. Privea. În încăpere erau mai puţin de douăzeci de oameni. Cei mai mulţi albi, deşi nu toţi, cei mai mulţi îmbrăcaţi simplu, cei mai mulţi de vârstă mijlocie sau mai vârstnici, dar, variaţie demografică stranie, şi patru-cinci tineri cu aspect dur, cu expresii aspre, pioase şi supuse, aşezaţi toţi pe un rând.

Dane stătea în picioare ca un băiat de altar uriaş. Ţinea ochii închişi şi buzele i se mişcau. Luminile erau slabe, umbre domneau peste toată încăperea.

Teuthexul oficia slujba, trecând de la engleză la latină sau latină vulgară, la ceva ce suna ca greaca sau la silabe stranii şi alunecoase care erau, poate, vise ale limbilor popoarelor scufundate sau mormăiturile inventate ale bancurilor de calamari, atlanteană, hiperboreeană sau amăgitoarea limbă din R'yleh{57}. Billy se aşteptase la extaz mistic, la devoţiunea febrilă şi dispersată a celor atinşi de harul vorbitului în limbi sau în limbajul tentaculelor, dar această fervoare – şi era fervoare, vedea lacrimile şi mâinile încleştate ale credincioşilor – era una controlată. Secta era una bisericoasă, necarismatică, un soi de anglo-catolicism al adoratorilor de moluşte.

Un grup atât de mic. Unde erau ceilalţi? Camera însăşi, socotind numai scaunele, ar fi putut primi de trei ori mai mulţi oameni decât erau în încăpere. Spaţiul acela fusese întotdeauna unul aspiraţional sau religia asta intrase în declin?

— Întinde-ţi braţele şi cuprinde-ne, zise Moore şi congregaţia sa spuse „cuprinde-ne" făcând mişcări cu degetele.

— Ştim, spuse Teuthexul.

Urma o predică.

— Ştim că sunt vremuri stranii. Unii cred că este sfârşitul.

Făcu un gest ca şi cum ar fi respins ideea.

— Vă cer tuturor să aveţi credinţă. Nu vă temeţi. „Cum se poate să fi dispărut?" m-au întrebat oamenii. „De ce nu fac zeii nimic?" Amintiţi-vă două lucruri. Zeii nu ne sunt datori cu nimic. Nu de aceea ne închinăm lor. Ne închinăm lor pentru că sunt zei. Acesta e universul lor, nu al nostru. Ei hotărăsc ceea ce hotărăsc şi nu e menirea noastră să ştim de ce.

„Iisuse", se gândi Billy, „ce teologie sumbră!" Era o minune că mai rămăsese cineva în încăpere în lipsa *quid pro quo*-ului emoţional al speranţei. Asta gândea Billy, dar îşi dădu seama că nu era vorba de nihilism în camera aceea. De fapt era plină de speranţă, indiferent ce spunea Teuthexul; şi Teuthexul însuşi, observă Billy, nutrea un soi de speranţă calmă. Doctrina nu era chiar o doctrină.

— Şi al doilea lucru, zise Moore. Amintiţi-vă de mişcarea ce pare nemişcare.

Un mic fior străbătu congregaţia la auzul acestor cuvinte.

Nu urmă nicio împărtăşanie, nicio transmitere a ce, a calamarului sfinţit? Doar un imn discordant şi stângaci, fără cuvinte, o rugăciune tăcută, după care congregaţia se împrăştie. În drum spre ieşire cu toţii îl priviră pe Billy cu o expresie stranie şi rugătoare. Cei tineri păreau de-a dreptul flămânzi şi prea emoţionaţi ca să-i întâlnească privirea.

Dane şi Moore îi ieşiră în întâmpinare.

— Aşadar, zise Teuthexul. Ăsta a fost primul tău serviciu religios.

— Ce era veveriţa aia? întrebă Billy.
— Un *freelancer,* spuse Dane.
— Ce? Un *freelancer* în ce domeniu?
— Un familiar.
Familiar.
— Nu te uita aşa. Familiar. Nu te purta ca şi cum n-ai fi auzit niciodată de aşa ceva.
Billy se gândi la pisicile negre.
— Acuma unde-i?
— Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu. A făcut ce-am plătit-o să facă.
Dane îi evita privirea.
— Treaba-i încheiată. Aşa că s-a dus la ale ei.
— Cu ce-ai plătit-o?
— Am plătit-o cu nuci, Billy, cu ce crezi că se plăteşte o veveriţă?
Chipul lui Dane era atât de inexpresiv încât Billy nu-şi putea da seama dacă era vorba de sinceritate sau dispreţ. Bun venit pe piaţa muncii. Animalele magice sunt plătite – cu nuci sau cu altceva. Billy se uita la tablourile şi cărţile din apartamentul întunecat al lui Moore.
— Baron… zise Billy.
— A, îl ştim noi pe Baron, zise Dane. Şi pe el şi pe amicii lui.
— Mi-a spus că au fost furate nişte cărţi.
— Sunt în bibliotecă, zise Teuthexul turnând nişte ceai. Nu poţi convinge lumea folosind fotocopii.
Billy aprobă de parcă spusele lui Moore ar fi avut logică şi îl privi în ochi.
— Ce se întâmplă? zise el. Ce voia… omul ăla? Şi de ce mă ţineţi prizonier?
Moore îl privi întrebător.
— Prizonier? Păi unde vrei să te duci?
Urmă un moment de tăcere.
— Plec de-aici, spuse Billy.
Apoi, foarte iute, adăugă:
— Ce i-a făcut… ăăă… Goss lui Leon?
— Te-ai simţi din cale-afară de supărat dacă ţi-aş zice că nu te cred? spuse Moore. Când zici că vrei să pleci? Nu cred că vrei.
Înfruntă privirea lui Billy.
— Ce-ai văzut?
Billy aproape se trase înapoi în faţa lăcomiei din vocea lui Moore.
— Noaptea trecută. Ce-ai visat? Nici măcar nu ştii de ce nu eşti în

siguranţă, Billy. Şi dacă te duci la Baron şi Vardy o să fii şi mai puţin în siguranţă. Ştiu ce spun ei despre noi.

Aproape că-i făcu cu ochiul lui Billy, un vicar care era băiat de gaşcă.

— Dar secta aia care se intitulează „poliţişti" nu te poate ajuta, să ştii. Tatuajul a pus ochii pe tine.

— Gândeşte-te la Tatuaj, spuse Dane. Faţa aia. Faţa aia de bărbat desenată pe spatele altui bărbat. Cum ai de gând să te descurci cu el, Billy?

După o clipă de tăcere, Dane adăugă:

— Cum crezi c-o să convingi poliţia să se ocupe de el?

— Şi nu-i numai atât, zise Moore. Ca şi cum n-ar fi fost destul. Ştiu că totu-i puţin cam… În fine. Dar problema nu-i doar Tatuajul. Dintr-odată, de la un moment sau altul încoace, toată lumea e de acord că sfârşitul se apropie. Ai zice că nu-i nimic neobişnuit în asta şi-ai avea dreptate, cu excepţia faptului că prin toată lumea chiar înţeleg toată lumea. Asta are… anumite implicaţii în ceea ce te priveşte. Trebuie să fii afiliat unei puteri. Dă-mi voie să-ţi explic. Noi suntem Congregaţia Zeului Kraken. Şi vremea noastră a venit.

Aşa că i-au explicat.

Londra era plină de zei disidenţi.

De ce? Păi, trebuie să trăiască şi ei undeva. Un oraş locuind în propria lui viaţă de apoi. De ce nu?

Sigur, aceşti zei sunt pretutindeni. Paraziţi teurgici, cei adoraţi odinioară sau încă adoraţi în secret, cei pe jumătate adoraţi, cei temuţi şi urâţi, divinităţile mărunte: infectează totul. Ecosistemele divinităţii sunt fecunde, pentru că nu există lucru sau loc care să nu poată genera veneraţia cu care ei se hrănesc. Dar numai pentru că sunt gândaci peste tot, nu înseamnă că nu sunt gândaci într-o anumită bucătărie din New York. Şi numai pentru că îngerii stau unde-au stat dintotdeauna şi fiecare piatră, fiecare pachet de ţigări şi fiecare dâmb şi oraş îşi are propria zeitate, nu înseamnă că Londra n-are nimic special.

Străzile Londrei sunt sinapse de piatră conectate pentru adoraţie. Mergi pe Tooting Bec în direcţia bună sau în cea greşită şi o să invoci un lucru sau altul. S-ar putea să nu te intereseze zeii Londrei, dar tu îi interesezi pe ei.

Şi acolo unde trăiesc zeii există iscusinţă şi bani şi crimă organizată. Criminali religioşi sub supraveghere, crescători de arme şi tâlhari autoproclamaţi. Un oraş de savanţi, pungaşi, vrăjitoare, papi şi răufăcători. De monarhi ai crimei, aceşti regi iliciţi, ca Tatuajul. Tatuajul

lucrase cu fraţii Kray[58] înainte să devină Tatuajul, dar chiar nu-ţi puteai lăsa uşa de la intrare descuiată. Nimeni nu-şi amintea cum îl chemase înainte; era parte a ceea ce i se întâmplase. Oricare ar fi fost miracolul teribil care îl întipărise pe pielea celuilalt, îi anihilase şi numele odată cu trupul. Toţi, inclusiv el, ştiau că ştiuseră cum îl chema, dar acum nimeni nu-şi mai amintea.

— Cel care l-a făcut aşa era un tip deştept, zise Dane. Era mai bine când era bătrânu' Griz pe-aici. Îi cunoşteam pe unii din gaşca lui.

Era o reţea multidimensională care combina geografia, economia, obligaţiile şi pedepsele. Delicte amestecându-se cu credinţa – „Neasden e condus de Bastarzii Dharmei", cum zisese Dane – deşi mulţi lideri ai gherilelor erau secularişti, agnostici, atei sau filistini ecumenici. Dar credinţa modela peisajul.

— Cine-s Goss şi Subby? întrebă Billy.

Stătea încadrat de cei doi, uitându-se de la unul la altul. Dane îşi coborî privirea către pumnii lui mari. Moore oftă.

— Goss şi Subby, zise Moore.

— Care le e…? întrebă Billy.

— Orice lucru la care te poţi gândi, ăla e.

— Răutate, zise Dane. Goss îşi vinde răutatea.

— De ce l-a omorât pe individul ăla? Tipul de la subsol? întrebă Billy.

— Omul conservat, zise Teuthexul. Dacă o fi fost lucrarea lui.

— Tatuajul credea că eu am furat calamarul, zise Billy.

— De aia te vâna, zise Dane. Vezi? De aia am pus familiarul acela să te supravegheze.

— Tu l-ai conservat, Billy. Tu ai deschis uşa şi-ai descoperit că nu mai era, spuse Moore aţintindu-şi degetul către el. Nu-i de mirare că Baron te vrea. Nu-i de mirare că Tatuajul te vrea şi nu e de mirare că noi am stat cu ochii pe tine.

— Dar şi-a dat seama că nu l-am luat eu, insistă Billy. A zis că n-am nimic de-a face cu toate astea.

— Da, zise Dane. Dar tocmai atunci te-am salvat eu.

— Te-am scăpat, deci suntem aliaţi, spuse Moore. Aşa că acum eşti duşmanul lui.

— Eşti sub protecţia noastră, zise Dane. Şi tocmai de aceea ai nevoie de ea.

— Cum aţi furat *Architeuthisul?* întrebă Billy în cele din urmă.

— N-am fost noi, zise Moore încet.

— Ce?

Doar era o relicvă. Ei ar fi trebuit să lupte pentru ea, în mod sigur, aşa cum un credincios catolic ar lupta pentru un giulgiu, iar un budist

fervent ar elibera o Sura furată.

— Atunci cine?

— Ei bine, zise Moore, tocmai asta e. Uite cum stă treaba, spuse el. Trebuie să convingi universul că un anumit curs al lucrurilor e cel care are sens. Asta înseamnă să hăruieşti.

Billy clipi nedumerit în faţa acestei neaşteptate întorsături a conversaţiei şi a cuvântului care, în mod obişnuit, nu putea fi folosit ca verb.

— Trebuie să foloseşti tot ce poţi.

— Clic, zise Dane.

Pocni din degete şi odată cu sunetul, în aer se ivi o mică strălucire fosforescentă.

Billy se holbă, ştiind că nu fusese o scamatorie.

— E vorba doar de piele şi de îndemânare.

— Foloseşti tot ce poţi, zise Moore, şi unele tot-ce-poţi sunt mai bune ca altele.

Billy realiză că Dane şi preotul nu schimbaseră, de fapt, subiectul.

— Un calamar gigant este…

Billy lăsă cuvintele să i se stingă, dar de fapt se gândea: „e un medicament puternic, o grozăvie, o ditamai afacerea. E magie, asta e. Pentru hăruit."

— De aia a fost furat. De aia îl vrea Tatuajul. Dar e o nebunie, adăugă el. Fără să se poată abţine. E o nebunie!

— Ştiu, ştiu, zise Moore. Credinţe nebuneşti ca a noastră, nu? Trebuie să fie vreo metaforă pe undeva, nu? Trebuie să însemne altceva, nu?

Clătină din cap.

— Ce aroganţă îngrozitoare! Şi dacă, de fapt, credinţele sunt exact aşa cum sunt? Şi înseamnă exact ceea ce spun că înseamnă?

— Încetează să încerci să înţelegi şi ascultă pur şi simplu, spuse Dane.

— Şi dacă, zise Moore, o parte din motivul pentru care credinţele sunt atât de tenace este faptul că sunt exacte?

Făcu o pauză, dar Billy nu spuse nimic.

— Totul este real. Tatuajul vrea trupul acela, Billy, ca să facă el însuşi ceva sau să oprească pe altcineva să facă ceva, zise Moore. Toate lucrurile astea au propriile lor puteri, Billy, spuse el cu intensitate. „Sunt mulţi curenţi pe drumul spre adâncuri", cum spunem noi. Dar unii curenţi duc departe în adâncuri şi sunt mai iuţi decât alţii. Unii sunt cei *corecţi.*

Zâmbi, dar nu ca şi cum ar fi făcut o glumă.

— Ce-ar putea face cu el? întrebă Billy.

— Orice-o fi, zise Dane, eu mă opun.

— Ce n-ar face? zise Moore. Ce n-ar putea face? Cu ceva atât de sfânt.

— De aceea trebuie să ieşim, spuse Dane. Ca să-l găsim.

— Dane, zise Moore.

— E o datorie, zise Dane.

— Dane. Trebuie să înţelegem, aşa e, spuse Moore. Dar trebuie să avem credinţă.

— Ce ar demonstra mai multă credinţă decât faptul c-am ieşi afară? întrebă Dane. Înţelegi ce se întâmplă? i se adresă el lui Billy. Cât de periculos este? Tatuajul te vrea şi *cineva are un kraken.* Adică un zeu, Billy. Şi nu ştim cine sau de ce l-a luat.

„Un zeu", îşi zise Billy. Hoţul avea o masă de carne decolorată de conservanţi, de textura cauciucului şi puţind a formol. Dar ştia că adevărurile nu erau întotdeauna adevărate.

— Dumnezeu poate avea grijă de sine, îi zise Moore lui Dane. Ştii că se întâmplă ceva, Billy. Ştii asta de zile-ntregi.

— *Am văzut* eu c-o simţi, spuse Dane. Te-am văzut cum priveai cerul.

— Acesta este un sfârşit, zise Moore. Şi e fapta zeului nostru, şi nu o putem controla. Asta nu-i bine.

Îşi răsfiră degetele într-un gest ridicol, de rugăciune.

— De aia eşti aici, Billy. Ştii lucruri şi nici nu ştii că le ştii, spuse el.

Fervoarea cuvintelor lui îl înfioră pe Billy.

— Ai lucrat asupra sfântului său trup.

18.

— Să-ţi vină să baţi din picioruşe, nu-i aşa, Subby? Să-ţi vină să-ţi dezlegi şireturile de la pantof şi să-l arunci în lac.

Goss bătu din picior. Subby venea la câţiva paşi în urma lui, cu mâinile la spate, imitând stângaci postura bărbatului. Goss înainta energic, uşor aplecat în faţă. Îşi descleşta în mod repetat pumnii, ştergându-i de jacheta murdară. Subby îl urmărea şi făcea şi el la fel.

— Unde suntem acum? zise Goss. Bună întrebare. Bună întrebare. Unde suntem acum, într-adevăr? Nu prea ades măria sa se-nşală, dar domnu' Harrow ăla sigur nu-i chiar aşa de inofensiv pe cât ar vrea să crezi, dacă are hăndrălăi dintr-ăştia gata să-l facă dispărut cât ai clipi. Tot nu-s sigur cine-a fost ăl de ţi-a tras una la bilă, sărăcuţul de tine. Te simţi mai bine?

Îi ciufuli părul lui Subby, în timp ce băiatul îl privea cu gura căscată.

— Cum este el? Este prins în asta, cum e cimentul în formă. E-n continuare cea mai bună pistă pe care-o avem, chestie pe care acum o admite şi eminenţa sa cea cerneluită şi, ce zici de asta, o dată nu e de ajuns. I-am dat o dată de urmă, o să-l găsim din nou. Unde? Într-adevăr, aceasta-i întrebarea, tânărul meu ucenic. Urechea la pământ, Subby, şi limbile-n vânt.

Făcu ceea ce spusese, adică gustă locul unde se aflau, şi dacă trecătorii sau cumpărătorii din acea zonă pre-suburbană de magazine îl observară leorpăind aerul, se prefăcură că nu văd.

— Suntem în principal pe urmele Pufosului, aşa că orice aromă de ştii-tu-ce – un buchet distinct de carne-înălbitor-duhoare, din câte mi s-a spus – şi imediat schimbăm direcţia, dar, altminteri, se pare că domnul Harrow ştie el ce ştie şi aroma lui mi-o amintesc bine.

Se întâmplau tot felul de drame în oraş în zilele-acelea; maşinaţiuni, trădări, insinuări şi neînţelegeri între grupuri ale căror interese distincte intrau în conflict. În birouri, în ateliere, în laboratoare şi în biblioteci ale unor savanţi furioşi sau ale unor teoreticieni-manipulatori independenţi, aveau loc certuri violente între aceştia şi însoţitorii lor nonumani, aceia care se mai aflau încă prin preajmă. „Cum poţi să-mi faci una ca asta” era fraza cel mai des rostită, urmată de „Să ţi-o tragi singur atunci”.

La sediul Confederaţiei Industriei Britanice[59], între o foarte frecventată toaletă şi o mică sală de şedinţe, era un hol pe care dacă majoritatea membrilor organizaţiei îl observau cumva, o făceau doar ca să se minuneze, în treacăt, cum de nu-l remarcaseră mai-nainte; şi aveau tendinţa nici să nu şi-l mai amintească după aceea. Nu era luminat atât de puternic pe cât ar fi trebuit. Tablourile de pe pereţi păreau cam neclare: erau acolo, sigur, dar era dificil să le iei în seamă.

La capătul coridorului era o plăcuţă de plastic pe care scria DEPOZIT sau DEFECT sau altceva – o frază greu de reţinut cu exactitate, dar care, în esenţă, transmitea: „nu pe uşa asta, du-te altundeva.” Două persoane ignorară acest mesaj. Primul era un bărbat solid care purta un costum scump şi o cască neagră de motociclist. Imediat în urma lui, ţinându-l de mână, o femeie trecută de şaizeci de ani se împleticea şi se poticnea ca un animal speriat. Avea o faţă inexpresivă şi purta un trenci zdrenţuit.

Bărbatul ciocăni şi deschise uşa fără să mai aştepte răspuns. Înăuntru era un mic birou. Un bărbat se ridică pentru a-i saluta şi le făcu semn spre cele două scaune din faţa lui. Bărbatul în costum nu se aşeză. În schimb o împinse pe femeie pe un scaun. Îşi sprijinea mâinile

pe umerii ei. Haina femeii se desfăcuse, iar pe dedesubt nu purta nimic. Avea pielea rece, cu un aspect bolnăvicios.

Preţ de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi femeia începu să-şi mişte gura într-un fel neobişnuit. Scotea un sunet ca de telefon.

— Alo? zise bărbatul de la birou.

— Alo, zise femeia cu un clinchet, vorbind inexpresiv, cu un glas de bărbat cu accent londonez.

Ochii ei erau goi ca ai unui manechin.

— Vorbesc cu domnul Dewey de la CBI?

— Da. Vă mulţumesc că m-aţi contactat atât de rapid.

— Nicio problemă, zise femeia salivând uşor. Înţeleg că aveţi o propunere. Cu privire la, ăăă, disputa curentă.

— Da, domnule… am. Ne întrebam dacă ne-aţi putea ajuta.

Cricklewood fusese locul în care, după o consultaţie bazată pe criterii geografopatice extrem de precise, Poliţia Metropolitană îşi instalase agenţii responsabili cu paranormalul: pe cei de la USIIFS şi personalul lor ultraspecializat – secretare netulburate de informaţiile pe care le dactilografiau, legişti capabil să autopsieze orice cadavru le-ai fi pus în faţă, indiferent cât de neobişnuite i-ar fi fost anatomia sau cauzele morţii. Vardy, Baron şi Collingswood se întâlniră în laboratorul anatomo-patologic al unuia dintre legişti, doctorul Harris, o femeie înaltă, pe care probele absurde sau hăruite n-o tulburau deloc. Ceruseră să vadă din nou rămăşiţele insului găsit în subsolul muzeului.

— Mi-aţi spus să nu-l tai, le zisese ea.

— Ei, şi-acuma-ţi zic să desfaci chestia asta afurisită, îi replicase Baron. O jumătate de oră mai târziu, după o tăietură şi aplicarea grijulie a unei pârghii, borcanul se desfăcu în două pe masa de oţel. Între ele, bărbatul care stătuse înăuntru aproape că-şi păstră forma cilindrică la care fusese constrâns. Marginile corpului, poziţia mâinilor arătau ca şi cum trupul i-ar fi fost încă presat de sticlă.

— Aici, spuse Harris arătând cu laserul.

Bărbatul o fixa cu intensitatea pe care numai înecaţii o au.

— Cum ţi-am zis, spuse ea indicând gâtul borcanului. N-avea cum să fi fost vârât înăuntru.

Membrii USIIFS schimbară o privire.

— M-am gândit că poate ţi-ai schimbat părerea în privinţa asta, zise Baron.

— N-avea cum să se întâmple. N-avea cum să ajungă în interior decât dacă s-ar fi născut înăuntru şi-ar fi fost lăsat să crească acolo. Ceea ce, dat fiind că are vreo câteva tatuaje, precum şi din alte motive

legate de evidenta imposibilitate a situaţiei, nu s-a întâmplat.

— Bine, zise Baron. Nu asta ne interesează acum. Aşa-i, doamnelor şi domnilor? Ce ştim despre metodele suspecţilor noştri? Vedem vreo semnătură aici? Întrebarea care se pune este dacă asta are de-a face cu Goss şi Subby.

Goss şi Subby. Goss şi Subby!

Collingswood era sigură că avea dreptate. Anders Hooper era un origamist talentat, dar principalul motiv pentru care primise această comandă era acela că era nou în branşă, tânăr şi nu-şi recunoscuse angajatorul.

Nu era mai tânăr decât ea, fireşte, dar, după cum zisese Vardy cu o aprobare sumbră, „Collingswood nu se pune". Metodele ei de cercetare or fi fost neobişnuite, iar pregătirea ei – incompletă, dar avea cunoştinţe serioase despre lumea în care opera. Îi citise istoria într-o ordine haotică, dar o citise. Cum ar fi putut să nu fi auzit de Goss şi Subby?

Episodul „Soho Goats", faimosul tur al barurilor întreprins de Crowley{60} şi încheiat cu o dublă-triplă-cvadruplă omucidere, o făcea pe Collingswood să se înfioare numai amintindu-şi imaginile de la locul faptei. Dezmembrarea Cântăreţilor, în vremurile în care Londra se zbătea să-şi revină după Marele Incendiu{61}. Plimbăreţii de pe Face-Road din 1812 fuseseră Goss şi Subby. Sigur fuseseră ei. Goss, Regele Criminalilor – denumire ce-i fusese dată de un intelectual de etnie romă care refuzase, cu extremă precauţie, să fie identificat. Subby, despre care inteligenţia financiară susţinea că ar fi fost subiectul poemului lui Margaret Cavendish despre acel „prunc din carne şi rea voinţă".

Goss şi afurisitul de Subby. Strecurându-se cu agilitate prin istoria Albionului, dispărând pentru zece, treizeci sau chiar o binecuvântată sută de ani numai ca să revină, „bună seara tuturor", cu o sclipire sociopată în ochi, gata să dezlănţuie vreun masacru contra cost.

Goss şi Subby n-aveau ceva specific. Puteai să te dai peste cap să afli care le erau harurile, la care Collingswood încă se mai gândea ca la superputerile lor, dar tot ce aveai să afli era că Goss era *un rahat ticălos ca nimeni altul.* Un superrahat; Rahatul-Minune; Căpitanul Ticălos Total. Nu era nimic nostim în asta. Poţi să-l numeşti banal dacă asta te face să te simţi mai bine, dar răul rămâne rău. Goss putea să-şi extindă gura cât să înghită o persoană, spuneau legendele, putea face o gaură într-alta, putea să scuipe flăcări şi să formeze astfel o a treia gaură. În fine.

Collingswood citise prima oară despre ei într-un facsimil al unui

document din secolul al XVII-lea, o descriere a „aducătorului de rău cu degete lungi şi a fiului său, mortul-viu” şi, câteva săptămâni după aceea, nefiind familiarizată cu vechea caligrafie, se gândise la ei ca la Goff şi Fubby. Ea şi Baron râseseră copios de chestia asta.

— Afadar, zise ea. Ei funt? Este lucrarea lui Goff şi Fubby?

Baron chiar scoase un hohot de râs.

— Este modul lor de operare?

Asta era, de fapt, problema. Goss şi Subby n-aveau vreun mod de operare anume. Baron, Vardy şi Collingswood se zgâiră la omul conservat. Îşi compararâ impresiile, făcură noi observaţii şi dădură târcoale corpului vorbind singuri sau adresându-se unul altuia.

— Tot ce putem spune cu siguranţă, zise în cele din urmă Baron, aplecat deasupra cadavrului, este că, din câte ştim, nicăieri nu se menţionează că ei doi ar mai fi făcut una ca asta până acum. M-am uitat prin dosare. Vardy?

Vardy dădu din umeri.

— Ne învârtim orbeşte, spuse el. Ştim cu toţii asta. Dar ştii ce cred? Dacă mă gândesc bine, cred că… nu. Din ce ştiu eu despre metodele lor, întotdeauna acţionează de aproape, mâini, oase. Asta e… altceva. Nu ştiu ce, dar nu sunt ei, nu cred că sunt ei.

— Bine, spuse Baron. Deci suntem pe urmele lui Goss şi ale nemernicului de Subby şi mai căutăm şi pe altcineva, un ins care-şi pune adversarii la murat. Clătină din cap. Doamne, asta da vătămare corporală gravă. Bun, doamnelor şi domnilor, haideţi să ne ocupăm de tipu’ ăsta. Trebuie să aflăm identitatea nefericitului, repejor. Printre multe alte lucruri.

19.

În noua Londră? Atenţia vastă, lipsită de compasiune a oraşului e aţintită asupra ta, îi spusese Teuthexul. „Eşti vânat.” Billy se imaginăieşind la suprafaţă cu ochii mari, ca un peşte şi Londra – unde îl aşteptau Tatuajul, Goss, Subby, atelierul – remarcându-l. „Aha, deci aici erai!”

Se plimba pe sub oraş aproape de parcă ar fi fost liber. De mai multe ori, trecu pe lângă krakenişti care se holbară la el, iar el le întoarse privirile, dar totuşi nu-l întrerupseră. În unele locuri, basoreliefurile cenuşii cu cefalopode se sfărâmaseră şi dedesubt se vedeau cărămizile străvechi. Descoperi o uşă care dădea într-o cameră bine luminată.

Scoase o exclamaţie de uimire. Încăperea avea proporţiile reduse ale unei mici anticamere, dar podeaua se afla mult dedesubt. Era absurd

de adâncă. Trepte duceau în jos. Era un puţ plin cu rafturi de cărţi. De aceste rafturi erau rezemate scări. Pe măsură ce posesiunile bisericii sporiseră, îşi zise Billy, limitările orizontalei siliseră generaţiile de adoratori ai krakenului să sape ca să-şi extindă biblioteca.

Pe când cobora, Billy citi titlurile. O Carte tibetană a morţilor alături de Baghavad Gita, două sau trei Corane, Testamentele, cel vechi şi cel nou, theonomicoane aztece sau oculte. Suma cunoaşterii krakeniste. Folclor cefalopod; biologie; umor; artă şi oceanografie; volume broşate ieftine şi rarităţi de anticariat. *Moby Dick,* cu siluete gravate pe copertă. Cele *20.000 de leghe* ale lui Jules Verne. Efigia premiului Pulitzer imprimată pe o singură pagină a unei cărţi, unde fraza *„Calamari gigantici, propulsându-se pe fundul mării în întunericul cel rece”*{62} era singura parte vizibilă de sub cerneală. *Mareea cea mai înaltă* de Jim Lynch{63}, aşezată cu susul în jos ca un lucru necurat.

Tennyson şi o carte de poezii de Hugh Cook{64} erau aşezate faţă în faţă, deschise la aceeaşi pagină. Billy îl citi pe „adversarul” Lordului Alfred.

KRAKENUL SE TREZEŞTE

Peşti argintii micuţi
se-mprăştie ca nişte şrapnele
în timp ce plonjez spre suprafaţă
din adâncul întunecat.
Valuri verzui se sparg de trupul meu
Pe când mă-nalţ, căci vremea mi-a venit,
Nici nu trec zece secunde
şi-mi simt propria căldură –
Vântul nu te poate răcori ca oceanele.

Pân’ la jumătatea dimineţii
Pielea-mi transpiră-n agonie
Clocotul intestinelor
Îmi umflă pielea.
Prea slab să lupt, doar zac
În curenţii durerii
Ţipând împotriva încetei, încetei, încetei
Înălţări întru coborâre.

Şi nebunia suferinţei mele
Întreaga lume pare-a infecta -

Oraşele se sfârtecă în sânge;
Nave se scufundă-n ploi de flăcări; armate
Lovesc cu beţe şi cu cârje.
Obezitatea merge poticnit spre un atac
Pe străzile înfometării.

— Isuse, şopti Billy.

Samizdate, cărţi cu somptuoase coperte cartonate, texte scrise de mână, volume dubioase de la edituri obscure. *Apocrifa tentacula; Despre adorarea krakenului; Evanghelia după Sfântul Steenstrup.*

„Nu putem vedea universul", citi Billy într-o carte aleasă la întâmplare. Era o încâlceală de litere abia lizibile.

Nu putem vedea universul. Ne aflăm în întunericul unei fose abisale, o tăietură adâncă plină cu apă întunecată mai grea decât ţărâna, prezenţe luminate de propriul nostru sânge, mici biolumini, Prometei eroici şi jalnici, prea înspăimântaţi sau slabi ca să fure focul, dar capabili încă de strălucire. Zeii sunt printre noi şi nu le pasă şi nu-s asemenea nouă.

În asta stă curajul nostru: în faptul că-i adorăm oricum.

Volume vechi, pline de addenda, cu denumirea *Catechismata* reliefată pe coperţi. Albume cu tăieturi din ziare. Adnotări, şi note la rândul lor adnotate şi tot aşa, într-o nesfârşită reinterpretare, o hermeneutică teuthică necruţătoare.

Citi nume ca Dickins şi Jelliss, *Alice Chess*[{65}]*.* Un articol amplu despre o versiune mutantă a acestui joc, cu reguli oculte, cu nebuni şi pioni cu puteri stranii şi piese metamorfozate numite saurieni, torali şi antiregi şi una intitulată kraken. „Săritorul universal" era considerat de regulă cea mai puternică piesă, citi el, pentru că putea să se deplaseze din locul în care se afla în orice alt careu de pe tablă. Dar nu era aşa. Krakenul era cel mai puternic. „Kraken = săritorul universal plus zero", citi Billy, „= adormitul universal." Se putea deplasa în orice careu, *inclusiv în acela în care se afla deja.* Oriunde, inclusiv nicăieri.

Pe tablă şi în viaţă, pentru Krakenul aflat în vid nimic nu e nimic. Nemişcarea Krakenului nu e o lipsă. Zeroul său e ubicuitatea. Aceasta este mişcarea care pare nemişcare şi este cea mai puternică mişcare dintre toate.

Creşterea preţurilor era o funcţie a emersiunii neutre, citi Billy. Curentul Art Nouveau era născut din invidia faţă de încolăceala

tentaculară. Războaiele erau ecouri palide ale politicilor krakenilor, asupra cărora se putea doar specula.

După ore întregi al căror şir îl pierdu, Billy îşi ridică privirea şi undeva deasupra, la intrare, zări o femeie tânără. Şi-o amintea dintr-una dintre pauzele din timpul viziunilor sale. Aştepta, în uniforma ei londoneză impersonală formată din hanorac şi blugi. Îşi muşca buzele.

— Bună, zise ea timid. Sunt onorată. Se spune că afară toată lumea te caută. Îngerul memoriei şi toţi ceilalţi, aşa zice Dane.

Billy clipi.

— Teuthexul întreabă dacă vrei să vii şi spune că ar fi foarte bucuroşi dacă… dacă ai vrea să mă urmezi, pentru că toată lumea te aşteaptă.

O urmă până într-o cameră mai mică, unde se aflau o singură masă mare şi mai mulţi oameni. Dane şi Moore erau de faţă. Câţiva bărbaţi şi femei purtau robe ca Teuthexul; cei mai mulţi erau în civil. Toţi păreau furioşi. Pe masă era un reportofon digital. Zgomotul unei discuţii aprinse încetă la intrarea lui. Dane se ridică.

— Billy, zise Moore după o clipă. Te rog să ni te alături.

— Protestez, zise cineva.

Se auziră murmure.

— Billy, te rog să ni te alături, zise Moore.

— Ce-i asta? întrebă Billy.

— N-au mai fost vremuri ca astea, spuse Moore. Te interesează viitorul?

Billy nu zise nimic.

— Îţi citeşti vreodată horoscopul?

— Nu.

— Eşti deştept. N-ai cum să vezi viitorul, pentru că nu există unul singur. Sunt numai presupuneri. N-ai să primeşti acelaşi răspuns de la doi clarvăzători, dar asta nu înseamnă că vreunul dintre ei se înşală.

— Deşi s-ar putea, zise Dane.

— S-ar putea, zise Moore, dar există grade variate de „s-ar putea”. Asta şi vrei, ca prognosticatorii tăi să nu fie de acord. Nu ne-ai spus ce-ai visat, Billy. Ceva ce se înalţă? Toată lumea simte ceva înălţându-se la suprafaţă. De când a dispărut krakenul. Şi nimeni nu are *alt punct de vedere.*

Îşi împreună mâinile, ca-ntr-o explozie inversată.

— Şi asta nu-i bine. Asta e o înregistrare a unei consultaţii cu londomanţii, zise el.

— Ce sunt…? zise Billy.

— Bună-ntrebare, zise Dane.

— Vocile oraşului, spuse Moore.

— Ar vrea ei.

— Dane, te rog! Sunt cele mai vechi oracole din M25[{66}].

— Scuze, zise Dane. Dar Fitch a ieşit din joc de ani de zile. Îţi spune pur şi simplu ce vrei s-auzi. Oamenii se duc la el doar de dragul tradiţiei…

— Sunt alţii mai exacţi, zise cineva.

— Uiţi un lucru, spuse Teuthexul. Că londomanţii ne-au sunat primii. Fitch o fi depăşit, aşa e. Oamenii se duc la el doar de dragul tradiţiei, e adevărat.

— Din sentimentalism, zise Dane.

— Poate, spuse Moore. Dar de data asta el a dat alarma. El i-a rugat pe oameni să fie atenţi la asta.

Apăsă butonul play:

— *… mai bine întreabă,* zise o voce digitală sacadată.

— Asta-i Saira, spuse Moore.

— *… ce-ai venit să întrebi.*

— *Dedesubtul tuturor lucrurilor, ceva se ridică la suprafaţă,* se auzi vocea Teuthexului. *Căutăm o cale între posibile…*

— *Nu de data asta.*

O voce de om bătrân. Murmura vorbe cu sens şi vorbe fără sens. Era imperioasă, deşi într-un mod cam confuz.

— *Ai credinţă, dar trebuie să faci ceva, ai înţeles? Ai dreptate, vine şi trebuie să… E sfârşitul tuturor.*

— *Să am credinţă în ce?* întrebă Teuthexul. *În Londra?*

Bătrânul cu numele de Fitch bâigui ceva despre străzi dosnice şi istorii secrete, descriind pentagrame ascunse în banalitatea planului urbanistic.

— *Au fost vremuri când aş fi zis asta,* spuse el deodată.

— *Nu-nţeleg…*

— *Nimeni nu înţelege. Ştiu ce crezi. Ce ţi-au spus? Ţi-a spus cineva ce urmează? Ţi-au spus? Nu. Toţi ştiu că se pregăteşte ceva. Şi nimeni n-a văzut nimic dincolo de asta. Ceva,* zise Fitch şi glasul lui suna ca acel al ţărânii, *se apropie. Londra ţi-a tot spus-o. S-a întâmplat ceva şi nimeni nu cere refacerea calculelor. Nimeni nu-i de altă părere. E o situaţie fără scăpare.*

— *Ce este?*

— *Zilele lumii se scurtează. Ceva se înalţă. Şi se apropie un sfârşit. Dacă dai de vreun profet care îţi profeţeşte altceva, bagă-l în mă-sa.*

Billy îi auzi disperarea din glas.

— *Pentru că ori te minte, ori se înşală.*

— Trebuie să căutăm, zise Dane. Ar trebui să fim afară, să găsim Zeul. Tatuajul are controlul. N-o să permită altcuiva să deţină un lucru atât de puternic.

— Dar tipul de care ai zis că-i e duşman? întrebă Billy. Nu s-ar putea să-l fi luat el?

— Grisamentum, zise Dane. Nu. Nu era bandit şi nici un tip religios. Şi-a murit.

— Oamenii nu cred că *voi* l-aţi furat? întrebă Billy.

Toţi se uitară la el.

— Toată lumea ştie că nu noi l-am furat, zise Teuthexul. Nu ne aparţine. Nu aparţine nimănui.

Erau, înţelese Billy, ultimii care ar fi furat calamarul, acea asimptotă a credinţei lor.

— Ce vrei să facem? zise Dane. Tu spui că trebuie să înţelegem situaţia, dar de fapt trebuie să ieşim la *vânătoare.* Trebuie să-l izbăvim de rău.

— Ajunge! spuse Teuthexul şi toată lumea amuţi. Te-ai gândit că ăsta ar putea fi un test? Chiar crezi că Zeul… are nevoie să fie *salvat?*

Pentru prima oară, avea atitudinea unui cap al bisericii.

— Nu ştii catehismul? Care e cea mai puternică piesă de pe tablă?

În cele din urmă, Dane murmură:

— Krakenul e cea mai puternică piesă de pe tablă.

— De ce?

— Mişcarea care pare nemişcare.

— Poartă-te ca şi cum ai înţelege ce înseamnă asta.

Moore se ridică şi părăsi încăperea. Billy aşteptă. Dane ieşi. Unul câte unul, membrii congregaţiei plecară.

20.

Cartierul general al USIIFS era o cameră de dimensiuni obişnuite, cu fotolii ieftine şi mobilier de birou de la Ikea. Collingswood se aşeza foarte rar la vreun birou şi nu revendicase niciunul pentru sine, preferând în schimb să lucreze pe laptop aşezată într-un fotoliu.

— Ce-are pulifriciu' ăla bosumflat? zise Collingswood.

— Prin asta referindu-te la cine, astăzi? întrebă Baron.

— La Vardy. De când cu calamarul, e mai tăcut şi mai bosumflat ca de obicei.

— Crezi? Mi se pare că e mohoreala lui standard.

— Noo, zise Collingswood aplecându-se asupra monitorului ei. Ce tot face, oricum?

— Încearcă să priceapă ce-i cu cultul ăsta al calamarului.

— Bine. Atunci să tragem un pui de somn.

Collingswood văzuse cum lucra Vardy. Bătea toată Londra, interogând informatori. Petrecea o grămadă de timp pescuind în apele adânci ale internetului. Uneori urmărea frenetic şi concentrat o pistă dintr-o carte într-alta, citind un paragraf dintr-una, lăsând-o şi luând o alta din teancul instabil acumulat pe biroul lui sau sărea în sus, găsind una pe rafturile din faţă şi începând să o citească în timp ce revenea la loc, astfel încât, până când ajungea să se aşeze iarăşi, o terminase deja. Era ca şi cum ar fi găsit o singură poveste captivantă strecurată pe fragmente în nenumărate cărţi. Mai era apoi şi felul cum se concentra. Se aşeza, îşi ducea degetele arcuite la buze, îşi închidea ochii. Uneori se legăna uşor. Aluneca într-o reverie în care rămânea minute întregi, poate chiar o oră.

„Ce crezi că se ascunde în spatele afacerii cu oasele de pangolin?", putea să-l întrebe Baron, referindu-se la cine ştie ce sectă stranie abia ivită sau „Ai idee ce voia să spună preoteasa aia prin sânge-lipicios?" sau „Unde crezi că o să fie sacrificat băiatul ăla?"

„Nu-s sigur", răspundea Vardy. „Am nişte idei. Stai să mă gândesc puţin." Şi colegii săi deveneau mai tăcuţi, iar Collingswood, dacă era în încăpere, făcea gesturi care însemnau *ce imbecil* sau se prefăcea că vrea să-şi verse băutura pe el.

Rămânea aşa mult timp, iar când deschidea în cele din urmă ochii zicea: „N-are legătură cu armura. Pangolinii sunt bipezi. Despre asta-i vorba. De aia au răpit-o pe dansatoarea aia…" Sau: „Greenford. Sigur! În vestiarele piscinei dezafectate. Repede, n-avem prea mult timp!"

— Nu poate să treacă peste chestia cu calamarul, zise Baron. Ultima oară când am verificat avea notiţele despre conservarea lui Archie şi nişte articole despre metabolismul calamarilor. Şi nişte fluturaşi despre călătoria vasului *Beagle.*

Collingswood ridică din sprâncene.

— Nu reuşesc să adulmec nimic despre treaba aia din Putney, zise ea. Se-ntâmplă prea multe. Afurisitul ăla de calamar i-a adus pe toţi în pragul unei crize de nervi. Nu ţi-ar veni să crezi câţi ciudaţi ne sună.

— Cum te descurci cu toate astea?

Ea scoase un mârâit nepoliticos:

— Scuteşte-mă, şefu'!

Nu-i povesti despre cel mai nou şi recurent coşmar, în care era aruncată dintr-o maşină şi se rostogolea către un zid de cărămidă.

— Eşti sigură că treaba din Putney ţine de competenţa noastră?

— Pun pariu că da, zise Collingswood. Dată fiind natura rănilor.

Găsiseră un cadavru lovindu-se nepăsător de ţărmul pietros cu fiecare revenire a valurilor. Fusese un jurnalist care se ocupa în special de piaţa muncii şi părea să fi fost strivit. Crima fusese pasată celor de la USIIFS după ce un medic legist atrăsese atenţia asupra celor patru echimoze imense de pe pieptul bărbatului, spunând că părea să fie vorba de o singură lovitură aplicată de un pumn incredibil de mare.

Baron se uită la ecranul computerului său.

— E-mail de la Harris.

— Deci am dreptate? întrebă Collingswood.

Avansase ipoteza că trupul pe care-l găsiseră în pivniţă – „Hai să uităm pe moment că nu avea cum să intre în container, şefu'" – putea să nu aibă de-a face cu dispariţia calamarului. Că era, de fapt, rezultatul unei mai vechi reglări de conturi între găşti ale lumii oculte, peste care Billy dăduse din întâmplare, într-un moment de hipersensibilitate. „Are el un dar", zisese ea. „Un pic de glagorie. Poate, aflat sub presiune, a mirosit ceva."

— Hmm, zise Baron, îndreptându-se de spate. Bine. O să-ţi placă chestia asta, Kath. Ai dreptate.

— Ce?

Se ridică atât de repede că-şi vărsă din cafea.

— Căcat! Pe bune, şefu'?

— Harris spune că, după părerea ei, cadavrul a fost pus în sticlă acum mai bine de o sută de ani. Atât a stat în mizeria aia.

— Dumnezeule! Ce mai întorsătură, nu?

— Ai răbdare. Asta nu-i tot. Mai e un „şi". Sau poate-ar trebui să zic că mai e un „dar". Există vreun cuvânt care să însemne ambele?

— Zi odată, şefu'!

— Deci cadavrul a stat aşa conservat timp de un secol. Dar/şi. Ai auzit de G. G. Allin?

— Cine dracu' e ăsta?

— Habar n-am. Doctorul Harris are un talent aparte cu Google. Aici scrie c-a fost cântăreţ. Deşi mai scrie că asta cam înseamnă să forţezi limitele cuvântului. Drăguţ. „Rock murdar", cică. Eu sunt mai degrabă fan Queen. „Nu sta în primul rând", zice Harris. În fine, tipu' a murit acum vreo zece ani.

— Şi ce dacă?

— Şi probabil că n-ar trebui să trecem cu vederea faptul că unul dintre tatuajele amicului nostru răposat este „G. G. Allin and The Murder Junkies".

— Căca-m-aş!

— Corect. În aparenţă, a fost pus la murat cu vreo câteva decenii

înainte să-şi facă tatuajul ăla.

Se priviră.

— Vrei să aflu cine-a fost, nu?

— Nu-i nevoie, zise el. Avem un nume. Era în baza de date.

— Ce?!

— Amprente, ADN, tot tacâmul. Avem, aşadar, un ADN vechi de o sută de ani, dar care, în acelaşi timp, ne indică anul naşterii omului ca fiind 1969. Îl chema Al Adler. AKA alte câteva idioţenii. Ce le mai plac poreclele!

— Pentru ce şi-a luat-o?

— Pentru jaf. Dar s-a ajuns la încadrarea asta din cauza unei înţelegeri în urma căreia a primit o sentinţă obişnuită. Acuzaţiile iniţiale erau pe cealaltă listă.

Codurile împotriva folosirii ilicite a magiei. Adler comitea spargerile prin mijloace esoterice.

— Avea parteneri?

— S-a lansat pe cont propriu. A lucrat un timp singur pentru un sabat de vrăjitoare din Deptford. Ultimii patru ani din viaţa lui profesională şi i-a petrecut, pare-se, exclusiv în serviciul lui Grisamentum. A dispărut odată cu moartea lui Griz. Afurisitu' de Grisamentum, ai?

— Asta a fost înaintea mea, zise Collingswood. Nu l-am cunoscut pe individ.

— Nu-mi aduce aminte, spuse Baron. Ar trebui să fie ilegal să fii atât de tânără faţă de mine. Era un tip în regulă, Grisamentum. Adică nu ştii niciodată în cine să ai încredere, dar el chiar ne-a ajutat de câteva ori.

— M-am prins de asta. Deci tipu' a apărut din senin. Ce făcea mai precis?

— Era un ticălos dat dracului, zise Baron. Era băgat în tot felul de chestii. Era un jucător. Lucrurile s-au cam întors cu susu-n jos de când a murit. Era o contragreutate eficientă.

— N-ai zis că n-a murit cu…?

— Da, nu. N-a căzut în luptă sau alt sfârşit dramatic. S-a îmbolnăvit. Toată lumea ştia. A fost cel mai prost păstrat secret. Să-ţi zic ceva totuşi: înmormântarea lui a fost pur şi simplu spectaculoasă.

— Ai fost de faţă?

— Normal c-am fost.

Poliţia Metropolitană nu putea ignora un deces atât de important. Un rămas-bun căruia i se făcuse atâta reclamă. Informaţiile privind locul şi felul în care Grisamentum avea să-şi ia adio de la oraş transpiraseră atât de ostentativ, încât era clar că reprezentau, de fapt, invitaţii.

— Cum ai deghizat-o? întrebă Collingswood.

Baron zâmbi.

— Sub forma unui filaj nu tocmai competent, opaa, ia uite, ne-aţi văzut cu toţii, vai ce nepricepuţi suntem, răspunse el clătinând jucăuş din cap.

Collingswood fusese recrutată de ceva vreme, devenise suficient de subtilă ca poliţist şi avea cunoştinţe suficient de solide în privinţa protocoalelor USIIFS şi ale Londrei ca să înţeleagă. Poliţia nu putea participa oficial la înmormântarea unei personalităţi de o moralitate atât de discutabilă, dar nici nu putea ignora un eveniment atât de public, demonstrând lipsă de respect şi nerecunoştinţă. De aici şi prefăcătoria, o minciună deliberat străvezie, presupusa lor incompetenţă în materie de filaj permiţându-le să se lase văzuţi şi să se înţeleagă că au participat la ceremonie.

Collingswood întrebă:

— Deci ce-a făcut Adler? De-a ajuns la borcan?

— Cine ştie? O fi scos el pe cineva din pepeni, dar cum a făcut asta poţi să-ţi dai cu presupusul la fel de bine ca mine.

— Presupusul meu e mult mai bun ca al tău, şefu', zise ea. Fă rost de ce ne trebuie, mă duc să-mi aduc lucrurile.

Se duse la dulapul ei şi scoase de acolo o tăbliţă veche acoperită cu hieroglife, o lumânare şi un borcan cu ceară cu aspect neplăcut. Baron îi trimise un e-mail lui Harris, cerându-i o fâşie din pielea lui Adler, o bucată de os, o şuviţă de păr.

Nu putea pleca, dar, altminteri, libertatea de mişcare nu-i era în niciun fel îngrădită. Billy petrecu ore în şir în biblioteca scufundată. Se îmbibă cu teologie şi poezie abisală. Căută amănunte despre apocalipsa teuthică.

O înghiţire şi o excreţie, din întuneric în întuneric. O muşcătură teribilă. Cei aleşi, asemenea unor gândaci de piele, mici paraziţi trăind pe sau în marele trup divin, purtaţi astfel prin vâltoare. Sau poate nu, depinde de detalii. Dar nici vorbă de aşa ceva. Când, în cele din urmă, îşi scoase ochelarii cu un oftat, puse la loc un volum de poezie despre tentacule, clipi şi se frecă la ochi, descoperi cu surprindere câţiva bărbaţi şi femei care fuseseră prezenţi la întâlnirea cu Teuthexul. Se ridică în picioare. Vârsta şi hainele le erau variate, nu însă şi expresiile pline de respect. Nu-i auzise intrând sau coborând.

— De când staţi aici? îi întrebă.

— Avem o întrebare, zise o femeie îmbrăcată într-o robă pe care sclipea simbolul tentacular din aur. Ai lucrat cu el. A fost ceva… special

în legătură cu acest kraken?

Billy îşi trecu mâinile prin păr.

— Adică dacă era special în mod deosebit? Neobişnuit pentru *un calamar gigantic?*

Clătină din cap cu un aer neajutorat.

— De unde să ştiu? spuse ridicând din umeri. Voi să-mi spuneţi. Nu-s unul dintre profeţii voştri.

Uau. La auzul acestor cuvinte, un curent nevăzut traversă încăperea. Toţi îl priviră intimidaţi. „Ce…?" îşi zise Billy. „Da' ce-am zi…?" Oh!

Bine-nţeles că el era unul dintre profeţii lor!

— Căcat! zise el.

Se rezemă fără vlagă de un dulap cu cărţi. Închise ochii. De aceea îi provocaseră visele. Nu erau visele unui oarecare: existau pentru a fi interpretate.

Billy privi cărţile, manuale aşezate alături de viziuni. Încercă, la fel ca lui Vardy, să invoce scene ale unor convertiri subite. Şi-i imagină pe aceşti credincioşi privindu-i pe biologii specializaţi în cefalopode ca pe nişte sfinţi inconştienţi ce-şi ignorau propriile lor viziuni, fiind astfel cu atât mai puri, dezbrăcaţi de ego. Iar el? Billy atinsese trupul Zeului. Îl apărase, îl conservase împotriva timpului, aducându-l până în *Anno Teuthis.* Şi, din pricina lui Goss şi Subby, avusese chiar de suferit în numele Zeului. De aceea îl apăra această congregaţie. Nu era un sfânt oarecare. Billy era păstrătorul. Era un Ioan Botezătorul al calamarului gigantic. Sfiala pe care o observase la krakenişti era abnegaţie. Era veneraţie.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

Bărbaţii şi femeile nu-şi luară privirile de la el. Billy îi vedea încercând să facă exegeze pe marginea izbucnirii sale.

Orice moment numit *acum* e întotdeauna plin de posibiluri. În vremurile cu exces de posibiluri, sensibilii Londrei se pomeniseră câteodată siliţi să stea întinşi, pe întuneric. Unii erau predispuşi la greaţa provocată de excesul de apocalipsă. Greaţa de final, aşa-i ziceau, şi în momentele în care planetele se aliniau, calendarul anunţa ghinioane sau se năşteau monştri, victimele acesteia gemeau şi vomitau, doborâte de efectele secundare ale unor revelaţii în care nu credeau.

Situaţia actuală era una în care luai pe mere şi dădeai pe pere. Pe de o parte, aceste atacuri începuseră să se răărească. După ani în care fuseseră martirizaţi de martiriul altora, cei îngreţoşaţi se simţeau mai bine ca niciodată. Pe de altă parte, asta se întâmpla pentru că acea multiplicitate, acea beţie a unui univers liber care întotdeauna le

dăduse peste cap urechea internă, se sfârşea. Şi era înlocuită de ceva. În locul tuturor acestor „poate", dedesubtul lor, apropiindu-se pe nesimţite, dar cu viteză crescândă, era ceva simplu şi absolut final.

Ce era această senzaţie de greaţă care apăruse în locul celeilalte? se întrebau sensibilii. Ce era acest nou disconfort, această nouă răceală? A, da, începură ei să-şi dea seama. Asta e. E frică.

Şi animalele se temeau. Şoarecii se ascunseră în subteran. Pescăruşii se întoarseră în largul mării. Vulpile londoneze intrară în călduri, purtate de un val hormonal produs de frică, şi adrenalina lor le transformă în ţinte uşoare pentru vânători urbane secrete. Pentru cei mai mulţi londonezi, totul se manifesta deocamdată numai sub forma unei epidemii de găinaţ, guano al spaimei, căci porumbeii începuseră să facă pe ei de frică. Magazinele trăseseră obloanele. În Chelsea, Anders Hooper privi vitrina *Japonezăriilor* clătinând dezgustat din cap. Cu un clinchet uşor, uşa se deschise. Intrară Goss şi Subby.

— Bertrand! exclamă Goss, făcându-i prieteneşte cu mâna.

Subby îl fixă cu privirea.

— M-ai entuziasmat atât de tare că mai am o întrebare pentru tine.

Anders făcu un pas în spate. Îşi căută pe pipăite telefonul mobil. „O să ne suni dacă ăia doi mai dau vreun semn, da?" zisese Baron, întinzându-i o carte de vizită pe care încerca acum să-şi amintească unde o pusese. Anders se lovi de perete. Goss se rezemă de tejghea.

— Aşadar, zise Goss. Suntem, eu şi Subby şi, ştii, toţi. Ştii tu. Normal că ştii, tu dintre toţi afurisiţii de matematicieni, nu? Aşadar, întrebarea e care-i treaba?

Zâmbi. Expiră un fum de ţigară pe care nu-l trăsese în plămâni.

— Nu înţeleg, zise Anders.

În buzunar, degetul său căută butonul cu cifra 9.

— Normal că nu, zise Goss.

Subby trecu pe sub partea batantă a tejghelei, ajungând lângă Anders. Îi atinse braţul. Îl trase de mânecă. Anders nu reuşi să formeze numărul. Încercă din nou.

— N-aş putea să fiu mai de acord, spuse Goss.

Pronunţa *acohrd.*

— N-aş putea să fiu mai de acord. E cam prea de tot ce se petrece la jockey club, de aia am fost siliţi să-l punem la locul lui pe şelarul ăla drogat. Dă-ţi seama ce mirat am fost când mi-am auzit numele. Ai? Dar poate aşa-i mai bine.

Îşi bătu cu degetul laterala nasului, făcând cu ochiul.

— Copoii ăştia, ai! Numele meu! Numele meu, să vezi şi să nu crezi!

Anders avu senzaţia că stomacul i se umple cu apă rece.

— Stai aşa! strigă el.

— Tu mi-ai clămpănit numele? Am dreptate? Acum tot soiul de neică nimeni întreabă de mine, râse Goss. Ce mai rahat! Spune-mi pe nume, spune-mi pe nume. Mi-ai spus pe nume.

— Nu l-am spus. Nici nu ştiam cum te cheamă…

Anders apăsă cu degetul mare, dar urmă un curent de aer şi un bang iute, brusc întrerupt. Anders nu observase nicio mişcare. Tot ce ştia era că Goss se afla de o parte a tejghelei, el apăsase butonul telefonului, apoi urmase un zgomot, trapa încă mai plutea prin aer într-o ploaie de aşchii şi Goss era de cealaltă parte a tejghelei, în faţa lui, aproape, apucându-l de încheietură şi strângând-o atât de tare că Anders dădu drumul telefonului icnind.

Trapa căzu pe podea. Cu mâna liberă, Goss făcu semnul unei guri care trăncăneşte.

— Palavragiu mititel ce eşti, spuse el. Cu tine şi cu Subby, nu mai apucă omul să scoată un cuvânt!

Anders simţea mirosul părului lui Goss. Îi vedea venele sub pielea feţei. Goss îşi apropie chipul de al lui. Respiraţia sa nu avea niciun miros. Era ca aerul agitat de un evantai de hârtie. Până când expiră din nou, scoţând fum pe gură. Anders începu să scâncească.

— Am citit şi eu cărţile astea, zise Goss făcând semn cu capul către rafturile cu origami. I le-am citit lui Subby. A fost fascinat. Fas-futu-i-cinat. Nici vorbă de *Omida mâncăcioasă*{67} în cazu' lu' ăsta micu', de la început a fost numai: „Arată-mi cum să fac un crap! Acuma cum fac un căluţ?" Am ajuns chiar să mă pricep la asta. Ia să-ţi arăt!

— N-am spus nimănui, zise Anders. Nu ştiu cine eşti…

— Să facem un pomişor? zise Goss. Să facem o ţestoasă? Împăturim şi împăturim şi împăturim.

Începu să împăturească. Anders începu să urle.

— Nu-s la fel de priceput ca tine! râse Goss.

Goss continuă să împăturească, acompaniat de sunete umede, cărnoase, şi de trosnete. În cele din urmă Anders încetă să mai ţipe, dar Goss continuă să împăturească.

— Nu ştiu ce să zic, Subby, spuse el în cele din urmă.

Îşi şterse mâinile pe haina lui Anders. Îşi contemplă opera mijind ochii.

— Trebui' să mai lucrez la asta, Subby, zise el. Nu seamănă chiar aşa bine cu un lotus pe cât aş fi vrut.

21.

Billy se deşteptă din somn ca şi cum s-ar fi ridicat la suprafaţa unei

ape. Trase aer în piept. Îşi rezemă capul în mâinile tremurânde. În visul său profund văzuse următoarele:

Fusese un punct de conştiinţă, un strop de suflet, un nod de inteligenţă subacvatică alunecând pe deasupra fundului unui ocean văzut în alb şi negru, lipsit de lumină, care cobora abrupt într-o crevasă, o Groapă a Marianelor în care apa părea o umbră coagulată. Micul său sine lipsit de sine în derivă. Şi după ce plutise astfel un timp inimaginabil de lung, zărise din nou dedesubtul său ceva ridicându-se. Un întuneric aplatizat înălţându-se din întuneric. Dimensiunile lucrului erau copleşitoare. Billy cel din vis ştia ce era şi se temea de braţele sale, de membre numeroase şi de trupul infinit. Dar când lucrul pătrunse în ape vag luminate şi-i putu desluşi contururile, zări un peisaj pe care-l recunoscu, pentru că era chiar el. O faţă de Billy Harrow, atlanteană, cu ochii deschişi privind cerul aflat atât de departe deasupra. Varianta lui uriaşă era moartă de multă vreme. Conservată. Pielea cojită, ochii de mărimea unei biserici, înceţoşaţi de lichidul de conservare, buzele vaste şi cleioase retrăgându-se de pe dinţi prea mari ca să ţi-i poţi imagina. Un Billly-cadavru conservat, vomitat de cine ştie ce cataclism din adâncuri.

În patul său, Billy tremura. Nu ştia dacă afară începea o nouă zi sau dacă programul care-i fusese comunicat se derula conform rutinei lipsite de ceasuri a bisericii. Dintr-odată îşi dori foarte tare să-i spună lui Marge că Leon murise. Nu se gândise la ea până atunci şi-i era ruşine. Îşi strânse ochii şi îşi ţinu respiraţia, gândindu-se la Leon. Încercă să pună în mişcare acel mecanism interior la care recursese când Goss se repezise asupra lui, când se spărsese geamul, apoi ezită.

Lângă el era o tavă cu un pahar care conţinea o băutură cu aspect mocirlos. Porţia de cerneală. Nimeni nu avea să-l mai drogheze în secret – alegerea îi aparţinea. Oferta era acolo, speranţa era acolo, deşi acum visa fără ajutorul cernelii. Billy era un profet-ostatic, un augur-puşcăriaş. Era jucat ca o piesă într-un joc alternativ de-a apocalipsa.

Trebuia să verifici calculele. Ghicitul norocului era un pariu cuantic, divinaţii competitive ale unor evoluţii cu grad variat de posibilitate. Variaţia şi dezacordurile erau indispensabile calculelor. Triangularea posibilităţilor. Nimeni nu ştia ce să facă, acum că toţi prognosticienii căzuseră de acord. Billy se prinse cu mâinile de rama patului. Se uită la narcoticul cu cerneală.

Auzi un ciocănit şi Dane îşi făcu apariţia. Se rezemă de perete. Era îmbrăcat cu o haină şi ducea un rucsac. Un timp, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu scoase o vorbă. Doar se priviră.

— Nu sunt profetul tău, Dane, zise Billy. Mersi că mi-ai salvat viaţa.

N-am apucat să-ţi zic. Îmi cer scuze. Dar asta-i… Trebuie să-mi daţi drumul.

Da, era căutat în continuare, dar.

— Tu poţi să mă ajuţi.

Dane închise ochii.

— M-am născut în sânul bisericii, spuse el. Aici s-au cunoscut mama şi tata. Dar bunicul meu, tatăl tatei, era cel cu-adevărat credincios. El m-a învăţat. Mă asculta catehismul. Dar astea-s prostii, nu? Nu-i vorba să reciţi ca un papagal. E vorba să înţelegi. El discuta cu mine despre chestiile-astea, de obicei.

Deschise ochii, scoase un obiect din geantă, îl verifică şi-l puse la loc. Capătul unei săgeţi care se ivea din ţeava a ceva ce arăta ca un pistol.

— Cei mai mulţi dintre prietenii mei… Ei, ştii cum stă treaba cu biserica şi copiii. Nu prea se lipeşte de ei, nu? Eu, însă… aveam o chemare. Ştii ce-a zis Teuthexul.

Dane îşi examină echipamentul.

— Te putem proteja. Eşti vânat de Goss şi de împuţitul de Subby. Toată lumea vrea ce ai tu în cap, Billy. Ştiu, ştiu, nu-mi spune, nu-i nimic în capul tău. Cum zici tu.

— Ce faci? zise Billy.

— Datoria. Dac-ai şti ce-am făcut pentru biserică. Nu poţi să mă-ntrebi câte-am făcut pentru biserică, fiindcă n-am să-ţi zic. Toate credinţele îşi au…

Urmă o pauză pe parcursul căreia până şi coridoarele pustii părură să aştepte.

— … cruciaţii lor, zise Billy.

Dane dădu din umeri.

— Eu voiam să zic oamenii ei buni la toate. Tipii la care apelezi.

Mâncătorii de haşiş[68]; Ospitalierii[69]; Francis X Killy[70]. Asasinii autorizaţi ai credinţei.

— Toţi au brigăzi ale apocalipsei, Billy, pregătite pentru prăbuşirea finală. Aşteptând precum regii de sub dealuri[71]. Astea nu prea au cum să acţioneze sub acoperire, spuse el râzând. Nu s-ar putea angaja la Centrul Darwin.

Dane îşi ridică tricoul. Avea pielea plină de cicatrice. Le arătă una câte una, numindu-le de parc-ar fi fost animăluţele lui de companie.

— Ceasornicarii, zise el. Secta Mântuitorului. Martirii Mariei. Asta… Una lungă şi şerpuită. Asta de-aici nu-i dintr-o luptă religioasă, ci dintr-o confruntare faţă-n-faţă cu un hoţ. Fura de la noi.

Se apropiară nişte paşi, dar trecură mai departe. Dane privi în tavan.

— Ştii care-i întrebarea? zise el. Cui anume îi eşti loial. Lui Dumnezeu? Bisericii? Papei? Şi dacă ei nu cad de acord?

Îşi ţinea privirea aţintită în sus.

— Ce vrei tu şi ce vreau eu nu-s totuna. Tu vrei să fii în siguranţă şi… să nu fii prizonier. Ce-ţi doreşti mai tare? Pentru că eşti mai în siguranţă înăuntru. Mai vrei şi puţină răzbunare, nu? Eu îmi vreau zeul. Poate că, pentru un timp, avem acelaşi drum. Dacă facem asta împreună, Billy, vreau să fiu sigur că n-o să fugi. Nu te ameninţ – pur şi simplu îţi spun că, dacă încerci să te descurci pe cont propriu în tot rahatul ăsta, o să mori. Dacă facem chestia asta, o să te ajut, dar trebuie să mă ajuţi şi tu pe mine. Asta înseamnă că trebuie să ai încredere în mine. N-o să fii nici măcar un pic în siguranţă, înţelegi? Dacă plecăm. Absolut toată lumea e pe urmele tale.

Ridică rucsacul.

— O să fii mai în siguranţă dacă stai aici. Dar ei n-o să-ţi dea drumul. Vor să ştie ce vezi, mai spuse el ciocănindu-şi capul cu un deget.

— Tu de ce faci asta?

Pulsul lui Billy se acceleră din nou.

— Pentru că n-ar trebui să ne mulţumim doar să ne uităm la ce se întâmplă. Avem un zeu de salvat.

— Ei cred că aşa e corect, spuse Billy. Am citit despre mişcarea fără mişcare. Moore crede că face lucrarea sfântă mişcându-se ca un kraken pe o tablă de joc. Prin nemişcare.

— Şi nu-i convenabil că interpretarea asta-i permite să stea pe cur fără să facă nimic? N-o să-ţi dea drumul. Eu vreau să mă ajuţi, dar n-o să te oblig. Timpul nu-i de partea noastră. Deci?

— Nu sunt ce crezi tu, zise Billy. Dac-am disecat un calamar, Dane, asta nu mă face sfânt.

— De ce-ţi e mai grijă: să fii prizonier sau să fii sfânt? întrebă Dane. Nu-ţi cer să fii nici una, nici alta.

— Ce vrei să faci?

— Ai nimerit în plin război. N-o să te mint, n-o să-ţi spun că îţi poţi răzbuna prietenul. Nu poţi să-l dovedeşti pe Goss şi nici eu nu pot. Nu-ţi ofer asta. Nu ştim cine are krakenul, dar ştim că Tatuajul îl caută. Dacă pune mâna pe aşa ceva… Din cauza lui a fost ucis prietenul tău. Cel mai bun mod să-i stricăm distracţia e să recuperăm zeul. Asta-i tot ce pot să fac eu.

Billy ar fi putut să rămână printre temnicerii săi servili. Care i-ar fi oferit halucinogene, luând notiţe cu evlavie şi în amănunt după toate prostiile pe care le-ar fi delirat el pe urmă.

— O să vină după tine? întrebă Billy. Dacă părăseşti turma?

Şi ce însemna o asemenea renegare! Dane rămânea fără biserica lui, cea care-l crease, un erou apostat ducându-şi credinţa în inima întunericului, un paladin în iad. O viaţă de supunere urmată de ce?

— O, da, zise Dane.

Billy dădu din cap. Îşi strecură în buzunar recipientul cu cerneală.

— Să mergem, zise el.

Cei doi bărbaţi de pază la poartă îl priviră pe Dane apropiindu-se cu expresii şocate. Îl salutară. Îşi feriră cu pioşenie ochii de Billy. Acesta simţi impulsul de a se preface că delirează în limbi stranii.

— Ies afară, spuse Dane. Cu treabă.

— Sigur, zise cel mai tânăr dintre uşieri mutându-şi puşca de pe un braţ pe altul. Stai numai să…

Moşmondi ceva la uşă.

— Doar că, spuse el arătând către Billy, Teuthexul a zis că ne trebuie acordul lui…

Dane dădu ochii peste cap.

— Nu mă sâcâi, zise. Sunt într-o misiune. Şi am nevoie de el pentru o clipă, să testez ceva. Îmi trebuie ce-are el aici. Ciocăni cu degetul fruntea lui Billy. Ştii cine e? Ştii ce ştie? Nu-mi irosi timpul. Îl aduc înapoi imediat.

Cei doi bărbaţi se priviră. Dane zise cu voce joasă:

— Nu mă faceţi să-mi pierd timpul.

Ce era să facă, să nu asculte de Dane Parnell? Îi deschiseră poarta.

— Nu încuiaţi, zise Dane. Se întoarce într-o clipită.

Îl conduse pe Billy pe scări în sus. Billy, în urma lui, riscă o scurtă privire peste umăr. Dane împinse trapa şi-l trase afară, printre grămezi de vechituri, în camera din spate a Bisericii lui Cristos din sudul Londrei.

Lumina năvălea prin ferestre. Praful londonez se aşternea în jurul lor. Billy clipi.

— Bun venit în exil, zise Dane încet, lăsând trapa în jos.

Devotamentul faţă de datoria sa îl transformase de acum într-un trădător.

— Vino.

Trecură pe lângă bucătărie, pe lângă toaletă, pe lângă grămezi de flecuşteţe. În încăperea principală, scaunele erau aşezate în cerc. Billy şi Dane se pomeniră în mijlocul unei adunări de femei predominant în vârstă, care îşi întrerupseră conversaţia.

„Eşti bine, drăguţă?” zise una dintre ele, iar alta întrebă: „Eşti în

regulă, dulceaţă?” Dane le ignoră.

— Şi ele… şuşoti Billy. Şi ele adoră ăăă, krakenul?

— Nu, sunt baptiste. Protecţie reciprocă. Teuthexul poate descoperi dintr-o clipă în alta c-am dispărut. Aşa că trebuie să ajungem rapid cât mai departe de-aici. Ţine-aproape de mine şi fă exact ce-ţi spun, când îţi spun. Încearcă să fugi pe cont propriu, Billy, şi vei fi găsit, apoi vei muri. Nu vrem asta, nici eu, nici tu. Pricepi? Mergi iute, dar nu alerga. Eşti gata?

22.

Nu domnea niciun sentiment de satisfacţie, gen ţi-am-zis-eu, printre clarvăzătorii rătăcitori care prevesteau de atâta timp că se apropia sfârşitul. Acum că toţi cei care se sinchiseau de asta le dădeau dreptate – deşi ar fi putut să-şi nege presentimentele – cei care se pomeniseră brusc şi pe neaşteptate în avangarda opiniei dominante erau cam dezorientaţi. Ce sens avea să-ţi dedici viaţa avertismentelor dacă toţi cei capabili să le audă – pentru că majoritatea în continuare habar n-aveau şi probabil în starea asta aveau să rămână până când s-ar fi stins soarele – dădeau din cap aprobator?

În rândurile profeţilor nebuni ai Londrei plictisul se răspândi ca o molimă. Pancartele cu avertismente fură aruncate, pamfletele date la topit, megafoanele azvârlite în dulapuri. Cei capabili să ţină evidenţa prezenţelor dubioase insistau că de la dispariţia *Architeuthisului* apăruse ceva nou. Ceva hotărât şi puternic şi preocupat de sine. Şi, la scurt timp după asta, acel ceva înflorise şi mai tare, devenind şi mai mult el însuşi, născându-se conştient de sine din crisalida nespecificităţii, o clipă-de-acum obsesivă care păşea apăsat pe cărările timpului.

Nu, nu ştiau ce însemna, dar simţeau, cu certitudine. Şi băga groaza-n ei.

Billy se poticnea sorbind din ochi ziua, lumina rece a soarelui, trecătorii. Oamenii în haine de zi cu zi, cu ziare şi genţi, în drum spre magazinele din sudul Londrei. Niciunul nu se uită de două ori la el. Copacii fără frunze zgâriau cerul, pe care iarna îl decolorase complet.

Un nor de porumbei se ridică, dădu un ocol şi dispăru pe deasupra antenelor. Dane privi cu suspiciune vizibilă siluetele care se îndepărtau. Îi făcu semn lui Billy.

— Mişcă, zise Dane. Nu-mi place cum arată păsările alea.

Billy îşi asculta sunetul paşilor pe asfalt, lipsiţi de ecou. I se accelerase pulsul. Erau înconjuraţi de clădiri joase şi neîngrijite din

cărămidă. Biserica din spatele lor era abia cu puţin mai mult decât un şopron mare.

— Deloc nu-mi place cum arată păsările alea, zise Dane.

Trecură pe lângă chioşcuri de ziare, pe lângă coşuri de gunoi care dădeau pe dinafară, pe lângă rahaţi de câine de la rădăcinile copacilor, pe lângă un şir de magazine. Dane îl conduse către o maşină. Nu era cea pe care o folosise mai înainte. Deschise uşa. Se auzi o şoaptă.

— Ce? zise Dane, privind în sus. A fost…?

Nu se mai auzi niciun sunet. Dane se uita la un dragon rudimentar de lut, o mică decoraţiune victoriană profilându-se pe culmea unui acoperiş. Îl împinse pe Billy în maşină.

— Ce-a fost asta? întrebă Billy.

Dane lăsă să-i scape o respiraţie tremurată în timp ce conducea.

— Nimic, spuse Dane. Dar ar fi o idee. Dumnezeu ştie câtă nevoie de ajutor avem. Trebuie să luăm distanţă.

Billy nu recunoscu străzile.

— Din clipă-n clipă, Londra o să colcăie de camarazii mei extrem de ofticaţi. Foştii camarazi.

— Şi unde mergem?

— Ne dăm la fund. Şi începem vânătoarea.

— Şi… cum facem cu poliţia? întrebă Billy.

— Nu mergem la nicio poliţie.

Dane lovi cu palma în volan.

— O să facă rahatu' praf. Şi chiar de-ar putea face ceva, n-ar fi ceea ce ne dorim noi. De ce crezi că-l caută? Îl vor pentru ei!

— Şi-atunci ce-ai să faci după ce-l găseşti, Dane?

— O să mă asigur că nimeni altcineva nu pune mâna pe el.

Dane avea ascunzătorile lui. În clădiri cu aspect părăsit, în apartamente părăginite, în locuri curăţele ce păreau să aibă locatari permanenţi cu ocupaţii respectabile sau nerespectabile.

— Ne mutăm, stăm o zi-două şi plecăm, zise Dane. Pornim vânătoarea.

— În mod sigur biserica ta o să ne dea de urmă, spuse Billy. Astea sunt casele lor conspirative, nu?

— Pe-astea nu le ştie nici măcar Teuthexul. Când faci ce fac eu trebuie să ai spaţiu de mişcare. Cu cât ştiu ei mai puţin, cu atât mai bine. Îşi păstrează mâinile curate. Menirea noastră nu e să ucidem, nu noi suntem prădătorii, pricepi? Dar uneori nevoia te împinge.

Ca să aperi raiul, dezlănţui iadul, genul ăla de sofisticărie.

— Tu eşti singurul? întrebă Billy.

— Nu, zise Dane. Dar sunt cel mai bun.

Billy îşi rezemă din nou capul pe spătar şi urmări Londra trecând pe alături.

— Goss a deschis gura, zise el. Şi Leon pur şi simplu…

Scutură din cap.

— Ăsta e… harul lui?

— Harul lui e că-i un ticălos de nedescris, spuse Dane. Un tip care face ce-i plătit să facă.

Despături cu o singură mână o foaie de hârtie.

— Asta e o listă de transportori, zise el. Avem de găsit un zeu. Aici sunt cei care ar fi putut să facă una ca asta.

Billy îl privi un timp pe Dane, urmărind cum furia apare şi dispare de pe chipul lui, alternând cu momente de incertitudine şi frică. În cele din urmă, înnoptară în apropierea Tamisei, într-o garsonieră decorată ca o cameră de cămin studenţesc. Cărţi de biologie şi chimie pe rafturi ieftine, un poster cu System Of A Down pe un perete şi toată recuzita necesară unui toxicoman.

— Ale cui sunt toate astea? întrebă el.

— Asta-i pentru cazul în care ar intra cineva, spuse Dane. Sau dacă ar încerca să-l vizualizeze de la distanţă. Prin globul de cristal sau altfel. Trebuie să arate convingător.

În baie erau o periuţă acoperită cu pastă întărită, un săpun folosit, un şampon. În sertare se aflau haine, toate pe gustul locatarului imaginar: de aceeaşi mărime şi aparţinând aceluiaşi stil neplăcut. Billy ridică receptorul, dar telefonul nu era conectat.

Dane verifică micile mănunchiuri de oscioare legate şi dispuse pe pervaz. Mici conglomerate hidoase de obiecte magice. Dintr-un dulap de sub pat scoase o maşinărie confecţionată din piese ruginite şi te miri ce: un monitor şi un osciloscop demodat, legate prin clemecrocodil de mici bibelouri. Când puse dispozitivul în priză se auzi un bufnet, ecranul se umplu de fluctuaţii şi în aer se simţi o uscăciune.

— Bun, zise Dane. O mică măsură de precauţie.

Sisteme de alarmă şi inhibitoare de semnal care să bruieze fluxurile simţirii şi senzaţiei – magie. „Zi-i hăruire”, îşi spuse Billy. Maşinăriile oculte nu goleau spaţiul, creând în jur un vid la fel de bătător la ochi ca un dinte lipsă, ci proiectau un grăunte de prezenţă, un suflet artificial pentru simţitorii de la distanţă. Emisia unei pretinse persoane.

Când Dane se duse la toaletă, Billy nu încercă să plece. Nici măcar nu-şi pierdu timpul ezitând în pragul uşii, întrebându-se dacă s-o facă sau nu.

— De ce nu-l doreşti? întrebă Billy când Dane reveni.

Ridică mâinile, indicând totalitatea lucrurilor care se întâmplau.

— Sfârşitul lumii, vreau să zic. Spui că lumea se sfârşeşte. Şi krakenul tău e cel care o face…

— Nu, nu e el, zise Dane. Sau nu aşa cum ar trebui să fie.

Billy ar fi înţeles dacă Dane ar fi dat din colţ în colţ, disimulând şi căutând să evite răspunsul. Laşitatea de ultim moment al celor evlavioşi nu putea fi un fenomen chiar atât de rar întâlnit. „Sigur că da, mă îmbarcasem pe corabia Apocalipsei, dar chiar *acum? Aşa?"* Ar fi fost de înţeles, dar nu despre asta era vorba. În clipa aceea, Billy realiză cu certitudine că, dacă Dane ar fi crezut că acesta *era* finalul despre care citise şi predicase încă din tinereţea lui năbădăioasă şi pătimaşă, l-ar fi acceptat. Dar aceasta nu era adevărata apocalipsă a krakenului. Asta era problema. Se întâmpla după alt plan. După altă schemă. Cineva deturnase finalitatea calamarică. Acesta era şi nu era sfârşitul dorit.

— Trebuie să transmit un mesaj cuiva, zise Billy.

Dane oftă.

— Hei!

Înfruntându-l, Billy fu surprins de iuţeala cu care-i sărise ţandăra. Bărbatul solid păru şi el surprins.

— Nu-s animalul tău de companie. Nu poţi să-mi dai ordine. Cel mai bun prieten al meu *a murit* şi iubita lui trebuie să afle.

— Toate bune şi frumoase, spuse Dane înghiţind în sec.

Efortul pe care-l făcea ca să-şi păstreze calmul era îngrijorător.

— Dar faci o greşeală. Zici că nu-ţi pot da ordine. O, ba pot. Trebuie. O să faci ce spun eu, altfel Goss sau Subby sau Tatuajul sau oricare altul dintre cei care te caută te va găsi şi atunci, dacă eşti *foarte* norocos, tot ce-o să ţi se întâmple va fi c-o să mori. *Pricepi?*

Îl înghionti pe Billy în piept o dată, de două, de trei ori.

— Tocmai m-am autoexilat, Billy. N-am o zi bună.

Se priviră unul pe altul.

— Mâine începe războiul, zise Dane. Acum nu-i nici pe departe atâta har prin preajmă pe cât crezi. E ceea ce s-ar numi un vid de putere. Asta ne creează anumite oportunităţi. Nu cunosc numai oameni ai bisericii, să ştii.

Deschise rucsacul.

— S-ar putea să nu fim siliţi să facem asta chiar singuri.

— Hai să lămurim o chestie, zise Billy cu precauţie. Răspunde-mi la o singură întrebare. Ştiu că nu vrei să implici poliţia, dar… Ce-ar fi să-i spunem numai lui Collingswood? Nu e liderul ălora – e doar poliţistă dar în mod clar are un dar. Am putea s-o sunăm…

Furia nestăvilită de pe chipul lui Dane îl amuţi.

— Nu vreau s-avem de-a face cu tipii ăia, spuse el. Crezi c-o să ne asigure protecţia? Că n-o să ne tragă pe sfoară? Crezi că tipa asta n-o să ne predea din prima?

— Dar…

— „Dar" pe dracu', Billy! Lucrăm cu oamenii pe care-i ştiu eu!

Dane scoase hărţi ale Londrei peste care se făcuseră tot soiul de adăugiri cu markerul, simboluri aplicate pe parcări şi rute trasate de-a curmezişul străzilor. Spre surprinderea lui, Billy văzu şi un pistol cu săgeţi, precum cele folosite de scafandri.

— N-ai tras niciodată cu arma, aşa-i? întrebă Dane. Poate-ar trebui să-ţi facem rost de una. N-am… N-am avut timp să fac planuri prea elaborate, să ştii. Mă gândesc cine ne-ar putea ajuta. Cu cine-am mai lucrat.

Numără pe degete, scriind nume.

— Jason e omul meu. Wati. Vai de mine, Wati! O să fie furios. Dacă vrem un talisman sau ceva trebuie să vorbim cu Butler.

— Ăştia sunt oameni de-ai krakenului?

— La dracu', nu, biserica iese din discuţie, zise Dane. Uşa aia s-a închis. Nu putem să ne ducem la ei. Ăştia-s oameni cu care-am mai avut de-a face. Wati e un roşu, un tip de treabă. Cu Butler, totul depinde de ce anume a văzut: el poate să-ţi asigure protecţie. Jason, Jason Smyle, e un pariu bun.

— Hei, ştiu numele ăsta, spuse Billy. A… lucrat la muzeu?

Dane zâmbi şi clătină din cap. „Nu", îşi zise Billy şi senzaţia de familiaritate îl părăsi la fel de brusc pe cât venise.

Mâncară din punga de hrană nesănătoasă cumpărată de Dane. Erau două paturi, dar ei îşi amenajară culcuşul pe podeaua sufrageriei, ca nişte excursionişti. Camera era doar un peisaj pe care-l străbăteau, o poiană în mijlocul unei păduri. Un timp stătură întinşi fără să vorbească.

— Cum a fost? întrebă Dane. Să lucrezi cu krakenul.

— Ca… un soi de cauciuc urât mirositor, spuse Billy într-un târziu.

Dane îl privi ca şi cum ar fi vrut să-şi reverse dezaprobarea asupra lui, apoi râse.

— Of, Doamne, zise Dane. Eşti fără speranţă.

Clătină din cap. Avea un zâmbet vinovat.

— Serios acuma. Vrei să zici că n-ai simţit chiar nimic? Ai tu ceva.

Pocni din degete, producând din nou radiaţia aceea luminoasă, ca un calamar în ape adânci.

— N-ai simţit chiar nimic?

Billy se întinse din nou.

— Nu, răspunse el. Atunci nu. Ceva mai înainte. În primele luni acolo nu mă descurcam deloc. Nici nu ştiam dac-o să rămân. Apoi, dintr-odată, am devenit mult mai bun. *Ăla* a fost momentul în care-am simţit ceva special. De parcă aş fi putut să conserv orice, oricum aş fi vrut.

— Dar acolo, pe alee? întrebă Dane.

Billy îl privi din cealaltă parte a camerei întunecate. Dane îşi alese cu grijă cuvintele.

— Când te-a atacat Goss. Ai făcut ceva atunci. Cum te-ai simţit?

— N-am făcut nimic.

— Dac-aşa zici tu, Billy, spuse Dane. Bunicul meu era un om sfânt. Îi plăcea să mă întrebe care era sfântul meu preferat. Zicea că dacă ştii asta despre cineva poţi să înţelegi multe despre el. Aşa că eu ziceam krakenul, pentru că voiam să fiu băiat bun şi ăsta era răspunsul corect la cele mai multe… întrebări religioase. Şi el zicea: „Nu, trişezi. Ce sfânt?" Şi multă vreme nu m-am putut hotărî, până când într-o zi am ştiut. Şi i-am spus. „Sfântul Argonaut", i-am zis. „E adevărat?" m-a întrebat el. Nu era furios, era, mai degrabă, surprins. Dar cred că i-a plăcut răspunsul. „Adevărat?" a zis el. „Nu Sfântul Inel-Albastru? Nu Sfântul Humboldt? Ăia sunt sfinţii tăi luptători." Spunea asta pentru că eram solid, ca el, şi toată lumea ştia c-o să mă fac soldat. „De ce Sfântul Argonaut?" m-a întrebat el. „Pentru că face spirala aia frumoasă", i-am răspuns eu.

Dane zâmbi fericit şi Billy îi zâmbi la rândul său. Îşi imagină volutele complicate, fractale, ale cochiliei pe care o descria Dane şi care-i dăduse argonautului celălalt nume al său.

— Nautilusul de hârtie, zise el.

— Era un tip dur, dar i-a plăcut asta, spuse Dane.

Când Dane se duse din nou la baie, Billy deschise sticluţa şi-şi picură pe limbă câteva picături amare de cerneală de calamar. Se întinse din nou şi aşteptă în întuneric. Dar, cu toată adrenalina acelei zile şi cu toată cina aceea nepotrivită, se prăbuşi cu iuţeală într-un somn profund, lăsând în urmă orice viziuni sau vise.

23.

Marginalia se gândea: „Ce dracu' se întâmplă?"

Când Leon tot nu-i răspunse la mesaje, încercă la Billy, care nu-i răspunse nici el. Reuşi să convingă un lăcătuş de buna ei credinţă şi, în cele din urmă, pătrunse în apartamentul lui Leon. Nimic nu era nelalocul lui. Nu găsi niciun indiciu despre locul unde ar fi putut să se afle. Nu-i cunoştea pe prietenii sau pe rudele lui Billy ca să le poată suna.

Când Leon dispăruse şi nu mai revenise, când nici el, nici Billy nu-i

răspunseseră la telefon, Marge se dusese la cea mai apropiată secţie de poliţie. Raportase dispariţia a două persoane. Poliţiştii o trataseră cu un fel de compasiune lipsită de tact, dar îi povestiseră cât de mulţi oameni dispăreau anual şi chiar săptămânal şi cum mulţi dintre aceştia reapăreau destul de repede, după escapade de beţie sau weekend-uri de care uitaseră să anunţe. Îi spuseseră să nu-şi facă prea multe griji şi o avertizaseră să nu-şi facă nici prea mari speranţe.

Spre imensa ei surpriză, Marge începuse să plângă chiar acolo, în secţie. Poliţiştii fuseseră stânjeniţi şi înduioşător de stângaci şi-i oferiseră ceai şi şerveţele. După ce se calmase, plecase acasă, fără să se aştepte la nimic şi fără să ştie ce să mai facă. Dar după o oră şi jumătate de când se întorsese (anumite cuvinte-cheie din raportul despre vizita ei corelându-se cu alte cuvinte, numele pe care le pomenise ea atrăgând atenţia, ultimul sms, imperfect redat, dar grăitor, declanşând alarme în sisteme computerizate nici pe departe atât de ineficiente pe cât pretindeau cinicii de serviciu), cineva îi bătu la uşă. Un bărbat între două vârste, la costum, şi o femeie blondă şi foarte tânără, îmbrăcată într-o surprinzătoare uniformă de poliţist. Femeia trăgea după ea o lesă, dar nu era niciun câine prin preajmă.

— Bună, zise bărbatul cu o voce subţire. Sunteţi domnişoara Tilley, da? Eu mă numesc Baron. Inspector-şef Baron. Ea e colega mea, sergent Collingswood. Vrem să discutăm ceva cu dumneavoastră. Putem intra?

Înăuntru, Collingswood se răsuci încet în cerc, examinând pereţii întunecaţi, cu postere care făceau reclamă unor spectacole video şi unor petreceri pe muzică electronică. Baron şi Collingswood nu se aşezară, deşi Marge le făcu semn spre canapea. Simţi o adiere, un miros teluric, porcin, şi clipi.

— Înţeleg că v-aţi rătăcit nişte prieteni, domnişoară Tilley, zise Baron.

„Doamnă", se gândi Marge să-l corecteze, dar renunţă.

— Nu vă aşteptam, spuse ea. La secţie mi-au spus că nu puteţi face mare lucru.

— Ei, da, dar ei nu ştiu ce ştim noi. În ce relaţii sunteţi cu Billy Harrow?

— Cu Billy? În nicio relaţie. Eu sunt cu Leon.

— Cu?

— V-am zis.

— Mie nu mi-aţi zis nimic, domnişoară Tilley.

— Le-am zis celor de la secţie. E iubitul meu.

Collingswood îşi ridică ochii la ceruri şi clătină din cap, de parcă ar fi

spus „Ce să zic, tra-la-la”. Plescăi din limbă ca şi cum ar fi chemat un animal, făcând semn din bărbie spre celelalte camere.

— Şi n-aţi mai auzit nimic de Leon de când s-a dus să se vadă cu Billy? o întrebă Baron.

— Nici măcar nu-s sigură că acolo s-a dus. Cum de-aţi venit atât de repede? Mi s-a spus să nu mă aştept…

Gura i se deschise brusc, luând forma unui zero care denota teroare.

— Dumnezeule, l-aţi găsit…?

— Nu, nu, spuse Baron. Nimic de genul ăsta. Ne aflăm într-una dintre situaţiile acelea în coadă de peşte. Vedeţi eu şi Collingswood nu lucrăm la departamentul Dispariţii de persoane. Suntem dintr-o altă unitate. Dar am fost alertaţi despre problema dumneavoastră pentru că ar putea avea legătură cu cazul nostru.

Marge se uită la el.

— Chestia cu calamarul? Asta cercetaţi?

— Fuuuutu-i! zise Collingswood. Ştiam eu. Ticălosul!

— A! exclamă Baron ridicând uşor din sprâncene. Da. Ne întrebam dacă Billy va fi capabil să reziste unei mici bârfe.

— Ce-i al lui i-al lui, şefu’, pentru cineva care habar n-are ce face are ceva influenţă. Tu! Treci încoace!

Din câte vedea Marge, această ultimă remarcă nu părea să se adreseze cuiva anume.

— Am aprecia dacă nu aţi mai povesti nimănui ce v-a spus, domnişoară Tilley, dacă nu vă supăraţi.

— Credeţi că are legătură cu dispariţia lui Leon? zise Marge fără să-i vină să creadă. Şi Billy? Unde credeţi că sunt?

— Ei, asta încercăm să aflăm, spuse Baron, şi fiţi sigură că o să vă anunţăm imediat ce vom şti ceva. Billy obişnuia să vorbească mult despre calamarul ăla? Leon a fost să-l vadă? Era un vizitator obişnuit al muzeului?

— Ce? Nu, nici vorbă. A fost o dată să-l vadă, cred. Dar nu era din cale-afară de interesat de el.

— V-a vorbit despre asta?

— Leon? zise ea. Adică dacă mi-a spus c-a dispărut? Credea că toată faza-i caraghioasă. Sigur, ştia că e important pentru Billy. Dar era atât de ciudat, ştiţi? N-avea cum să nu facă mişto. Nici măcar nu era sută la sută sigur că Billy n-a inventat toată povestea, înţelegeţi?

— Mda, nu, zise Collingswood.

— De ce naiba să crezi că ar inventa una ca asta? întrebă Baron.

— Păi… n-a fost la ştiri, nu?

— Nu, zise Baron. Dar dedesubturile, dedesubturile-s altă poveste…

Despre nişte lucruri cenzurate pe care nu vi le puteţi imagina.

Zâmbi.

— Oricum, nu vreau să zic că Leon era de *acord* cu ce se întâmplase. Pur şi simplu… toată chestia i se părea amuzantă. Mi-a trimis şi nişte sms-uri cu glume înainte să…

— O, daa, spuse Collingswood. E ditamai distracţia.

— Haideţi, zise Marge. Cineva a şterpelit un calamar gigantic. Serios!

— Ce puteţi să ne spuneţi despre Billy? întrebă Baron. Ce credeţi despre el?

— Billy? Nu ştiu? E un tip în regulă. Nu-l cunosc prea bine. E prietenul lui Leon. De ce întrebaţi?

Baron o privi pe Collingswood. Aceasta scutură din cap şi trase de lesă.

— Niciun cârnăcior, spuse ea. Ooo, Perky, îmi pare rău.

— Ce se întâmplă? întrebă Marge.

— Facem o mică cercetare, domnişoară Tilley, zise Baron.

— Ar trebui…? Cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

— O, nu foarte tare, zise el. Tu ai fi îngrijorată, Kath?

— Noo, zise Collingswood în timp ce trimitea sms-uri cuiva.

— Ştiţi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai puţin convins că are legătură cu cazul nostru. Aşa că în locul dumneavoastră nu mi-aş face griji.

— Mda, spuse Collingswood tastând în continuare. Nu.

— Desigur, spuse Baron, o să vă anunţăm dacă ajungem la alte concluzii. Dar sincer mă îndoiesc. Vă mulţumim.

Îşi înclină capul. Îşi duse degetele la cozorocul unei şepci inexistente:

— *Baftă, aşadar.*

— Ei, cum? zise Marge. Asta a fost tot?

Collingswood era deja la uşă, ridicându-şi gulerul ca un dandy. Îi făcu lui Marge cu ochiul.

— Ce-a fost asta? întrebă Marge. Plecaţi? Şi mai departe?

Collingswood îi zise:

— Credeţi-ne că vom întoarce fiecare piatră în căutarea lui cum-îi-zice şi a chestiuţei.

Marge rămase cu gura căscată. Baron spuse:

— Kath, pe bune!

Îşi dădu ochii peste cap în faţa lui Marge ca un tată exasperat.

— Domnişoară Tilley, de îndată ce vom avea idee ce se petrece vom lua legătura cu dumneavoastră.

— Aţi *auzit* ce-a zis?!

— Kath, spuse Baron, du-te, în maşină cu tine! Am auzit, am auzit, domnişoară Tilley. Şi-mi cer scuze.

— Vreau să depun o plângere.

Marge tremura. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii.

— Desigur. E dreptul dumneavoastră. Trebuie să înţelegeţi însă că e numai o mostră a umorului negru al lui Collingswood. E un poliţist excelent şi ăsta e felul ei de a gestiona suferinţa pe care suntem nevoiţi s-o vedem în fiecare zi. Nu că ar fi o scuză, recunosc. Deşi nu vă sfiiţi, ar putea fi o lecţie pentru ea.

Se opri la ieşire, cu mâna pe cadrul uşii.

— O să-i spun că sunt foarte dezamăgit de comportamentul ei.

— Staţi aşa, nu puteţi pleca pur şi simplu. Cum dau de dumneavoastră dacă am nevoie…?

— Secţia de care aparţineţi v-a desemnat un poliţist de contact, nu? zise Baron. Contactaţi-l. O să ne transmită orice informaţie, mie şi echipei mele.

— Ce naiba! Nu puteţi aşa, deodată, să…

Dar uşa se închidea deja şi, deşi ţipă cerând să i se explice ce se întâmpla, Marge nu-i urmă pe cei doi poliţişti. Se rezemă de uşă până când reuşi să-şi înfrângă impulsul de a izbucni în plâns.

— Ce dracu' a fost asta? se întrebă ea cu voce tare.

Ce fusese? Fusese o decizie bazată pe intuiţie, dar una greşită. Fusese un presentiment din soiul celor despre care nu se prea vorbeşte: unul neîntemeiat.

— Nimic, futu-i, spuse Collingswood.

Îşi aprinse o ţigară. Vânticelul anemic al iernii îi risipi fumul.

— Habar n-are de nimic, zise ea.

— De acord cu asta, spuse Baron.

— Şi nimic din ce se-ntâmplă n-are de-a face cu ea. Pista asta nu duce nicăieri.

— De acord, zise Baron.

— Nimeni n-a făcut nicio vrajă prin apropierea apartamentului, zise Collingswood. Nu ca la împieliţatu' ăla de Billy.

O persoană sau mai multe, cu sufletul sau sufletele impregnate de vrăjitorie de un soi sau altul, fusese în mod sigur acolo. La Billy acasă, bietul ei animal eteric se răsucise în jurul cozii scâncind şi guiţând atât de tare că-l auzise până şi Baron.

— Ştii că deocamdată mare lucru nu se mai întâmplă, zise Collingswood. Dat fiind că toţi se cacă pe ei de frica SAM. Aşa că orice

urme lăsate de cineva ar ieşi şi mai tare în evidenţă. Ai văzut purceluşu', mai spuse ea scuturând lesa. Adică, mă rog, nu l-ai văzut, dar ştii la ce mă refer. Nicio urmă. Deci care-i treaba? Fraieru' ăsta de Leon e băgat în ceva?

— Mă-ndoiesc, spuse Baron. Din ce-am adunat pân-acum, e un nimeni. Un ratat oarecare ca toţi ceilalţi. Brrr! făcu el din buze. Dacă are ceva de-a face cu krakenul, înseamnă că a fost sub acoperire Dumnezeu ştie de când. Cred că pur şi simplu a intrat în vreun rahat.

Collingswood trase cu urechea după fragmente de gânduri. Bâjbâi după familiarul ei, care adulmeca după dârele vagi de para-miros de magie care ar fi putut fi pe stradă.

— Săracu' fraier! zise ea.

— Cam aşa. Nu cred c-o să-l mai vedem vreodată. Şi nici pe Billy.

— Dacă nu cumva Billy e tipul cel rău.

Se gândiră un timp.

— Ai auzit ce zicea Vardy de dimineaţă?

— Unde-i omul ăla? zise Baron. Ce pune la cale?

Collingswood dădu din umeri.

— Nu ştiu. A zis c-o ia pe urmele vieţii religioase a lui Adler.

— Avea aşa ceva?

— Nu ştiu, şefu'. Dar ai auzit ce zicea azi dimineaţă? Despre krakenişti?

Fireşte, deja apăruseră zvonuri despre toate detaliile furtului, crima, misterele. Nimic nu putea împiedica zvonurile să alerge mai iute decât caii. Parte din treaba lui Baron şi a lui Collingswood era să le audă din zbor. Spionii teologici ai lui Vardy îi spuseseră acestuia şi el le povestise colegilor săi că se şoptea despre excomunicarea unor credincioşi importanţi din cadrul bisericii teuthice.

Mai rămânea, în continuare, şi problema zvonurilor tot mai frecvente despre apocalipsă.

Era un moment bun pentru piaţa relicvelor. Cine se putea îndoi de legătura dintre religie şi crima organizată? După cum întrebau episcopii unui ordin catolic secret de fiecare dată când se ridicau probleme legate de etica afacerilor, martiriul Sfântului Calvi nu ne-a învăţat chiar *nimic?*

— Deci credem în continuare că e vorba de sectanţii zeloşi? întrebă Collingswood şi-şi trase nasul. Krakenişti sau ce-or fi ei? Sau poate-s numai nişte escroci nenorociţi?

— Presupunerile tale sunt la fel de bune ca ale mele, zise Baron. De fapt, sunt, probabil, mult mai bune.

— De la ciripitori tot nu obţin nicio ceapă degerată, spuse

Collingswood şi-şi trase din nou nasul.

— Aoleu, zise Baron. Îţi… Ţine.

Îi dădu un şerveţel. Fetei îi curgea sânge din nas.

— Fir-ai tu să fii de moacă de labagiu, spuse Collingswood strângându-şi rădăcina nasului cu degetele. Pizdă furăcioasă ce eşti.

— Isuse, Kath, eşti bine? Ce-i cu asta?

— Tensiunea, şefu'.

— Tensiune? Într-o zi aşa frumoasă?

Ea se strâmbă la el.

— Ce te-a scos din sărite?

— Nimic. Nu-i asta. E… zise ea ridicându-şi mâinile. E vorba de tot. De nenorocitul de Panda.

Acesta era numele pe care, în urma unui şir de glume îndoielnice, Collingswood şi Baron ajunseseră să-l dea sfârşitului tuturor lucrurilor. Sfârşit pentru care se pregătea până şi cea mai vag apocaliptică dintre credinţe. Duhoarea magică a acestuia o adusese pe Collingswood, ca manipulatoare de haruri, la capătul puterilor: dureri de dinţi, crampe, stare de nelinişte. Se referise la înfiorătoarea apropiere a orice-o-fi-fost în mod repetat, până când Baron îi sugerase să-i dea un nume de alint. Începuse cu Lupul cel mare şi fioros, care devenise foarte iute Câinele-cârnat şi, în cele din urmă, Panda. Porecla n-o făcea pe Collingswood să se simtă cu nimic mai bine.

— Orice-o fi are de-a face cu afurisitul ăla de calamar, zise ea. Dacă am şti cine-a luat pacostea aia…

— Ştim cine-s principalii suspecţi. Cel puţin dacă întreabă cei de la birou.

Credincioşii ar fi fost capabili să plătească o avere pentru trupul unui zeu. USIIFS asculta şi pescuia, ho-ho, căutând informaţii despre misterioasa Biserică a Zeului Kraken. Dar dispariţia putea fi o infracţiune mult mai profană, deşi nenaturală şi bazată pe uzul harului. Şi asta ar fi fost o complicaţie.

Birocraţiile se războiau pentru teritoriu. Cei de la USIIFS erau singurele cadre din Poliţia Metropolitană care nu erau complet neajutorate în faţa absurdului şi nefirescului harurilor. Erau magicieni ai statului şi vânători de vrăjitoare. Dar competenţa lor era un accident al istoriei. Nu existau Unităţi Vrăjitoreşti în poliţia britanică. Nicio SO21 {72} care să se ocupe de crimele comise prin magie. Brigada Mobilă nu se ocupa de-aşa ceva. Existau numai cei de la USIIFS şi, tehnic vorbind, cercurile trasate în lanuri, formulele magice, creaturile invocate etc. nu intrau nici în jurisdicţia lor – ei erau o unitate specializată strict în culte.

În practică, fireşte, echipa avea atât în componenţă, cât şi ca

principal obiect de activitate, persoanele cu haruri dubioase. Computerele USIIFS erau încărcate cu programe anti-deochi şi upgradări paranormale (Blestem 2.0, iDivinaţie). Dar unitatea era obligată să păstreze aparenţele, descriindu-şi întreaga activitate în termeni legaţi strict de supravegherea poliţienească a fenomenului religios. Dacă ar fi ajuns la concluzia că în spatele dispariţiei lui *Architeuthis* se aflau, în ciuda metodelor de operare paranormale, motive lumeşti, trebuia să aibă grijă, în raportul lor, să sublinieze orice posibilă legătură cu liderii eretici ai Londrei. Altminteri şi-ar fi pierdut jurisdicţia. Dacă nu încadrau calamar-răpirea ca parte a unui război între culte, cazul ar fi fost încredinţat unei echipe mai puţin subtile – Infracţiuni Grave, Crimă Organizată. Vechituri.

— Doamne fereşte, zise Collingswood.

— Strict ipotetic, spuse Baron. Aşa, între noi doi. Dacă e mâna unui criminal şi nu-i vorba de brigăzi religioase, ştii cine-i principalul nostru suspect.

— Tatu-futu-i-ajul, zise Collingswood.

Telefonul lui Baron sună.

— Da, răspunse el, ascultă şi se opri locului.

Păru îngreţoşat, apoi şi mai îngreţoşat, apoi bătrân.

— Ce? zise Collingswood. Ce-i, şefu?

— Bine. Venim şi noi, spuse el închizând telefonul. Goss şi Subby, zise. Cred c-au aflat că Anders i-a turnat. Cineva… O, băga-mi-aş! O să vezi.

24.

Când se trezi, Billy realiză că nu visase nimic altceva decât obişnuita aglomerare de fragmente fără sens.

La o adică, de ce zeii acestei lumi n-ar putea fi nişte calamari gigantici? Ce alt animal ar fi mai bun? Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să vezi tentaculele acelea încolăcindu-se în jurul lumii, nu?

Billy ştia că era angajat într-un război. Ieşi din casă drept în mijlocul acestuia. Acesta nu mai era oraşul lui, era un câmp de luptă. Ori de câte ori auzea zgomote bruşte, privea în sus. Era un luptător de gherilă, în spatele lui Dane. Dane îşi voia zeul; Billy voia libertate şi răzbunare. Orice-ar fi zis Dane, Billy voia răzbunare pentru Leon şi pentru că viaţa lui îşi pierduse orice sens, şi faptul de a fi în război cu Tatuajul îi oferea măcar o şansă infimă. Corect?

Deghizarea lor era simplă. Billy îşi netezise părul, iar Dane şi-l ciufulise. Dane era în trening; Billy lăsa o impresie absurdă în haine furate de la studentul imaginar. Clipea confuz, ca un evadat ce era,

privindu-i pe londonezii care treceau zoriţi pe lângă el. Lui Dane nu-i trebuiră mai mult de două secunde ca să deschidă portiera unei alte maşini.

— Ai vreo cheie magică? îl întrebă Billy.

— Nu fi labagiu, zise Dane.

Folosea pur şi simplu o tehnică infracţională. Billy cercetă interiorul vehiculului – un volum broşat, sticle goale de apă, hârtii împrăştiate. Pradă unei anxietăţi deznădăjduite, se pomeni sperând că acest furt n-avea să afecteze o persoană pe care-ar fi putut s-o placă, pe cineva drăguţ. Era de un echivoc demn de milă.

— Deci, zise Billy, odată ajuns în tranşee. Care-i planul? Mergem şi le-o tragem, da?

— Vânăm, zise Dane. Avem piste de urmat. Dar e asta periculos? Eu sunt… Sunt pe cont propriu acum şi amândoi avem nevoie de ajutor. Nu-i adevărat că n-avem aliaţi. Ştiu eu câţiva oameni. O să mergem la BB.

— Unde?

— La Biblioteca Britanică.

— Ce? Credeam că vrei să mergem pe burtă.

— Da. Ştiu. Nu-i un loc bun pentru noi.

— Atunci de ce…

— Pentru că avem de găsit un zeu, izbucni Dane. Bine? Şi pentru că avem nevoie de ajutor. E riscant, aşa e, dar acolo e mai degrabă teritoriul începătorilor. Oamenii care ştiu ce vor se duc în alte locuri.

Era ceva magie acolo, mai explică el, dar strict pentru boboci. Pentru chestii serioase trebuia să cauţi altundeva. Într-o piscină abandonată din Peckham; în blocul-turn al lui Gaumont State{73} din Kilburn, care nu mai era nici cinema, nici sală de bingo. În magazia de carne a restaurantului Angus Steak House de pe Shaftsbury Avenue se găseau cărţi atât de puternice că-şi schimbau locurile când nu se uitau bibliotecarii şi despre care se spunea că şopteau minciuni la urechea cititorului.

— Gura-nchisă şi ochii deschişi, priveşte şi învaţă, fii respectuos, îi zise Dane. Şi nu uita că suntem vânaţi, deci dacă vezi ceva, spune-mi. Ţine capul la cutie. Fii gata să fugi.

Căzu o ploaie scurtă. Ploaia, îl cită Dane pe bunică-su, e krakenul care-şi scutură tentaculele de apă. Vântul care bate e respiraţia ce iese din sifonul lui. Soarele, zise Dane, e o sclipire de biofosfor pe pielea krakenului.

— Mă tot gândesc la Leon, spuse Billy. Trebuie să… trebuie să-i anunţ familia. Sau pe Marge. Ar trebui să ştie…

Era prea greu să-şi exprime sentimentele, aşa că se văzu silit să tacă.

— N-o să anunţi pe nimeni, zise Dane. N-o să vorbeşti cu nimeni. Stai potolit.

Oraşul părea să ezite. Ca o bilă de bowling pe vârful unui deal, plină de energie potenţială. Billy îşi aminti maxilarul lui Goss, extinzându-se precum al unui şarpe, oasele care se remodelau şi o gură ce lua cu rapiditate forma unei uşi. Dane conducea pe lângă o mică galerie, pe lângă o curăţătorie, pe lângă colecţii de nimicuri, tot felul de flecuşteţe, dulcegării urbane.

În curtea imensă din faţa Bibliotecii Britanice se strânsese o mică mulţime. Studenţi şi cercetători, cu laptopuri, ochelari la modă cu rame severe şi eşarfe tricotate. Căscau gura şi râdeau.

Obiectul atenţiei lor era un mic grup de pisici care se plimbau descriind un cadril complicat, languros şi deliberat. Patru erau negre, iar una, bicoloră. Tot dădeau roată şi roată. Nici nu se împrăştiau, nici nu se încăierau. Îşi vedeau cu demnitate de traseul lor.

La o distanţă sigură, dar oricum uimitor de aproape, erau porumbeii. Înfoiaţi, se plimbau descriind propriul lor cerc. Drumurile celor două grupuri de animale aproape că se intersectau.

— Îţi vine să crezi aşa ceva? zise o fată şi-i zâmbi lui Billy îmbrăcat în hainele lui fistichii. Ai mai văzut vreodată un grup atât de bine-crescut? Iubesc pisicile.

Cei mai mulţi studenţi, după ce priveau amuzaţi un minut sau două, treceau pe lângă pisici şi intrau în bibliotecă. În mulţime erau însă şi câţiva, foarte puţini, care nu urmăreau spectacolul cu amuzament, ci cu consternare. Dintre aceşti bărbaţi şi femei, niciunul nu intră. Nu depăşiră linia pichetului. Deşi era dimineaţă şi de-abia veniseră, după ce dădeau cu ochii de mica adunare, plecau.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Billy.

Dane se îndreptă către centrul curţii, unde o siluetă gigantică stătea în aşteptare. Nu se simţea în largul lui afară. Privea în permanenţă în stânga şi-n dreapta, conducându-l pe Billy, cu o încordare războinică, spre statuia înaltă de şase metri a lui Newton. Savantul fusese imaginat ghemuit, examinând pământul, măsurând distanţele cu compasul. Părea o colosală neînţelegere, protestul scrâşnit al extaticului Blake la adresa miopiei savantului tradus în mod eronat de Paolozzi drept splendoare autarhică{74}.

Lângă statuie stătea un bărbat solid, purtând o geacă umflată, căciulă de blană şi ochelari. Avea o sacoşă de plastic. Părea să

vorbească de unul singur. „Dane”, zise cineva. Billy se întoarse, dar nu era nimeni în preajmă. Omul cu căciula îi făcu un semn prudent lui Dane. Sacoşa era plină cu exemplare ale unui ziar de stânga.

— Martin, zise Dane. Wati.

Înclină din cap întâi către bărbat, apoi către statuie.

— Wati, am nevoie de ajutor…

— Tacă-ţi clanţa, spuse o voce.

Dane făcu un pas înapoi, în mod evident şocat.

— O să discut cu tine într-un afurisit de minut.

Vorbea în şoaptă, cu un accent aparte. O combinaţie de accent londonez şi ceva bizar, nelocalizat. Era o şoaptă metalică. Billy ştiu că statuia era cea care vorbise.

— Ăăă, da, bine, spuse omul cu ziarele. Eu mai am nişte treabă de făcut, tre' s-o tai. Ne vedem miercuri.

— Bine, zise statuia.

Buzele nu i se mişcau. Nu se mişca deloc – era o statuie –, dar vocea şoptită ieşea din gura ei de dimensiunea unui butoi.

— Spune-i ei înseşi că-i transmit salutări.

— Bine, zise bărbatul. Ne vedem mai încolo. Noroc. Solidaritate cu gaşca aia.

Privi în direcţia pisicilor. Îl salută de rămas-bun pe Dane, apoi şi pe Billy şi lăsă un ziar între picioarele lui Isaac Newton.

Dane şi Billy stăteau în picioare unul lângă altul. Statuia continuă să stea aşezată.

— Vii la mine? întrebă ea. La mine? Ai tupeu, nu glumă, Dane.

Dane clătină din cap.

— O, Doamne! Ai aflat, spuse el încet.

— Credeam c-a fost o greşeală, zise vocea. Mi s-a spus şi eu am zis nu, nu se poate una ca asta, Dane n-ar face aşa ceva. Niciodată n-ar face aşa ceva. Am pus doi paznici să-ţi supravegheze locuinţa numai ca să nu mai fi bănuit. Pricepi? De cât timp ne ştim noi doi, Dane? Nu-mi vine să cred!

— Wati, spuse Dane.

Vocea-i era imploratoare. Billy nu-l mai auzise niciodată folosind un asemenea ton. Până şi când se certase cu Teuthexul, care era pentru el ca un Papă, fusese arogant. Acum se gudura.

— Wati, te rog crede-mă! N-am avut de ales. Ascultă-mă, te rog!

— Ce crezi că poţi să-mi mai spui? zise Newtonul.

— Wati, te rog! Nu zic c-am făcut bine ce-am făcut, dar ar trebui măcar să mă asculţi. Nu poţi? Măcar atât.

Billy îşi plimba privirea între omul metalic ghemuit şi krakenist.

— Ştii cafeneaua lui Davey? zise statuia. Ne vedem acolo într-un minut. Şi, în ceea ce mă priveşte, ne vedem numai ca să ne luăm adio, Dane. Nu-mi vine să cred, Dane. Nu-mi vine să cred că eşti spărgător de grevă.

Fără zgomot, ceva dispăru. Billy clipi.

— Ce-a fost asta? întrebă el. Cu cine-am vorbit?

— Cu un vechi prieten de-al meu, zise Dane cu greutate. Care e scos din pepeni, şi pe bună dreptate. Pe bună dreptate. Afurisita aia de veveriţă! Sunt un idiot! N-am avut timp, m-am gândit că nu-mi permit să risc. Eram contra cronometru.

Îl privi pe Billy.

— Numai din cauza ta. Nu, prietene, nu te învinovăţesc pe tine. Nu ştiai. Ăsta este… suspină el.

Făcu un gest către statuia care acum era goală. Billy nu ştia cum de îşi dădea seama de asta.

— Adică ăsta a fost şeful comitetului de grevă. Reprezentantul muncitorilor.

De bibliotecă se apropiau cititori care observau micile grupuri de animale, râdeau şi-şi vedeau de drum sau, în cazul celor ce păreau că înţeleg ceva, ezitau şi plecau. Acestora, prezenţa creaturilor care se învârteau în cerc le bloca accesul.

— Vezi şi tu ce se petrece, spuse Dane trecându-şi mâinile prin păr cu un aer nefericit. *Ăsta* e un pichet şi eu am probleme.

— Un pichet? Pisicile şi păsările-astea?

Dane făcu semn că da.

— Familiarii fac grevă.

25.

Din vremea celei de-a unsprezecea dinastii, în zorii Regatului de Mijloc, cu multe secole înaintea naşterii lui Cristos, cei mai prosperi locuitori ai malurilor Nilului fuseseră preocupaţi să-şi menţină stilul de viaţă şi după moarte.

Oare nu erau câmpuri în lumea de dincolo? Roadele ogoarelor nopţii, fermele fiecărei ore a nopţii nu trebuiau culese şi îngrijite? Nu existau în continuare gospodării, cu toată munca pe care o presupuneau acestea? Cum puteai să te aştepţi ca unii dintre cei mai puternici oameni ai lumii, care nu-şi lucraseră niciodată propriul pământ în timpul vieţii, s-o facă acum, când erau morţi?

În morminte, alături de stăpânii lor mumificaţi, au fost aşezaţi shabtii. Ei erau cei care-aveau să facă toate astea.

Fuseseră făcuţi pentru asta. Creaţi pentru aceste circumstanţe. Mici

statui din lut sau ceară, bronz, sticlă rudimentar suflată sau ceramică smălţuită, pudrate cu oxid. Modelate mai întâi după chipul stăpânilor lor, ca nişte mici răposaţi înfăşuraţi în giulgiuri, iar ulterior, când se renunţase la această prefăcătorie, făcuţi să ţină tesle, săpăligi şi coşuri, unelte cioplite sau turnate ca parte integrantă a trupurilor lor minerale de sclavi.

De-a lungul secolelor, armiile de figurine deveniră tot mai numeroase, până când au ajuns să fie câte una care să muncească în fiecare zi a anului. Servitori şi muncitori în slujba morţilor bogaţi, produşi ca să producă, să facă ceea ce era de făcut în acest tip de producţie postumă, să lucreze ogoarele binecuvântaţilor răposaţi.

În clipa fabricării, pe trupul fiecăruia era inscripţionat cel de-al şaselea capitol al Cărţii morţilor. *O, shabti ce mi-aţi fost daţi,* se putea citi pe pe pielea lor. *De voi fi chemat sau mi se va porunci să fac vreuna dintre muncile care trebuie făcute în lumea celor morţi, îndepărtaţi toate obstacolele ce-mi stau în cale, devotaţi-vă mie să araţi câmpiile, să inundaţi malurile, să mutaţi nisipul de la est la vest. „Aici sunt", veţi spune. „Eu o voi face."*

Scopul le era înscris pe trup. *Aici sunt. Eu o voi face.*

Nu există cunoaştere dincolo de acea membrană, meniscul morţii. Ceea ce putem vedea de-aici este distorsionat, o refracţie. Trebuie să ne mulţumim doar cu câteva imagini nedemne de încredere – cu astea şi zvonurile. Pălăvrăgeala. Morţii bârfesc: ceea ce aud cei mai buni dintre mediumi este reverberaţia acestor bârfe în contact cu tensiunea de suprafaţă a morţii. E ca şi cum ai asculta nişte secrete şoptite prin uşa unei toalete. E un susur vag şi înăbuşit.

Înţelegem, intuim sau credem c-am auzit şi înţeles cât efort a fost investit în locul acela. Acolo, în Neter-Khertet{75}, morţii pâlpâinzi, judecaţi, ai regatului fuseseră îndoctrinaţi întru credinţă, suficient de puternică încât să le modeleze viaţa de apoi ca pe un fel de imitaţie rece, instabilă, a superbei lor escatologii. Un tablou însufleţit reprodus în piatră, electricitate şi terci. (Ce funcţie a acelei lumi post-mortem s-a coagulat şi-a ajuns să se considere ca fiind Anubis{76}? Care dintre ele a ajuns să se creadă Ammit Mâncătoarea de Inimi{77}?)

Secole de-a rândul, shabtii au făcut ce fuseseră însărcinaţi să facă. „Aici sunt", spuneau ei în non-zgomotul morţii, secerând şi adunând non-recoltele, îndiguind non-apa morţii, cărând amintirea nisipului. Făcuţi să execute, sclavi fără minte supuşi ai unor stăpâni morţi.

Până când un shabti a ajuns pe aşa-zisul mal al râului şi s-a oprit. A lăsat să-i cadă snopul de umbră-recoltă pe care-l adunase şi a întors

uneltele împreună cu care fusese construit asupra propriul său trup de lut. Şi cu ele a şters textul sfânt pe care fusese făcut să-l poarte.

„Aici sunt", a strigat, cu ceea ce trecea în acel loc drept vocea sa. „Şi n-am să mai fac asta!"

— Şi-a luat numele de Wati, spuse Dane. „Rebelul". A fost creat în *Set Maat her imenty Waset,* pronunţă el grijuliu numele acelui loc straniu. Numit azi Deir el-Medina. În cel de-al douăzeci şi nouălea an al domniei lui Ramses al Treilea.

Se aflau într-o nouă maşină. Accesoriile, mereu altele, pe care le transportau cu ei la fiecare nou furt îl năuceau pe Billy: de fiecare dată alte jucării, cărţi, ziare şi gunoaie zăcând ignorate pe bancheta din spate.

— Constructorii mormintelor regale nu fuseseră plătiţi de zile în şir, zise Dane. Ca urmare, au refuzat să mai muncească. Era în jurul lui 1100. Î.H. Au fost primii grevişti din lume. Cred că unul dintre ei l-a creat pe el. Pe shabti.

Sculptat de un rebel, resentimentele acestuia scurgându-se din degete în daltă şi dându-i formă? Creat de emoţiile cu care fusese făurit?

— Noo, zise Dane. Cred că s-au luat după altul. Ori Wati, ori creatorul lui au învăţat pe baza exemplului.

Cel ce se autointitulase Wati a condus cea dintâi grevă din viaţa de apoi. Aceasta a luat amploare. Cea dintâi revoltă a shabtilor, ridicarea la luptă a celor făcuţi.

Insurecţie în Neter-Khertet. Lupte violente între cei construiţi. Servitorii făuriţi s-au împărţit în rebeli, speriaţi şi cei încă supuşi, armatele de sclavi loiali. S-au făcut fărâme pe câmpiile spiritului. Confuzi cu toţii, neobişnuiţi cu emoţiile pe care le căpătaseră accidental sau ca urmare a unei intervenţii divine, năuciţi de posibilitatea de a alege cui să se supună. Morţii asistau cu gura-căscată, ghemuiţi printre trestiile de cenuşă ale râului morţii. Zeii supraveghetori au venit în goană din propriile lor ore cerând ordine, îngroziţi de haosul din acele tărâmuri agricole reci.

A fost un război brutal între spiritele umane şi semisufletele născute din furie. Shabti ucigând alţi shabti, ucigându-i pe cei deja morţi într-un act eretic, metacriminal, trimiţând sufletele celor răposaţi într-o viaţă de apoi şi mai îndepărtată, despre care nu s-a ştiut nimic niciodată.

Câmpurile erau pline de cadavrele sufletelor. Shabtii erau măcelăriţi cu sutele de zei, dar îi şi ucideau la rândul lor. *Chipurile rudimentare ale*

camarazilor pe care nimeni nu se ostenise să le sculpteze cu precizie îşi compuneau expresii proprii din trăsăturile vagi care li se dăduseră şi apoi se năpusteau cu topoarele şi cu plugurile şi cu afurisitele alea de coşuri pe care fuseseră modelaţi să le care, acoperind, ca un roi, trupuri de mărimea unor munţi, cu capete de şacal, care urlau şi-i înghiţeau, dar pe care-i copleşeam şi-i ciopârţeam cu armele noastre prosteşti, ucigându-i.

Wati şi tovarăşii săi câştigară. Asta, fireşte, a însemnat o schimbare.

Trebuie să fi fost un şoc pentru generaţiile următoare de nobili egipteni morţi. Să se trezească într-o eternitate straniu de ceţoasă, scandalos de îndepărtată de linia oficială. Ritualurile ierarhiei postume aplicate cu pioşenie trupurilor lor s-au dovedit a fi o mascaradă demodată, detronată. Ei şi personalul de lut pe care-l siliseră să-i urmeze erau întâmpinaţi fără respect de reprezentanţi ai noului popor shabti. Propriile lor figurine de lut erau imediat recrutate de guvernarea acelei ţări a umbrelor. Morţilor umani li se spunea: „Dacă munciţi, puteţi mânca."

Secole şi sisteme sociale s-au perindat şi au trecut şi imigraţia către acel ţinut de apoi a încetinit şi a încetat şi, treptat şi fără să se plângă, shabtii şi sufletele umane care s-au împăcat cu democraţia aspră a fermelor shabti din lumea morţilor s-au stins, au plecat, au evoluat, au trecut în nefiinţă, au trecut dincolo, nu mai sunt aici. Nu e nicio umbră de tristeţe. E istorie şi-atât.

Wati nici nu vru să audă.

„Aici sunt. N-am să fac asta."

În cele din urmă plecă şi el, dar nu către un alt plan mai îndepărtat, nici către lumină sau întuneric, ci lateral, traversând graniţele dintre lumile diferitelor credinţe.

O călătorie eroică, această stranie peregrinare prin vieţile de apoi ale altor popoare. Totdeauna către sursa râului sau către începutul drumului. Înotând *în susul* Murimuriei, *urcând* prin cavernele Narakăi şi prin umbra lui Yomi, traversând râurile Tuoni{78} şi Styx *dinspre* ţărmul cel mai îndepărtat, spre consternarea luntraşilor, printr-o alternanţă caleidoscopică de ţări, trecând pe lângă psihopompi{79} ai tuturor tradiţiilor, care se văzuseră siliţi să se oprească, împreună cu cei abia răposaţi pe care-i însoţeau, ca să-i şoptească lui Wati: „Mergi în direcţia greşită."

Nordici în blănuri de urs, femei în sariuri şi chimonouri sau ţinute funerare festive, mercenari în armuri de bronz, cu securile ce-i uciseseră ieşind însângerate – şi politicos ignorate – din pretinsele lor

trupuri, ca nişte tumori uriaşe, toţi uluiţi de umbra-statuie luptătoare care urca, uimiţi de călătorul acesta de-a-ndoaselea despre care nu se menţiona *absolut nimic* în tot maldărul de maculatură pe tema vieţii de apoi a fiecărui panteon, toţi holbându-se de-a dreptul la acest intrus, acest partizan al luptei de clasă care nu aparţinea niciunei mitologii, sau privindu-l pe sub sprâncene şi prezentându-se, politicos sau nu, în funcţie de normele culturale despre care încă nu aflaseră că sunt valabile doar pentru vii.

Wati rebelul nu le răspundea. Continua să urce dinspre ţinuturile de dedesubt. E un drum lung, indiferent prin care moarte-l parcurgi. Ocazional, Wati, retroescatonautul, îi privea pe cei care se apropiau şi, auzind un nume sau reamintindu-şi de o anumită asemănare, spunea, spre surpriza nou-răposaţilor, „A, l-am întâlnit pe tatăl tău" (sau pe altcineva) „cu mulţi kilometri în urmă", până când generaţii de morţi ajunseră să spună poveşti despre cel care călătorea în direcţia greşită, părăsind un rai redundant, întrebându-se ce soi de clarvăzător o fi fost şi apreciind că întâlnirea cu el în călătoria lor de pe urmă fusese de bun augur. Wati era o legendă povestită nou-răposaţilor de către cei morţi mai demult. Până când, în cele din urmă, a ieşit afară prin poarta către Annwn sau prin porţile de sidef sau prin intrarea în Mictlan{80} (nu fusese prea atent), ajungând aici. Unde există aer, unde trăiesc cei vii.

Într-un loc unde erau mai multe de făcut decât să călătoreşti pur şi simplu, Wati a privit în jur şi a văzut un tip de relaţii de care-şi amintea.

Cu un soi de nostalgie somatică faţă cea dintâi formă pe care-o avusese, a pătruns în trupurile statuilor. A văzut ordine date şi primite şi indignarea s-a aprins din nou în el. Erau prea multe de făcut, prea multe nedreptăţi de corectat. Wati i-a căutat pe cei asemenea lui cel de odinioară. Pe cei construiţi, vrăjiţi, îmbunătăţiţi prin mijloace magice pentru a face ceea ce le cereau oamenii. A devenit organizatorul lor sindical.

A început cu cazurile cele mai strigătoare la cer: sclavi magici, mături silite să care găleţi de apă, oameni de lut făcuţi să lupte şi să moară, mici figurine din sânge lipsite de alegere în ceea ce făceau. Wati a stârnit rebeliuni. A convins asistenţi şi servitori creaţi prin uzul harului să se opună, să-şi spună că nu puteau fi definiţi doar în funcţie de cine-i crease sau le dăduse puterile sau de înscrisurile magice strecurate sub limbile lor, să ceară compensaţii, salarii, libertate.

Era o artă. Îi urmărise pe organizatorii revoltelor ţărăneşti şi pe călugării comunarzi, pe adversarii maşinilor şi pe chartişti{81} şi le învăţase metodele. Soluţia potrivită nu era întotdeauna insurecţia. Deşi rămăsese cu o slăbiciune pentru ea, era suficient de pragmatic ca să

recunoască momentele în care nişte reforme erau, temporar, suficiente.

Wati a organizat în sindicate golemi, homunculi şi automate create de alchimişti şi transformate în sclavi. Mătrăgune născute şi legate de glie sub spânzurători, tratate ca nişte buruieni inutile. Purtători fantomă de ricşe, al căror salariu şi program de lucru erau misterioase şi demne de milă. Aceste creaturi erau privite ca nişte unelte înzestrate cu darul vorbirii, iar conştiinţa lor – ca un efect secundar iritant al magiei, de către micuţii lor demiurgi muritori, convinşi că dominaţia era o consecinţă naturală a cunoaşterii sau a creaţiei.

Wati şi-a răspândit cuvântul printre familiarii brutalizaţi. Acel străvechi *droit du prestidigitateur* era o otravă. Cu ajutorul furiei lui Wati şi al autoorganizării creaturilor supranaturale, au fost cerute *quid pro quo*-uri şi adesea obţinute. Recompense minimale, plătite în energie, în lucruri echivalente, în natură sau altfel. Magicienii au cedat, neliniştiţi din cauza acestei rebeliuni fără precedent.

Odată cu moartea penultimului secol, Noul Sindicalism preluă controlul Londrei şi o schimbă, inspirându-l pe Wati în zona sa nevăzută din oraş. Strecurat în păpuşile şi cănile lor cu figurine, află despre şi colaboră cu Tillett şi Mann şi cu Miss Eleanor Marx{82}. Cu o fervoare care-şi găsi un ecou puternic în locurile cele mai stranii ale oraşului, în straturile sale ascunse, Wati anunţă formarea SAM, Sindicatul Asistenţilor Magici.

26.

— Deci Wati e ofticat pe tine.

— Suntem în plină grevă, spuse Dane. Oprirea totală a harului. De-aia pichetează locurile unde condiţiile de muncă sunt foarte proaste.

— Şi condiţiile de la Biblioteca Britanică sunt proaste?

Dane dădu din cap aprobator.

— Nu ţi-ar veni să crezi.

— Despre ce e vorba?

— A pornit de la ceva mărunt, spuse Dane. Aşa se-ntâmplă de obicei. Ceva legat de numărul de ore de muncă pe care un magician le impunea corbilor săi. La început nu părea c-o să ia proporţii, dar după aia el a încercat să facă pe durul, ceea ce a provocat o grevă de solidaritate la o fabrică de ambalaje ai cărei roboţi aveau un sindicat – îşi legaseră minţile prin conexiune magică acum câţiva ani – şi după aia, uite-aşa…

Lovi în torpedo.

— S-a întins în tot oraşul. E cea mai mare chestie de la Thatcher încoace{83}. Şi nimic nu-i pune mai tare pe jar pe cei dotaţi cu har. Toţi

membrii SAM sunt în stradă, treaba-i serioasă. Şi-atunci a apărut urgenţa mea. Ştiam că eşti supravegheat. *Ştiam* că *trebuie* să stau pe urmele tale, pentru că nu ştiam ce legătură aveai cu toată chestia asta cu zeul. Cu furtul krakenului. Habar n-aveam care-i treaba cu tine, dacă erai complice sau ceva, dacă aveai sau nu vreun plan. Dar ştiam că ai o legătură cu el. Şi nu puteam să stau cu ochii pe tine douăş'patru din douăş'patru, aşa că a trebuit să-mi creez o legătură pe termen scurt cu nemernicul ăla mic.

— Veveriţa?

— Familiarul, spunea Dane şi se crispă. Tehnic, asta m-a făcut spărgător de grevă. Şi Wati a aflat. Nu-l învinovăţesc că-i ofticat. Dacă nu poate să aibă încredere în prieteni… înţelegi? Se joacă murdar. Au fost răniţi oameni. Cineva chiar a fost ucis. Un jurnalist care scria despre grevă. Nimeni nu poate spune cu certitudine că are legătură cu asta, dar bine-nţeles că are legătură. Pricepi? Aşa că Wati e cam agitat. Trebuie să rezolvăm chestia asta. Vreau să-l avem de partea noastră. Nu ne-am dori să fim pe lista neagră a tuturor membrilor furioşi ai SAM din Londra.

Billy se uită la el.

— Da, dar nu-i vorba doar de asta.

Îşi scoase ochelarii şi şi-i puse la loc.

— Nu, nu-i, zise Dane. Nu-s spărgător de grevă. N-am avut timp…

Se lăsă moale pe scaun.

— Bine, nu era doar atât. M-am temut că, dacă le-aş fi cerut o dispensă celor de la sindicat, n-ar fi fost de acord. Ar fi putut să creadă că treaba nu-i destul de gravă. Şi-aveam nevoie de asta. Trebuia să am mai mulţi ochi şi ceva care să poată ajunge rapid într-un loc sau altul. Şi-ar trebui să fii mulţumit c-am făcut asta, pentru că altfel ai fi fost dus în atelierul Tatuajului. Partea nasoală e că eu nu lucrez niciodată cu familiari.

Clătină din cap de mai multe ori.

— A fost doar ghinion. A fost un ghinion al dracului de mare cum s-au potrivit lucrurile.

Wati se deplasa în salturi supranaturale dintr-o statuie într-alta, dintr-o figurină într-alta, devenind conştient pentru o clipă înăuntrul fiecăreia. Suficient cât să privească prin ochii de piatră ai unui călăreţ dintr-un parc, prin ochii lemnoşi ai unui Iisus din faţa unei biserici, prin ochii de plastic ai unui manechin abandonat, orientându-se, extinzându-şi simţurile până la limita maximă de câteva sute de metri, examinând rapid fiecare figurină din raza sa vizuală, alegând-o pe cea mai

convenabilă conform criteriilor sale şi transferându-şi conştiinţa în următorul cap produs de mâna omului.

Se întâlni cu Dane şi Billy la o cafenea de pe o străduţă dosnică de lângă Holborn, unde, de ani de zile, silueta de ghips a unui bucătar gras forma cu degetele un „O" însemnând delicios, chiar lângă o masă amplasată pe trotuar unde, dacă Dane şi Billy voiau să înfrunte frigul aplecaţi deasupra cafelelor, Wati putea să se înstatueze suficient de aproape ca să discute cu ei. Cei doi stăteau ghemuiţi, din pricina frigului şi a riscului de a fi zăriţi. Dane tot trăgea cu ochiul.

— Cum am zis, Dane, ar fi bine să ai o explicaţie bună, grăi Wati-bucătarul printr-o gură deschisă încremenită într-un zâmbet.

Îşi păstra accentul – cockney plus cel al Noului Regat? – numai că acum vocea i se auzea înecată şi înfundată.

— Wati, el e Billy, spuse Dane.

Billy salută statuia. Saluta o statuie şi încerca să-şi ascundă uimirea.

— Despre el e vorba, spuse Dane şi îşi drese vocea. Simţi şi tu, Wati, nu-i aşa? Cerul, aerul, tot rahatul ăsta? Istoria nu mai funcţionează. Ceva se apropie. Despre asta-i vorba. Fac pariu c-o simţi şi tu. Între o statuie şi alta.

Urmă o clipă de tăcere.

— Poate, spuse Wati.

Simţea oare o rafală? se întrebă Billy. O dislocare? Ceva rău-prevestitor în acel nespaţiu dintre o statuie şi alta? Poate.

— În regulă. Bine atunci. Ai auzit că… a fost furat krakenul?

— Bineînţeles c-am auzit. Îngerii numai despre asta vorbesc. Chiar am fost la muzeu, spuse Wati.

Muzeul nu ducea lipsă de corpuri în care să se poată transfera. Putea da ocolul sălii într-un vârtej de entităţi, alunecând, sărind dintr-un animal împăiat într-unul sculptat.

— Filaxul urlă pe coridoare. Pleacă, să ştiţi. Caută ceva, a luat o urmă. Poţi să-l auzi noaptea.

— Ce-i ăla? întrebă Billy.

— Îngerii memoriei, zise Dane.

— Ce sunt…? zise Billy, apoi îl văzu pe Dane scuturând din cap şi se opri.

„Bine", se gândi el, „revenim mai încolo la asta."

— Totul e cu susu-n jos, spuse Wati.

— Este, spuse Dane. Wati, trebuie să găsim krakenul. Nimeni nu ştie cine l-a furat. Am crezut că Tatuajul, dar pe urmă… El l-a răpit pe Billy. Voia să-i facă de petrecanie. Şi judecând după cum vorbea… Cei mai mulţi cred că noi am făcut-o.

Făcu o pauză.

— Biserica, adică. Dar nu-i aşa. Ei nici măcar nu-l caută. Când a dispărut krakenul, chestia asta de dedesubtul tuturor lucrurilor a început să se înalţe.

— Zi-mi cum ai ajuns tu spărgător de grevă, Dane, spuse Wati. Trebuie să discut cu Teuthexul tău despre asta?

— Nu! ţipă Dane.

Oamenii se uitară în direcţia lui. El se lăsă să alunece la loc în scaun, coborând din nou glasul.

— Nu poţi. Nu trebuie să le spui unde sunt. I-am părăsit, Wati, spuse el privind chipul nemişcat al statuii. Excomunicat.

Ghipsul bucătarului, neschimbător, absorbi şocul.

— Pe zeii mei, Dane! zise Wati în cele din urmă. Am auzit ceva, mi-a zis cineva ceva, dar am crezut că-s doar gogoşi…

— N-au de gând să facă nimic, spuse Dane. Nimic. Wati, aveam nevoie de ajutor şi încă rapid. Voiau să-l omoare pe Billy. Şi oricine-o fi furat krakenul face cu el ceva ce scoate acest rău la suprafaţă. Atunci a început. Ăsta-i singurul motiv pentru care-am făcut ce am făcut. Mă cunoşti. Sunt gata să fac orice ca să repar lucrurile. Îmi pare rău.

Dane îi spuse lui Wati toată povestea.

— A fost destul de rău că tipii ăştia l-au scos la suprafaţă şi l-au pus în acvariul ăla al lor.

Billy fu şocat de furia subită din privirea lui Dane. N-o mai văzuse până atunci. „Credeam că-ţi plăcea acvariul", se gândi el. „Teuthexul a spus…"

— Dar de când a dispărut, lucrurile s-au înrăutăţit. Trebuie să-l găsim. Billy ştie anumite lucruri, trebuia să-l salvez. Wati, e vorba de Goss şi Subby.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Am auzit, spuse statuia. Mi-a zis cineva că s-au întors. N-am ştiut dacă să cred sau nu.

— Goss şi Subby s-au întors, spuse Dane. Şi lucrează pentru Tatuaj. S-au pus în mişcare. Fac ce ştiu ei mai bine. Îl duceau pe Billy la atelier.

— Cine-i el? Cine eşti? îl întrebă Wati pe Billy. De ce sunt pe urmele tale?

— Nu-s nimeni, zise Billy.

Se văzu pe sine însuşi stând de vorbă cu un vânzător de pizza din plastic sau ghips. Mai c-ar fi putut zâmbi.

— El a conservat krakenul, zise Dane. E cel care l-a pus sub sticlă.

— Nu-s nimeni, repetă Billy. Până acum vreo două zile, eu…

Nici nu ştia cu ce să înceapă.

— Îi place să spună că e un nimeni, zise Dane. Tatuajul şi Goss şi Subby nu-s de aceeaşi părere. Ştie chestii.

Urmară câteva clipe de tăcere. Billy îşi făcu de lucru cu cafeaua.

— Da, dar o veveriţă?! zise Wati.

Dane privi faţa bucătarului, încremenită într-o expresie de încântare, şi riscă un pufnet de râs.

— Frate, eram disperat, zise el.

— Nu puteai şi tu să angajezi o viperă sau o stăncuţă ceva?

— Căutam pe cineva *part-time,* zise Dane. Toţi familiarii cu har sunt în sindicat, n-am prea avut de unde alege. Ar trebui să fii mulţumit. Eşti bazat. Eu trebuie să mă descurc cu orice scursuri găsesc.

— Nu te-ai gândit c-o să aflu?

— Îmi pare rău. Eram disperat. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Ar fi trebuit să cer voie mai întâi.

— Da, aşa ar fi trebuit, spuse Wati.

Dane răsuflă uşurat.

— Nu scapi decât o dată cu un căcat ca ăsta. Şi asta numai fiindcă te ştiu de mult.

Dane dădu din cap.

— De ce-ai venit să mă vezi? întrebă Wati. N-ai venit doar ca să-ţi ceri scuze, nu-i aşa?

— Nu numai, zise Dane.

— Obrăznicătură ce eşti, spuse Wati. Vrei să-mi ceri ajutorul.

Începu să râdă, dar Dane îl întrerupse.

— Da, zise el fără urmă de umor. Să ştii că exact asta vreau şi n-am să mă scuz. Am nevoie de ajutorul tău. Avem nevoie de ajutorul tău. Şi nu mă refer doar la mine şi la Billy, mă refer la noi toţi. Dacă nu găsim zeul, lucrul acela care se apropie, orice-o fi el, chiar o să ajungă aici. Cineva face cu krakenul ăla ceva ce n-ar trebui să facă.

— Dane, noi suntem pe tuşă, zise Wati. Ce vrei de la mine?

— Am înţeles, spuse Dane, dar trebuie să înţelegi şi tu. Orice-o fi… Dacă nu-l oprim, succesul grevei tale n-o să mai aibă nicio importanţă. Nu spun s-o anulezi. Nu ţi-aş cere niciodată una ca asta. Îţi spun însă că nu-ţi permiţi să ignori ce se-ntâmplă. Trebuie să găsim zeul. Nu suntem singurii care-l caută. Cu cât mai mult timp e pe-acolo, pe undeva, cu atât îi creşte importanţa şi asta înseamnă că devine din ce în ce mai puternic. Aşa că îl caută din ce în ce mai mulţi. Imaginează-ţi ce-ar fi să pună Tatuajul mâna pe el. Pe trupul, pe cadavrul unui pui de zeu în devenire, călător din adâncuri către suprafaţă.

— Care-i planul? întrebă Wati.

Dane scoase lista.

— Cred că ăştia sunt toţi oamenii din Londra care ar putea teleporta ceva atât de mare cum e krakenul. Putem să dăm de urma celui care l-a scos din muzeu.

— Ridic-o, zise Wati. Dane, asigurându-se că nu se uita nimeni, ţinu lista în faţa ochilor statuii.

— Sunt câţi… douăzeci de oameni aici? zise Wati.

— Douăzeci şi trei.

— O să-ţi ia ceva timp.

Dane nu comentă.

— Ai o copie a listei? Stai aşa.

Se simţi o rafală, o absenţă palpabilă. Dane începu să zâmbească. După un minut, o vrabie se lăsă din zbor aterizând pe mâna lui Billy. Acesta tresări. Tresărirea sa nu goni pasărea, care îi măsură pe el şi pe Dane din cap până-n picioare.

— Haide, dă-i lista, spuse Wati, revenit din nou înăuntrul statuii. Nu e familiarul tău, pricepi? Nici măcar temporar. E o prietenă de-a mea şi-mi face un serviciu. Să vedem ce putem afla.

27.

Şeful ei se arătase înţelegător, dar situaţia nu se putea prelungi la nesfârşit. Marge fu nevoită să se întoarcă la lucru.

Mama lui Leon spusese că va veni la Londra. Ea şi Marge nu se cunoscuseră, nici măcar nu-şi mai vorbiseră înaintea telefonului pe care i-l dăduse Marge, stânjenită, ca s-o anunţe despre dispariţia lui Leon. Era evident că femeia nici nu ştia, nici nu voia să afle detalii despre viaţa lui Leon. Îi mulţumi lui Marge că o „pusese la curent".

— Nu ştiu dacă-i cea mai bună idee, spuse ea când Marge îi propuse să colaboreze şi să încerce să afle ce s-a întâmplat.

— Nu mi se pare că poliţia… începu Marge. Sunt sigură că fac tot ce pot, dar, ştiţi, sunt ocupaţi, şi noi am putea să ne gândim la lucruri care lor nu le trec prin cap. Am putea să continuăm căutările, ştiţi?

Mama lui spuse că o va contacta pe Marge dacă va afla ceva, dar niciuna dintre ele nu credea asta. Aşa că Marge nu pomeni despre ultimul mesaj al lui Leon.

Zicând „Şi eu o să vă anunţ dacă aflu ceva", Marge realiză deodată că nu-i făcea o promisiune femeii, ci mai ales ei înseşi, universului, lui Leon, cuiva, că n-avea să renunţe şi n-avea să se oprească. Marge trecu prin stări de furie, panică, resemnare şi tristeţe. Uneori – cum ar fi putut altfel? – o încercă chiar gândul că se înşelase complet în privinţa lui Leon şi că acesta o abandonase şi pe ea, şi tot ce ţinea de restul

vieţii lui. Poate fusese amestecat într-o escrocherie care dăduse greş, poate era bolnav mental, delirând într-un azil de pe coasta Cornwallului sau din Dundee, poate nu mai era cine fusese. Totuşi, nu luă în serios ideile acestea.

Îi trimisese mamei lui Leon cheile apartamentului, dar nu înainte de a-şi face o copie. Se strecura înăuntru şi trecea dintr-o cameră într-alta, de parcă ar fi putut absorbi astfel vreun indiciu. Un timp, fiecare cameră rămase aşa cum şi-o amintea, inclusiv dezordinea. Într-o zi însă sosi şi apartamentul era o cochilie goală: familia luase lucrurile lui Leon.

Poliţiştii cu care discutase Marge, aceia cu care putea vorbi, susţineau în continuare că nu există motive de îngrijorare, apoi, pe măsură ce timpul trecea, că nu puteau face mare lucru. Ceea ce voia Marge era să discute cu ceilalţi, cu poliţiştii aceia ciudaţi care o vizitaseră. Telefoanele repetate la Scotland Yard nu-i oferiră nicio confirmare că aceştia ar fi existat. Niciunul dintre Baronii ale căror numere le căpătă nu se dovedi a fi cel căutat de ea. Nu exista nimeni cu numele de Collingswood.

Erau ei oare ceea ce spuseseră că sunt? Erau o bandă de criminali aflaţi pe urmele lui Leon pentru vreo infracţiune? Oare de ei se ascundea?

În prima zi când se întoarse la serviciu, colegii se arătară foarte înţelegători. Primi însărcinări uşoare şi neimportante şi, deşi i se părură cam obositoare saluturile reţinute ale colegilor, aceasta erau în acelaşi timp mişcătoare, aşa că le toleră. Reveni la apartamentul ei în acea stare de reverie ce se transformase într-o dispoziţie obişnuită de la dispariţia lui Leon.

Ceva o deranja. Ceva din zgomotul serii citadine, turuitul maşinilor, ţipetele copiilor, mobilele intonând polifonic melodioare stupide. O şoaptă insistentă, din ce în ce mai tare, până când nu se mai putu înşela asupra faptului: cineva îi rostea numele.

— Marginalia.

Un bărbat şi un băiat apăruseră, neauziţi, înainte să apuce ea să-şi scoată cheile. Stăteau de o parte şi de alta a intrării, rezemaţi amândoi de peretele de cărămidă, faţă-n faţă, cu uşa între ei, încadrând-o pe Marge. Băieţelul, la costum şi cu privirea fixă; bărbatul, îmbrăcat ceva mai ponosit, cu un chip îmbătrânit. Bărbatul i se adresă.

— Marjorie, Marjorie, e un dezastru, ne-au sunat de la compania de înregistrări, nimănui nu-i place albumul. Vino la studio, trebuie să-l remasterizăm.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu…

Făcu un pas înapoi. Nici băiatul, nici bărbatul nu o atinseră, dar

păşiră odată cu ea, sincronizându-se perfect, aşa că rămase încadrată între ei.

— Cine sunteţi, cine sunteţi…? întrebă ea.

Bărbatul zise:

— Speram mai ales c-o să reuşeşti să-l convingi pe chitaristul ăla să treacă din nou pe-acolo, să ne improvizeze un solo-două. Care-i numele lui de scenă? Billy?

Marge încremeni, apoi se puse în mişcare din nou. Bărbatul expiră fum. Ea se dădu înapoi clătinându-se. Voia s-o rupă la fugă, dar normalitatea acţiona ca o piedică. Era în plină zi. La câţiva paşi mai încolo treceau oameni ocupaţi cu ale lor; erau maşini şi câini, copaci şi standuri de ziare. Încercă să se îndepărteze de bărbat, dar el şi băiatul lui mergeau în pas cu ea, încadrând-o în continuare.

— Cine mama dracului sunteţi? întrebă ea. Unde-i Leon?

— Păi tocmai asta-i problema, nu-i aşa? Şi noi ne-am dori să ştim, la modul *optsolut.* Deşi, tehnic vorbind, să ştii că nu atât cu Leon avem noi treabă, cât cu ’oţomanu lui de amic, Billy Harrow, despre Leon am aşa o idee unde-ar putea fi – mai slăbeşte, îmi zice Subby; nu mă pot abţine, îi răspund eu, cu atâtea bucăţele delicioase ca asta…

Se linse pe buze.

— Dar eu şi Billy tocmai ne puneam la curent unul pe altul când deodată totul a luat-o razna. Deci? Unde s-a ascuns?

Marge o rupse la fugă. Ţinta ei era strada principală. Cei doi ţinură pasul cu ea. Mergeau în ritmul ei, cu mişcări laterale ca de crabi, băiatul de o parte, bărbatul de cealaltă. N-o atingeau, dar se ţineau aproape.

— Unde e? Unde e? zise bărbatul, în timp ce băiatul mârâi. Trebuie să-l scuzi pe prietenul meu cel vorbăreţ – nu-şi mai ţine-odată clanţa aia afurisită, nu? Deşi-l iubesc şi e folositor în felul lui. Dar nici nu se înşală; ridică o problemă foarte interesantă – unde e Billy Harrow? Tu l-ai ajutat pe flăcău’ ăla s-o şteargă?

Marge se poticni strângându-şi geanta la piept. Bărbatul începu să-i dea roată, dansând parcă în jurul ei împreună cu băiatul. Trecătorii căscau gura la ei.

— Cine sunteţi? ţipă Marge. Ce i-aţi făcut lui Leon?

— L-am halit, binecuvântat fie-ţi sufleţelul! Dar ia hai să vedem cu cine ai stat tu la palavre…

Linse aerul dinaintea feţei ei. Marge se feri ţipând, dar limba lui nici n-o atinse. Bărbatul plescăi din buze. Eliberă din plămâni un alt jet de fum, deşi nu ţinea între buze sau în mână vreo ţigară.

— Ajutor! ţipă ea.

Oamenii din preajmă ezitară.

— Ştii, a fost atât de uşor să te găsesc din cauza mirosului care sentinde între tine şi Leon cel pe care l-am făcut vol-au-vent, încât m-aş fi aşteptat…

Linse din nou.

— Nu-i cine ştie ce, Subby. Acum pe bune, găinuşo, unde-i bătrânu' Billy?

— E totu-n regulă, scumpa? Ai nevoie de ajutor?

Un tânăr solid se apropiase, cu pumnii strânşi, gata de încăierare. Alături de el stătea un prieten, în aceeaşi postură războinică.

— Dacă mai scoţi un cuvânt, zise bărbatul cel zdrenţăros fără ca măcar să se uite la el, fixând-o în continuare pe Marge cu privirea, sau dacă mai faci un pas, flăcăul meu şi cu mine o să te expediem în larg şi n-o să-ţi placă ce-i sub punte. O să te facem de comandă. M-ai înţeles? Dacă scoţi o vorbă, o să-ţi coacem, o Doamne, cea mai nasoală prăjitură.

Vocea îi coborâse. Vorbi în şoaptă, dar ei îl auziră. Atunci el se întoarse şi-i privi pe cei doi posibili salvatori.

— *O, chiar vorbeşte serios chiar vorbeşte serios putem să-l dăm gata ia tu puştiu' şi boşorogu-i al meu gata la trei dar ca să fim cinstiţi tipu' pare cam şmecher* şi etcetera. Vreţi prăjitură?

Scoase un sunet teribil, un fel de hohot de râs înăbuşit.

— Mai faceţi un pas. Mai faceţi un pas.

Ultimele două cuvinte nu le rostise, cât le expirase.

Păsările ciripeau în continuare, maşinile claxonau şi, la numai câţiva metri mai încolo, oamenii vorbeau aşa cum vorbesc oamenii pretutindeni, dar locul unde se afla Marge era rece şi sinistru. Cei doi bărbaţi care veniseră în ajutorul ei se dezumflară sub privirea lui Goss. După o clipă se retraseră, făcând-o pe Marge să strige îngrozită „Nu". Nu plecară însă, ci rămaseră la câţiva metri distanţă, privind, ca şi cum pedeapsa lor pentru că-şi pierduseră curajul era să asiste la desfăşurarea lucrurilor.

— Acum, cu scuzele de rigoare pentru această întrerupere…

Şi Goss linse din nou aerul din jurul ei. Marge era captivă între cei doi ca şi cum chiar ar fi atins-o.

— Bine, deci, zise Goss în cele din urmă, îndreptându-se. Nu adulmec nimic.

Ridică din umeri către tovarăşul său, care ridică şi el din umeri ca răspuns.

— Se pare că nu, Subby.

Apoi amândoi făcură un pas înapoi.

— Ne cerem scuze pentru deranj, îi spuse Goss lui Marge. Voiam

numai să verificăm dacă ştii ceva.

Ea făcu un pas înapoi. Bărbatul o urmă, dar nu îndeaproape ca mai-nainte. O lăsă chiar să se îndepărteze puţin. Marge încercă să respire.

— Pentru că suntem nerăbdători să ştim ce pune la cale conaşu' Billy, pentru c-am crezut că-i la curent cu tot şi pe urmă am crezut că habar n-are de nimic şi pe urmă, dispărând el aşa, ne-am gândit din nou că poate o fi ştiind totul. Dar să fiu al dracului dacă pot să-l găsesc. Ceea ce – scoase limba – înseamnă cel mai probabil că are mijloacele şi căile lui de a nu lăsa nicio dâră de miros. M-am întrebat dacă voi doi n-aţi stat cumva de vorbă. M-am întrebat dacă nu cumva vei fi făcut tu vreun hocus-pocus-dispărutus. Din câte am gustat, n-ai făcut.

Marge trăgea aer în piept gâfâind.

— Ei, păi atunci ai grijă, iar noi o să ne vedem de drum. Uită că ne-ai văzut. Nu s-a întâmplat niciodată. Cei înţelepţi să audă. A, dar dacă Billy dă vreun semn, dă-ne de ştire, da? Mulţumesc tare mult, apreciez gestul. Dacă te caută şi tu uiţi să ne anunţi, o să te omor cu un cuţit sau cu altceva. Ne-am înţeles? Baftă!

Abia atunci, după ce băiatul şi bărbatul se îndepărtară în pas de plimbare şi nu înainte ca ei să dispară după un colţ, oamenii aflaţi prin preajmă alergară către Marge – inclusiv cei doi salvatori rataţi de mai devreme, arătând ruşinaţi, dar mai ales îngroziţi – şi-o întrebară dacă era în regulă.

Adrenalina din sânge începu să-i scadă şi Marge începu să tremure, plângând din cauza stresului, furioasă pe toţi cei din jur. Niciunul dintre ei nu o ajutase. Totuşi, amintindu-şi-i pe Goss şi Subby, Marge se văzu silită să admită că nu putea să-i învinuiască pentru asta.

28.

O delegaţie de gândaci graşi plecă din Pimlico pe o rută care-i purtă, pe cornişe şi pe sub pavaj, către un atelier de reparaţii din Islington. Erau mici sclavi, purtători de cerneală, subiecţi experimentali dăruiţi cu puteri temporare ca parte a efortului unui savant de a scrie un volum exhaustiv despre una dintre şcolile de magie, *Entomonomiconul*[{84}]. Omul luase deocamdată o pauză de la scris, pentru că, deşi luate individual erau la fel de proaste ca firele de praf, insectele erau colectivizate sub un câmp de gestalt, gândeau ca un creier şi erau în grevă.

Ajunseră undeva unde păsări se învârteau pe deasupra primăriei. Era un stol imposibil – o bufniţă, câţiva porumbei, doi papagali-nimfă sălbăticiţi – toţi familiari de un rang suficient de înalt ca să fie îmbibaţi

cu o cantitate considerabilă din harul stăpânilor sau stăpânelor lor. Protestau la locul de muncă al unor vrăjitori deosebit de tiranici, care acum se chinuiau să lucreze cu nişte manechine spărgătoare de grevă a căror pregătire lăsa de dorit.

Ideea era ca, sub conducerea unui activist al SAM, grupul de coleoptere să constituie un pichet zburător, alăturându-se păsărilor în circuitul lor aerian. Venea ca răspuns după pichetul de susţinere asigurat de păsări, cu o săptămână în urmă, în faţa propriului lor loc de muncă. Fusese un puternic semn de solidaritate: unii dintre cei mai puternici asistenţi magici din oraş, pană lângă chitină cu unii dintre cei mai slabi, prădătorii aviari scandând alături de cei care, în mod normal, le-ar fi fost pradă.

Ăsta era planul. Presa fusese anunţată să se aştepte la vizitatori. Reprezentantul permanent al SAM le făcu semn păsărilor că va reveni şi se duse să discute cu nou-veniţii. După colţ, într-un părculeţ, gândacii se iviră dintr-o crăpătură ca nişte gloanţe de un negru iridiscent, aşteptând să apară omul de legătură. Se adunară printre frunzele căzute şi, auzind zgomot de paşi, se aranjară în formă de săgeată.

Totuşi, nu organizatorul lor era cel ce se apropia. Era un bărbat solid, în blugi şi cizme negre, cu o jachetă de piele şi cu faţa acoperită de o cască de motociclist. Lângă gard aştepta un alt bărbat îmbrăcat identic.

Gândacii, care aşteptaseră într-o nemişcare perfectă, se împrăştiară puţin, ocupaţi cu activităţile aparent lipsite de inteligenţă ale vieţii de insectă, ca şi cum doar şi-ar fi pierdut timpul pe-acolo. Dar, cu o îngrijorare crescândă, grevistul colectiv observă că bărbatul fără chip se năpustea către el, călcând în picioare tufele care-l camuflau, ridicându-şi cizmele uriaşe de motociclist şi coborându-le asupra sa prea iute ca să mai aibă timp să se împrăştie.

Cu fiecare lovitură, zeci de carapace plesniră, măruntaie se amestecară, iar conştiinţa colectivă se stinse, transformându-se în panică lipsită de inteligenţă. Gândacii o rupseră la fugă şi bărbatul îi ucise.

Organizatorul de la SAM apăru de după colţ. Rămase încremenit în lumina cenuşie a zilei, încadrat de faţade georgiene cojite, cărucioare şi bicicletele trecătorilor, şi se holbă. După o clipă de oroare, ţipă „Hei!" şi se repezi asupra atacatorului.

Dar bărbatul îşi continuă tropăitul brutal, ignorând strigătele, ucigând cu fiecare pas. Însoţitorul său îi tăie calea sindicalistului şi-l lovi cu pumnul în faţă. Lovitura îl propulsă prin aer, cu picioarele depărtate, cu

sângele ţâşnind într-un arc. Bărbatul cu cască îl imobiliză la pământ şi-l lovi din nou şi din nou. Oamenii din jur văzură scena şi începură să strige. Sunară la poliţie. Cele două figuri în haine întunecate îşi văzură de treabă, unul continuându-şi dansul nebunesc şi ucigaş, celălalt sfărâmând nasul şi dinţii sindicalistului, bătându-l nu cât să-l omoare, dar suficient ca faţa lui să nu mai arate niciodată cum arătase cu treizeci de secunde mai devreme.

În momentul în care bătaia şi distrugerea erau pe terminate, apăru o maşină de poliţie cu sirena urlând. Uşile vehiculului se deschiseră, dar urmă o clipă de ezitare. Poliţiştii dinăuntru nu ieşiră. Cei care erau suficient de aproape o văzură pe poliţista aflată la comandă ţipând într-o staţie de emisie-recepţie, ascultând ordinele, ţipând din nou, apoi ridicându-şi cu furie braţele în aer şi rămânând în maşină.

Cei doi motociclişti se retraseră. Sub privirile uluite ale celor din jur, dintre care unii le strigau să oprească, alţii se fereau, iar alţii sunau din nou la poliţie, cei doi părăsiră parcul şi se îndepărtară. Nu se urcară pe motociclete: merseră la pas, crăcănaţi şi legănându-se ca nişte marinari puşi pe ceartă, pe străzile din nordul Londrei.

După ce se făcură nevăzuţi, poliţiştii ieşiră din maşină şi alergară spre locul unde organizatorul de la SAM bolborosea sufocându-se cu salivă încărcată cu sânge şi unde greviştii zăceau una cu pământul. Două străzi mai încolo, pichetul păsăresc începu să simtă o uşoară nelinişte. Traseul său controlat deveni neregulat, pe măsură ce o pasăre şi apoi alta se repeziră dincolo de acoperişul primăriei ca să vadă ce se întâmplase.

Ţipară. Ţipetele lor rezonară şi în alte dimensiuni decât cele convenţionale. Nu trecu, aşadar, mult timp până când Wati se ivi grăbit în piaţă, într-o răbufnire de prezenţă. Dădu buzna într-un sfânt de ghips de pe zidul unei case.

— Nenorociţii! zise el.

Era vinovat. Nu acordase acestei acţiuni întreaga lui atenţie: se ocupase de investigarea numelor pe care i le dăduse Dane, de stranietatea simţită dedesubtul vieţii oraşului, de situaţia, neobişnuită pentru el, de a nu reuşi să găsească ceea ce căuta, adică orice urmă a krakenului dispărut, din niciuna dintre statuetele răspândite prin tot oraşul.

Se dovedi prea rapid până şi pentru el însuşi. Viteza îl făcu să alunece din statuie într-un ciobănaş din porţelan de Meissen de pe poliţa căminului aflat de cealaltă parte a peretelui. Ricoşă într-un ursuleţ de pluş şi de-acolo reveni în statuie. Se uită la poliţişti şi la camaradul său. Dacă poliţiştii observaseră măcar cadavrele insectelor,

nu le luară în considerare.

— Nenorociţii, murmură Wati cu vocea clădirii. Cine-a făcut asta?

Păsările încă se mai văicăreau şi Wati auzi sirena ambulanţei, ce părea să vrea să se adauge zgomotului. Cercetă iute terenul; unul dintre ofiţeri purta un medalion de argint cu Sfântul Christopher, dar era aproape plat şi lui Wati îi trebuiau trei dimensiuni ca să se poată manifesta. Dar în aria auditivă era un Jaguar uzat, aşa că sări în efigia oxidată de pe capota maşinii. Stătu acolo, o felină arcuită, nemişcată, şi ascultă ce vorbeau poliţiştii.

— Ce dracu-a fost asta, şefa? întrebă poliţistul mai tânăr.

— Habar n-am.

— E o crimă, şefa. Am stat aşa acolo…

— Ei, acum suntem aici, nu? i-o tăie ofiţerul superior.

Aruncă o privire în jur. Îşi coborî vocea.

— Nu-mi place mai mult decât ţie, dar, băga-mi-aş, ordinele-s ordine.

29.

Cel dintâi lucru care-i plăcuse lui Collingswood când intrase în poliţie – recrutată direct în USIIFS – fusese argoul. Iniţial fusese încântător de incomprehensibil, o poezie a nonsensului, „terenul meu” încolo şi „mandat” încoace, „la mititica” şi „iarbă”, „mălai”, „praf” şi „scotoceală” şi „ciripitori” şi înfiorătoarea evocare a unui „adulmecător”.

Prima oară când auzise acest termen, Collingswood încă nu ştia cât de des va ajunge să întâlnească, de exemplu, entităţi păzitoare compuse, asamblate laolaltă de preoţi ai unui zeu animal (rar) sau creaturi invocate care se considerau demoni (nu cu mult mai des). Luase cuvântul drept o descriere şi-şi imaginase că adulmecătorul pe care o ducea Baron să-l cunoască avea să fie o prezenţă periculoasă şi bine informată, cu aspect de babuin. Bărbatul şters din pub, care se hlizise prosteşte la ea, fusese o asemenea dezamăgire, încât, cu o uşoară mişcare a degetelor, îi făcuse cadou o durere de cap.

În ciuda acestei dezamăgiri, terminologia poliţiei încă o mai fermeca. Ducându-se la întâlniri cu informatorii îşi şoptea pentru sine „adulmecător”. Savura sunetul cuvântului pe buzele ei. Şi era încântată când, aşa cum se întâmpla uneori, întâlnea sau invoca prezenţe demne de acest nume.

Se afla într-un bar de poliţişti. Existau nenumărate asemenea baruri, cu mici variaţii de ambianţă şi clientelă. Acesta, Omul de turtă dulce, cunoscut de mulţi drept Ţăcănitu’ condimentat, era preferat în principal

de USIIFS şi de alţi poliţişti a căror muncă îi aducea în contact cu legile fizicii mai puţin tradiţionale a Londrei.

— Aşa că am discutat cu adulmecătorii mei, repetă Collingswood. Toţi sunt panicaţi. Nimeni nu mai doarme cum trebuie.

Stătea într-un separeu care duhnea a bere, faţă în faţă cu Darius, o cunoştinţă vagă din brigada responsabilă cu trucurile murdare, una dintre subunităţile de specialişti ocazional dotaţi cu gloanţe de argint sau cu gloanţe care conţineau aşchii din Sfânta Cruce şi altele asemeni. Încerca să-l facă să-i povestească tot ce ştia despre Al Adler, bărbatul din borcan. Darius îl cunoscuse cât de cât, când îl întâlnise în cursul unei activităţi suspecte.

Vardy era şi el acolo. Collingswood îi aruncă o privire, încă uluită că, auzind unde se ducea, ceruse s-o însoţească.

— De când te pasionează pe tine trăncăneala? îl întrebase.

— Crezi că o să-l deranjeze pe prietenul tău? zisese el. Încerc să pun nişte lucruri cap la cap. Să înţeleg ce s-a întâmplat.

În ultimele zile, Vardy fusese chiar mai distrat ca de obicei. În colţul lui de birou, muntele de cărţi devenise şi mai abrupt, iar componentele sale – fie mai oculte, fie mai banale: alături de fiecare volumaş ridicol, publicat clandestin, se afla şi un text clasic de exegeză biblică. Din ce în ce mai des, apăreau manuale de biologie şi printuri de pe site-uri creştine fundamentaliste.

— Primul rând i-al tău, predicatorule, spusese Collingswood.

Vardy stătea încruntat şi posomorât, ascultându-l pe Darius cum povestea întâmplări plictisitoare despre asediile la care luase parte.

— Deci care-i treaba cu Adler ăsta? îl întrerupse Collingswood. V-aţi întâlnit o dată, nu?

— Nu-i nicio poveste. La ce te referi?

— Păi nu putem să găsim nimic despre el, pe bune. A fost un tâlhar – era spărgător, nu? N-a fost prins niciodată, dar i s-a dus buhul, până acu' câţiva ani când deodată s-a făcut linişte. Care-i faza?

— Era un tip religios? întrebă Vardy.

Darius scoase un sunet nepoliticos.

— Din ce ştiu eu, nu. Am avut de-a face cu el o singură dată. Era o ditamai chestia. E o poveste lungă.

Ştiau cu toţii codul. O operaţiune sub acoperire a Poliţiei Metropolitane, uşor de negat, în care graniţele dintre aliaţi, adversari, informatori şi ţinte erau neclare. Baron le numea operaţiuni-paranteză pentru că erau, spunea el, (i) legale.

— Ce făcea? întrebă Collingswood.

— Nu-mi amintesc. Era cu o gaşcă şi dădea în gât o altă gaşcă. Pe

Tatuaj, de fapt.

— Lucra cu Tatuajul?

— Nu, voia să-l bage la zdup. El şi alţi doi tipi, o poamă mişto – Byrne o chema, parcă – şi boşorogu' ăla de Grisamentum. Care era bolnav. De-aia era Byrne acolo. Voiau să-l toarne pe Tatuaj. Tatuajul nu devenise Tatuajul decât de puţin timp şi n-au zis, dar au dat cumva de înţeles că Griz îl făcuse ceea ce era. Cum se mai schimbă lucrurile, nu?

— Adică? zise Vardy.

— Ei, ştii… n-ai tot timpul aceiaşi prieteni, nu? Totul s-a schimbat. Grisamentum predă bocancii şi-acum toţi călcăm pe vârfuri în preajma Tatuajului.

— Chiar aşa să fie? zise Collingswood, oferindu-i o ţigară.

— Păi… zise Darius aruncând o privire în jur. Ni s-a spus să nu fim prea duri cu gaşca lui, cel puţin o vreme. Ceea ce e ciudat pentru că ştii bine că tipii nu-s prea subtili.

Era notorie preferinţa Tatuajului de a lucra cu acoliţi vătămaţi şi reconstituiţi în mod ostentativ, ca mijloc de a propaga frica.

— Se crede că acum îi are pe statul de plată pe Goss şi pe afurisitu' ăla mic de Subby. Dar ni s-a spus să mergem pe vârfuri, cel puţin dacă rahatul nu dă pe dinafară în plin Oxford Street.

— Cine cui şi ce favoare îi face? întrebă Collingswood.

Darius dădu din umeri.

— Ar însemna să nu-ţi meargă mintea dacă nu te-ai gândi că are legătură cu greva. Se aude că SAM trece prin momente cam dificile. Uite, nu ştiu despre Al decât că era un hoţ abil şi loial tovarăşilor lui. Şi-i plăcea ca lucrurile să fie făcute cum trebuie, înţelegi? Avea tatuajele alea, aşa e, dar avea şi bune maniere. N-am mai auzit nimic de el de când a murit Grisamentum.

— Deci, zise Vardy, n-ai niciun motiv să crezi că era un credincios. Ai auzit să fi avut vreun conflict cu îngerii?

Collingswood se uită fix la el, sorbind din pahar.

— Şefu', zise Darius terminându-şi băutura. Habar n-am despre ce vorbeşti tu acolo. Acum vă rog să mă scuzaţi. Collers, mi-a făcut plăcere. Te pup!

Ea scoase limba. El făcu un sunet ca o sorbitură, apoi se ridică şi plecă.

— Isuse, îi zise Collingswood lui Vardy. Mă simt ca un cur. Tu eşti bine, nu? Panda nu-ţi face capul praf. Nu te văd ungând pe nimeni cu euroi.

Pe măsură ce anxietatea neconturată se apropia tot mai mult, clarvăzătorii londonezi făceau un comerţ incredibil. Membri de ordinul

doi, trei sau patru îşi găseau de lucru, pe măsură ce oamenii încercau să dea de cineva, de oricine, care să vadă ceva, orice altceva decât un sfârşit.

— Panda? A, da, e gluma aia a ta, nu? Ei, eu, unul, mă menţin ocupat. Sunt multe de făcut.

Nu părea pur şi simplu ocupat: Vardy părea plin de vigoare, energizat de criză. Probabil cei de la universitatea sa erau nemulţumiţi – nu c-ar fi putut face ceva – pentru că era tot timpul în birourile USIIFS.

— Ce coaiele mele păroase a fost asta? zise Collingswood. Îngeri? În ce dracu' mă bagi?

— Ai auzit de mnemofilaxe? întrebă el.

— Nu.

— E un alt cuvânt pentru îngerii memoriei.

— A, *ăia.* Credeam că-s numa' vrăjeli.

— A, nu, în mod clar ceva există. Partea dificilă e să înţelegi ce anume.

— Nu poţi să-l întrebi pe vreunul dintre *adulmecătorii* tăi?

El o privi vag amuzat.

— Colecţionarii mei nu-mi sunt de folos. Nimeni nu se închină îngerilor ăstora. Sunt… mă rog, ai auzit şi tu.

— Câte ceva.

Nu prea mult. Un soi de lorzi ai istoriei, nu amintiri, ci metaamintiri, păzitori ai memoriei.

— A fost odată, acum mulţi ani, o vrăjitoare. Fusese una dintre londomanţi, dar rupsese legăturile cu ei pentru că se săturase de politica lor neintervenţionistă. A pătruns prin efracţie în Muzeul de Istorie împreună cu doi protestatari de profesie, ca să şterpelească nu se ştie ce. Au găsit-o moartă a doua zi. Oarecum.

— Oarecum?

— Amicii ei erau morţi. Ea nu era nicăieri. Numai că, într-o vitrină, era o grămadă răsturnată de cărămizi şi mortar. Unele cărămizi aveau o formă cam ciudată. Am luat toată grămada aia şi am făcut un mic puzzle, punând bucăţile una lângă alta. Era o statuetă de femeie. Din cărămidă. Fusese construită apoi spartă, spuse el privind-o fix. Dacă tot vorbim de îngeri, voiam să-ţi propun să te uiţi la fotografiile alea de la locul faptei şi să le compari cu cele din subsolul unde-a dat Billy peste Adler.

— Deci ceea ce voiai să-mi propui era să fac nişte ore suplimentare, nu? zise ea.

— Există puncte comune, zise Vardy oftând. Asta-i tot. Nu sunt sigur că tot ceea ce vedem este opera Tatuajului. Şi tot n-ai aflat nimic

despre locul unde ar putea fi calamarul, presupun.

— Presupui bine.

Turnători, mită, violenţă, ghicitul în globul de cristal, probabilistică, poker profetic – nimic nu scosese la suprafaţă vreo informaţie. Şi perpetua non-apariţie a unei mărfi de preţ cum era calamarul gigantic – la gândul că ar putea să-l aibă în alambicurile lor, alchimiştii oraşului scheunau ca nişte căţei – stârnea din ce în ce mai mult interes din partea recuperatorilor londonezi de ambele sexe.

— Nu-l căutăm numai noi, zise Collingswood.

30.

Hopa sus campionule pune şaua vremea-i să plecăm tre' să fim iuţi avem o treabă de făcut.

O clipă, Billy era cufundat într-un somn adânc, într-un vis viu, rapid ca un film derulat pe repede-nainte.

pune şaua şi hai să luăm

Se afla sub apă, cum se întâmpla de-acum în majoritatea viselor sale, dar de data asta era lumină şi nu întuneric, apa lucea asemenea luminii soarelui; era cufundat în lumina zilei; stâncile erau stânci de fund de mare sau poate erau bucăţi dintr-un canion; se afla într-un canion, supravegheat de aflorimente şi terase de stâncă, soarele sau o lumină subacvatică strălucind undeva deasupra sa. Era gata să încalece.

campionule, strigă el, *campionule, pune şaua*

Iată şi armăsarul. Ştia ce avea să se apropie peste stânci şi dealuri pentru ca el să-l prindă şi să se azvârle din mers pe spinarea lui ca un cowboy din filme. *Architeuthisul,* propulsat de jeturi de cerneală, cu mantia încordându-se şi cu tentaculele întinse, gata să înhaţe prada. Ştia că o să alunece peste câmpii, întinzându-şi tentaculele ca să se prindă de stâncile pe lângă care trecea, ancorându-se şi vânând.

Sosi. Dar ceva nu era aşa cum se aşteptase.

cum încalec pe ăsta? se gândi Billy. *Să intru în el?*

Cel care venea nărăvaş peste dealuri era *Architeuthisul* în acvariul lui, marea prismă de sticlă înălţându-se ca o canoe pe valuri, formolul lovindu-se de capacul transparent şi picurând afară peste margini, lăsând o dâră de umezeală în deşert. Krakenul din acvariu necheza şi se cabra, carnea moartă de mult plutea.

campionule, campionule

Într-o clipă Billy era în acest vis. În următoarea era treaz, cu ochii deschişi aţintiţi asupra tavanului apartamentului unde-l dusese Dane. Inspiră, expiră. Ascultă liniştea încăperii.

Persoana inexistentă căreia îi aparţinea locuinţa era o femeie de carieră, medic generalist după cum arătau cărţile din bibliotecă şi diplomele de pe perete. Nu existase niciodată, dar fantoma ei era pretutindeni. Mobila şi decoraţiunile erau de bun-gust şi asortate cu grijă. După draperii erau ascunse amulete şi talismane. Se aflau la etajul doi al unei case comune.

Dane se culcase în dormitor.

— Mâine o să vorbim cu Wati, zisese el. Trebuie să-nchidem ochii niţel.

Billy era pe canapea. Rămase lungit, cu ochii la igrasia de pe tavan,

încercând să înţeleagă ce îl trezise. Simţise un soi de zgrepţănat, ca o unghie trecută peste o suprafaţă.

Toate micile zgomote ale aerului, foşnetul hainelor şi al capului său pe pernă dispărură. Se ridică în capul oaselor şi tot nu se produse niciun zgomot. În liniştea nenaturală, auzi, pentru o clipă extrem de limpede, un scrâşnet de sticlă rostogolită pe marmură. Făcu ochii mari. Simţi ceva vibrând dincolo de geam. Fără să-şi dea seama cum, era în picioare, la câţiva paşi de canapea, apoi lângă fereastră, trăgând deoparte draperiile inerte ce-i opuneau o rezistenţă stranie. Avea ochelarii pe nas.

Afară, pe pervaz, era un bărbat. Un altul stătea pe pavajul de dedesubt, privind în sus. Billy nici măcar nu fu surprins. Primul bărbat se ţinea de un burlan, zgâriind geamul cu un cutter. Şi el, şi însoţitorul lui erau încremeniţi. Nici măcar norii miezului nopţii nu se clinteau. Billy lăsă draperia să cadă la loc şi aceasta reveni imediat la poziţia exactă în care fusese.

Ştia că totul n-avea să mai dureze decât vreo câteva secunde. Nu încercă să-l trezească pe Dane, nu credea că are timp sau că, dacă ar fi încercat, Dane ar fi reacţionat. Făcu un pas şi simţi aerul mişcându-se din nou, auzi micile ajustări ale lumii vii. Draperiile fluturară.

Cu mişcări uimitor de silenţioase, intrusul deschise fereastra. Dădu să se strecoare înăuntru, o siluetă diformă născându-se din despărţitura draperiilor. Billy îi cuprinse gâtul într-o priză judo numai pe jumătate amintită şi-l puse la podea, imobilizându-l rapid şi cu forţă. Bărbatul scoase sunete înăbuşite. Se rostogoli în patru labe, se încordă şi se împinse, trecând de la poziţia orizontală la cea verticală printr-un salt răsucit, imposibil, care-l proiectă pe Billy într-un perete.

Uşa dinspre dormitor se deschise şi se ivi Dane, cu pumnii încleştaţi, întunecat ca o gaură în formă de om. Traversă camera din trei paşi uimitor de agili şi-l pocni pe atacator în falcă, proiectându-i capul pe spate. Bărbatul căzu ca un bolovan.

Billy pocni din degete ca să-i atragă atenţia lui Dane. Arătă în jos, dincolo de draperii: „Mai e unul.” Dane dădu din cap.

— Am nişte cătuşe în geantă, şopti el. Leagă-l şi pune-i căluş.

Fără să dea deoparte draperiile, Dane îşi strecură mâinile pe după marginile acestora şi începu să deschidă fereastra. Draperiile se umflară odată cu aerul rece care pătrundea în încăpere. Urmă un şuierat scurt şi un *bang.* Una dintre draperii se smuci şi vibră, cu o nouă gaură în ea. Din tavan ieşea o săgeată.

Dane se azvârli prin fereastră. Billy icni. Bărbatul solid căzu răsucindu-se două etaje, aterizând ghemuit şi silenţios în grădina

neîngrijită din faţa casei. Se repezi către celălalt bărbat, care o luă la fugă ţinând în mână un pistol cu arc. Apăreau şi dispăreau cu iuţeală din luminile felinarelor stradale. Billy încercă să urmărească ce se întâmpla, în timp ce căuta cătuşele şi-l prindea de calorifer pe intrusul inconştient, înfundându-i o şosetă în gură şi legând-o cu nişte ciorapi de-ai femeii inexistente.

Uşa din faţă se deschise. Billy se încordă, dar era Dane, care intră respirând greoi, cu burta tremurându-i.

— Ia-ţi lucrurile.

— L-ai prins? întrebă Billy.

Dane dădu din cap că da. Avea o expresie îndârjită.

— Cine sunt? întrebă Billy. Oamenii Tatuajului?

Dane se duse în dormitor.

— Ce tot spui? zise el. N-are o faţă ca toţi oamenii? Doar nu-i o maşină umblătoare, nu? Nuuu. Ăsta-i Clem. Celălalt fraier e Jonno. Salută-l. Bună, Clem, i se adresă el omului cu căluş.

Îşi aruncă geanta pe umăr.

— Uups, zise el. Se pare că Teuthexul ştie despre unele dintre ascunzătorile astea.

Chicoti nefericit.

Clem înfruntă privirea lui Dane, respirând sufocat de căluş.

— Bună, Clem, zise Dane. Ce mai faci, amice? Cum e treaba? E bine? Bun. Bun.

Dane controlă buzunarele lui Clem. Luă toţi banii pe care-i găsi şi telefonul. În rucsac mai descoperi încă un pistol cu săgeţi.

— Pentru numele Krakenului, Clem, prietene, uită-te la tine, spuse Dane. Ţi-ai dat atâta osteneală să dai de mine, dar altfel eşti mulţumit să stai ca lemnul când cineva fură Zeul. Am un mesaj pentru Teuthex. Transmite-i-l tu, Clem, OK? Când vine să te ia de-aici, transmite-i mesajul ăsta, bine? Zi-i că-i o ruşine. Toţi sunteţi. Nu eu sunt cel exilat. Eu sunt cel care face lucrarea Domnului. Eu sunt biserica în momentul ăsta. Voi, ceilalţi, sunteţi cei excomunicaţi. Aşa să-i spui.

Îl bătu pe Clem pe obraz. Clem îl privi cu ochii injectaţi.

— Unde mergem? zise Billy. Dacă îţi cunosc ascunzătorile suntem terminaţi.

— O ştiu pe asta. Trebuie să fiu mai atent. O să le folosesc numai pe cele mai noi.

— Şi dacă le ştiu şi pe-alea?

— Atunci suntem terminaţi.

— Ce-ar putea să ne facă? întrebă Billy.

Dane conducea o maşină proaspăt furată.

— Ce-ar putea să-ţi facă ţie? zise el. Te-ar ţine sub cheie. Te-ar sili să le povesteşti ce vezi noaptea în vis. Ce-ar putea să-mi facă mie însă? Apostazia, frate, e un păcat capital.

Conduse maşina pe lângă un canal, unde gunoaie tiveau marginile ecluzei şi luminile stradale erau reci şi argintii.

— Şi ce crezi c-o să afle de la mine?

— Nu-s preot, zise Dane.

— Şi eu nu-s profet, zise Billy.

Dane nu răspunse.

— Tu de ce nu mă întrebi ce visez? Nu-ţi pasă?

Dane ridică din umeri şi întrebă:

— Ce visezi?

— Întreabă-mă ce-am visat în noaptea asta.

— Ce-ai visat în noaptea asta?

— Am visat că-l călăream pe *Architeuthis* de parcă eram Clint Eastwood în Vestul Sălbatic.

— Poftim…

— Dar era…

„Era tot în acvariu. Era tot mort şi pus la borcan.”

Cotiră pe un bulevard şi noaptea se deschise înaintea lor, toată numai neoane, firme luminoase înfăţişând pui fripţi grosolan schiţaţi şi cele trei globuri ale cămătarilor{85}.

— Te-ai descurcat bine, Billy. Clem nu-i vreun bleg. O să scape de-acolo în scurt timp. Unde-ai învăţat să te baţi?

— Voia să mă omoare.

— Te-ai descurcat bine, omule, zise Dane dând aprobator din cap.

— S-a întâmplat ceva. Şi-avea de-a face cu visul.

— Vezi, asta ziceam şi eu.

— Când m-am trezit, nimic nu mişca.

— Nici măcar un şoricel{86}?

— Ascultă-mă. Lumea întreagă. Era toată…

— Frate, ţi-am zis, spuse Dane. Nu sunt preot. Căile krakenului sunt misterioase.

„Nu se simţea ca şi cum krakenul ar fi pus lucrurile în mişcare”, îşi zise Billy. „Da, cineva făcea ceva. Dar nu se simţea ca şi cum ar fi fost lucrarea krakenului sau a vreunui alt zeu.”

31.

Zvonul se împrăştie. Aşa se întâmplă. Un oraş ca Londra va fi întotdeauna un paradox, partea lui cea mai bună ciuruită de opusul ei,

ca un şvaiţer de găuri morale. Vor exista întotdeauna alternative la căile oficiale şi la lucrurile care constituie mândria londonezilor: vor exista tendinţe absolut contrare.

În acea lume, autoritatea statului nu făcea doi bani, nu existau pedepse, ci doar dreptatea pe care ţi-o făceai singur şi nicio homeostază în afară de cea a violenţei. Specialiştii poliţiei îşi băgau nasul şi erau fie toleraţi ca o sectă, fie ucişi pe neaşteptate, asemenea antropologilor amatori. „O, ia te uită, iar a apărut USIIFS" era genul de semnal ce se putea încheia cu o înjunghiere.

Chiar şi în lipsa unui suveran, în Londra treaba mergea. Puterea făcea legea şi ăsta nu era un precept moral, ci o simplă stare de fapt. Era legea, o lege impusă de gorile, bătăuşi şi vânători de recompense, de shoguni suburbani lacomi. N-avea de-a face cu dreptatea nici cât o ceapă degerată. Erai liber să ai altă părere despre astea – Londra avea bandiţii ei sociali{87} –, dar asta era situaţia.

Aşa că, atunci când una dintre aceste puteri a dat de veste că este în căutare de noi ogari de vânătoare a fost ca un anunţ pe frecvenţa radio a poliţiei – prevestind instaurarea unei noi ordini. „Tatuajul? Pe bune? Are destui muşchi. La ce mai angajează şi alţii?"

Ultima dată se întâmplase atunci când el încetase să mai fie uman, devenind Tatuajul, când Grisamentum îl prinsese în capcana cărnii altuia. „Cine-mi aduce capul lui Grisamentum o să aibă tot oraşul la dispoziţie", anunţase el. Dar când faimoşii vânători de capete care preluaseră comanda fuseseră găsiţi ucişi în mod ostentativ, entuziasmul se diminuase. Tatuajul rămăsese nerăzbunat.

Acum era altă situaţie. „Cineva interesat de-o slujbă?"

Se întâlniră la un club de noapte din Shepherd's Bush, cu uşile închise dincolo de un semn care anunţa „Petrecere privată". Trecuse mult timp de la ultima adunare profesională. Vânătorii de recompense prezenţi, în egală măsură bărbaţi şi femei, se salutară cu precauţie şi politeţe, fără să încalce protocolul, armistiţiul temporar din încăpere. Dacă s-a fi întâlnit în timp ce vânau aceeaşi pradă, oricare-ar fi fost aceasta, sigur s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, dar acum îşi sorbeau băuturile, ciuguleau din gustările oferite şi se întrebau „Cum a fost în Gheena?" şi „Am auzit că ţi-ai luat un nou grimoar".

Îşi lăsaseră armele la intrare; un bărbat cu pielea zgrunţuroasă păzea o garderobă plină de revolvere Beretta, puşti cu ţeava tăiată, bice-vierme. Se formau mici grupuri, în conformitate cu micropoliticile şi antipatiile magice. Două treimi dintre cei prezenţi ar fi putut probabil să se plimbe pe orice bulevard fără să provoace consternare, cu condiţia, în câteva cazuri, să-şi fi schimbat îmbrăcămintea. Purtau toate soiurile

de uniforme urbane şi etniile lor reflectau întreaga varietate londoneză.

Cât despre harurile celor din încăpere, acestea acopereau întreaga paletă: adulmecători de miracole, dezvrăjire, sânge de fier. Unii dintre cei prezenţi lucrau în echipă, alţii, singuri. Unii n-aveau niciun fel de talente oculte, fiind doar extrem de norocoşi în materie de contacte şi experţi în activităţi mercenare mundane cum ar fi ucisul. Dintre ceilalţi, erau aceia care s-ar fi deghizat de îndată ce ar fi părăsit această atmosferă congenială: entităţile mirositoare care pluteau la înălţimea capului, ca nişte băşini de demon înzestrate cu feţe, aveau să reintre în gazdele lor; femeia uriaşă îmbrăcată într-un curcubeu inversat avea să-şi reia deghizarea magică, redevenind o adolescentă în uniforma unui supermarket.

— Cine-i aici? se numărau ei pe furiş. I-a chemat pe toţi. Neo-golani, sfinţi kratosieni, toată gaşca.

— Nu şi crescătorii de arme.

— Da, am auzit şi eu c-ar fi în oraş. Nu şi-aici, slavă Domnului. Poate au altă misiune. Să-ţi zic eu cine mai e aici. Îl vezi pe tipu' ăla de colo?

— Caraghiosu' ăla îmbrăcat ca un neoromantic?

— Da. Ştii cine-i ăla? E un nazist al haosului.

— Nu se poate!

— Nu te trag în piept. Toate restricţiile se pare c-au fost aruncate pe fereastră.

— Nu ştiu ce să zic despre asta…

— Ei, acum dacă tot am venit, am putea să vedem care-i oferta.

Pe scenă se produse o agitaţie. Doi dintre agenţii Tatuajului înaintară, în uniformele lor compuse din jeanşi şi jachete, cu obişnuitele căşti, tăcuţi. Îşi trosniră încheieturile şi-şi rotiră braţele.

Între ei era o ruină de om. Falca-i atârna şi ochii-i erau pustii; nu era atât chel, cât ros ca un covor, cu scalpul acoperit de smocuri jalnice. Pielea avea aspectul lemnului ud şi intrat în putrefacţie. Înainta cu paşi mici. Pe umărul lui se profila, ca papagalul grotesc al unui pirat, o cameră de supraveghere butucănoasă. Aceasta clinchetea şi bâzâia, răsucindu-se pe tija ce o fixa în carnea bărbatului. Scana încăperea.

Bărbatul gol ar fi continuat să înainteze până ce ar fi căzut de pe scenă, dar una dintre gărzile cu cască întinse braţul şi-l opri la un pas de margine. Bărbatul se clătină.

— Domnilor, zise el deodată, cu o voce profundă, cu pârâituri statice.

Ochii nu i se mişcau.

— Doamnelor. Să trecem direct la subiect. Sunt sigur c-aţi auzit

zvonurile. Sunt adevărate. Faptele sunt următoarele. Unu. Krakenul depozitat până de curând la Muzeul de Istorie Naturală a fost furat. De persoane necunoscute. Am eu bănuielile mele, dar n-am venit aici ca să vă dau idei. Tot ce pot să spun e că oamenii pe care-i credeai morţi au prostul obicei de-a nu fi aşa, mai ales în oraşul ăsta blestemat. Sunt sigur c-aţi remarcat. Nimeni n-ar fi trebuit să poată scoate chestia aia din muzeu. Era păzită de un înger al memoriei. Doi. Am avut în custodie un ins pe nume Billy Harrow. Ştie ceva despre toate astea. N-am crezut că ştie, fraierul de mine. Tipu' a spălat putina. Chestia asta nu-mi place. Trei. Se aude că domnul Harrow a fost ajutat în această inacceptabilă evadare de un anume Dane Parnell. Un murmur se ridică din încăpere. Multă vreme un partizan al Bisericii Zeului Kraken. Acum Dane Parnell a fost *excomunicat.* Murmurele deveniră mai puternice. Din ce-am aflat, motivul este că l-a transformat pe Billy Harrow în amorezul lui. Patru. Ceva e al dracului de în neregulă cu universul în momentul ăsta, după cum sunt sigur că ştiţi, şi are de-a face cu calamarul ăla. Deci. Uite care-i misiunea. Vreau război. Vreau teroare. Vreau, în ordine descrescătoare: krakenul sau orice veste despre el; pe Billy Harrow – în viaţă; pe Dane Parnell – mi se rupe cum anume. Subliniez că nu-mi pasă nici cât un rahat de câine ce metode folosiţi. Vreau ca nimeni să nu se mai simtă-n siguranţă până nu capăt ce-mi doresc. Acuma…

Vocea care ieşea din gâtlejul bărbatului bolnăvicios deveni vicleană.

— Pentru asta sunt gata să plătesc o sumă ridicol de mare. Dar numai cu plata la livrare. Treaba-i aşa: nu câştigi – nu-ncasezi. Acceptaţi sau refuzaţi. Pot totuşi să vă spun că acela care îmi aduce krakenul nu va mai trebui să muncească în viaţa lui. Iar Billy Harrow vă va asigura şi el vreo doi ani de vacanţă.

Camera scană din nou încăperea.

— Întrebări?

Bărbatul rimelat care purta semnul svasticii îi trimise unui tovarăş un sms cu o serie de semne de exclamare. Un preot catolic renegat îşi lărgi gulerul. O femeie şaman îi şopti ceva fetişului ei.

— Căcat!

Exclamaţia venea din partea unui tânăr cu aspect paşnic, într-o jachetă tocită, a cărui abilitate extrem de creativă în mânuirea pistolului i-ar fi uluit pe cei mai mulţi dintre cunoscuţii săi.

— Căcat!

O rupse la fugă. Bărbatul vâna pe baza ghidajului empatic, al cărui efect secundar extrem de enervant era, în cazul lui, alergia la lăcomia altor oameni (nu şi a lui, chestie pentru care mulţumea în mod regulat Proniei cereşti). Izbucnirea de lăcomie ce traversase încăperea în

momentul acela fusese atât de puternică, încât nu-şi făcu nicio iluzie că va ajunge la toaletă înainte să înceapă să vomite.

32.

— Asta-i lista cu oamenii care-mi sunt îndatoraţi, nu-s membri ai bisericii şi n-o să-mi dea ţeapă, zise Dane.

Nu erau prea multe nume. Se aflau amândoi într-o ascunzătoare din zona patru, care era şi, simultan, se prefăcea în plan mistic a fi o clădire abandonată. Îl aşteptau pe Wati.

— Ce-i un… aici scrie „cameleon”? întrebă Billy. Numele ăsta îmi sună cunoscut…

Dane zâmbi.

— E Jason. Cel de care ţi-am mai zis. Trece de la o slujbă la alta. Da, ne ştim de mult noi doi.

Zâmbi amintindu-şi.

— O să ne ajute dacă e cazul. Dar Wati e omul nostru de bază, fără niciun dubiu.

— Unde era atelierul ăla unde voia Tatuajul să ajung? întrebă Billy.

— La ce-ţi trebuie să ştii? Ţi-a trecut vreo prostie prin cap, Billy?

— Ce-ar fi aşa o prostie? Tu eşti soldat, nu? Eşti îngrijorat că Tatuajul o să pună mâna pe zeul tău. E vreun motiv pentru care să nu i-o tragem? Ştii că i-aş face orice mi-ar sta în puteri. Vorbesc serios. Şi lui Goss şi Subby. Noi doi vrem acelaşi lucru. Dacă le-o tragem, toată lumea va fi fericită. Mai puţin ei. Or, tocmai asta-i ideea, nu?

— Billy, zise Dane. N-o să luăm cu asalt vizuina Tatuajului. Nu fără o armată. În primul rând, nu ştiu unde e, nu cu certitudine. Aia-i doar una dintre ascunzătorile lui, dar nu ştii niciodată unde o să fie el sau unde o să fie atelierul ăla. Al doilea aspect: ştii paznicii ăia ai lui? Nu-s de neglijat. Şi-n plus, Tatuajul e una dintre marile puteri ale Londrei. Toţi îi datorează favoruri sau bani sau vieţile lor sau altceva. Dacă ne punem cu el, o să ne trezim în căcat până peste cap, chiar dacă dăm de el, ceea ce n-o să reuşim.

— Are…? Poate să…? întrebă Billy rotindu-şi mâinile sugestiv.

— Haruri? Nu de haruri e vorba în cazul lui, ci de bani, inteligenţă şi durere. Uite, cineva a furat krakenul şi nimeni nu ştie cine. Singurul lucru pe care-l ştim e că Tatuajul e la fel de furios ca noi din cauza asta. Ştiu că ai vrea… Dar nu ne putem pierde timpul încercând să-i dăm de urmă. Chestia care l-ar enerva cel mai tare ar fi să punem noi mâna pe kraken. Îmi pare rău, dar Tatuajul e prea mare ca să ne punem cu el. Suntem doar doi inşi. Plus cunoştinţele mele şi visele tale. Ar trebui să începi să visezi în folosul nostru. Nu mai poţi să pretinzi că visele astea

nu-nseamnă nimic: ceea ce vezi e real. Ştii şi tu. Krakenul ne comunică nişte lucruri. Aşa că trebuie să visezi în folosul nostru.

— Orice-oi visa eu, zise Billy prudent, nu cred că-i krakenul.

— La dracu', cine altcineva ar putea fi?

Dane nu era furios, ci implorator.

— Cineva îi face ceva.

Clătină din cap şi închise ochii.

— Poţi să torturezi un zeu mort? întrebă Billy.

— Normal că poţi. Poţi să torturezi un zeu mort. Poţi să torturezi orice. Şi universului nu-i place – d-aia toţi clarvăzătorii sunt bolnavi.

— Trebuie să-i spun lui Marge că Leon a murit.

Dane îşi frecă bărbia.

— Ea ar…

— Nu ştiu ce-i cu ideea asta, frate, spuse Dane fără să-l privească. Dar mai bine uit-o. N-o să vorbeşti cu nimeni. Nu se poate. E pentru binele tău şi-i şi pentru binele ei. Crezi că i-ai face o favoare dacă i-ai trezi interesul pentru toate astea? Ştiu că n-are legătură cu ea, dar…

Billy tăcu, având o senzaţie de neîmplinire.

Pe podea, între ei doi, se afla un pitic de plastic. Îl aşteptau pe Wati. Dane îi arătă lui Billy câteva lovituri cu bastonul folosindu-se de o lingură de lemn, apoi îi demonstră cu încetinitorul lovituri cu pumnul şi prize la gât.

— Te descurci, zise el.

Era cam neatent când îi arăta schemele. Dar când Wati veni în cele din urmă, sosirea sa fu atât de silenţioasă încât niciunul dintre cei doi nu-i bănui prezenţa până când acesta nu vorbi.

— Îmi pare rău c-am întârziat, zise el, cu o voce ca un mârâit din gâtul omuleţului rotofei de plastic. Nişte întâlniri de urgenţă. N-aveţi idee cum e.

— Totu-i în regulă?

— Nici pe departe. Am fost atacaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dane.

— Ştii, situaţia e serioasă şi toată lumea ştie asta, da? Dar au intervenit în forţă şi brutal. Andre e încă în spital.

— Poliţia?

— Nu, erau profesionişti.

— Pinkertoni{88}?

Numele agenţiei ajunsese să simbolizeze mercenarilor spărgători de greve.

— N-au făcut niciun secret din identitatea lor. Erau oamenii Tatuajului.

Dane privi statueta, care-l privi la rândul ei.

— Cred că nu-i aşa o surpriză, zise Dane frecându-şi degetul mare şi arătătorul. Ştim cine-l plăteşte?

— Alege. Nu ducem lipsă de posibili candidaţi. Dar înţelegi ce-nseamnă asta? Înseamnă că ne poartă sâmbetele. Au dus-o până la nivelul unu de alertă.

— Îmi pare rău, prietene. Să ştii că nu eşti singurul. Credeam că ştiu care dintre ascunzătorile mele sunt sigure, spuse Dane. Teuthexul i-a trimis pe unii dintre… Îl mai ţii minte pe Clem?

Wati şuieră încet.

— Asta sigur te dă peste cap, zise el. Eu măcar ştiu că ticăloşii cu care mă lupt nu-mi sunt prieteni. Dac-aş putea, aş arunca un ochi pe-acolo, ca să văd ce pune la cale fosta ta biserică.

— Sunt statui pe toţi pereţii, spuse Billy.

— Există blocaje, zise Dane. Metode care să ţină lumea la distanţă. Sunt prudenţi.

— Trebuie să am grijă de membrii mei, Dane, spuse Wati. Trebuie să câştigăm. Dar se dovedeşte că, vrând-nevrând, oricum sunt în război cu Tatuajul. Dacă-mi atacă membrii, trebuie să-l lovesc şi eu pe el. Dacă principala lui dorinţă e să pună mâna pe kraken, atunci principala mea dorinţă e să-l găsesc înaintea lui. Orice vrea el, eu unul sunt împotrivă.

Cei doi bărbaţi zâmbiră.

Wati chemă o stăncuţă, făcând-o să coboare din înalt până la fereastra bucătăriei. Pasărea lăsă o bucată de hârtie pe bufet, îi ciripi ceva lui Wati şi plecă. Era lista de transportori a lui Dane. Era mult mai mototolită, zgâriată de gheruţe de pasăre şi mâzgălită de înscrisuri stângace cu roşu, albastru şi negru.

— N-a fost greu să aflu informaţia, zise Wati cu accentul lui atemporal. Tehnomanţii se ştiu unii pe alţii. Membrii mei ştiu despre oamenii cu acest soi de haruri, chiar şi-atunci când şefii lor n-au lucrat direct cu ei.

— De ce sunt tăiate numele astea? întrebă Dane. Credeam că Fatima Hussein ar fi fost un bun candidat care să-l fi putut teleporta.

— Cei tăiaţi cu albastru nu-s în ţară.

— Bine. Dar ăştia?

— Ăştia au familiari. Harul lor e atât de legat de ei încât acum, cu greva asta, n-ar fi în stare să transporte o bucată de brânză până-ntr-un sandviş.

— Cum funcţionează asta? întrebă Billy.

— Pe bază de quid pro quo, zise Dane. Ei sunt ochii şi urechile tale

şi mai mult decât atât. Investeşte ceva în animalul tău sau ce-o fi el…

— Magie adică.

— Investeşte în el şi o să extragi mai mult, zise Wati.

Animalele funcţionau pe post de amplificatori.

— Sunt patru persoane despre care credem c-ar fi putut teleporta krakenul: Simon Shaw, Rebecca Salmag, Avocatul şi Aykan Bulevit.

— Pe doi dintre ei îi cunosc, spuse Dane. Simon s-a retras. Aykan e un labagiu. E vreun teleportor printre ei? Urăsc teleportarea.

— Da, dar nu vorbim despre tine, spuse Wati. Vorbim despre zeul tău.

— Despre trupul lui.

— Da, bine. Deci ori e unul dintre ăştia, ori avem de-a face cu ceva ce n-am mai întâlnit, zise Wati. Şi nu-i chiar aşa de uşor să rămâi anonim în Londra.

— Nu că tipu' ăsta, oricine-ar fi, pare să aibă vreo dificultate, spuse Billy.

— Asta aşa-i, zise Wati. Ţine în buzunar ceva în care să pot să intru. Ca să pot să dau de tine repede.

— Ce zici de o păpuşă Bratz[89]? zise Dane.

— Am fost eu şi-n chestii mai nasoale. Dar mai e ceva. Nu-i vorba doar să poţi scoate chestia aia din muzeu. Ci şi să treci de pază. Toţi oamenii ăştia de pe listă sunt transportori, dar niciunul nu-i luptător. Niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să reuşească să treacă de filax.

— Îngerul, zise Dane, îngerul memoriei. Bine, amice, bine, adăugă el văzând expresia lui Billy. Nu ştim mare lucru despre ei. E ceva ce ne depăşeşte. Când a fost furat krakenul, îngeru' ăla a dat-o în bară rău de tot. Trebuia să ştiu câte ceva despre el pentru că lucram la Centru.

Prezenţa unui paznic trimis de credincioşi ar fi putut fi privită, şi unii aşa o şi vedeau, ca o lipsă de respect. Pentru că *Architeuthisul* se afla deja sub pază, protejat alături de restul specimenelor din muzeu.

— Ce înger e ăsta?

— Memofilaxul e îngerul memoriei. Există câte unul în orice palat al memoriei. Dar ăsta a scrântit-o rău de tot.

— Da, dar ce este?

— Crezi că un lucru important cum e memoria nu-şi dezvoltă spini care să-l apere? Asta sunt îngerii, spini.

Sistemele de apărare ale memoriei. Era irelevant din ce erau făcuţi: existenţa şi combativitatea lor erau ceea ce conta.

— Îngerul nu vrea să se dea bătut, zise Wati. Simţi chestia asta în între-spaţiu. E furios. Are senzaţia că a eşuat.

— Păi chiar a eşuat, spuse Dane.

Cel care eşuase era membru al unei vechi cabale născute din fixaţia muzeistică a oraşului. Fiecare muzeu din Londra îşi construise din materiale proprii un înger, o divinitate a lucrurilor a căror amintire o păstra, un mnemofilax. Nu erau tocmai fiinţe, cel puţin nu din perspectiva majorităţii londonezilor, ci funcţii derivate care se considerau fiinţe. Într-un oraş unde puterea fiecărui obiect deriva din forţa sa metaforică, atenţia acordată conţinutului muzeelor le transformase în ţintele preferate ale hoţilor dotaţi cu har. Dar procesul care le investise cu atâta potenţial dăduse naştere şi unor santinele. După fiecare tentativă de furt, ieşeau la suprafaţă zvonuri despre ceea ce-i provocase eşecul. Invadatorii supravieţuitori, cam şifonaţi, spuneau poveşti.

În Muzeul Copilăriei existau trei jucării care-i atacau necruţătoare pe intruşi – un cerc, un titirez şi o consolă video stricată – târându-se sacadat, ca într-un şir de stop cadre. Prin Muzeul Victoria şi Albert patrula, cu un fâlfâit textil ca de aripi, un chip ameninţător, dar cochet, şi şic din olandă şifonată{90}. Aflat în Tooting Bec, Muzeul Maşinilor de Cusut din Londra era apărat de un înger fioros făcut din aţă încâlcită, bobine şi ace de maşină. Iar în Muzeul Istoriei Naturale, specimenele conservate, aliniate în ordinea evoluţiei, erau păzite de ceva descris ca fiind făcut din sticlă şi lichid, dar nu reductibil la acestea.

— Sticlă? spuse Billy. Cred că… Aş fi în stare să jur că l-am auzit.

— Se poate, zise Dane. Mai ales dac-a vrut el să-l auzi.

Dar calamarul fusese furat, iar îngerul înfrânt. Nimeni nu ştia ce însemna asta sau ce pedeapsă atrăgea după sine. Savanţii simţeau o revărsare de regret nepământesc. Spuneau că asta atrăgea după sine ceva teribil. Că îngerii îşi părăseau coridoarele, lăsând în urmă locurile care le dăduseră naştere. Că intrau în luptă în apărarea memoriei, împotriva unei certitudini răuvoitoare ce bântuia pe străzi asemenea morţilor.

— Nu căutăm un simplu transportor, spuse Wati. Ci pe cineva care se poate lupta cu îngerul memoriei şi îl poate înfrânge.

— Dar chiar l-a înfrânt? întrebă Billy. Vorbeşti cu tipul care a găsit un individ într-un borcan.

Se uitară unii la alţii.

— Ne mai trebuie informaţii, spuse Dane.

— Du-te la ghicitori, zise Wati. La londomanţi.

— Ştim ce-o să spună. Ai auzit înregistrarea. Teuthexul deja a discutat cu el…

Dar Dane ezita.

— De ce ne-ar vinde? întrebă Billy.

— Sunt neutri, zise Wati. Nu pot să intervină.

— Ca un soi de Elveţie a magiei? întrebă Billy.

— Nu-s nimic, zise Dane, dar ezitarea i se simţea din nou în voce. Totuşi, ei au fost cei dintâi, nu?

— Da, zise Wati.

— Parc-ar fi din nou oracole, zise Dane. Poate.

— Dar nu-i periculos să ne vadă? Oamenii ar putea să afle, spuse Billy.

— Păi, spuse Dane. Avem cum să-i facem să-şi ţină gura. Asta dacă o să ne ducem la ei…

Aşa îşi câştigau pâinea. Cum altfel ar fi supravieţuit atâta timp în mijlocul jocurilor de putere din Londra? Angajează-i şi, la fel ca doctorii sau ca preoţii catolici, londomanţii erau siliţi să tacă.

33.

Deşi Londra are milioane de locuitori, majoritatea habar n-au despre harta paralelă a Londrei, oraşul harurilor şi al ereziilor. Vieţile de zi cu zi ale acestor oameni nu-s neapărat mai banale decât cele ale magicienilor. Oraşul vizibil îl depăşeşte cu mult în dimensiuni pe cel cvasiinvizibil, şi invizibilul nu-i singurul loc unde se petrec lucruri uimitoare.

În acel moment însă drama se desfăşura în partea mai puţin circulată a metropolei. Pentru majoritatea londonezilor nu se înregistrase nicio schimbare, cu excepţia debutului unui val de depresie, furie şi presimţiri rele. Asta, desigur, nu era bine şi nici de neglijat. Dar pentru cei care trăiau în partea minoritară a oraşului lucrurile deveneau mai periculoase de la o zi la alta. Greva paralizase secţiuni însemnate ale industriei oculte. Economia zeilor şi a monştrilor stagna.

Ziarele acestor locuri secrete – *The Chelsea Picayune, Thames' Unwater Notes, The London Evening Standard* (nu cel cunoscut; celălalt, ziarul mai vechi cu acelaşi nume) – erau pline de prevestiri rele generate de semnele sfârşitului lumii. Consumul de droguri atinse un nivel record. Dava şi Coca, narcotice pentru care magii, dar şi cei fără de har se luptau pe piaţa normală; şi substanţe mai ezoterice, praf colectat din cercurile din lanuri sau din anumite locuri strivite sub povara timpului, ultimul răcnet printre amatorii de colb, dependenţii de ruină şi istorie, drogaţii cu entropie. Ca urmare a cererii, crescuse afluxul de marfă de calitate inferioară, produs măcinat şi compromis de nerăbdare în locul prafului prizabil al ruinelor autentice.

Un grup misterios de independenţi au interceptat un astfel de transport expediat de Tatuaj. Nimeni n-a ajuns să plutească pe aripile

acestui trecut degradat: hoţii au ars, au aruncat în aer sau au îmbibat cu ulei marfa, apoi au dispărut, lăsând în urma lor trupurile pline de găuri ale celor ucişi şi zvonuri despre siluete monstruoase coagulate din materia oraşului.

Pe ziduri inscripţionate cu graffiti, pe aviziere secrete, virtuale sau concrete, pe panouri de plută aflate în birouri neglijabile, frecventate de inşi stranii despre care nu puteai fi chiar sigur că lucrau acolo, se răspândi vestea că „Dane Parnell a fost exilat din sânul Bisericii Zeului Kraken". Ce erezie, ce trădare o fi comis? Biserica se rezuma să declare doar că Dane îşi demonstrase lipsa de credinţă.

Era dimineaţa devreme. Dane şi Billy se aflau afară, lângă districtul comercial al Londrei. Dane era un pachet de nervi. Stătea cu mâinile în buzunarele unde-şi ţinea armele.

„Ne trebuie mai multe informaţii", zisese Dane.

Cannon Street, peste drum de metrou. În sediul abandonat al unei bănci străine era un magazin de articole sportive. Sub postere ale unor bărbaţi într-o formă fizică bună se afla un dulap cu uşi de sticlă şi grilaj de fier ce adăpostea o bucată mare de piatră. Un timp îndelungat, Dane şi Billy îi urmăriră pe cei care veneau şi plecau.

Piatra Londrei. Vechea piatră era întotdeauna suspect de aproape de centrul evenimentelor. Era o bucată din Millarium, miezul megalitic în raport cu care îşi măsurau romanii distanţele. Să te bazezi pe piatra aceea străveche era o tradiţie bizară sau periculoasă, depinde cu cine stăteai de vorbă. Piatra Londrei era o inimă. Oare mai bătea încă?

Da, încă mai bătea, deşi era sclerozată. Billy crezu c-o simte, un ritm îndepărtat, greoi, care făcea sticla să vibreze, ca praful pe un ritm de bas.

Fusese inima puterii şi apăruse mereu de-a lungul istoriei oraşului, dacă ştiai unde să te uiţi. Jack Cade atinsese cu spada lui Piatra Londrei când îşi formulase plângerea împotriva regelui{91}. Asta-i dădea dreptul să vorbească, spusese el, şi ceilalţi îl crezuseră. Ulterior se mirase el oare văzând că situaţia se întoarce împotriva lui? Poate că, după turnura neplăcută a sorţii sale, capul lui privise în jos de pe pod, din suliţa în care fusese înfipt, îşi văzuse trupul sfâşiat în patru şi trimis ca să aibă naţiunea la ce căsca gura şi se gândise năucit: „O, Piatră a Londrei, cinstit vorbind primesc mesaje cam confuze… Poate că, de fapt, n-ar trebui să-i conduc pe rebeli?"

Dar uitată, ascunsă, camuflată sau oricum o fi fost, Piatra era inima, inima era de piatră şi bătea în diferite locuri, ajungând, în cele din urmă, să poposească aici, într-un magazin insalubru de articole sportive,

printre echipamente de crichet.

Dane îl condusese pe Billy la adăpostul umbrelor. Billy simţi că erau, că el era greu de văzut. Într-o alee, punând piciorul pe un colţ de cărămidă şi propulsându-se în mod uimitor în aer, Dane pătrunse ca un Spiderman dolofan în complexul prăpădit. Îi deschise uşa lui Billy. Îl călăuzi prin coridoarele sărăcăcioase din dosul magazinului, pe lângă toalete şi birouri, până într-un loc unde tândălea un tânăr într-un hanorac cu Shakira. Băiatul dădu să-şi bage mâna în buzunar, dar pistolul cu săgeţi al lui Dane era deja afară, aţintit spre fruntea lui.

— Eşti Marcus, nu? zise Dane.

— Ne cunoaştem?

Vocea tânărului era de un calm impresionant.

— Trebuie să intrăm, Marcus. Vrem să vorbim cu ai tăi.

— Aţi fixat o întâlnire?

— Bate la uşa aia din spatele tău, ca un băiat cuminte.

Dar din cauza zgomotului, uşa se deschidea deja, preventiv. Billy auzi pe cineva înjurând.

— Fitch, spuse Dane, ridicând vocea. Londomanţilor! Nimeni nu vrea necazuri. O să-mi pun arma deoparte.

O flutură, astfel ca toţi s-o vadă.

— O pun deoparte.

— Dane Parnell, rosti o voce îmbătrânită. Şi ăla care-i cu tine probabil e Billy Harrow. De ce-ai venit, Dane Parnell? Ce vrei?

— Ce vrea omul de la londomanţi, Fitch? Vrem o consultaţie. Nu prea puteam să facem o programare, nu crezi?

Urmă un moment îndelungat de ezitare, apoi un hohot de râs.

— Nu, cred că nu puteaţi să sunaţi în prealabil. Lasă-i să intre, Marcus.

Înăuntru era un hol managerial. Canapele de la World of Leather, un automat cu băuturi. Rafturi improvizate pline cu manuale şi volume broşate. Un covor ieftin, computere, bibliorafturi. O fereastră situată la nivelul tavanului lăsa înăuntru lumina, precum şi imaginea picioarelor şi roţilor care treceau pe caldarâm, afară. În încăpere erau câţiva oameni. Cei mai mulţi aveau în jur de cincizeci de ani sau mai mult, dar erau şi câţiva mult mai tineri. Bărbaţi şi femei care purtau jachete şi cravate, salopete, vestimentaţie sport jerpelită.

— Dane, zise un bărbat din mijlocul acestui grup.

Era atât de bătrân şi pielea-i era un asemenea talmeş-balmeş de riduri şi pete încât era imposibil să-i ghiceşti etnia. Părea să aibă tenul cenuşiu-închis. Culoarea cimentului. Billy îşi aminti de vocea lui care semăna cu a unui nebun din înregistrarea Teuthexului.

— Fitch, zise Dane cu respect. Saira, i se adresă el unei femei de lângă acesta, o asiatică bine îmbrăcată, de vreo treizeci de ani, cu un aer dur, care-şi încrucişa braţele pe piept. Îmi cer scuze pentru felul în care ne-am făcut intrarea. Am fost… Am putea fi urmăriţi.

— Am auzit… spuse Fitch ai cărui ochi erau larg deschişi şi în permanentă mişcare.

Îşi linse buzele.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu tine şi cu biserica ta şi ne pare tare rău, Dane. E păcat, mare păcat.

— Mulţumesc, spuse Dane.

— Ai fost un prieten al Londrei. Dacă e ceva…

— Mulţumesc.

Un prieten al Londrei. Altă poveste din trecut, îşi zise Billy.

— Nu, nu trebuie să eziţi, zise Fitch. Şi prietenul tău…?

— Trebuie să ne mişcăm rapid, Fitch. Nu putem să stăm prea mult afară.

— Să ştii că-mi dau seama ce faci, zise Fitch cu o urmă de amuzament în voce. Încerci să ne prinzi în capcana propriilor noastre jurăminte.

— Confidenţialitatea, zise Saira.

— Da, am nevoie de tăcerea voastră, aşa e, dar am nevoie şi de o prezicere… Şi pot să contez pe…

— Ştii ce-o să-ţi spunem, zise Saira cu o voce surprinzător de distinsă. Am fost noi reţinuţi în privinţa avertismentelor în ultima vreme? De ce crezi că suntem aşa puţini? Unii dintre noi suferă de rău de viitor.

— Când am luat noi vreodată partea cuiva, Dane? întrebă Fitch.

Londomanţii fuseseră prin preajmă de pe vremea lui Gogmagog şi a lui Corineus{92}, a lui Mithras{93} şi a celorlalţi. Şi ei, şi ordinele surori din celelalte parapsihopolisuri, paristurgii (Dane pronunţase numele pentru Billy în stil franţuzesc, *pariitiurj),* varşovistarhii, berlinimagii, fuseseră întotdeauna şi în mod ostentativ neutri. Numai aşa puteau supravieţui.

Nu erau custozii oraşului: se considerau celulele sale. Erau recrutaţi de tineri şi îşi cultivau harurile în materie de vrăjitorie, modelare, clarviziune şi acele diagnosticări în stare de transă pe care le numeau urbopatie. Nu divinizau Londra, ci o priveau cu respectuoasă neîncredere, canalizându-i nevoile, impulsurile şi revelaţiile.

Nu puteai să ai încredere în Londra. Pentru început, nu era o singură entitate – deşi, în acelaşi timp, exact asta era – şi nu urmărea acelaşi program. Era o entitate metropolitană gestaltică, cuprinzând regiuni ca Hoxton şi Queen's Park, prietenoase cu puterile întunecate, independentul şi mai combativul Walthamstow, Holborn ezitant şi

turnător, componente învrăjbite ale unui întreg, formând împreună un soi de londonitate vizibilă.

— Nimeni nu ne spune exact ce urmează să se întâmple, zise Billy.

— Păi e greu de văzut, zise Fitch. Doar că-i al naibii de… Adică faptul în sine. Că pot să văd ceva.

Billy şi Dane se uitară unul la altul.

— Bine atunci. Vreţi o prevestire. Vreţi să ştiţi ce se întâmplă? Saira, Marcus! Hai să-i ducem pe Dane şi pe Billy să vadă ce putem noi vedea.

Afară, vântul se năpusti asupra lor.

— Ştiţi că suntem căutaţi? îi şopti Billy Sairei.

— Da, zise ea. Aş zice că ne-am prins de chestia asta.

Fuma cu o eleganţă necăutată care-i aminti lui Billy de fetele pe care nu reuşea să le agaţe în timpul şcolii.

— La ce te uiţi? zise ea.

— Mă gândeam la un prieten de-al meu şi la iubita lui. (Aşa era.) Nici măcar nu pot…

Billy îşi plecă privirea.

— El a murit, aşa am ajuns eu aici, şi nu pot să nu mă gândesc la ea, la ce-o fi…

Era adevărat.

— Aş vrea s-o anunţ, nici măcar nu ştie c-a murit.

— Ţi-e dor de el.

— Doamne, da!

Marcus căra o geantă grea.

— Ştiu c-ai prefera să fii înăuntru, Dane, spuse Saira, dar ştii şi tu cum funcţionează lucrurile-astea.

Dane supraveghea cerul şi clădirile. Îşi ţinea mâna în rucsac, încleştată pe pistol. Se strecurară printre vitrine şi bănci, pe lângă chioşcuri cu sendvişuri, în adâncimile City-ului londonez. Evitară arterele principale pline de trecători, majoritatea funcţionari la costum.

Saira trăgea cu coada ochiului la Billy. Acesta nu era prea atent pe unde mergeau. Nu stătea cu ochii în patru, deşi ştia că aşa ar fi trebuit. În acel moment, în acea secundă, era complet cufundat în nefericirea sa, a ceea ce se întâmplase. Urma pur şi simplu sunetul paşilor însoţitorilor săi.

— Fitch, zise Saira şi apoi îi vorbi în şoaptă.

Dane ascultă.

— N-avem timp, spuse el.

Ieşiră pe o arteră mai importantă, lângă o cutie poştală roşie. Billy îl

privi uluit pe Fitch cum îşi pune mâinile pe cutie, la nivelul pântecelui, ca şi cum ar fi palpat un copil nenăscut. Se încordă. Billy se gândi că arăta ca un ins pe punctul de-a se uşura.

— Repede, îi zise lui Billy. N-o să dureze prea mult.

— Nu…

— Vrei să-i spui ceva prietenei prietenului tău, îi zise Saira încet.

— Ce?

— Uită-te ce povară duci cu tine. Vorbeşte cu ea.

„Ce-i cu prostia asta?" se gândi Billy. Saira avea o expresie neutră pe chip, dar bunătatea pe care i-o arăta îl înfuria. Nu era vina ei, ştia asta. „N-o să mă complac în şarada asta", îşi spuse Billy.

— O să te simţi mai bine, zise ea. Nu suntem în Hoxton. E în regulă să faci asta aici.

Londra ca terapie, asta era? Oraşul era totul, de ce nu şi asta? De ce nu-i zorea Dane? Billy se răsuci, exasperat, şi-l văzu pe Dane aşteptând liniştit. La vedere, expus, în criză de timp, îl aştepta pe Billy să facă ce-avea de făcut, de parcă ar fi considerat că era o idee bună.

„Doar n-o să încep să plâng", se gândi Billy, dar gândul ăsta se dovedi o idee proastă care-l sili să-şi întoarcă privirea. Către cutia poştală. Se apropie de ea.

O metaforă destul de slabă, această corespondenţă atât de evidentă: era pe punctul *să transmită un mesaj* prin canalele tradiţionale ale oraşului. Se simţea absurd şi plin de resentimente, dar tot nu se putea uita la cei care-l aşteptau şi nu se putea gândi în continuare decât la Leon şi, cu o oarecare vinovăţie, la Marge. Oamenii treceau, dar niciunul nu se uita la el. Privi în întunericul din fanta cutiei poştale.

Billy se aplecă. Îşi apropie gura de fantă. Londra ca terapie. Şopti în interiorul cutiei:

— Leon… zise el, înghiţind în sec. Marge, îmi pare rău. Leon a murit. L-a omorât cineva. Fac ce pot ca să… A murit. Marge, îmi pare rău. Nu te băga, bine? Fac ce pot. Tu ai grijă de tine.

De ce-l obligaseră să facă asta? În beneficiul cui era? Îşi apăsă fruntea de metal, crezând că va izbucni în plâns, dar îşi şopti încă o dată mesajul, rememorând scena aceea pe care de-abia şi-o putea aminti, confruntarea dintre Leon şi Goss şi dispariţia lui Leon. Şi nu-i mai venea să plângă. De fapt, se simţea de parcă ar fi aruncat ceva prin fantă.

— Te simţi mai bine? îl întrebă Dane când se îndepărtă de cutia poştală. Arăţi mai bine.

Billy nu zise nimic. Nici Saira nu zise nimic, dar era ceva în felul în

care nu se uita la el.

— Aici, spuse Fitch.

Se aflau într-o fundătură plină de gunoaie. Dincolo de un panou de lemn, macarale se mişcau ca nişte creaturi preistorice. Se auzeau vibraţia şi scrâşnetul unor utilaje industriale şi strigătele muncitorilor.

— N-o să ne audă nimeni.

Fitch îşi deschise geanta. Scoase o salopetă, nişte ochelari de protecţie, o mască de gaze, o rangă şi un polizor îndelung folosit. O apariţie foarte stranie pentru cineva atât de fragil. Dane îi spusese lui Billy: „Marcus are ceva de-a face cu anticorpii, Saira e plastician, dar Fitch e şeful, chiar dacă e prea bătrân pentru asta, fiindcă el e haruspexul." Şi, văzând expresia nedumerită a lui Billy, adăugase: „Adică citeşte în măruntaie."

Fitch oferea acum imaginea unui bătrân îmbrăcat în echipament de protecţie. Porni polizorul. Cu un scrâşnet de metal şi ciment, trasă o linie pe pavaj. De sub lamă se ivi sânge.

— Iisuse Cristoase! zise Billy sărind înapoi.

Fitch trecu din nou lama de-a lungul tăieturii. Un jet de pulbere de ciment amestecată cu picături de sânge îl stropi. Lăsă deoparte polizorul care picura. Strecură ranga în despicătura roşie şi umedă şi apăsă pe ea cu mai multă forţă decât l-ai fi crezut capabil. Piatra de pavaj se desfăcu.

Din despicătură se revărsară maţe. Colaci de intestine vineţii şi însângerate se înălţară umezi dintr-o masă cărnoasă.

Billy crezuse că măruntaiele oraşului aveau să constea în pământ răscolit, rădăcini şi ţevărie care de obicei nu se vedea. Crezuse că Fitch o să aducă la suprafaţă un cuib de sârme, viermi şi conducte pe care să-l interpreteze. Literalismul harului îl şocă.

Fitch murmură. Pipăi încâlceala cu degetele, cu atingeri uşoare de pianist, abia deplasând tuburile fibroase, cercetând unghiurile pe care le făceau între ele colacii viscerelor Londrei, privind în sus de parcă acestea ar fi reflectat ceva aflat pe cerul de deasupra.

— Ia te uită, ia te uită, zise el. Uite, uite, uite. Vezi? Vezi ce spuneam noi? E la fel de fiecare dată.

Indică forme în grămada de măruntaie:

— Uite.

Maţele se mişcară.

— Totul se sfârşeşte. Ceva urcă la suprafaţă. *Krakenul.*

Billy şi Dane priveau ţintă. Era asta o noutate? Krakenul?

— Şi uite. Focul. Mereu, focul. Krakenul şi toate borcanele-alea. Apoi

flăcări.

Măruntaiele căpătaseră o culoare cenuşie. Se scurgeau unele într-altele, materia lor contopindu-se.

— Fitch, avem nevoie de mai multe detalii, spuse Dane. Trebuie să ştim exact ce anume vedeţi voi toţi…

Dar nu mai puteai de-acum să stăpâneşti, să stăvileşti sau să dirijezi torentul lui Fitch.

— Focul cuprinde totul, zise el, şi krakenul e în mişcare şi focul cuprinde totul, sticla ia foc şi se transformă într-un nor de nisip. Şi totul piere, de-acum.

Ghemul de măruntaie se dizolva într-o grămadă de zgură, transformându-se în ciment.

— *Absolut totul piere.* Nu numai ce-i aici. Arde de-a-ndoaselea. Lumea se duce şi ea, cerul, apa, oraşul. Londra piere. Şi nu numai că piere, dar nici n-a existat vreodată. Totul.

— *Nu* aşa trebuia să se termine, şopti Dane.

Acesta nu era sfârşitul teuthic cel mult aşteptat.

— *Totul,* zise Fitch. *A dispărut.* Pentru *totdeauna.* Şi *dintotdeauna.* În flăcări.

Degetul său se opri deasupra a ceea ce era de-acum o grămadă de beton diform care se întărea. Îşi ridică privirea. Inima lui Billy îşi accelerase bătăile când cuvântarea bătrânului atinsese punctul culminant.

— Totul se sfârşeşte, zise Fitch. Şi toate celelalte posibiluri care ar trebui să existe şi să se opună se usucă unul câte unul.

Închise ochii.

— Krakenul arde şi borcanele şi acvariile ard şi-apoi focul cuprinde totul şi după aceea nu mai e nimic, niciodată.

34.

Kath Collingswood se afla într-o cameră de depozitare fără ferestre, ca o căsuţă de păpuşi uitată în mijlocul staţiei Neasden. Baron o privea prin sticla securizată a uşii. O mai văzuse şi altădată pe Collingswood efectuând această operaţiune. Avea o metodologie proprie. Vardy era şi el acolo, mai în spate, cu braţele încrucişate, privind peste umărul lui Baron.

Camera era plină de praf. Collingswood credea că această descuamare, prezenţa acestor celule moarte ale timpului, era eficace. Nu putea fi sigură. Reproducea cât mai multe dintre circumstanţele celui dintâi succes pe care-l avusese, ştiind că fiecare dintre ele putea să nu fie, de fapt, decât o superstiţie şi ea un soi de şoarece într-o

cameră skineriană[94]. Ca urmare, stiva de cutii goale de carton din colţ fusese lăsată aşa cum era de luni întregi. Când Baron răsturnase din greşeală una dintre ele, Collingswood tunase şi fulgerase, apoi petrecuse minute în şir încercând să reconstruiască grămada aşa cum fusese, în caz că anumite unghiuri ar fi avut vreo forţă anume.

— Wati n-o să vină încoace nici dac-ar putea, îi zisese ea lui Baron.

Amplasaseră talismane menite să împiedice figurinele şi jucăriile din secţia de poliţie să găzduiască autostopişti.

— Trebuie să-l prindem în mediul unde trăieşte.

Nu în statui – acelea erau momentele lui de odihnă. Wati trăia într-una dintre infinitele iteraţii ale eterului.

În mijlocul încăperii luminate de un neon se afla o grămadă de obiecte magice: un mangal în care ardea un foc colorat alchimic, un scaun pe care se aflau sticluţe cu sânge, cuvinte în limbi străvechi scrise pe anumite tipuri de hârtie. Trei televizoare vechi, aprinse înconjurau ansamblul, emiţând electricitate statică în direcţia acestuia.

— Acum, îi zise Baron lui Vardy pe un ton de conversaţie, vine BPD-ul.

Collingswood picură câţiva stropi de sânge pe foc. Răsturnă în el nişte urne micuţe cu cenuşă. Focul se înteţi. Adăugă hârtii. Flăcările îşi schimbară culoarea.

Luminile de neon stricau atmosfera incantaţiei, oferind umbrelor prea puţine locuri în care să se adune sau să se ascundă, dar umbrele se descurcau. Petice de aer murdar se învolburară. Collingswood murmură. Apăsă butonul unei telecomenzi şi televizoarele începură să difuzeze în direcţia focului pelicule uzate. Sunetul era încet, dar audibil – teme muzicale stridente, întreruperi bruşte, voci agresive de bărbaţi.

— Ofiţeri, zise Collingswood. Datoria vă cheamă.

Lucruri ca nişte adieri se încolăciră bombănind în jurul focului ce se înteţea.

— *Renunţă,* auzi ea o şoaptă.

Collingswood aruncă două casete video pe foc. Acestea scoaseră un fum dens, închegat, şi întunericimile se scufundară prin el. Se auziră şuierături de plăcere. Collingswood dădu televizoarele mai tare. Lucrurile începură să ţipe. Vardy clătină din cap.

— Poţi să zici ce vrei, spuse Baron, dar e deşteaptă foc că s-a gândit la asta.

— Doar pentru că aţi murit, le zise Collingswood nimicurilor murmurânde, nu înseamnă că nu mai sunteţi de serviciu.

Nimicurile bolboroseau la vederea bărbaţilor duri cu tunsori

demodate, a urmăririlor de maşini de pe ecran şi a bătăilor cu pumnii. Collingswood mai aruncă pe foc o casetă video şi nişte cărţi. Umbrele croncăniră.

BPD, aşa le spusese Baron prezenţelor pe care le invoca ea. Brigada Poliţiştilor Decedaţi.

Sunt mii de feluri de a-l locui, dar eterul, acel între-spaţiu, este întotdeauna ceea ce este. Iar stafiile, spiritele şi sufletele visătorilor lucizi se înghesuie unele pe lângă altele într-o ecologie acorporală complexă. Cine ar fi putut să-l încolţească mai bine pe Wati, subversivul fără trup, decât nişte forţe de ordine decorporalizate?

— Haideţi, domnilor poliţişti, zise Collingswood. Aş zice că pentru asta trăiţi, dar ar fi cam de prost gust.

Împinse pe rând televizoarele mai aproape de flăcări. Poliţiştii-umbre descriseră spirale deasupra focului. Lătrau ca nişte foci spectrale.

Cacofonia unor vechi seriale de televiziune suprapuse unele peste altele. Ecranele televizoarelor se înnegriră, apoi, mai întâi unul, urmat însă imediat de celelalte, scoase un bang şi încetă să mai emită. Din aerisirile lor ieşi fum, apoi intră înapoi sub presiunea membrilor BPD, care inversară gradientul de temperatură al televizoarelor, trăncănind.

pe cân. Un mârâit în tăcerea bruscă din încăpere.

pe cân avansam pe trada prinşipală

las-o baltă, auzi Collingswood, *seara, seara bună tuturor, i-un pederast, dom serjent, căzt pe scări, pe cân avansam pe trada prinşipală*

— Bine, zise ea. Ofiţer Smith, ofiţer Brown şi ofiţer Jones. Voi trei sunteţi eroi. Aţi făcut sacrificiul suprem pentru poliţie. La datorie.

Fantomele de fum murdar fluctuau, când vizibile, când invizibile, aşteptând mândre.

— Acum aveţi şansa s-o faceţi din nou, zise ea. Să munciţi pentru pensiile alea pe care n-aţi ajuns să le mai primiţi, nu?

Ridică un dosar gros.

— Aveţi aici toate informaţiile pe care le-am adunat până acum în cazul ăsta. Căutăm un anumit băiat rău pe nume Wati. Îşi cam face de cap Wati ăsta. Vrem să-l punem cu botul pe labe.

wati wati? zise o voce care ieşea din fum. *Nome de pederast nome de paki*[95] *cin'e curva asta de wati?*

— Staţi un pic, spuse Collingswood.

gunoiu tot gunoi, auzi ea, *împuţitu să prindem labagiu.* Lăsă dosarul să cadă în flăcări, *fă-mă mândru.*

Creaturile fantomatice scoaseră ah-uri de parcă s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă. Făcură eterul să se învolbureze şi Collingswood

simţi c-o mănâncă pielea.

„Fantome", se gândi ea. „Da' de unde."

Era un truc murdar, care se baza chiar pe victimele fraierite. O acţiune de persuadare. Lucrurile acestea pe care le crease, compuse din amintiri neclare, dar pline de mândrie despre glume la popotă, răufăcători capturaţi, târfe obraznice puse la locul lor cu câteva palme, birouri pline de fum şi morţi murdare, triste şi onorabile, nu existaseră până cu câteva minute mai înainte.

Fantomele erau complicate. Reziduurile unui suflet uman, ale oricărui suflet uman, erau prea complexe, contradictorii şi încăpăţânate, ca să nu mai zicem şi traumatizate de moarte, pentru a face ce li s-ar fi cerut. În rarele cazuri, absolut întâmplătoare, în care moartea nu era sfârşitul, nu puteai şti ce aspecte, ce faţete renegate ale personalităţii puteau prevala asupra celorlalte în această identitate postumă.

Nu este un paradox al bântuirilor – ci doar le pare aşa celor vii – că fantomele nu mai prezintă adesea nicio asemănare cu viii ale căror vestigii sunt: că un copil vizitat de un unchi blajin şi mult iubit, mort de cancer, poate fi îngrozit de hărţuielile pline de cruzime şi ranchiună ale umbrei acestuia; că spiritul reîntors al cine ştie cărui ticălos care teroriza pe toată lumea se mulţumeşte să zâmbească şi să încerce, prin intervenţii ectoplasmice stângace, să hrănească pisica pe care trupul lui de carne o luase mai înainte la şuturi. Chiar dacă ar fi fost capabilă să invoce spiritul celui mai tenace, mai respectat şi mai neînduplecat poliţist al Brigăzii Mobile din ultimii treizeci de ani, Collingswood s-ar fi putut pomeni cu spiritul unui estet melancolic sau al unui copil smiorcăit de cinci ani. Ca urmare, experienţa şi verva generaţiilor de morţi reali nu-i erau la îndemână.

Mai avea o opţiune. Să asambleze la repezeală câteva funcţiuni poliţieneşti rudimentare care se *credeau* fantome.

Fără îndoială, în tot amestecul era şi ceva materie sufletească ce aparţinea cu adevărat unor ofiţeri decedaţi. O bază, un fundament de gândire poliţienească. Toată şmecheria, din câte descoperise Collingswood, era să te menţii în sfera generalităţilor. Să fii cât mai abstract posibil. Putea asambla laolaltă crâmpeie de forţă supranaturală cu ajutorul voinţei, tehnicii, a câtorva amintiri reziduale şi, mai presus de toate, cu ajutorul imaginilor, cu cât mai puţin subtile cu atât mai bine. Aşa se explicau manualele ieftine de procedură poliţienească pe care le arsese. Aşa se explicau televizoarele şi casetele video cu episoade din *The Sweeney* şi *Profesioniştii,* condimentate cu puţin *Dixon*[96] pentru nota de ipocrizie necesară, totul amestecat într-un vis absurd despre vârsta de aur a poliţiei, care

învăţase funcţiile ei spectrale ce să facă şi cum să fie.

Nu era loc de nuanţe aici. Pe Collingswood n-o interesau acordajele fine ale epocii post-Lawrence[97], antrenarea sensibilităţii, relaţionarea cu comunitatea. Era vorba despre fanteziile oraşului. O versiune a fetişizaţilor ani ’70, populată cu bărbaţi pe cinste. În foc zbură un DVD cu *Viaţa pe Marte.*

Collingswood voia astfel să motiveze întru existenţă nişte clişee entuziaste şi tenace care să creadă în ele însele. Se auzi alunecând în limbajul absurd pe care-l foloseau funcţiile, cu pronunţiile kitsch şi tărăgănarea exagerată a accentului londonez.

— Iată, domnii mei, zise ea. Asta vă e misiunea. Wati. Ultima adresă cunoscută: orice nenorocită de statuie. Ocupaţia curentă: să ne complice nouă vieţile.

Nu trebuia şi nu puteau fi cu adevărat inteligente aceste false spirite; aveau însă un soi de viclenie răutăcioasă şi intelectul cumulat al anilor de plăsmuiri fabricate de scenarişti.

ticălosu’, îi auzi ea. *Uită-te la căcatu’ ăsta,* răbufni cenuşa dosarului, *arestaţi-l pe vagabond, ore suplimentare, aiurea, gunoiu, şefu, dom sergent, avansăm pe strada principală.*

Cotcodăceau cuvintele. Murmurau pe tonuri conspirative, comparând notiţe inexistente. Collingswood îi auzi rostind numele celor implicaţi – *wati billy dane adler archie teuthex futu-i mă-sa* – pe măsură ce le aflau din dosarele care ardeau.

Prezenţa sau prezenţele – tot treceau de la unicitate la pluralitate – dispăru din câmpul simţurilor ei şi din încăpere.

pe focu’ iadului, auzi Collingswood. *Ce-l aşteaptă p-ăsta.*

— Buun, zise pe când ei plecau şi mirosul de lucruri arse şi de televizoare prăjite, nemaigravitând în jurul lor, începea să umple încăperea. Aduceţi-l încoace. Nu-l… ştiţi voi. Trebuie să-l arestaţi pe ticălosu’ ăla mic. Trebuie să-i punem câteva întrebări.

Marge merse în toate locurile despre care-şi imaginase c-ar fi putut avea vreo legătură cu Leon sau Billy şi lipi anunţuri fotocopiate. O oră şi jumătate de lucru pe laptopul ei, două jpeg-uri şi un layout de bază: *l-aţi văzut pe aceşti bărbaţi?* Le trecu numele precum şi numărul unui telefon mobil pe care-l cumpărase special pentru această căutare.

Ţintui afişele de copaci, le lipi pe panourile cu anunţuri ale standurilor de ziare, pe laturile cutiilor poştale. Preţ de o zi sau două ar fi putut chiar spune că aborda situaţia pe cât de normal putea cineva s-o facă, date fiind circumstanţele. Ar fi spus că, deşi a-şi pierde iubitul într-un mod atât de năucitor şi a fi ulterior ameninţată de fiinţele acelea

înspăimântătoare era îngrozitor, uneori lucruri groaznice se mai întâmplau.

Marge încetă să-şi mai spună asta când trecu o zi şi încă o zi şi ea nu se duse la poliţie să povestească incidentul. Pentru că… şi aici îi veni greu să găsească cuvintele potrivite. Pentru că ceva se schimbase în lume.

Poliţiştii ăia. Fuseseră nerăbdători să obţină răspunsuri, fascinaţi de ea ca de un specimen, dar nu simţise din partea niciunuia vreo umbră de preocupare faţă de soarta ei. Era evident că aveau o urgenţă de rezolvat. Era de asemenea sigură, realiză ea, că misiunea lor n-avea nicio legătură cu siguranţa ei.

Ce era cu toate astea? „Ce naiba se întâmplă?" se întrebă ea.

Se simţea prizonieră, captivă într-o ţesătură care se întindea. La serviciu recepta lucrurile ca printr-un filtru. Acasă nimic nu funcţiona cum trebuie. Apa de la robinete o stropea, întreruptă de bule de aer. Vântul părea decis să se izbească de pereţii şi ferestrele ei mai violent ca de obicei. Noaptea, semnalul televizorului era foarte prost, iar felinarul stradal de lângă locuinţa ei se aprindea şi se stingea, ridicol de defect, imperfect.

Marginalia îşi petrecu mai multe seri tot ridicându-se de pe canapea şi ducându-se să se uite pe geam, de parcă Leon – sau Billy, care apărea nu doar o dată în aceste reverii sau ce-or fi fost ele – ar fi putut fi afară, rezemat de stâlpul felinarului, aşteptând. Dar nu vedea decât trecătorii, luminile nocturne ale băcăniei de alături şi stâlpul de care nu se rezema nimeni.

Abia după multe ore de stins-aprins, ca un soi de efect scenic întrevăzut printre draperiile ei, într-o noapte, Marge, enervată, dădu atenţie luminii stradale şi înţelese tresărind, epifanie care o făcu să se clatine şi să se sprijine de perete, că fluctuaţiile acesteia nu erau întâmplătoare.

Remarcă repetiţia. Rămase nemişcată minute în şir, privind, numărând şi în cele din urmă, cu reţinere, de parcă a face asta însemna să admită ceva ce nu voia, începu să ia notiţe. Becul stradal se aprindea, se stingea. Sclipire sclipire. Repede, încet, strălucire mai îndelungată. Aprins stins aprins-aprins-aprins stins aprins stins aprins stins, apoi o diminuare lentă a luminii şi o nouă repetare a secvenţei.

Ce altceva ar fi putut fi? Semnale lungi şi scurte într-o combinaţie premeditată. Stâlpul de iluminat îşi transmitea lumina către ea în Codul Morse.

Găsi codul online. Stâlpul de iluminat spunea LEON E MORT LEON E MORT LEON E MORT.

Marge îl făcu să repete mesajul de mai multe ori. Pe parcursul acelor lungi minute, nu se gândi la ceea ce simţea. „Leon e mort”, şopti. Încercă să nu se gândească la sensul cuvintelor, asigurându-se numai că tradusese corect scânteierile acelea sacadate.

Se aşeză. Era şocată, fireşte, de felul absurd în care primise mesajul; iar cuvintele însele, conţinutul lor, explicaţia dispariţiei lui Leon, nu le mai putea dezauzi acum, nu le putea ţine la distanţă. Marge îşi dădu seama că plângea. Plânse îndelung, aproape fără un sunet, şocată.

Sincronizată de-acum cu ritmul luminii de-afară, fu imediat conştientă de o ultimă, subită schimbare. Luă legenda Codului Morse, cu lacrimile picurându-i pe ea. Ultima frază stâlpul de iluminat o repetă numai de două ori. „NU TE BĂGA”, citi ea.

Scâncind nefericită, mişcându-se ca printr-o substanţă gelatinoasă, Marge se aşeză la computer şi începu să cerceteze. Nicio clipă măcar nu-i trecu prin cap să se supună ultimei indicaţii pe care o primise.

35.

Deasupra Londrei pluteau hârtii.

Era noapte. Bucăţi de hârtie se împrăştiau de pe One Canada Square{98} din Canary Wharf. În vârful acoperişului în formă de piramidă, încununare a acestei nesuferite clădiri falice, stătea o femeie. I-ar fi fost mai uşor să capete acces în BT Tower{99}, dar aici se afla cu patruzeci şi şapte de metri mai sus. Topografia harului era complicată.

Vremea BT Tower trecuse. Femeia îşi amintea de momentul în care acest minaret, cu inelul lui de antene şi transmiţătoare, ţinuse Londra la locul ei. Luni în şir, ţinuse priponite energii oculte pe care forţe negative voiau să le răspândească. Energiile a şase dintre cei mai puternici utilizatori de haruri – combinate cu gândurile tovarăşilor lor din Cracovia, Mumbai şi dubiosul orăşel Magogville – fuseseră canalizate de-a lungul săgeţii turnului şi eliberate într-un fascicul concentrat, care spulberase cel mai mare pericol DezLocalizat pentru şaptezeci şi şapte de ani.

Şi pentru asta căpătase clădirea vreun mulţumesc? Păi da, dar numai din partea celor puţini care ştiau ce făcuse. Acum, BT Tower era o armă depăşită.

Canary Wharf se născuse muribund: aceasta era sursa puterilor sale dubioase. În acei falimentari ani ’90, când etajele sale superioare rămăseseră pustii, paragina lor luxoasă se dovedise un loc numai bun pentru modelarea realităţii. Când în cele din urmă dezvoltatorii reveniseră, fuseseră şocaţi la vederea urmelor de sigilii, a arsurilor de

lumânare şi a petelor de sânge rezistente la orice înălbitor, care ar fi putut fi şi-acum descoperite dacă s-ar fi uitat cineva sub acele mochete incredibil de urâte.

Femeia stătea lângă semnalul luminos ce clipea în permanenţă în vârful turnului. Se legăna fără teamă în bătaia vântului. Rafalele o loveau din toate părţile şi clipea ca să-şi alunge lacrimile provocate de frig. Îşi băgă mâna în geantă şi scoase nişte avioane de hârtie.

Le aruncă peste marginea acoperişului. Acestea descriseră arcuri prin aer, suprafeţele lor pliate purtându-le, aerodinamice, prin întuneric, luminate pe dedesubt de neoanele stradale. Avioanele se înscriseră în curenţii de aer. Micuţele lucruri aveau treabă. Se înălţară către lună ca nişte fluturi de noapte. Porniră în căutare pe deasupra nivelului autobuzelor, scufundându-se înspre lumina felinarelor.

Se călăuzeau după capricii – intuiţii londoneze. Întorcând la curbe, ocolind sensurile giratorii, luând-o în sus pe străzile cu sens unic. Pe Westway, unul dintre ele descrise o spirală pe deasupra şi pe dedesubtul marii autostrăzi suspendate, cuprins de ceva ce nu putea fi altceva decât plăcere.

Multe se pierdură. O înălţare prost calculată putea însemna o oprire brutală într-un gard de sârmă. Un atac din partea unei bufniţe londoneze confuze lăsă în urmă bucăţele de hârtie cernându-se pe trotuar. Unul câte unul, în cele din urmă, se răsuciră pe deasupra acoperişurilor, îndreptându-se într-o nouă direcţie – nu înapoi de unde veniseră, ci către casă.

Femeia care le trimisese era deja acolo să le întâmpine. Traversase ea însăşi oraşul, mai iute şi folosind mijloace obişnuite, şi le aştepta. Le prinse, unul câte unul, pe măsură ce orele treceau. Folosi cuţitul pe fiecare, râcâind sau tăind cât de strâns putea mesajele înscrise. Adună un teanc de cuvinte. Scrisul desprins de pe hârtie zăcea în jurul ei în înlănţuiri stranii.

Avioanele care nu reuşiseră să ajungă acasă îşi grăbiră descompunerea în rigole, dar nu reuşiră să dispară chiar instantaneu. Lăsară în urmă deşeuri oculte.

— Bună, Vardy.

Collingswood intră în biroul înghesuit al USIIFS.

— Unde-i Baron? Ticălosu' nu răspunde la telefon. Ce faci?

Vardy scria ceva la computer.

— Vardy, te uiţi la poze cu pisici?

Trase cu ochiul la computerul lui peste marginea ecranului. El o privi fără simpatie.

— Pot să primeşte calamar înapoi? zise ea. Nuuuu! Ei furat calamarul meu.

— N-ai voie să fumezi aici.

— Şi totuşi uite, zise ea. Şi totuşi uite, futu-i mă-sa!

Trase un fum. El o privi cu o antipatie calmă.

— În ce hal a ajuns şi lumea asta, aşa-i? zise ea.

— Da, întocmai.

Collingswood îl sună din nou pe Baron şi din nou îi ceru căsuţei lui vocale să-i telefoneze de urgenţă.

— Deci, ai aflat ceva? întrebă ea. Cine-i în spatele furtului nostru furtunos?

Vardy ridică din umeri. Era logat pe nişte chatroom-uri secrete, frecventate de cei cu înclinaţii magice sau cultice. Bătea în tastatură cu ochii în ecran. Collingswood nu zise nimic. Rămase exact unde era. El încercă s-o ignore, dar nu reuşi.

— Sunt tot felul de şoapte, spuse el în cele din urmă. Zvonuri despre Tatuaj. Şi sunt oameni pe care nu i-am mai văzut. Useri pe care nu-i cunosc. Bodogănind despre Grisamentum, spuse el şi o privi gânditor. Se spune că de când a murit el totul a luat-o razna. Că nu mai există o contragreutate.

— Tatuajul tot nu apare pe radar?

— Ba din contră. E peste tot pe radar, dar asta-i o altă faţetă a aceleiaşi probleme, în sensul că nu pot să-l localizez. Din câte am aflat a… să zicem subcontractat nişte agenţi? Freelanceri?… care să-l caute pe Billy Harrow şi pe amicu' lui, disidentul ăla krakenist.

— Billy, Billy, sfărâmător de inimi, zise Collingswood, bătând darabana pe birou cu unghiile pe care avea pictate mici desene.

— Se pare că acum totul e posibil, spuse Vardy. Ceea ce nu prea ne e de ajutor. Şi în spatele tuturor acestor lucruri, nu ştiu… e în continuare toată asta…

Făcu mişcări ample, vagi cu braţele.

— Ceva fascinant.

Părea realmente încântat.

— Ceva mare, mare de tot. Toată precipitarea asta are *o forţă* anume. Totul capătă viteză.

— Bine, înainte să intri în transa ta voodoo, zise Collingswood punându-i o fotocopie în faţă, verifică şi rahatu' ăsta.

— Ce-i asta?

Vardy se aplecă deasupra mesajului despăturit. Citi ce era scris.

— Ce-i asta? zise el încet.

— O ditamai grămada de avioane de hârtie. Pretutindeni. Ce-i cu

ele? Ai idee?

Vardy nu zise nimic. Examina cu atenţie scrisul mărunt.

Afară, într-una dintre nenumăratele zone întunecate ale oraşului, unul dintre avioane îşi găsise ţinta. O văzu şi o urmări, ţinându-se după cei doi bărbaţi care se deplasau repede şi în linişte pe aleile de pe lângă canale către o direcţie uşor de uitat. Le dădu ocol; compară; în cele din urmă, fu sigur; ţinti; se apropie.

— Ce zici despre toată chestia asta cu londomanţii? zise Billy. Despre ce-au văzut? Nu mi se pare c-am aflat nimic nou.

Dane ridică din umeri.

— I-ai auzit la fel de bine ca mine.

— Cum am zis, nimic nou.

— Ei sunt primii care-au văzut ce se-ntâmplă. Trebuia să încercăm.

— Dar ce facem în privinţa asta?

— Nu facem nimic în privinţa asta. Care asta, în primul rând? Hai să-ţi povestesc ceva.

Bunicul lui, zise Dane, supravieţuise unor bătălii teribile, şi asta nu doar o dată. Când se terminase cel de-al Doilea Război Mondial, marile conflicte religioase din Londra continuaseră, şi Biserica Zeului Kraken se trezise într-o încleştare sângeroasă cu discipolii Leviatanului. Căngi din oase de balenă versus bice tentaculare, până când Parnell senior luase cu asalt plajele inundabile din Essex ucigându-l pe vicarul Leviatanului pe pământ. Când fusese descoperit, cadavrul acestuia era acoperit de remore, moarte şi ele, atârnând de trupul lui ca nişte bulbi solzoşi.

Aceste istorii, poveştile astea transformate în anecdote de cârciumă, spuse pe tonul amabil al unui beţivan pus pe cacealmale erau singurele demonstraţii de credinţă la care asistase Dane.

— Nu era vorba de cruzime, aşa mi-a zis, relată Dane. Nu era nimic personal. La fel cum trebuie să fi fost şi-n paradisul de dedesubt.

Paradisul întunecat şi îngheţat din adâncuri, unde zeii, sfinţii şi balenele se luptau între ei.

— Dar erau şi alţii la care nu te-ai fi aşteptat.

O bătălie sângeroasă împotriva Pendulei, împotriva nucleului dur al Shiv Sena, împotriva Surorilor Laterale.

— „Şi asta nu-i uşor, fiule”, îl cită Dane pe bunicul său, „când toţi pereţii devin podele şi cazi îndelung, paralel cu pământul. Ştii ce-am făcut? Nimic. Le-am lăsat pe scorpiile alea laterale să vină ele la mine. Mişcarea care arată a nemişcare. Ai auzit de ea? Cine te-a făcut, băiete?”

— Credeam că nu-ţi place toată chestia asta cu „mişcarea care arată a nemişcare”, spuse Billy.

— Ei, câteodată doar, zise Dane. Numai fiindcă cineva se foloseşte greşit de un lucru nu înseamnă că lucrul ăla e inutil.

Mai des decât înainte, Billy auzea ceva clinchetind în urma lui. Un avion de hârtie se ivi din noapte şi ateriză în mâna lui Dane. Acesta se opri. Îl privi mai întâi pe Billy, apoi îşi coborî ochii spre hârtie. Era o coală A4, rece şi întărită de frig. Pe ea era scris mărunt, cu litere subţiri şi cenuşii: „ACOLO UNDE AM STAT DE VORBĂ ATUNCI & M-AI REFUZAT, ŞI AM NEVOIE SĂ VORBESC CU TINE. SUNT ACOLO ÎN FIECARE NOAPTE @ 9.”

— O, futu-i, şopti Dane. Iad abisal al luştelor{100}, cerneală şi rahat! Să fiu al dracului! Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat?

— E Grisamentum!

Dane îl privi fix pe Billy.

Ce se simţea în vocea lui? Poate jubilaţie.

— Ai zis că e mort.

— Este. Era.

— Aş zice că nu.

— Am fost acolo, zise Dane. Am întâlnit-o pe femeia la care a apelat… L-am văzut ars.

— Cum a…? De unde-a venit biletul ăsta?

— Din senin. Nu ştiu.

Dane aproape că se clătina.

— De unde ştii că-i de la el?

— După conţinut. Nimeni nu ştie că ne-am întâlnit.

— De ce v-aţi întâlnit?

— Voia să lucrez pentru el. L-am refuzat. Sunt omul krakenului. N-am făcut-o niciodată pentru bani. A înţeles. Doamne!

Dane continua să clatine din cap.

— Ce vrea?

— Nu ştiu.

— O să mergem?

— La dracu’, *da,* o să mergem. Sigur că da. Trebuie să aflăm ce se întâmplă. Unde-a fost şi…

— Dar dacă el l-a luat?

Auzind asta, Dane îl ţintui cu privirea pe Billy.

— Ei, haide, zise Billy. Dacă el a furat calamarul?

— Nu se poate…

— Cum adică *nu* se poate? De ce nu?
— Ei, asta o să aflăm, nu?

36.

Existau pichete de insecte, pichete de păsări, pichete de praf vag animat. Erau cercuri de pisici şi câini aflaţi în grevă, pichete clandestine de păpuşi ca nişte picnicuri imobile şi prăfuite; şi marionete de carne, pichete de făpturi care arătau şi în unele cazuri chiar fuseseră cândva oameni.

Nu toţi familiarii aveau trupuri. Dar până şi acei asistenţi magici care scăpaseră legilor fizicului erau în grevă. Iată, aşadar, un pichet în neexistenţă. Un cheag de vectori furioşi, o undă de cocleală în aer, o variabilă excitabilă. De obicei, în spaţiul-timp nu tocmai complex în care trăiesc oamenii, aceste pichete nu arătau a nimic. Uneori se făceau simţite sub forma unui curent de aer cald, a unei crisalide vaporoase atârnate într-un copac sau a unui sentiment de vinovăţie.

În Spitalfiels, unde clădirile băncilor se revărsau ca o magmă vulgară peste rămăşiţele pieţei, un grup de subrutine furioase tocmai efectuau echivalentul unei scandări în cerc în colţul lor arogant de eter. Computerele din clădirea alăturată căpătaseră de mult conştiinţă de sine şi propria lor singularitate, luaseră lecţii de magie de pe internet şi, printr-o combinaţie de necromanţie şi UNIX, scriseseră întru existenţă mici demoni digitali care să îndeplinească ordinele serverelor.

SAM se infiltrase printre aceste inteligenţe electronice şi, spre supărarea computerelor principale, acum erau în grevă. Blocau eterul local cu metastrigăte. Dar, în timp ce se agitau şi bodogăneau, e-spiritele deveniră deodată conştiente de nişte mormăituri care nu le aparţineau. „Auziră” în echivalentul lor de auz fraze care erau o treime nonsensuri şi două treimi ameninţare.

bine, flăcăi
avansam pe strada principală
bătrânu bill fiule cine e
la cale fiule ce pui la cale

Ce dracu? Greviştii se „priviră” unii pe alţii – un mozaic de clipe de atenţie asamblându-se – şi se e-mirară. Dar înainte să-şi reia locurile, o brigadă de creaturi poliţieneşti caricaturale năvăli în mijlocul lor. Protestatarii se învârtejiră tulburaţi încercând să se regrupeze, încercând să fugă, dar protestele lor fură înecate de zgomotul înfiorător făcut de poliţişti

tu tu
renunţă gunoiule

picheţelu vostru a terminat pe ziua de azi bulangiule
organizatoru vostru unde e
labagiu pakistanez de wati

În eter nu există pancarte, dar greviştii au alte tradiţii – urâţenii gravate în fundal, fâşii unduitoare de cuvinte. Metapoliţiştii călcară totul în picioare. Dacă ar fi fost transpuse din lumea ab-fizică în cea reală, toate astea ar fi echivalat cu intervenţii crude şi brutale ca la grevele minerilor, cu capete spate şi lovituri în boaşe. Ţintuiţi sub cizma legii, greviştii se dădură bătuţi.

Micile pseudofantome paraşoptiră: *mai bine ne-aţi spune unde-i wati, nu? unde-i wati?*

Marge îşi petrecu mai multe seri online, până târziu, săpând printre cei care căutau persoane dispărute. Numele ei virtual era *marginalia.* Era pe *undesaudus?* – un grup de discuţii dedicat mai ales celor ai căror copii adolescenţi o şterseseră de-acasă. Problemele lor nu semănau cu ale ei.

Căuta mai ales indicii despre alte dispariţii stranii. Petrecu ore întregi pescuind din tastatură, cu momeli precum *da, dar dak a dispărut pur şi simplu?? fără urmă?? ciudat, nu?? dak poliţia nu vrea s ajute nu k nu poate, da NU VREA?*

Stâlpul de iluminat încetase să-şi mai transmită mesajul. Oboseala îi dădea impresia că tot ce vedea era o halucinaţie.

Oricine poate să găsească grupuri de discuţii „secrete" în online. Membrii acestora lasă o dâră de indicii pe aviziere stranii devotate Satanismului, magikului (întotdeauna cu k-ul ăla la modă) şi îngerilor. Religiilor. Pe unul dintre acestea, Marge postă o întrebare legată de întâlnirea ei cu bărbatul ameninţător şi cu băiatul lui. În inboxul special creat primi spamuri, aluzii sexuale, glume proaste şi două mailuri de la două adrese anonime diferite, conţinând aceeaşi informaţie, identic formulată: *Goss & Subby.* Unul dintre mesaje mai spunea şi: *Fugi.*

Niciunul dintre corespondenţi nu răspunse cererilor ei de a primi şi alte informaţii. Le urmări identităţile virtuale prin comunităţi despre pisici, despre vrăji, despre codarea online şi Fritz Leiber{101}. Spionă comunităţile conduse de şi dedicate celor ce ştiau despre partea discretă a Londrei. Erau pline de zvonuri care nu-i folosiră la nimic.

Sub un alt nume, postă o întrebare, *bună ştiţi ce s-a întâmplat k calamaru furat??* Topicul pe care-l porni nu dură prea mult. Cele mai multe răspunsuri veneau de la troli. Primi, totuşi, şi câteva care spuneau: *e sfârşitul lumii.*

Nu Wati, ci o altă entitate tovarăşă găsi rămăşiţele e-pichetului. Atacatorii porniseră pe jumătăţile de piste pe care le obţinuseră. Entitatea încercă disperată să dea de Wati.

— Unde e? întrebă aceasta. Suntem atacaţi!

— A fost aici de dimineaţă.

Administratorul era o kachina{102} cu mişcări ţepene care vorbea cu accentul hispanic al vrăjitorului imigrant ce-o sculptase, deşi fusese creată şi recrutată în sindicat la Rotterdam.

— Trebuie să-l găsim.

De fapt, Wati îşi programase vizitele de la un pichet la altul în funcţie de celelalte investigaţii ale sale. Cercetările lui dăduseră rezultate. De aici şi vizita la un focar minor şi mai îndepărtat al grevei, unde câinii care blocau un mic centru de ecarisaj care funcţiona part-time şi ca fabrică de blesteme fură surprinşi şi flataţi de vizita unui militant de frunte al SAM. Îi dădură informaţii despre starea pichetului. El îi ascultă, fără să le spună că se afla acolo pentru a investiga o mică prezenţă pe care i se păruse c-o detectase.

Greviştii îi oferiră o varietate de trupuri. Aduseră în dinţi o păpuşă uzată cu un singur braţ, un pitic de ceramică, un urs, o figurină de jucător de crichet cu capul mobil şi le aliniară pe toate ca la o identificare poliţienească din oraşul jucăriilor. Wati intră în jucătorul de crichet. Vântul îi făcea capul supradimensionat să se bâţâie.

— Sunteţi solidari? întrebă el.

— Aproape, scânci unul dintre câini. E unul care spune că nu e familiar, ci animal de companie, aşa că el e scutit.

— Bine, zise Wati. Pot să vă ajut cu ceva?

Greviştii se priviră.

— Suntem slăbiţi cu toţii. Din ce în ce mai slăbiţi.

Vorbeau în câineasca londoneză, o limbă lătrată.

— O să văd dacă pot să scot ceva de la fond.

Fondul de grevă se topea, fireşte, cu o iuţeală îngrijorătoare.

— Faceţi o treabă bună.

Familiarul pe care-l căuta Wati în afara programului se afla, după părerea lui, la numai doi sau trei kilometri distanţă. Alese dintre miile de statui şi statuete la îndemână, un Iisus aflat în faţa unei biserici, cu câteva străzi mai încolo, şi făcu saltul…

… şi fu interceptat. Un moment de şoc.

Ieşi din statuie şi ceva îi tăie calea, o prezenţă eterică ce-i înhăţă spiritul acorporal mârâind *aşa fiule aşa fiule eşti arestat labagiule.* Şi-l ţintui în ne-locul acela.

Trecuse multă, multă vreme de când Wati îşi petrecuse mai mult de

o fracţiune de secundă fără un trup, în acel spaţiu. Nu se pricepea la meta-luptă, nu putea să se opună. Tot ce ştia în acea zonă-fantomă era cum s-o părăsească, ceea ce nu i se permitea să facă. *Tu fiule vii cu mine pân la secţie.*

Emana cunoaştere, autoritate şi viclenie. Wati încercă să gândească. Nu respira, fireşte, dar cu toate astea simţea că se sufocă. Din netrupul dur al lucrului se scurgeau esenţele ce-l alcătuiau. În timp ce era imobilizat, Wati prinse, în contact cu el, crâmpeie întâmplătoare de informaţie.

poliţist poliţist poliţist zise lucrul şi Wati auzi *paznic* şi se smuci furios. Ruta lui recentă dinspre jucătorul de cricket era încă marcată în plan astral de urma trecerii sale şi se târî cu ghearele şi dinţii înapoi către mica figurină. Pătrunse în ea în viteză, urlând. Câinii se uitară în jur.

— Ajutor, strigă el.

Îl simţea pe poliţist cum îl înhaţă, cum îl absoarbe, încercând să-l smulgă din loc. Era puternic. Se agăţă de interiorul păpuşii.

— Găsiţi o cărămidă, ţipă el. Găsiţi ceva greu! Apucaţi-mă!

Cel mai apropiat câine bâjbâi şi apucă jucăria.

— Când îţi zic, sparge nenorocirea asta de zid şi fă-o din prima. Pricepi?

Înspăimântat, câinele dădu din cap.

Wati se înţepeni în loc, îşi luă un răgaz de o clipă, apoi îl trase pe atacatorul surprins *înăuntrul* figurinei, alături de el. Wati privi prin ochii ieftini, înghesuiţi, simţindu-l pe ofiţerul surprins îndesându-se în forma aceea neaşteptată.

— Acum, strigă el.

Câinele îşi răsuci capul masiv şi azvârli păpuşa în zidul de cărămidă. În ultima clipă, chiar înainte ca aceasta să atingă peretele, Wati ţâşni afară, îmbrâncindu-l înăuntru pe lucrul-poliţist şi strecurându-se într-o păpuşă Barbie cu un singur braţ.

În timp ce aluneca în persoana sa de plastic auzi obiectul spărgându-se şi văzu zburând cioburile a ceea ce, cu câteva clipe mai înainte, fusese el. Odată cu ciocnirea se auzi un urlet de moarte. Un val de duhoare şi mânie se înălţă şi se risipi.

Câinii priviră cioburile şi pe Wati cel furios încarnat în păpuşa-femeie.

— Ce-a fost asta? întrebă unul dintre ei. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, zise Wati.

Degetele supranaturale îl umpluseră de vânătăi.

— Un poliţist. Un soi de poliţist.

Îşi pipăi rănile ca să vadă ce putea afla din ele şi din reziduurile lor.

— O, futu-i, zise, cercetând o vânătaie.

37.

Fusese un om cu multiple şi diversificate talente. Nimeni nu l-ar fi numit un monarh al crimei, deşi, în mod cert, nu se simţea constrâns de prevederile legale. Nu era un zeu, nici vreo divinitate minoră şi nici războinicul vreunuia dintre ele. Era, întotdeauna o afirmase, un om de ştiinţă. Nimeni nu l-ar fi contrazis pe Grisamentum în privinţa asta.

Originile lui erau neclare – „neinteresante", zicea el – şi datau undeva între cincizeci şi trei sute de ani în urmă, depinde cum voia el să povestească. Grisamentum intervenea în conformitate cu propriile lui idei despre cum ar fi trebuit să fie Londra şi în funcţie de propriile lui haruri, într-o manieră cu care forţele de ordine şi cei care doreau reducerea criminalităţii erau, în general, foarte de acord.

Era un bărbat care cucerise inimi şi minţi. Spre deosebire de Tatuaj, inovator neobosit pe căile brutalităţii, pentru care eticheta şi bunacuviinţă erau utile numai din cauza şocului pe care-l obţinea călcându-le în picioare, Grisamentum respecta tradiţiile Londrei secrete. Încuraja comportamentul corect printre trupele sale, manifestările de respect faţă de mai-marii oraşului.

Improvizase, în joacă, fireşte, dar nu în bătaie de joc, pe seama falsei memorii a Londrei ascunse. Trecuse mult timp de când cele mai fabuloase creaturi din bestiarul oraşului călcaseră pe pământ, dacă or fi făcut-o vreodată, dar în loc să dea din umeri şi să accepte acest peisaj urban de după Cădere, cu magia lui degenerată, el readusese la modă păstorii de monştri ai oraşului. Luaţi mai înainte în râs pentru hobby-urile lor, aceşti evocatori ai unui trecut mai plin de magie extrasă din însăşi materia Londrei – minotauri de frunze, manticore din deşeuri, dragorii din rahat de câine – deveniseră ocazional membri ai echipei sale. Şi odată cu moartea lui, redeveniseră dansatori de morris{103} ai lumii supranaturale şi nimic mai mult.

— Nu e ca şi cum am fi crezut că nu poate muri, zise Dane. Nu există nemuritori, nu-i nimeni atât de idiot încât să creadă una ca asta. Dar a fost un şoc, când am aflat.

Grisamentum era pe moarte. Spre deosebire de alţi lorzi războinici mărunţi, ceea ce în stilul lui teribil de fermecător era şi el, Grisamentum nu ascunsese situaţia. Făcuse solicitări. Ceruse ajutor. Căutase un tratament pentru orice boală letală şi lipsită de glorie va fi fost aceea care-l atacase.

— Cine i-a făcut asta? se întrebau disperaţi susţinătorii lui.

Nu-i consola cu nimic faptul că, aparent, răspunsul era *nimeni.* De vină erau împrejurările şi biologia.

— A îmbogăţit vreo câţiva mortologi, spuse Dane.

— Mortologi?

— Thanaturgi. S-au tot perindat pe la el persoane al căror har era să afle lucruri despre moarte. Oamenii au crezut că încerca să găsească o scăpare. N-ar fi fost primul. Dar nimeni nu poate face mare lucru în privinţa asta. Măcar a întâlnit-o pe Byrne. A fost iubita lui. I-a oferit puţină fericire în ultimii doi ani de viaţă, din câte cred eu.

— Şi?

— Şi ce? Şi-a murit. A fost o înmormântare. O incinerare ca la vikingi. A fost uimitoare, ca nişte artificii demente. Când şi-a dat seama că-i pe ducă a renunţat la mortologi şi s-a dus la piromanţi. Djini şi oameni, Anna Ginier, Cole Cumîlcheamă. Când s-a aprins rugul ăla, băiete, era magic şi n-a ars ca un foc obişnuit.

— L-ai văzut?

— Am avut o delegaţie acolo. Ca majoritatea cultelor.

Focul arzând în toate direcţiile, arzând certitudini certe, făcând găuri în lucruri în care n-ar fi trebuit să poată arde găuri, spectaculos ca o tonă de artificii. Proximitatea locului de întâlnire – o cameră tratată magic din sediul unei bănci cu aspect oarecare – de Pudding Lane, natura neobişnuită a focului şi reputaţia piromanţilor care-l pregătiseră dăduseră naştere la speculaţii că fusese vorba despre o prefăcătorie, o scânteie tratată cu har arzând îndărăt în timp preţ de patru sute şi ceva de ani, declanşând Marele Incendiu şi creând o mică gaură prin care Grisamentum să părăsească acest prezent în care era pe moarte.

— Vrăjeală, zise Dane. Şi oricum, oriunde s-ar fi dus, tot ar fi avut moartea în el.

Pentru că omul care tocmai îi trimisese un mesaj era mort.

— De ce tocmai acum? întrebă Billy.

Mergea alături de Dane – şi nu cu un pas în urma lui, cum ar fi făcut odinioară. Erau în Dagenham, pe o stradă plină cu clădiri murdare şi abandonate, unde fierul ruginit era o faţadă la fel de obişnuită cum era şi cărămida.

— Dane, ascultă-mă, zise Billy. De ce te grăbeşti aşa? Pentru numele lui Dumnezeu!

Îl prinse pe Dane de braţ, răsucindu-l către el.

— Ţi-am mai spus, nimeni în afară de el nu ştie că ne-am întâlnit…

— Fie că e el sau nu, nu ştii despre ce-i vorba. Şi ar fi trebuit să ne dăm la fund, nu? S-a pus un preţ pe capetele noastre. Mâine ne

întâlnim cu Wati. De ce nu aşteptăm să vorbim şi cu el despre asta? Tu eşti ăla care-mi zice să gândesc ca un soldat, spuse Billy.

Dane îşi îndreptă umerii.

— Nu-mi spune tu mie că nu-s soldat, zise el. Tu ce eşti?

— Zi-mi tu, spuse Billy.

Se străduiau amândoi să nu ridice tonul. Îşi scoase ochelarii şi se apropie de celălalt.

— Tu ce crezi că sunt? De ceva timp nu m-ai mai întrebat despre visele mele. Vrei să ştii ce-am văzut?

Nu mai visase nimic.

— *Sigur* că trebuie să fim prudenţi, zise Dane. Dar unul dintre cei mai importanţi jucători ai Londrei s-a întors din morţi. Din senin. Ce-a aşteptat până acum? Ce-o fi făcut? Şi de ce vrea să discute cu mine? Trebuie să aflăm şi trebuie să aflăm acum.

— Poate nici n-a murit. Poate pe el îl căutăm.

— A murit.

— Aparenţele arată că nu, zise Billy, punându-şi din nou ochelarii.

N-avea logică. Nu ştia cum funcţionează lucrurile astea.

— De unde ştii că nu vrea să te omoare?

— De ce ar face-o? Nu i-am făcut nimic. Chiar am lucrat cu unii dintre băieţii lui. N-a avut niciodată o echipă mare, îi cunoşteam pe toţi. Ştie că Tatuajul e pe urmele noastre şi între ăştia doi… Nu-i niciun pic de dragoste. Şi oricum, zise el, suntem deghizaţi.

Pe Billy îl umflă râsul. Erau amândoi îmbrăcaţi cu haine neinteresante, provenite din ultima lor ascunzătoare.

— Trebuie să facem ceva cu ochelarii ăştia, spuse Dane. Te dau de gol.

— Lasă-mi ochelarii în pace, spuse Billy. Dacă a fost tot timpul prin preajmă şi n-a dat de ştire nimănui… ce s-a schimbat acum? Tu eşti exilat. Nu poţi spune nimănui că trăieşte. Eşti un secret acum, la fel ca el.

— Trebuie să…

Dane nu era un exilat obişnuit. De vreo două-trei ori se referise la alţii de soiul lui din cadrul bisericii. „Era o vreme când Ben făcea acelaşi lucru ca mine”, zisese el. „Era un tip, şi noi doi…” Orice vor fi făcut ei doi, acum nu mai făceau. Billy îi văzuse pe bărbaţii aceia solizi în timpul slujbei; în rândul krakeniştilor, ei erau în mod clar muşchii. Dar era o diferenţă între un tânăr credincios îndemânatic şi un asasin absolvit de vină. Dane nu era bătrân, dar era destul de vârstnic ca să fi făcut asta ani de zile, iar tovarăşii de care pomenea erau toţi de domeniul trecutului. Se întâmplase ceva cu biserica pe vremea aia, îşi spuse

Billy. Un declin, probabil. Nu te autoexilezi din senin.

Agenţii teuthici pot ieşi la pensie? Muriseră, desigur. Frăţia colegilor neînregimentaţi, ca Wati şi Jason, spre care se îndrepta Dane căutând ajutor, cei jumătate amici-jumătate tovarăşi, era o reţea nepotrivită cu statutul lui de calamar singuratic, pentru că ei nu împărtăşeau credinţa absurdă care-l mâna pe el. Dane era ultimul dintre agenţii calamarului şi era singur. Apariţia unei alte puteri, una reală, de care îl legau o istorie comună şi un sentiment de loialitate, înviată subit şi pe neaşteptate, îl prinsese în cursă. Billy nu putea decât să fie el cel prudent.

Ajunseseră mai devreme la locul de întâlnire. Era o staţie de benzină abandonată, aflată pe un petic triunghiular de teren între blocuri de locuinţe şi firme neinteresante de industrie uşoară. Pompele dispăruseră; cimentul brăzdat de dâre de cauciuc fusese invadat de ierburi.

— Ţine aproape, zise Dane.

Se aflau în umbra unui pasaj rutier şi erau probabil vizibili de la ferestrele de sus ale imobilelor din apropiere. Billy înainta fără să se furişeze, aşa cum îi sugerase Dane, de parcă avea o treabă oarecare de făcut. Era cea mai bună deghizare în astfel de locuri.

În colţul parcării, în spatele unei grămezi de piese de motor, se deschidea o trecere care ducea, peste un zid jos, către nişte străduţe dosnice.

— Aia e calea noastră de scăpare, dar este în acelaşi timp intrarea altora, aşa că stai cu ochii pe ea, zise Dane. Fii gata s-o rupi la fugă.

Lumina zilei scăzu. Dane nu încercă să treacă nevăzut, dar aşteptă să se adune o anumită masă critică de întuneric înainte să-şi scoată arma. O ţinea atârnându-i în jos pe lângă corp. Când, în cele din urmă, cerul deveni de un cenuşiu închis, fără nori, o femeie sări prin spărtura din gard şi se îndreptă către ei.

— Dane, zise ea.

Era trecută de patruzeci de ani şi purta o haină scumpă, o fustă şi bijuterii de argint. Părul încărunţit îi era strâns în coc. Ducea o servietă.

— Ea e, şopti Dane rapid. E Byrne. Cea pe care a angajat-o Grisamentum când s-a îmbolnăvit. Îi plăcea de el. N-am mai văzut-o de atunci.

Dane aţinti pistolul cu săgeţi de la şold.

— Stai unde eşti, zise el.

Ea se uită la arma lui neobişnuită.

— Stai acolo, doamnă Byrne, spuse el.

Câteva clipe, nimeni nu rosti niciun cuvânt pe deasupra spaţiului acoperit cu pietriş ce-i despărţea. Undeva la aproximativ un kilometru

depărtare, Billy auzi gâfâitul dopplerian al unui tren.

— Scuză-mă că-s niţel cam agitat, zise Dane în cele din urmă. Mă cam tem zilele-astea, am câteva probleme…

— Condoleanţe, spuse femeia. Am auzit noi că a intervenit o ruptură între tine şi congregaţia ta.

— Aşa-i, spuse Dane. Da. Mersi. Mulţumesc. A trecut ceva timp. A fost o surpriză biletul ăla de la şeful tău.

— Moartea nu mai e ce era, zise ea.

Avea clasă.

— Da, da, da, zise Dane. Păi tu ar trebui să ştii mai bine, nu? Ştim amândoi că nu tu l-ai adus înapoi. Nu că nu te respect, sunt sigur că eşti pricepută la ceea ce faci, şi totuşi. Nici măcar Grisamentum sau tu nu puteaţi face una ca asta. El unde-i? Nu te supăra, dar nu pe tine am venit să te văd.

— Nu vrea să te vadă neapărat pe tine, Dane Parnell. Deşi are legătură cu zeul ăla al tău.

Arătă către Billy.

„Ştiam eu", îşi zise Billy, fără să înţeleagă de unde-i venise gândul ăsta sau ce însemna. Nu se aşteptase la nimic. Urmă o tăcere. Billy cercetă împrejurimile, siluetele clădirilor profilate pe cerul mohorât.

— Ce vrea şeful tău? întrebă Dane. Unde e? Unde-a fost în ultimii Dumnezeu ştie câţi ani?

— Noi am auzit că Tatuajul a asmuţit pe urmele voastre toţi vânătorii de recompense de aici şi până-n Glasgow, pentru o grămadă de bani, zise Byrne. Biserica ta te vrea mort. Şi, ca şi cum n-ar fi de-ajuns, Goss şi Subby vă poartă şi ei sâmbetele.

— Suntem nişte tipi populari, spuse Dane. Unde a stat ascuns *el?*

— Ascultă, zise ea. După treaba cu Tatuajul, situaţia n-a fost atât de simplă pe cât am făcut-o noi să pară. Nu vreau să spun că n-a intenţionat să se întoarcă. El a… Au fost probleme. Şi când ne-am dat seama că Tatuajul încă mai era pe urmele lui – şi asta a fost o greşeală, ar fi trebuit să-l ucidem pur şi simplu, asta-i o lecţie, în materie de răzbunare nu-i bine să fii creativ – Grisamentum a decis că are nevoie de… nişte timp. De linişte. Ca să se vindece. Uite cum stă treaba, Dane! Nimeni nu ştie că e în viaţă. Gândeşte-te ce avantaj e ăsta! Ai simţit ce se întâmplă, spuse ea ridicându-se şi uitându-se spre cer. Îşi dai seama că lucrurile merg în direcţia greşită. Aşa se întâmplă de când a fost răpit zeul tău. Domnule Harrow, ai fost acolo. Erai la Centru. Tu ai descoperit furtul. Şi asta nu-i de colo.

Scrâşnetul acela era de sticlă?

— Tatuajul e pe urma zeului tău, Dane Parnell. Şi se apropie.

Ascultă-mă!

Pentru prima oară vocea ei căpătă un ton imperios.

— De ce crezi că n-ai auzit nimic de Grisamentum în ultimii ani? Ai zis-o chiar tu. Din câte ştie toată Londra, el a murit. Asta ne plasează pe o poziţie avantajoasă. Aşa că n-o strica povestind cuiva despre asta. Ştim amândoi că, indiferent de ce l-o vrea, nu-i putem permite Tatuajului să capete krakenul.

— Unde e krakenul? întrebă Billy.

— Da, zise Dane fără să privească în jur. Unde e krakenul? Billy crede că l-aţi luat voi.

— Ce să facem *noi* cu zeul tău? spuse Byrne. Noi vrem să nu pună Tatuajul mâna pe el. Nu ştim cine-l are, Dane. Şi pe mine mă nelinişteşte chestia asta. Nimeni n-ar trebui să deţină o asemenea putere. În tot cazul, nu cineva despre care să nu ştim nimic. Ştii mai bine ca oricine ce se petrece. Voi doi adică, ţinând cont de ceea ce are domnul Harrow în cap. Dar şi noi ştim câte ceva. Vrem cu toţii acelaşi lucru. Să găsim krakenul şi să-l împiedicăm pe Tatuaj să se apropie de el. Vrem să lucrăm cu voi.

— O, fir-ar să fie, spuse Dane în cele din urmă uitându-se în jur. Căcat! Ar trebui să ne camuflăm, îi zise lui Billy.

Se întoarse din nou către femeie.

— Grisamentum mi-a mai cerut asta o dată, zise el. Chiar în locul ăsta. L-am refuzat.

— Nu tocmai, zise Byrne. Ultima dată a încercat să te convingă să lucrezi pentru el. Regretă asta. Eşti omul krakenului – o ştie şi el, o ştiu şi eu, o ştii şi tu. Despre asta-i vorba. N-o să ne prefacem că nu avem nevoie de ajutorul tău şi tu de-al nostru. Îţi propunem să devenim parteneri.

Dane o fixă cu privirea până când ea începu din nou să vorbească.

— Se întâmplă prea multe, Dane. Îngerii s-au pus în mişcare. Trebuie să ştim de ce.

Dane se trase înapoi, cu ochii aţintiţi la Byrne, şi-i şopti lui Billy:

— Dacă nu-i vrăjeală, e o ofertă pe cinste. Să lucrăm *cu* Grisamentum?! Trebuie să ne gândim serios la chestia asta.

— Nici nu ştim dacă-i chiar Grisamentum, zise Billy încet.

Dane îl aprobă.

— Uite ce-i, zise el cu voce tare. Suntem flataţi, dar nici nu l-am văzut pe şeful tău. Nu putem să luăm genul ăsta de decizie aşa, pur şi simplu.

„Noi”, se gândi Billy mulţumit.

— O să începi să vorbeşti despre flaşnetari şi maimuţe{104}? zise Byrne.

— Poţi să interpretezi cum vrei, zise Dane. Ce s-a întâmplat? Chiar era bolnav.

— Oare era?

— Atunci unde-i? De ce-a dispărut atâta timp?

— N-o să vină aici, spuse ea prevenitoare. Nici vorbă să apară aici…

— Atunci am terminat, zise Dane.

— Lasă-mă să termin! Asta nu-nseamnă că nu poţi vorbi cu el.

— Ce, ai vreun circuit securizat? întrebă Dane.

— Soluţii există, spuse ea scoţând un stilou şi o hârtie. Canale. Poftim, vorbeşte cu el.

Puse stiloul pe hârtie. Dane se apropie. Ţinea în continuare pistolul cu săgeţi aţintit asupra ei. Byrne începu să scrie. Nu-şi luă ochii de la Dane.

Bună, scrise ea. Scrisul era acelaşi ca pe avionul de hârtie, mărunt, cu înfloriturişi cenuşiu-închis. *A trecut ceva vreme.*

— Ce vrei să-l întrebi? zise Byrne.

— Unde-i tipul? întrebă Billy.

— E scrisul lui, zise Dane.

— Asta nu-i o dovadă, spuse Billy.

— Unde eşti? zise Dane, adresându-se hârtiei.

Pe-aproape, scrise Byrne fără să privească.

Billy clipi în faţa acestui nou lucru, harul scrisului de la distanţă.

— Asta nu demonstrează nimic, îi şopti el lui Dane.

— Am auzit c-ai murit, zise Dane.

Nu apăru niciun mesaj.

— Ultima oară când am fost aici amândoi mi-ai cerut să lucrez pentru tine. Îţi aminteşti?

D.

— Când te-am refuzat, ţi-am zis că n-aş putea face asta şi te-am întrebat ceva. Ţi-aduci aminte? Ce-am zis atunci? Ultimul lucru pe care ţi l-am zis înainte să plec?

Mâna lui Byrne ezită deasupra hârtiei. Apoi scrise.

Ai zis că n-o să-ţi abandonezi biserica, scrise ea. *Ai zis: „Ştiu cine m-a făcut pe mine. Tu ştii cine te-a făcut pe tine?”*

— El e, îi zise Dane încet lui Billy. Nimeni nu mai ştia asta.

Oraşul întrerupse tăcerea cu tusea unui motor, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit.

De ce te-ai despărţit de biserică? scrise Byrne.

— Aveam concepţii diferite, spuse Dane.

Tu vrei krakenul.

— Mort, putrezit şi distrus? spuse Dane. De ce crezi că l-aş vrea?

Pentru că tu nu eşti Tatuajul.

— Ce propui mai exact? întrebă Billy şi Dane se uită la el.

Putem să-l găsim, scrise Byrne. Se uita în continuare în sus. Privea mulţimea de stele, împrăştiate pe cer ca deşeurile. *Oricine-l are, are planuri cu el. Nimeni nu fură un lucru ca ăsta dacă n-are planuri cu el. Nu-i a bună.*

Harrow, ştii mai multe decât ştii, scrise ea. Desenă o săgeată în direcţia lui. Oriunde se afla, Grisamentum tânjea după viziunile profetice absconse ale lui Billy.

— Trebuie să ne gândim, Billy, zise Dane.

— Ei, măcar nu-i Tatuajul, îi şopti Billy. Am o regulă: prefer pe oricine nu-ncearcă să mă ucidă celor care încearcă să mă ucidă. Aşa-s eu, mai ciudat. Dar…

— Dar ce?

— Sunt încă multe chestii pe care nu le ştim.

Dane ezită. Apoi aprobă.

— Mâine ne întâlnim cu Wati. Hai să discutăm şi cu el despre asta. S-ar putea să aibă veşti – ştii că are nişte piste.

Deodată, Billy avu senzaţia extrem de vie că se află sub apă.

— Grisamentum, zise Dane. Trebuie să ne gândim.

— Serios, zise Byrne.

Îşi luă privirea de la cer şi-l privi în timp ce mâna ei scria: *Alăturaţi-vă acum.*

— Nu te supăra. Dacă-ai fi în locul meu, şi tu ai proceda la fel. Suntem de aceeaşi parte. Dar trebuie să ne gândim.

Mâna lui Byrne se mişcă deasupra hârtiei, dar din stilou nu ieşi nici urmă de cerneală. Îşi strânse buzele şi încercă din nou. În cele din urmă scrise un mesaj, apoi îl citi. Scoase un alt stilou şi, cu un alt scris, notă adresa unei cutii poştale, un punct de reper. I-o dădu lui Dane.

— Dă-ne de veste, zise ea. Dar repede, Dane, altfel vom presupune că răspunsul este nu. Nu mai e timp. Uită-te la afurisita aia de lună!

Billy privi bucata vizibilă de astru. Craterele şi contururile o făceau să pară viermănoasă.

— Ceva se apropie.

38.

În sfârşit, în noaptea aceea Billy visă din nou. Lipsa indiciilor onirice îi provocase un sentiment de vină nedesluşită. Dar, în cele din urmă, avu un vis demn de acest nume şi nu doar vagile senzaţii de întuneric

primitor, răceală, scânteieri, greutate, stază şi putoare de chimicale care-i umpluseră până atunci mintea pe timpul nopţii.

Se făcea că era într-un oraş. Era într-un oraş şi se căţăra pe clădiri, escaladând imobilele înalte dintr-o săritură, străbătând cu mişcări ca de înot aerul limpede de deasupra zgârie-norilor. Purta haine în culori deschise.

„Stai", strigă el către cineva, o siluetă care se furişa în dosul ferestrelor sparte ale unui depozit imens, unde clipeau luminile poliţiei şi unde fumul unui foc se învolbura ca un lichid întunecat răspândindu-se în apă. Era acolo şi Collingswood, tânăra vrăjitoare poliţistă, care fuma rezemată de un zid, fără să se uite la ceea ce se petrecea în spatele ei, privind coborârea lui Billy cu un aer sardonic şi răbdător. Arătă în direcţia de unde venise el. Arătă în direcţia opusă şi nu se uită în jur.

Billy ateriză cu graţie. În spatele lui Collingswood se vedea o inteligenţă vrăjitorească robotică, răzbunătoare ridicându-şi privirea şi Billy simţi căldura soarelui şi ştiu că tovarăşul său se va ivi. Aşteptă să-i zărească braţele musculoase, tentaculele înveşmântate în lycra apărând din spatele clădirii, asistentul său mascat.

Dar ceva nu era în regulă. Auzi un huruit, dar nu se iviră braţele cu ventuze, desfăşurându-se, membrele apucătoare ca nişte funii, ochiul uriaş ca al câinelui de pe cutia de iască. Apăru, în schimb, un acvariu. În spatele inamicului. Sticla era întunecată. Capacul era vechi şi înţepenit de rugină, dar se desfăcea. Şi ştiu brusc şi cu un soi de uşurare, că nu creatura era asistentul său, ci invers.

Când se trezi, Billy simţi un alt soi de vinovăţie. Faţă de kitsch-ul viselor lui. Simţea că universul, exasperat, îi oferea viziuni insultător de clare, pe care însă el pur şi simplu nu le pricepea.

— Ce se întâmplă când mori? întrebă Billy.

— Ce zicea bunicul, adică? zise Dane. Dacă ai fost bun, poate ai şansa să te reîncarnezi în pielea unui zeu. Să fii un cromatofor, o celulă de culoare. Krakenii îşi exprimă emoţiile contractându-şi credincioşii morţi ca pe un muşchi.

Poveştile lui Dane nu erau niciodată despre scufundarea insulelor, care îi supărase atât de mult pe vikingi.

Billy şi Dane traversară oraşul apelând la toate subterfugiile pe care le ştiau. Recurseră la haruri, dezorientare magică şi o anti-urmă de firimituri parapsihice de non-pâine. Billy se mai relaxă puţin când pătrunseră în cimitirul unde urma să aibă loc întâlnirea. Înaintă printre şirurile de pietre de mormânt. Calmul lui n-avea nicio noimă şi ştia şi el

asta: orice-i vâna putea la fel de bine s-o facă şi printre morţi ca şi printre vii.

— Dane. Billy, le vorbi Wati dintr-un înger de piatră. Sunteţi siguri că n-aţi fost urmăriţi?

— Scuteşte-mă, Wati, zise Dane cu calm. Cum merge greva?

— Cam chinuit.

Wati dădea ocol unui luminiş aflat între câteva morminte neîngrijite, vorbind când dintr-un chip de piatră, când dintr-altul.

— Sincer să fiu, avem probleme mari. Am fost atacat.

— Ce?! zise Dane.

Îngrijorat, făcu un pas către figura în care se afla pe moment Wati.

— Eşti bine? Cine-a fost? Cum?

— Sunt bine, spuse Wati. Era cât pe ce să nu, dar acum sunt bine. A fost un poliţist. Mai-mai să mă prindă. Dar pân' la urmă i-am tras-o eu. Singura parte bună e că am aflat câte ceva. S-au cam scurs informaţii din el, cum ar fi.

Billy se răsucea încet, privind pe rând fiecare înger de piatră.

— Toţi am avut vizitatori, spuse Dane. O mai ştii pe Byrne, Wati?

— Mâna dreaptă a lui Grisamentum? Ce-i cu ea?

— Am văzut-o, Wati.

Frunzele de iederă şi copacii din jur murmurară.

— Grisamentum e încă în viaţă.

Deasupra lor, norii treceau zoriţi de parcă s-ar fi grăbit undeva. Billy auzi foşnetul unui mic animal prin iarbă.

— L-ai văzut? întrebă Wati.

— Am vorbit amândoi cu el. El era, Wati. Vrea să lucreze cu noi. Ca să-l găsim.

Printre morminte se auziră şi mai multe foşnete.

— Ce i-aţi răspuns?

— C-o să ne gândim la asta.

— Deci ce crezi?

După câteva secunde de tăcere, Wati zise, dintr-un alt îngeraş dulceag:

— Billy, *tu* ce crezi?

— Eu?

Billy îşi drese glasul.

— Nu ştiu.

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi, spuse Dane grijuliu.

— Da, dar, spuse Billy şi duritatea propriei voci îl surprinse. Tu eşti ăla care zice că eu ştiu lucruri pe care nu ştiu că le ştiu, nu? Ei, nu ştiu

de ce, dar mie asta nu-mi place. Bine-aşa?

— Asta nu-i de neglijat, Dane, zise Wati după un timp. Ascultă, continuă el. Am ceva să-ţi spun. Ţi-aduci aminte de lista aia de transportori despre care credeam noi c-ar fi putut lua krakenul? Am făcut nişte verificări.

Vocea lui Wati era în acea zi subţire şi marmoreeană.

— Simon, Aykan şi alţi vreo doi, ţi-aduci aminte? Circulă bârfe despre fiecare dintre ei, afli ce le place, cu cine lucrează, la ce-s buni şi la ce nu-s, toate astea. Dacă noi ne-am gândit la asta, poţi să pariezi că şi ceilalţi care mai ştiu despre kraken au făcut la fel şi-i caută şi ei: am auzit de la fostul coleg de apartament al lui Aykan că poliţia a încercat să dea de el. Dar nu e un raţionament bun. Simon e calul breaz.

— Simon Shaw s-a retras, zise Dane.

— Da, tocmai asta-i, zise Wati. Mă gândeam la metodele utilizate. Rebecca foloseşte găuri de vierme, dar are nevoie de o sursă de energie şi lasă în urmă particule scoase din sărite. Ai zis că poliţia n-a găsit nimic?

— Nu ştiu ce căutau, zise Billy. Dar i-am auzit spunând că nu e nicio urmă.

— Bun, zise Wati dintr-o Madonă. Aykan foloseşte Tay al-Ard{105}, o metodă grozavă…

— E singurul fel de teleportare la care-aş recurge eu, zise Dane.

— Te-nţeleg, zise Wati. Dar chiar dacă ar fi putut urni un lucru de dimensiunile krakenului, unii dintre irfani{106} ar fi simţit. După cum ai zis, Simon a ieşit din scenă. Dar uite care-i treaba: are un familiar.

— N-am ştiut, zise Dane.

— Adevărul e că nici eu n-am ştiut până când nu mi-a reamintit unul dintre organizatori. E diferit de majoritatea asistenţilor magici. Simon s-a asigurat că îşi plăteşte contribuţiile – lucruşorul ăla n-a avut niciodată prea multă minte, dar ne-a oferit nişte energie, cât să-şi acopere cota. Nu se purta rău cu el. Iubea chestia aia afurisită. Dar ar fi trebuit să avem totuşi o conexiune, şi nimeni nu simţea legătura. A trebuit să plec în căutare. Nu ştiu de cât timp umblă brambura. L-am găsit pe bietul amărât, în cele din urmă, într-o groapă de gunoi. Se află aici numai pentru că are încredere în mine.

Dar ce familiar n-avea încredere în el?

— Aici? întrebă Billy. Aici adică în locul ăsta?

Statuia fluieră. De sub un tufiş chel din apropiere foşgăitul se auzi din nou.

— Iisuse Cristoase, zise Billy. Ce dracu-i chestia asta?

Adulmecând printre chiştoacele de ţigară şi resturile de mâncare

scâncea şi şuşotea un ghem de păr încâlcit şi râios, mare cât palma. Nu avea trăsături, era numai o bucată de carne murdară şi bolnăvicioasă.

— Ce-i asta? zise Dane.

— L-a făcut din mai nimic, spuse Wati. S-a coagulat desprinzându-se din el. Din resturile lui. A pus un meşter de vieţi să le lipească laolaltă. Blana e de la un veterinar: de câine, de pisică, de toate soiurile.

Creatura nu avea ochi, urechi sau o gură vizibilă.

— La ce foloseşte boţul ăsta păros? întrebă Dane.

— La nimic, spuse Wati. Nu-i deştept, e un paznic de tot căcatul, nu se poate concentra cât să aibă vreun har. Dar Simon l-a făcut, chiar şi aşa. Din el însuşi, aşa că amărâtul ăsta mic are o conexiune. Un pic cam anemică, dar tot o mai poţi simţi. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar acum doi ani ceva l-a speriat pe Simon, făcându-l să renunţe la munca lui. Şi judecând după dispoziţia micului meu frăţior aici de faţă, s-a mai întâmplat şi altceva, mai de curând. Ştii ce făcea când l-am găsit?

Creatura se înfioră şi Wati scoase din nou un sunet liniştitor.

— Aduna mâncare… se plia cumva peste ea ca s-o tragă cu el. Cred că e pentru Simon. Cred că de zile întregi iese în expediţie după mâncare şi se întoarce cu ea. Cred că e o iniţiativă proprie.

— De ce şi-ar dori Simon unul ca ăsta? întrebă Dane, uitându-se la ciudăţenia zdrenţuită şi demnă de milă.

— Ei, zise statuia-Wati. Ştii cum se îmbrăca Simon. Nu te uiţi niciodată la televizor, Dane?

— Cum se îmbrăca? întrebă Billy.

— Imaginează-ţi o uniformă, zise Wati. Cu o mică insignă pe piept, spuse el pe un ton insinuant.

— De ce e important lucrul ăsta? zise Dane.

— Nu se poate, rosti Billy brusc, privind bizarul familiar. Nu, faci mişto de mine!

— Da, zise Wati, te-ai prins.

— Ce-i? zise Dane. Se uită la statuie, apoi la Billy. Ce-i?

Auzi tot timpul, îi explică Billy lui Dane – şi ce bine se simţea că poate şi el să-i explice ceva lui Dane – despre influenţa SF-ului popular asupra ştiinţei adevărate. Mulţi oameni de ştiinţă recunosc, cu jenă, dar şi cu mândrie, că au fost inspiraţi de istorioarele vizionare şi naive care le-au plăcut în tinereţe. Specialiştii în sateliţi îl citează pe Arthur Clarke, biologii sunt atraşi în domeniul lor de viziunile neuro şi nanotehnice ale celor din industria filmului. Mai presus de toate, pionieratul spaţial greoi al lui Roddenberry provocase o explozie demografică de tineri fizicieni dornici să creeze replici ale replicatorilor, tricorderelor, fazerelor şi

camerelor de teleportare.

Dar nu numai ştiinţele exacte erau afectate. Şi alţi profesionişti crescuseră cu acelaşi filme. Sociologii sistemului scotociseră prin vechile poveşti. Filosofii furaseră multilumi[107], mulţumindu-le negustorilor de realităţi alternative. Şi, departe de ochii *mainstream*-ului, aceste viitoruri inventate constituiseră baza de pornire pentru o generaţie de magi londonezi cel puţin la fel de nerăbdători să-şi imite favoriţii ca şi fizicienii. Alături de tehnopăgânism şi de magia haosului, de crowleism şi de pompa druidică, erau şi realitimeşterii generaţiei TV.

Culmea, nu fantasy-ul îi inspira pe majoritatea celor înzestraţi cu har, nu *Buffy, Angel, American Gothic* sau *Supernatural.* Ci Science fiction-ul. Călătoria în timp era exclusă, întrucât universul nu avea linii fixe, dar vrăjitorii care erau fani *Doctor Who* îşi confecţionară baghete netradiţionale, respingând lemnul de salcie în favoarea fierului bine strunjit şi botezând rezultatul şurubelniţe sonice. Prezicătorii care admirau *Blake's 7* se intitulaseră Copiii lui Orac[108]. O schimbătoare de formă, cea de-a patra în ierarhia londoneză, îşi schimbase numele, în acte, în Maya şi numele de familie în *Space 1999*[109]*.*

Existau şi magicieni care îşi exprimau loialitatea faţă de seriale mai rafinate: empatehnicieni care nu puteau să nu pomenească mereu despre *Star Cops*[110]*,* necromanţi amatori de surfing cultural dependenţi de *Lexx*[111] şi o generaţie mai tânără care jura pe *Farscape* şi *Battlerstar Galactica* („Remake-ul, fireşte", precizau ei).

Dar clasicii erau cei mai populari şi, la fel ca în cazul tehnicienilor NASA, *Star Trek* era cel mai clasic dintre clasici.

— Numele familiarului lui Simon, zise Wati, este Tribble.

39.

— Sigur că m-am uitat la *Star Trek,* zise Dane. Dar nu ştiu ce dracu' e un tribble[112].

Se aflau pe Podul Londrei. Ultima adresă cunoscută a lui Simon era părăsită de luni de zile. Erau la vânătoare.

— Păi, teoretic, e o chestie dintr-asta, spuse Billy.

Era din nou îmbrăcat în haine studenţeşti fistichii, destinate cuiva mai tânăr. Se uită în sacoşa de plastic pe care o căra. Tribble tremura înăuntru. Billy îi mângâie blana murdară. Treceau pe lângă acoperişuri de ardezie cu figurine şi pe lângă statui de ghips amplasate pe clădiri. Pe lângă manechine prost îmbrăcate. Din fiecare dintre ele se auzea vocea şoptită a lui Wati, liniştindu-l pe Tribble, ţinând non-animalul calm.

— Suntem siguri că mergem în direcţia bună? întrebă Billy.

— Nu, răspunse Wati. Am încercat să urmez conexiunea în sens invers. Cred că duce pe-aici pe undeva. Dacă o să ne apropiem suficient de mult o s-o simt.

— Care-i treaba cu afurisiţii ăştia de tribble? întrebă Dane.

— Asta încerc să-ţi explic, spuse Wati.

Vorbea în mici izbucniri din toate statuile.

— Simon era înnebunit de serialul ăla stupid. Se ducea la întâlnirile fanilor. Avea toată colecţia, figurinele, toate cele. Umbla mai tot timpul îmbrăcat în uniforma aia tâmpită.

— Şi?! zise Dane. Deci omu-i talentat, face bani şi-i aruncă pe căcaturi. E un teleportor care se crede Mister futu-i Spock.

— Scotty, zise Billy, privindu-l pe Dane pe deasupra ochelarilor, ca o guvernantă severă. Spock n-a teleportat nimic.

— Ce? Cum? Las-o baltă. Uite, Billy, sunt diferite moduri de a teleporta ceva. Odată, poţi să pliezi spaţiul.

Dane îşi încleştă mâinile.

— Aşa încât locuri îndepărtate să se atingă între ele pentru o clipă. Dar nu aşa face Simon. El e un teleportor. Dezintegrezi obiectul pe care-l vrei, îi zapezi biţii altundeva şi-i lipeşti la loc.

— N-a fost şi o licitaţie cu chestii din *Star Trek?* zise Billy. Acum vreo două luni? La Christie's sau cam aşa ceva? Cred că-mi aduc aminte… Toţi licitatorii purtau uniforma aia. Au vândut modelul navei spaţiale pentru un milion de bătrâne sau pe-acolo.

Dane închise ochii pe jumătate.

— Parcă-mi sună cunoscut.

— Între-spaţiul devine ciudat, spuse Wati dintr-un câine de piatră ciobit. Cred că vrea să facem la stânga.

— Mergem în cerc, zise Billy.

Încetiniră. Dăduseră de trei ori ocol unui bloc-turn, orbitând în jurul lui de parcă stâlpul acesta de beton prost întreţinut ar fi fost soarele. Nu erau singurii de pe stradă, dar niciun trecător nu le acorda atenţie.

— Vrea să ne ducă acolo, spuse Billy, dar i-e frică.

— Bun, staţi aşa, spuse Wati dintr-o bufniţă de plastic, o sperietoare de pe acoperişul unei farmacii. O să arunc o privire.

Wati pătrunse într-o micuţă Fecioară de plastic de pe bordul unei maşini; într-un cimitir şi într-un înger de piatră, privind prin ochi acoperiţi cu găinaţ. Clipe succesive de prezenţă până la baza blocului-turn, unde se opri să examineze clădirea dintr-un căluţ care sălta într-un loc de joacă pentru copii.

Simţea prezenţa unor familiari în câteva apartamente. Toţi membri de sindicat. Doi în grevă; celălalt, un – ce era? – papagal, lucra, dar

avea dispensă. Cei trei membri de sindicat luară act de prezenţa liderului cu surprindere. Acesta se întinse şi găsi o păpuşă la parter. Îi trebuiră numai câteva momente ca să privească dintr-o Barbie minusculă, să plece iarăşi, spre o doamnă de teracotă descoperită în apartamentul de alături, să privească din nou fără să vadă nimic interesant şi să se mute într-o păstoriţă de porţelan de pe o poliţă din apartamentul următor.

Aluneca dintr-o figurină într-alta. Momentele sale de conştiinţă înstatuată se condensară într-un nor. Străfulgeră de-a lungul etajelor prin păpuşi, săpuniere cu model, jucării sexuale în formă de iepuri, obiecte de anticariat, văzu scene de regulat, mâncat, citit, dormit, râs, certuri, mărunţişuri umane care nu-l interesau.

Când nu mai avea de parcurs decât trei etaje, se deschise conştiinţei într-o figurină de plastic care-l reprezenta pe Căpitanul Kirk. Simţind îmbinările modelului, balamalele mâinilor şi picioarelor, uniforma Flotei Stelare pictată rudimentar pe trup, privi într-un apartament în ruină.

În mai puţin de un minut, era înapoi într-un ceas deşteptător modern în formă de coşar, aflat în vitrina unui magazin în faţa căruia îşi pierdeau vremea Billy şi Dane.

— Hei, zise el.

„Un ceas strigă după mine”, se gândi Billy, atât de tare că orice sentienţă de prin preajmă ar fi putut să-l citească. Îl privi pe Wati. „Nu demult eram doar un tip care lucra la un muzeu.”

— Al treilea etaj de sus în jos. Fuga.

— Stai, zise Dane. E înăuntru? E în regulă?

— Mai bine vezi cu ochii tăi.

— Iisuse, şopti Billy, ce putoare!

— Ţi-am zis, comentă Wati.

Dane îl ţinea ridicat ca pe o armă. Wati se afla într-o jucărie contrafăcută, un „Powered ranga!” pe care-l cumpăraseră.

Draperiile erau lăsate. Mirosea a mâncare stricată, a haine nespălate, a podele murdare. Camerele erau pline de gunoaie mucegăite. Erau şi urme – de gândaci, şoareci şi şobolani. Tribble scânci. Fiinţa ridicolă şi jerpelită se târî afară din sacoşă şi, pe jumătate rostogolindu-se şi pe jumătate plutind ca un ghem de păr, trecu în sufragerie. Din acea direcţie se auziră zgomote.

— Mai sunteţi şi alţii? spuse o voce tensionată. Nu se poate, nu se poate, am calculat sau voi aţi calculat şi sunteţi deja toţi, nu, suntem noi, nu? Tribble, Tribble? Nu poţi să vorbeşti, totuşi, nu?

— El e, zise Dane. E Simon.

Scoase pistolul cu săgeţi.

— O, Doamne, zise Billy.

Pe fiecare suprafaţă disponibilă erau obiecte din recuzita *Star Trek:* modele ale navei *Enterprise,* figurine Spock de plastic, mai convingătoare în lipsa lor de emoţii decât personajul pe care-l reprezentau. Pe pereţi atârnau arme klingoniene. Pe rafturi se aflau fazere de plastic şi comunicatoare.

Pe canapea, cu ochii la ei şi cu Tribble în poală, stătea un bărbat cu un aspect fantomatic. Faţa lui Simon era palidă, suptă şi plină de cruste. Uniforma *Star Trek* pe care o purta era murdară, iar insigna părea doar o pată printre celelalte.

— M-am gândit că poate sunteţi încă nişte de-ăştia, zise el.

Era înconjurat, încapsulat, aureolat de figurine murmurătoare. Făcute din lumină neagră, acestea alternau între vizibilitate şi invizibilitate. Intrau şi ieşeau din trupul lui, se concretizau, dispăreau. Dădeau ocol camerei, croncăneau, hohoteau într-o aproximaţie nebunească a vorbirii.

Fiecare dintre figurine arăta ca Simon. Toate erau el şi toate îl priveau cu ură.

— *Ce s-a întâmplat,* Simon? întrebă Dane.

Îşi flutură braţul prin aer, încercând să împrăştie umbrele, ca şi cum ar fi fost nori de insecte sau mirosuri urâte. Ele îl ignorară, continuându-şi bântuitul răutăcios.

— Ce s-a întâmplat?

— E pierdut, spuse Wati. E dus complet.

Trecea agitat dintr-o jucărie într-alta, rostind câteva cuvinte din fiecare.

— Imaginează-ţi… să fii confruntat… cu aşa ceva… în fiecare clipă… în fiecare zi… şi în fiecare noapte. E dus.

— Ne trebuie un exorcist, zise Dane.

— Am ştiut c-o să am probleme, spuse Simon ferindu-se de spiritele furioase ce-i purtau chipul. Am început să le simt în fluxul materiei. Dar întotdeauna mai e o ultimă comandă.

Făcu o mişcare ca şi cum ar fi împuşcat ceva.

Câteva dintre figuri, într-o imitaţie lipsită de veselie, îl împuşcară la rândul lor cu degetele.

— N-am putut să zic nu. Au devenit reale. Dumnezeule!

— Ţi-am zis eu, spuse Billy.

Printre romane împrăştiate, a căror acţiune se petrecea în universul său favorit, se afla o cutie care încă avea alături ambalajul şi sfoara. Înăuntru erau o carte mare şi un fazer nou-nouţ. Cartea era catalogul

unei licitaţii. O vânzare foarte costisitoare de recuzită *Star Trek.* Modelul lui *Entreprise* – cea din *Next Generation* – avea un preţ de pornire de 200.000 de dolari. Catalogul mai conţinea uniforme, mobilier, echipament, cele mai multe din perioada Picard. Dar erau câteva şi din continuări sau din prima serie.

Billy găsi fazerul pe listă. Detaliile erau de o precizie maniacală (era un pistol cu fază de tip 2, cu unitate detaşabilă de tip 1 etc.). Preţul de pornire era foarte mare – fusese folosit în film de mai multe ori. Billy îl ridică şi Simonii translucizi îl priviră cu mânie şi jind. Dedesubt era o carte de vizită pe care scria: *În conformitate cu înţelegerea.*

Arma era surprinzător de grea. Billy o întoarse, experimental, o ridică şi apăsă pe trăgaci.

Sunetul era, în mod bizar, cel recognoscibil de la televizor, o încrucişare între un sfârâit ascuţit şi un bâzâit de ţânţar. Urmară o undă de căldură şi o lumină. O rază de particule nefireşti ţâşni din arma aceea absurdă şi cauteriză aerul, năpustindu-se cu viteza luminii în perete, în timp ce Dane ţipă şi sări într-o parte, iar spiritele-Simon urlară.

Billy privi lucrul care-i atârna în mână, apoi zidul ars. Bucata aia stupidă de metal şi plastic cu aspect de jucărie trăgea ca un fazer adevărat.

— Bine, zise Dane după o oră în care încercară să smulgă câte ceva de la Simon, protejându-l în acelaşi timp de Simonii care-l înconjurau. Ce-am aflat pân-acum?

— Ce sunt astea? Simonii ăştia? întrebă Billy.

— De aia n-aş călători niciodată în felul asta, spuse Dane. Aia vreau să zic. O bucată de piatră sau nişte haine sau ceva neînsufleţit, bun, cui îi pasă? Dar să iei ceva viu şi să faci chestia asta? Să-l *teleportezi?* Practic *descompui un om* în bucăţi şi pe urmă le lipeşti la loc şi le pui să umble. Dar el *a murit.* Pricepi?! Omul e mort. Şi omul care apare la celălalt capăt doar crede că e acelaşi. Dar nu-i. Tocmai ce s-a născut. Are amintirile celuilalt, da, dar e un nou-născut. Pe *Enterprise,* ei se tot *sinucid* şi se înlocuiesc cu clone ale unor oameni morţi. E macabru de tot. Nava aia e plină de copii xerox ale unor oameni care-au murit.

— De aia a refuzat el să mai lucreze? întrebă Billy.

— Poate ştia că nu-i face bine. Ceva l-a neliniştit. Dar pe urmă a revenit şi-a mai făcut-o dată. Şi a fost un ditamai transportul.

Dane dădu din cap.

— Krakenul. L-a dat gata. Ai idee câţi ani şi-a petrecut Simon intrând şi ieşind din diverse locuri, „luând coordonatele" şi teleportându-se cu

marfa? Pricepi? *Ai idee de câte ori a murit?*

Aproape de tot atâtea ori ca împieliţatu' ăla de James T. Kirk. Omul care stă acolo s-a născut din nimic acum câteva zile, când a furat krakenul. Şi, de data asta, când a sosit, toate versiunile lui care muriseră până atunci îl aşteptau. Şi erau furioase.

Vor să se răzbune. Cine i-a ucis pe toţi Simonii Shaw? Simon Shaw a făcut-o. Iarăşi şi iarăşi.

— Nu-i chiar corect, zise Billy. El e singurul dintre toţi Simonii care n-a ucis pe nimeni; abia ce-a ajuns aici. Ei s-au omorât unii pe alţii.

— Da, zise Dane. Dar el e singurul dintre ei în viaţă şi toată furia aia trebuie să se descarce pe cineva. Nu-s cele mai logice făpturi. De aia Simon e bântuit de Simoni. Săracu' fraier.

— Aşa-i, spuse Billy. Atunci de ce-a făcut-o?

Făcu semn spre fazer, catalog şi bilet.

— Cineva ia legătura cu el. Se apropie una dintre cele mai mari vânzări *Star Trek* din ultimii ani şi el nu-şi poate permite nimic, şi-atunci cineva îl contactează şi-i face o ofertă de nerefuzat. Au făcut ceva cu pistolul ăla.

Dane aprobă.

— Au luat legătura cu vreun magician. Un meşter de realităţi l-a aranjat cu ajutorul harului, aşa că e de-adevăratelea.

— Ce era să facă? zise Billy. Să refuze unicul fazer funcţional din lume? Ei îi spun: trebuie să transporţi un singur lucru. Deci cine a scris biletul ăsta? Simon nu voia un calamar gigantic. Cine i-a fluturat pistolul ăsta prin faţa nasului, ăla e jucătorul nostru misterios. Ei sunt cei care ţi-au furat zeul.

Partea a treia
Londomanţie

40.

Billy contemplă toate versiunile răposate şi furioase ale lui Simon. Simţea oare Simon vina pe care aceştia i-o aruncau în spinare, culpabilitatea pentru nenumăratele sinucideri involuntare? Ăsta da păcat originar.

În cele din urmă, Wati reveni în statuia unui dansator argelian.

— Deschideţi uşa, zise el.

Afară aştepta o femeie cu un aer hăituit, care ducea un corn răsucit de berbec.

— Dane, zise ea intrând. Dumnezeule atotputernic, ce s-a întâmplat aici?

— Mo e cea mai bună, spuse Wati. Şi n-o cunoaşte nimeni…

— Eşti exorcist? o întrebă Billy.

Femeia dădu ochii peste cap.

— E rabin, idiotule, spuse Wati. Nu că lui Simon i-ar păsa oricum.

— Am mai văzut posedări de tip legiune, zise Mo. Dar niciodată… Dumnezeule, toţi sunt el!

Îşi croi drum prin aureola de stafii şi-i vorbi în şoaptă lui Simon.

— E ceva ce-aş putea încerca, spuse ea. Dar trebuie să-l duc la templu.

Scutură şofarul{113}.

— Ăsta n-o să rezolve nimic.

Întunericul se lăsă devreme, dar afară luminile şi strigătele copiilor persistau. Wati stătea de pază, circulând prin statui pe o rază de doi kilometri. Dane, Billy şi Mo îi priviră pe persecutorii lui Simon, care murmurau răuvoitor.

— Trebuie să plecăm, zise deodată Wati dintr-un McCoy{114} înalt de treizeci de centimetri.

— E prea devreme, spuse Dane. Nu-i nici măcar miezul nopţii…

— Acum! zise Wati. Vin!

— Cine…?

— Cristoase, Dane! Şterge-o! Sunt Goss şi afurisitu' de Subby.

Şi toată lumea o şterse.

— Tatuajul a urmat şi el acelaşi raţionament ca noi, zise Wati, în timp

ce-şi adunau lucrurile, luându-l pe sus pe bietul Simon înconjurat de norul lui de fantome. I-a dat de urmă lui Simon. Descreieraţii lui sunt pe drum. Iar cu ei vin Goss şi Subby. Unii sunt pe scara principală. Restul se apropie. Goss şi Subby se apropie.

— Mai e vreo ieşire? întrebă Dane.

Wati dispăru şi reveni.

— Dacă o fi vreuna, n-are statui.

— Trebuie să fie o ieşire prin spate, zise Billy. O ieşire de incendiu.

— Ia o figurină, zise Wati. Eu mă duc să-i abat pe Goss şi Subby de pe urmele voastre.

— Stai, zise Dane, dar Wati dispăruse.

Billy apucă fazerul, catalogul de licitaţie şi o figurină de plastic reprezentându-l pe Kirk. Pe hol nu era nimeni. Dane îi zori să cotească. Mo şi Billy îl târau după ei pe Simon, înfăşurat într-o pătură care-i ascundea cât de cât pe persecutorii săi. Auziră liftul sosind. Dane îşi ridică pistolul cu săgeţi şi le făcu semn să plece lui Billy şi Mo.

— Jos, zise el arătând ieşirea de incendiu. Mo, ai grijă să nu te vadă! Billy, fii atent să n-o vadă!

Alergă către lift.

— Puf, puf, puf, nu, Subby?

Goss alerga. Nu foarte repede şi cu o clătinare comică şi exagerată a capului.

În urma lui venea Subby, imitându-i inconştient mişcarea.

— Ceilalţi urşi sunt dincolo de râu, zise Goss. Odată ce traversăm podul fermecat, ne putem servi cu toată mierea. Puf, puf, puf.

Mai aveau de cotit de două-trei ori până să ajungă la baza blocului-turn. Goss privi în lungul străzii întunecate. La intrarea într-o fundătură se afla un şir de tomberoane vechi. O izbucnire a vântului răsturnă un sac de gunoi plin şi făcu tomberoanele să se clatine, ciocnindu-se între ele, ca şi cum ar fi încercat să se ferească de privirea lui Goss.

— Îţi aduci aminte când Ursuleţul Drăgălaş şi Ursuleţul Zăhărel s-au întors acasă cu Prinţesa Picnicurilor cu Flori? zise Goss.

Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii. Zâmbi, dezgolindu-şi grijuliu toţi dinţii şi muşcând aerul. Subby se uita la el.

— Billy, mişcă!

La auzul acestor şoapte slabe, Goss se opri.

— Taci din gură, Dane!

Şoapte cu accent londonez. Erau aproape de strada principală, într-unul dintre peticele de întuneric care o înconjurau.

— E prin preajmă, spuse o voce.

Şi de mai departe, ca răspuns, se auzi un „Şşş!”

— Subby, Subby, Subby, şuşoti Goss. Ţine-ţi clopoţeii de la papucei să nu scoată niciun sunet. Căluţul vioi şi Steluţa roz au reuşit să se strecoare afară din Palatul Mărului, pe sub nasul peştilor-maimuţă, dar dacă suntem tăcuţi cum numai spiriduşii mititei pot fi, putem să-i surprindem şi să ne drăgălim cu toţii pe pajiştea Zmeielor Fericite.

Îşi duse degetul la buze şi se furişă tiptil din strada principală pe aleea de unde veneau vocile. Subby îl urmă în acelaşi stil furişat în umbra unde cineva bombănea.

Uşile liftului se deschiseră şi Billy, privind în urmă din pragul ieşirii de incendiu, văzu trei siluete în haine întunecate şi cu căşti de motociclist. Dane îşi înălţase arma. Urmă un pocnet.

— Plecaţi, zise Wati-Kirk din buzunarul lui Billy şi *Plecaţi,* zise Dane fără să privească în spate.

Billy şi Mo îl târâră pe Simon pe scări.

— Cum rămâne cu Dane? întrebă Billy.

Dar Wati dispăruse din nou.

Aveau multe etaje de coborât. Adrenalina era singurul lucru care-i împiedica pe Billy şi pe Mo să se prăbuşească sub greutatea lui Simon. Deasupra lor, înăbuşite de ziduri, se auzeau zgomotele unei încăierări. Billy simţi fantomele târându-i-se oribil pe piele când călăii lui Simon trecură prin el. Când într-un final ajunseră la parter, Billy gâfâia, pe punctul să vomite.

— Nu sta acolo ca prostul, zise micul Kirk din buzunarul său. Mişcă.

Un tip oarecare, aflat în faţa uşii apartamentului său, văzu fantomele lui Simon, şi rămase atât de şocat că nici nu-i mai era frică. Billy şi Mo ţâşniră spre ascensor şi spre uşa de la ieşire, aflată dincolo de el, dar aceasta se deschise şi în prag se iviră doi dintre oamenii Tatuajului. Haine de camuflaj cenuşii, căşti cu vizorul întunecat, mâinile întinse către arme.

Mo ţipă şi-şi ridică mâinile în aer. Billy se postă în faţa ei şi acţionă fazerul.

Nu se panică. Avu o clipă în care să remarce cât de calm era, să se observe ridicând arma şi apăsând pe declanşator.

Nu urmă niciun recul. Se auzi sunetul acela kitsch şi cunoscuta dâră de lumină lovi pieptul primului bărbat, răspândindu-se pe trupul lui ca o vânătaie luminoasă, în timp ce acesta era propulsat înapoi. Cel de-al doilea bărbat se repezi către Billy alergând în zigzag, ca un profesionist, şi Billy trase de câteva ori asupra lui, ratându-l şi pârjolind pereţii.

Mo ţipa. Billy îşi repezi braţul înainte. Bărbatul se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de ceva. Ricoşă în contact cu nimic vizibil. Bărbatul lovi nimicul în mod repetat cu casca lui de motociclist, cu un bubuit sonor.

Billy nu auzi liftul sosind şi nici uşile deschizându-se. Îl văzu doar pe Dane ivindu-se în spatele omului Tatuajului, coborându-şi pistolul descărcat asupra căştii sale lipsite de trăsături, pe o traiectorie curbă, ca un jucător de baseball. Bărbatul se prăbuşi şi pistolul îi zbură din mână. Îi căzu şi casca.

În locul capului avea un pumn de dimensiunile unui cap, care se încleşta şi se descleşta.

Se deschise. Palma lui uriaşă era întoarsă înspre spate. Când bărbatul se ridică, pumnul se încleştă din nou. Dane lovi cu forţă dosul palmei-cap. Atacatorul căzu din nou.

— Haideţi odată! strigă Dane.

Alergară pe o rută şerpuită către maşina lui Mo şi o ajutară să-l lungească înăuntru pe Simon, care tremura înconjurat de fantome înnebunite. Tribble scâncea.

— Nu pot să promit nimic.

— Vezi ce poţi face, zise Dane. O să te găsim noi. Te-a văzut careva dintre ăştia?

— Nu cred, spuse ea. Şi nu mă cunosc. Chiar dacă…

Părea nesigură. Făpturile nu avuseseră ochi.

— Pleacă atunci. Pleacă!

Dane bătu cu palma în acoperişul maşinii, ca şi cum i-ar fi dat liber.

După plecarea ei, pipăi mânerele maşinilor din preajmă până când găsi, pe baza unei intuiţii tactile, una pe placul său şi o descuie.

— Ce sunt ăia? zise Billy. Oamenii ăia?

— Descreieraţii?

Dane porni maşina. În spatele lor se auzeau ţipete.

— Trebuie să fii un anumit soi de om.

Era bine dispus.

— Există avantaje. Trebuie să-ţi placă să te baţi. Ar trebui să vezi cum arată fără haine. Mă rog, adică n-ar trebui.

— Cum văd ăştia?

Accelerau prin noapte. Dane se uită la Billy. Rânji şi se fâţâi pe scaun şi clătină din cap.

— Doamne, Billy, zise el. În ce fel îţi merge mintea aia!

— Bun! zise Wati, revenit înapoi în Kirk. Hai să luăm ceva distanţă de Goss şi Subby.

— Geniule! zise Dane. Cum ai făcut?

— E util să te pricepi să imiţi voci. Mă întorc într-o secundă.

Dane acceleră. Cântări pistolul cu săgeţi în mâna stângă.

— Ăsta e de căcat, zise el. Niciodată n-am fost nevoit să… Ne trebuie ceva mai puternic de-atât. A fost o mizerie. Îmi trebuie o altă armă.

Goss stătea ţeapăn ca un os. Asculta.

— Ăsta-i praf în ochi, Subby, zise el. Mă întreb unde s-a dus Căluţul vioi.

— Să-ţi zic eu ce s-a întâmplat, rosti o voce care venea dinspre statuia grosolană de pe culmea acoperişului.

— Ţi-i luat ţeapă, asta s-a întâmplat, labagiu psihopat ce eşti.

Această din urmă replică veni dinspre o gumă de şters în formă de broscuţă aruncată în rigolă.

Şi dintr-o jardinieră cu plante de mult moarte aflată pe un pervaz, vocea unui mic scafandru de plastic:

— Noapte bună!

— Ia uite, zise Goss, în tăcerea de după plecarea lui Wati. Ei, Prinţesă Subby. Ce zici de asta? Ce mai ţăcăneală!

Traversaseră fluviul. După ce pusese apa între ei şi groaznicul câmp de bătălie, Dane strecură maşina într-un spaţiu tăcut, în spatele unor garaje cu aspect sărăcăcios de la baza unui bloc-turn. Opri motorul şi rămaseră pe întuneric. Billy îşi simţi inima încetinindu-şi bătăile şi muşchii relaxându-se pe rând.

— De aia trebuie să lucrăm cu el, spuse Dane. Noi nu putem gestiona soiul ăsta de rahaturi de unii singuri.

Billy îl aprobă cu lentoare. Aprobarea se transformă într-o clătinare din cap.

— N-are sens, spuse Billy.

Închise ochii şi încercă să gândească. Privi în întunericul din spatele pleoapelor sale ca şi cum ar fi fost întunericul oceanului. Încercă să se cufunde în el, în căutarea unei intuiţii mai profunde. Nu putu însă nici să atingă, nici să simtă nimic. Oftă. Frustrat, bătu darabana în fereastră. Atingerea sticlei îi răcori vârfurile degetelor. Nu o idee, ci o concentrare a atenţiei, o intuiţie privind locul unde trebuia să caute. Deschise ochii.

— Tipul ăla, spuse el. Ăla din borcan, pe care l-am găsit eu. Care-i rolul lui în toate astea?

— Nu ştiu, spuse Dane. Asta-i problema, că nu ştim cine e.

— Ăăă, zise Wati. Asta nu-i chiar aşa.

— Cum? i se adresă Dane micii figurine.

— Ţi-am spus că atunci când m-a înhăţat, chestia aia poliţistă a cam

dat pe dinafară. Picături de informaţie şi chestii care intrau în componenţa ei. Cred că-mi amintesc c-am simţit… că ştiam cine…

Wati îşi pipăi punctele dureroase căutând informaţii.

— Adler, spuse el. Aşa-l chema pe gagiu' din sticlă.

— Adler? întrebă Dane. Al Adler?

— Cine e? întrebă Billy. Cine-a fost, adică? Era un prieten de-al tău?

Pe faţa lui Dane se succedară iute mai multe expresii.

— Nu tocmai. L-am cunoscut, dar niciodată… Al Adler era un fraier de doi bani până când s-a asociat cu Grisamentum.

Se uitară unii la alţii.

— S-a transformat într-un intermediar. Făcea comisioane pentru Gris.

— Ce s-a întâmplat cu el după dispariţia lui Grisamentum? întrebă Billy.

— Am crezut că-şi pierde vremea omorându-se cu băutura sau aşa ceva. Era omul lui Grisamentum sută la sută. L-am întâlnit o singură dată după înmormântare şi-am crezut că-i terminat. Tot turuia despre oamenii cu care lucrase datorită şefului lui. Ce mişto era, bla bla. În negare totală.

— Nu.

Billy privi afară, adresându-se dincolo de geamul maşinii, prin sticlă, umbrelor din garaj.

— Nu proptea stâlpii barurilor. Făcea ceva şi asta i-a adus moartea, în muzeu, în noaptea în care a dispărut krakenul. Dacă de fapt a lucrat pentru Grisamentum în tot timpul ăsta?

— Era ceva, zise Wati. Ceva ca…

Interpretă rănile lăsate de creatura-poliţist.

— Era ca şi cum ar fi fost acolo de multă vreme. De dinainte să-l cunoşti tu. Ca şi cum ar fi murit dinainte să se fi născut.

— Cum se poa…? începu Billy.

— Ah, timpul, zise Dane. Timpul, timpul, timpul. Timpul e întotdeauna mai jucăuş decât ai crede. Al a fost transformat într-o amintire, nu?

Începu să bată ritmic pe tabloul de bord. Încordarea îi tensionase şi puţinii săi muşchi oculţi, aşa că, la fiecare contact, bioluminiscenţa îi pulsa în vârfurile degetelor.

— Bine, zise Dane în cele din urmă. E implicat. Îl avem pe Simon, avem o pistă. Trebuie să aflăm cine l-a angajat. Eu trebuie să fur un telefon şi să mă milogesc de Jason Smyle. Cameleonul despre care m-ai întrebat tu odată. O să ne ajute. O să mă ajute.

— Da, zise Billy. Dar ştii ce-o să aflăm, nu? El e. Grisamentum. El e

în spatele chestiei ăsteia. El a furat krakenul.

Se răsuci să-şi privească tovarăşii.

— Şi, din cine ştie ce motiv, ne vrea şi pe noi.

41.

Oricine era cât de cât acordat la pulsul oraşului ştia că Goss şi Subby se întorseseră. Goss, despre care se spunea că nu-şi păstrează inima asupra lui şi de aceea nu se teme de nimic; şi Subby, despre care ce se putea spune? Se întorseseră pentru un ultim contract. Erau o mulţime de asemenea contracte acum. De data asta, cel care-i plătea era Tatuajul, iar treaba avea de-a face cu dispariţia krakenului – da, calamarăpirea – pe care Tatuajul o pusese sau nu la cale, depinde ce zvon preferai.

Fie că-l furase sau nu, Tatuajul era pornit la vânătoare. Nu-i era de-ajuns, pare-se, că-şi avea trupele lui nenaturale de hăndrălăi autodistructivi, descreieraţii, şi că deţinea controlul asupra greşiţilor săi alteraţi şi distruşi, care se poticneau din ascunzătoare-n ascunzătoare târându-şi după ei apendicele mecanice sau adăugirile electronice, transmiţând ordine şi adunând informaţii pe nemestecate. Acum îi angajase şi pe Goss şi Subby şi pe cei mai răi dintre mercenarii Londrei ca să dea de Dane Parnell care – „ai auzit-o pe asta?" – fusese dat afară din rândul krakeniştilor.

Alianţe şi asocieri temporare, în conformitate cu peisajul teopolitic complex, fură încheiate în vederea unui război despre care toată lumea simţea că e gata să izbucnească. Totul avea de-a face cu acea senzaţie de deteriorare pe care o simţeau cu toţii.

Tatuajul îşi căută proscrişii. Trimise unul dintre distruşii săi oameni-maşinării să-i întrebe pe cei mai răi dintre vânătorii săi de recompense dacă aveau vreo veste. Asigurându-se că se ştie că făcuse această deschidere. O strategie a terorii. „Aşa e. Atât de afirisiţi suntem."

Jean Montagne era şeful echipei de pază de la intrarea celei de-a doua mari case de licitaţii din Londra. Avea patruzeci şi şase de ani. Se mutase din Franţa cu vreo douăzeci de ani în urmă. Avea trei copii, deşi, spre marele său regret, ţinea prea puţin legătura cu fiica lui cea mai mare, pe care o avusese când era mult prea tânăr. Jean era un foarte bun luptător de Muay Thai{115}.

Era de câţiva ani şef de tură şi îşi demonstrase abilităţile ori de câte ori vreun nebun încercase să forţeze intrarea pe urmele vreunui artefact pus la vânzare înăuntru, insistând de obicei că îi aparţinea şi că-i fusese luat în mod ilegal. Jean era atent şi politicos. Era sigur că-i

cunoştea din vedere pe toţi angajaţii şi pe o bună parte dintre ei îi ştia şi după nume.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, Jean.

— Bună dimineaţa.

— Ce-i…?

Bărbatul de la intrare îi zâmbi a scuză, ţinând legitimaţia întinsă.

— Bună, bună dimineaţa, zise Jean.

Bărbatul părea să fie abia trecut de patruzeci de ani, slăbuţ, cu părul tuns scurt şi îngrijit care începea să i se rărească.

— Ai greşit legitimaţia, îi spuse Jean. Tipul lucra la achiziţii, se gândi el. Îl chema Mike parcă. Bărbatul râse de greşeala sa. Avea în mână un card bancar.

— Scuze, nu ştiu ce naiba am făcut.

Scotoci buzunarele costumului, în căutarea legitimaţiei.

— Poftim, zise Jean şi-i dădu drumul înăuntru lui Mike, sau poate Mick, de la achiziţii. Sau de la contabilitate.

— Baftă şi să-ţi iei legitimaţia data viitoare!

— Sigur, zise celălalt bărbat. Salut!

Se îndreptă spre lift şi Jean nu simţi nici cea mai vagă nelinişte în legătură cu discuţia.

Maddy Singh era directorul administrativ al departamentului vânzări. Avea treizeci şi opt de ani, se îmbrăca elegant şi era lesbiană, nu chiar pe faţă, dar nici pe-ascuns. Îi plăcea baletul, mai ales cel clasic.

— M'neaţa!

Se uită la bărbatul care se apropia.

— Bună, zise ea.

Îl cunoştea şi-i căută numele în memorie.

— Trebuie să verific ceva, zise el.

Maddy nu mai vorbea cu fratele ei din cauza unei certe monstruoase pe care-o avuseseră.

Bărbatul chicoti şi-şi ridică mâna, cu inelarul şi mijlociul depărtate.

— Viaţă lungă şi prosperitate.

— Viaţă lungă şi *prosperă,* îl corectă ea.

Îl chema Joel, era sigură, şi lucra la departamentul IT.

— Fă-l pe Spock mândru!

Lui Maddy Singh nu-i plăcea să gătească şi trăia pe bază de semipreparate sofisticate.

— Scuze, spuse el. Trebuie să verificăm ceva la vânzările *Star Trek,*

numele unor cumpărători.

— Mina de aur a fanilor? Laura se ocupă de asta, zise ea făcându-i semn către fundul încăperii.

— Baftă, zise Joel, dacă aşa l-o fi chemat, făcând din nou semnul acela în loc de la revedere, cum făceau toţi angajaţii de câteva săptămâni, unii dintre ei chinuindu-se să ţină degetele în poziţia potrivită. N-am fost niciodată un bun klingonian, spuse el.

— Vulcanian, zise Maddy peste umăr. Doamne, nu mai e nicio speranţă cu tine!

Nu se mai gândi niciodată la bărbat pentru tot restul vieţii ei.

— Laura!

— Hei, bună! zise Laura ridicându-şi privirea.

Tipul din faţa biroului ei lucra la Resurse Umane dacă-şi aducea ea bine aminte.

— Am nevoie de o favoare, repede, zise el. Tu ai hârţogăria de la licitaţia *Star Trek,* nu?

Ea dădu din cap că da.

— Îmi trebuie o listă cu cumpărătorii şi vânzătorii.

Laura era o roşcată slăbuţă de douăzeci şi şapte de ani. Era îngropată până peste cap în datorii şi tocmai căutase pe internet procedurile legate de declararea falimentului personal. Avea o preferinţă pentru hip-hop care o amuza şi-n acelaşi timp o făcea să se simtă uşor stânjenită.

— Bine, zise ea, încruntându-se şi căutând în computer. Ăăă, despre ce-i vorba?

Nu era de la Resurse Umane, probabil făcuse o confuzie: era, în mod evident, unul care vâna rău-platnicii.

— Ei, ştii tu, zise el, clătinând din cap şi ridicându-şi sprâncenele ca să arate câtă răbdare îi trebuia.

Laura râse.

— Da, zise ea. Îmi imaginez.

Laura se gândea să se întoarcă la facultate şi să facă un masterat în literatură. Scoase dosarele.

— Ai fost la licitaţie? întrebă ea. Te-ai costumat?

— O, da, spuse el. Imaginează-mă complet teleportat.

— Îţi trebuie toate? întrebă ea. Am nevoie de autorizaţie, ştii…

— Păi, spuse el pe gânduri. Ar trebui probabil să le iau pe toate, dar…

Îşi muşcă buza.

— Să-ţi zic cum facem, zise. Dacă dai un telefon la cei de sus poţi să

obţii o confirmare, ştii tu, de la John, şi să-mi dai un print, dar nu-i grabă. Până atunci poţi să-mi dai detalii despre lotul 601?

Laura apăsă câteva taste.

— Bine, zise ea. Pot să ţi le dau pe celelalte în vreo două ore?

— Nicio grabă.

— Ooo, cumpărător anonim, zise ea.

— Da, ştiu, de aia trebuie să aflu cine era.

Laura privi chipul atât de familiar.

— Bine. Ce anume cauţi?

Îşi scotoci memoria, încercând să deşire coconul anonimatului lui înapoi către origini.

— O, Doamne, zise el, dându-şi ochii peste cap. Nu mă-ntreba. Probleme-probleme. Dar suntem pe urmele lui.

Ea dădu un print. Bărbatul luă hârtia, îi făcu cu mâna în semn de mulţumire şi plecă.

— Vine, zise Dane.

Se învârtea, împreună cu Billy, pe lângă un stand cu ziare. Jason Smyle, cameleonul proletar, traversa strada. Venea către ei, împăturind şi despăturind o bucată de hârtie.

În timp ce se apropia, Jason îşi folosea în continuare harul, astfel că oamenii pe lângă care trecea erau pe moment siguri că-l ştiu de undeva, că lucra în aceeaşi încăpere cu ei, la câteva birouri mai încolo sau căra cărămizi pe şantier sau măcina cafea, la fel ca ei, deşi nu-şi puteau aminti cum îl cheamă.

— Dane, zise el.

Îl îmbrăţişă în chip de salut.

— Billy. Wati unde-i? E aici?

— E cu treburi de-ale grevei, spuse Dane.

Jason era o funcţie a economiei. Harul său îl depersonaliza, lipsindu-l de orice trăsături distinctive. Era abstract, nu un muncitor, ci o încarnare umană a muncii retribuite. Cine putea privi gorgona aceea în faţă? Aşa că oricine-l vedea îl concretiza în conformitate propriul său specific profesional. Ceea ce îi oferea trăsături concrete.

Dacă Smyle n-ar fi existat, Londra şi economia ei l-ar fi creat, concepându-l ca pe un copil. Găsea întotdeauna un birou neocupat, unde juca solitare sau răsfoia hârtii, iar la sfârşitul programului le solicita celor de la Resurse Umane un avans din salariu, în bani lichizi, cerere care-i uimea prin insolitul ei, dar mai ales pentru că, deşi simţeau că-l cunosc, nu-i găseau dosarul, aşa că-i dădeau banii ceruţi din mărunţiş şi făceau o notiţă.

Smyle putea îndeplini comisioane sau face favoruri pentru prieteni. Harul încă mai persista în jurul lui. Billy, chiar dacă ştia că nu era aşa, îl privi cu senzaţia că Jason lucra la Centrul Darwin, poate ca tehnician la laborator, ca biolog sau ceva de felul ăsta.

— Uite, zise Jason întinzându-le foaia. Ăsta e cumpărătorul pistolului cu laser pe care-l căutaţi. Am vorbit serios, Dane. Nu mi-a venit să cred când am auzit că tu… ştii, tu şi biserica ta… Mă bucur că te-am putut ajuta. Oricând ai nevoie…

— Mulţumesc.

Jason dădu din cap.

— Ştii cum să mă găseşti.

Se urcă într-un autobuz aflat în trecere, fără să plătească, fiindcă şoferul ştia că lucrau la acelaşi depou.

Dane desfăcu hârtia încet, ca şi cum mişcarea ar fi fost însoţită de un răpăit de tobe.

— Ştii ce-o să scrie acolo, spuse Billy. Dar nu ştim încă de ce.

Le trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce citeau. O serie de informaţii – preţul plătit, procentajul, adresele relevante, datele, posesorul originar şi, subliniat ca să marcheze faptul că era anonimizat în orice alt context, numele cumpărătorului.

— Şi totuşi nu-i el, spuse Dane. Nu-i Grisamentum.

— Saira Mukhopadhyay? citi Billy. Ştia cum să pronunţe. Saira Mukhopadhyay?! Cine dracu-i asta?!

— Asistenta lui Fitch, zise Dane încet. Aia elegantă. Era acolo când ne-a citit el în măruntaie.

Se uitară unul la altul.

Deci nu era Grisamentum.

— Persoana care a cumpărat pistolul ăsta, l-a transformat prin har şi l-a folosit ca să cumpere serviciile lui Simon… zise Billy. O londomantă.

42.

Pe parcursul întregii nopţi, în capul lui Billy domni haosul. Cu greu putea numi vis torentul acela violent şi năucitor de imagini. Poate vomă sau izbucnire ar fi fost nume mai potrivite.

Era din nou în apă, înotând ritmic, preocupat şi fără urmă de bravură. Nu plutea, ci se scufunda către zeul calamar pe care-l ştia acolo, peisaj tentacular de carne cu un ochi de mărimea lunii pe care nu-l văzuse niciodată, dar îl cunoştea, de parcă miezul împuţitei de planete n-ar fi fost din metal incandescent, ci din carne de moluscă, de parcă lucrul spre care ne prăbuşim când cădem, către care se îndrepta mărul când capul lui Newton i s-a pus în cale, ar fi fost un kraken.

Se opri din scufundare. Poposise în interiorul a ceva invizibil. Pereţi de sticlă, imposibil de văzut în apa neagră a oceanului. Ceva în formă de coşciug în care se lungi, simţindu-se nu doar în siguranţă, ci puternic.

Apoi urmă un desen animat pe care-l recunoscu, povestea mult iubită cu sticlele dansând în timp ce farmacistul dormea şi nici urmă de cefalopod, apoi pentru o clipă fu Tintin într-un vis tintinesc şi Căpitanul Haddock veni către el cu tirbuşonul în mână pentru că era o sticlă, dar nimic nu-l putea atinge şi nu se temea de nimic, apoi era împreună cu o femeie cu păr castaniu în care o recunoscu pe Virginia Woolf dacă doriţi să ignoraţi calamarul de la fereastra ei care părea însingurat, neputincios şi neglijat în timp ce ea îi spunea, în schimb, lui Billy că e un erou neobişnuit, după o definiţie neobişnuită şi că se afla într-un ţinut clasic şi că totul era o catastrofă, un fiasco, acesta era cuvântul, dar dac-aşa era, de ce se simţea atât de puternic? Şi unde era nenorocitul ăla de kraken acum? Îi era prea lene să-i intre în cap, nu? Şi cine trăgea cu ochiul, de la înălţimi diferite, din spatele scriitoarei moderniste care zâmbea cu blândeţe? La fel de nefaşti ca presimţirea unui război? Unul cu un rânjet şi altul cu chipul lipsit de gânduri? Şi alunecând uşor mai aproape, săltând cu îndrăzneală pe picioare ţepene de sperietoare, cu un deget la nas, scoţând un jet de fum pe o nară? „Bună, cocoşel bătrân!” Subby, Goss, Goss şi Subby.

Se trezi năuc. Era dimineaţă şi inima încă îi bubuia în piept. Se ridică în capul oaselor pe canapea, lac de sudoare. Aşteptă să se liniştească, dar nu reuşi. Dane stătea la geam, cu draperia întredeschisă ca să poată supraveghea strada. Dar nu se uita în jos, ci către Billy.

— Problema nu-i la tine, zise el. N-o să te simţi mai bine.

Billy se duse lângă el. Fereastra era uşor întredeschisă şi el se lăsă în genunchi trăgând în piept aerul rece. Dane avea dreptate, nu reuşi să se liniştească cine ştie cât. Billy se prinse de pervaz şi-şi lipi nasul de el ca un graffiti cu Kilroy[116], privind în penumbra de afară. Nu se vedea nimic. Doar băltoace difuze de lumină portocalie şi case făcute din umbră. Doar cărămizi şi asfalt.

— Ştii ce vreau să ştiu, zise Billy. Oamenii Tatuajului. Nu doar cei cu mâinile. Şi omul-radio.

Dane nu zise nimic. Billy lăsă aerul rece să-l învăluie.

— Ce-i cu toţi ăştia?

— Zi ce vrei să ştii.

— Cine sunt?

— De tot soiul, spuse Dane. Există indivizi care preferă să fie unelte în loc să fie oameni. Tatuajul le oferă ceea ce vor.

Tatuajul. Nu puteai să-i zici „fermecător” – nu ăsta era adjectivul, dar avea el ceva al lui. Dacă erai copleşit de o ură de sine, dar suficient de egoist încât să-ţi doreşti diluarea impulsurilor sinucigaşe, dacă tânjeai după muţenie şi tăcere, invidiind din tot sufletul obiectele, dar chinuit de angoasă, puteai ceda atracţiei brutale a Tatuajului. „O să mă folosesc de tine. Vrei să fii un ciocan? Un telefon? O lumină care să lumineze tot soiul de rahaturi hăruite? Un casetofon? Treci în atelier, amice!”

Trebuie să fii un psiholog extraordinar ca să terorizezi, să linguşeşti şi să controlezi în felul ăsta şi Tatuajul îi mirosea pe cei aflaţi în nevoie, gata să cedeze. Aşa proceda. Nu fusese niciodată un infractor de rând. Infractorii de rând n-ajung prea departe. Cei mai abili răufăcători au fost toţi buni psihologi.

— Deci nu Grisamentum l-a luat, spuse Billy.

Dane clătină din cap fără să-l privească.

— Dar tot n-o să lucrăm cu el.

— Sunt prea multe…

După o tăcere îndelungată, Dane clătină din nou din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Nu fără să am mai multe informaţii… Al a fost cumva implicat, şi el era omul lui Grisamentum. Nu ştiu în cine să mai am încredere. În afară de mine.

— Ai lucrat tot timpul pentru biserică? întrebă Billy deodată.

Dane nu se uită la el.

— Păi ştii, avem toţi… zise Dane. Avem toţi micile noastre rebeliuni.

Fie că erau *rumspringa*{117} acceptate de comunitate sau crize de credinţă dezavuate. Cerem divinităţii să ne dea neprihănire şi stăpânire de sine, dar menţionăm că nu le vrem chiar acum.

— Am fost soldat. Adică am fost în armată.

Billy îl privi oarecum surprins.

— Dar m-am întors, după cum vezi.

— De ce?

Dane se întoarse spre Billy privindu-l cu toată atenţia şi zise:

— Tu de ce crezi? Pentru că krakenii sunt zei.

Billy se ridică. Şi încremeni. Cu genunchii îndoiţi, dar temându-se să se mişte ca să nu piardă poziţia, unghiul din care vedea strada şi care, deodată, provocase ceva.

— Ce e? zise Dane.

Bună întrebare. Strada, da, luminile, da, cărămizile, umbrele, tufişurile transformate în bestii lăţoase cu blana întunecată, noaptea târzie şi pustie, ferestrele neluminate. De ce totul părea să dea pe

dinafară?

— Ceva s-a pus în mişcare, zise Billy.

O furtună se apropia de ei, atingând de-acum marginile oraşului. Graba haotică a norilor era pur întâmplătoare, dar văzuţi prin fereastră, aceştia păreau o cerneală care se auto-organiza. Era de parcă Billy ar fi asistat la un spectacol tainic, de parcă ar fi avut acces la orice soi de geneză metropolitană care se petrecea. Dar nu avea un asemenea acces. Cum ar fi putut, cu ochii ăştia complet nepotriviţi? Sticla era cea care-i oferea ceva, o strălucire, o scurtă refracţie a unui conflict pe punctul de a izbucni.

Mii de londonezi se deşteptară în acel moment. Amintirea opunându-se inevitabilului, atacându-l, îţi putea da peste cap toată rutina de somn. Marge se deşteptă acut conştientă că tocmai se întâmplase ceva. Baron se trezi, spunând „O, la dracu', acu-i acu'!" Vardy nici măcar nu se culcase.

Mai aproape de Billy decât ar fi crezut şi unul şi altul, Kath Collingswood privea şi ea pe geam. Se trezise exact în aceeaşi clipă ca Billy. Pe ea, sticla ferestrei nu o ajutase în niciun fel, dar avea propriile ei căi de a înţelege lucrurile.

Realiză, deodată, că falsele fantome pe care le asamblase fuseseră înfrânte. Sări din pat. Era singură. Purta cămaşa de noapte cu Snoopy. Toată pielea o furnica. Piele de găină cu tipare de interferenţă. Londra se freca de ea însăşi ca o fractură nepusă la loc.

— Deci ce căcat o să facem? zise ea tare.

Nu-i plăcu fragilitatea propriei voci.

— Pe cine să chem?

Ceva uşor, ceva de la care să poată obţine informaţii fără mare bătaie de cap. Nu trebuia să fie o fiinţă dură sau deşteaptă. Chiar mai bine să nu fie. Răsfoi un carneţel aflat la căpătâiul patului, unde notase informaţii despre diversele făpturi pe care le invocase. O maimuţă spaţială toată numai tentacule care se zvârcoleau, ca să-i simuleze direct nervii auditivi? Prea multe aere.

Bine, un adulmecător adevărat atunci, unul demn de acest nume. Îşi vârî în priză pentagrama electrică. Se aşeză în mijlocul cercurilor concentrice de lumină de neon de diferite culori. Era o invocaţie drăgălaşă şi ţipătoare. Collingswood citi fragmente întâmplătoare din manuscrisul potrivit. Partea dificilă a acestei tehnici nu era să faci invocaţia să funcţioneze: era să nu invoci prea mult. Căuta un spirit mai mic, nu pe liderul turmei.

Nu dură mult. Totul era dispus să funcţioneze în noaptea aceea. Abia

apucă să legene o găleată imaginară de lături parapsihice că, fornăind cercetător şi guiţând de încântare, învolburând marginile spaţiului ei de protecţie, sub forma unei umbre porcine fluctuante, îşi făcu apariţia entitatea porcească pe care o ademenise departe de turma ei din monstruozitatea exterioară, o adusese în Londra şi o învăţase să răspundă la numele de Perky.

kollywood, grohăi aceasta, *kollywood mâncare.* Era abia o uşoară întunecare a aerului. Nu avea codiţa îmbârligată şi, parcă pentru a compensa, se-nvârtea ea însăşi în cercuri strânse, scurmând prin cameră şi proiectând în aer lucrurile lui Collingswood.

— Perky, zise ea scuturând în direcţia lui o sticlă cu resturi de hrană spirituală. Bună înc-o dată. Am ceva bun pentru tine. Ce se întâmplă?

bun bun, zise Perky. *Papa bun.*

— Da, poţi să-o papi, dar mai întâi spune-mi ce se întâmplă.

speriat, grohăi Perky.

— Da, e cam înspăimântătoare noaptea asta, nu-i aşa? Ce se întâmplă?

speriat. Îngeli ieşit, şşşş nu spune

— Îngeli?

Se luptă cu propria nerăbdare. Nu avea rost să te enervezi pe făptura aceasta prietenoasă şi lacomă. Era prea proastă ca s-o manipulezi. Prezenţa-porcuşor zbură spre tavan şi începu să roadă un cablu electric.

— N-o să zic nimic. Îngeli, Perky?

daa. Daaa îngeli fuge luptă mintire nu vitor.

Da. Ceva intrase în sau ieşise la luptă. Mintire? Minţire? Minciună? Vitor?

O, futu-i, asta era! Collingswood încremeni în mijlocul pentagramei sclipitoare. *Amintire* şi *viitor.* Amintirea împotriva unui anume viitor. Îngeli. Îngelii, fireşte, erau îngerii. Afurisiţii ăia de îngeri ai memoriei ieşiseră din vizuini. Ieşiseră din muzeele lor, din castelele lor. Porniseră la război împotriva acestui deznodământ, orice-o fi fost el. Retrospecţia şi destinul, ale căror variate tabere fuseseră dintotdeauna în conflict, ieşiseră acum ele *însele* la luptă, întrupate sau în apoteoză şi gata să se trosnească una pe alta. Nu mai erau doar motive, justificări, teloi{118} pe care alţii să le invoce şi în care să creadă, ci deveniseră ele însele combatanţi. Războiul tocmai devenise meta.

— Noroc, Perky, zise ea.

Scoase dopul recipientului şi-l agită astfel încât să-i împroaşte conţinutul în afara cercului protector. Porcul veni în fugă, lingând şi mestecând, salivând în dimensiuni în care, din fericire, Collingswood nu

trebuia să facă curăţenie.

Acum că ştia că-l invocase doar pe Perky, precauţiile erau excesive, aşa că păşi peste liniile protecţiei electrostatice şi o întrerupse.

— Distrează-te, zise ea peste umăr. Nu face prea multă dezordine şi nu şterpeli nimic când pleci.

okydoky kollywood pa-pa mersi de papabun.

Collingswood îşi ciufuli părul cu mâinile, se fardă puţin, îşi îmbrăcă uniforma şifonată şi se avântă în oraşul ameninţător.

— Mătura-i la reparat, îşi zise de câteva ori vorbind singură.

Gluma era atât de veche şi de nesărată că-şi pierduse sensul. A o spune, de parcă lucrurile ar fi fost încă normale, îi oferea un foarte vag confort.

— Nu puteţi fuma aici, spuse şoferul de taxi şi ea îl privi fix, dar nu fu în stare să-şi adune suficientă energie ca să i-o plătească.

Îşi stinse ţigara. Nu mai aprinse alta până când nu ajunse în aripa alocată USIIFS la secţia de poliţie din Neasden.

Ar fi trebuit să fii mai calificat decât Collingswood ca să poţi măcar aproxima enormitatea a ceea ce se petrecea, înălţându-se, copleşitor, dominând totul. Treziţi de zgomot, diverşii zei de mult adormiţi ai Londrei se întindeau şi încercau să-şi impună pompa şi autoritatea. Nu realizaseră deocamdată că niciun londonez nu mai dădea un rahat degerat pe ei. Tunetul care bubuia dramatic în acea noapte nu era decât mormăitul zeităţilor expirate, echivalentul ceresc al unui „Ce mama dracului e gălăgia asta?”

Adevăratele evenimente se petreceau pe străzi, la un alt nivel. Puţini paznici pământeni sau nepământeni ai muzeelor londoneze ar fi putut explica de ce, subit, se simţiseră speriaţi de moarte. Era pentru că palatele memoriei rămăseseră neprotejate. Îngerii lor plecaseră. Gardienii tuturor muzeelor din lumea viilor se adunaseră, cu excepţia unuia care pribegea încă în propria lui misiune. Îngerii porniseră pe urmele sfârşitului iminent, pe urmele acelui viitor fără perspectivă. Dacă-l găseau, aveau de gând să-l facă una cu pământul.

Vardy era deja la birou. Collingswood îşi spuse că părea netulburat de evenimentele nopţii, nici mai confuz, nici mai zorit decât de obicei. Se rezemă de tocul uşii. O şocă privirea parcă şi mai neprietenoasă ca de obicei pe care el i-o aruncă.

— La naiba, şmechere, zise ea. Ce-i cu tine? Apocalipsa te-a întors cu susu-n jos?

— Nu ştiu ce-i asta, zise el, uitându-se rapid pe un web-site. Dar nu e încă apocalipsa. De asta sunt cât se poate de sigur.

— Era doar un fel de-a spune.

— O, ba cred că-i mai mult. Cred că accentul trebuie pus pe cuvântul „încă”. Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Tu ce dracu’ crezi? Încă-nu-apocalipsa, excelenţa voastră. Ştii ce se întâmplă? Paznicii memoriei au ieşit şi caută nişte capete de spart. Labagiii ăia n-au voie să părăsească muzeele. Vreau să văd dacă pot să descopăr care-i treaba. Ce anume tocmai s-a schimbat. Ce zici?

— De ce nu?

— La dracu’, ştii, câteodată, câteodată pur şi simplu îţi doreşti să trăieşti într-un oraş unde nu-i numai demenţă pură şi de-astea. Ştiu că unii dintre ăştia sunt numai nişte infractori oarecare, doar nişte băieţi răi, dar până la urmă ajungem de fiecare dată la istorii cu zei. În Londra! Aşa e. De-fiecare-dată. Şi asta, frate, de asta ce mai zici?

Collingswood dădu din cap.

— Căcaturi de oameni slabi de înger. Arce şi dinozauri şi virgine şi dracu’ mai ştie ce. Dă-mi un jaf ca lumea, omule. Deşi ei asta şi fac, nu?

— Căcaturi de oameni slabi de înger?

Vardy îşi dădu scaunul în spate şi o privi cu o combinaţie dubioasă de antipatie, admiraţie şi curiozitate.

— Pe bune? Asta-i sursa tuturor, nu? Le-ai lămurit pe toate, aşa-i? Credinţa e o prostie, nu?

Collingswood îşi dădu capul pe spate. „Cu cine vorbeşti tu aşa, fratele meu?” Nu putea să-i citească gândurile, desigur, nu în cazul unui specialist ca Vardy.

— A, crede-mă că ştiu partitura asta, spuse el. E o cârjă, nu? E un basm. Pentru cei slabi. E o prostie. Vezi, de aia n-o să fii niciodată suficient de bună în meserie, Collingswood.

Tăcu o clipă, de parcă ar fi mers prea departe, dar ea îi făcu semn cu mâna: „O, da’ te rog, dă-i înainte.”

— Fie că eşti tu de acord sau nu cu predicile alea afurisite, ofiţer Collingswood, ar trebui să iei în calcul posibilitatea că, de fapt, credinţa ar putea fi un mod de gândire mai riguros decât harababura din capul oricărui ateu. Nu e o eroare intelectuală, spuse Vardy ciocănindu-şi fruntea cu degetul. E un mod de a gândi despre tot soiul de alte lucruri, nu doar despre credinţă. Naşterea din fecioară e un mod de a privi femeile şi dragostea. Arca e o abordare mai logică a îngrijirii animalelor decât drăgălaşa crimă în masă pe care am instituit-o noi. Creaţionismul e un fel de a gândi „Nu sunt demn”, într-o epocă în care oamenilor li se spune şi li se arată că sunt. Dacă vrei să te înfurii pe minunata doctrină umanistă, şi de ce ai vrea una ca asta, dă vina pe Clinton. Dar nu eşti

doar prea tânără, ci şi prea al dracului de ignorantă ca să ştii ceva despre reforma sistemului de asistenţă socială.

Se uitară unul la altul. Situaţia era tensionată şi, în mod ciudat, oarecum amuzantă.

— Da, dar… spuse Collingswood prudentă, nu-i chiar atât de admirabilă, nu-i aşa? Având în vedere că e o vrăjeală de la un capăt la altul.

Se mai uitară o vreme unul la altul.

— Ei, zise Vardy. Asta-i adevărat. Din nefericire trebuie să admit c-aşa-i.

Nu râse niciunul, dar ar fi putut s-o facă.

— Bun, zise Collingswood. De ce eşti aici? Ce-i cu toate dosarele astea?

Peste tot erau împrăştiate hârtii.

— Păi…

Vardy păru să ezite. Îi aruncă o privire.

— Ţi-aduci aminte de mesajul ăla cam ciudat care a căzut din cer? Am o idee despre cine-ar putea fi vorba.

Închise un dosar, astfel încât ea să poată vedea numele scris pe el.

— Grisamentum? întrebă ea. Dar a murit.

Însă părea cam nesigură.

— Aşa-i.

— Baron a participat la înmormântare.

— Oarecum. Da.

— Şi a fost Tatuajul, nu? zise Collingswood. Cel care i-a făcut felul.

— Nu. Aşa a crezut lumea, dar nu. Pur şi simplu era bolnav şi s-a adresat doctorilor şi necromanţilor. Am făcut rost de fişa lui medicală şi poţi să-ţi garantez că avea cancer şi că în mod sigur era în fază terminală.

— Şi… de ce crezi că-i el?

— Ceva legat de stil. Pentru că a apărut Al Adler după atâta vreme. Pentru că se aude că vreo câţiva păstori de monştri au fost abordaţi pentru o comandă mare. Ţi-aduci aminte de…?

— Mi-aduc aminte un rahat, nu eram prin zonă.

— Păi, întotdeauna a fost un tradiţionalist.

— Atunci toţi ăştia cine-s? întrebă Collingswood.

Arătă cu degetul către o listă pe care figurau numele unui profesor, un fizician pe nume Cole, al unui doctor, precum şi numele lui Al Adler şi al lui Byrne.

— Parteneri. Care au legătură într-un fel sau altul cu, hm, înmormântarea, hm, lui. Cred c-aş putea să le fac o nouă vizită

fiecăruia. Am câteva piste pe care mi-ar plăcea să le urmez.

Zâmbi. Situaţia era alarmantă.

— Mă întreb dacă vreunul dintre ei ştie ceva despre toate astea. Despre toată nebunia asta.

Privi, prin ziduri, către noaptea stranie de afară, în care zeii erau ignoraţi şi amintirile ieşiseră din vizuini ca să vâneze viitorul.

43.

— Bine.

Cu agilitate şi cu minim de risipă, Dane ieşi dintr-o benă de gunoi. Ţinea în mână un pahar de carton mototolit, un radio acoperit de mucegai şi o jumătate de geamantan. Billy se holbă la obiecte.

— Ideea e că dacă ducem astea la cineva care să se ocupe de ele – sunt oameni care pot să le cureţe imediat, să ştii – am putea să le folosim la…

La ce? Paharul, se pare, ca să transporte vreun elixir care avea nevoie tocmai de acest recipient – radioul, ca să prindă cine ştie ce flux abscons de informaţii în descompunere – valiza, ca să ascundă lucruri care altminteri nu puteau fi cărate. Dane se strădui să-i explice. Continua să susţină că aveau nevoie de tot acest echipament dacă ăsta era lucrul cu care se confruntau.

S-ar părea, îşi zise Billy, că trăia acum într-un tărâm banal. Cu un sentiment situat undeva între uimire şi neplăcere, Billy realiză că dincolo de aspectele vieţii de zi cu zi, un lucru are putere, în mod idiot, pentru că aduce puţin cu alt lucru. Dacă vrei să vrăjeşti tufişurile, ce altceva ar trebui să arunci în urma ta dacă nu un pieptene vechi? Nu trebuia decât să te pricepi să faci toate conexiunile astea drăgălaşe.

— Londomanţii nu iau partea nimănui, spuse Dane. În asta constă forţa lor.

— Poate că Saira s-a revoltat, spuse Billy. Poate-i pe cont propriu.

— Îmi trebuie un alt pistol, tot zicea Dane.

După lupta din blocul *Star Trek* rămăsese foarte nemulţumit de armamentul său. Oricare ar fi fost detaliile bătăliei care se desfăşura în jurul lor, pare-se dusă de Grisamentum cu londomanţii, lui îi lipsea puterea armelor de foc. Cu ajutorul lui Wati, Dane trimise o cerere anonimă către furnizorii londonezi de arme. Pentru că pe undeva exista cineva care avea megatonajul parapsihic al blestematului de *Architeuthis* în depozitul său de armament.

La capătul părăginit al Wandsworth Common, recepţionă o armă, lăsată sub un anumit pâlc de tufişuri ca un copil din basme. Erau trecători în jur, dar niciunul suficient de aproape ca să vadă şi, oricum,

la fel ca majoritatea londonezilor în aceste zile, se mişcau furişat, grăbiţi, de parcă s-ar fi aflat în parc împotriva voinţei lor.

Dane renunţă la pistolul cu săgeţi cu vizibilă uşurare. Ca paladin al Bisericii Zeului Kraken avusese puţine opţiuni. Asemenea multor grupuri lipsite de putere reală şi de *real-politik,* biserica era constrânsă tocmai de propria estetică. Agenţii săi nu puteau folosi pistoale pentru că acestea pur şi simplu nu erau destul de *calamarice.*

Era o nemulţumire destul de răspândită. Noii recruţi ai Catedralei Albinelor puteau să se plângă, la beţie: „Nu spun că suflătoarele cu ace nu-s mişto, numai că…" „Chiar sunt bun cu bâta cu aburi", s-ar fi putut plânge mai-marilor săi un pistonpunker dezamăgit, „dar n-ar fi mai util să…" Oh, cum mai tânjeau asasinii cultelor după o carabină!

Să fi avut ceva mai multă vervă propagandistică, Biserica Zeului Kraken ar fi putut să le ofere luptătorilor săi FN P90-uri, să zicem, sau HK53-uri, explicând, cu logica sentenţioasă a predicilor, că rata de tragere făcea gloanţele să se împrăştie în evantai precum tentaculele sau că muşcătura armei era precum cea a unui cioc de calamar. Ca excomunicat, Dane nu mai era supus acestor constrângeri. Ceea ce dezgropase el din pământul în care îi fusese livrat era un pistol solid.

Nu ştiau câte încărcături mai avea fazerul, aşa că Billy nu-l folosi ca să se antreneze. „Ştiu ce putem să facem!" zise Dane. Îl duse la o sală de jocuri, făcându-şi loc cu greu printr-o mare de adolescenţi. Billy petrecu ore în şir trecând de la aparat la aparat, unul mai zgomotos ca altul, şi trăgând cu pistoale de plastic asupra unor armate de zombi sau de invadatori extratereştri. Dane îi dădea sfaturi pe şoptite despre cum să ţină arma şi când să tragă – cuvintele unui lunetist, ponturi de soldat printre toate aceste morţi în joacă. Rânjetele superioare ale puştilor care priveau se diminuară pe măsură ce abilităţile lui Billy sporiră.

— Te descurci, omule, îi zise un băiat când Billy îl înfrânse pe liderul unui nivel.

Totul era disproporţionat de palpitant.

— Da! şopti Billy în timp ce-şi executa cu succes misiunea.

— Bravo, soldat, îl încuraja Dane. Bună asta. Ucigaşule!

Îl ridică pe Billy la rangul de membru al unor secte violente:

— Eşti un Thanicrucian. Eşti un Serrimor. Eşti un crescător de arme.

— Un ce?

— Fii atent la ecran. Odinioară erau nişte ticăloşi periculoşi. Creşteau armele cum se cresc câinii de luptă. Hai, să te văd că tragi ca ei! Fii atent!

De la *Patrula timpului* până la cea mai recentă versiune a *Casei morţilor* şi la *Invadatorii extremi,* astfel încât Billy să nu înveţe tiparele

repetitive ale atacurilor. Soldaţii şi cei din marină se antrenau pe asemenea aparate, îi spuse Dane. Juba, trăgătorul din Bagdad{119}, ajunsese de la zero la talentul său ucigaş folosindu-le. Şi aceste arme false nu aveau recul, greutate, nu trebuia să le încarci – exact ca fazerul. În mod paradoxal, tocmai realismul lor limitat le făcea perfecte ca antrenament pentru arma ridicolă în posesia căreia se pomenise Billy.

Billy continua să-l întrebe despre descreieraţii pe care s-ar fi putut vedea silit să-i înfrunte. „Cum mănâncă? Cum văd? Cum gândesc?"

— Nu asta-i problema, zise Dane. Universul poate întotdeauna să eludeze aceste detalii. Cât despre cine ar alege să fie aşa ceva? Întotdeauna găseşti oameni dispuşi să facă genul ăsta de lucruri.

Acum ştiau care fusese momeala care-l determinase pe Simon să revină la teleportare. Trebuia să discute cu Saira.

Care-i sensul revenirii la credinţă? Este evlavia persistentă ca o pată greu de curăţat? Poate că revenirea acţionează ca o lanternă cu ultraviolete la scena unei crime, arătând resturi împroşcate acolo unde terenul păruse curat. Nu ştii în cine să ai încredere. Cutia poştală a lui Grisamentum nu era una a Poştei Regale, nici nu aparţinea vreunuia dintre serviciile de curierat de care auziseră ei. Codul poştal nu părea dintre cele obişnuite. Era vreun soi de curierat secret de tip Trystero{120}?

— Trebuie să ajungă la el, zise Billy.

— Da, dar nu pe căile obişnuite, fir-ar!

Nici vorbă să pândească momentul colectării corespondenţei.

— Ce face Simon? întrebă Billy.

— E bine. Am fost mai devreme pe acolo, spuse Wati din interiorul unei statui din epoca victoriană. Adică, mă rog, nu se simte chiar nemaipomenit. Dar Mo are grijă de el.

— Ce-i cu londomanta? zise Dane.

— M-am apropiat cât de mult am putut. Nu pare să aibă o locuinţă a ei. Doarme în clădirea aia. În preajma pietrei.

— Bine, spuse Dane, atunci va trebui să ne ducem noi la ea. Wati, ajută-mă! Încerc să-l învăţ pe băiatu' nostru câte ceva.

Undeva la periferia atenţiei lui, Billy auzi scrâşnetul sticlei. Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase. Aşteptă, încercând să-l înţeleagă ca pe un mesaj.

— Bine, aşadar, zise el în timp ce treceau pe lângă prăvălia unui lăcătuş, observând un obiect expus în vitrină.

Amintindu-şi de lecţia pe care i-o dăduse Dane lângă tomberoanele

de gunoi, examină uşa miniaturală pe care fuseseră ataşate mai multe modele de mânere de vânzare, pentru a fi expuse.

— Aşadar dacă obţii uşa asta, zise el, şi-i faci ceva, o ataşezi de un perete… Atunci fac pariu c-ai putea…

— Aşa-i, zise Wati din interiorul figurii celei mai apropiate, un ciocănel de uşă în formă de gargui. Poţi să foloseşti fiecare mâner ca să deschizi uşa către altundeva. Dar e prea mică. N-ai putea decât să-ţi strecori braţul.

Aceste revelaţii, dezvăluind paradigma unei ştiinţe neconformiste care-ţi punea tot universul la îndemână, făceau parte din cea mai uimitoare schimbare de perspectivă pe care o avusese Billy vreodată. Dar veneraţia lui fusese mai mare pe când nu înţelegea nimic. Pe măsură ce lucrurile i se clarificau, kitsch-ul regulilor de funcţionare îl dezamăgea tot mai tare.

— Uite!

În asfalt era încastrată o cheie. Fusese scăpată când suprafaţa era încă moale şi apoi se trecuse peste ea cu maşina sau fusese călcată zdravăn în picioare. Clubber-i nerăbdători şi plimbăreţi nocturni treceau pe lângă ei.

— Deci, zise Billy, dacă am putea s-o facem să meargă, cu puţină hăruială am putea să o folosim ca să călătorim dintr-un loc în altul, nu?

Dane se uită la el.

— Avem o mulţime de treabă mâine şi-o să fie cam riscant, zise el. Hai să mergem undeva unde să punem capu' jos.

Aproape că rămăseseră fără case de siguranţă. Îl privi pe Billy cu suspiciune.

— De unde ai ştiut că poţi să foloseşti cheia în felul ăsta?

„Pentru că", se gândi Billy, „ar, ăăă, descuia drumul."

44.

Când Marge întrebă, prin intermediul bileţelelor puse la aviziere, unde ar trebui să meargă „ca boboc" ca să descopere adevărata Londră, nu avu probleme cu lipsa sugestiilor, ci cu excesul lor. Un haos de sugestii. Le trie prin câteva întrebări şi ridică problema cultelor. Problema, abordată de departe, a bisericii calamarului. După câteva piste false, reveni de fiecare dată la mesajul care spunea: „colecţionari de culte old queen amalgan yard estul londrei."

Mergând într-acolo, lui Marge i se păru că Londra era un oraş în care nu fusese niciodată. Crezuse că zona docurilor londoneze fusese curăţată, albită de influxul de capital. Nu era însă cazul cu această alee aflată la o aruncătură de băţ de Isle of Dogs. Părea să aparţină unor

timpuri uitate cu desăvârşire, ivite din nou la suprafaţă ca un râgâit, un *faux pas* urban, mizeria ca un gust stăruitor în gură.

„Unde dracu' sunt?" Privi din nou harta. Pe ambele părţi erau depozite curăţate şi transformate în apartamente pentru persoanele cu studii superioare. O înşiruire de asemenea imobile se despărţea, cu ranchiună parcă, făcând loc unei fundături cu un aer stânjenit, cu clădiri mai neîngrijite şi cu pavajul plin de gropi. Ceva mai încolo se legăna firma unui bar. OLD QUEEN, scria pe ea cu litere gotice şi dedesubt se vedea chipul tras al reginei Victoria în floarea vârstei.

Era miezul zilei. Noaptea, Marge s-ar fi gândit de două ori înainte să pună piciorul pe străduţa aia. Pantofii i se murdăriră instantaneu pe caldarâmul plin de bălţoace.

Vitrina micuţului local, ca un fund de sticlă, făcea lumina din interior să pară murdară. Un tonomat cânta o melodie din anii '80 pe care, aşa cum se întâmplă mereu cu cântecele acelei decade, mintea ei o abordă ca pe un test. Ezită: „Calling All the Heroes", It Bites. Beţivani cu părul cărunt vorbeau cu voci scăzute, toţi în haine ale căror culori se confundau cu mediul. Oamenii îşi ridicară privirile către ea, apoi şi le coborâră. Un storcător de fructe scotea un bâzâit electric obosit.

— Gin tonic.

Când bărbatul i-l aduse, ea îi spuse:

— Un prieten mi-a zis că aici se întâlnesc colecţionarii.

— Eşti turistă? întrebă el.

— Nu. Mi se pare că e genul meu, atât. Mă gândeam să mă alătur.

Bărbatul dădu din cap. Muzica se schimbă. Soho, „Hippychick". Ce s-o fi întâmplat cu Soho?

— Corect. Ar fi naşpa pentru un turist să ajungă pe-aici, zise el. Încă n-au sosit. De obicei se aşază acolo.

Se instală în colţul respectiv. Clienţii barului erau potoliţi. Erau bărbaţi şi femei de toate etniile şi vârstele, dar cu un aer şters, ca şi cum încăperea ar fi fost pictată cu o pensulă murdară. O femeie desena în băutura pe care o vărsase pe masă. Un bărbat vorbea de unul singur. Trei inşi se înghesuiau în jurul unei mese aflate într-un colţ.

„Următoarea zi de naştere cred c-aici o să mi-o aniversez", se gândi Marge cu răceală. Muzica rătăcea pe cărările ei: „Funky Town", varianta Pseudo Echo. „La naiba, «Iron Lung», de Big Pig. Jos pălăria, da' nu mă prinzi cu de-astea. Trebuie să măreşti potul – pune Yazz, «The Only Way is Up» – şi m-ai convins să-mi ţin aici şi petrecerea de nuntă."

O urmări pe femeia care desena pe masă, vărsând din când în când câte puţin din bere ca adaos la desen. Femeia îşi ridică privirea şi îşi

linse îngândurată berea murdară de pe degete. Marge îşi coborî privirea revoltată. Pe masă, desenul din bere continua să se schiţeze de unul singur.

— Deci, pe unde te-ai băgat?

Marge îşi ridică privirea. Doi bărbaţi de vreo patruzeci-cincizeci de ani se îndreptau către ea, cu un aer suspect de ţanţoş. Chipul unuia dintre ei era imobil şi imposibil de citit; celălalt, care vorbise, îşi tot schimba expresia, ca amfitrionul unei petreceri pentru copii.

— Poftim?

— Brian zice că vrei să intri-n joc. Ce oferi? Ştii tu, tu scarpini sufletul meu, eu scarpin sufletul tău. Dai şi primeşti, drăguţă. Deci pe unde te-ai băgat? Tuturor ne place un pic de teologie în viaţa noastră, scumpo, nu trebuie să fii timidă, zise el şi-şi linse buzele. Dă-ne o viaţă de apoi, haide!

— Îmi cer scuze, spuse Marge încet. N-am vrut să induc pe nimeni în eroare. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutor. Îmi trebuie nişte informaţii şi cineva mi-a spus că… Vreau să vă întreb ceva.

Urmă o pauză. Bărbatul care nu rostise niciun cuvânt rămase la fel de impasibil. Îşi îndreptă uşor umerii, se întoarse şi părăsi localul, lăsându-şi, din mers, băutura neatinsă pe bar.

— Să-mi trag una, zise celălalt încet. Cine dracu' te crezi? Vii aici…

— Te rog, zise Marge.

Disperarea din voce o surprinse până şi pe ea şi-i tăie bărbatului vorba. Împinse cu piciorul scaunul din faţa ei şi-i făcu semn să se aşeze.

— Te rog, te rog, te rog! Chiar am nevoie de ajutor. Te rog, ia loc şi ascultă-mă!

Bărbatul nu se aşeză, dar rămase în aşteptare. Privind. Puse o mână pe spătarul scaunului.

— Am auzit că cineva… zise ea. Am auzit că unul dintre voi s-ar putea să ştie ceva despre cultul calamarului. Ştii că a fost furat calamarul, nu? Ei, asta s-a întâmplat şi cu iubitul meu. Cineva l-a răpit. Şi pe prietenul lui. Nimeni nu ştie unde sunt şi are de-a face cu asta şi trebuie să vorbesc cu ei. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

Bărbatul se legănă pe călcâie. Îşi scărpină nasul şi se încruntă.

— Ştiu câte ceva, spuse Marge. Sunt implicată. Am nevoie de ajutor şi pentru mine. Îi ştii…

Îşi coborî vocea.

— Îi ştii pe Goss şi Subby? M-au hărţuit.

Bărbatul făcu ochii mari. Se aşeză şi se aplecă spre ea.

— Aşa că trebuie să-i găsesc pe oamenii calamarului pentru că trimit

tipi ca ăştia ca să mă terorizeze…

— Mai încet, zise el. Goss şi, futu-i mă-sa, Subby? Pe coaiele sfântului berbec, fato, i-o minune că mai eşti în viaţă. Uită-te la tine!

Clătină din cap. Cu dezgust sau milă sau ceva între ele.

— Cum naiba ai ajuns aici? Cum ai găsit localul ăsta?

— Mi-a zis cineva de el…

— Minunat, băga-mi-aş! Ţi-a zis cineva.

Clătină din cap.

— O să dăm de dracu'. Nimeni n-ar trebui să ştie că afurisenia asta de local există.

Folosise expresia dialectală, deşi era alb şi avea un accent cockney provocator.

— Draga mea, asta-i o stradă secretă.

— E aici, zise ea arătându-i harta.

— Da, şi ăla-i singurul loc unde-ar trebui să se afle. Ştii ce-i o stradă-capcană? Ştii ce greu e să dai peste una ca asta? întrebă el clătind din cap. Uite ce-i, iubito, nu asta-i problema. Problema-i că n-ar trebui să fii aici.

— Ţi-am zis de ce-am venit…

— Nu. Vreau să zic că, dacă Goss şi Subby sunt pe urmele tale, tu n-ar trebui să fii aici. Dacă te-au lăsat în viaţă înseamnă că nu s-au sinchisit de tine, aşa că, pentru numele lui Set, nu-i face să se sinchisească.

— Te rog, povesteşte-mi despre cultul calamarului. Trebuie să-l găsesc.

— „Cultul calamarului". Eşti într-un mare fel! La care dintre ele te referi? Khalkru? Tlaloc? Kanaloa{121}? Cthulhu? Cthulhu e, nu? Întotdeauna e ăsta. Fac mişto, ştiu la ce te referi. La Biserica Zeului Kraken, nu?

Privi în jur.

— Ei n-au de-a face cu Goss şi Subby. Poţi să zici ce vrei despre teuthişti, păpuşă, dar nu umblă în companii dubioase ca asta. N-ai să vezi aşa ceva. Fii atentă aici! Nu cred că ei ştiu mai mult decât tine despre ceea ce se petrece. Nu ei au luat krakenul. Pentru ei e prea sfânt ca să-l atingă sau ceva de genul ăsta. Ba nici măcar nu-l caută, dacă-ţi vine să crezi.

— Nu mă interesează asta. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu Leon şi Billy.

— Dulceaţă, orice se petrece e prea periculos pentru gustul meu. Niciunul dintre noi nu s-a apropiat de teuţi de când a început toată nebunia. Noi preferăm lucrurile simple şi clare, mersi frumos. Zei-

păianjeni, quakeri, Neaturei Karta{122}, genul ăsta de chestii îmi plac. Bine, poate pentru scripturile ăstora nu aduni la fel de multe puncte, dar…

— Nu pricep.

— Nici n-ar trebui, drăguţă. Nici n-ar trebui.

— Am auzit că ştii ceva despre oamenii ăştia…

— Bine, ascult-aici, zise el măturând masa cu o mişcare a braţului. N-o să avem discuţia asta. Nu mă las dus într-acolo.

Văzu expresia de pe chipul ei şi oftă.

— Uite, ţi-am spus deja tot ce ştiu, ceea ce nu-i decât apă de ploaie, sigur, dar asta pentru că atâta ştiu şi krakeniştii. Dacă într-adevăr…

Ezită.

— N-o să-mi mulţumeşti că te-am *ajutat,* să ştii. Ajutat, auzi! zise el cu un oftat. Uite, dacă vrei tu să intri *în căcat* – şi vorbesc la propriu, pentru că acolo o să ajungi în final – trebuie să vorbeşti cu anumiţi oameni.

— Spune-mi-i.

— Bine, ascultă. Iisuse, fato, e prima oară când eşti de partea asta a lucrurilor?

Îşi dădu băutura peste cap dintr-o singură înghiţitură.

— Sunt tot felul de zvonuri. Că Tatuajul a făcut-o, că Grisamentum s-a întors şi că el a făcut-o, că nimeni n-a făcut-o. Ei, asta n-o să te ajute. Dacă eu aş vrea să aflu, ceea ce nu vreau, m-aş gândi cine altcineva ar mai putea avea drepturi asupra acestui lucru. Şi cine ar crede că îi priveşte?

Aşteptă un răspuns. Marge clătină din cap.

— Oceanul. Fac pariu că oceanul poate avea o idee. Nu m-ar surprinde deloc dacă ticălosul de ocean ar avea de-a face cu asta. E logic, nu? Să ia înapoi ce-i aparţine, nu? Redă-l valurilor, domnule…

Chicoti. Marge închise ochii.

— Şi dacă nu l-a furat el, probabil că-şi doreşte s-o fi făcut şi are idee cine l-a luat.

— Ar trebui să vorbesc cu oceanul? întrebă Marge.

— Doamne, femeie, nu tre' să fii aşa de nefericită. Doar nu tre' să vorbeşti cu tot oceanul. Vorbeşte cu ambasadorul lui. Vorbeşte cu un frate al fluxului. La baraj.

— Cine sunt…?

— Stai, stai.

Făcu semn că *nu* cu degetul.

— Asta-i treaba ta, nu? Pân-aici te-ai descurcat să ajungi. Dacă insişti să fii mâncată, poţi să mergi ceva mai departe, dar nu sunt

obligat să te conduc. N-am nevoie să-mi stea asta pe conştiinţă, fato. Du-te acasă! Dar n-ai să te duci, nu-i aşa?

Îşi umflă obrajii.

— Dacă are vreo importanţă, îmi pare rău de băiatu' tău, da? Şi, dacă are vreo importanţă, ceea ce în opinia mea profesională nu e cazul, o să mă rog pentru tine.

— Să te rogi cui? întrebă Marge.

Tonomatul cânta „Wise Up Sucker" de Pop Will Eat Itself.

— Băga-mi-aş, zise bărbatul. Ştii ceva? Care-i sensul să colecţionezi chestii dacă nu le foloseşti? O să mă rog tuturor.

45.

— Deci Simon e bine, zise Dane. Îşi revine de pe urma stafiilor.

— Aşa zice Wati, spuse Billy. El vine?

— Greva nu prea merge bine, zise Dani. E niţel cam ocupat.

În zori se aflau amândoi lângă locul unde pulsa Piatra Londrei. Între clădiri. Dane făcea cu mâna mici semnale milităreşti al căror sens Billy nu-l ştia. Îl urmă pe Dane escaladând un zid jos, executând un dans complicat pentru a evita camerele video.

Pe drum, Dane ţinuse predici teuthice absconse. Krakenul nu furase focul de la demiurgi, nu făcuse oameni din lut, nu trimisese un pui de kraken să moară pentru păcatele omenirii.

— Deci krakenul era în adâncuri, zisese Dane. Era în adâncuri şi mânca şi i-au trebuit douăzeci de mii de ani ca să termine îmbucătura.

„Asta era tot?" Billy nu ceru o exegeză.

Dane se mişca mai iute şi cu mai multă graţie decât te-ai fi aşteptat de la un tip solid ca el. Şi lui Billy această ultimă căţărare i se păru mai uşoară decât cea de dinainte. În toate direcţiile vedea numai acoperişuri, ca un soi de peisaj natural. Coborâră către o curte interioară plină de cutii de carton înmuiate de ploaie, transformate într-o mocirlă cafenie, vag vectorială.

— Aici ies ei să fumeze, spuse Dane. Scoate-ţi arma.

Dane ţinea pistolul în mână.

Prima persoană care ieşi fu un tânăr ce-şi ferea ţigara în palmă şi vorbea la mobil. Cea de-a doua, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o ţigară de foi puternic mirositoare. După ea urmă o aşteptare mai lungă. Data următoare când uşa se deschise, apăru Saira Mukhopadhyay, înfăşurată în şaluri elegante.

— Fii gata, şopti Dane.

Dar nu era singură. Vorbea cu un tip atletic care-şi aprinsese o Silk Cut.

— Nenorocitul, zise Dane.

— Mă ocup eu de el, şopti Billy. N-avem prea mult timp, mai zise el.

Auzeau conversaţia celor doi.

— Bine, spuse Dane. Ştii cum să-ţi… setezi fazerul ca să paralizeze?

Nu se putură abţine: îi bufni râsul. Billy îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi putut să facă un asemenea salt, cu fazerul în mână, prăbuşindu-se spre o aterizare brutală, dar controlată. Se ridică şi trase. Tipul solid zbură de-a latul curţii şi căzu peste grămezile de gunoi.

Dane ateriză cu graţie în spatele Sairei. Aceasta îl auzi, dar el deja se năpustea asupra ei. O plesni cu dosul palmei, expediind-o în zidul de cărămidă. Saira se sprijini de zid. Acolo unde îşi încleştă degetele, lăsă urme în cărămidă de parcă ar fi fost plastilină.

Saira şuieră, la propriu. Dane o pocni din nou. Cu buza însângerată, ea îl privi. Era uşor să uiţi că Dane era însufleţit de fervoare religioasă.

— Mai uşor, omule, zise Billy.

— Nu-s mulţi care să poată să teleporteze afară ceva de dimensiunile alea, spuse Dane. Dar asta ştii deja. Ştim cine l-a scos afară şi ştim cu ce l-ai momit ca s-o facă. Nu-mi place când vine cineva şi-mi fură zeul. Asta mă enervează al dracului de tare. Ce-ai făcut?! Şi ce legătură are Al Adler cu toate astea? Vine sfârşitul lumii şi vreau să ştiu ce-ai făcut cu zeul meu.

— Ştii cu cine vorbeşti? zise ea. Sunt londomantă…

— Trăieşti într-un vis. Dacă inima Londrei îşi opreşte bătăile ştii ce se-ntâmplă? Absolut nimic! Londra n-are nevoie de-o inimă. Tovarăşii tăi ştiu ce se petrece?

— Ajunge!

Fitch apăruse în curte. Îl priviră în timp ce închidea uşa în urma lui. Veni lângă Saira, punându-se în calea armei lui Dane.

— Crezi că locul meu este într-un muzeu, zise el. Poate c-aşa e. Dar exponatele dintr-un muzeu au propriile lor utilizări, nu, Billy? Aproape că ai dreptate în ceea ce mă priveşte, Dane. Vezi tu, când nu mai ai harul pe care l-ai avut odinioară, nu mai eşti o ameninţare. Aşa că oamenii îţi povestesc tot felul de lucruri.

— Fitch, zise Dane. Treaba asta e între mine şi Saira…

— Nu, nu-i, zise Fitch. Se îndreptă de spate războinic, apoi se înmuie.

— Ea doar s-a ocupat de partea financiară. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat, cu mine trebuie să vorbeşti.

— Dacă ţip, zise el, şi ceilalţi o să dea fuga încoace.

Ceva trecu în zbor pe deasupra lor. Nişte păsări cam agitate. Billy se uită la ele şi i se păru că perspectiva era greşită.

— Tu l-ai furat?! întrebă Dane.

— Dac-ai mai fi krakenist, nici n-aş sta de vorbă cu tine, spuse Fitch. Dar nu mai eşti şi vreau să ştiu de ce. Pentru că îl ai pe el, zise indicându-l pe Billy cu o mişcare din cap. Şi el e cel care ştie ce se petrece.

— Ba nu ştiu, zise Billy. Să nu-ncepem iarăşi.

— De ce nu vrei să ştie krakeniştii ce se petrece? spuse Dane. Noi… ei… nu sunt duşmanii Londrei.

— Ştiu cum se descotorosesc krakeniştii de obiectele lor sfinte. Şi ştiu unde duce asta.

— Ce? Ei nici măcar nu-l caută, darămite să se mai şi descotorosească de el, zise Billy.

— Aş vrea să ai dreptate, Fitch, dar n-ai, zise Dane. Biserica nu face nimic.

— Tu de ce vrei krakenul? întrebă Fitch. Nu reuşeam să mai văd nimic în măruntaie zilele-astea. Stăteau acolo şi pleoscăiau. Dar deodată am văzut. Foc. Pentru prima oară după multă vreme am văzut şi, o, Londra mea, ce-am văzut!

— Care e implicarea lui Adler în toate astea? întrebă Billy.

— De ce l-aţi luat? şopti Dane.

Fitch şi Saira se priviră. Saira ridică din umeri.

— Nu cred că avem de ales, zise ea.

— El a fost de vină, zise Fitch pe un ton plângăreţ.

Billy îşi dădu seama că bătrânul era uşurat să-şi încalce jurământul.

— El a început. A venit aici cu planurile lui, şi toate se sfârşeau prin foc.

— Al? Ai zis că era superstiţios, îi zise Billy lui Dane. Deci… a venit pentru o citire. Dar nimănui nu i-a plăcut ce-a văzut.

— Povesteşte-ne tot, spuse Dane cu vocea tremurându-i.

Adler venise la londomanţi cu un plan ridicol de îndrăzneţ. Voia să fure krakenul! În acel confesional sfinţit, nu se jena s-o spună: Fitch, care nu judeca, deloc şocat, nici măcar în acel stadiu, de enormitatea infracţiunii în pregătire, legat să păstreze tăcerea prin jurăminte valabile de pe vremea templelor lui Mithras, spintecase pielea oraşului ca să vadă ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu se putea ca Al să se fi gândit de unul singur la asta, zise Dane.

Era o ceremonie, o formalitate. Fitch nu se aştepta să vadă nimic, cum nu mai văzuse de ani de zile. În schimb, văzuse foc.

Sfârşitul lumii, în flăcări. Ardea ceea ce nu putea arde, cuprindea întreaga lume.

Şi după aceea? Nimic. Nu o epocă a phoenixului, nu un regat al cenuşii, nu un nou Eden. De data asta, pentru prima oară, într-un fel pe care niciun sfârşit profeţit nu-l mai vestise, nu exista nicio lume de după.

— Cei mai mulţi londomanţi nu ştiu nimic, spuse Saira.

Nu te puteai aştepta ca şi ei să-şi renege jurămintele aşa cum o făcuseră liderul lor şi secundul lui.

— Era evident că Al era numai faţada. Nu prea aducea el a geniu criminal.

— Ce i-ai zis? întrebă Billy.

Fitch flutură din mână.

— I-am bălmăjit eu ceva. Trebuia să decidem repede ce era de făcut.

— Nu puteaţi să-i spuneţi să nu facă una ca asta? întrebă Billy.

Toţi ceilalţi se uitară la el. Nu asta era ideea. Nu-ţi schimbi planurile pe baza citirii unui londomant, la fel cum nu-ţi alegi soţul pe baza aiurelilor unui cititor în palmă de la un bâlci.

— De ce să vrea el sfârşitul a tot? întrebă Billy.

— Nu cred că-l voia, zise Fitch prudent.

S-ar fi putut ca planul lui să declanşeze anumite evoluţii. Consecinţe neintenţionate, inevitabile, finale. Cât de rău trebuie să stea lucrurile pentru ca un londomant să arunce la gunoi un mileniu de onoare şi să se amestece? Ei, atât de rău.

— Deci trebuia să ajungi acolo înaintea lui, ca să-l împiedici să declanşeze asta, zise Billy oarecum admirativ. Trebuia să pre-furi calamarul.

— Se apropia licitaţia aia, zise Saira, ridicând din umeri. Ne trebuia o momeală pentru Simon. N-a fost chiar aşa de greu să găsesc un meşter de arme care să-l hăruiască. Dane… nu ştiam când urma să se întâmple.

— A trebuit să facem mişcarea atunci când am făcut-o, spuse Fitch. Înţelege – totul arde şi nimic nu se mai petrece vreodată dacă iau ei krakenul. Când Adler mi-a zis, totul s-a schimbat.

Simon, jucându-şi rolul, şoptind fraze din serialul lui preferat, sosind pe întuneric la Centrul Darwin, concretizându-se treptat într-o strălucire de particule suspendate în lichid, reprodusă întocmai, ca să „ia coordonatele” şi, cu o încordare a puterii, să dezintegreze krakenul şi pe sine într-un flux de particule, energie, apoi din nou particule.

— Şi cu Adler ce s-a întâmplat? întrebă Billy.

Saira îi înfruntă privirea. Fitch nu.

— Un loc ca ăsta, spuse Saira, e păzit. Nu poţi să intri aşa, pur şi simplu.

— Ticăloşi fără suflet, spuse Dane în cele din urmă.

— Haide-haide, zise Saira. Nu primesc critici din astea din partea asasinilor.

— L-aţi folosit ca momeală, zise Billy. I-aţi spus ceva ca să-l reţineţi… nu, pentru sincronizare, şi l-aţi trimis înăuntru.

— Simon n-ar fi reuşit în veci să intre şi să iasă, se văicări Fitch. Nu ştiam că îngerul o să… voiam pur şi simplu să-i distragem atenţia.

Îngerul memoriei, mnemofilaxul, se năpustise asupra lui Al imediat ce Simon îl teleportase înăuntru pe bietul spărgător năucit. Nu puteai spune că ruina aia de trekist era complet nevinovat de această moarte. Iată că avea mâinile pătate de cel puţin o omucidere voluntară.

— Şi cât timp îngerul se ocupa de el, voi aţi extras krakenul, zise Billy clătinând din cap. Asta ne aduce la cea de-a doua problemă. Aţi făcut toate astea ca să opriţi focul, nu? întrebă el ridicând mâinile. Ei bine, ne-aţi arătat măruntaiele Londrei. Şi ştim toţi cum e cerul zilele astea. Deci, ce n-a mers?

Urmă o pauză îndelungată.

— N-a funcţionat, zise Saira.

Clătină din cap, deschise gura şi o închise la loc.

Billy râse, un râs neplăcut.

— Aţi văzut ce urma să se întâmple dac-ar fi fost furat. Aşa că l-aţi furat chiar voi ca să împiedicaţi furtul. Şi, furându-l, tocmai voi aţi fost cei care l-au furat. Şi aşa aţi declanşat totul.

— Nu ştiu ce să mai fac, zise Fitch.

— Îţi spun eu ce-o să faci, zise Dane. O să mă duci să-mi văd zeul.

46.

Intestinele porumbeilor se deranjaseră iarăşi, iar rezultatul dezgustător al anxietăţii lor apăru la rubricile de ştiri de umplutură. Alte incidente urbane deveneau din ce în ce mai greu de ignorat prin observare selectivă sau prin banalizare. Combustibilul refuza să ia foc în cămine. Asta dădu naştere la o serie de speculaţii panicoase despre condiţiile atmosferice. Fiecare flacără părea să se lase greu. De parcă n-ar fi existat decât în cantitate limitată; de parcă erau puse deoparte, păstrate pentru ceva anume.

Şi, o, da, dispăreau oameni. În războaie nu există civili, nici ziduri de protecţie între cei care trăiesc în binecuvântată ignoranţă şi cei direct conectaţi la reţele, la pieţele crimei şi religiozităţii. Şi londonezii, chiar şi

aceia în mod evident normali, începură să dispară. Nu fără urmă, ca în mituri, ci lăsând rămăşiţe tulburătoare: un pantof, cumpărăturile pe care voiau să le facă, dar încă nu apucaseră, lăsate într-o sacoşă în faţa uşii de la intrare, un graffiti al dispărutului în locul unde acesta fusese zărit ultima oară. Puteai să nu ai idee ce se întâmpla, dar faptul că se întâmpla ceva nu mai putea fi negat în chip plauzibil.

Billy şi Dane nu se descurcaseră rău deloc. Grija cu care se mişcaseră; camuflajul pe care Dane îl târa după ei prin mici vrăji amestecate, o a doua natură pentru un om cu pregătirea lui; deghizările, ridicole, dar nu lipsite de eficienţă; meticulozitatea de soldat a lui Dane: toate astea îi ascunseseră zile întregi de ochii vânătorilor de recompense, ceea ce nu-i de colo când eşti ţinta celei mai mari adunări de adulmecători de sânge londonezi asmuţiţi pe o singură urmă de o grămadă de ani încoace.

Pentru o bună bucată de timp, urmăritorii fuseseră frustraţi de prada lor. Chemările vânătorilor urbani răsunau în orele târzii ale nopţii ca nişte pârţuri zgomotoase, în timp ce aceştia îşi mânau armăsarii neconvenţionali peste acoperişuri, făcându-i pe locatari să creadă că aud rafale scurte de ploaie grea, şi negăsind nici pe naiba. Pistolarii, palide imitaţii ale cowboy-ilor, nu reuşiseră să le afle urma. Londonezii dormeau prost, cu universurile nocturne invadate de bestii oarbe, care adulmecau printre fanteziile lor sexuale şi îngrijorările lor parentale, ogari ai viselor trimişi de vânători care erau cei mai periculoşi când dormeau. Dar nici ei nu puteau adulmeca prada.

Vânătorii se luptau între ei. Şi, de câteva ori, se pomeniră încleştaţi în bătălii pe viaţă şi pe moarte cu apariţii care păreau să se afle sub controlul altcuiva, ivindu-se şi dispărând prea iute ca să poată fi încadrate în mod logic în vreuna dintre schemele politice cunoscute. Oameni care dispăreau când erau observaţi, bărbaţi şi femei însoţiţi de umbre monstruoase cu mers târşâit.

Bandele şi freelancerii împânziră oraşul cu promisiuni de recompense: orice, pentru un pumn de indicii. Cu toată grija, inteligenţa şi abilităţile sale, Dane nu putea să se ferească de toate întrezăririle, privirile accidentale, cuvintele auzite din întâmplare – toate aceste lucruri pe care trecătorii nu le înregistrau deloc, dar pe care un bun vânător le putea extrage de la cineva care nici măcar nu ştia că le deţine, pentru a le aduna şi corela.

— Eu intru, spuse Fitch. Restul londomanţilor trebuie să mă vadă apărând. Şi trebuie să găsim o cale să-l strecurăm înăuntru, zise el, arătând către bărbatul pe care îl împuşcase Billy. Trebuie să mă laşi să

intru, Dane, zise el. Vrei să-şi facă toţi griji?

Dane îşi ridică pistolul de parcă n-ar fi ştiut la ce folosea şi scrâşni din dinţi.

— Îi crezi? îi şopti Billy.

— Nu ştiam ce vrei să faci cu el, zise Fitch. Altfel ţi-am fi zis.

— Nu ştiam dacă putem să avem încredere în voi, spuse Saira. Ştiţi cum se descotorosesc unii musulmani de paginile din Coran? Le ard. E cea mai sfântă dintre metode. Orice o fi venind vrea să pună întreaga lume pe foc, începând cu calamarul. Şi e încă acolo. Credeam că asta vreţi voi să faceţi.

— Credeaţi că o să aduc sfârşitul lumii? întrebă Dane.

— Nu intenţionat, zise Fitch, cu un glas liniştitor. Din greşeală. Încercând să-ţi eliberezi zeul.

Dane îi fixă cu privirea.

— N-am de gând să dau foc la nimic, zise el calm. Duceţi-mă la el.

„Şi atunci putem să vă spunem ce ştim", se gândi Billy. „Că Grisamentum e încă în viaţă."

— Trebuie să facem nişte pregătiri mai întâi, zise Fitch. Protecţii. Dane, am putea lucra împreună. Putem să facem asta împreună.

Era nerăbdător de-acum. Cât timp se încovoiase sub povara asta?

— Nu de oferte ducem lipsă, spuse Dane. Toată lumea vrea să lucreze cu noi.

— Trebuie să ştim anumite lucruri, zise Saira. Trebuie să fie ceva special legat de krakenul ăsta. De aia avem nevoie de tine, îi zise ea lui Billy. Tu eşti omul-calamar. E perfect. Dacă ne putem da seama ce-i cu el, poate reuşim să oprim totul.

— Îi crezi? şopti Billy, auzind scrâşnetul sticlei. Căci eu cred că m-au convins, Dane.

Şi aşa se face că rămaseră amândoi singuri în curte, în timp ce londomanţii se întoarseră înăuntru ca să mimeze normalitatea pentru câteva ore.

— Şi dacă ei totuşi…? zise Dane în timp ce aşteptau.

Billy spuse:

— Dacă ei ce? Dac-o şterg? Nu pot să-şi facă toată afacerea să dispară. Să spună cuiva? Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să afle cineva ce-au făcut.

— Dar dacă…?

— Au nevoie de mine, zise Billy.

Ţineau uşa închisă, astfel ca fumătorii să-şi găsească alt loc.

— Aşteptaţi, le zisese Saira. Când terminăm treaba aici o să plecăm.

Cerul se întuneca odată cu trecerea orelor.

— Mai e puţin, spuse Dane.

Ce sincronizare impecabilă, ce piază-rea perfectă: cum termină el de vorbit, Billy auzi, în mintea lui, zgomotul de sticlă. Odată cu el veni şi cunoaşterea. Se ridică în picioare.

— Vine cineva, zise.

— Ce? zise Dane ridicându-se. Cine?

— Nu ştiu.

Billy îşi apăsă tâmpele cu palmele. Ce căcat?!

— Iisuse!

Durerea de cap îi vorbea.

— Ştiu doar că vin. Nu cred că ştiu unde suntem. Nu tocmai. Dar sunt aproape şi nu ne sunt prieteni.

Dane aruncă o privire de-a lungul curţii. Scrâşti-scrâşti.

— Se apropie, spuse Billy.

— Nu trebuie să ne găsească aici, spuse Dane. Nu trebuie să ştie că londomanţii sunt implicaţi. Nu putem să-i conducem la zeu.

Apucă o bucată de metal şi scrijeli pe zid cuvintele „REVENIM IMEDIAT". Gravate ca nişte zgârieturi pierdute printre alte zgârieturi.

— Sus, zise el.

Îşi făcu o scară din mâini şi-l împinse pe Billy înapoi pe acoperiş. Se furişară în noaptea care se lăsa, înapoi, pe burlane şi ieşiri de incendiu ale unor firme, către arterele principale ale oraşului, de-acum aproape pustii. Aici era cel mai rău, fiindcă era aproape singuri pe stradă. Fiecare stâlp de iluminat era ca un reflector. Billy abia putea gândi din pricina scrâşnetului de sticlă.

— Auzi un sunet? întrebă Dane. Ca de sticlă?

Nimeni nu trebuia să-l mai audă! Nu mai aveau timp. Se auzi un alt sunet. Paşi alergând. Camerele video se răsuciră, clipiră din luminiţe, căutară pretutindeni. De după colţ apărură nişte bărbaţi.

Billy se holbă la ei. Purtau costume neglijente aparţinând curentului noului romantism. Văzu tunsori punk, jobene, pantaloni de călărie şi brasiere, ba chiar şi *peruci pudrate.* Aveau chipuri feroce. Billy îşi înălţă fazerul.

Pe măsură ce atacatorii se apropiau, puterea harurilor lor mediocre se amplifica, făcând stâlpii de iluminat pe lângă care treceau să strălucească prea puternic, să-şi schimbe culoarea, apoi să emită unul după altul o lumină neagră care făcea manşetele dantelate şi înfloriturile reflectorizante ale hainelor să sclipească în întuneric. Billy observă că aveau cusute pe haine embleme cu multe braţe, un soi de svastici mutante degenerate. Bărbaţii şuierau ca maimuţele de pe lună.

Dane şi Billy deschiseră focul. Erau atâtea siluete flamboaiante. Billy trase din nou. Se aştepta ca adversarii să riposteze cu foc, dar ei aveau bice şi săbii. Întunericul năvăli, îi învălui pe atacatori, îi ascunse. Vitrinele nu erau luminate, la geamurile birourilor nu se vedea nicio strălucire. Nu mai ardea decât un ultim felinar portocaliu, ca un far, la care Billy tocmai se uita când apăruseră bărbaţii.

Dane îşi lipi spatele de al lui.

— Ne vor vii, şopti Dane.

— Vii, da, ca să discutăm, zise un ins. E cineva care vrea să vă umble prin creiere.

Se auziră râsete.

— Vii, dar membrele sau ochii sunt opţionale. Veniţi cu noi acum şi puteţi să vi le păstraţi.

— Ei, şi mai e atelierul, spuse altcineva.

— Da, e şi atelierul, zise prima voce ascunsă de întunericul nenatural.

Billy trase la întâmplare, dar împuşcătura nu lumină nimic decât pe sine.

— Îi place atelierul ăla al lui. Ce-ai vrea să fii?

— Fii pregătit, îi şopti Dane.

— Pentru ce? zise vocea.

Un bici ţâşni din beznă şi se înfăşură în jurul gleznei lui Billy, lipindu-se ca un picior de şopârlă, doborându-l la pământ şi scoţându-l din cercul de lumină. Prăbuşit pe asfalt, Billy deschise gura să ţipe, dar chiar atunci scrâşnetul de sticlă răsună mai puternic ca oricând. Capul îi era cuprins de o durere care îi vorbea. Apăru ceva. Se răsuci.

Braţe osoase, învârtindu-se ca morile de vânt. Un clănţănit de dinţi, nişte orbite goale, dar pline de viaţă. Oasele degetelor sfâşiind carnea ca nişte colţi. Făptura sosi cu o mişcare incomprehensibilă, mult prea rapidă. Lovi cu degetele sale ţepene, făcând sângele să ţâşnească, sfâşiind beregăţile a doi, trei, cinci atacatori, care ţipară şi se prăbuşiră împroşcând jeturi de sânge.

Billy lovi biciul cu piciorul. Se târî îndărăt. Nou-venitul se legăna la marginea cercului de lumină.

Era un craniu aşezat peste un borcan gigantic. O sticlă de conservat uriaşă, semănând cu cele pe care Billy îşi petrecuse ani umplându-le cu lichid de conservare şi cu animale moarte. Aceasta avea aproape un metru cincizeci în înălţime şi era plină de cruste de carne şi de alcool opac. Pe capacul de sticlă trona un craniu uman prăpădit, scos la lumină, ştiu Billy cu certitudine, dintr-unul dintre sertarele cu rezerve ale Muzeului de Istorie Naturală. Craniul clănţănea din dinţi. Acolo unde

marginea întâlnea capacul, sticla, lărgindu-se, servea drept umeri şi lucrul înălţa în aer două braţe descărnate şi prevăzute cu gheare, luate din osuare, humerus, ulna, radius, carpiene clănţănitoare şi falangele acelea ascuţite.

Îngerul memoriei.

Îngerul-borcan se rostogoli pe baza lui rotunjită, înaintând cu o mişcare legănată, oscilantă. Lovi din nou şi ucise din nou şi îşi deschise capacul cu o mică înclinare a capului-craniu. Un bărbat cu aspect de dandy încremeni. Împietri, apoi deodată nu mai era acolo şi Billy văzu că în borcan apăruseră şi mai multe fâşii de carne. Vânătorii de recompense se împrăştiară. Se auzi un sunet sec. Dane căzu şi rămase nemişcat. Billy era prea departe şi lasoul care-l prinsese pe Dane de gât se întinse şi-l târî pe Dane în umbra pe care bărbaţii cu svastici o aduseseră cu ei şi care acum se împrăştia.

Billy trase de două ori, dar nu-i vedea pe agresori şi Dane însuşi abia dacă se mai zărea. Billy apucă pistolul lui Dane.

— Acolo, strigă el către salvatorul său de sticlă şi-l auzi legănându-se şi rostogolindu-se către el.

Retrăgându-se, atacatorii aruncau cu cărămizi şi bucăţi de fier.

O lovitură norocoasă nimeri cilindrul în plin. Îngerul-borcan se sparse. Paznicul memoriei muzeului explodă. Oasele se prăbuşiră neînsufleţite într-o baltă de chimicale vâscoase şi cioburi de sticlă.

Billy îşi ridică mâinile, cu fazerul într-una şi cu pistolul în cealaltă. Dar atacatorii nu reveniră. Alergă în direcţia în care fusese târât Dane, dar întunericul se retrăgea mai iute decât putea el să înainteze şi când se dizolvă de tot, Billy se pomeni singur. Cadavrele încă mai erau acolo, la fel şi cioburile de sticlă şi craniul lucrului care-l salvase. Dane dispăruse.

Ca întotdeauna când liniştea sfredelea o gaură în oraş, un câine lătră umplând-o. Billy păşi printre resturile salvatorului său, lăsând urme de conservant. Se aşeză greoi pe pragul unui local care servea sendvişuri şi-şi înclină capul în faţa morţilor.

Aici era când îl găsiră londomanţii – nu se putea întâmpla ceva atât de dramatic în proximitatea Pietrei Londrei fără ca ei să afle. Îi observă la periferia vederii sale, dar ei nu se apropiară, nu-şi încălcară neutralitatea despre care numai câţiva ştiau că deja se alesese praful.

Unul dintre ei îl anunţase probabil şi pe Wati, care sosi în jucăria pe care Billy încă o mai avea cu el, aşa că vocea îi ieşi din buzunar.

— Billy, amice! Billy! Ce s-a întâmplat? Trebuie să plecăm, Billy! O să-l eliberăm, Billy. Dar acum trebuie să plecăm.

Partea a patra
Londra pe ape

47.

— Pe coaiele mele, cinstit îţi zic că nu pricep ce mă-sa facem.

— Ascultă, zise Baron cu asprime. Ştii ceva, ofiţer? Aş aprecia dacă am putea modera puţin limbajul.

Collingswood fu şocată de-a binelea. Îşi mască surpriza bravând. Nu se uita la el, ci la brăţara ei.

— Sunt vreo câteva lucruri de care-am avea nevoie, Collingswood, spuse Baron. Ştim cu toţii.

Făcu o pauză, apoi vorbi din nou, mai calm, arătând cu degetul înspre ea.

— Şi unul dintre ele ar fi nişte informaţii. Chestie la care lucrăm. Aşadar… Calmează-te şi înapoi la treabă. Ţi-ai trimis propriii adulmecători să adulmece, presupun? Ia vezi ce-au mirosit.

Părăsi încăperea pe o uşă pe care o închise suficient de apăsat încât ei să i se pară c-a trântit-o.

În perimetrul colegiului de poliţie din Hendon se afla şi baraca unde îşi definitivau pregătirea specialiştii diverselor celule din cadrul USIIFS. Cei mai mulţi o porecliseră, cam penibil, Hogwarts, în timp ce puţinii care-i ziceau Cackle's şi Gont{123} schimbau între ei priviri arogante când ceilalţi nu se prindeau de poantă.

Collingswood era printre cei care nu se prinseseră. Nici nu-i păsa. Fusese prea ocupată ascultând vrăjitoare semi-pensionate, maveni{124} şi karcişti{125}. „Sunteţi ofiţeri de poliţie sau cel puţin o să fiţi", spusese unul dintre instructorii ei, „afară doar dacă n-o faceţi de oaie în mod absolut spectaculos". Era foarte bătrân şi mititel, ridat ca o coajă goală de cacao. Îşi mângâia bărbia ca şi cum tot ceea ce spunea ar fi fost gândit temeinic dinainte. Se împăuna şi el, dar într-o manieră diferită de a ei. Îi făcuse plăcere să-l urmărească.

„Treaba voastră e să prindeţi bandiţi. Da? O să trebuiască să ştiţi ce să faceţi. Dacă nu ştiţi ce să faceţi, trebuie să descoperiţi. Dacă nu puteţi descoperi, atunci va trebui să inventaţi şi după aia să faceţi afurisitul ăla de lucru să fie real. E clar?" Micuţul *lux ex tenebris*{126} pe care-l făcea să-i joace pe vârfurile degetelor în timp ce vorbea (albastru, fireşte) era un adaos reuşit.

De-a lungul întregii jurisprudenţe oculte acumulate de-atunci,

vânând chestii şi băgându-le la zdup, vitalitatea aia la futu-i mă-sa era ceea ce considerase ea că înseamnă a fi poliţist. Lipsa acesteia la Billy Harrow o făcuse pe Collingswood să fie atât de puţin răbdătoare, deşi amuzată, faţă de el.

Cu un gol în stomac, Collingswood luă în calcul posibilitatea ca Baron să nu fie sigur ce anume trebuia să facă. Se gândi la asta. Examină posibilitatea cu atenţia cu care ar fi examinat o probă pe care o ridicase de pe podea încercând s-o identifice. Ofiţerii o ocoleau acolo unde încremenise – şi stătuse destul de mult în locul ăla. Unii dintre ei nici măcar nu se mai uitau ciudat la ea. „E Collingswood, doar o ştii."

Se afla lângă dispecerat, aşa că fu cel dintâi membru al USIIFS pe care-l văzu mesagerul şi căruia-i transmise mesajul. Ea fu, aşadar, cea care împinse uşa dincolo de care Baron stătea cu braţele încrucişate privindu-şi mohorât computerul, se prinse de cadrul acesteia ca un copil care se caţără pe ceva şi zise:

— Cere şi ţi se va da, şefu'. Spitalizat în prezent. Dar e o informaţie.

Era o zi mizerabilă, cu o atmosferă mohorâtă şi ploioasă şi cu un vânt posac, enervant ca un ţânc. Cu toate astea, Marge îşi petrecu dimineaţa în aer liber, în Thames Barrier Park. Îşi târî picioarele prin ploaie, printre tufişuri ornamentale tunse în formă de valuri şi pe lângă terenuri miniaturale de fotbal. În dimineaţa aceea plânsese îndelung după Leon, cu sentimentul că o făcea pentru ultima dată. Ea terminase cu plânsul, dar cerul se pare că nu.

Marge bănuia că nu mai are serviciu. Şeful ei îi era prieten, dar faptul că îi ignorase în mod repetat mesajele îl pusese probabil într-o situaţie imposibilă.

Nu era ca şi cum ar fi fost confuză. Nu era ca şi cum ar fi fost posedată, copleşită, pe punctul de a-şi pierde minţile sau alte variaţiuni pe această temă. Pur şi simplu, se gândi ea, nu se putea concentra la nimic altceva. Nu era isterică. Doar că, descoperind că Londra nu era ceea ce ar fi trebuit să fie, descoperind că lumea o minţise, Marge trebuia să afle mai multe. Şi voia, în continuare, să ştie ce se întâmplase cu Leon.

Chiar dacă el nu mai era în viaţă. Ştia că mesajul acela ridicol şi incoerent transmis prin intermediul luminii slabe de neon era adevărat.

Şi asta o adusese aici, pe această pajişte cu tufişuri sculptate de lângă baraj. Aici, la gura imaginară a fluviului, lângă câmpiile industrializate ale Silvertownului, contraforţii Barajului de pe Tamisa se culcuşeau în apă ca nişte imenşi stupi extratereştri, ca nişte vizitatori cu carapace argintii. Printre ei se învolbura apa cafenie şi dedesubtul

acesteia, în mâlul de pe fundul albiei, aşteptau zece porţi, gata să se ridice.

Până la tunelul pietonal din Woolwich era drum lung, dar Marge avea toată ziua la dispoziţie. Vedea punctul de control al barierei înălţându-se deasupra acoperişurilor de pe bancul sudic. Formă un număr de mobil.

Dumnezeule, ce deprimantă era partea asta a oraşului, se gândi ea. Zgribulindu-se în haină, urmă traseul care o purta pe lângă aeroportul municipal şi pe dedesubtul fluviului. Nu verifică detaliile pe care şi le printase: le ştia de-acum. Informaţia fusese greu de smuls de la informatorii ei din spaţiul virtual, dar nu cumplit de greu. Fusese nevoie de ceva linguşeală şi viclenie, dar nici pe departe de atâta cât ar fi trebuit dacă era s-o întrebi pe ea. Din câte-şi dăduse seama, da, aceste buletine informative erau „secrete", dar mulţi dintre abonaţii lor crăpau de mândrie că ştiau ce ştiau. Tot ziceau „Am vorbit prea mult" şi „Nu ştii de la mine".

„De la cine, puţă bleagă?" îşi zisese Marge la auzul acelei dezavuări. „Nu-ţi ştiu decât numele de utilizator, care e blessedladee777, aşa că dă-i naibii bătaie, dacă nu te superi."

Înarmată deja, graţie colecţionarului de culte, cu denumirea de „frate de flux" şi aflând locul unde se afla „barajul", nu-i luase decât două zile până să descopere încă nişte frânturi de informaţii. De data asta era vorba despre un loc de muncă şi o afiliaţie, de conturarea unui sistem de credinţe.

Marge îşi termină ţigara. Îşi scutură capul şi alergă puţin pe loc, apoi pătrunse precipitat în Centrul de Vizitare al Barajului Londrei. Femeia de la recepţie o privi alarmată.

— Trebuie să mă ajuţi, zise Marge silindu-se să turuie. Nu, ascultă-mă! Sunt unii aici care se recomandă în online ca fraţi de flux. Trebuie să le transmiţi un mesaj.

— Eu, ăăă, cum îi cheamă?

— Nu ştiu, dar nu-s nebună. Jur. Te rog, e o chestiune de viaţă şi moarte. La propriu. Trebuie să existe un mod prin care să transmiţi un mesaj tuturor celor care lucrează aici. Nu numai la Centrul de Vizitare, ci şi personalului tehnic. Ascultă-mă, *te rog, te rog!*

Apucă mâna femeii.

— Zi-i oricui de-aici care foloseşte pseudonimul de frate de flux, spune-i doar atât, că e un mesaj de la *Tyno Hellig.* O să priceapă. Crede-mă. *Tyno Hellig,* ai reţinut?

Mâzgăli numele pe o bucată de hârtie.

— O să aştept. O să fiu în parcul Maryon. Te rog.

Marge o privi pe femeie în ochi, încercând să declanşeze vreo solidaritate feminină secretă. Nu era sigură că-i mersese. Ieşi în fugă şi continuă să alerge până dădu un colţ, moment în care încetini şi parcurse cu paşi calmi Warspite Road, pe lângă sensul giratoriu, spre parc.

Vremea era prea diferită şi prea neprietenoasă ca să poată fi sigură, dar privi în jur până când se asigură că descoperise un loc recognoscibil din filmul *Blow-Up.* Se aşeză cât mai aproape. Se uita pe toţi cei care intrau în parc. Îşi făcu de lucru cu micul briceag pe care-l adusese cu ea, chit că nu se aştepta să-i fie util. Conta mai degrabă pe lumina zilei şi pe prezenţa trecătorilor. Marge se întrebă dacă avea să-şi dea seama când va intra în parc cel pe care-l căuta.

În cele din urmă, când, după aproape o oră, răspunsul la apelul ei veni, acesta nu lăsă loc de îndoială. Nu era o persoană, ci trei, şi toţi bărbaţi, păşind alert de-a lungul aleilor şi privind în toate direcţiile. Erau indivizi solizi, cu constituţii atletice. Purtau uniforme identice de maşinişti. Cel mai vârstnic, aflat în frunte, le făcea semn celorlalţi doi să se împrăştie. Marge se ridică. S-ar fi simţit mai în siguranţă confruntându-se cu toţi trei, nu doar cu unul. O zăriră imediat. Mâna ei se încleştă pe cuţit.

— Bună, spuse ea. Sunt Tyno Helig.

Bărbaţii păstrau o mică distanţă. Îşi ţineau pumnii strânşi. Fălcile celui din faţă erau încleştate din pricina tensiunii.

— Cine eşti? întrebă el. Ce dracu' faci? Ai zis ceva de un mesaj?

Îi putea citi emoţiile contradictorii. Era furios, fireşte, că fuseseră descoperiţi şi scoşi afară din bârlog la muncă, unde erau în civil. Furios că-şi bătea cineva joc de ei în felul ăsta, luându-le credinţa peste picior, căci din câte îşi dădea ea seama, el asta credea că se întâmplă. Şi totuşi, alături de furie, luptându-se cu ea, observă exaltare. O recunoscu, acea mică speranţă nesăbuită.

— Care-i mesajul tău? zise el.

Planul ei dăduse, aşadar, roade. Tyno Helig, nu o persoană, ci un loc: unul dintre regatele scufundate, Atlantisul galez. Asta, se gândise ea când îşi făcuse planul, le va stârni curiozitatea.

— Cine eşti? întrebă bărbatul.

— Îmi pare rău că v-am indus în eroare, spuse ea. Trebuia să vă fac să ieşiţi afară. Îmi pare rău – ezită o secundă, dar, pe toţi dracii, era prea obosită să tot încerce să nu calce oamenii pe bătături – nu e vorba despre mareea voastră cea mult-aşteptată. Am o întrebare.

Bărbatul îşi duse pumnul încleştat către cap, ca şi cum ar fi vrut să se lovească singur, apoi cu o mişcare bruscă o apucă de reverele

hainei. Tovarăşii lui îi înconjurară, adăpostindu-i de vederea trecătorilor.

— Despre ce? şopti el. Ai tu o *întrebare?* Ştii cine *suntem?* Cel mai bine-ar fi să începi să-mi explici de ce nu te-aş îneca chiar acum. Ştii cine suntem noi?

Da, avea idee. Credinţe stranii tot apăruseră pe parcursul cercetărilor ei. Pescuise cu suficientă insistenţă până obţinuse informaţiile.

Comuniunea Binecuvântatului Potop. Curcubeul, pricepuse ea de la un teolog anonim online, nu fusese o promisiune: fusese un blestem. Căderea nu se produsese când primul cuplu părăsise Grădina Edenului: aceia fuseseră doar zorii teribilei perioade de încercări ce preceda Înălţarea. De fapt, Dumnezeu avea să-şi răsplătească credincioşii cu o ploaie sfântă finală.

Traducere greşită, citise ea. Dacă lui Noe, Ziusudra, Utnapishtim sau unui personaj asemănător, indiferent ce nume purta, i se ceruse să construiască o *corabie,* de ce Tora nu o numea ca atare? De ce arca sa nu era *onyah,* o corabie, ci *tebah* – o cutie? Pentru că nu fusese construită ca să plutească pe valurile trimise de Dumnezeu, ci ca să se deplaseze pe dedesubtul lor. Primul submarin din istorie, cu alte cuvinte, de peste o sută de metri lungime, călătorind prin noua lume promisă de Dumnezeu. Secerând vâlcelele cu ierburi de mare. Dar cei aleşi să ajungă în paradisul apelor eşuaseră şi Dumnezeu, în mânia Lui, ceruse apelor să se retragă. Pe locul acelei pedepse trăim de-atunci, exilaţi din ocean.

Comuniunea Binecuvântatului Potop se ruga pentru revenirea apelor. Marge citise despre utopiile lor, scufundate nu în scopul distrugerii, ci drept recompensă: Kitezh, Atlantida, Tyno Helig[127]. Îşi onorau profeţii: Kroehl şi Monturiol, Athanasius, Ricou Browning şi tatăl lui John Cage[128]. Îi citau pe Ballard şi pe Garett Serviss[129]. Aduceau mulţumiri pentru tsunamiuri şi celebrau topirea satanicei gheţi polare, care batjocorea apa silind-o să imite imobilitatea marmurei. Pentru ei era o poruncă sacră să zboare cu avionul cât mai departe şi cât mai des posibil, ca să maximizeze emisiile de carbon. Şi îşi plasau agenţi divini în locurile unde ar fi putut într-o zi să ajute la grăbirea potopului.

De aici această mică celulă de trei, lucrând în ceea ce pentru ei trebuie să fi fost cea mai blasfemiatoare dintre industrii: protecţia împotriva inundaţiilor. Aşteptau momentul oportun. Blocau mici torente neînsemnate, în aşteptarea celui mare. Când furtuna cea din urmă avea să se năpustească, sublimul contracurent ridicându-se cu vuiet din adâncuri, atunci aveau să-şi arunce şi ei piuliţele în inima

mecanismului. Şi după ce apa avea să acopere străzile ca într-o pictură de Hokusai, Frăţia Binecuvântatului Potop avea să locuiască, în sfârşit, în Londra scufundată la care visa.

Şi acum venise mesajul ei. *Era* sfârşitul lumii, toţi o ştiau… poate, îşi spuneau, o fi vorba de sfârşitul lor.

— Consideraţi-vă norocoşi că nu şi-a pus nimeni mintea cu voi până acum, zise Marge smucindu-se din strânsoarea bărbatului. Nici n-am auzit de voi până acum câteva zile. Cineva mi-a zis că vorbiţi în numele oceanului. Şi poate voi aţi furat calamarul. Ştiţi despre ce vorbesc. Trebuie să ştiu… cineva care a făcut ceva cu lucrul ăla afurisit i-a făcut rău bărbatului meu.

— Ai tupeu, spuse el. Nu zic c-o să scapi basma curată, da' ai tu ceva.

— Ţi-am zis eu, frate, spuse celălalt. Totul e cu susu-n jos.

— Nu-i tupeu, zise ea. Pur şi simplu am obosit de toate astea şi l-am iubit pe tipu' ăsta. Era cu Billy Harrow… Billy Harrow.

Văzându-i reacţia, pronunţă numele din nou. Bărbatul îşi întoarse gâtul gros ca să se uite la ceilalţi.

— Harrow, zise el. Harrow? Am crezut că el a furat calamarul. Aşa am auzit. Că e, cum ar fi, profetul lui. A plecat cu Dane Parnell când a fugit Parnell de la krakenişti. Cu ei vrei să discuţi. Ei l-au luat.

— Nu, nu l-au luat ei.

Se priviră unul pe altul.

— Dane a fugit din sânul bisericii sale când a fost furat krakenul, ca să i se alăture lui Harrow, aşa că dacă au ceva de-a face cu tipu' tău…

— Ascultă-mă, zise ea. Nu asta s-a întâmplat. Nu ştiu nimic de Parnell ăsta, nu ştiu mare lucru despre mai nimic, dar nu Billy Harrow a furat calamarul. Am fost la o pizza cu el.

Asta o făcu să râdă.

— Şi ştiu că n-a făcut-o el. Cred că-i mort, oricum. Şi dacă ar şti unde e Leon, mi-ar spune… Tăcu, amintindu-şi de strălucirea sacadată a stâlpului de iluminat. Mi-ar spune, zise ea lent. Dacă ar putea.

Bărbatul şi tovarăşii săi se adunară să se sfătuiască. Ea aşteptă. Îi auzea discutând.

— Chiar credeţi, zise ea deodată, spre propria ei moderată surpriză, că aş avea de-a face cu voi dac-aş avea de ales?

Ei o priviră, clipind surprinşi.

— Nu vreau nimic din toate astea, nu vreau vrăjelile-astea, nu cred în rahatu' în care credeţi voi, nu-mi doresc o lume scufundată şi nu vreau ca un calamar să fie regele universului şi nici nu vreau să fiu amestecată în toată demenţa asta, ba nici măcar nu mai cred c-o să-l

capăt pe Leon înapoi. Pur şi simplu m-am săturat şi se pare că – ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună „cine-ar fi zis?" – se pare că vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreţi să-mi spuneţi că n-aveţi idee ce se întâmplă? La ce mai sunteţi buni atunci?

Îi dăduseră lacrimile, dar nu din slăbiciune sau din dorinţa de a plânge, ci de enervare.

— Oricine o fi discutat cu tine, zise bărbatul şi apoi se opri o clipă ezitând, habar n-avea ce spune. Nu reprezentăm oceanul, noi nu… Cum am putea? Asta-i o dezinformare.

— Nu mă interesează…

— Pe mine da. Oamenii trebuie să ştie. Ceva se coace. Cum de ştii toate astea? Cine te-ajută?

— Nimeni. Isuse!

— Nu pot să te-ajut.

Nu-i vorbea cu blândeţe, dar nici nu era agresiv.

— Şi nu vorbesc eu în numele oceanului.

I se adresa pe un ton prevenitor, dar iritat. Ea avu impresia că bărbatul ăsta, care-şi dorea cu fervoare ca apele să măture lumea de pe faţa pământului, ca toate oraşele omenirii să fie recolonizate de ţipari şi ierburi marine, iar cadavrele păcătoşilor să îngraşe străzile scufundate, era de fapt un tip relativ decent.

— Trebuie să ai grijă, zise el. Nu te băga în belele. Ai nevoie de protecţie. E un oraş periculos, mai tot timpul, dar acum totul e o dementă. Şi trebuie să mergi tiptil. Fă-ţi rost de protecţie. Nu porţi nimic, aşa-i? Îşi încleştă mâna pe piept, în locul unde probabil atârna o amuletă. O să fii omorâtă dac-o mai ţii aşa. Şi în felul ăsta n-o să-l mai găseşti pe tipul tău, nu?

Ea vru să-i spună „Nu mai sunt copil", dar blândeţea lui neaşteptată o înmuie.

— Lasă baltă treaba asta. Şi dacă nu, atunci mergi la cineva. La Murgatroyd sau la Shibleth, la Butler, la cineva. Ţine minte numele-astea. În Camden sau în Borough. Zi-le că te-a trimis Sellar.

— Ascultă, zise ea. Pot… poţi să-mi dai numărul tău? Putem să mai discutăm despre toate asta? Am nevoie de ajutor. Pot să…

El clătină din cap.

— Nu pot să te ajut. Nu pot. Îmi pare rău. Suntem cam prinşi. Du-te acum. O bătu pe umăr de parcă ar fi îndemnat un animal. Noroc!

Marge părăsi peisajul apăsător din Woolwich. Nu privi înapoi către oribilul dom turtit, de un alb bolnăvicios. Cea mai bună pistă a ei n-o dusese nicăieri. Mai avea o mulţime de lucruri de făcut. Poate ar fi trebuit să-şi facă rost de protecţie, aşa cum o sfătuise bărbatul.

Cea mai bună pistă a ei nu dusese nicăieri, adevărat, dar ea însăşi fusese o pistă, deşi Marge nu ştiuse. Revelaţia că Billy Harrow, misteriosul profet al krakenului, ar fi putut să *nu* fie forţa din spatele dispariţiei zeului era importantă.

Armiile celor drepţi trebuiau să ştie. Oceanul trebuia să afle.

48.

Jason Smyle, cameleonul proletar, îl asculta pe Billy care încerca să-l convingă să accepte o slujbă neplătită.

— Eşti prietenul lui Dane, zise Billy.

— Da, zise Jason.

— Fă asta de dragul lui, zise Billy.

Billy nu ştia unde era Jason. Nu avuseseră timp să stabilească o întâlnire. Îi dăduse lui Wati numărul telefonului pe care-l furase fără mare dificultate până şi în starea de nefericire în care se cufundase după atac. Wati îl găsise pe Jason şi-i comunicase numărul.

— Înţelegi ce s-a întâmplat? zise Billy. L-au prins. Naziştii Haosului. Ştii ce-nseamnă asta.

Billy avea senzaţia că el însuşi ştie, ca şi cum ar fi trăit de mult timp în lumea asta. Dane, spre deosebire de el, nu avea un angelus ex machina care să vegheze asupra sa.

— Ce vrei să fac?

Când Jason vorbi, chiar şi prin telefon, Billy avu senzaţia că-l ştia de undeva.

— Trebuie să-l găsim şi trebuie să aflăm ce se întâmplă. Sunt legături primejdioase aici. Ascultă.

Billy îşi propti telefonul între ureche şi umăr şi se strecură printr-o spărtură într-o curte mărginită de un gard de sârmă.

— Naziştii sunt plătiţi de Tatuaj. Şi tot oamenii lui sunt ăia care hărţuiesc pichetele lui Wati. În cooperare cu poliţia. Trebuie să ştim până unde duce încrengătura asta. Din ce ştim noi, Dane poate fi reţinut chiar şi de poliţie. Sunt în mod evident într-o cârdăşie cu Tatuajul, trebuie măcar să ştie unde e. De aia avem nevoie de tine. Dar chiar dacă i-am găsi, n-ai putea să intri pur şi simplu în bârlogul naziştilor, nu?

— Nu, spuse Jason. Ei nu sunt plătiţi, aşa că nu-i câmpul meu de acţiune. Sunt devotaţi şi eu nu pot să mă camuflez sub credinţă. Asta şi harul potrivit m-ar da de gol.

— Corect. Deci trebuie să intri în secţia de poliţie din Neasden şi să vezi care-i implicarea lor în chestia asta. Află ce poţi. Jason, e vorba de

Dane.

— Da… zise Jason. Da.

Deşi vocea lui nu trăda că luase în calcul posibilitatea unui refuz, Billy îşi închise uşurat ochii.

— Sună-mă când termini şi spune-mi ce-ai reuşit să afli, zise Billy. Mulţumesc. Trebuie să faci asta acum, Jason. Îţi mulţumesc. N-avem nicio idee unde sunt.

— Ce-o să…?

— Mai sunt şi alte chestii pe care trebuie să le aflu. Jason, te rog, fă asta chiar acum. Trebuie să-l găsim.

Billy închise telefonul.

Cum părăseşti câmpul de luptă după o scenă ca aceea? În tăcerea îngheţată de după răpirea lui Dane, sub privirile clădirilor moarte, Billy nu fusese în stare decât să urmeze vocea lui Wati. Spiritul rebel îl dirijase din propriul buzunar şi din ce statui mai găsise în zona aceea îngrozitor de pustie.

— Londomanţii, zisese Billy.

— Mai încet, frate, îi zisese Wati dintr-un ornament pe care Billy nici nu-l observase. N-o să ne ajute nimeni.

Acel nucleu interior, Fitch, Saira şi mica lor echipă, inclusiv bărbatul pe care Billy îl amorţise cu fazerul, înrolându-l astfel fără să vrea, nu-i puteau veni în ajutor. Billy nu avea case conspirative sau ascunzători.

— O, la dracu', exclamase Wati.

Ca şi cum n-ar fi avut destule pe cap, SAM mai trebuia acum să fie şi babysitter pentru acest mic Mesia abandonat. Dar Billy nu se supusese ordinelor care-i cereau să ridice capacul metalic al unui canal, cu o iscusinţă şi o putere pe care nu le-ar fi avut cu câteva săptămâni mai înainte, şi să se strecoare în subteranele oraşului. În schimb, Billy se oprise, încordându-se fără să se încordeze, şi simţise timpul ezitând şi revenind, mişcându-se ca o pătură scuturată. Îi ceruse lui Wati să-l urmeze el mai degrabă şi furase un telefon. Mai luase dintr-un magazin cea mai mică păpuşă dintr-un set de matrioşti, o ridicase pe aceasta în dreptul ochilor şi nu figurina-Kirk stupidă (pe care însă nu o aruncase) şi-i spusese lui Wati:

— Uite ce trebuie să facem…

— Dintre toate lepădăturile cu care am avut vreodată de-a face, zise Baron, pe ticăloşii ăştia de Nazişti ai Haosului îi urăsc cel mai tare.

Stătea între Collingswood şi Vardy. Îşi freca obrazul violent, cu nerăbdare. Se înghesuiseră unul într-altul ca să privească prin sticla securizată în interiorul unui salon de spital, unde un bărbat bandajat era

legat de pat prin tuburi şi cu cătuşe. O maşinărie îi monitoriza bătăile inimii.

— Chiar ai zis lepădături, spuse Collingswood. Te pregăteşti să dai vreo audiţie pentru un rol?

— Bine, zise el neatent. Gunoaie.

— Ce dracu', şefu', spuse Collingswood. Joacă mai tare. Rahaţi de vulpe.

— Ticăloşi.

— Scuipaţi de peşte, şefu'. Şopârle futăcioase. Pizde protestante. Labagii pidosnici.

Baron rămăsese cu ochii la ea.

— Da, zise Collingswood. Aşa-i. Le am pe bune. Zi-mi pe nume.

— Spune-mi, o întrerupse Vardy. Ce ştim precis despre ăştia? Au fost mai mulţi, nu?

— Da, zise Baron. Cinci, în variate grade de vătămare. Plus cei morţi.

— Vreau să ştiu precis ce au văzut. Vreau să ştiu precis ce se întâmplă.

— Ai vreo idee, Vardy? îl întrebă Collingswood.

— O, da, idei am, chiar prea al dracului de multe. Dar încerc să pun toate astea cap la cap.

Vardy se uită la bărbatul din pat.

— Asta-i mâna Tatuajului. Am auzit că a angajat vânători de capete. Dar nu mă aşteptam să recurgă la gaşca ăstora.

— Mda, o mică încălcare a protocoalelor, nu? zise Baron. Naziştii Haosului nu sunt chiar o companie decentă.

— A mai lucrat cu ei până acum? întrebă Collingswood.

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Vardy.

— Dar Grisamentum?

— Ce? întrebă el uitându-se la ea. De ce întrebi asta?

— M-am uitat prin toate dosarele de pe biroul tău, cele cu asociaţii Tatuajului. Şi îi ai acolo şi pe cei ai lui Grizo. Mă întrebam despre ce-i vorba.

— A, zise el. Ei, aşa e… Ăştia doi se mişcau tot timpul în sincron. Aşa au făcut mereu cât timp Grisamentum era în viaţă. Ceea ce, din câte ştim în momentul ăsta – am căzut de acord, nu? – se pare că încă mai este. Asociaţii unuia ar putea la fel de bine să fie asociaţii celuilalt.

— De ce? zise Collingswood. N-are logică. Doar se urau unul pe altul.

— Ştii cum funcţionează chestia asta, zise Vardy. Îţi ţii prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape? Cumpăraţi, convinşi să trădeze, nu contează?

Ea clătină din cap.

— Bine, dac-aşa zici tu. Nu ştiu, spuse ea. Gaşca lui Griz îl iubea, nu? Îi erau devotaţi până la fanatism.

— Nimeni nu-i atât de loial încât să nu poată fi cumpărat, spuse Vardy.

— Am uitat ce gaşcă de nebuni adunase către sfârşit, zise Collingswood. Griz. M-am uitat prin dosarele lor.

Vardy o privi ridicând dintr-o sprânceană.

— Doctori, doctori în moarte… Şi piromanţi, nu?

— Da. Aşa e.

— Şi crezi că acum unii dintre ei lucrează cu Tatuajul, nu?

Vardy ezită şi râse. Parcă nu era el.

— Nu, zise el. Se pare că nu. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie verificat.

— Deci tot mai eşti pe urmele lor?

— Da, la naiba, tot mai sunt. Sunt pe urmele tuturor, urmez fiecare pistă până când ştiu cu certitudine absolută că nu sunt implicaţi în povestea cu calamarul, fie de partea lui Grisamentum, fie de partea Tatuajului. Sau ca independenţi. Tu fă-ţi treaba ta, eu mi-o fac pe-a mea.

— Credeam că treaba ta e să te pătrunzi de spiritul fanaticilor Domnului şi să scrii cărţi sfinte.

— Gata amândoi, zise Baron. Potoliţi-vă.

— De ce mă-sa nu putem da de calamaru' ăla, şefu? Cine l-a luat? Situaţia e din ce în ce mai tâmpită.

— Collingswood, dac-aş şti răspunsul la asta aş fi comisarul-şef al Poliţiei Metropolitane. Hai măcar să încercăm să stabilim cine-i cine în tot balamucul ăsta. Deci avem Naziştii Haosului – labagiii noştri pidosnici – mersi, ofiţer – printre cei mai recenţi angajaţi ai Tatuajului. Ei şi toţi ceilalţi din oraşul ăsta.

— Nu chiar toţi, zise Collingswood. Sunt şi crescătorii de arme prin zonă, dar ei sunt pe alt stat de plată. Nimeni nu ştie pe-al cui şi nimeni nu se prea simte în siguranţă.

— Ei, ăsta trebuie să fie hoţul nostru de calamari, în mod cert, spuse Vardy. Deci cine-i plăteşte pe ăştia?

— Nu pot să le dau de urmă. Au intrat în silenzio stampa.

— Păi scoate-i din ea, zise Baron.

— Şefu', da' ce altceva crezi că-ncerc să fac?

— Splendid, zise Baron. Parcă e un koan zen, nu? Cum e mai rău: dacă nişte lunetişti cu viziuni sfinte luptă *împotriva* noastră, *alături* de Naziştii Haosului, sau dacă luptă *împotriva* lor şi noi suntem prinşi la

mijloc? Răspundeţi la asta, micii mei bodhisattva.

— Am putea, vă rog, zise Vardy, să ne lămurim ce se întâmplă cu tipu' ăsta de aici? Ne-a zis vreunul dintre ei ceva?

— Sigur, spuse Baron. Trebuia să mascheze cât de repede l-am dat pe brazdă, aşa că, sub pretextul savurării haosului pe care îl va provoca îngrozindu-mă cu adevărul bla-bla-bla, fraierul ăsta mic a cântat ca o privighetoare.

— Şi? zise Vardy.

— Şi Dane Parnell n-o duce prea bine în momentul ăsta. L-au răpit pe excomunicatul nostru, pare-se. Asta a reuşit să vadă ăla de colo – arătă cu bărbia prin fereastră – înainte să leşine. Ceea ce înseamnă că mititelul de Billy e pierdut şi pe cont propriu în oraş. Ce-o să facă?

— Da, dar nu-i chiar aşa de neajutorat, nu? zise Collingswood. Vreau doar să subliniez… Făcu un gest în direcţia bărbatului şi a rănilor sale cumplite. Nu e ca şi cum Billy n-ar avea pe nimeni care să lupte sub steagul lui, nu?

— Vardy, spuse Baron. Vrei să ne spui ce părere ai?

Deschise ostentativ carneţelul, ca şi cum nu şi-ar fi amintit fiecare amănunt al descrierii pe care urma s-o redea.

— „Era o sticlă, poliţistule, vierme legal, am pogorât haosul unul asupra altuia, gunoi ce eşti", citi el inexpresiv. O să fac puţină redactare aici. O să mai tai din epitete şi-o să mă concentrez pe fapte.

— „Era o sticlă. O sticlă care s-a repezit asupra noastră. Avea un craniu cu care muşca. Mâinile-i erau numai os. Era un adevărat adversar de sticlă." Îmi place propoziţia asta, trebuie să admit.

Puse carneţelul de-o parte.

— Deci, Vardy, zise el. Trebuie să ai tu nişte idei.

Vardy închisese ochii. Se rezemă de perete şi-şi umflă obrajii. Când, în cele din urmă, îşi deschise ochii, nu se uită la Baron sau la Collingswood: privi fix prin sticlă la nazistul infirm.

— Ştim despre ce-i vorba, nu? zise Baron. Nu, să reformulez. N-avem nicio idee despre ce-i vorba. Nimeni n-are. Dar avem o idee clară despre natura lucrului care s-a ivit şi l-a luat pe tânărul Harrow pe sus.

— Bine, o să mă întorc la muzeu, spuse Vardy. Să văd dacă pot să clarific mai bine treaba asta. Măcar o dată la nu ştiu cât timp, zise el cu neaşteptată furie, ar fi o plăcere ca nenorocita asta de lume să funcţioneze aşa cum ar trebui. M-am săturat să văd că universul e aşa o nebunie aleatorie *tot* timpul.

Suspină şi clătină din cap. Le oferi un zâmbet crispat şi spăşit, spre surprinderea lui Collingswood.

— Ei, zise el. Serios. Haideţi. De ce mama dracului îl apără un înger

al memoriei pe Billy?

Nu-l apăra însă şi pe Dane, care din cauza asta se afla în prezent într-o stare de semitrezie năucă, legat într-o poziţie îngrozitor de inconfortabilă, pe care o identifică abia după mult timp ca fiind o crucificare diformă. Era legat ca o jertfă de o svastică rudimentară de mărimea unui om. Nu-şi deschise ochii.

Auzi ecouri. Paşi. Un râs forţat, prostesc ţâşni de undeva ca un urlet, făcându-l să se teamă, deşi era conştient că asta şi era intenţia. Mârâitul şi lătratul unui câine mare. Îşi verifică pe rând muşchii braţelor şi picioarelor, ca să vadă dacă mai era întreg.

„Kraken, dă-mi putere", se rugă el. „Din întunericul tău adânc, dă-mi putere." Ştia ce chipuri ar fi văzut dacă ar fi deschis ochii. Ştia că dispreţul său, oricât de real şi de puternic, avea să fie egalat de groază, că va trebui să şi-o înfrângă şi că n-avea atâta putere, nu acum. Aşa că îşi ţinu ochii închişi.

Cei mai mulţi vrăjitori ai haosului te-ar fi scos din minţi de plictiseală povestindu-ţi că haosul pe care-l provocau era o emancipare şi insistând că invocaţiile lor nonliniare erau antiteza stilului direct şi îngust de gândire care dusese către Birchenau, bla, bla, futu-i bla. Dar era întotdeauna o chestiune de prestidigitaţie politică să accentuezi numai această latură a extremei drepte. Pentru că mai exista şi altă tradiţie, mai reţinută, dar nu mai puţin credincioasă sau mai puţin fascistă: barocul decadent.

Printre sectele fasciste, cei mai flamboaianţi, la fel de dornici ca strasseriţii{130} să revendice ceea ce insistau că e adevăratul miez al unei mişcări ulterior deviate, erau Naziştii Haosului. Uniformele din piele neagră, scârţâitoare ale SS, insistau ei în faţa puţinilor care-i ascultau în loc s-o ia la fugă sau să-i ucidă pe loc, erau o pornografie a unor laşi, o denaturare sclifosită a tradiţiei.

Uitaţi-vă, în schimb, la furia din est, spuneau ei. Uitaţi-vă la structura celulelor teroriste autonome din cadrul Operaţiunii Vârcolacul{131}. Uitaţi-vă la orgiile sibarite din Berlin, aia nu era o corupţie, ci o culminaţie. Uitaţi-vă la cea mai sfântă dată din calendarul lor: Kristallnacht{132}, toţi acei stropi de haos împrăştiaţi pe caldarâm. Nazismul, insistau ei, însemna exces, nu constrângeri pedante, nu întăritura aceea de supraeu la care recurseseră birocraţii.

Simbolul lor era steaua cu opt colţuri a Haosului, astfel modificată încât l-ar fi făcut pe Moorcock{133} să plângă, cu braţele diagonale pliate în sensuri opuse, o svastică indicând toate direcţiile. Ce e „Legea", cine e duşmanul Haosului, dacă nu Tora? Ce e Legea dacă nu Legea

evreiască, evreitatea însăşi, şi ce e Haosul dacă nu renunţarea la împuţitul ăla de cod tora-bolşevic? Ce are omenirea mai bun dacă nu voinţa şi furia şi indulgenţa, fă ce vrei – autopoesisul Übermensch-ului? Şi tot aşa la nesfârşit.

Erau nişte provocatori, fireşte, şi un grup ridicol de redus, faimoşi însă până şi printre ticăloşi din cauza anumitor acte de o cruzime artistică şi incredibilă, ce repuneau în drepturi adevăratul spirit al profeţilor lor. Sigur că Soluţia Finală era eficientă, insistau ei, dar era lipsită de suflet. „Problema cu Auschwitz", susţineau partizanii intelectuali ai uciderii în chinuri, „e că a fost un tip greşit de lagăr". Mult aşteptatul lor Führer al Haosului, credeau ei, avea să provoace un genocid mai artistic.

La ajutorul acestor oameni apelaseră Tatuajul, Goss şi Subby, lăsând apoi întreaga Londră să afle cui se adresaseră. Le ceruseră acestor criminali periculoşi, jumătate clovni-jumătate monştri, să-i caute pe Dane şi pe Billy. Şi Billy fusese salvat din ghearele lor, iar Dane nu.

49.

Billy îşi puse ochelarii. În mod surprinzător, nu se spărseseră.

— Wati! zise el.

— Nu ştiu unde e Dane, spuse Wati de îndată. Caut în continuare, dar să sperăm că Jason o să aibă mai mult noroc. Au activat nişte talismane sau ceva de felul ăsta.

— Vreau să-ţi povestesc ceva ce-am visat, zise Billy.

Vorbea de parcă ar fi visat încă.

— Îmi dădeam seama că e important. Am visat despre kraken. Era un robot. Se întorsese, tot ansamblul, animalul şi acvariul. Eu stăteam alături. Şi cineva mi-a zis: „Te uiţi în direcţia greşită."

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Jason o să intre înăuntru şi, cât timp e acolo, vreau să aflu de ce avea îngerul ăla grijă de mine, zise Billy. Poate ştie ceva despre ceea ce se întâmplă. A ştiut cum să dea de mine. Şi o fi avut el grijă de mine, dar pe Dane l-a lăsat să fie prins.

Îi povesti lui Wati ce făcuseră Fitch şi Saira. Nu avu nicio ezitare, deşi ştia că era un secret dintre cele mai mari. În clipa aceea avea mai multă încredere în Wati decât în oricine altcineva din Londra.

— Spune-le că trebuie să mă ajute, zise el.

Wati plecă, sărind dintr-un trup într-altul, dar se văzu silit să revină.

— Nu pot să intru acolo, spuse el. Din cauza Pietrei Londrei. Mă respinge. E ca şi cum aş înota împotriva curentului. Dar…

— Păi, fă bine şi găseşte un mod în care să-i anunţi că trebuie să mă ajute, altfel o să încep să povestesc în gura mare ce-au făcut, să afle tot oraşul. Zi-le asta.

— Billy, nu pot să intru.

— Mă piş pe secretele lor.

— Billy, ascultă! Ne-au contactat ei. Am primit un mesaj de la femeia aia, Saira. E deşteaptă – ştie că eram cu tine şi cu Dane. Mi-a trimis un mesaj prin sindicatul meu. N-a zis nimic, numai „Încercăm să luăm legătura cu prietenul nostru comun. Poate reuşim să stabilim o întâlnire?!" Ne transmite că vor să ne ajute. S-au poziţionat deja împotriva Tatuajului. Asta-i face mai degrabă prietenii decât duşmanii noştri, nu? Nu pot să intru acolo, dar pot să încerc să trimit pe careva dintre ai mei. Să-l întrebe pe Fitch unde sunt Naziştii.

— Pentru că, dacă sunt în Londra, spuse Billy, el ar trebui să ştie.

— Ăsta-i planul. Ăsta-i planul.

— Cât o să dureze?

— Nu ştiu.

— Ne mişcăm, zise Billy. O să-l scăpăm de-acolo. Mă uit în direcţia greşită. Trebuie să ştiu cine se luptă cu mine şi cine luptă alături de mine. Deci, Wati, cum fac să aflu despre îngeri?

Într-un oraş ca Londra…

Stop: ăsta-i un mod greşit de a privi lucrurile, pentru că nu există alt oraş ca Londra. Asta-i şi ideea.

Londra e un cimitir bântuit de credinţe moarte. Un oraş şi un teritoriu. O piaţă fondată pe temelii feudale. Vânători şi culegători, sigur, mici buzunare de alteritate, dar la nivelul unde trăia Billy, într-un mozaic de fiefuri, predominau ducatele teocratice, zone şi sfere de influenţă dominate fiecare de un tiran local, de un pontif al crimei. Totul depindea de cine pe cine cunoştea, cine cui permitea accesul şi la ce, cine pe cine ungea în drumul său către ceva.

Londra îşi avea intermediarii ei, shadchani{134} ai gherilei care facilitau întâlniri pentru un anume procent. Wati îi putea spune lui Billy unde erau şi care dintre ei avea o cât de vagă legătură cu îngerii. Wati îşi continua căutările şi avea şi propriul lui război de purtat. Lunii îi crescuseră coarne, cerul era plin de nori. Cultele erau speriate.

Iar Billy era singur şi ştia că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar nu era. Era nerăbdător. Se simţea de parcă, la fiecare pas al său, ceasurile ar fi ezitat. Era devreme când porni să verifice lista pe care i-o dăduse Wati.

Billy ştia cât de mulţi erau pe urmele lui. Acum mai mult ca oricând. Descoperi că picioarele sale deprinseseră paşii vrăjiţi pe care, până

atunci, îi făcuse Dane pentru el, că mergea acum într-un ritm care era în sine un camuflaj. Că în mod automat căuta penumbra, că începuse oarecum să se mişte asemenea unui soldat ocult. Îşi ţinea fazerul în buzunar şi scana împrejurimile cu aviditate.

Aşa că, singur, Billy ciocăni la uşa din spate a unui magazin de sendvişuri din Dalston. La uşa unei biserici şi a unui magazin de covoare din Clapham. A unui McDonald's din Kentish Town. „Wati mi-a zis că mă puteţi ajuta", le repeta el oamenilor bănuitori care răspundeau.

Cea mai sigură abordare ar fi fost să nu vorbească despre nimic cu nimeni. Comunicarea putea însemna implicarea în cine ştie ce luptă despre care nici nu ştiai că avea loc, plasarea într-o tabără, o semnătură neinspirată pe linia punctată a unui contract. Şi totuşi.

Intermediarii şi experţii evoluau într-un decor al lor. Camere şi internet cafe-uri unde bărbaţi şi femei aduşi de soartă în situaţia de a fura, tortura, ucide, vâna sau face aranjamente se puteau întâlni cu alţii asemenea lor, care înţelegeau presiunile acestui soi de muncă şi-i pricepeau bârfele profesionale.

— Dane nu s-ar fi putut duce acolo, îl avertizase Wati pe Billy. Ar fi fost recunoscut. Dar pe tine lumea nu te cunoaşte. Poate că-ţi ştiu numele, dacă-şi ţin urechile ciulite. Dar nu ştiu cum arăţi.

— Unii ştiu.

— Mda.

— Unii ar putea să aibă legătură cu Goss şi Subby.

— Ar putea.

— Ăştia doi pe unde or fi?

— Nu ştiu.

Politicile acestui oraş al cultelor dădeau naştere unor întâlniri complexe. Să vezi un asasin al Frăţiei Curelei glumind cu un membru al Mansour Elohim, dar ignorându-i pe gemenii Bisericii lui Cristos Simbiotul constituia un curs rapid de realteologie. Pe cât posibil însă, în locurile pe care le vizita Billy îţi lăsai loialităţile la garderobă. „Acesta", după cum glăsuia un mesaj de deasupra uşii unei ascunzători, „este Legatul."

O fi fost aşa „Legea" sau „Legământul" – „Legatul" fiind o suprapunere a acestor două cuvinte ce sunau la fel – dar să nu fim idioţi. Billy pătrunse cu grijă în fiecare dintre aceste locuri, purtând o mustaţă falsă. Chiar dacă n-ar fi fost ocupat căutându-l pe Dane şi organizându-şi tovarăşii, Wati tot n-ar fi putut veni. Accesul familiarilor nu era permis şi inscripţiile de la intrare recomandau FĂRĂ PĂPUŞI, iar Billy nu îndrăznise să nu se supună. De când începuse greva, toate

statuetele fuseseră evacuate. Lumea vrăjitoriei era un univers burghez meschin. Membrii săi îşi petreceau acest nedorit timp liber bârfindu-şi familiarii şi nu voiau ca vreun sindicalist să tragă cu urechea.

În două rânduri, solicitarea lui Billy fusese refuzată când precizase cât de puţini bani avea de oferit.

— Îngerii memoriei? zisese o bătrână. Numai pentru atâta? Nu pot să mă bag în aşa ceva. Acum? Când sunt toţi în mişcare?

Billy se imaginã dând spargeri la bănci, dar dintr-odată îi veni în minte o idee total diferită, o altă momeală pentru a pescui ajutorul pe care şi-l dorea. Se întoarse în locul unde văzuse cheia încastrată în asfalt. Când nu treceau maşini, o desprinse cu ajutorul unui cuţit. Când se ridică odată intrat în posesia ei, se clătină pradă tensiunii ortostatice. Mâncă pe fugă într-un restaurant situat la demisol, examinând cheia murdară. Un nimic pulsând de potenţial metaforic. Gânditul în acest registru îi permise să profite, în mod neaşteptat, de locul unde se afla. Pe drumul spre toalete, într-o nişă din zid, era un bec aşezat într-o tigaie. Era o glumă vizuală atât de lipsită de reţineri, trimiţând atât de evident la un ou, că-i smulse o exclamaţie. N-avu cum să nu-l fure, un act de hoţie minor şi simultan plin de semnificaţii.

Când ajunse la următoarea adresă a unui broker de contacte, într-un bar din Hammersmith, primul lucru pe care i-l spuse tânărului fu: „Pot să te plătesc. Pune asta în mâinile cui trebuie şi va descuia drumul.” Îi întinse cheia. Apoi scoase becul. „Şi nu ştiu ce se află în ăsta, dar cineva l-ar putea cloci”.

50.

— Vardy o ia razna, zise Collingswood.

Savantul lor explorator de viziuni apărea şi dispărea de la birou urmând un program frenetic. Alerga încolo şi-ncoace, ba cu un dosar, ba cu altul, toate pline de conexiuni şi contacte.

— Ei, hai. Ştii cum merge treaba. Trebuie să-i dăm frâu liber, spuse Baron după o clipă de ezitare.

Colegii lui Vardy nu-l mai văzuseră parcă niciodată lucrând cu atâta intensitate, atât de mult timp. Veneau la lucru şi găseau bileţele indescifrabile, referinţe la interogatorii pe care Vardy le luase de unul singur unor suspecţi sau unor persoane de ale căror identităţi nu erau siguri. Şi comportamentul său se schimbase, ca al tuturor celorlalţi, în preajma catastrofei, a acestui milenarism întârziat şi tâlhăresc.

— Acuma pe unde-i? întrebă Baron, pe un ton cam plângăreţ.

Collingswood ridică din umeri şi-i aruncă o privire, mijindu-şi ochii. Stătea cu picioarele pe birou şi juca un joc pe computer. Avatarul ei

evita bestiile electronice care mârâiau şi încercau să-l înghită. Ea nu făcea nimic, de fapt, concentrându-se asupra conversaţiei, dar fermecase joystickul să termine singur acest nivel.

— N-am idee, zise ea. Atât cât pot să înţeleg din scrisul ăsta îmbârligat al lui, vrea să găsească vreun informator din vechea echipă a lui Grisamentum. Unul dintre necromanţii sau piromanţii ăia. Crezi că el însuşi are idee ce naiba caută?

— Nu, zise Baron. Dar fac pariu c-o să găsească. Înţeleg că totuşi crescătorii de arme chiar sunt în oraş.

— Ţi-am zis eu. Da, ei şi tot restu' lumii. Avem parte de crema vizitatorilor, nene, spuse Collingswood făcând semn spre materialele din faţa ei.

— Ce vizitatori?

Era Vardy, care apăruse cu nişte hârtii în mână.

— Era şi timpul, zise Baron. Credeam c-ai şters-o.

— Deci e adevărată chestia cu crescătorii?

— Ai aflat ceva în mica ta escapadă?

— Dacă ar fi adevărat, zise Collingswood. Îşi răsuci scaunul ca să stea cu faţa către Vardy. Ţi-ar fi frică?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Mi-e frică de tot felul de lucruri.

— Ţi-ar fi?

— Nu ducem lipsă de secte asasine pe-aici.

— Exact.

Collingswood băgase ea însăşi la răcoare membri ai unora dintre ele. Surorile Ştreangului, Neo-golanii, teologii ale kitsch-ului Nietzschean. Erau ca nişte cititori nesofisticaţi ai lui Colin Wilson{135} şi de Sade, entuziaşti ai lui Sotos şi ai unui anumit gen de contravenţii banale, un moralism de tip BBC inversat. Glorificau ceea ce numeau, cu afectare, „voinţa", insultau omenirea numind-o turmă, delirau despre crimă. Banalitatea lor nu însemna că nu erau periculoşi, că nu se dedau la atrocităţi întru gloria proprie sau a zeităţii lovecraftiene despre care deciseseră, în incultura lor, că le-ar putea dori jertfele, a lui Kali, a oricui. Chiar şi când te ucideau nu puteai să nu-i dispreţuieşti.

— Ei, ăştia nu-s aşa, zise Vardy. Sunt mercenari numai accidental. Scopul unei arme nu e uciderea, ci arma. La început totul era oarecum mai păgân.

— Poţi să pui la curent un om bătrân? zise Baron. Îmi cer scuze că mă bag între voi.

Vardy şi Collingswood se uitară unul la altul până când ea zâmbi.

— Ai întâlnit vreunul? îl întrebă ea pe Vardy.

— Dacă nu vă deranjează? zise Baron.

— S-au îmbolnăvit, şefu', mai demult, zise ea. Dar n-am reuşit să înţeleg niciodată care era treaba cu armele.

O boală ocultă invadase tribul lor originar, transformându-le viaţa în ceva contagios. Pe orice puneau mâna începea să mişte, mesele tropăiau, scaunele tropăiau, cărţile dansau, obiectele neanimate deveneau neascultătoare şi agitate ca nişte nou-născuţi. Midas nu putea să mănânce un sendviş de aur, dar nici aceşti agenţi purtători, aceşti Mary Vieţoida{136}, nu puteau mânca feliile de pâine şi brânză cuprinse de o poftă subită de-a o lua la fugă.

— A fost o mutaţie, spuse Vardy cu prudenţă, cu un fel de dezgust imparţial. O mutaţie adaptivă.

— Asta e de rău? zise Collingswood văzându-i expresia.

— Rău pentru cine? În aparenţă, mutaţiile sunt salvatoare.

Poate se întâmplase din cauza îngrijirii temeinice necesare pentru creşterea unei flinte, acel animal pretenţios care lătra cu plumbi; poate ca un resentiment reprimat faţă de viaţă: oricum, în final îşi însufleţiseră cu adevărat numai armele de foc, în moduri mult mai discrete şi mai puţin motile{137} – armele pe care le mânuiau deveniseră maşinării purtătoare de gene interesate de propria lor perpetuare.

— Gloanţele sunt ouă de puşcă, îi zise Collingswood lui Baron, uitându-se către Vardy. Crescătorii acţionându-şi sfintele bestii metalice întru orgasmul lor percusiv, fertilizare prin explozia corditei, ovipozitori violenţi. Căutând locuri calde şi pline de nutrienţi, adăpostind puii de armă în cavităţi osoase adânci până când se cloceau.

— N-am înţeles însă de ce asta-i transformă neapărat în băieţii răi.

— Pentru că au grijă de turmele lor, zise Vardy. Şi pentru că le găsesc cuiburi.

Se uită la ceas.

— Dacă zici tu. Deci cineva va fi ucis, spuse Collingswood. Aşadar, cine naiba îi plăteşte pe ăştia? Nu reuşesc să aflu mare lucru. Şi ce înseamnă asta, dracu' ştie.

Dacă încercările ei – proiecţiile, vederea de la distanţă, gâdilatul senzorial, adulmecarea somnambulică, improvizaţia în derivă şi codarea fluctuantă – nu-i aduseseră nicio informaţie, atunci însemna că vânatul fusese camuflat.

— Vardy, zise Baron, unde naiba pleci? Hei!

— Las-o baltă, şefu', spuse Collingswood. Lasă-l pe Mystic Pizza să-şi facă treaba. Eu vreau să lămuresc chestia asta cu crescătorii de arme. N-avem nevoie de Doctoru' Viziune ca să luăm urma banilor, nu?

Pete Dwight se întreba dacă îşi alesese bine cariera. Nu pentru că ar fi fost un ofiţer de poliţie slab: nu primise plângeri sau muştruluieli. Dar nu reuşea deloc să se relaxeze. Zilele în uniformă şi le petrecea apăsat de o uşoară anxietate, ros de senzaţia că nu face lucrurile bine. Avea să facă ulcer la un moment dat din cauza asta.

— Bună.

Tipul care-l saluta era un ofiţer în civil pe care Pete îl recunoscu, deşi nu-şi amintea cum îl chema.

— Toate bune, frate?

— L-ai văzut pe Baron pe-aici?

— Nu, nu cred, zise Pete. Dar Kath e în spate. Ce treabă ai cu ciudaţii ăia?

Pete râse prietenos, apoi se sperie deodată la gândul că omul ar fi putut să facă parte tocmai din unitatea ocultă de care făcea el mişto. Dar nu, nu de-acolo îl ştia şi oricum tipul râdea şi el ca răspuns, îndreptându-se spre partea din spate a secţiei.

În încăperea centrală, Simone Ball îşi răsfoia hârtiile în mijlocul clinchetului tastelor. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, iubea filmele clasice de animaţie şi îi plăceau, deşi nu participa prea des, călătoriile în Europa. Era funcţionar în poliţie de şapte ani. Bănuia că soţul ei o înşală şi era surprinsă că asta n-o deranja prea tare.

— Unde-i Kath? o întrebă un tip.

Îl recunoscu, aşa că îi indică direcţia gândindu-se în continuare la soţul ei.

Pe coridor, inspectorul Ben Samuels, preocupat de examenul de pian al fiicei sale, îşi ridică privirea şi-l salută prieteneşte pe bărbat. Acesta ceru indicaţii de la o poliţistă în uniformă, Susan Greening, care i le dădu zâmbind, cu senzaţia că ea şi el flirtaseră, cu siguranţă, de curând. În faţa birourilor USIIFS erau trei bărbaţi care schimbau impresii despre un meci de fotbal, deşi unul dintre ei nu-l văzuse, ci doar se prefăcea. Se dădură la o parte când sosi noul venit şi îl salutară, murmurând sunete fără sens când descoperiră că nu-şi aminteau numele lui, iar cel care se prefăcea, într-o izbucnire supracompensatorie, îl întrebă chiar ce credea despre meci. Bărbatul fluieră şi clătină apreciativ din cap, iar cei trei îl aprobară cu entuziasm, deşi tot nu-şi aminteau cum îl cheamă, fiind însă siguri că era suporterul uneia dintre cele două echipe.

Intră în biroul USIIFS. Singura persoană din încăpere era Collingswood, care bătea parcă la nimereală într-o tastatură. Îşi ridică privirea şi el o salută, traversând către dulapul cu dosare aflat pe

peretele opus.

— Bună, Kath, zise el. Trebuie să găsesc nişte dosare.

Deschise sertarele. O auzi pe Kath ridicându-se. Se făcu linişte. El se întoarse. Ea ţinea un pistol, aţintit, cu un gest profesionist, înspre pieptul lui.

— Şi cine pizda mă-tii eşti tu? zise ea.

51.

Vreau să discut cu cineva care-i înţelege pe îngeri, zise Billy şi intermediarul dădu telefoane, trimise mail-uri, intră pe messenger şi lăsă mesaje în chatroomuri. În cele din urmă îi spuse lui Billy unde să meargă.

— Ok, ştie că vii. Altfel ar ieşi rău.

— De cine să întreb? zise Billy. Cine o să se întâlnească cu mine?

— Dăăă! Un fost înger.

Asta era mai mult decât se aşteptase Billy. Nu un specialist sau un fanatic în problema îngerilor, ci un semi-membru al tribului îngerului-borcan, cu care ar fi putut să vorbească oarecum. Custozii muzeelor cu greu puteau fi înţeleşi: priorităţile erau cele ale memoriei, care nu-i umană. Ceea ce vorbeau ei nu semăna cu o limbă. Dar, dacă deveneau de prisos, mai dăinuiau câţiva ani, apoi, mânaţi de un soi de singurătate, deveneau mult mai asemănători cu bărbaţii şi cu femeile.

Cochilia Institutului Commonwealth era o clădire care semăna cu un coif de conchistador, aflată la marginea sudică a Holland Park. Fusese închisă la începutul anilor 2000. Colecţia absurdă de exponate ce onorau ţările membre, acel ecou post-imperial confuz şi politicos, fusese de mult împrăştiată. Dar clădirea nu era complet pustie. La lăsarea întunericului, Billy pătrunse înăuntru – cu noile lui abilităţi asta era foarte uşor. Îşi ascultă ecourile paşilor.

Praful era numai de câţiva milimetri, dar asta era suficient. Se simţea ca şi cum ar fi mers prin apă, îndreptându-se către cele din urmă vitrine rămase la faţa locului. În multe încăperi, întunericul ar fi trebuit să fie absolut şi Billy se întrebă ce era lumina aceea difuză care-i permitea să vadă. La un moment dat auzi un paznic – un paznic uman – care-şi făcea rondul fără nicio tragere de inimă. Se mulţumi să stea nemişcat într-un dulap aşteptând ca ecoul paşilor să dispară din acea secţiune a holului.

Puţine exponate rămăseseră în urmă, uitate, imposibil de relocat sau ascunse şi mai târziu, în singurătate, acestea reapăruseră. Billy intră într-o sală în care, deşi nu existau ferestre, nu numai că era lumină, dar existau chiar raze, izvorâte din tavan, fiecare începând dintr-un punct

oarecare de pe suprafaţa intactă a plafonului şi coborând nebuneşte, în direcţii întâmplătoare, încrucişându-se, ca şi cum încăperea ar fi fost nostalgică după razele de lună niciodată zărite şi şi-ar fi creat propria sa versiune. Trecu prin şi pe sub acele degete solide, încrucişate, de lumină imaginată, către lucrul ce-l aştepta.

„Doamne", se gândi el apropiindu-se. „Dumnezeule. Mi-aduc aminte de tine."

Îngerul şomer al memoriei Commonwealth-ului îl privi.

— Bună ziua din nou, zise Billy.

Îl văzuse ocupat cu slujba sa cotidiană, pe vremea când Billy era copil, iar lucrul acesta – un exponat în lumina zilei.

Plastic turnat în forma unei văcuţe. Îl privea dintr-o parte, expunându-şi flancul din sticlă. Înăuntru se vedeau cele patru stomacuri, care, îşi aminti el, se iluminau pe rând şi iată, aşa făceau şi acum, unul câte unul. Burduf, ciur, foios şi cheag, digestia sclipind în fiecare dintre ele în drumul către telosul ei lactat, parte a uneia dintre economiile Commonwealth-ului. Stătea în încăperea dedicată Noii Zeelande, îşi aminti Billy.

Îi simţea atenţia, sinele împuţinat. Câtă vreme institutul fusese deschis, acest mnemofilax patrulase prin săli, după încheierea programului, cu o călcătură modelată după mitul taurului. Protejase acest palat idiot al memoriei de furia timpului şi de mânia-magică a perioadei post coloniale. Lipsa de interes a publicului îl ucisese în cele din urmă, lăsându-l singur, post-mortem şi plin de poveşti.

„Am auzit c-o să vii." Vocea era distantă. Încercă să-i povestească lui Billy despre luptele pe care le dusese. Cadrul de referinţă era inuman. Încercă să-i spună poveşti care nu aveau sens şi se pierdeau în nimic, silindu-l pe Billy să dea politicos din cap la fiecare poantă absentă. Cu o tuse uşoară, politicos ca la un ceai, Billy îl aduse înapoi la subiect.

— Mi s-a spus că ai putea să-mi explici ce se întâmplă, spuse el. Unul dintre ai tăi mă urmăreşte. Veghează asupra mea. Cel de la Muzeul de Istorie Naturală. Poţi să-mi spui de ce?

„Pot", zise lucrul. Ardea de nerăbdare să-i răspundă. „Pe tine te-a aşteptat", zise.

— Borcanul? Îngerul din Muzeul de Istorie Naturală? De unde ştii?

„Mi-au spusără. Ceilalţi. Am stătut de vorbă." O fi fost el mort, dar ţinea legătura cu rudele sale încă active. „El a eşuat", zise lucrul. Din spatele lui venea un curent de aer, pe măsură ce uşile se închideau şi se deschideau ca să-i permită să vorbească. Vocea lui amplifica zgomotele. „Krakenul a dispărut. Nu s-a descurcat. Se simte vinovat."

— A plecat din muzeu, zise Billy.

„Ei toţi. Toţi ai mei. E un război contra chestiei-sfârşit. Nu poţi să nu te implici. Se împotrivesc sfârşelii. Dar el. Primul plecat. Vrea să repare. Încearcă mereu găsit tine. Vegheze asupra ta."

— De ce?

Billy făcu un pas în spate şi se lovi de uşa care se închidea şi se deschidea. Se îndepărtă de ea, permiţându-i filaxului să spună, prin scârţâitul balamalelor sale „Îşi aminteşte de tine. Eşti dintre cei aleşi".

— Ce? Nu… Cum? De ce m-a ales pe mine?

„Îngerii îşi aşteaptă iisuşii."

Îngerii îşi aşteaptă Iisuşii?!

„Şi tu apari, născut nu din femeie, ci din sticlă."

— Nu înţeleg…

„Asta îţi dă putere – eşti Iisusul memoriei lui."

— Chestia asta cu timpul? El mi-a dat harul ăsta? Dane zicea că e din cauza krakenului… O! Stai aşa! Tu…?

Billy izbucni în râs. Mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai tare. Se aşeză pe podea. Se sili să râdă fără zgomot. Ştia că era isteric. Nu încerca nicio uşurare. Vaca înaintă către el. Într-o clipă era în celălalt capăt al încăperii, apoi cu doi-trei metri mai aproape, privindu-l pieziş cu ochiul ei de sticlă.

— Sunt bine, sunt bine, îi zise Billy memoriei în descompunere. Ştii de ce crede Dane că se întâmplă lucrurile astea? adăugă el.

Zâmbi ca şi cum ar fi vorbit cu un prieten de pahar.

— Crede că-i din cauza krakenului. Crede că-s un soi de Ioan Botezătorul. Dar, sau aşadar, asta este direcţia greşită. N-are nimic de-a face cu calamarul. Nimic din astea n-are de-a face cu calamarul. E vorba de nenorocitul ăla de acvariu. Haide, zise el, recunoaşte că e nostim. Şi ştii ce-i şi mai nostim? Ştii care-i poanta? Că am zis-o în glumă.

Pretinzând că el fusese prima persoană născută prin fertilizare în vitro, Billy păstrase o expresie serioasă. Gluma aceea ridicolă şi fără rost, făcută în acel loc şi pe care, de dragul amuzamentului, n-o contrazisese ulterior, fusese auzită de genius loci, de spiritul muzeului. Poate era acordat să audă orice discuţie despre sticle şi puterea lor. Poate nu înţelegea conceptul de glumă sau de minciună.

— Nu-i adevărat, zise el.

Îngerul bovin al memoriei nu spuse nimic. *Clac, clac, clac, clac,* se aprindeau pe rând cele patru stomacuri.

Billy se aplecă spre el.

— Nu sunt un profet al calamarului, sunt un mesia al sticlei. Râse din

nou. Cu excepţia faptului că, de fapt, nu sunt.

Îngerul de sticlă era diminuat, împuţinat şi se micşora zi de zi din cauza faptului că rătăcea departe de domeniul său, din cauza eşecului, a eforturilor depuse, a spargerii repetate a alcătuirii lui din sticlă, lichid de conservare şi oase. Avea să-l caute din nou, construindu-şi un alt sine din mărunţişuri provenite din palatul lui, adulmecând de fiecare dată urma acelei părţi din sine pe care o pusese în Billy. Care-i dăduse lui Billy acele puteri nemeritate. Până când avea să dispară, avea să se străduiască să-l găsească din nou pe Billy şi, prin el, *Architeuthisul* pe care-l pierduse.

— Mi-aş dori să se întoarcă, spuse el.

„O să se."

— Da, dar aş vrea să se întoarcă acum. Partenerul meu a dispărut. Am nevoie de tot ajutorul cu putinţă.

„Eşti Cristul memoriei."

— Da, doar că nu-s.

Îşi ridică lent privirea. Cu aceeaşi lentoare, se ridică în picioare şi zâmbi.

— Dar ştii ce, o să accept asta. O să accept orice.

Căută înăuntrul său şi se încordă şi i se păru că simte o uşoară accelerare a timpului. Poate chiar se întâmplase.

— Tu nu ieşi? Afară?

Vaca nu răspunse. Moartă fiind, nu avea puterea să lupte în războiul pe care îl duceau fraţii săi încă vii.

— Bine, zise Billy. Bine, nu contează. Stai aici şi ai grijă de locul ăsta. Are nevoie de tine.

Pe Billy îl încerca un sentiment de tandreţe.

Dintr-o altă parte a clădirii se auzi un zgomot care nu era parte din vocea vacii. Fără să ştie cum ajunsese acolo, Billy se pomeni la uşă, cu arma scoasă, ascultând, pregătit. Îngerul memoriei încercă să vorbească, dar Billy ţinea uşa închisă aşa că acesta nu avea cu ce să scoată sunete. „Şşt", şopti el. Îi dădea ordine unui înger. Acesta, însă, dispăruse, într-o succesiune de schimbări de poziţie la fel ca mai devreme. Pentru o clipă, Billy se gândi că se va pomeni cu un paznic uman dând fuga, consternat, la faţa locului. (Nu ştia că erau cu toţii conştienţi de existenţa a ceva străvechi şi melancolic ce străbătea clădirea şi că încercau să nu-l deranjeze niciodată.)

— La dracu', zise el şi porni pe urma îngerului mort, cu fazerul pregătit.

Auzi scârţâitul balamalelor şi zgomotul unor lucruri căzând de pe rafturile de sus. Pe neaşteptate, ajunse într-o încăpere fără ferestre,

unde vaca de plastic ţipa, cu vocea clădirii, la un bărbat înalt.

Billy se aplecă şi trase, dar bărbatul se mişcă mai iute şi raza fazerului trecu sfârâind pe deasupra vacii ineficiente, lovindu-se de perete.

— Billy Harrow! ţipă bărbatul.

Avea şi el o armă, dar nu trase.

— Billy!

Cuvântul venea din spatele lui, îşi zise Billy, apoi realiză că a doua voce, mai subţire, ieşea din buzunarul lui. Era Wati.

— N-am venit să mă bat, strigă bărbatul.

— Opreşte-te, Billy! zise Wati.

Îngerul gâfâia, folosindu-se de ferestre.

— A venit să te ajute, zise Wati.

— Billy Harrow, spuse bărbatul. Sunt din Comuniunea Binecuvântatului Potop. N-am venit să mă lupt. Marge ne-a contactat.

— Ce? Ce?! Marge? Dumnezeule, ce face, ce naiba vrea? Nu trebuie să se bage…

— Nu e vorba de ea. Am venit să te ajut. Am un mesaj din partea oceanului. Vrea să te întâlnească.

52.

Oceanul era neutru. Oceanul nu se implica în intrigi, nu se poziţiona de nicio parte în afacerile Londrei. Nu-l interesa. Oricum, cine naiba poate pricepe motivele oceanului? Şi cine ar fi atât de nebun încât să-l provoace? Nimeni nu se poate pune cu el. Nu pleci la război împotriva unui munte, împotriva fulgerului, împotriva oceanului. Îşi vedea de-ale lui, şi dacă uneori solicitanţii puteau veni la ambasada lui, era în beneficiul lor, nu al lui. Oceanul nu se sinchisea: ăsta era punctul de plecare.

Acest lucru era valabil şi în cazul ambasadei focului (acea cafenea din Crouch End care ardea mereu), al ambasadei pământului (o criptă astupată din Greenwich), al ambasadelor sticlei şi sârmei şi ale altor elemente mai ieşite din comun. Aceeaşi neimplicare şi aceeaşi forţă dezinteresată şi benignă. Dar de data asta, o, de data asta, oceanul avea un punct de vedere. Şi Frăţia Binecuvântatului Potop se dovedea utilă.

Constituia o credinţă de sine stătătoare, nu dictată sau creată de ocean. Deşi oceanul, din câte-şi dădeau seama londonezii, accepta adoraţia Frăţiei, cu ambiguitate, dar destul de binevoitor. Fusese întotdeauna o doză de nesinceritate aici. Ceea ce oferea Frăţia era şansa negaţiei plauzibile: oceanul însuşi nu făcuse nimic, fireşte; Frăţia

Binecuvântatului Potop fusese cea care îl căutase pe Billy, şi dacă îl aduceau cu ei la ambasada oceanului, care era problema?

Era o călătorie zorită. Ploua şi asta-l făcu pe Billy să se simtă cumva mai bine, de parcă apa ar fi vrut să-l protejeze.

— Ce se-ntâmplă cu Marge? întrebă Billy din nou.

— Nu ştiu, zise Sellar. Ea m-a căutat. Credea că noi am furat krakenul. Noi credeam că tu şi Dane l-aţi luat. Aşa că, atunci când ea ne-a zis că ne înşelăm, m-am dus să discut cu oceanul şi…

— Marge e bine?

— Nu.

— Corect, zise Billy. Nimeni nu-i bine.

Îşi verifică din nou telefonul, dar nu avea apeluri ratate. Jason nu-l căutase. „Poate că n-a intrat acolo încă, îşi spuse Billy fără s-o creadă. Poate o să mă caute în curând."

Un şir de case victoriene semidetaşate din nord-vestul Londrei. Un metrou ieşi din tunel huruind prin noapte dincolo de zidurile de cărămidă. Maşinile se deplasau cu încetineală. Erau puţini trecători. Casele aveau câte două etaje şi nu erau foarte dărăpănate, cu cărămizile bătute de vreme, pătate, erodate la colţuri, dar nicidecum părăginite în ruină. Aveau în faţă mici grădini, cu câteva plante şi cu petice de iarbă bine tunse. Billy zări camere de copii cu tapete cu animăluţe şi monştri, bucătării, saloane cuibărite în lumina televizorului. Dintr-o casă se auzeau râsete şi voci. Pe ferestrele deschise ieşeau fum şi muzică. Imobilul învecinat era tăcut şi neluminat.

Apropiindu-se, Billy observă că de fapt nu era chiar aşa. La toate etajele, draperiile erau lăsate. Prin ele se întrevedea parcă o lumină palidă, ca şi cum în profunzimile camerelor din dosul acestora ar fi umblat cineva purtând lumânări.

— Ai mai fost pe-aici, Wati? întrebă el.

— Niciodată înăuntru, zise figurina pe care o ducea cu el. Nu am în ce să intru.

Sellar bătu la uşă, un stacatto complicat, codificat. În jurul gleznelor sale era o grămadă de sticle goale. Sellar îşi apăsă urechea de lemnul uşii, aşteptă, apoi îi făcu semn lui Billy. Draperiile de la parter erau din bumbac gros de culoarea sângelui de bou. Cele de la primul etaj aveau imprimeuri în verde şi albastru, cele de la etajul doi erau decorate cu plante caricaturale. Toate stăteau lipite de partea interioară a geamurilor.

— Vino, zise Sellar.

Sellar scrise un mesaj pe care Billy nu-l văzu, rulă hârtia şi o vârî într-una dintre sticle. Îi înşurubă strâns capacul şi-o împinse prin fanta

pentru scrisori a uşii. Trecură câteva clipe, numai câteva. Billy tresări când uşiţa se deschise şi sticla se rostogoli înapoi, spărgându-se de treapta de beton. Lătraturile câinilor nu încetară, şi nici strigătele copiilor care se jucau la această oră târzie. Billy luă hârtia. Ridică păpuşa, astfel ca Wati să poată citi şi el.

Hârtia era umedă. Cerneala se întinsese, formând pete ca nişte aureole în jurul cuvintelor scrise cu litere înflorite, complicate, care depăşeau liniile.

„TEUTHISUL NU E CREATURA NOASTRĂ. NU MAI E CREATURĂ. NU A OCEANULUI. AM VORBIT CU KRAKENII DIN NOI SĂ AFLĂM DE CE. NICI LOR, NICI NOUĂ NU NE E INDIFERENT CEEA CE VINE. CEL DIN ACVARIU NU E UN TRIMIS REGAL AL NOSTRU SAU AL LOR."

Billy îl privi pe Wati.

— Ei? Pricepi ceva?

— Cred… zise Wati. Cred că ne spune că nu-i decât un kraken.

— Decât?

— Adică nu-i nimic special legat de el. Cred. Şi… dar, adică… nu mai e al lor, aşa cred.

— Dane credea că exemplarul ăsta are ceva special, şi de asta a fost furat. Că ar putea fi un ostatic.

Un episod din neasemuitele încleştări ale krakenilor. Lorzi războinici în conflict, bătălii purtate în ritmul derivei continentelor. Un secol întreg până ce fiecare braţ, lung cât o provincie, să se înfăşoare în jurul unui duşman; o muşcătură capabilă să smulgă bucăţi de carne de mărimea unui oraş, încleştându-se pe durata câtorva dinastii umane. Chiar şi măreţia trecătoare a ciocnirilor dintre plevuştile lor, *Architeuthişii,* erau ca nişte biete petarde pe lângă războaiele părinţilor.

— Trebuie să aibă ceva special, zise Billy. Mai sunt şi alţi calamari gigantici pe lumea asta. De ce tocmai *asta?* Ce-i aşa de special cu *ăsta?* Cine-i sunt… părinţii? De unde vine?

— A zis că nu-i asta, spuse Wati. Oceanul.

Billy şi figurina schimbară o privire.

— Atunci de ce am venit aici? întrebă Billy. De ce puiul *ăsta* de kraken duce către sfârşitul lumii?

Privi păpuşa în ochi.

— Ce ştiu de fapt oceanul sau krakenii? Ce-ar fi…? Ce-ar fi, Wati, să-i întrebi direct pe krakeni?

Dacă ar fi luat o barcă. Puteau să ia o barcă şi un Buddha mare din fier sau bronz, să zicem. Şi acolo unde apa era mai adâncă, deasupra

uneia dintre gropile abisale ale Atlanticului, ar fi putut arunca statuia peste bord şi Wati şi-ar fi început lunga şi legănata sa călătorie înspre adâncuri, un plonjon în întunericul strivitor. Oprindu-se în cele din urmă pe mâlul de pe fund, printre oasele victimelor anghilelor vâscoase, Wati ar fi putut tuşi politicos, aşteptând să atragă atenţia unui ochi de o dimensiune incredibilă. „Bună ziua. Există vreun motiv special pentru care micuţul vostru copilaş-plancton vrea să dea foc lumii întregi?" ar fi putut întreba el.

— Şi cum să ies înapoi la suprafaţă? zise Wati.

Pe fundul oceanului erau împrăştiate o mulţime de statui, dar cât de departe se aflau ele de locul interviului său abisal? Dacă nu erau la îndemână şi era silit să rămână acolo, în întuneric, îngrozit şi plictisit, înghiontit de peşti strălucitori, până când, în fine, oceanul i-ar fi erodat lăcaşul statuar şi poate şi sinele? Aşadar: să pună statuia cea mai grea pe post de ancoră, la capătul unui lanţ presărat cu alte trupuri artificiale, ca atunci când îşi va fi terminat de pus întrebările să se poată ridica spre suprafaţă, până în silueta sculptată la prova navei…

— Ce facem? îşi întrerupse Billy propriile gânduri.

Se auzise un alt sunet de sticlă spartă. Un alt mesaj.

„NU SUNTEM INDIFERENŢI. ÎN FAŢA SFÂRŞITULUI ÎN FLĂCĂRI. NU DORIM PIEIREA LONDREI. TU, KRAKENISTUL EXILAT ŞI NOI NE DORIM ACELAŞI LUCRU. NOI ÎNŞINE SUNTEM UN PRODUS AL DEZVOLTĂRII ÎN LANŢ. KRAKENII NU VOR SĂ AUDĂ DE ASTA, NU ARE LEGĂTURĂ CU EI."

Oare calamarii uriaşi sau părinţii lor, larve de zei, eroi zeificaţi, dădeau o mână de ajutor? Dintr-o nemulţumire divină faţă de vreo denaturare anume?

— De ce tocmai calamarul ăsta? şopti Billy.

„ALŢII NI SE OPUN. NU NE-AM AŞTEPTAT. ACUM ŞTIM. TREBUIE SĂ MERGI LA KRAKEN ŞI SĂ-L APERI DE FOC."

— Aşa zici? murmură Billy. Mersi, mie nu-mi trecea prin cap…

Continuă să citească.

TREBUIE SĂ-L ELIBEREZI PE EXILAT.

— Pe Dane, zise el.

„ŢI SE VA ARĂTA.”

— De ce? întrebă Billy. Şi ce înseamnă „dezvoltare în lanţ”? Se încruntă, îşi înclină capul şi citi:

„DISTRUGE HÂRTIA ASTA. VEI PRIMI AJUTOR.”

Şi Dane?

Dane atârna cu capul în jos, sângerând. Îşi spunea singur poveşti despre bunicul lui, despre curajul bunicului. „Odată”, îşi zise el în minte, cu vocea bunicului, „am căzut prizonier.” Era o amintire sau o născocire de-a lui Dane? Nu conta. „A fost o vreme când am avut nişte conflicte cu frăţia inelelor de piatră. Te-ai luptat vreodată corp la corp cu unul? Aşa, deci ne încăieraserăm dintr-un motiv sau altul, nici nu-mi mai aduc aminte de ce, pentru vreun os sfinţit al unei biserici căreia-i promisesem că o s-o ajutăm dacă ne ajută şi ea nu mai ştiu…” *Concentrează-te!* îşi zise Dane. *Haide.* „Aşa, şi deci eram acolo şi mă legaseră fedeleş ca la leagănul pisicii şi tocmai intraseră, gata să scoată untul din mine, bla-bla. Aşa”. Pufni. Dane, în rolul bunicului său, pufni şi el. „I-am lăsat să se apropie cât mai mult. Îmi lăsam mintea să rătăcească, pricepi? Ei tot cârâiau, *Tu niciodată n-o să, noi întotdeauna vom.* Dar când să treacă la treabă, când să se ocupe de mine, n-am zis nimic. Până nu s-au apropiat foarte mult. Atunci am spus o rugăciune şi, aşa cum ştiam că o să se întâmple, toate frânghiile au devenit ceea ce fuseseră dintotdeauna, braţele lui Dumnezeu, şi Dumnezeu şi le-a desfăcut şi eram liber şi, băiete, să vezi pe urmă răfuială.”

„Uraaa.” La un moment dat, ecourile din camera unde se afla Dane se schimbară, pe măsură ce înăuntru tot pătrundeau oameni. Dane încetă să mai vorbească de unul singur şi încercă să asculte. Nu putea vedea cine era acolo, având în vedere ce îi făcuseră la ochi. Nu vedea, dar până şi prin valurile de durere putea să audă şi ştiu că vocea pe care o auzea îi aparţinea Tatuajului.

— Chiar nimic? întrebă Tatuajul.

— O grămadă de urlete, dar asta nu se pune, zise vocea unuia dintre Nazişti. Eşti bine? Pari stresat.

— Sunt cam stresat. Adevăru-i că sunt cam al dracului de stresat. Ţi-aduci aminte de păstorii de monştri?

— Nu.

Un adulmecat, un lipăit, un scâncet câinesc. Omul-câine era în încăpere. Un membru modificat prin magie al acestei echipe, un bărbat care se transformase pe jumătate în ciobănesc german, încarnare a

unei glume fasciste penibile, de care Dane îşi bătuse joc chiar şi când dinţii şi botul acestei glume îl sfâşiau.

— Ei… Tipii ăştia lucrau cu Grisamentum pe vremea când eu… Pe vremuri. Ei, activitatea uneia dintre fabricile mele tocmai a fost întreruptă de o adunătură de praf care se comporta ca un nenorocit de dragon.

— Nu-nţeleg ce înseamnă asta…

— Înseamnă că revin nişte lucruri cu care nu mă aşteptam să mă mai confrunt vreodată. Ţărănoiu' ăsta de-aici tre' să ştie el ceva. E el băgat în ceva. Ştie unde e nenorocitu' ăla de calamar – e zeul lui, nu-i aşa? Şi ştie unde-l putem găsi pe Billy Harrow. Dă-i înainte.

Dă-i înainte. Dane se rugă fără încetare. Se rugă în tăcere şi în nemişcare. „Zeu tentacular în întunericul tău, te rog, dă-mi putere. Putere să ascult şi să aflu. Kraken, în tăcerea ta vastă şi-n înţelepciunea ta amoniacală, ai milă!" Ştia că trebuia să asculte, că trebuia să aştepte şi să nu spună nimic chiar dacă ar fi putut răspunde la întrebări, ceea ce nu putea nici să fi vrut, ceea ce oricum nu voia, pentru că n-ar fi însemnat sfârşitul. Ştia că n-o să mai dureze mult de-acum, slăbit cum era şi sângerând din toate rănile pe care i le făcuseră Naziştii, ameţit şi obosit, prea sfârşit ca să mai poată măcar să ţipe, un lucru atârnând în curenţii durerii – ştia că atinsese o culme care era totodată o limită şi că aşadar, din nou, pentru a doua oară, înaintea momentului în care ar fi sângerat destul de mult ca o anumită masă critică să fie atinsă şi să nu-i mai rămână alt refugiu decât moartea, acea dezgustătoare cruce solară pe care n-o mai vedea avea să se rotească. Chiar şi utilizată astfel, svastica era, aşa cum insistau apărătorii ei antifascişti, un simbol al vieţii.

„Cine te-a făcut pe tine? Krakenul m-a făcut." Ca subprodus. Cu nepăsare. Era vreun confort în ideea asta sau în speranţa secretă că, în secret, krakenului secret îi păsa? „Suntem toţi rahat de calamar", îşi zise Dane.

Probabil Svastica Haosului nu i-ar fi putut aduce înapoi pentru prea mult timp pe cei care chiar muriseră, dar, în mod mişelesc, era suficient de fecundă ca să-l infecteze din nou cu viaţă chiar în clipa morţii sale. Avea să se învârtă cu el răstignit, inversând cursul vieţii şi turnând-o din nou în el, făcând sângele să curgă înapoi în trup, organele distruse să-şi recapete forma, marginile oaselor fracturate să bâjbâie una după alta, scrâşnind în timp ce-şi potriveau fragmentele, reparându-l la loc ca să poată suferi din nou.

53.

O oglindă bidirecţională – menită probabil odinioară să inducă în eroare, acum doar o minciună ce atrăgea atenţia asupra sieşi. Dincolo de ea se aflau Baron şi Vardy, în posturi atât de asemănătoare că un observator le-ar fi găsit comice. De partea cealaltă a sticlei, Collingswood îl interoga pe Jason.

— Acum cum de-l observ? întrebă Vardy. Se presupune c-ar trebui să mi se pară că-l recunosc de undeva.

— Collingswood, zise Baron.

— Nu-i rea deloc, este?

— E al dracului de bună, zise Baron. Aşa se face că l-a văzut.

Întrebările pe care Collingswood i le adresase lui Jason fuseseră temperate, nuanţate, amplificate de nenumărate adaosuri magice: de la linguşiri oculte insuportabile până la provocarea unei dureri nefizice.

— Dac-ai fi fost aici când ar fi trebuit să fii… Unde naiba ai fost, profesore?

— Mi te adresezi cu „profesore" acum?

— Păi, zise Baron răsucindu-se către el. Nu poţi să spui că nu ţi-am dat frâu liber să te dezlănţui, da? Slavă Domnului că nu-i aici Collingswood să audă ce-am zis – nu s-ar mai opri din râs. Ştiu că treaba ta e să urmăreşti divinul şi-am stat eu vreodată în calea ta? Nu eu am pus semnul cu „Nu deranjaţi, revelaţii escatologice" pe uşa ta? Ai? Dar ar trebui să mă ţii şi pe mine la curent, să apari când am nevoie de tine şi să-mi oferi minimul de saluturi şi aşa mai departe, nu? Ar fi trebuit să fii prezent la interogatoriul ăsta de acum două ore! Deci unde mama dracului ai fost?

Vardy înclină din cap.

— Scuze. Dar am noutăţi. Organiză aerul cu mâinile. Nu ai cum să provoci un sfârşit ca ăsta fără să-l dorească cineva – nu e un accident. Şi acum Tatuajul şi-a ieşit din minţi. Nu pot să-mi dau încă seama cum serveşte sfârşitul asta planurile cine-ştie-cui.

— O ia razna, spuse Baron. (Tatuajul întorcea oraşul cu sus-n jos.) Am încercat să discutăm cu oamenii lui, dar ceva l-a scos din minţi…

— Aşa că am fost să întreb câţiva oameni din ăăă, *penumbra* lui Grisamentum şi a Tatuajului, ca să zic aşa, spuse Vardy. Ştim că Adler era un asociat al primului, dar nu ştim de ce a fost în muzeu când a fost. Nu ştim ce pusese la cale, aşa că m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre cei rămaşi pe tuşă la moartea lui Grisamentum… nu sunt băgaţi în asta.

— Şi?

— Ascultă-mă, asta zic. În spatele acestor evoluţii se ascunde o *inteligenţă* care le-a plănuit. Orice-o fi venind, lucrul ăsta care i-a făcut

pe îngeri să iasă din vizuini, nu e o consecinţă secundară a vreunei alte scheme, ci a fost provocat intenţionat. Dar nu ştim ce e.

— Asta ştiu.

— Nu. Nu e o întâmplare. Ascultă. Se apropie. Înţelegi?

Vardy vorbi pe un ton profesoral, sumbru.

— Lumea *se va sfârşi.* Foarte curând. Se va sfârşi. Curând. Şi nu ştim de ce sau cine vrea asta.

— Trebuie să fie Griz, zise Baron în şoaptă. Trebuie. N-a murit…

— Dar de ce? N-ar niciun sens, la dracu'! De ce-ar vrea să-şi dea foc acum? De aia am fost plecat. Ca să pun întrebări.

— Şi? La dracu', şi?! La ce concluzii ai ajuns?

— Numele Cole ţi se pare familiar? zise Vardy. Dacă adaug „fizician"? Dacă adaug „Grisamentum"? Îţi sună vreun clopoţel?

— Nu.

— Unul dintre numele vehiculate în anturajul lui Grisamentum când el a, hm, murit. Murit, cel puţin dacă e să te iei după oncologi. Cole e un piromant. Lucrează cu djinii, aşa se şopteşte. E destul de apropiat de ei, conform anumitor zvonuri. E unul dintre cei câţiva oameni care, din motive pe care nu le-am putut ghici, a discutat cu Grisamentum în ultimele zile de viaţă ale acestuia. Se pare că e unul dintre cei cu care aţi încercat să vorbiţi după înmormântare, dar a refuzat politicos să stea de vorbă cu poliţia.

— Aaa… da, cred că-mi amintesc. Cinstit vorbind, întotdeauna am presupus că era acolo pentru că Griz şi-a dorit o ieşire dramatică din scenă. În flăcările rugului. Ce încerci să spui?

— Există dramatic şi dramatic.

— Atunci ce-a făcut pentru Griz?

— Chestii de piromanţie experimentală: focul memoriei, d-astea, din câte zice el.

— Zice?

— I-am verificat pe asociaţii lui Grisamentum, aşa că am tot întrebat despre el. Ţi-am zis că am noutăţi. Să fiu cinstit, nu mă aşteptam la cine ştie ce. Mă aşteptam la ipocrizii prudente de genul „Grisamentum era un domn, puteai să-ţi laşi uşa descuiată pe vremea aia, a fost o plăcere să lucrez cu el", adică un soi de mersi-frumos-şi-cară-te. Dar am aflat lucruri mai interesante. Are o fată, Cole ăsta.

— Există o doamnă Cole?

— A murit de mult. Nu vrei să ştii ce-am aflat? Fiică-sa a dispărut.

Baron îl privi lung. În cele din urmă dădu din cap.

— Aşa vasăzică? zise el încet.

— Aşa se aude.

— Ce înseamnă asta?

— Mai întâi Adler, acum Cole. Cineva i-a luat la rând pe asociaţii lui Grisamentum. Făcând lucruri care să-i… incomodeze.

— Cum ar fi să-i îndese în sticle.

— Şi să le fure copiii.

— De ce?

— Numai de-aş şti, Baron! Dar e un mod de operare.

— Nu-i chiar în raza ta de acţiune, nu? Unde-i partea cu zeii?

Vardy închise ochii şi ridică din umeri.

— Deci. Cum zici c-ar trebui să jucăm partida asta? Să discutăm, evident, dar…

— Păi tu eşti şeful, evident, dar aş sugera ca eu să fiu persoana de contact în cazul ăsta.

— Credeam că nu vrea să discute cu poliţia.

— Atunci n-a vrut, aşa-i, dar ce, eu sunt poliţist? Sunt un om de ştiinţă, ca şi el.

— Şi ce masonerie mai tenace decât asta există, nu? aprobă Baron. Bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ţine-mă la curent. O să vedem ce putem face ca să dăm de urma domnişoarei Cole. Şi-acum ascultă, că e important. Taci şi fii atent la ce fac colegii tăi. Cum ar fi colegul ăsta de colo, zise Baron arătând spre fereastră.

Nu există loc unde canalizarea să nu ajungă. Filamente grase urmărindu-i pe oameni pretutindeni, de dedesubt, clipocindu-şi neîncetat apa de ploaie plină de rahat şi gunoaie. O pantă blândă leagă toate aceste ţevi de ocean şi prin aceste ţevi, sfidând gravitaţia şi sensul de curgere al apelor reziduale, îşi trimisese oceanul propriile filamente, propriile canale senzoriale de apă sărată, curgând pe sub oraş, ascultând, lingând cărămidăria. Timp de o zi şi jumătate, dedesubtul Londrei se află o mare secretă, fractală, în toate canalele.

Ţevile se umplură cu apă sărată care spionă locuitorii clădirilor, privind, ascultând, vânând. Puteai să umbreşti viziunile londomanţilor cu complicitatea unui district trădător sau cu vrăji spărgătoare de grevă suficient de puternice: dar nimic nu putea rămâne ascuns oceanului cercetător.

Billy aşteptă singur, cu excepţia apariţiilor repetate ale îngrijoratului Wati, care venea şi pleca, intrând şi ieşind din păpuşă ca să discute cu linia-ntâi a greviştilor.

— Am făcut ce mi-a cerut oceanul, spusese Sellar la un moment dat, la orele mici ale nopţii, şi plecase fluturând tăcut mâna peste umăr, reîntorcându-se la visele sale despre apocalipsa scufundată.

„E vorba de foc, nu de apă”, îi zise Billy în gând. „Nu cred c-o să-ţi placă.”

Telefonul îi sună şi răspunse imediat. Nu spuse nimic, doar ascultă. După o scurtă tăcere, o voce rosti: „Billy?” Îşi dădu seama că nu era Jason. Închise şi înjură. Îl prinseseră pe cameleonul proletar. Treaba nu mersese.

În grădina din faţă a ambasadei oceanului – era întuneric, hainele lui erau întunecate, nicio lumină nu i se reflecta în ochelari şi ştia că poate face asta fără să fie văzut – se ridică în picioare şi aruncă telefonul cât de departe putu, ceea ce acum însemna într-adevăr departe, în întunericul de deasupra acoperişurilor. Nu-l auzi căzând. În cele din urmă, aşezat pe treptele clădirii, auzi o învolburare de apă în ţevăria de sub picioarele lui. O nouă sticlă era împinsă prin fanta pentru scrisori.

Oceanul îi spunea unde se aflau Naziştii Haosului. Îi spunea că aici se încheia ajutorul său. Că nu putea interveni, nu putea fi de o parte sau de alta. Avea să-şi retragă apele înainte să se crape de ziuă. Billy se aplecă, îngenuncheat, şi-şi odihni fruntea pe lemnul uşii.

— Ascultă, zise el. Ascultă-mă o clipă. Nu poţi să intri acolo, nu, Wati? întrebă Billy.

— Nu sunt figurine în clădirea aia.

— Ascultă, oceanule, zise Billy. Uite ce, oceanule.

Zâmbi obosit.

— Asta-i şcoala de gândire care ne-a adus unde suntem acum, faptul că oamenii vor să rămână neutri.

Simţi o recunoaştere. Avu senzaţia că-şi amintea de asta. Ca şi cum ar fi fost în ocean abia cu câteva zile în urmă, sau nopţi, de fapt, pe timpul nopţii, în nopţile când visa acele vise provocate de cerneală. Îşi lipi mâna de uşă. Cunoştea locul ăsta.

— Şi faţă de ce vrei să rămâi neutru? Vrei să nu te amesteci în război. Dar aici nu e vorba de Londra împotriva ta – nu cu asta ne confruntăm. Atunci despre ce e vorba? De Naziştii Haosului? Nu cred. De Tatuaj? Un şef de bandă chiar te sperie atât de tare?

O, la naiba! Funcţionau trucurile astea psihologice meschine când aveai de-a face cu împieliţatul de ocean? Dacă nu rişti, nu rişti, se gândi Billy. Ce altceva mai avea? Două arme pe care nu le înţelegea şi un sindicalist cu multe trupuri. Dinăuntrul ambasadei nu se auzea decât liniştea.

— Atunci de ce? De dragul protocolului? Din amabilitate? Uite, o spun şi pe-asta. O să te implor. Billy era deja în genunchi. Te rog. Ce, crezi c-o să dezechilibrezi nuş’ce balanţă a puterii? Şi ce dacă! Doar ştii ce se apropie. Focul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Fac pariu că e

soiul de foc care arde şi apa mării. Dar Dane poate rezolva asta, să ştii. Aşa că, dacă nu vrei să piară totul în flăcări, dacă nu vrei ca Londra să piară în flăcări, dacă nu vrei ca apa mării să piară în flăcări… ajută-mă!

— Ştii ce urmează? întrebă Collingswood.

Jason Smyle gâfâia. Câteva vrăji cosmetice, o mică intervenţie dermatologică nenaturală, şi pielea sa părea intactă, toate vânătăile dispăruseră ca prin farmec.

— Uite ce urmează, îi spuse ea. Ai încălcat nenumărate legi, dar – după cum ştii al naibii de bine – sunt nişte legi neconvenţionale. Ca şi Constituţia, nu sunt scrise. Ceea ce înseamnă că trebuie să fii deferit celuilalt sistem de judecată. Ceea ce înseamnă orice vreau eu să însemne.

Avea mai puţin de jumătate din vârsta lui Jason. Se lăsă pe spate şi-şi puse picioarele pe masă.

— Cooperarea ta va fi, aşadar, foarte apreciată. Deci.

Trecu la un accent american ridicol.

— Înc-o dată. Ce căutai de-ai venit încoace? Unde-i Billy? Şi unde-i calamarul?

Dar mai trecuseră prin asta de câteva ori şi niciun fel de promisiuni sau ameninţări nu aduseră vreo informaţie în plus.

— Jur, jur, jur, repeta Jason şi ea îl credea.

Nu ştia. Tot ce avea era numărul de telefon al lui Billy, pe care el i-l dăduse aproape imediat. Şi gata. Collingswood privi prin oglindă şi clătină din cap. Ieşi din încăpere, alăturându-li-se colegilor ei.

— Deci ce-avem? zise Baron. E oarecum neaşteptat, nu?

— Şi-l crezi? o întrebă Vardy.

— Da, zise Collingswood. Da. Aşadar…

— Aşadar, zise Baron, omul nostru, Billy, nu e nicidecum răpit. E de fapt mână în mână cu un membru proeminent, acum exilat, al Bisericii Zeului Kraken. Se pare că ingenua noastră nu e chiar atât de ingenuă.

— Ce-i cu nenorocitu' ăsta de Sindrom Stockholm? zise Collingswood. Billy e, cum o chema, tâmpita aia de Patty Hearst{138}? întrebă ea uitându-se la Vardy.

— Posibil, spuse el. Toată chestia asta mie-mi pute a credinţă. Presupun că n-am obţinut nimic de la numărul ăla de telefon pe care ni l-a dat?

— Nu. Credinţă în ce?

— În ceva.

— Bine, copii, bine, zise Baron. Deci am crezut că suntem în căutarea unui prizonier, dar se dovedeşte că, de fapt, căutăm un fugar.

Vardy, informeaz-o şi pe Collingswood despre Cole.

— Cine-i ăsta? zise ea. Ce-a făcut? Sau ea? E o ea? Pot să mă joc şi eu?

— E un piromant, zise Baron. Fost asociat de-al lui Griz.

— Piromant? întrebă Collingswood mijindu-şi ochii. Nu-i vorba de foc în toate viziunile? Vardy?

— Da… aşa e. Scuze, eu… Eu…

Îşi muşcă un deget. Baron şi Collingswood clipiră nedumeriţi în faţa acestei ezitări neobişnuite la el.

— Un piromant, un calamar de la muzeu, sfârşitul tuturor lucrurilor, e… ceva se apropie. Trebuie numai să înţeleg credinţa care se ascunde aici.

Dar ce mai făcea Marge? Cea mai bună pistă a ei n-o dusese nicăieri.

Avea noi priorităţi. Îi crezuse pe toţi străinii aceia care-i spuseseră că e în pericol, că atrage o atenţie periculoasă asupra ei, că-i trebuie protecţie.

„Nu ştii ce-i aia o stradă-capcană?" o întrebase colecţionarul de culte şi nu, nu ştia, dar câteva minute online rezolvaseră asta. Străzi inventate, inserate pe hărţi pentru a-i da de gol pe cei care le copiau, demonstrând că o anumită reproducere fusese făcută după o alta. Era greu să găseşti o listă completă a acestor false adrese de pe hărţi, dar existau sugestii. Una dintre ele, fireşte, fiind strada pe care se afla barul „Old Queen".

Deci. Aceste străzi oculte fuseseră create şi apoi ascunse? Funcţionau numele lor ca nişte capcane, într-un soi de dublă cacealma complicată, astfel încât acolo să nu poată ajunge decât cei care ştiau că aceste capcane reprezentau destinaţii reale? Sau poate că, atunci când aceste capcane fuseseră instalate, străzile chiar nu existaseră? Poate aceste fundături erau reziduuri ce-şi căpătaseră existenţa ilicită atunci când hărţile în cauză fuseseră copiate de impostori.

Oricum ar fi fost, nu conta. Acestea erau în mod evident străzile pe care trebuia să le investigheze. Marge începu să caute şi alte nume.

54.

Ascunzătoarea Naziştilor Haosului nu avea nimic special. Era pur şi simplu o clădire abandonată. Nu exista nicio logică metaforică în localizarea ei, niciun banc cosmic: fusese aleasă pur şi simplu pentru că era suficient de izolată şi de pustie şi era uşor să pătrunzi acolo, s-o redecorezi pe dinăuntru – antifonare şi altele – şi ulterior s-o aperi. Se

afla în estul îndepărtat al Londrei, într-o zonă atât de deprimantă că prea puţini oameni acordau atenţie împrejurimilor. Avea un subsol adânc, unde era torturat Dane şi unde svasticile Haosului erau armate şi învârtite. Se afla în apropierea unui garaj.

Naziştii erau singuri şi nesupravegheaţi. O resursă externalizată, subcontractarea fiind la fel de la modă în lumea gangsterilor ca în mizeria fordismului. Tatuajul le recomandase, vag, să continue ca până atunci şi să încerce să afle orice, orice indiciu de la Dane despre locul unde se aflau Billy şi krakenul.

În interior, clădirea era împodobită cu suveniruri din vremea Reichului, autentice – împroşcate cu sânge adevărat, creier, spermă de gauleiter{139}. În nişe ardeau lumânări sub icoane ale unor entităţi demonice variate, postere afumate ale unor formaţii naziste şi fotografii din lagărele de exterminare. Exact cum te-ai fi aşteptat.

Naziştii Haosului stăteau adunaţi, o amestecătură de filfizoni fascişti numai sclipici, spandex, piele şi vulturi de fier. Se uitau la Dane. Acesta era legat alături de un rastel de instrumente de tortură acoperite de sânge închegat. Svastica lui se răsucise pentru a-l mai infecta cu ceva viaţă, aşa că acum avea ochi şi chiar şi dinţi, deşi nu pe toţi şi putea să respire pe nas, chiar dacă îl avea spart. Îl readuseseră înapoi abia de vreo două ore şi încă nu se apucaseră serios de treabă. El îi privea scuipându-i şi blestemându-i, apoi se înmuia încercând să se retragă în sine.

— Uite, zise unul dintre ei. I se mişcă buzele. Iar se roagă la melcul ăla al lui.

— Gunoi jidan cu melcul lui tâmpit, zise un altul.

— Ham, zise nazistul-câine.

— Unde-i Billy, scursură?

— Unde-i calamarul?

— Calamaru' tău mort n-o să te salveze.

Râseră cu toţii. Stăteau în picioare, în camera fără ferestre. Ezitau.

— Jidan tâmpit, zise unul.

Râseră din nou.

Modurile de a simţi durerea sunt limitate. Există un număr aproape nelimitat de metode de a o provoca, dar durerea în sine, la început vie, distinctă în toate aspectele sale, devine, inevitabil, doar durere. Nu că lui Dane îi era indiferentă perspectiva de a mai simţi durere: se înfioră în timp ce bărbaţii îşi băteau joc de el. Dar fusese surprins că-l aduseseră de două ori în pragul morţii cu intervenţiile lor brutale şi el totuşi nu le spusese că ştia unde era krakenul şi cine îl luase, şi nici că ştia unde ar fi putut să se afle Billy. La această ultimă întrebare nici el nu ştia

răspunsul, dar în mod sigur le-ar fi putut da indicii şi n-o făcuse, iar ei nu ştiau cum să mai procedeze.

Chiar şi aşa, Dane era în pragul lacrimilor. Continuă să se roage.

— Poţi să încetezi cu schelălăitul, zise unul dintre Nazişti. Eşti singur. Nimeni nu ştie unde eşti. Nimic nu te poate ajuta. Nimeni nu vine să te salveze.

Aşteptase oare oceanul acel moment? Se apropiase oare, cu un simţ al teatralului, poposind în ţevăria ce infesta casa aşa cum infestează ţevile orice casă, aşteptând să apară tocmai un asemenea enunţ spre a-l putea contrazice? Oricum o fi fost, stelele se aliniară, toate rotiţele se îmbinară perfect şi, ca replică, apa sărată sparse fiecare ţeavă din clădire şi imobilul începu să sângereze cu apă de mare.

Apa sărată îşi croi drum prin pereţi. Îndoi podeaua. Nimicuri lustruite cu dragoste, datând din al Doilea Război Mondial, se prăbuşiră în găuri nou apărute.

Naziştii se împrăştiară, fugiră fără să ştie pe unde s-o apuce. Dane începu să ţipe fără cuvinte. Furie, uşurare, speranţă şi violenţă. Apa îi înghiţi pe Nazişti; apa îngheţată a oceanului şi cea noroioasă a Londrei îi absorbiră, trăgându-i la fund cu vârtejuri şi curenţi importaţi de la sinele său oceanic mai vast. Unii ajunseră la scări, dar mulţi dintre ei fură doborâţi de valuri neaşteptate şi ţinuţi cu brutalitate la fund, înecându-se, uluiţi, în plin oraş, într-o apă de numai câţiva centimetri adâncime.

Apa îi ajunse lui Dane până la bărbie. Se întrebă dacă avea să-l ucidă şi pe el. L-ar fi deranjat asta, realiză, chiar l-ar fi deranjat. „Krakenule, lasă-mă să respir!”

Naziştii care reuşiseră să urce scările fură şi ei întâmpinaţi. Fazerul lui Billy îi doborî pe rând. Nu mai era setat doar să amorţească. Billy coborî scările trăgând. Aruncă o rază fierbinte ca un vătrai ce-şi arse drum prin blana Nazistului-câine. Pătrunzând în camera de tortură, Billy mârâi ca un animal, trăgând repetat, în timp ce marea mugea şi izbea de ziduri antichităţile naziste, înghiţindu-le ca şi cum acestea ar fi căzut pe fundul lumii.

— Dane, zise el. Dane, Dane, Dane.

Îngenunche în apa puţin adâncă. Dane gâfâi şi îi zâmbi. Billy luă un bomfaier şi-i tăie legăturile.

— Eşti bine, zise Billy. Eşti bine. Am ajuns la timp. Înainte să-ţi facă rău.

Şi Dane chiar râse auzind asta, în timp ce se prăbuşea eliberat de pe steaua diformă de care-l legaseră.

— Nu, prietene, şopti el. Ai ajuns prea târziu. De două ori prea târziu. Dar nu-i nimic, nu?

Râse din nou şi se simţi mai rău.

— Nu-i nimic. Mă bucur să te văd.

Se rezemă de Billy ca şi cum ar fi fost mai grav rănit decât părea şi Billy rămase confuz.

— Au blocat ieşirea, spuse Billy.

Naziştii din celelalte încăperi se adunaseră în capul scărilor şi trăgeau cu armament din vremea celui de-al Treilea Reich.

— Ţine, zise Billy şi-i dădu pistolul lui Dane, care se îndreptă puţin. Eşti cu mine, Dane? îl întrebă Billy.

Dane meşteri ceva, ţinti şi trase în susul scărilor. Erau mulţi acolo sus.

— Sunt cu tine, zise el uitându-se la armă.

Vocea îi revenise la un ton mai normal.

— Merge bine.

— Nu putem ieşi pe-acolo, zise Billy.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, sigur ca răspuns, oceanul se învolbură, apoi se retrase cu iuţeală, atât de rapid că antrenă cu sine şi o bucată de podea. Lăsă în centrul camerei o gaură, o deschizătură nămoloasă şi alunecoasă de mărimea unei alte încăperi, întretăiată de cioturile ţevilor şi de zidăria prăbuşită. Oceanul se scurse violent înăuntru, făcând o breşă şi strecurându-se prin ea către capătul pe jumătate abandonat al unui canal colector sau al unei vechi albii a fluviului, care dădea în labirintul canalizării londoneze.

— Poţi? zise Billy sprijinindu-l.

Dane făcu semn că da. Susţinându-se unul pe altul, se năpustiră într-un plonjon periculos prin nămol şi apă de mare în retragere, apoi în cavitate.

Priviră în sus, dincolo de ţevăria acuzatoare, de pasta de cărămidă şi de cascada murdară a apei, înspre camera distrusă. Peste margini, câteva feţe priveau înăuntru. Billy şi Dane deschiseră focul, făcând chipurile contorsionate să le dispară din raza vederii. În clipa de tăcere ce urmă, alergară prin mâlul de dedesubt şi de acolo, picurând de noroi ca nişte golemi proaspăt făcuţi din lut, în tunelurile întunecate al Londrei.

Partea a cincea
Ridicarea întru coborâre

55.

Era foarte târziu. Trecuse ceva timp de când nimeni nu-l mai întrebase nimic pe Jason, darămite să-l fi brutalizat. Collingswood intrase din când în când în celula lui cu un set de întrebări repetitive ca un coşmar, dar acum n-o mai văzuse de câteva ore.

Mâncarea şi băutura îi erau împinse înăuntru printr-o fantă. Strigă, cerând un telefon, ceva atenţie, nişte sendvişuri cu şuncă, dar nu i se răspunse. Într-un colţ al celulei era o toaletă chimică şi, de ceva timp, renunţase să-i mai ameninţe că va reclama asta celor de la Amnesty International. În absenţa lui Collingswood sau a altui meşter de realităţi care să-i atenueze harul, poliţiştilor li se părea că-l recunosc, ştiau că-l ştiu de undeva şi, având în vedere că nu era – n-avea cum, doar era într-o celulă – un coleg de-al lor, presupuneau că era un infractor recidivist, aşa că atitudinea faţă de el se înrăutăţise.

Când Jason auzi paşi şi ecoul unei şoapte pe hol, nu se aşteptă ca persoanele în cauză să încetinească sau să se oprească. Dar acestea se opriră chiar în faţa celulei sale şi descuiară uşa.

Un poliţist o deschise. Un bărbat, rămas în cadrul uşii, cu privirea fixă, într-o nemişcare nefirească. Era cenuşiu la faţă şi părea să se simtă foarte rău. În spatele lui era cineva. Ofiţerul nu se uita la Jason. Privea peretele de deasupra lui Jason, tot înghiţind în sec. Cineva stătea în spatele lui, înfăşurat în umbrele aruncate de lumina de neon. Şoptind.

— Cine…? începu Jason şi rămase fără cuvinte.

De dincolo de cadrul uşii se ivi un cap de copil. În spatele lui, un bărbat şoptea în urechea poliţistului, înclinându-se ca un copac bătut de vânt când de o parte, când de alta a însoţitorului său, ca un metronom jucăuş, făcându-i lui Jason când cu ochiul stâng, când cu ochiul drept de după umărul ofiţerului.

— Christine, zise bărbatul cu haine jerpelite. Tu eşti?

Atunci Jason ştiu cine erau bărbatul şi băiatul, se lipi de perete şi începu să ţipe.

— Ştiu! zise Goss păşind în încăpere însoţit de ofiţer.

Subby închise uşa după ei cu atenţia grijulie a unui copil mic. Jason

ţipă şi se târî îndărăt pe pat. Poliţistul îşi închise ochii, plângând şi şoptind:

— Îmi pare rău şşş n-am oprit acum n-am vrut te rog nu te rog.

— Ştiu, repetă Goss chicotind. Încetează. E un secret şi-o să-l strici, încetează.

Expiră fum. Îl împrânci pe ofiţer înspre Jason, şoptindu-i un singur cuvânt şi, fără ca măcar să-şi deschidă ochii, bărbatul căută gura lui Jason, care urla, şi o astupă cu mâna, şoptind „şşş şşş încetează încetează trebuie trebuie". Sub palma lui, Jason nu mai avu aer ca să poată scoate sunete. Poliţistul şi prizonierul se agăţară unul de altul.

„O să vină cineva", se gândi Jason, „sunt camere video, o să vină cineva", dar ar fi intrat Goss aici fără să fi pus barele pe toate t-urile astea? Punctele pe toate i-urile? Încercă din nou să ţipe.

— Voi doi sunteţi groaznici, spuse Goss. Aţi zis că ne întâlnim în staţia de autobuz şi pe urmă a venit Mike şi eu nu ştiam pe unde să scot cămaşa.

Se aşeză pe banchetă şi se trase mai aproape de Jason.

— Hei, şopti el cu timiditate.

Îl bătu pe umăr pe poliţist. Bărbatul scânci.

— Subby vrea să-ţi arate ceva. A găsit un gândac. Du-te şi uită-te, fii drăguţ.

— Şşş, şşş, spunea în continuare bărbatul, plângând, cu ochii închişi.

Îşi luă mâna de pe gura lui Jason şi Jason nu putu scoate un sunet. Subby îl prinse de mână pe poliţist. Omul îşi târî picioarele în ritmul copilului până în colţul camerei şi rămase acolo, cu spatele la Jason şi Goss, privind unghiul făcut de beton.

— Am fost peste tot, zise Goss. Am fost în vacanţă. M-am şi bronzat frumos. Căutam nişte chestii. Ai văzut chelnerul cumva? Băiatul care serveşte la casa de păpuşi? Aveam un cadou pentru el.

Goss îşi puse degetul pe buzele lui Jason.

— Deci, spuse el. Clarabelle zice că te place.

Îşi apăsă degetul mai tare pe faţa lui Jason. Îl lipi de zid.

— Şi eu zic: ce? Şi ea: da, îţi vine să crezi?

Îi apăsă buza lui Jason peste dinţi. Subby legăna mâna poliţistului de parcă s-ar fi plimbat împreună.

— O să fie în parc diseară. Vii şi tu mai târziu?

Goss făcu pielea să plesnească şi gura lui Jason se umplu de sânge.

— Unde-i Billy? Unde-i Dane?

— O Doamne o Dumnezeule nu ştiu jur Iisuse… spuse Jason.

Goss nu-şi mişcă degetul şi Jason bolborosi sub atingerea lui,

împrăştiind sânge şi stropindu-l pe Goss, care nu se şterse. Goss continuă să apese şi Jason scoase un vaiet în timp ce buza îi era strivită în contact cu dinţii din faţă. Poliţistul care stătea cu mâna într-a lui Subby, privind ascultător în altă direcţie, scânci şi păru să se agaţe mai tare de mâna băiatului, ca şi cum ar fi căutat alinare.

— Ţii minte când ea era cu noi la ora de geografie şi el tot fura cariocile pentru proiector? zise Goss. Am ştiut de-atunci că-ţi place de ea. Ştiu că l-ai ajutat pe Dane, de aia erai aici, dar el unde-i?

Împinse şi Jason scânci, apoi urlă când, cu un plesnet ca de creion rupt, Goss îi dislocă un incisiv, făcându-l să se clatine în interiorul gurii.

— Nu ştiu, nu ştiu, zise Jason. M-a sunat Billy, Dumnezeule, te rog, nu ştiu…

— Nici măcar nu ştiam că e încă în acelaşi an cu noi. Uită-te la mine. Uită-te la mine! Eşti bine-acolo, Subbster? Ai grijă ca lumea de frăţiorul meu mai mic, domnu'?

Goss zâmbi şi-l privi pe Jason în ochi. Îşi ţinea degetul complet ud de sânge pe buza lui Jason.

— Clarabelle a zis c-ar putea s-o aducă şi pe Petra, ca să ieşim în oraş toţi patru. Prietenul tău a luat ceva şi-l vreau înapoi. Unde-i? Altfel trebuie să anulez ieşirea din noaptea asta.

— Doamne, nu ştiu nu ştiu nu ştiu, ascultă ascultă mi-a dat un număr, atâta, un număr de telefon, pot să ţi-l zic…

— Numărus rumpus schampus grampus orca Belinda. Unde-s flăcăii ăia doi? Cred că văd un răspuns acolo-n guşă, să-l scot afară? Să-l scot? Să-l scot? Spune-mi sau îl scot singur. Unde e? Îl iau. Unde e? O să storc eu răspunsul ăsta din tine, răţuşcă de cauciuc.

— Jur, jur…

— Aşa o să fac! O să te storc pân-o să măcăi.

Goss începu să împingă. Rădăcinile dinţilor scrâşniră în craniul lui Jason şi acesta ţipă din nou. Poliţistul din colţ expiră tremurând şi nu se uită. Goss îşi puse cealaltă mână pe stomacul lui Jason.

— O să apăs dacă nu mi-l zici, pentru că vreau lucrul ăla. Repede, le-am promis lui Clarabelle şi lui Petra c-o să fim acolo într-o oră, aşa că zi-mi zi-mi.

Jason nu avea ce să-i spună, aşa că Goss continuă să împingă. Poliţistul îşi ţinu ochii închişi, strânse mâna lui Subby încercând să nu-l asculte pe Goss repetând iar şi iar întrebările şi auzi cum sunetele scoase de Jason se transformă din ţipete în urlete scurte şi puternice ca un claxon, provocate în egală măsură de uluire şi de durere, apoi zgomotele unei intruziuni lichide, un râgâit animalic nefiresc şi, în cele din urmă, nimic. După un timp îndelungat, auzi un „uff" de efort, un

picurat lichid şi zgomotul a ceva ce-şi făcea drum printre chestii umede. *Clac clac.* Ceva scotea un sunet de castaniete.

— Ce-i asta? zise Goss. *Clac clac.* Chiar nu ştii? *Clac.* Bine, dacă eşti sigur.

Se auzi zgomotul a ceva târât.

— Nu ştie.

Acum Goss vorbea în urechea poliţistului.

— Mi-a zis chiar el. Şi tu poţi să-l faci să spună. Să-l faci să clănţăne din dinţi. Îţi sunt recunoscător că mi-ai arătat unde era, faci o treabă minunată, îţi rămân pe veci îndatorat. Mi-aduc aminte că oamenii respectau uniforma cândva, Dumnezeu să te binecuvânteze, era mai mult respect pe-atunci.

Ofiţerul îşi ţinea ochii închişi în continuare şi nu respira.

— Dă-ni-l înapoi pe Subby. Scoate-l ca din pălărie!

Subby îşi trase mâna dintr-a lui. Omul auzi uşa deschizându-se şi închizându-se. Rămase încremenit mai bine de trei minute.

Deschise ochii, doar puţin. Nimeni nu-i făcu rău, aşa că-i deschise din nou. Se întoarse. În cameră nu era nimeni. Goss şi Subby dispăruseră. Dădu cu ochii de sângele de pe podea şi, la picioarele sale, de o grămadă de carne ce fusese Jason. Bărbatul urlă. În sternul lui Jason era o gaură. Gâtul îi fusese mult îngroşat, umflat pe dinăuntru, gura-i era larg deschisă şi palatul găurit de orificii pentru degete, iar în limbă avea o gaură pentru degetul mare. Pune-ţi-l şi poţi să-l faci să vorbească, *clac clac.*

Ultima rămăşiţă a harului lui Jason se risipi, asemănarea dispăru şi poliţistul care ţipa pentru un presupus cunoscut se pomeni urlând pentru cineva cu care realiză că nu lucrase niciodată, dar care era, cu toate astea, exact la fel de mort pe cât îl crezuse.

56.

În aer se simţea o schimbare, cineva venind în penumbra Pietrei Londrei cu gândul la ea. Londra îţi dădea întotdeauna o senzaţie de sfârşit, ca şi cum lumii i-ar fi sunat ceasul. Acum însă mai mult ca oricând. „Nu, serios”, murmura oraşul. „Pe cinstite.” Saira putea mirosi transgresiunea chiar şi fără să vină Fitch, s-o înhaţe de braţ şi să-i împărtăşească asta şuşotind agitat.

— E cineva, tot zicea el.

Saira trecu în revistă variatele posibilităţi, pregătindu-se să înfrunte orice va fi fost. Dar, deşi sperase să-l revadă, fu uluită de-a binelea când, trecând din încăperile din spate ale londomantului în magazinul din faţă, care le proteja, dădu cu ochii de un Dane Parnell confuz,

epuizat, dar bătăios.

Billy stătea alături, cu fazerul în mână şi cu păpuşa ocupată de Wati în buzunar. Dane se rezemase de tocul uşii.

— Iisuse Cristoase londonez, zise ea. Dane! Ce naiba ai…? Ai scăpat, slavă Domnului, nu ştiam, noi…

— Saira, zise el.

Vocea-i era moartă. O privi indiferent.

— Dane, ce faci, puteţi fi văzuţi amândoi, trebuie să vă camuflăm…

— Du-mă la kraken!

Saira tresări şi-i făcu semn să tacă; majoritatea colegilor ei nu ştiau nimic.

— Acum, zise el.

— Bine, spuse ea, bine, bine, bine, trebuie să-l iau pe Fitch. Ce s-a întâmplat, Dane? Trebuie să…

— Acum. Acum. Acum. Acum.

Firește, Billy, ca şi Wati, care simţise ieşirea lui Billy din zona de protecţie a Naziştilor şi dăduse buzna în păpuşă, se agitaseră uşuraţi în jurul lui Dane, încercând să-l convingă să se odihnească.

— Trebuie să-l salvăm şi pe Jason, spuse Billy şi Dane îl aprobă.

— O să-l salvăm, spuse el.

De oricâtă cruzime ar fi dat dovadă poliţiştii, cel puţin n-aveau să-i ucidă prietenul, îşi zise el. Cel puţin nu deocamdată.

— Încerca să dea de mine?

— Da.

— O să-l salvăm. De îndată ce-o să…

Rămase fără cuvinte.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? zise Billy.

„Şi ce întrebare tâmpită mai era şi asta?" îşi zise, în tăcerea ce urmă după ce fraza îi ieşise pe gură. Nu mai spuse nimic şi nici Dane nu spuse nimic, mulţumindu-se să meargă amândoi. În cele din urmă Dane zise:

— Tatuajul era acolo.

— L-ai văzut?

— Nu puteam să văd nimic. Dar era; l-am auzit. Vorbea printr-una dintre creaturile alea ale lui. E disperat. E atacat. Afacerile îi sunt ameninţate de păstorii de monştri. Dacă nu ştie că Grisamentum s-a întors, în mod sigur măcar bănuieşte.

Gâtlejul îi era intact, dar Dane vorbea răguşit din cauză că îşi amintea rănile din timpul când îi fusese tăiat.

— Ce voia să afle de la tine?

— Unde e krakenul. Unde eşti tu.

— Le-ai…?

— Nu, zise Dane, simţindu-se uluit. Nu.

— Credeam c-or să…

— Da, zise Dane. Da, m-au omorât, zise el.

Dar se întorsese. Graţie intervenţiei lor răuvoitoare, dar se întorsese. Câţi martiri reuşesc să supravieţuiască martirajului?

— Simte el ceva, spuse Dane. Ca noi toţi.

Închise ochii şi-şi întinse braţele.

— Ştie că îngerii au plecat…

— Trebuie să-ţi povestesc despre asta, spuse Billy.

— Într-o clipă. Nu-l mai vrea doar ca să-şi sporească puterea. Ştie că se apropie un sfârşit şi că acesta are de-a face cu krakenul şi îşi iese din minţi pentru că-şi imaginează că, obţinându-l, ar putea opri ceea ce se întâmplă. Dar nu poate. N-o s-o facă. O să transforme ceea ce se întâmplă în… ceva. Noi suntem cei care putem să oprim lucrurile.

— Londomanţii nu par să fi reuşit, zise Billy.

— Nu? întrebă Dane şi se întoarse către el, părând înviorat. Poate că universul mă aştepta pe mine.

— Da. Poate.

Aşa că atunci când ajunseră la londomanţi, Dane le zise pur şi simplu „duceţi-mă acolo acum”.

— Trebuie să fim atenţi, spuse Saira.

— Acum, spuse Dane.

— Nu poţi fi văzut cu noi, zise ea.

Billy îşi puse mâna pe braţul lui Dane:

— Uşurel.

Urmară pregătiri zorite. Saira şi Fitch plecară cu maşinuţa lui Fitch, lăsându-l pe Dane să fure alta cu care să-i urmeze. Îi dădură un GPS hăruit, o mică unitate manuală în care Dane vârî o bucăţică de cârpă cu o picătură din sângele Sairei – se tăiase chiar acolo, în faţa lui, ca semn de bună-credinţă.

— De ce să încercăm să fugim de voi? pledase ea. Avem nevoie unii de alţii.

Billy şi Dane stârneau gunoaiele în trecerea lor. Păreau deghizaţi de noapte, de felul anost în care arătau. Asta nu-l înşela pe Billy, care-şi ţinea fazerul scos.

— E o chestiune de timp până ne găsesc din nou, zise el. Unde naiba sunt Goss şi Subby?

Nimeni nu ştia. Apăruseră şi dispăruseră. Se terminase cu ei? Nimeni

nu credea. Dar nu erau în oraş – asta era evident din felul în care toată lumea parcă respira mai uşor. „Căutăm ceva în ţinuturile îndepărtate", se pare că îi spusese Goss cuiva pe care, în mod inexplicabil, îl lăsase în viaţă.

GPS-ul clipea către ei, conducându-i pe străzi pe urmele Sairei.

— Uite, zise Billy. Urmăreşte-o. Sunt manevre de evitare.

Pe măsură ce se apropiau de ieşirea din Londra, Billy se simţea din ce în ce mai straniu.

— Încotro merge? întrebă Wati.

Era aşezat în aşa fel încât să poată privi afară din buzunarul lui Billy.

— Oceanul n-a putut să-l vadă sau să-l audă, spuse Billy.

Cotiră pe North Circular, inelul rutier al oraşului, înscriindu-se spre est.

— Ei sunt… Uite, uite…

Maşina se oprise şi alături de ea, tras pe dreapta, era un camion. Mare – nu unul dintre uriaşii cu remorcă în stare să umple o stradă de la un capăt la altul ca betonul proaspăt turnat, dar suficient de mare, mai mare decât cele folosite la mutări. Avea imprimat pe laturi un logo deloc ieşit din comun. Opriră alături şi uşile din spate ale camionului se întredeschiseră. Saira le făcu semn. Închise uşa de îndată ce ei se căţărară în interiorul întunecat. Wati nu putea trece de câmpurile repulsive. Şopti ceva şi plecă spre celălalt front de luptă al său, spre războiul lui sindical. Vehiculul porni din nou. Lumini de neon se aprinseră înăuntru.

Priponit în mijlocul trailerului, protejat de şocuri şi înfăşurat în cabluri industriale întinse până la margini şi colţuri, fixat atât de bine că abia se legăna pe masa de oţel, se afla acvariul. Şi în el, placid în baia sa post-mortem, era krakenul.

Camionul viră uşor, provocând un val în interiorul acvariului. Mişcarea tulbură lichidul de conservare. Se zăriră braţele noduroase, ochii dispăruţi. *Architeuthis.* Billy aproape că şopti „salut".

De faţă erau alţi doi londomanţi, şi ei membri ai conclavului din sânul sectei deja secrete. Aveau ustensile. Microscoape, bisturie, computere cu softuri de modelare biologică şi conexiuni 3G lente. Centrifuge. Scaune, cărţi, un dulap cu arme, un cuptor cu microunde, bucăţi de zidărie smulse din pereţii Londrei, paturi de campanie amenajate pe laturile camionului.

Pentru o clipă nimic nu se mişcă, în afara camionului şi a fâşiilor de carne îmbibată cu formol. Fireşte că se deplasau, ca să nu atragă atenţia. Un animal-zeu important ca acesta nu putea să nu capete

semnificaţii: dacă rămâneau pe loc, oamenii ar fi observat. Aşa că era călăuzit în cerc, ca un rege îmbătrânit. Mişcarea îl ascundea cel puţin la fel de mult ca amuletele gris-gris{140}, resturile şi echipamentul militar, toate lucrurile agăţate sau amplasate înăuntrul vehiculului.

— Cine conduce? întrebă Billy şi se întoarse.

Dane era în genunchi. Îngenunchease lângă acvariu. Avea ochii închişi şi buzele i se mişcau. Ţinea mâinile împreunate. Plângea.

Chiar şi londomanţii, obişnuiţi cu tot felul de elanuri stranii, făcură un pas înapoi. Dane murmura. Se ruga în şoaptă. Billy nu auzi ce spunea, dar îşi aminti un fragment pe care-l citise în canonul teuthic, o frază: „Kraken, cu atingerea ta, simţind lumea ca s-o înţelegi, simte-mă şi înţelege-mă pe mine, copilul tău neînsemnat, acum."

Fervoarea sa dură foarte mult timp. Dane îşi deschise ochii plini de lacrimi. Atinse sticla. „Îţi mulţumesc!" îi repetă el de mai multe ori acvariului. În cele din urmă se ridică.

— Mulţumesc, li se adresă el celor din jur. Nu pot să cred! ţipă deodată. De ce-aţi făcut una ca asta, de ce nu mi-aţi spus?!

Apoi se înmuie, cu o expresie pe care Billy realiză că trebuie s-o fi avut când fusese torturat până la moarte.

— Dar aţi avut grijă de, de, de el, zise. De zeul meu.

Dane se lăsă din nou în genunchi. Biet om chinuit. Se rugă. Billy îşi puse mănuşile lungi de cauciuc oferite de cabala londomanţilor, care-i îmbrăcau tot braţul, ca unui veterinar. Ei – micuţa cabală internă – îl priviră.

Nu ştia exact ce căuta. Se uită la Dane până când Dane îl văzu şi nu îl opri şi nici nu spuse nimic, şi cu această permisiune Billy scoase capacul şi-şi vârî mâinile în supa rece de chimicale şi celule moarte. Atinse specimenul. Era compact, rece şi neînsufleţit.

„Te-am găsit", se gândi el.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Saira.

Billy se încordă, dar de data asta timpul nu tresări. Pipăi carnea, curios ce va simţi. Îşi trecu mâinile peste ea, îi depărtă faldurile cu blândeţe, îşi apăsă degetele pe ventuzele presărate pe tentaculele animalului mort. Acesta nu avea cum să-l apuce, dar însăşi forma ventuzelor le făcu să se lipească pentru o clipă de el, ca şi cum lucrul acela, aşa mort cum era, l-ar fi prins. Îl auzi pe Fitch scoţând un „huh", după care zise:

— Trebuie… Trebuie să fac o citire…

— Nu cred că trebuie, zise Billy fără să se întoarcă.

Palpă în continuare. „Ce-i asta?" se gândi, dar nicio cunoaştere nu i se strecură prin degete, prin propriile lui zece tentacule inadecvate. Îşi scutură capul: nicio gnoză haptică, nicio viziune. Nu era nimic acolo, nicio cunoaştere a ceea ce urma să se întâmple sau de ce sau ce era cu *calamaru' ăsta nenorocit,* calamarul ăsta, de ce tocmai ăsta? De ce să aducă tocmai el sfârşitul?

Pentru că urma, în continuare, să-l aducă.

— Nu cred că trebuie să fii clarvăzător ca să ştii chestia asta, spuse el. Taie pântecele oraşului şi o să vezi acelaşi lucru ca şi pân-acum.

Se întoarse şi-şi întinse braţele ca un chirurg într-un mediu steril, cu lichidul toxic picurând.

— Ştiu ce speram cu toţii, zise el. Ar fi fost drăguţ, nu?

Făcu semn spre Dane.

— El s-a întors din morţi pentru asta, ştiaţi? Asta trebuie să fie scris pe undeva. Nu puteţi să-mi spuneţi că nu-s pe undeva nişte versete pe tema asta. Şi mă aveţi şi pe mine. Asta înseamnă că suntem doi care ar trebui să ne găsim într-o scriptură, împrăştiaţi peste tot ca o iritaţie, şi-ai crede că asta ar trebui să schimbe lucrurile.

Îşi scoase o mănuşă.

— Dar, zău, spuse el ridicând din umeri. Totul e neschimbat.

Poate pentru că totul era o neînţelegere. El, Billy, fusese ales de îngerul memoriei dintr-o greşeală stupidă, din cauza unei glume greşit înţelese. Era o magie a specimenelor, nu maiestatea extraterestră a creaturilor tentaculare din abis.

— Nu contează, zise Dane, surprinzându-l, de parcă Billy ar fi vorbit tare. Cum crezi tu că e ales un mesia?

Dane era autentic, el chiar fusese dincolo şi se întorsese şi credinţa lui era reală. Ai fi putut spera că ăsta era sfârşitul, că întâlnirea dintre credincios şi cel în care credea ar fi fost suficientă ca să împiedice arderea finală. Că poate londomanţii – care eşuaseră în a preveni acel sfârşit erijându-se pe post de salvatori, crezând în cele din urmă că intenţia lui Billy şi Dane nu era de a arde chiar ei lucrul şi predând controlul asupra rătăcitorului zeu al adâncurilor către credinciosul său şi către semiprofetul ce-l însoţea – ar fi reuşit astfel să evite ce era mai rău. Dar.

— Nu s-a schimbat nimic, zise Billy.

Era sigur că nu trebuia să fii, ca el, îndrăgit de un înger indus în eroare ca să simţi asta. Londra tot nu era cum trebuie. Puteai să auzi tensiunea nediminuată a oraşului, persistenţa nu a conflictelor, ci a unui anumit soi de conflicte, teroarea întregului.

În continuare, totul avea să ardă.

Saira se aşeză, învinsă. Luă nervoasă o mână de cărămizi sfărâmate şi mortar, deschizând o rană într-un zid. Le frământă. În mâinile şi cu harul ei, toate fragmentele şi fărâmiţele distincte ale oraşului deveneau plastilina din care era făcută Londra. Frământă şi alungi şi cărămizile se contopiră silenţios unele cu altele. Îşi înfipse degetele în acest material şi-l transformă într-un alt soi de londomaterie – o masă de ambalaje de mâncare, o încâlcire de ţevării, o balustradă ruptă, o tobă de eşapament.

— Şi-acum?

Saira pusese întrebarea, în cele din urmă, dar ar fi putut fi oricare dintre ei. Îşi întinse mâna şi Billy o ajută să se ridice în picioare. Mâna ei era lipicioasă de londogrăsime.

— Ţi-aduci aminte de Al Adler? întrebă Billy. Pe care l-aţi omorât?

Ea era prea obosită ca să mai tresară.

— Ştiţi pentru cine lucra? Pentru Grisamentum.

Ea îl privi fix.

— Grisamentum a murit.

— Ba nu. N-a murit. Dane… N-a murit.

Ea îl fixă în continuare cu privirea.

— Ce are asta de-a face cu tot restul nu ştiu. Dar Adler e cel care a… declanşat asta. Împreună cu voi. Şi el încă lucra pentru Grisamentum când a murit. Faceţi pariu al cui a fost planul. Ştim că sfârşitul se apropie şi ştim că începe cu arderea calamarului, zise el. Cred aşadar că trebuie să încercăm în continuare. Trebuie să-l ţinem în siguranţă. Poate dacă reuşim asta, să-l păstrăm nears până… trece noaptea aia… totul o să fie bine. N-avem altceva de făcut decât să ne continuăm căutările. Tatuajul nu are motive să dea foc întregii lumi. Nici Al n-avea. Nici Grisamentum n-are, oricare i-o fi fost planul…

Clătină din cap.

— De altceva e vorba. Trebuie să păstrăm lucrul ăsta în siguranţă.

— Haideţi să ne urnim atunci.

Toate lumea se uită la Dane. Era primul lucru pe care-l rostise după multă vreme care să nu fie o rugăciune către zeul său mort. Se ridică, părând că s-a înzdrăvenit.

— Tu ai grijă de el, îi zise Sairei. Nu putem să stăm aici. Suntem prea periculoşi. O să facem cum zici tu, i se adresă el lui Billy. Mai întâi mergem să-l eliberăm pe Jason.

57.

— Cum procedăm? întrebă Billy.

Ar fi putut scăpa basma curată după ce luaseră cu asalt ascunzătoarea unor nebuni violenţi şi periculoşi, dar să ataci instituţiile statului? „E prea riscant”, zisese Fitch. „Trebuie să ne ajutaţi să-l protejăm”, zisese Saira. „N-aveţi ce face”, le spuseseră amândoi.

— Dă-mi GPS-ul ăla, zisese Dane. Nu-l abandonăm pe Jason.

— Şi poate reuşim să mai aflăm câte ceva, zisese Billy. Poate Collingswood şi Baron au idei mai bune decât noi.

Dane privise calamarul mort şi se închinase.

— Putem să vă găsim la nevoie. Aveţi grijă de zeul meu. Şi-acum lăsaţi-ne să coborâm.

Acum aşteptau.

— Trebuie să-l băgăm pe Wati înăuntru, zise Dane iute. Trebuie să ştim cum arată teritoriul în atelieru’ ăla de poliţişti înainte să dăm buzna. Unde e?

— Ştii că au protecţii acolo, zise Billy. Nu poate să intre. Oricum… (Wati, simţindu-se vinovat că dispăruse în toiul luptei, era încă dus la nişte mitinguri organizate pe fugă)… a zis c-o să se întoarcă imediat ce o să poată.

Wati voia să-i ajute, avea să-i ajute, dar „Nu ştii că e război?” Un război de clasă care asmuţea iepurii împotriva ticăloşilor obişnuiţi să capete totul numai folosindu-se de un băţ şi de cel mai prăpădit dintre morcovi şi golemii împotriva celor care credeau că a zgâria un *emet*{141} pe o frunte le conferea vreun drept sau orice altceva.

Când prin apropiere se aflau gargui sau basoreliefuri, Wati le ţinea discursuri mobilizatoare greviştilor care asigurau pichetele (homunculi ce se târau între unghiurile dintre zid şi trotuar, corbi care se poticneau). Ceea ce păreau a fi vârtejuri de vânt erau pichete de elementalii militante ale aerului, şoptind cu voci discrete ca o respiraţie: „Noi luptăm, nu suflăm!”

Existau spărgători de grevă şi simpatizanţi. Wati auzise toate zvonurile, că devenise o ţintă – ştire veche – şi că unii căutau prin toată lumea, la propriu, căutau dincolo de graniţele Londrei ceva ce ar fi putut folosi împotriva lui.

Situaţia nu era strălucită. Malaxorul economiei îi sili pe unii dintre grevişti să se întoarcă la lucru, cu ruşine pe chipuri sau, dacă feţele sculptate le erau imobile, cu ruşinea în suflete sau, dacă erau vibraţii ale eterului, emiţând ruşine pe orice lungime de undă. Gonind pe calea statuilor prin tot oraşul, Wati ajungea de multe ori după deznodământ. Pichet după pichet, anihilate de vrăji poliţieneşti spectrale, pe baza unor acuzaţii obscure şi învechite cărora li se găsiseră utilizări inovative.

— Ce s-a întâmplat?! exclama Wati, ivindu-se într-un cap de leu din mortar numai ca să descopere câte un pichet distrus, membrii împrăştiaţi sau ucişi, doi sau trei încă acolo, încercând să se repare.

Erau mici homunculi asexuaţi făcuţi din carne de animal. Unii dintre ei fuseseră reduşi la nişte pete din care ieşeau fragmente de os.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wati. Sunteţi bine?

Nu tocmai. Informatorul său, un bărbat construit din noroi şi fragmente de pasăre, îşi târa un picior redus la o biată dâră.

— Oamenii Tatuajului, zise el. Ajută-mă, şefule.

— Nu sunt şeful tău, zise Wati. Hai să te ducem… Unde? Nu-l putea duce nicăieri, iar animalul-omul-lucrul era pe moarte. Ce s-a întâmplat?

— Descreieraţii.

Wati rămase cu el cât de mult putu îndura. Tatuajul fusese plătit să pună capăt grevei şi eforturile sale se intensificau. Wati reveni la păpuşile din buzunarele lui Billy şi Dane. În agitaţia lui, se muta dintr-una într-alta în timp ce vorbea.

— Suntem atacaţi…

— Tatuajul…

— … şi poliţia…

— … încearcă să ne termine.

— Credeam că deja fac asta, zise Billy.

— Nu aşa.

— Nu aşa.

— L-am enervat, zise Dane lent.

— Când te-am scos din ghearele lui, zise Billy.

— Mă vrea înapoi şi te vrea pe tine şi krakenul şi se răzbună pe Wati. L-am auzit cât am fost acolo. E disperat. Simte, ca şi noi, că lucrurile se precipită.

— Ştiţi, îl avem ca membru pe unul dintre descreieraţii lui, spuse Wati cu o umbră de umor. S-a apucat de politică după ce li s-a alăturat. A fost concediat, ceea ce nu-i o surpriză.

— Wati, zise Billy aruncându-i o privire lui Dane. Trebuie să intrăm în secţia de poliţie.

— Unde naiba suntem acum? întrebă Wati.

Urmase căile eterului înainte şi înapoi în figurine fără să verifice localizarea.

— Nu că aş putea intra – au o barieră.

— Suntem în apropiere, zise Dane.

Se aflau în spatele unei cafenele, pe o alee întunecată cu excepţia unei fâşii de lumină care venea de la un felinar stradal.

— E după colţ.

— Jason e înăuntru, zise Billy.

— Poate n-ai auzit ce-am zis, spuse Wati.

— Stai, zise Billy. Stai aşa. Mă gândesc… cum i-am întâlnit eu prima oară pe Goss şi Subby. Tot ce trebuia era să treacă de intrare. Collingswood nu făcuse tot apartamentul inaccesibil.

— E mai uşor să păzeşti un perimetru, spuse Dane. M-am prins.

— Deci, dacă găsim o cale să treci dincolo de asta… spuse Billy.

Wati, ghemuit în cea mai mică matrioşkă furată de Billy cu mult timp în urmă, înainta purtat în gura şoricuţei ce-i slujea de escortă, un activist cu state vechi în SAM. În cei doisprezece ani de când era membră nu vorbise niciodată, dar era de încredere.

Era o şoricuţă mare, dar păpuşa era o ditamai îmbucătura pentru ea. Şoricuţa era o pată de întuneric în lumina farurilor, dispărea sub porţi, escalada o pantă de pietriş, se strecura pe sub maşini care staţionau şi prin găuri. „Bine, e grozav", îi zicea Wati. „Mulţumesc. O să ne descurcăm, nu te teme. O să ne descurcăm."

La jumătatea drumului către peretele exterior al secţiei, Wati simţi un punct-limită, simţi spaţiul încercând să-l ţină afară.

— Stai, spuse el. Cred că e o…

Dar şoarecele, mică făptură exclusiv fizică, nu simţi nimic şi alergă mai departe, trăgând cu sine conştiinţa lui Wati înăuntru, străpungând blocada.

— Au, zise Wati. Căcat, ce ciudat a fost.

Bâzâitul de neconfundat al neoanelor. Wati era obişnuit cu schimbările dramatice de scală şi perspectivă, cu trecerile de la ochii gigantici la cei ai miniaturilor de plumb. Acum, coridorul era de dimensiunile unei catedrale. Simţi bubuitul paşilor unui om care se apropia. Şoricuţa aşteptă sub un calorifer. Picioare trecură pe lângă ei. Aparţineau mai multor poliţişti. Era probabil o urgenţă.

— Poţi să te ţii după ăia? zise Wati cu vocea lui mică. Ai grijă.

Şoricuţa urmă tropăitul ca un cutremur al paşilor în jos pe scări, pe o mochetă diferită, pe sub lumina altor becuri. Ar trebui să fie într-o celulă, şopti Wati.

Agentul animal se aţinea în umbră: se ghemui chiar sub uşa deschisă a unei celule unde se adunaseră poliţiştii. Undeva prin apropiere era sânge.

— Of, fute-m-aş, şopti Wati.

Şoricuţa îl răsuci în gura ei micuţă, astfel ca ochii lui Wati să poată parcurge muntele trupului mort ce zăcea pe patul din celulă, omul roşu şi decedat. Membrii USIIFS erau de faţă. Ceilalţi poliţişti sosiţi la faţa

locului îi evitau. Prin cacofonia de voci se auziră două cuvinte care atraseră atenţia lui Wati. „Goss”, auzi el „şi Subby.”

— A, nu, nu, nu, zise el. Hai să plecăm de-aici.

Şoricuţa aşteptă în timp ce el blestema nefericit.

— Bine. Bine. Hai să ne concentrăm. Hai să le găsim biroul, spuse el în cele din urmă. Să vedem dacă putem afla ceva. Goss şi Subby lucrează pentru Tatuaj şi eu credeam că nemernicii ăştia îi ţin spatele. Ceva a luat-o razna rău de tot.

Secţia era cu sus-n jos din pricina crizei şi nu era foarte greu pentru un şoarece să alerge nestingherit dintr-o încăpere într-alta, căutând şi în cele din urmă găsind semne ale prezenţei USIIFS – obiecte de cult, cărţi pe care în mod obişnuit nimeni nu le-ar fi asociat cu poliţia. Pe biroul lui Collingswood se aflau CD-uri ale unor interpreţi de muzică grime.

— Trebuie să fie ceva, zise Wati. Haide.

Se dojenea pe sine, nu pe escorta sa.

Şoricuţa îl plimbă pe Wati peste toate hârtiile pe care le găsi. Un sistem ambulatoriu de a lua notiţe. Wati nu fu cu desăvârşire surprins când auzi voci apropiindu-se.

— Plecăm, spuse el. Fugi! Fugi!

Dar şoricuţa mai parcurse un paragraf, aşa că atunci când ofiţerii USIIFS intrară o zăriră fugind de pe biroul lui Vardy.

Collingswood reacţionă cu o viteză uimitoare, inumană. Se lăsă pe vine, înclinându-se într-o parte, ca să poată vedea în continuare micul animal ce alerga către spaţiul dintre un fişet şi perete. Vardy şi Baron încă nu se urniseră. Collingswood scuipă un cuvânt care făcu şoricuţa să înţepenească, însă inerţia o purtă până în fundul micului culoar, unde rămase nemişcată în timp ce Collingswood se târa către ea. Îl ţinea în continuare pe Wati între fălci.

— Şoarece? Şoarece? Mişcă!

— Ajutaţi-mă cu căcatu’ ăsta de dulap, ţipă Collingswood la colegii ei cei înceţi şi, în cele din urmă, aceştia se urniră şi începură să tragă de mobilă.

— Şoarece, mişcă-te acum, zise Wati.

Căută statui pe pereţii exteriori, ca să poată sări din locul unde se afla până pe partea neblocată de magie. Dar îi murmură cuvinte şoricuţei până când aceasta îşi recâştigă suficientă voinţă ca să se poată târî departe de degetele lui Collingswood.

— Intră în nenorocitul ăla de perete, zise Wati şi şoarecele dispăru şchiopătând după un colţ al clădirii în timp ce Collingswood înjura.

Şoricuţa se târî prin pereţi până când ieşi împreună cu păpuşa în aerul rece de afară.

— Mulţumesc, zise Wati. Eşti bine? Ai făcut o treabă bună. Mersi. Este, uite, este nişte mâncare pentru tine acolo. Resturi de kebab. Mănâncă chestia aia. Mulţumesc. Îţi rămân dator. O să fii bine, nu?

Şoricuţa făcu semn că da şi Wati o luă la fugă, prin câteva statui, spre locul unde Billy şi Dane aşteptau veştile despre Jason pe care trebuia să li le dea.

58.

Goss şi Subby.

— Au fost Goss şi Subby.

— Futu-i sfântul kraken. Goss şi Subby!

Goss şi Subby, Goss şi Subby, nume şi în acelaşi timp exclamaţii de indignare faţă de purtătorii acestora. Aşa stătuseră lucrurile din anul naiba-ştie-care? În mod sigur, de secole întregi, cei jefuiţi, bătuţi şi torturaţi strigaseră aceste nume în urma lor.

Billy şi Dane se aflau la suprafaţă, într-un bloc-turn abandonat, un capriciu înălţat deasupra unei terase de un arhitect exuberant din Camden. Pe măsură ce sfârşitul se apropia şi apartamentele conspirative false ale lui Dane se terminau, se refugiau în camere aflate deasupra oraşului sau dedesubtul său. Aceasta era pustie, năpădită de lumină şi de praf. Stăteau în bătaia unor raze de lumină în care dansau particule.

— Şi pe birouri erau dosarele vechilor asociaţi? întrebă Dane în cele din urmă.

— Da, zise Kirk-Wati. Toţi cei care au lucrat cu Grisamentum cât a fost el prin preajmă.

— O, e şi-acum, zise Billy.

— Ei, ştii la ce mă refer. Erau toţi oamenii lui. Necromanţi, doctori, piromanţi.

— Nume? întrebă Dane.

— Un gagiu, Barton. Îţi spune ceva? Necromant, conform notiţelor pe care le-am văzut. Byrne, fireşte. Un Smithsee oarecare. Un tip pe nume Cole.

— Cole. Stai aşa, zise Dane.

— Ce? zise Billy.

— Cole e un piromant.

— N-am reuşit să văd, spuse Wati. N-avem decât numele unei universităţi, nişte notiţe. De ce? Îl ştii?

— Îi ştiu numele. Mi-l amintesc de la moartea lui Griz. Atunci l-am

auzit. E un piromant.

Observă expresia nedumerită a lui Billy.

— Un meşter al focului.

— Da, înţeleg, dar de ce…

— De la incinerarea lui Grisamentum. Mă rog, presupusa incinerare. Dar… lucrează cu *focul.*

Focul era cel ce urma să înghită totul în final. Focul şi un plan secret al lui Adler, un personaj minor, jucător în cenuşa organizaţiei lui Grisamentum, cu intenţii necunoscute, având legături cu celălalt.

— Unde naiba e Grisamentum? întrebă Billy.

— Habar n-avem. Ştii şi tu. Wati nu poate…

— Problema nu-i doar unde este, nu? Ai zis că nu vezi ce motiv ar avea?

— Să dea foc lumii? Nu. Nu. Nu pricep care-i erau planurile, dar nu erau astea.

Nu erau însă suficient de convinşi încât să i se alăture.

— O să aflăm, zise Billy. Hai să vedem care-i rolul lui Cole în toate astea.

Se ridică, tulburând aerul stătut. Se uita la maşinile de jos.

— Ce mama dracului se întâmplă acolo?

Tatuajul, asta se întâmpla. Mercenarii săi se dezlănţuiseră, violând înţelegeri ce duraseră decade în şir, călcând totul în picioare în goana după prada pe care o avuseseră şi o pierduseră.

Naziştii Haosului nu erau nimic, fireşte. Cui îi mai era teamă de ei acum, înecaţi, isterici şi terminaţi? Freelancerii, descreieraţii cu normă întreagă şi alţii ca ei erau fericiţi să candideze la poziţia proaspăt vacantată de baubau principal, iar pichetele SAM erau fără voia lor implicate în aceste răfuieli violente şi atacuri menite să dea bine la CV. Wati plecase din încăperea de deasupra Camdenului, se întorsese, plecase, se întorsese, încercase să pună proptele, să repare şi eşuase.

— Tatuajul e nebun de legat, spuse Collingswood. Ce face? A vorbit cineva cu el?

— Nu vrea să discute, răspunse Baron.

Îşi umflă obrajii şi expiră.

— Nici nu reuşim să dăm de el, futu-i!

— Nu-i trebuie permisiunea noastră, zise Vardy.

Stăteau toţi trei ca un grup de sprijin pentru morocănoşii anonimi.

— Haide, zise Baron. Nu v-am angajat pentru frumuseţea voastră. Discutaţi despre asta.

— Tatuajul a declarat război, spuse Vardy. Trimiţându-i pe Goss şi

Subby aici înăuntru. Atacându-ne prizonierii.

— Şi Dane şi Billy au trimis pe cineva în afurisitul meu de birou, zise Collingswood.

— Deci spargerea biroului te supără pe tine în mod special, spuse Baron furios. Faptul că îţi scurmă alţii prin grajd, aia te scoate din pepeni, Kath.

Ea îl privi.

— Da, zise. Asta şi chestia aia oribil de moartă.

Urmă o altă rundă de priviri.

— Nimeni nu mai dă doi bani pe noi, spuse Baron. Suntem ca musca-n lapte. Treaba asta nu face bine la spirit.

— Cristoase, şefu', zise Collingswood. Capu' sus!

— Nu mai deţinem niciun control, zise Baron. Billy şi Dane sunt mai implicaţi decât noi.

— Asta nu se poate, spuse Vardy.

Clipi iute, analizând.

— Stăm aici ca nişte momâi. Toată lumea ne bate la cur în jocul ăsta. Hai să ne afirmăm puţin autoritatea. Trebuie să aducem oameni aici. În termenii noştri.

— Şi cum să facem asta? întrebă Baron. Nu ştim unde sunt niciunii dintre ei.

— Nu. Aşadar. Va trebui să facem ceva în privinţa asta. Uite ce-i, ştim ce ştiu ei. Unu: ştiu despre sfârşit. Şi doi: ştiu că-i din cauza furtului blestematului ăluia de calamar. Şi trei: că undeva acolo e cineva care, din anumite motive, a plănuit ca lucrurile să se desfăşoare aşa. Deci trebuie să facem muntele să vină la Mahomed.

Baron continuă să-l privească fix.

— Şi cine-i Mahomed aici? întrebă el. Şi unde-i muntele?

— Eu alpinism nu fac, zise Collingswood.

— Trebuie să pescuim până dăm de ei, zise Vardy.

— Acuma muntele a plecat la pescuit? comentă Collingswood.

— Cristoase, da' mai taci odată! se răsti Vardy.

Ea nu păru şocată, dar nici nu mai zise nimic.

— Trebuie să le oferim ca momeală ceea ce vor, ceea ce aşteaptă. Ce-o să-i scoată la lumină? Ce-i scoate pe toţi la lumină?

Făcu o pauză teatrală.

Collingswood – oarecum prudentă – zise:

— A! Apocalipsa.

— Te-ai prins, spuse Vardy. Aşteaptă o Apocalipsă. Să le oferim una.

În Londra, Ereziopolis, asta era principala atracţie. O dată la câteva zile sau nopţi era prezisă câte o noapte a nopţilor. Cele mai multe se

dovedeau false, lăsându-şi profeţii relevanţi striviţi sub povara ruşinii odată cu răsăritul soarelui. Era o ruşine specială, cea a foştilor adulatori care-şi evitau privirile în neaşteptata zi ce urma gesturilor lor „finale" – crime, recunoaşteri, desfrâuri şi abandon.

Credincioşii încercau să convingă universul să acorde o şansă versiunii lor de apocalipsă. Până şi micile grupuri de expaţi aveau şansa de a grăbi venirea propriului lor Sfârşit. USIIFS avea reputaţia de a fi contribuit în mod decent la clarificarea acestor posibilităţi. Dar ceea ce voia Vardy să spună era că cele mai dramatice dintre aceste Armaghedoane – Londra se obişnuise de mult cu formele astea oculte de plural – erau considerate evenimente în sânul unei anumite societăţi. Sporturi cu public. Să ratezi unul ar fi fost un *faux pas* în materie de realteologie.

Existau mijloace prin care să se determine ce grup era în ascensiune şi a cărui stea apunea. Escrocheriile presupuselor nopţi de pe urmă se situau la graniţa dintre munca de teren şi ocaziile sociale.

Baron şi Collingswood îl priviră uluiţi.

— N-o să meargă, zise Collingswood. Niciun sfârşit n-o să fie atât de mare încât să scoată oamenii afară, nu cu tot ce se mai petrece. Ar trebui să pregăteşti ceva al dracului de dramatic. Şi oamenii care stau cu urechea lipită de pământ ar şti că nu-i real. N-o să vină.

— O să vină cu siguranţă dacă vor crede că ar putea fi adevăratul sfârşit, spuse Vardy. Imaginează-ţi cum ar fi ca unica apocalipsă pe care o ratezi să fie chiar cea adevărată.

— Da, dar…

— Nu, ai dreptate, nu putem veni cu o apocalipsă falsă. Trebuie să umflam una mai mică, despre care nimeni n-a observat că era în program… Ha! Am zis „una". „Ceva mare". Trăim vremuri în care o apocalipsă nu e de ajuns, ha-ha.

Se ridică, zburlit tot.

— Uite o listă a sectelor asupra cărora avem oarece influenţă, zise el pocnind din degete. Toată lumea a aflat de kraken pân-acum, nu? Şi toţi ştiu că orice-o să se întâmple are legătură cu el. Nu-i aşa? Asta ştiu ei.

— Ce-ai de gând, frăţioare? întrebă Collingswood.

— Toată lumea aşteptă sfârşitul lumii. Hai să ajungem acolo primii şi să li-l servim noi. Cum ai zis şi tu, nu putem să-l falsificăm. Ne trebuie zvonurile potrivite. Deci trebuie să-l facem să fie real. Şi trebuie să nimerim cum trebuie atâtea detalii încât ei să creadă… Trebuie să încurajăm anumite zvonuri, şi cu cât mai aproape de adevăr, cu atât mai bine. Probabil nu putem să-l atribuim unui octopod, dar pe cine

mai ştim cu un zeu animal? Pe cine am putea convinge să-şi scoată apocalipsa în faţă? S-ar duce vorba.

Începu să scotocească prin dosare. După o secundă, Collingswood i se alătură. Baron îi privi fără să se ridice.

— V-a sărit o doagă? zise el. O să organizaţi o petrecere de sfârşitul lumii numai ca să-i adunaţi pe toţi la un loc…

— Ce zici de ăştia? spuse Collingswood.

Vardy se uită la ce-i arăta ea.

— Nu cred că avem cu ce să-i convingem, zise el.

Continuară să caute.

— Ăştia?

— Nu.

— Ăştia?

— Nu aduce a calamar.

— Ce naiba faceţi acolo? zise Baron.

— Da, dar dacă răspândim zvonul rapid, nu contează, e ditamai animalul, zise Collingswood. Oamenii asta vor să audă.

— Poate, zise Vardy. Mai e o problemă, adăugă el arătând ceva pe o altă hârtie.

Baron trase cu ochiul la subiectul discuţiei lor.

— Mai e una care se apropie. În sine nu e importantă, dar nu are nimic legat de animale şi o să fie dificil să-i convingem pe profeţii ei s-o amâne. Iar dacă sunt prea aproape una de alta nimeni n-o să…

— Hai să le facem în aceeaşi zi, spuse Collingswood.

— Ce tot…? zise Baron, dar, cu o privire, Vardy îl reduse la tăcere.

Păru că vrea să respingă propunerea lui Collingswood, dar apoi chipul său luă o expresie de nespusă încântare.

— De ce nu? zise el. De ce nu? Chiar dacă am folosi, ăăă, cuvintele-cheie potrivite când lansăm zvonurile, un Armaghedon de-ăsta banal abia de-ar fi de ajuns. Şi asta cu condiţia să fie destui oameni care să creadă măcar că ar putea fi vorba despre un animal-zeu. Asta le-ar oferi oamenilor un subiect… Ar putea exista o cale sigură de a face mica noastră momeală şi mai…

— Momitoare, zise Collingswood.

— Dramatică. Poate. Imaginează-ţi c-ar fi două?

El şi Collingswood se priviră unul pe altul, pufniră şi dădură din cap.

— N-o să influenţeze… ăăă, chestia reală, spuse Collingswood. Dar nici măcar nu ştim când… Hopa sus, şefu', îi zise Collingswood lui Baron bătându-l cu afecţiune pe obraz.

— Bine, zise Vardy. Deci nu avem una, ci două profeţii de provocat. Mă duc să dau nişte telefoane.

59.

O delegaţie furioasă sosi la ambasada oceanului. Nu era nicio şansă ca un asemenea grup să se certe cu un asemenea adversar şi să nu fie observaţi, aşa că fură observaţi, iar în urma confruntării zvonurile se răspândiră pretutindeni.

În mare, nu erau foarte eronate. Câteva exagerări, fireşte, apărură în următoarele două zile: „Mă jur pe Dumnezeu, aruncau cu grenade şi făceau tot felul de trucuri magice, situaţia scăpase de sub control.” Şi aşa mai departe. Ca şi cum dacă povestea era destul de gogonată şi-ar fi revărsat o parte din glorie şi asupra povestitorului.

Adevărul era şi el suficient de dramatic. O coloană de maşini apăruse pe stradă. Mai mulţi bărbaţi, unul după altul, dar şi două femei, purtând măşti ca şi cum ar fi venit pe motociclete, dar ieşind din maşini şi poziţionându-se la fiecare intersecţie. Sticla întunecată a vizoarelor le ascundea feţele-degete. Nimeni nu o apucă pe strada aceea cât timp se aflară acolo.

Din interiorul caselor de pe stradă locatarii cercetau nervoşi oamenii cu măşti şi întunericul de afară. Nu trebuia să ştii detaliile, şi ei nu le ştiau, ca să fii conştient de adevărul îngrijorător, neverbalizat, că afurisita aia de casă din capăt fusese dintotdeauna o problemă. Din cea mai mare dintre maşini ieşiră alte două siluete cu măşti escortând o a treia, slăbănoagă. Cu o tunsoare punk şi o expresie îngrozită. Avea gura acoperită. Paznicii îl conduseră, încadrat între ei, până la uşa de la intrare.

— Întoarce-te.

Bărbatul se supuse vocii. În jachetă fuseseră tăiate găuri prin care priveau ochi de cerneală. Nu avataruri, nu fiinţe modificate în atelier, nu receptoare: şeful însuşi.

— Afurisita voastră eminenţă, spuse Tatuajul.

Vocea i se auzea perfect, în ciuda hainelor purtătorului său. Privind de-a lungul străzii, cu spatele la cearta care se desfăşura, acesta se înfioră.

— Am auzit că ai vizitat nişte contacte de-ale mele. Le dădusem ceva la păstrare şi tu te-ai infiltrat, ca să zic aşa. Şi în final am pierdut ceva pentru găsirea căruia am investit o grămadă de eforturi şi de bani. Aşa că am venit să te întreb unu, chiar e adevărat? Şi doi, chiar vrei s-o apuci pe calea asta? Vrei război cu mine?

Din nou nimic. După câteva clipe lungi, Tatuajul şopti:

— Răspundeţi-mi, oceanitatea voastră. Ştiu că mă puteţi auzi.

Dar nicio sticlă, niciun mesaj nu sosi prin fanta pentru scrisori.

— Tu şi vrăjeala ta elementală! Crezi că mă tem de tine? Zi-mi că a fost o neînţelegere. Măcar îţi dai seama ce se-ntâmplă? Nimic nu mai e sigur. Poţi să arzi şi tu la fel ca noi ceilalţi. Nu mă tem de tine şi, orice-ai crede tu, nu eşti în siguranţă dacă e război. Ştii cine sunt eu?

Felul în care creatura malefică din cerneală spuse aceste ultime cuvinte, acea străveche ameninţare atât de kitsch, le dădu din nou forţă. Dacă ai fi auzit-o, probabil te-ai fi cutremurat. Dar în casa oceanului nu se întâmplă nimic.

— Crezi că n-o să te înfrunt? întrebă Tatuajul. Nu te băga în treburile mele!

Dacă oceanul ar fi invadat încăperile personale ale Tatuajului ar fi fost o prea mare insultă şi, indiferent de costuri – iar costurile unui război împotriva unui element al naturii erau mari – Tatuajul l-ar fi declanşat. Ar fi fost bombe aruncate în ape, explodând şi lăsând găuri de nimic dedesubtul valurilor traumatizate. Otrăvuri care puteau ucide apa sărată. Şi chiar dacă Tatuajul n-ar fi putut câştiga, implicarea oceanului şi încălcarea de către acesta a neutralităţii ar fi făcut ca războiul să se extindă.

Dar nimeni nu ar fi considerat drept amestec atacul asupra dispreţuiţilor şi dezavuaţilor nazişti, iar Tatuajul nu şi-ar fi găsit niciun aliat. Existau dezavantaje în a-l angaja pe baubau. Ăsta fiind şi motivul pentru care oceanul îşi asumase riscul de a acţiona. Fără îndoială, oamenii ştiau că fusese acolo, deşi îşi retrăsese conştiincios fiecare moleculă de apă sărată din cavernele săpate sub caldarâm, din noile grote oceanice. Dar nimeni nu recunoştea.

— Spune-mi cum poţi să te justifici, zise Tatuajul. Trage un şut în spate, îi zise trupului în care era şi bărbatul se execută cu stângăcie, dar lovitura nu nimeri nici uşa, nici altceva. Mai bagă-ţi tu nasul din nou în afacerile mele şi e război, zise Tatuajul. La maşină, i se adresă el trupului şi bărbatul porni cu mişcări convulsive către vehicul.

Tatuajul era furios pentru că oceanul îl făcuse să-şi plece privirea. Nici măcar Tatuajul nu poate intimida oceanul, spuseră oamenii după aceea. Nimeni nu poate intimida oceanul. Şi aceste cuvinte îşi croiră drum pretutindeni.

Istoria se împotmoli din nou. Imposibil de descris, o bâlbâială, o schimbare de direcţie, axa timpului abătută către un alt curs care arăta, mirosea şi suna la fel, dar, în esenţă, nu se simţea la fel. În nori se acumula şi mai mult din acea furie stranie, o intensificare a luptei, amintirea şi negaţia încleştate într-o încăierare celestă. Fiecare lovitură provoca reconfigurări în minţile londonezilor. Numai cei mai perspicace

deduseră fie şi parţial motivele micilor lor crize, confuzii şi afazii: făceau parte dintr-un război.

Deja parte a acestui ţinut ascuns, Marge simţea ce se petrece. Capul îi era plin de momente bruşte de uitare şi de rememorări forţate.

Pentru ea, asta era deja o noapte de pe urmă. Iritată şi epuizată din cauza tuturor acestor imposibilităţi, răspunsese, spre marea ei surpriză, unui apel final din partea mai multor prieteni. Un mic grup de la una dintre galeriile la care expusese – doi bărbaţi şi două femei care apăreau împreună sub denumirea colectivă Epuizaţii, pe care şi-o atribuiseră singuri pe baza recunoaşterii unor îngrijorări comune. Datorită artei ei, Marge fusese considerată cândva un tovarăş de drum, o semiepuizată, o Oarecum Obosită.

Nu mai primise nicio veste de la prietenii ei de la serviciu, dar o dată la două zile unul dintre Epuizaţi o suna, încercând s-o încurajeze să iasă la o băută, la cină, la o expoziţie a concurenţei de care puteau să râdă cu toţii.

— Mă bucur al dracului de tare să te văd, zise o femeie pe nume Diane.

Făcea statuete din pixuri de plastic topite.

— Nu te-am mai văzut de-un veac.

— Ştiu, ştiu, zise Marge. Îmi pare rău, am muncit ca o nebună.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, spuse Bryn.

Picta portrete în cărţi groase, deschise la întâmplare. După părerea lui Marge, opera lui era un mare rahat.

Se gândise că în seara aceea avea să se simtă ca şi cum ar fi jucat un rol. Dar rătăcirile lor din bar în bar, unele cu pretenţii artistice, o atraseră înapoi într-o viaţă pe care o crezuse de mult dispărută. Avu numai o vagă impresie că se priveşte din afară, că se preface, în timp ce mergeau pe lângă saloane de tatuaj, librării şi restaurante ieftine. Sirenele poliţiei şi pompierilor treceau pe lângă ei într-o goană năucitoare.

„Ai auzit ce-a păţit Dave?" o întrebau ei, referindu-se la oameni despre care abia de-şi amintea. „Ce-i cu dealerul ăla de care vorbeai?!" „Nu-mi vine să cred c-a trebuit să mă mut, proprietarul meu e o jigodie", şi tot aşa.

— Tu ce-ai mai făcut? o întrebă Bryn în cele din urmă, încet, şi ea se mulţumi să clatine din cap ridicând ochii în tavan, gen *nu vrei să ştii,* ca şi cum ar fi fost vorba de un termen limită, de o sarcină dificilă de serviciu, timpul trecând fără veste.

El nu insistă. Merseră la un film, apoi la un concert de muzică dubstep, pierzându-i pe drum pe Bryn şi pe o femeie pe nume Ellen,

apoi luară o cină târzie, bârfind şi bătând câmpii despre artă. Londra li se deschise înainte.

Miracol pe strada Old Compton: în noaptea aceea, Soho era pur şi simplu minunat. Mulţimi de oameni dansau salsa cu stângăcie, petrecând încă în faţa librăriei Blackwell's. Cafenelele se revărsaseră pe trotuare şi un străin cu un cappuccino suplimentar refuzat de vreun client mofturos i-l înmână ridicând din umeri lui Marge, care fu cât pe ce să dea ochii peste cap faţă de spectacolul la care se deda universul, dar îl bău savurând fiecare înghiţitură. Templele pustii ale finanţelor vegheau profilate pe cer: vremurile rele încă nu sosiseră, aşa că puteau privi de sus cu ochii înţelegători ai ferestrelor la Marge, care se distra cu prietenii ei bucurându-se pur şi simplu de Londra.

Era aproape miezul nopţii şi timpul păru să stea în loc. Marge băuse împreună cu Epuizaţii rămaşi, petrecând o nesfârşită seară târzie, cu ambalaje de hârtie dansând vesele în vânt şi farurile maşinilor ocolind zona unu, ca şi cum lumea nu ar fi fost pe punctul de a arde. Marge avea o întâlnire la primele ore ale dimineţii.

— Bine, floare scandaloasă, îi zise Diane când pagina din calendar se întoarse în cele din urmă. A fost plăcut şi a fost prea lung, poţi să încetezi cu teatrul.

O îmbrăţişă pe Marge şi coborî în staţia de metrou din Tottenham Court.

— Ai grijă, zise ea. Să ajungi cu bine acasă.

— Da, spuse Marge vorbind cu spatele celeilalte.

„Aşa o să fac." De când nu mai fusese casa ei acasă? Luă un taxi. Nu-i dădu adresa unei străzi-fantomă sau a unei străzi-capcană: însăşi priceperea şoferului, cunoştinţele ce-i permiseseră să devină taximetrist, le-ar fi ascuns de el. Îi ceru în schimb s-o ducă pe bulevardul cel mai apropiat de destinaţie şi de acolo merse pe jos către micuţa cocioabă din estul Londrei.

Părea să fi fost clădită la repezeală din pereţi de prisos, lemn, împletituri de nuiele, tencuială şi resturi de cărămidă, pe o străduţă cu alte clădiri la fel de amestecate, unde o aştepta un bărbat pe care-l găsise urmând un drum întortocheat pe internet.

— Ai întârziat, îi zise el.

Înăuntrul acestei case hibrid camerele erau mai uscate, mai elegante şi mai finisate, aducând mai mult a camere decât s-ar fi aşteptat Marge. În mijlocul mobilelor tapisate de culoarea mucegaiului, al tablourilor în nuanţele umbrei şi al cărţilor ce miroseau şi arătau ca nişte lespezi de praf întărit, se aflau un computer şi o consolă de jocuri

video. Bărbatul în hanorac era trecut de cincizeci de ani. Ochiul stâng îi era acoperit de ceea ce ei i se păru iniţial a fi o combinaţie pălărie-ochelari gen cyberdog, dar care era, realiză ea fără măcar o tresărire sau o crispare a buzelor, căci nimic n-o mai surprindea zilele-astea, blazonul metalic al unei găuri de cheie sudate sau cusute în orbită.

Era ataşată cu faţa către el. Tot ce vedea el se întrezărea prin gaura cheii. Tot ce vedea el era un secret nepermis.

— Ai întârziat, îi spuse omul.

— Eşti Butler, nu-i aşa? spuse Marge. Ştiu, ce să fac? Traficul a fost o mizerie.

Scoase banii din geantă, un sul de bancnote prins cu o bandă de cauciuc. „Dacă nu vine sfârşitul lumii o să fiu falită", îşi zise.

Aerul din încăpere se învolbură, ca şi cum ar fi văzut cu întreruperi. Lucruri care n-ar fi trebuit s-o poată face, scrumiere şi lămpi, părură să se deplaseze puţin.

— Oricum, zise ea, tu eşti ăla care trăieşte în locuri unde niciun şofer de taxi nu poate ajunge.

— Crezi că asta-i greu de găsit? întrebă el. E o stradă în W-Five care nu există decât în anii '60. Ia încearcă s-ajungi acolo! Vrei protecţie, da, îmi amintesc bine? Protecţie faţă de ce anume?

— Faţă de orice urmează.

— Uşurel, chicoti el. Nu-s magician.

— Ha, ha, făcu ea. Caut pe cineva. Mi s-a spus să renunţ şi nu am de gând. Sunt sigură că ştii mai multe decât mine despre orice, aşa că zi-mi tu de ce anume am nevoie.

Privitorul prin gaura cheii aprobă şi-i luă banii. Îi numără.

— Ar putea fi un djin, zise el în acelaşi timp. Ceea ce vine este focul. Poate cineva i-a scos din minţi.

— Un djin?

— Da, spuse el şi ciocăni cu degetul în gaura cheii. Aşa se crede. Fiindcă-i vorba de foc, pricepi? Ţi-aduci aminte de vreun lucru care, dintr-odată, să nu fi existat deloc?

— Ce?! zise ea.

— Lucrurile ard şi după aia de fapt n-au fost acolo niciodată, spuse el.

Cum ea nu părea lămurită, adăugă:

— Era un depozit în Finchley. Între un magazin de produse pentru baie şi o Pizza Hut. Ştiu că era acolo, pentru că mă duceam acolo şi pentru că *l-am văzut.*

Ciocăni din nou cu degetul în dispozitivul ce-i acoperea ochiul.

— Dar „l-am văzut" nu face nicio ceapă degerată zilele-astea.

Depozitul a ars şi-acum nici măcar n-a fost acolo vreodată. Magazinul ăla şi Pizza Hutt sunt lipite unul de altul şi singura cenuşă pe care-o împrăştie vântul este puţin scrum de niciodată. Ardere retroactivă.

Se duse în altă cameră, ridicându-şi vocea ca ea să-l poată auzi în continuare.

— Nu pot să-l şteargă din minţile tuturor, dar e un început. O să mai fie şi altele, fac pariu pe o mie de bătrâne. Poate asta-i chestia cu care te pui tu.

— Poate.

— Vreau să zic, toţi suntem împotrivă, dar cei mai mulţi dintre noi nu căutăm să dăm de belea. Oricum, asta nu-i singura apocalipsă care vine. O să ai în curând de unde alege. Ceea ce e al dracului de ridicol.

Reveni şi-i aruncă lui Marge un iPod. Era zgâriat şi fusese folosit intens. Un model mai vechi.

— Am deja unul, zise ea.

— Ha, ha, ce glumă. Pune-l, dar nu-i da drumul, nu încă. Aşteaptă până ieşi înapoi în lume.

— Ce are pe el? Ceva Queen?

— Da. „Fat Bottomed Girls" şi „Bicycle Race". N-am idee cu ce anume te pui, cum n-ai nici tu, aşa că e un picuţ multifuncţional şi-ai face bine să fii drăguţă cu el. O să-ţi asigure puţină protecţie – îşi depărtă degetul mare şi arătătorul câţiva milimetri – dacă e vorba de djini şi puţintică dacă-s păstorii sau crescătorii de arme sau Naziştii Haosului sau oricine mai e băgat în asta – auzi tot soiul de zvonuri – sau oricare dintre sfârşiturile astea la liberă alegere ale lumii care se apropie. Dar nu-ţi forţa norocul.

— Cum adică la liberă alegere? întrebă ea.

— Se pare că sunt pe cale să se petreacă două, din câte-am auzit. Iar unul dintre ele poate sau nu să fie prin foc. Aşa ceva nu s-a mai văzut de la Adam. Ca să zic aşa. Un soi de Ragnarok animal plus altă blestemăţie de-asta.

— Cum adică animal? întrebă ea. Ce vrei să zici?

— Îţi spun imediat. Fii atentă.

Făcu semn spre dispozitivul pe care i-l dăduse.

— Este un micuţ acord protector, dar nu mai mult. E înăuntru. Înoată în zgomot şi dacă-l asculţi o să te ţină-n siguranţă. Un pic. Aşa că să sperăm că-ţi place şi să nu laşi pe nimeni altcineva să-l asculte. Dacă miroşi necazuri, dă-i drumul. Sau, la naiba, ţine-l deschis tot timpul. Ţine blestemăţia aia încărcată. Dă-i de mâncare.

— Ce mănâncă?

— Muzică, pentru numele Domnului. Încarcă-l cu nişte playlisturi. Fii

sigură că-i dai ce-i place.

— Şi cum ştiu ce-i place?

— N-ai avut niciun animal de companie? O să-ţi dai tu seama.

— Cât de puternic e…?

— Nu din cale-afară. Navighezi fără busolă, ca noi toţi. Funcţionează pe bază de scuipat şi rugăciune[142], şi-un strop de bunăvoinţă, aşa că nu te mai plânge.

— Mulţumesc, zise ea. E în regulă.

— Poate să-ţi ofere un pic de timp să scapi de ceva. Gândeşte-te la el ca la un avans când o iei la fugă. Pentru că, să fim cinstiţi, o să fii silită să fugi.

— Ce ai vrut să zici cu alegerea? îl întrebă ea pe trăgătorul cu ochiul.

El ridică din umeri.

— Sunt prea multe sfârşituri ale lumii ca să ţii pasul cu toate, dar asta e prima conjuncţie pe care mi-o amintesc de mult timp încoace. Se pare că de data asta avem animale şi puritani. Taman acum, când se petrec toate astea. Pare un pic…

— Animale?

— Un zeu-animal, aşa crede lumea – asta se aude, asta văd eu.

Bătu cu degetul în gaura cheii.

— O să aflăm în curând. Cred că pe asta n-o s-o ratez. Zilele-astea e nevoie de mai mult de-o apocalipsă ca să mă facă să ies în oraş, dar două…? Şi chiar acum? Tu ar trebui, totuşi. Să le ratezi, vreau să zic.

— Nu pot. Sună ca… ceea ce aşteptau oamenii. Şi oricum cu micul meu…

Marge scuturǎ iPodul şi bărbatul clătină din cap.

— O să-ţi dea timp să fugi, atâta tot, îi spuse.

— Apropo de asta, zise ea.

Gura i se mişcă, dar pentru o clipă nu scoase niciun sunet.

— Una dintre chestiile de care s-ar putea să fiu nevoită să fug… Poate, ăăă, chestia asta muzicală… S-ar putea să-i văd pe Goss şi Subby.

Aşteptă ca numele să-şi exercite efectul neplăcut. Ca bărbatul să scoată o exclamaţie. Acesta însă doar tresări, întristat.

— Ştiu, zise el. Crezi că poţi ajungi pe lista neagră a ăstora şi oamenii să nu afle? De aia ar trebui să nu te bagi.

— Ăsta, totuşi? întrebă ea ridicând iPod-ul. O să ajute dacă o să… atunci când ei…

— Împotriva lor? spuse el inexpresiv. Ăsta? Nu, n-o să te ajute. N-o să aibă niciun efect.

— Mulţumesc pentru avertisment, zise ea în cele din urmă. O să am

grijă. Totuşi dacă… dacă ai putea să-mi mai dai nişte detalii despre Armaghedonul ăla animal… Cred că cineva pe care-l cunosc ar putea să fie de faţă.

60.

În campusul universităţii suburbane, neglijenţa vag intenţionată a lui Billy şi Dane le sluji drept camuflaj. Nu le luase mult să verifice, la un internet cafe, în ce sală se afla profesorul Cole. Îi cunoşteau şi programul de lucru.

Cât timp fuseseră online, Billy căutase şi găsise My-Space-ul lui Marge. Văzuse poza lui Leon, apelul la ajutor, numărul acela care nu era al mobilului ei, ci, probabil, un telefon cumpărat special. Fusese şocat de emoţia care-l copleşise. Dăduse mai multe printuri.

— Dacă tipu' ăsta e atât de tare-n har, zise Billy, de ce lucrează la Colegiul Politehnic de Căcat? Şi nu e o nebunie din partea noastră să ne punem cu el?

— Cine-a zis că ne punem cu cineva? zise Dane. Ăsta-i planul? Noi doar căutăm informaţii…

— S-ar putea să ne punem. Cum ai zis şi tu, aparenţele arată c-ar putea fi el. Focul, toate cele. Deci ce-am putea noi…

— Da. Ştiu. S-ar putea.

Wati nu vrusese să-i însoţească. Greva se stingea şi, chiar şi acum, prima sa datorie era faţă de membrii săi de sindicat.

— N-avem timp să aşteptăm. Trebuie să aflăm ce-o fi de aflat, zise Dane. Asta e prima pistă pe care-o avem. Deci da.

Avea privirea aceea fixă pe care o căpătase în subsolul naziştilor.

— Facem ce trebuie făcut şi o să fim pregătiţi de orice.

Fiecare dintre mişcările lor putea să fie cea de pe urmă, dar nu puteau face totul, nu puteau să se ocupe de toate aspectele problemei. Făceau tot ce puteau, în ideea că ar fi urmat o zi de după. Dane vorbise cu rabinul Mo, o discuţie rapidă de pe telefoane furate. Simon se vindeca. Îl curăţau de toate versiunile sale furioase. „E epuizat şi slăbit, dar se însănătoşeşte", spuse Dane că ar fi zis ea. „E bine." De parcă asta ar fi putut schimba cu ceva lucrurile.

Billy şi Dane aşteptară pe coridor, zâmbind forţat în faţa privirilor curioase aruncate de secretara lui Cole, o femeie de vârstă mijlocie, şi de cei trei studenţi care aşteptau. Probabil Cole avea un sistem de protecţie. Îşi încropiseră, pe cât se putea, un plan disperat. Când ultimul student care fusese la profesor părăsi încăperea, cei doi se băgară în faţa cozii.

— Nu vă supăraţi, nu? îi zise Billy tânărului care urma. E foarte

important.

— Hei, e o coadă-aicea?… spuse puştiul pe un ton plângăreţ, dar fără să schiţeze vreun gest.

Billy se întrebă dacă la vârsta aceea şi el fusese la fel de slab.

Intrară. Cole îşi ridică privirea spre ei.

— Da? zise el.

Era un bărbat între două vârste, într-un costum urât. Se încruntă. Chipul îi era palid ca şi cum ar fi trăit într-o peşteră şi avea cearcăne ridicol de întunecate.

— Cine…?

Făcu ochii mari şi se ridică, scotocind în acelaşi timp în dezordinea de pe birou. Billy văzu lucrări, ziare, cărţi deschise. O fotografie a unei tinere fete într-o uniformă de şcoală, stând între Cole şi un foc de tabără.

— Profesore, zise Dane, zâmbind şi întinzând mâna.

Billy închise uşa în urma lor.

— Avem o întrebare.

Cole făcu feţe-feţe. Ezită şi luă mâna lui Dane în mâna lui tremurândă. Dane i-o răsuci şi-l trase în jos.

— Nu pot să-l învinge dacă ne punem har contra har, spusese Dane pe când se pregăteau. Dacă e ce credem noi că e. În cel mai bun caz, tipul ştie ce se întâmplă şi presupunând că el e cel care va da foc… singura noastră şansă este să fim stupizi, brutali şi primitivi.

Dane îl doborî pe Cole ţintuindu-i trupul sub al său, făcându-l să-şi piardă respiraţia şi imobilizându-l. Îl lovi pe Cole de două ori cu arma pe care o scosese din buzunar. Îl ţinea în aşa fel încât acesta să nu poată scoate un sunet.

— Billy? zise Dane.

— Da.

Billy găsi în uşă două locuri unde fuseseră date găuri cu burghiul. Scormoni cu cuţitul pe care-l adusese, descoperind o fâşie de carne şi nişte lanţuri subţiri, o figurină din sârmă. Nu mai văzu alte obiecte magice.

— Gata, zise el.

— Ieşire? întrebă Dane.

Billy se repezi către fereastră.

— Un etaj mai jos, aterizarea pe iarbă, spuse el.

Îşi aţinti fazerul asupra lui Cole, care gemea.

— Profesore, zise Dane. Îmi pare sincer rău, dar o s-o fac din nou în secunda în care mi se pare că recurgi la har. Trebuie să ne răspunzi la nişte întrebări. Ce ştii despre kraken? Tu ai vrut să-l arzi, nu? De ce?

Cu mâna în care nu ţinea pistolul, Billy frunzări febril printre lucrările de pe birou. Se apropie de bibliotecă, descoperind colecţia de cărţi şi de lucrări scrise chiar de Cole; *Abecedarul fizicii particulelor,* decupaje, o colecţie de articole despre ştiinţa căldurii. O scoase din raft şi descoperi dedesubt un al doilea rând de lucrări. Înhăţă un volumaş subţire, tot de Cole, intitulat *Arderi supranaturale.* Mai privi o dată fotografia lui Cole şi a fiicei sale.

— Haide, spuse Dane.

Billy îndesă cărţile într-o sacoşă.

— Poate că nu eşti implicat în nimic, zise Dane. Trebuia să punem mâna pe tine, în cazul că totuşi eşti. O să vii cu noi şi, dacă se demonstrează că n-ai avut nimic de-a face cu asta şi-o să-ţi datorăm scuze, ce să zic? O să ne cerem scuze. Ce voiai să faci cu krakenul? De ce-ai vrut să dai foc la tot?

Se auzi un zgomot. Cole îl privea pe Billy. Din scalp îi ieşea un fum negru. Dane adulmecă mirosul de ars.

— O, pişa-m-aş, zise el.

Cole nu-i dădu atenţie. Se uita la Billy, care ţinea în mâini cărţile şi fotografia.

— Căcat.

Hainele lui Cole începură şi ele să fumege. Dane scrâşni din dinţi.

— Billy, Billy, zise el. Fugi.

Cole scoase fum şi Dane înjură şi se târî departe de el, scuturându-şi mâinile care i se încinseseră, iar Cole se ridică în patru labe, dezgolindu-şi dinţii prin fumul care se încolăcea în jurul lui asemenea unor şuviţe însufleţite de păr.

— Ce i-aţi făcut? urlă el.

Din gură îi ieşiră flăcări.

Billy îl împuşcă. Raza inventată a fazerului îl făcu să-şi piardă cunoştinţa şi fumul începu să se risipească. În liniştea bruscă, cei doi priviră silueta inertă.

— Trebuie să ne urnim, zise Dane.

— Stai aşa, zise Billy. A crezut că noi eram…

Cineva ciocăni la uşa din spatele lui.

— Profesore?

— Pe fereastră, îi zise Billy lui Dane. Trebuie să plecăm.

Dar uşa zbură brusc în lături lovindu-l pe Billy, care se poticni. Secretara stătea în prag, cu umbra coagulându-i-se în jurul mâinilor ridicate. Billy trase asupra ei, ratând-o, când aceasta se feri strecurându-se în încăpere cu iuţeala unui animal. Billy îşi încordă stomacul şi timpul ei încetini, apoi încremeni o clipă, iar el trase din

nou, trimiţând-o cât colo.

Dane sparse fereastra şi-l trase pe Billy după el, aruncând în acelaşi timp un descântec. Se aruncară pe fereastră. Harul slab al lui Dane le încetini cu o secundă căderea, dar tot aterizară pe bordură cu o bufnitură ce le tăie răsuflarea, fără însă să-şi rupă vreun os. Oamenii din perimetrul neregulat al curţii se uitară la ei. Billy şi Dane se ridicară şi o rupseră la fugă şchiopătând. Câţiva bărbaţi mai îndrăzneţi şi mai puternici încercară cam fără tragere de inimă să le taie calea, dar văzând figura lui Dane şi fazerul pe care-l agita Billy se dădură la o parte.

Se auzi un strigăt. Cole se apleca pe fereastră. Scuipă în direcţia lor. Mirosul de păr ars îi învălui pe Dane şi Billy în goana lor, făcându-i să se sufoce. Continuară să alerge fără oprire până dincolo de incinta universităţii, înapoi în oraş şi mai departe.

— A mers bine, zise Billy.

Dane nu comentă.

— Ai văzut poza? întrebă Billy.

— O mai ai?

— De ce naiba să vrea tipu' ăsta sfârşitul lumii? zise Billy. Nu-i nihilist. Ai văzut cum se uita la ea?

— Poate să fie neintenţionat. Efect colateral. Un subprodus.

— Dumnezeule, ce mă doare, zise Billy. Subprodus al ce? Al arderii krakenului? L-a trimis pe Al să-l fure? De ce-ar face asta? OK, se poate. Dar ai auzit ce-a zis. Cineva a răpit-o. A crezut că noi am fost. Asta face parte din ceea ce se întâmplă.

Ajunşi în clădirea cu ferestrele acoperite în care se adăposteau, cercetară hârtiile. Frunzăriră şi lucrările de fizică obişnuită, dar îi captivară mai ales scrierile oculte.

— Uită-te la rahatul ăsta, zise Billy răsfoind *Arderi supranaturale.*

Nu le înţelegea, fireşte, dar, aşa abstracte cum erau, eseurile-experimentele-vrăjile ofereau indicii.

— Cenuşă reversibilă, zise el. Dumnezeule. Conflagraţie la rece.

Era un manual despre focul alternativ.

— Ce e aia cenuşă reversibilă? întrebă Dane.

— Dacă pricep eu ce citesc aici, asta capeţi dacă arzi un lucru cu ceva numit „focul memoriei". Billy citi concluzia: Dacă o păstrezi fierbinte, e cenuşă. Dacă se răceşte, redevine ceea ce a fost înainte.

Exista şi focul nesfârşit, care ardea fără să consume nimic – acesta era faimos. Antifocul, care ardea din ce în ce mai rece, până la netemperaturi sub zero absolut.

Între pagini erau hârtii împăturite pe post de semne de carte. Billy le citi.

— „Poartă-te frumos şi o să ţi-o dăm înapoi. Pregăteşte trei încărcături de", „ţin-te bine, „katacronophlogiston"[143]. „Livrare cu confirmare de primire".

El şi Dane schimbară o privire.

— Asta parcă-i o cerere de răscumpărare. Şi-a luat notiţe pe ea pentru lucrările lui.

Sub cuvintele tipărite erau altele, scrise cu pixul şi stiloul.

— Presupun că dacă foloseşti asta ca suport poate să-ţi inspire cercetările, zise Dane.

— Vezi ceva ciudat aici? întrebă Billy ridicând poza. Uite. Uită-te aici. Fata e la mijloc, Cole într-o parte.

Amândoi zâmbeau.

— O fi noaptea rugurilor.

— Nu, tocmai asta zic. Uite!

Aşezarea era asimetrică, focul aflat de cealaltă parte a fetei în raport cu Cole, foarte aproape, aruncând peste cei doi o lumină stranie.

— El stă de-o parte a ei, iar focul de cealaltă.

Billy o flutură.

— Nu e o poză cu ei doi, e o poză cu ei trei. E un instantaneu de familie.

Dane şi Billy se uitară la poză cu ochii mijiţi. Dane aprobă lent.

— Djinii şi-au ieşit din minţi, aşa crede lumea, zise Dane. Poate că poza are o legătură cu toate astea. Asta-i o căsătorie mixtă.

— Şi acum cineva i-a răpit fata. A crezut că noi suntem ăia.

— Tipu' execută nişte ordine. Chiar dacă el este în spatele arderilor, nu-i planul lui, el doar face ce i se spune.

— Fiica lui. Dacă găsim răpitorii… zise Billy.

— Da, care suntem noi, după părerea lui.

Asta însemna încă un ins pe urmele lor? Ei bine. Oricum nu duseseră niciodată lipsă de vânători. De asta se ţineau cât mai deoparte de krakenul aflat în călătoria lui circulară. Indiferent cât de bine camuflaţi erau londomanţii, ascunşi de materia oraşului dintre ale cărui funcţii făceau parte, Billy şi Dane erau ţintele celei mai mari vânători de persoane din istorie şi nu puteau risca să atragă atenţia asupra zeului îmborcănat. Dane i se ruga, în tăcere, dar vizibil, fără nicio stânjeneală. Tânjea să fie în apropierea sa, dar nu l-ar fi pus în pericol – nu mai mult decât era oricum periclitat, dat fiind că venea sfârşitul lumii.

Apropierea acelui deznodământ funest nu însemna că trebuia să-i

dea uitării, cum o făcuseră, pe vânătorii de zi cu zi, magici sau nemagici, care-i căutau de dragul banilor Tatuajului. Acest fapt iritant şi înfricoşător li se reaminti în noaptea aceea, când riscară o incursiune până la o cafenea prăpădită unde puteau intra pe internet, discutând pe drum despre lucrările lui Cole şi trecând în revistă teorii despre persoana aflată în spatele acelui teribil act împotriva fiicei acestuia. Dinspre o alee din apropiere se auzi un zgomot.

— Ce-i asta?

— E…

Un zumzăit între zidurile de cărămidă. Suna ca un roi vânător de recompense, o conştiinţă-stup răuvoitoare atacându-i de dragul unei plăţi pe măsura răului lor apicol.

Billy şi Dane se pregătiră la unison. Îşi verificară armele şi se apropiară de ziduri, gata să lupte sau să fugă, în timp ce murmurul se auzea tot mai aproape, pe sub zgomotul autoturismelor şi camioanelor aflate la numai un colţ distanţă.

— Hai pe strada principală, zise Billy. O s-o trimită acolo?

— Sau dedesubt? spuse Dane, indicând un capac în pavaj.

Billy cântări opţiunile, dar ezită, pentru că mai auzea şi un alt sunet apropiindu-se. Dane şi Billy auziră un clinchet de sticlă-şi-os, de borcan târât pe ciment.

— Dumnezeule, zise Billy. Tot mă mai urmăreşte. S-a întors.

Un scurt avertisment în minte, sub forma unui val de durere articulată.

— M-a găsit din nou.

O masă de albine se ivi înaintea lor. Se extinse ca un zid chitinos, tăindu-le ieşirea, dar printre insecte se întrezărea o altă siluetă, întunecată, înaintând cu o mişcare rostogolită şi legănată. Printre albinele avide de recompensă se formă un vârtej şi se auzi un influx de aer ca şi când s-ar fi depresurizat un capac. Bâzâitul ezită. Ca într-un film rulat în revers, o pală de insecte dispăru, ca aburul intrând înapoi într-un ceainic, şi dintr-odată în faţa lui Billy şi Dane nu mai rămase nimic în afara îngerului memoriei.

I se arăta lui Billy pentru a fi lăudat, pentru că îl salvase. Sursa harului cu sticla şi cu timpul; iar el, dintr-o greşeală, profetul său din eprubetă. Oare putea să-şi dea seama cât de vinovat se simţea Billy pentru că nu era ceea ce credea îngerul? Netrimis de nimeni nimănui? În loc de trup, lucrul avea, din nou, o sticlă plină de formol în care, de data asta, pluteau sute de mici fărâme, trupurile dispărute ale atacatorilor. Braţele lui descărnate erau oase, capul îi era din os.

Dar era considerabil împuţinat. Fusese distrus probabil nu doar o

dată în călătoriile lui epuizante menite să-l găsească şi să-l protejeze pe Billy. Se spărsese şi se reconstituise. De data asta se autoconfecţionase dintr-un borcan de conservare ce abia de-i ajungea lui Billy până la mijloc. De data asta, craniul era unul de maimuţă sau de copil.

Clincheti către el din întunericul unei alei. Billy îşi ridică mâna în semn de salut. Epuizarea îl copleşi – Billy îi simţi ecoul în minte – şi se cutremură. Sculptura din sticlă şi os căpătă o nemişcare mai naturală şi mai completă, braţele descărnate căzură şi se transformară în gunoi, iar craniul ce-i ţinea loc de cap se înclină şi se rostogoli de pe capacul său întredeschis, spărgându-se de ciment. Numai falca rămase la locul ei, agăţată de mânerul capacului de sticlă. Albine în curs de dizolvare se legănau în lichid.

Poate că forţa angelică ce-l însufleţise se refăcea într-o sticlă şi mai mică şi cu un cap osos şi mai redus, înapoi în adăpostul din muzeu, şi avea să pornească din nou în călătoria sa, pe urmele puterii pe care i-o dăduse lui Billy, a părţii din sine pe care-o pusese în el, ca să-l găsească sau să fie sfărâmat pe drum şi s-o ia de la capăt.

Dane şi Billy se îndreptară spre un alt adăpost itinerant. Se bucurară când începu să plouă: ploaia mai atenua mirosul de ars pe care Cole îl lipise de ei şi care nu se dădea dus. Billy îl simţea şi prin somn. Îl simţi şi prin apa în care se scufundă în vis. Caldă mai întâi, apoi răcoroasă pe măsură ce marea se întuneca, şi mai răcoroasă, şi mai întunecată, rece de-a binelea, apoi din nou caldă. Prin beznă văzu lumina de vis a unor creaturi uşoare care înotau. Cădea spre un oraş, o Londră scufundată. Străzile erau învăluite în lumină, stâlpii de electricitate încă mai funcţionau, fiecare bec fiind cercetat de un nor de peşti ca nişte umbre. Crabi mari cât maşinile pe care le împingeau din calea lor mergeau pe străzile transformate în abisuri.

Pe turnuri şi la etajele superioare fluturau steaguri din iarbă de mare. Clădirile erau acoperite de corali. Sinele lui Billy din vis plonjă. Erau, văzu el, bărbaţi şi femei, pietoni la adâncime, mergând agale ca nişte gură-cască, privind vitrinele magazinelor de mult defuncte şi scufundate. Siluete se deplasau îmbrăcate în costume de scafandru cu căşti din alamă. Ţevi pentru aer ieşeau din vârful fiecărei căşti rotunde, pierzându-se în întunericul de deasupra.

Nici urmă de cefalopode. „Asta e o apocalipsă visată de altcineva”, îşi zise Billy.

Dar iată că venea, intruziunea propriului său sens, motivul pentru care se afla aici. Din centrul Londrei scufundate se stârni un val fierbinte. Apa începu să fiarbă. Pereţii, cărămizile, ferestrele şi copacii

putreziţi şi acoperiţi de mâl începură să ardă. Peştii erau măturaţi de curent către suburbiile scufundate, maşinile ruginite şi crabii erau luaţi pe sus de forţa a ceea ce venea. Şi iată-l, năpustindu-se ca un autobuz azvârlit de-a lungul străzii, a acestui Edgware Road scufundat, plonjând pe sub pasajul rutier şi răsucindu-se. Acvariul krakenului.

Se sparse. *Architeuthisul* mort se prelinse din el alunecând pe pavaj, cu tentaculele agitându-se, cu mantia sa cauciucată groasă şi grea mişcându-se numai odată cu mareea şi curentul, zvâcnind nu ca un prădător cefalopod, ci ca zeul mort şi în derivă ce era. Krakenul şi cioburile acvariului său scrâşniră şi trosniră şi se dezintegrară când apa năvăli, încingându-se, şi un foc subacvatic arse totul.

Alt vis profetic? Pe bune? Billy se trezi auzindu-l pe Wati. Transpirase din cauza scufundării în oceanul întunecat şi fierbinte. Mirosul de ars al lui Cole încă persista. Wati se întorsese. Era în căpitanul Kirk. Billy îşi găsi ochelarii.

— Aşa, zise jucăria cu vocea ei subţire de plastic. Se petrece ceva.

— Zău? exclamă Dane. Pe bune? Ieri era cât pe ce să fim arşi de vii de singura noastră pistă, şi tot nu ştim ce se întâmplă.

— Poate asta o să vă fie de folos, spuse Wati. Poate asta e. Apocalipsa.

— Asta ştim, spuse Billy. De-aia suntem aici.

— Scuze, zise Wati. Nu asta vreau să zic. Ideea e că acum sunt două.

61.

Vrăjitorul care-i vânduse talismanul fusese, în felul lui morocănos, prea cumsecade ca să-i răspundă la întrebări şi să-i spună încotro s-o apuce, dacă o fi ştiut şi el. Dar ştiind unde să caute, acum, cu propriile ei contacte online şi linkuri de urmat, lui Marge nu-i fu greu să afle când şi chiar să aibă o vagă idee unde aveau să aibă loc aceste două apocalipse concurente, întrepătrunse şi sincronizate. Pe internet oamenii dezbăteau cum să reacţioneze.

sticla de whisky & capu sub plapumă

tre s fie klamaru

ne vdm în iad

— Isuse, pe bune? comentă Marge cu voce tare.

trebuie să mă duc nu pot s lipsesk toată lumea e acolo

Nu că i-ar fi fost indiferent dacă trăieşte sau moare: îi păsa chiar foarte tare. Dar descoperi că nu avea de gând să caute siguranţa cu orice preţ – şi cine s-ar fi aşteptat la asta? Pe telefon avea noi mesaje

de la prieteni. De data asta simţi că dacă nu le răspundea nu însemna că le întorcea spatele, ci îi proteja.

„Leon", se gândi ea. „Ne scufundăm şi mai adânc." Avea iPodul pe post de bodyguard. Trebuia să cunoască tabloul general. Dacă acolo aveau să fie prezenţi toţi cei care erau cineva în oraşul ăsta eretic, putea afla câte ceva. Şi dacă în spatele întregii chestii chiar era calamarul, dacă el era acel zeu-animal, dacă, după cum insinuau insinuările, ăsta era lucrul care se pregătea, atunci ar fi putut da de Billy.

Vrea cineva să meargă? scrisese ea. *Să avem grijă unii de alţii? Să mergem în echipă şi să vedem ce e?*

nuş

nu

nu

eşti dili???

Ei, dă-i încolo, nu conta oricum. Billy ar fi putut fi acolo. Ştia că Leon n-avea să fie.

Marge încărcă playlist-uri pe iPod. Le luă aproape la întâmplare din computerul ei, un megamix care ocupă toată memoria disponibilă. Acum, când ieşea afară, avea mai tot timpul senzaţia că lumea stă cu ochii pe ea, că e în pericol. Ieşi la plimbare şi continuă să umble până la lăsarea întunericului înainte să-şi pună căştile. Apăsă pe play la întâmplare.

Luminile stradale străluceau spre ea prin voalul ramurilor, ca nişte aureole lemnoase. Străbătu strada cea mai apropiată, o înşiruire veselă de şaormerii, mici magazine şi farmacii. O voce începu să-i cânte în ureche, un glăsicior afon, fericit, piţigăiat, fredonând *push push pushy push really really good pushy good,* acompaniat de zgomotul unui casetofon închis şi deschis şi a ceva lovit cu un băţ.

Marge se simţi simultan derutată şi ocrotită, învăluită în vocea aceea afonă. Ecranul iPodului o informă că acest cântec ar fi trebuit să fie „Push It" al celor de la Salt-n-Pepa. Sări la următorul. „Rehab", Amy Winehouse, citi ea, auzind nu familiara orchestraţie şi acel magnific mârâit răguşit care se ivea poate o dată la un secol, ci un mic sunet ca şi cum cineva şi-ar fi dres vocea, apoi aceleaşi tonuri stridente, plângăreţe şi asexuate ca mai devreme cântând cu mare aproximaţie *they try make me to go to rehab no no no no.* Auzi şi zdrăngănitul repetat al unei unice corzi de chitară.

Cântăreţul nu părea la fel de entuziasmat de data asta şi învelişul din jurul lui Marge se răci, ca şi cum ar fi pătruns un curent de aer prin el. Sări la „Gold Digger" al lui Kanye West *gimme she gimme money*

money. Micuţul cântăreţ era din nou fericit, şi Marge, mai în siguranţă.

Vocii îi plăceau cei de la Run-DMC. Marge merse răbdătoare cât timp ea interpretă cu stângăcie melodiile clasice ale hip-hopului. Îi plăcură câteva piese ale celor de la Specials – *this town town aah ah this is a inghost town,* bătând din palme în dublu tempo. Nu-i plăcea Morrissey. Spre oroarea lui Marge, îşi ridică vocea cu entuziasm pe „Building a Mystery", o piesă de Sarah MacLahlan pe care nu-şi amintea de ce o avea.

— Doamne, i se adresă ea iPod-ului. Dacă-ţi place şi Lilith Fair mai bine-mi asum riscurile cu Goss şi Subby.

Dar, deşi micul cântăreţ se bosumflă puţin când ea derulă până la piesa următoare, reuşi să-l facă din nou fericit punând pe repeat „Hippychick" a celor de la Soho, piesă al cărei solo introductiv de chitară, interpretat de Smiths, fusese înlocuit cu un *badadada* ciripit. Nu reuşise să-şi scoată cântecul din minte de când îl auzise în pubul acela secret. Existau însă şi zgomote mai rele pe lume.

Marge pătrunse în cel mai neprietenos cartier din vecinătatea ei. Rămase câteva minute în spaţiul gol înconjurat de zgârie-nori, ascultându-l pe apărătorul ei cum fredonează, aşteptând să vadă ce va face acesta când se va întâmpla ceva. Dar toată lumea o lăsă în pace. La un moment dat, doi copii trecând pe bicicletele lor îi strigară ceva, o tachinare de neînţeles, apoi se îndepărtară pedalând frenetic şi chicotind, dar altceva nu i se mai întâmplă şi ea se simţi prost, ruşinată că se oferise ca momeală.

„O să vedem când o să ajungem acolo", se gândi ea. În drum spre casă, spiritul din iPod-ul ei cântă *fighty fighty fighty powers that be,* o interpretare personală a piesei celor de la Public Enemy.

În noaptea următoare se duse singură, întrucât altă opţiune nu avea, către o periferie a oraşului, o serpentină carosabilă imperfectă despre care descoperise, fără prea mare dificultate, că urma să fie epicentrul. Ajunse devreme şi aşteptă.

— Ascultaţi, unul dintre aceşti doi zei e un soi de animal, zise Wati.

Asta le atrase atenţia.

— Ţinând cont de asta şi de toate zvonurile alea despre djini şi foc şi aşa mai departe, nu pot să nu mă întreb dacă nu despre asta-i vorba.

— O biserică animală ascunsă, zise Billy. Dane?

— Nu-s ai mei, zise Dane. Îmi ştiu scripturile.

— N-ar fi prima oară că apare o schismă, nu, Dane? spuse Wati. O interpretare nouă?

— Ar putea să mai fie încă o biserică a calamarului…? zise Billy

ezitând, dar Dane nu păru jignit. Ar putea să mai existe alta? Ar putea această apocalipsă să fie apocalipsa altui kraken?

— O celulă? Înăuntrul bisericii? zise Dane. Făcând o înţelegere cu djinii? Să fie în spatele acestora? Dar nu au krakenul. Ştim…

— Nu-l au deocamdată, spuse Wati. Nu ştim ce planuri aveau. Sau au. Doar că implică atât calamarul, cât şi focul.

— Şi dacă asta este? întrebă Dane privind în gol. Ce facem?

— Isuse, zise Billy. Mergem, aflăm, ne împotrivim. Doar n-o să stăm aici când lumea se sfârşeşte. Şi dacă nu-i nimic, ne continuăm căutările.

Dane nu se uită spre el.

— N-am nimic împotriva sfârşitului lumii, zise el încet.

— Dar nu aşa, spuse Billy, în cele din urmă. Nu aşa. Ăsta nu e sfârşitul tău.

— Le-am transmis londomanţilor mesajul tău, zise Wati. Ţin krakenul cât mai departe cu putinţă de toate astea.

Pentru că dacă acesta era, dacă acesta intenţiona, în măsura în care un eveniment putea avea intenţii, să fie sfârşitul, krakenul nu trebuia să se afle suficient de aproape încât să ardă. Asta părea să fie evoluţia care ar fi amplasat universul pe o traiectorie nedorită.

— Bine, zise Billy. Dar nu ştim de ce sunt capabili oamenii ăştia.

— E în noaptea asta? întrebă Dane. De unde naiba a mai apărut şi chestia asta? Ar fi trebuit să auzim despre ea de mult. E în mod evident autentică, iar lucrurile astea nu se ivesc din nimic. Ar fi trebuit să fie *tekel upharsin*-uri{144} şi toate rahaturile astea. Cred că toată lumea va fi prezentă să vadă despre ce e vorba. Şi biserica va fi acolo.

— Cred că toată lumea va fi acolo, zise Wati.

— O conjuncţie, zise Dane. De mult n-a mai fost una.

Era inevitabil ca din când în când, foarte rar, două apocalipse să se ciocnească, dar oamenii ar fi trebuit să fi aflat dinainte despre asta. În asemenea situaţii, apărătorii continuităţii – salvatorii declaraţi, poliţia salariată şi inamicii partizanilor acelor sfârşituri – trebuia nu numai să pună capăt ambelor finaluri, ci şi să se interpună între preoţii rivali, care se străduiau fiecare să smulgă din rădăcini vulgara concurenţă ce ar fi putut să stea în calea propriului lor sfârşit, cel nobil.

Dane şi Billy abordară gardurile ca şi cum n-ar fi fost bariere, tratară pereţii drept scări şi acoperişurile ca pe nişte podele denivelate. Billy se întrebă dacă îngerul memoriei, îngerul lui, avea să fie la locul faptei şi cum s-ar fi putut deplasa pe terenul pe care-l parcurgeau ei doi.

Ocoliră abisurile luminate ale străzilor, unde se afla poliţia. Pe

măsură ce se apropiau de locul unde, conform zvonurilor, ar fi urmat să se producă evenimentul sau evenimentele, Billy întrezări cu coada ochiului şi alţi cetăţeni oculţi ai Londrei – nelocuitorii ei? Vestea cu privire la locul respectiv se răspândise printre cunoscători prin şoapte, sms-uri şi fluturaşi, ca şi cum sfârşiturile lumii ar fi fost o orgie ilegală.

Un spaţiu între curbele de beton ale pasajelor rutiere. Locul unde lumea se putea sfârşi era un peisaj industrial poluat. Grămezi de gunoaie. Service-uri cu epitafurile maşinilor scrise cu rugină, magazii de mărfuri unde în timpul zilei lucrau adolescenţi obosiţi, depozite ale unor supermarketuri şi spaţii de depozitare personale în culori vii şi cu litere caraghioase, înconjurate de deşeuri decolorate. Londra e o nesfârşită luptă între unghiuri şi spaţiile goale. Aici, era o arenă de tufişuri dominată de şosele suspendate.

— Trebuie să stăm ascunşi, şopti Dane. Hai să aflăm ce se petrece, să vedem cine sunt ăştia.

Wati îi murmură ceva, tot venind şi plecând din buzunarele lor.

Clarvăzătorii erau pe acoperişuri. Billy îi zări, siluete cu spinările proptite de coşurile de fum. Văzu confuzia care persista în aer acolo unde unii dintre ei se făcuseră invizibili. Dane şi Billy se agăţară de scările de serviciu de dedesubtul podurilor rutiere. Rămaseră atârnaţi, în vreme ce maşini şi camioane luminau peisajul pustiit.

— Fii gata să fugim în orice clipă, zise Dane.

— Collingswood, nu te oblig să-mi spui vreo parolă gen Alfa Lima Foxtrot, dar când te întreb dacă mă recepţionezi, iar tu mă recepţionezi, mă aştept să-mi răspunzi dracului. Îţi aud respiraţia!

Collingswood făcu un gest cu sensul „nu se mai opreşte!” către tânărul ofiţer nefericit care era cu ea în maşină.

— Bine, Baron.

Pronunţase Baa-Ronei. Îşi făcu de lucru cu casca. Nu existau modele de radio cu receptorul la rever. Ea şi cei câţiva ofiţeri detaşaţi în noaptea aceea pe lângă USIIFS erau în civil. Stătea ghemuită într-o maşină veche, lângă zona unde urma să aibă loc adunarea.

— Da, te aud, respect pentru Metropolitan Massive. Preia legătura. La tine cum e?

— Vedem câţiva dintre jucătorii previzibili, zise vocea întreruptă de pârâituri a lui Baron. Nici urmă de băieţii noştri pierduţi deocamdată. De la Vardy mai ai vreun semn?

Collingswood se scutură de parcă vocea lui plângăreaţă ar fi fost un ţânţar care-i intrase în ureche.

— Noo. Zicea că se duce să vadă nuş’ce profesor. I-am spus că

deja este el profesor, dar se pare că nu-i de ajuns.

Privi în jur, la peisajul devastat, cu mintea zbârnâindu-i ca un receptor radar defect, simţind cu o certitudine aproape totală şi fără efort care dintre puţinii plimbăreţi noctambuli ce treceau pe alături erau conştienţi de ceea ce se întâmpla. Spectatori grăbindu-se spre ascunzătorile lor. Spectatori, de parcă apocalipsele ar fi fost păsări. Însoţitorul ei o privi uimit cum râde şi-l înghionteşte de parcă şi-ar fi exprimat cu voce tare ultima idee.

— Unde-i ticălosu' ăla? Cam întinde coarda, dat fiind că a fost ideea lui, îl auzi pe Baron.

Ei îi făcuse plăcere să organizeze lucrurile. Vardy fusese la butoane, sugerându-i ce şi cui să sugereze la rândul ei, când şi cum, ce zvonuri să răspândească şi pe ce căi, ce implicaţii să lase nespuse. Îi plăcuse să-i cedeze controlul în privinţa asta. Îi plăcea să-şi bage coada, dar când venea vorba de gândire strategică, el era bine-venit.

Propriile ei cercetări, în locuri mai puţin predispuse la măreţie decât cele unde-şi desfăşura Vardy cugetările, mai apropiate de graniţa cotidiană dintre religie şi crimă, decurgeau mai lent. Încerca să dea de crescătorii de arme. Nu conta cât de religioşi erau, până la urmă erau plătiţi să ucidă şi asta însemna chitanţe de un fel sau altul, fie ele chiar abstracte sau magice. Şi unde existau asemenea urme cineva trebuia să vorbească şi o fărâmiţă din asta, oricât de încet, să-şi croiască drum până la urechea ei.

Collingswood ţinea doar o vagă evidenţă a celor pe care-i manipula Vardy şi a felului cum o făcea: nu se sinchisea prea tare. Poate că o parte din ea îi şoptea că nu procedează bine, că ar fi fost cazul să înveţe jocul ăsta, dar, îşi spuse ea, putea întotdeauna şi cu mare plăcere să-i subcontracteze pentru asta pe Macchiavelii oraşului. Îi plăcea să facă lucrurile la care se pricepea. Iar indiciile pe care le semănase, referitor la îndoielnicele sfârşituri pe care ea şi Vardy le pregătiseră, erau strălucit de convingătoare. N-avea să treacă mult, poate, până să facă şi nişte arestări.

Collingswood nu-i spuse nimic lui Baron. Dar îl auzea ţinând conexiunea deschisă, ca şi cum i-ar fi vorbit.

Marge îşi făcu de lucru cu crucifixul, ignorând murmurul iPod-ului cum ignori cântecelul unui copil mic. La fiecare câteva minute, oameni treceau pe lângă ea – sau ea înainta şi îi depăşea – vorbind la telefon şi păşind repede, fără să acorde atenţie maidanului plin de tufişuri unde urma să se petreacă orice va fi urmat să se petreacă. Marge ar fi putut crede că era singura care supraveghea spaţiul acela, când, de după un

felinar stradal prea subţire ca să o fi putut ascunde, apăru o femeie.

„Bună”, ziseră buzele femeii, dar Marge n-o auzi. Femeia era de vârstă mijlocie şi purta o haină elegantă, de culoare închisă. Avea chipul ascuţit, părul lung, coafat şi înconjurată de lucruri stranii.

„Ai venit pentru asta”, făcu ea din buze şi deodată fu mai aproape decât ar fi trebuit judecând după numărul de paşi făcuţi.

Panicată, Marge dădu iPodul mai tare. Melodia discordantă o învălui.

„Stai”, zise femeia, dar vocea din iPod îşi croi drum prin „Eye of The Tiger”, ducând-o pe Marge departe, cu Londra deplasându-se în jurul ei în chip straniu, accelerat. Peisajul deveni neclar, dar în câteva clipe ea se afla altundeva, iar femeia dispăruse. Marge rămase cu gura căscată. Mângâie iPod-ul drept mulţumire. Privi în jur şi se aşeză din nou de pază.

Era şocant ca două religii nu doar să aibă finalul în aceeaşi noapte, dar şi deznodămintele să înceapă din acelaşi loc? Fuseseră indicaţii repetate asupra locului unde ar fi putut avea loc sfârşiturile, declaraţii concurente, profeţii „examinate cu mai mare atenţie” şi astfel locurile se apropiaseră treptat până când ajunseseră să coincidă.

Prin preajmă zăboveau reprezentanţii mai multor facţiuni. Colecţionarii de culte făceau pariuri cu privire la câştigător; magicienii itineranţi ai Londrei, mulţi alături de familiarii reveniţi la ei târâş şi înfrânţi pe măsură ce greva se apropia de final, erau pregătiţi să înhaţe orice urme de putere şi energie disponibile.

— Of, nu, zise Wati din buzunarul lui Billy, văzând chipurile ruşinate ale membrilor săi de sindicat. Trebuie… trebuie să dau o tură-două.

Era un spectacol deprimant, Wati ţâşnind dintr-o figurină de cărămidă într-alta, şoptind, argumentând, implorând şi şantajând, rugându-se de membrii săi să nu se implice. Sinele său acorporal era luat pe sus în noaptea aceea agitată. Rafale de eter îl expediau în trupul nepotrivit. Dădu ocol arenei foarte iute. Din ochii unui capac pierdut de pix, în formă de robot, Wati văzu o femeie fugind, cu ajutorul escapologiei magice, de un colecţionar. Avea ceva ce-l atrăgea şi s-ar fi apropiat, intrând poate în figurina pe care femeia o purta la gât, dar chiar atunci începu să se întâmple ceva.

— Căcat, exclamă Collingswood.

Se aplecă înainte. O femeie continua să dea lent ocol zonei. Collingswood făcu o mişcare uşoară, ca şi cum ar fi îndepărtat puţin marginile unei draperii. Felia de noapte dintre ea şi femeia care se apropia deveni pentru o clipă mai luminoasă, oferindu-i o vedere mai

clară. Collingswood se uită şi suspină, apoi îşi relaxă degetele şi întunericul reveni.

Bărbatul de lângă Collingswood căscă gura. Ea nu-i dădu nicio atenţie.

— Şefu', zise ea, de parcă vorbea cu aerul… Nu, şefu', nici urmă de ei, dar sunt sigură c-am văzut pe cineva. Ţi-aduci aminte de iubita lui Leon? Tocmai a apărut… De unde mă-sa să ştiu?… Ei, e greşeala ei, nu?

Dar spunând asta îşi aranja deja jacheta ei civilă şi deschidea portiera suspinând.

Îl ţintui cu arătătorul pe partenerul ei de ocazie.

— Stai, zise ea. Băiat cuminte.

Dispăru ridicându-şi gulerul şi el o auzi bombănind în timp ce se apropia de femeia care părea cam agitată.

Wati s-ar fi apropiat şi el mai mult, dar tocmai atunci cineva îşi făcu apariţia. În cele din urmă, cu întârziere, traversând maidanul, se ivi un grup de bărbaţi cu creştetele rase, în salopete galbene, îmbrăcaţi în echipament militar, aruncând priviri războinice în toate părţile.

62.

Din cauza lălăielii vesele şi prietenoase care-i răsuna în urechi, Marge nu auzi ce spunea silueta nou ivită. Văzu buzele tinerei femei mişcându-se, în timp ce aceasta se apropia cu un aer atât de autoritar şi de arogant încât Marge simţi că-i sare inima din piept şi, panicată, dădu iPod-ul mai tare. Spaţiul alunecă. Hurducăi. Mica voce din urechea ei urlă entuziastă refrenul unei piese de Belinda Carlisle, în timp ce în jurul lui Marge cărămizile se scurgeau zorite ca mareea. Continuă să înainteze, ca o plută dusă de curenţi rapizi, râzând deja de propria ei reacţie violentă, dar fără să se oprească. „Ce aveai de gând să faci când s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău?" Nu realizase cât de încordată şi de anxioasă o făcuse perspectiva sfârşitului promis.

Abia când se oprea, deşi formularea i se părea cam ciudată, dat fiind că ea una nici nu se mişcase – ci numai pavajul de sub ea, zidurile dimprejur şi acoperişurile de deasupra – când piciorul ei ce-şi începuse coborârea în alt loc nici nu atinsese pământul, realiză cine era femeia pe care o văzuse. Poliţista aia tânără şi nepoliticoasă.

Care ţipă de frustrare când ultima rămăşiţă a prezenţei lui Marge se dizolvă în faţa ochilor ei sfârâind ca untul topit. Ţipătul i se întrerupse când se întoarse să privească falsul eveniment la producerea căruia contribuise şi ea.

— Ce-i asta? întrebă Billy.

Nou-veniţii purtau bocanci milităreşti şi se mişcau ca nişte soldaţi. Drumurile din preajma maidanului erau pe jumătate blocate de panouri de afişaj, iar dacă şoferii de deasupra priveau cumva în jos, puteau să ia ceea ce vedeau drept un grup de muncitori municipali aflaţi la o intervenţie urgentă apărută în toiul nopţii.

— Budiştii lui Iisus, zise Dane. Brutali.

Credeau în supremaţia dharmei, îl idolatrizau pe Cristos Siddharta, contopeau anumite aspecte ale lui Iisus şi Buda într-un singur mântuitor, puneau accentul pe un identitarianism brutal, pe un sincretism marţial. Billy auzi un cântec, un imn discret, pe măsură ce figurile se apropiau.

— Ce spun? îl întrebă el pe Dane.

— „Numai unul şi jumătate", răspunse Dane. *Numai unul şi jumătate! Numai unul şi jumătate!* Atâţia o să ucidă. Indiferent câţi ucid de fapt.

— Ce?!

Citau din Mahavamsa, reasigurarea oferită Regelui Dutthagamani după ce măcelărise mii de non-budişti. „Numai unul şi jumătate au fost ucişi aici de către tine. Restul erau necredincioşi şi oameni dedaţi răului, nu mai demni de stimă decât animalele sălbatice." Unul şi jumătate era numărul celor pe care Budiştii lui Iisus îi numărau în muntele de cadavre de după fiecare devastare la care se dedau, conform unei contabilităţi religioase ţinute cu grijă.

— Fii pregătit, spuse Dane şi îşi scoase pistolul. Nu ştim ce urmează.

Avea să li se opună rezistenţă Siddhartanilor? Apocalipsa lor putea să câştige prin neprezentare, dar apoi? Spectatorii ascunşi veniseră să asiste la un război al zeilor. Lucruri prea mari ca să fie păsări şi prea animalice ca să fie fâşii de plastic aduse de vânt dădeau ocol prin văzduh. Întotdeauna sfârşiturile lumii aduc cu ele vestitori, generându-i aşa cum apar viermii în carnea moartă.

— O, şopti Dane. Ia uite!

La adăpostul unui zid masiv, fără ferestre, se afla un grup de bărbaţi cu căşti. Stătea în jurul unui alt bărbat. Billy se simţi potopit de un val de adrenalină. Tatuajul.

— A venit aici, ca şi noi, zise Dane. Ca să vadă despre ce e vorba.

Era bărbatul cu tunsoare de punkist şi găuri pentru ochi pe spatele jachetei. Doi bărbaţi cu căşti de motociclist îl imobilizau într-o alee cu vedere la câmpul de luptă. Privea în direcţia opusă, spre nimic, spre străzile întunecate, în timp ce Tatuajul supraveghea scena.

— Isuse, spuse Billy. Unde-s Goss şi Subby?

— Dacă-s aici… zise Dane.

Sidhartiştii asamblau un altar rudimentar, îndeplinind o ceremonie secretă.

— Wati?

Dar Wati dădea din nou ture.

— Dacă nu apare „biserica asta animală”, oricare o fi ea, plecăm.

Pe cerul nocturn, înnorat, apăru un fulger tăcut. Sublinie contururile norilor. Aerul părea greu şi alarmele maşinilor nu se mai opreau. Dinspre altar venea o strălucire neplăcută.

— Ţin-te bine, zise Dane.

Pretutindeni deasupra lor, norii se mişcau rapid. Prindeau formă. Bucăţi de mărimea unei biserici se destrămară, lăsând în urmă, în materia nopţii – fără îndoială – o siluetă noduroasă, antropoidă, o formă umană rudimentară ca o rădăcină de mătrăgună, o imensă siluetă crucificată deasupra oraşului.

Lui Billy i se tăie răsuflarea.

— Dacă ăsta-i sfârşitul, spuse el după un timp, n-are de-a face cu focul… Ce facem?

— Nu-i treaba noastră, zise Dane calm. Sunt suficienţi oameni care să pună capăt chestiei ăsteia. Dacă-i doar o apocalipsă de-asta de doi bani, n-avem de ce ne face griji.

Apoi pământul din spaţiul gol, tufişurile pline de praf, hidoase şi grămezile de deşeuri se ridicară. Bărbaţi şi femei îşi lepădară camuflajul şi înaintară zoriţi.

— Au fost aici de la început, zise Dane. Bine jucat. Dar cine-or fi?

Cei proaspăt ieşiţi din ascunzişuri erau îmbrăcaţi în piele şi aveau curele încrucişate pe piept ca nişte banduliere. Îi înconjurară pe Budiştii lui Iisus. Omul-nor plutea deasupra.

— Căcat! zise Dane, şi se întoarse către Billy. Pierdere de timp, zise el cu o voce plată. Ăştia sunt Puietul. N-au legătură cu krakenul. E alt animal.

— Ce? Serios?

— N-avem ce vedea aici.

— Ştiam că-i un pariu riscant… zise Billy.

Având baza în Neasden, Puietul lui SV adora o divinitate războinică în formă de dihor{145}. Filosofia sa neînduplecată îi împiedicase în cele din urmă înregimentarea între variatele deve hinduiste din care se autocrease cu încăpăţânare şi membrii Puietului deveniseră nişte monoteişti dintre cei mai radicali. Inspiraţia pe care o găsiseră în sudul Indiei, predilecţia lor pentru schemele de luptă din Kerala le ofereau Siddhartanilor eristici un suport pentru prejudecăţile lor: „Tamili!” ţipară

ei când membrii Puietului se apropiară, de parcă asta ar fi fost o insultă. Îşi scoaseră pistoalele.

— Ce căcat, şopti Dane. Dihorişti versus rasişti. Ăsta nu-i sfârşitul lumii!

Oare puteai simţi mâna destinului când ocheai cu un Glock? Siddhartiştii nu aveau de gând să lase cavalerismul să stea în calea furiei lor budiste. Traseră. Câţiva membri ai Puietului se prăbuşiră, în timp ce alţii se lansară în aer, desfăcându-şi curelele metalice. Erau urumis, săbii-bice, lame de câţiva metri lungime, subţiri ca nişte panglici şi cu margini ascuţite, pe care aceştia le lansară din posturile contorsionate şi agile ale kalaripayatului{146}, deschizând găuri zdrenţuite în hainele de culoarea şofranului ale adversarilor lor, trasând dâre roşiatice atât de iute că treceau câteva secunde înainte ca victimele să înceapă să ţipe.

O prezenţă mustelidă sinuoasă se încolăcea şi se descolăcea, născându-se din praf şi din nimic în spaţiul viran. „Gânduri roşii dinţi albi!" cânta Puietul. „Gânduri roşii dinţi albi!"{147}. (Escatologia dihorească îndelung aşteptată fusese multă vreme ceva distant, până când ghionturile şi impulsurile magice ale USIIFS ajutaseră la moşirea micului Ragnarok al acestui cult. Totul ca să scoată afară pe oricine de pe oriunde era.)

— Isuse, exclamă Billy.

Treceau maşini. Ce vedeau oare? O luptă între găşti? Adolescenţi? Nimic? Poliţiştii erau în mod sigur pe drum.

— Hai s-o ştergem, spuse Dane.

Două siluete apocaliptice se ciocniră deasupra terenului viran unde discipolii lor se încăierau cu intenţii ucigaşe. Funcţiile-zei se luptau, provocând o furtună neobişnuită.

— Au întârziat, zise Dane, regăsindu-şi drumul înapoi pe sub un pod.

— Cine?

— Oricine trebuie să oprească asta, ţâţâi Dane.

— Stai, mârâi Billy. Vreau să văd bătălia apocalipselor.

Dar Dane se răsti la el să se mişte, aşa că Billy întoarse bosumflat spatele bătăliei celeste şi continuă să meargă prin spaţiul acela îngust. La marginile luminişului apăruseră alte siluete.

— Ăştia care sunt? zise el.

— Echipa vreunuia dintre salvatori, zise Dane fără să se uite. Era şi timpul.

Undeva prin apropiere, presupunea Billy, Baron, Collingswood şi ceilalţi foşti posibili colegi ai săi transportau răniţii şi morţii la spitale secrete. Oricine avea să salveze oraşul avea să extermine aceste

personaje din Amurgul zeilor.

— Ai auzit ceva? zise Billy.

Mai multe dintre învolburările acelea, dintre creaturile care se mişcau ca nişte fâşii de plastic? Dar, dar mai era ceva. Dedesubt se auzeau chemări animale, scâncete, tusea vulpilor.

— Ne-au mirosit, zise Dane grăbit.

Deasupra aleii se înălţa ceva. O fiinţă compusă, apropiindu-se. Porumbeii, stângacele păsări cenuşii londoneze, traversând într-un stol cuprins de panică ceaţa de camuflaj creată de harul lui Dane, uguind cu o agresiune născută din frică. Porumbeii îi bombardară cu explozii de praf adus în gheare şi de pene smulse.

— Acolo, auzi Billy.

— Căcat! E arsura lui Cole, ne-a marcat, zise Dane. Vino odată!

Ceva se ridică de dedesubt. O zgâlţâitură fisură betonul. Niturile care ţineau laolaltă pasarela începură să se desfacă.

— Isuse, ţipă Billy. O să ne facă să cădem!

Coborâră pe prima scară, în căderi succesive, abia controlate. Se apropiau nişte trupe de ei. Billy şi Dane ocoliră câmpul de luptă, trecând pe lângă vrăjitori rătăcitori şi profeţi începători şocaţi. Păsările continuau să-i hărţuiască, adoptând o formă de saurian.

Era al naibii de clar că lucrurile nu urmau cursul dorit. Întotdeauna ştiuse că planul ăsta era cam riscant, dar îl urmase cu bună-credinţă. Nu i se păruse stupid, meritase încercarea. Collingswood, care încă mai fierbea după evadarea ridicol de expertă a lui Marge – „de harul cui beneficiezi tu, draga mea?" – nu se aşteptase ca sfârşiturile ei şi ale lui Vardy să le scape din mână.

Ţipă la ofiţerul care-i fusese dat ca partener spunându-i să vină, ţipă în microfonul ascuns cerând sugestii şi ordine de la Baron, dar fie că erau de vină paraziţii, magia sau propria lui groază, nu primi decât tăcere. Dacă dădea ordine, ea una habar n-avea care erau acelea. Nu ştia unde să-l găsească. Faptul că şi celelalte câteva celule poliţiste împrăştiate prin mulţime asistau la desfăşurarea evenimentelor nu o făcea să se simtă mai bine. Dacă ei îi era greu, atunci…

— Mişcă-ţi fundu' ăla-ncoace!

Tânărul încercă să-i dea ascultare. Nu era SO19{148}. Nu avea arme de foc. Ea se plânsese de la început de chestia asta. Ce putea el să facă, să-i ţină geanta? Nu putea decât să se uite la cerul aflat în război.

— Tatu… incon… nu pot să-mi dau seama… mă-sa… zise Baron sau vreo creatură eterică ce-l imita pe Baron.

Mai avusese ea de-a face cu de-astea.

— Şefu', unde eşti?!

N-ar fi recunoscut faţă de Baron că-i dădea dreptate, dar şi-ar fi dorit ca Vardy să nu fi dispărut, în mă-sa, tocmai în noaptea asta dintre toate nopţile.

— … uajul a venit, zise el. Tatuajul a venit.

Dane se îndrepta spre labirintul Londrei. El şi Billy erau mânaţi din urmă cu pricepere de porumbeii de care credeau că scapă. Într-un mic scuar deasupra căruia se înălţau case neluminate, păzite de copaci fără frunze, bărbaţi şi femei în uniformele municipalităţii ieşiră din umbre. Purtau aspiratoare de frunze: motoare în spinare şi furtunuri care să mături frunzele uscate de pe trotuar. Îşi aţintiră dispozitivele asupra lor ca pe nişte arme absurde. Trimiseră curenţi de frunze învârtejite înspre Dane şi Billy.

— Ce dracu' mai e şi asta? zise Billy.

Frunzele îl şfichiuiră. Purtătorii de aspiratoare se mişcau în rânduri grijulii, masa de frunze luând forma unui vârtej, ca un banc de peştişori înconjurat de rechini. Bărbaţii şi femeile îşi coordonau mişcările ca un colectiv de păpuşari. Frunzele pe care le modelau cu maşinăriile lor luară forma rudimentară a unui bărbat înalt de trei metri, compus din vârtejuri de materie vegetală.

— Păstorii de monştri, zise Dane.

O uşoară manevră a maşinăriilor, şi bărbatul căpătă un cap de taur. Coarnele erau tuburi făcute din frunze.

— Pleacă de-aici, acum!

Bărbaţii şi femeile făcură silueta să apuce. Aproape că-şi închise pumnul imens făcut din curenţi de frunze în jurul lui Dane, dar acesta se feri. Minotaurul făcut din aer şi frunze lovi cu pumnul său ca o vijelie, crăpând pietrele pavajului. De data asta nu se ivi niciun mnemofilax. Billy trase, dar singurul efect al razei fazerului fu acela că împrăştie câteva frunze.

— Byrne, zise Dane.

Secunda lui Grisamentum era suspendată de un zid ca un păianjen. Avea o expresie extrem de scandalizată. Sări jos şi se îndreptă către ei, trecând direct prin minotaur, care repară imediat gaura în formă de femeie.

Dane o luă înapoi către podurile suspendate, unde spectatorii se împrăştiară când silueta din frunze apăru tropăind.

— Stai, ţipă Billy dintr-odată.

Dură o clipă până se orientă, apoi coti de câteva ori.

— Ce faci? ţipă Dane, dar îl urmă, cu fiara din frunze, Byrne şi turmele de monştri după el.

Ajuns în capătul unei alei de cărămidă, Billy găsi ce căuta. Întors cu faţa spre ei, acolo unde strada se termina în gunoaie, uitându-se la Dane şi Billy cu o expresie de nedescifrat, se afla punkistul.

Tatuajul însuşi, anturajul său şi paznicii care-l ţineau imobil pe purtătorul Tatuajului se uitau în direcţia opusă, urmărind evoluţia masacrului din arenă. Bărbatul deschise gura şi-i fixă cu privirea pe Billy şi Dane.

Apoi se iviră învârtejirea de frunze şi strigătele lui Byrne şi urmă un moment de tăcere, iar Billy şi Dane se pomeniră stând între Tatuaj şi Byrne, reprezentanta lui Grisamentum, cel mai vechi şi mai mare duşman al Tatuajului.

Tatuajul auzi exclamaţiile şocate ale omului care-l purta şi ţipă la anturajul său să se întoarcă şi să-l întoarcă şi pe el. Cele două forţe îi priviră pe Billy şi Dane, apoi se contemplară reciproc. Se auzeau cumva sirenele poliţiei, pe o stradă din păcate nu destul de apropiată? se întrebă Billy. Erau oare strigătele funcţionarilor statului ce se apropiau? Nu conta. Păstorii făcură minotaurul de frunze să se oprească şi să scurme pământul. Billy simţea o întrebare, alergând ca un animal între Byrne şi Tatuaj – *poate ar trebui să ne concentrăm pe ăştia doi?* – dar Londra însăşi fusese modelată timp de ani de zile de adversitatea lor. Era o logică prea puternică s-o poţi lăsa deoparte, aşa cum Billy şi sperase. Aşa că, războinicii Tatuajului şi turmele de monştri ale lui Byrne se repeziră unii asupra altora.

Figura din frunze de culoarea toamnei se desfăcu, manevrată expert de păstorii săi, în câteva versiuni mai mici ale aceluiaşi bărbat cu cap de taur, năpustindu-se în luptă cu graţie, ca dus de vânt. Descreieraţii aveau cuţite şi înjunghiau fără efect frunzele care-i înhăţau cu gheare frunzoase devenite pe moment solide. Dane sfărâmă o cască dintr-un foc de pistol. Silueta se prăbuşi. Mâna uriaşă, încleştată, ce-i ţinea loc de cap deveni vizibilă dincolo de sticla fumurie, spartă. Dane evită o lovitură din partea unui braţ-frunză şi-l trase pe Billy din calea acestuia. Arma sa scoase un clic. Se ghemuiră în gunoi, la marginea câmpului de luptă.

— Uite, zise Billy.

Bărbatul tatuat tremura în jacheta lui prea largă, în timp ce paznicii săi stăteau cu ochii pe frunze, cu atenţia monopolizată de bătălia celor două găşti. Billy şi Dane schimbară o privire.

Billy se decise. Fugi încordându-se, iar timpul se poticni şi sticla se sparse. Fazerul îl proiectă prin aer pe unul dintre paznici. Dane veni pe urmele lui şi-l înhăţă pe bărbatul tatuat, care se uita la ei cu o

asemenea groază că era copleşitor s-o priveşti.

— Haide!

Dane şi Billy îi traseră după ei – jumătate ostatic, jumătate salvat – de-a lungul maidanului prăfuit unde ultimele cadavre zăceau aşteptând să fie adunate. Apăruse şi poliţia acum, siluete ameninţând absurd cu arestarea din şi înspre întuneric, lansând poate chiar anumite vrăji, care, în noaptea aceea, nu puteau decât să se fâsâie ca nişte artificii ude. Omul în haină de piele se clătina aproape ca un copil în strânsoarea lui Dane şi a lui Billy. Şoptea. Dincolo de toate zgomotele se auzea un alt sunet, mârâitul, furia şi ameninţările Tatuajului de sub geaca lui.

Partea a şasea
Intuiţii în cerneală

63.

Asta era? Sau poate Marge ar fi trebuit să-ntrebe: astea erau? Că doar erau două, până la urmă, nu?

Nu că Marge n-ar fi văzut lucruri impresionante şi stranii, care ar fi lăsat-o paf cu câteva săptămâni mai înainte. Numai că sperase într-o revelaţie şi nu avusese parte de niciuna.

Deci ce văzuse de fapt? Nu era sigură. Scăpase de Collingswood şi se pomenise cam departe de epicentru atunci când se petrecuse orice se va fi petrecut. O parte din cele văzute fuseseră – oricum ar fi vrut să le spună în loc de magice: felul în care se mişcau unii dintre oamenii pe care-i observase, acele vagi siluete umane prăfuite de pe terenul viran; lucrurile pe care nu reuşise să le zărească bine, deasupra şi în jurul panglicilor de beton ale şoselei; chiar şi mişcarea alunecoasă de dansator de *moonwalk* cu care ea se sustrăsese, în mod repetat, atenţiei altor turişti ai sfârşitului lumii. Şi învârtejirea aceea de culori tomnatice pe cer care ar fi putut fi, care trebuie să fi fost mici furtuni dramatice.

Nimic n-avea însă de-a face cu calamarul, din câte vedea ea, şi oricare vor fi fost micropoliticile implicate, ei îi rămăseseră neclare. Nu ştia nimic în plus şi era, de-acum, destul de imună la uimire.

Deci ce să facă mai departe?

— Cum te cheamă?

În cele din urmă, bărbatul vorbi:

— Paul.

Curăţat de petele de noroi şi sânge, Paul era un bărbat slab de vreo patruzeci-cincizeci de ani. Când era lucid, era îngrozit.

— Şşş, şşş, aşteaptă, îi ziseseră Dane şi Billy în timp ce el tremura în strânsoarea lor, în ascunzătoarea unde se ghemuiseră.

— O să vină după mine, repeta el.

Şi în tot acest timp Tatuajul intervenea peste încercările lor de a-l calma. Vocea sa se auzea continuu. Ameninţări, insulte, ordine, toate ieşite din gura tatuajului desenat pe pielea lui Paul.

— Ce credeţi c-o să se întâmple? urla Tatuajul. Daţi-mi drumul rahaţilor, sau vă omor pe loc!

Nu puteau să gândească din cauza pălăvrăgelii lui furibunde. Dane îl ţinu pe Paul şi îi scoaseră geaca. De pe spinarea sa, Tatuajul se încrunta la ei, cu expresiile succedându-i-se pe chip ca nişte maree de cerneală, ca o animaţie realizată prin magie neagră. Rânjea. Se uita când la Billy, când la Dane.

— Clovni nenorociţi, zise el.

Îşi ţuguie buzele şi scoase sunete ca şi cum ar fi scuipat. Din falsa gaură de cerneală neagră ce trecea drept gură nu ieşi scuipat, ci numai sunete de dezgust.

— Credeţi că s-a terminat? Credeţi că Goss nu poate să guste pe unde-am fost? Uită-te la picioarele labagiului ăstuia.

Picioarele bărbatului sângerau uşor. Tatuajul începu să râdă.

— Goss nu-i aici, zise Billy.

— A, nu-ţi face griji, Goss şi Subby o să se întoarcă. Unde e amicu' ăla al tău comunist?

Nu-i răspunseră.

— Planurile lui au ajuns la căcăstoare şi asta o să păţiţi şi voi imediat ce se-ntorc ăştia doi. O să muriţi cu toţii.

— Taci, îi zise Dane şi se lăsă în genunchi în faţa trăsăturilor negre, expresive. De ce vrei krakenul? Ce plan ai?

— Parnell, eşti un rahat idolatru al unui melc. Eşti atât de prost că ai fost dat afară din biserică.

— Ce ştii de Cole?

— N-o să-ţi insult inteligenţa zicându-ţi „dacă-mi dai drumul, o să te las în viaţă", pentru că n-o să fac una ca asta.

— Pot să-ţi fac rău, zise Dane.

— Ba nu, poţi să-i faci rău lui Paul.

Asta le închise gura. Billy şi Dane se priviră. Se uitară la pielea lui Paul.

— Căcat, zise Billy.

— Hei, Paul! ţipă Tatuajul. Când o să scăpăm de-aici o să-i pun pe băieţii mei să-ţi şmirgheluiască fututele-alea de picioare. M-auzi, băiete?! Ţine-ţi gura dacă vrei să mai ai dinţi, limbă, buze sau falcă.

Înfăşurară mijlocul lui Paul cu bandă adezivă. El stătu nemişcat, lăsându-i s-o facă. Tatuajul scuipă fără scuipat şi-i blestemă. Încercă să-l muşte pe Paul, dar era doar o mişcare de cerneală pe piele. Paul stătu nemişcat, răbdător ca un rege căruia i se aranjează ţinuta. Billy îl reduse pe Tatuaj la tăcere, apoi îi puse bandă adezivă pe ochi, care-l priviră cu furie până când îi acoperi complet. Paul mai avea şi alte tatuaje. Nume de trupe, simboluri. Toate se purtau însă frumos – mişcându-se numai odată cu muşchii de dedesubt.

— Îmi pare rău, îi zise Billy lui Paul. Ai ceva păr pe piept. Ar fi trebuit să te radem mai întâi. O să te doară când o s-o scoţi.

În tot acest timp, de sub banda adezivă mormăielile continuau.

Aşa era când îl aduseră cu ei în faţa zeului.

— De ce l-aţi adus tocmai aici?! întrebă Saira.

Din acvariul lui din camion, krakenul le arunca o privire moartă. Londomanţii îi înconjurară. Erau mai mulţi decât înainte – cabala internă se extinsese, secrete ca astea nu pot fi păstrate. Îi lăsaseră în urmă „să apere cetatea" pe membrii presupusului curent majoritar al tribului lor demodat, reduşi acum la un grupuscul confuz. Londomanţii aflaţi în camion se uitau toţi cu gurile căscate la prizonierul lor nedorit. Billy şi Dane le luaseră urma, ghicindu-le ruta cu ajutorul micului GPS, şi le ieşiseră înainte. Fusese o călătorie dificilă, din cauza temerii că erau vânaţi la orice pas de una sau alta dintre puterile implicate în războiul urban.

Londomanţii nu renunţaseră la farmecele folosite ca să-l împiedice pe Wati să pătrundă în camion. Billy era furios în numele lui, dar spiritul grevist era agitat şi oricum trebuia să circule, să lupte împotriva unei noi crize de ultimă oră ivite în mişcarea grevistă.

— Pune-mi o păpuşă sau ceva pe acoperiş, zisese el. Orice.

— Trebuie să dăm de Grisamentum, spusese Billy. El trebuie să…

Şi Wati zisese:

— O să fac tot posibilul, Billy. Tot posibilul. Sunt chestii pe care trebuie…

Dar unde putea fi Grisamentum? Mare parte din oraş încă nu admitea că acesta s-ar fi putut afla altundeva decât în rai sau în iad, dar nu era posibil ca păstorii de monştri şi straniul amestec al lui Byrne, acea teribilă bătălie magică între găşti, să se fi produs din întâmplare. Londra ştia cine s-a întors. Nu ştia însă unde, de ce sau cum, şi nicio linguşeală, fie şi pe lângă cei mai lacomi trădători din sânul găştilor, dintre vagabonzi sau dintre pariorii apocalipsei nu scosese nimic la iveală.

— Ce era să facem? îi zise Dane Sairei.

— N-avem timp, zise Billy.

— Vine, spuse Fitch. Dintr-odată, e şi mai aproape. Mai sigură. S-a întâmplat ceva care-a făcut-o… mult mai iminentă.

— L-am prins pe *Tatuaj,* zise Billy. Nu pricepi?

— Trebuia să-l ascundem cât mai iute pe bietu' fraier, spuse Dane.

Paul stătea nemişcat, privindu-i pe toţi. Se uită la kraken, în lichidul lui împuţit de dincolo de sticlă.

— Să nu i-l arătaţi, şopti Paul.

Toată lumea întoarse privirile spre el. Paul îşi mişcă umerii ca să dea de înţeles la cine se referea.

— Nimeni n-o să-i arate nimic, zise Billy grijuliu. Promit.

— L-am întrerupt, le şopti Dane lui Saira şi Fitch. Putem afla ce planuri are.

— Planuri? întrebă Saira.

— A tot încercat să capete krakenul, zise Billy şi-l bătu cu blândeţe pe Paul pe spate.

— Da, dar… uite ce-i, zise Saira. Orice-o fi… deja se-ntâmplă.

Îşi şterse fruntea cu eşarfa probabil foarte scumpă pe care o purta.

— Focul a început deja, zise ea.

În ultimele două zile, două mici magazine dispăruseră. Fuseseră arse, operă a unui incendiator ciudat. Se autoanihilaseră. Amintirile clădirilor distruse dispăruseră, nu chiar în întregime, dar aproape la fel de eficient precum imobilele însele.

Una dintre acestea făcuse parte din imperiul Tatuajului, o şaormerie din Balham care mai funcţiona şi ca o sursă profitabilă de bani proveniţi din droguri obţinute prin distilarea celui de-al treilea ochi, extras de la sau vândut de oameni disperaţi. Celălalt, un modest magazin de bijuterii din Bloomsbury, avea o asociere tradiţională cu Grisamentum. Ambele dispăruseră şi, conform amintirilor, zise Saira, aceste locuri nici nu existaseră vreodată.

— Ţi-aduci aminte de ele, Dane? întrebă Saira.

— Nu.

— Exact, îşi încrucişă ea braţele. Nu-ţi aduci aminte.

Camionul se zdruncină şi ea îşi păstră echilibrul, în timp ce Fitch se poticni, cu barba şi părul fluturându-i.

— Tu şi toţi ceilalţi.

— Atunci *tu* cum de ştii c-au fost acolo vreodată? zise Billy.

Ea îl privi.

— Bună ziua, zise ea. Poate nu ne-am mai întâlnit. Salut! Mă cheamă Saira Mukhopadhyay şi sunt londomant. Londra e meseria mea.

— Tu ţi le aminteşti? o întrebă Billy.

— Eu nu, dar oraşul, da. Puţin. Ştie că se petrece ceva. Arderea nu-i perfectă. Pielea… s-a cicatrizat, cum ar veni. Mi-amintesc că mi-aminteam unul dintre magazine. Dar n-au fost niciodată acolo. Am verificat în actele oficiale. N-au existat niciodată. În ziua în care a fost incinerat Grisamentum, în împrejurimi s-a înregistrat o falsă alarmă de incendiu. Pompierii conduceau de colo-colo, neştiind de ce trebuia să fie la faţa locului.

— E opera lui Cole, trebuie să fie mâna lui, zise Dane lent. Cine-l

sileşte să… Unde-i hârtia aia? Aia care era în carte. Billy i-o dădu. Uite-aici. „Katacronophlogiston”. Uite.

— Să arzi lucrurile nu doar în spaţiu, ci şi în timp, spuse Billy. Da. Deci cine şi de ce?

— Poate ştie el, zise Saira. Ştie mai multe decât noi.

Se uita la Paul. Făcu un semn către spatele acestuia. Urmă o tăcere îndelungată, nefericită.

— Poate să ştie şi despre Cole.

— Poate nici nu ştie ce ştie.

Aşteptară, ezitând. Se gândiră la trucuri de interogare. Paul vorbi:

— Nu faceţi asta, zise el. N-o să… Pot să vă spun eu. Vorbise aşa de încet, încât crezură că n-au auzit bine, până când el repetă.

— Pot să vă spun eu. De ce îl vrea. Pentru ce îl vrea. Pot să vă spun tot.

— S-a întâmplat la un salon de tatuaje din Brixton, spuse el. Mă dusesem să-mi fac o cruce celtică din aia mare pe spate, dar nu numai în alb şi negru – voiam şi verde şi alte chestii, ştiţi, şi avea să dureze câteva ore. Prefer să fac chestiile-astea deodată – nu pot să vin la mai multe şedinţe, pentru mine e totul sau nimic, aşa a fost întotdeauna.

Nimeni nu-l întrerupse. Cineva îi aduse o băutură şi el o sorbi fără să se uite altundeva decât în nimicul la care se holba.

— Ştiam că avea să fie dureros, dar m-am îmbătat, deşi n-ai voie. Mai fusesem la tipul ăla mai înainte. Stătusem chiar de vorbă cu el, aşa că ştia câte ceva despre mine. Pe cine cunoşteam, ce făceam, chestii de-astea, ştiţi? Cred că el spunea mai departe ce-i povesteau oamenii, pentru că probabil căuta candidaţi. M-a întrebat dacă e în regulă să mai fie de faţă un ins care, zicea el, se ocupa tot de tatuaje, pentru că voiau să-şi compare desenele, şi eu am spus da, nici că-mi pasă. M-am gândit că nu prea arăta a ins care se ocupă cu tatuajele. Nu ştiu de ce-am gândit asta. Eram, totuşi, prea beat ca să mă sinchisesc. S-a uitat un pic cum lucra tipul ăla la mine şi îi dădea sfaturi cumva. Se tot ducea într-o cameră din spate. Cred că ştim ce era acolo? Sau ar trebui să zic *cine* era.

Scoase un mic râs fals, oribil. Nu era povestea pe care o aşteptaseră ei, dar cine să-l întrerupă?

— Îmi tot arătau spatele în oglindă. Tipul care mă tatua chicotea de fiecare dată când făcea asta, dar celălalt tip, nu – el era chiar foarte tăcut. Probabil îi făcuseră ceva oglinzii. Pentru că atunci când mă uitam în ea se vedea o cruce. Arăta bine. Nu ştiu cum au făcut asta. A doua zi, îmi dau jos bandajele s-o arăt unui prietene şi ea zice: „Credeam că

voiai să-ţi faci o cruce.” Am crezut că vrea să spună că-i prea dichisită. Nici măcar nu m-am uitat. La puţin timp după asta, când au căzut cojile, atunci s-a trezit la viaţă.

Grisamentum fusese cel care supervizase desenul. Şi acolo, în camera din spate, prizonier şi diminuându-se pe oră ce trecea, bărbatul care devenise Tatuajul. Ce reglare ezoterică de conturi! Nu o crimă – oamenii ăştia aveau o cruzime prea barocă pentru a se mulţumi doar cu atât –, ci o mazilire, o închisoare. Poate că în cerneală fusese amestecat şi sânge. În mod cert o esenţă anume, să-i spunem suflet, fusese extrasă, lăsând în urmă o carcasă de carne în formă de om.

Paul fusese trezit de nişte mormăieli care-i ieşeau din piele. Nu mai era nimeni cu el în pat. Vocea era înăbuşită.

— Ce-au făcut?! Ce-au făcut?! Fuseseră primele cuvinte pe care le auzise Paul. Ce mi-au făcut labagiii ăia?!

Când în cele din urmă a desfăcut bandajele, vraja dispăruse şi Paul a văzut cum arăta cu adevărat tatuajul. Două şocuri, unul după altul: că avea pe el o faţă şi, mai rău – mult, mult mai rău, mai grav, năucitor – că aceasta se mişca.

Faţa era la rândul ei şocată. A avut nevoie de câteva minute ca să înţeleagă ce i se întâmplase. Îl teroriza pe Paul. Începuse să-i spună ce să facă.

Paul nu mâncase.

— Trebuie să fii sănătos, îi zisese tatuajul de pe spinarea lui. Mănâncă, mănâncă, mănâncă, până când Paul mânca.

Îl puse să-şi demonstreze forţa. Îl examina ca un antrenor. Paul îi ceru să-l lase în pace, îi spuse că nu exista cu adevărat. Fireşte, se dusese la un medic şi întrebase cum şi-l poate şterge. Tatuajul nu se mişcase, aşa că doctoriţa presupusese că Paul era un beţiv agitat căruia i se pusese pata pe desenul hidos de pe spate. Era o listă lungă de aşteptare, îi zisese ea. Pentru operaţii estetice.

Paul încercă să-l îndepărteze pe cont propriu, cu glaspapir, dar de fiecare dată renunţase urlând de durere, iar Tatuajul urla şi el. Îl sili să revină la salonul de tatuaj, dar proprietarul acestuia dispăruse.

Îl acoperi, dar căluşurile acelea nu rezistau prea mult. Când cădeau, Tatuajul începea să urle când era pe stradă, să-l blesteme şi să-l ia în râs. Striga înjurături murdare, cuvinte obscene şi epitete rasiste, încercând, uneori cu succes, să-l facă pe Paul să ia bătaie. „Şşş”, îi şoptea după aceea. „Şşş. Fă ce spun eu şi n-o să mai păţeşti asta niciodată.”

Îl trimise în speluncile magilor. Îl sili să-şi facă legături, şoptindu-i

parolele necesare ca să intre înăuntru, punându-l să-i descrie cu voce joasă clientela sau să se întoarcă şi să-l lase pe Tatuaj să privească prin cămaşa lui subţire, ca să ştie cine, unde era şi să-l îndrepte pe Paul către cei pe care-i cunoştea.

— Borch, zicea el, când Paul se aşeza de-a-ndăratelea la masă, sub privirile surprinse ale agenţilor. Ken. Daria. Goss. Eu sunt. Uite, sunt chiar *eu.*

Probabil Grisamentum intenţionase să-l exileze în acea închisoare mobilă de piele, în care ar fi urmat să fie lipsit de puteri, transportat de o gazdă care-l ura, chinuit de acorporalitate până când purtătorul lui cel slab ar fi murit. Dar Tatuajul îl trimise pe Paul să-i găsească asociaţii. Îi atrase înapoi pe orbita sa. Îl trimise pe Paul la depozite secrete de bani şi-i folosi ca să cumpere serviciile magicienilor şi ale experţilor lumii interlope. Tatuajul nu avea decât vocea şi mintea sa, dar îi fuseseră de ajuns ca să-şi reconstruiască imperiul.

Una dintre primele treburi de care se ocupase în trupul lui Paul fusese găsirea şi executarea celui care-l făcuse captiv în interiorul tatuajului. Paul nu văzuse nimic – stând, fireşte, cu spatele la măcel –, dar auzise tot. Nu decursese nici iute, nici în linişte. Tremurase simţind cum sângele îi împroaşcă gambele, ţinut locului de cei dintâi dintre supuşii pe care Tatuajul îi transformase în oameni-pumni.

Tatuajul voia să-l ignore pe Paul. Îl lăsa să mănânce ce voia, să citească, să se uite la dvd-uri folosind căşti în timp ce Tatuajul se ocupa de afacerile lui. Paul ar fi putut să capete şi dreptul la seri în oraş, mers la cinema, sex. Dar, după prima tentativă de evadare, relaţia se răcise. După cea de-a doua, Tatuajul îl avertizase că data următoare avea să-i amputeze picioarele, anestezia fiind opţională.

Tatuajul îşi pregătea răzbunarea. Dar în timp ce alegea asasini, se auziră veştile: Grisamentum era oricum pe moarte.

— De ce vrea Tatuajul krakenul? întrebă Fitch.

Paul se uită la zeul din sticlă.

— Nu ştie, zise el. S-a prins că-l vrea altcineva. Aşa că vrea să-l capete el mai înainte.

Paul ridică din umeri.

— Asta-i tot. Ăsta-i planul. Să nu lase pe altcineva să pună mâna pe el. Mai degrabă i-ar da foc…

Paul nu păru conştient de privirile pe care le provocă afirmaţia sa.

— Ştiu cine sunteţi, le zise el lui Billy şi Dane. Am auzit tot ce spunea el.

— Uite, îi zise Billy lui Fitch. Suntem aici. Îl avem. Îl protejăm. N-o să-l lăsăm să ardă, or asta e chestia care declanşează totul. Acuma am

pus mâna şi pe unul dintre marii jucători. Tot… incendiul ăsta ar trebui să devină mai puţin probabil, nu?

Londomanţii citiseră frenetic viitorul. Fitch, zgâriind pavajul la fiecare oprire furişă; plimbări zorite pe baza ambulomanţiei, pentru a vedea ce dădeau de înţeles întorsăturile oraşului; ailuromanţie pe seama pisicilor cu paşii lor uşori; citirea în praf şi în obiecte londoneze la întâmplare.

— Toate astea trebuie să fi ajutat, nu?

— Nu, zise Fitch care-şi deschise şi-şi închise gura, apoi încercă din nou. Se apropie mai iute ca niciodată. În curând. Nu ştiu cum se face, dar n-am realizat nimic.

Nicio salvare, nicio remisie, niciun revers. Evoluţiile erau, în continuare, aceleaşi.

64.

Cole lucrase până târziu. Urmele luptei din ajun fuseseră îndepărtate. Clătinând din cap, răsfoia documentele care-i mai rămăseseră pe birou, făcând o listă cu ceea ce era acolo şi deducând astfel ce fusese luat. Ignoră ciocănitul, dar uşa se deschise. Un bărbat îşi vârî capul înăuntru.

— Cioc, cioc, zise el. Profesorul Cole?

— Cine sunteţi?

Bărbatul intră şi închise uşa.

— Mă numesc Vardy, profesore. De fapt, profesorul Vardy, spuse bărbatul şi zâmbi, un zâmbet nu prea reuşit. Colaborez cu poliţia.

Cole se frecă la ochi.

— Uite ce e domnule, profesore, doctore sau ce-oţi fi Vardy, deja am…

Privi printre degete şi se opri.

— Poliţia? Am primit deja două vizite din partea poliţiei şi le-am povestit tot. A fost o glumă proastă şi s-a terminat. Cu ce departament de poliţie lucraţi?

— Vă întrebaţi dacă sunt parte a unei echipe obişnuite de combatere a infracţiunilor, venită să mai caute nişte amprente, sau dacă sunt din – cum ne zic colegii mei? – unitatea specială? – şi dacă ştiu sau nu despre preocupările dumneavoastră mai puţin convenţionale. V-au crezut? Poliţiştii din secţiile obişnuite? Că n-a fost decât „o glumă”? Doi bărbaţi prea vârstnici ca să fie studenţi care au dat buzna aici şi v-au luat la bătaie?

— Au crezut ce le-am zis, spuse Cole.

— Sunt convins. Au motive să nu vrea să se implice prea tare. Mai ales ţinând cont de tot ce se petrece. Cerul, oraşul… Ei, le simţiţi şi dumneavoastră.

Cole dădu din umeri.

— Nu-i foarte important.

— Ciudată afirmaţie.

— Uitaţi ce… zise Cole.

— Profesore Cole, ascultaţi-mă! Ştiu că aţi făcut parte din echipa lui Grisamentum.

— Numai pentru c-am lucrat o dată pentru el…

— Vă rog frumos! Orice individ înzestrat cu har din Londra a lucrat pentru el la un moment sau altul. Şi dumneavoastră v-aţi aflat în spatele acelor funeralii spectaculoase. Înmormântarea. Reuşit rug. *Incinerarea.*

Cole se uita la el.

— Să ştiţi că nu staţi de vorbă c-un idiot. Totul se află până la urmă. Aţi auzit despre încăierarea de noaptea trecută? Toată lumea spune că Grisamentum a fost acolo. Nu-s singurul care ştie că n-a murit.

— Vă jur, zise Cole, că nu am luat legătura cu el. Nu ştiu ce face şi, orice planuri o fi având, n-am nimic de-a face cu ele.

— Profesore Cole, sunteţi probabil unul dintre puţinii care ştiu că lucrurile au început să ardă şi să dispară şi poate chiar să-şi explice cum s-a întâmplat asta.

— Ce se-ntâmplă îmi depăşeşte posibilităţile! Principiul e acelaşi pe care se bazează nişte chestii pe care le-am făcut, dar îmi depăşeşte posibilităţile…

— O, ştiu asta.

— Ştiţi?

— E parte din munca mea să am o imagine foarte clară a ceea ce puteţi şi a ceea ce nu puteţi face. Aşadar, ştiu că n-aţi fi putut arde acele lucruri până şi din memoria timpului. Dar mai ştiu şi că totuşi aţi avut oarecum legătură cu asta. Aţi oferit informaţii şi aţi trimis pachete, nu? În conformitate cu anumite cereri?

— Eu…

— Şi nu, nu cred că aţi complotat cu Grisamentum. Şi ştiu de ce faceţi asta. E o chestiune de familie. Profesore, ştiu că v-a dispărut fiica.

Faţa lui Cole se prăbuşi. Agonie, uşurare, agonie.

— Dumnezeule…

— Ştiu că soţia dumneavoastră nu mai este printre noi, zise Vardy. Din câte am înţeles, fiica dumneavoastră – e la o şcoală parohială, nu? – probabil că vă moşteneşte mai degrabă pe dumneavoastră decât pe mama ei. Dar e rezultatul unui amestec de rase şi trebuie să aibă anumite haruri. Combinate cu ceea ce aţi trimis dumneavoastră, în mâinile potrivite…

— Credeţi că se folosesc de ea? Credeţi că o forţează să facă chestiile-astea?

— S-ar putea. Dar dacă-i aşa, ei bine… Putem să ne folosim şi noi de asta. Vă putem folosi ca să dăm de urma celui care face asta. Vă cer să lucraţi cu mine. Să aveţi încredere în mine.

Grisamentum e probabil fericit ca un porc în noroi, îşi zise Billy. Cel mai mare duşman al lui, doborât şi prizonier. Fără Svengali{149} al lor, executanţi ca descreieraţii Tatuajului aveau să se retragă la reţeaua lor slabă de contacte şi la locotenenţii lor doar pe jumătate de încredere, încercând să decidă ce să facă. Goss şi Subby erau cei mai importanţi dintre ei şi poate că erau ăştia doi multe lucruri – inclusiv reîntorşi de pe unde se vor fi dus, pare-se –, dar nu erau lideri.

— Goss şi Subby au fost să aducă ceva, le zise Paul lui Dane, lui Billy şi londomanţilor apropiaţi. S-au dus să caute ceva. Nu ştiu mai mult de-atât.

Baron şi ai lui erau probabil foarte solicitaţi, se gândi Billy, acum când poliţia locală se lupta cu explozia de violenţă ce-i transforma rutina profesională în coşmar. În aceste ultime zile, cazurile n-aveau să mai conste în dealeri de droguri înjunghiaţi şi magazine cu vitrinele sparte, ci în creaturi ucise în moduri stranii, al căror sânge nu curgea cum ar fi trebuit. În traficanţi de praf de ruină cuprinşi de teroare. Tatuajul dispăruse, Grisamentum se întorsese din morţi, balanţa puterii se dusese dracului şi districtele Londrei se transformau în Peloponez – în timp ce lumea se pregătea să se sfârşească, ăsta era marele lor război multivalent.

— Trebuie să… zise Billy.

Dar să ce? Trebuia să ce? El şi Dane se priviră.

Freelancerii o luaseră razna. Hoţi plini de sine, cu haruri imperfect însuşite; conştiinţe născute în containere, evadaţi ai experimentelor; locotenenţi din tot soiul de găşti minore deciseseră că asta era şansa lor. Oraşul era plin de mercenari angajaţi în vendete îndelung amânate, după ce greva se spărsese şi familiarii reveniseră la lucru, învinşi, unul câte unul, acceptând condiţii teribile, represive.

„Nu-i nimic”, îşi spuneau unii dintre cei aflaţi în asemenea circumstanţe nefavorabile. „Încă vreo câteva zile şi totul se va termina pentru totdeauna.”

65.

Nu obţinuseră niciun rahat, după toată osteneala, îşi zise Collingswood. O ratare totală. Era evident că se întâmplase ceva

important. Nu că ar fi avut idee ce anume, deocamdată: ea se înfiinţase la locul unde se desfăşura o furtună de căcat, adulmecase în aer urma unor persoane cunoscute, îi simţise chiar şi pe Billy şi Dane, pe care voiau să-i înhaţe, iar vrăjile pe care le aruncase se degradaseră dezgustător în atmosfera aceea, ca nişte melci în sare. Da, avusese loc o schimbare. O balanţă îşi modificase echilibrul şi încercarea de a pricepe cum era ridicol de dificilă, de-a dreptul înnebunitoare. Iar Baron şi Vardy nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Asta e futu-i! Collingswood puse la bătaie tot ce avea. Sună şi ceru favoruri, îl trimise pe nerăbdătorul Perky să adulmece ici şi colo, stresată la culme de precipitarea lucrului care stătea să se producă. Preluă, deşi evită cu încăpăţânare gândul la asta, controlul investigaţiei. Se părea că personaje de care nu se aşteptase să mai audă vreodată, cu care nu se confruntase personal, dar care erau faimoase în rândul forţelor speciale de poliţie, se întorseseră sau se reîntorseseră sau nu muriseră sau doreau să aducă sfârşitul lumii sau erau pe urmele tale.

De data asta era rândul ei să ignore pentru un timp telefoanele lui Baron. Lucrând pe laptop de acasă sau din cafenele amplasate în locuri cu încărcătură mistică. Scurte opriri pe la contactele ei. „Ce ai auzit? Nu-mi servi vrăjeala asta, că nimeni nu ştie nimic, nu există lucru despre care cineva să nu ştie ceva."

Pentru că unicul fir care încă-i mai aducea informaţii, singura conexiune care-o făcea să creadă că încă mai e bună de ceva în aceste timpuri în care totul se prăbuşea îi viza pe crescătorii de arme. Pe care în mintea ei îi promovase deasupra statutului de simplu zvon. Şi făcuse asta – îşi aminti mai târziu, încercând să-şi adune un pic de mândrie în aceste vremuri decăzute – înainte ca toate indiciile acelea adunate să-i parvină şi să atingă masa critică a unei intuiţii, făcând-o dintr-odată să ştie nu numai că crescătorii de arme erau gata de atac, ci şi unde anume.

„Sfinte! Ce? De ce?" Astea trebuiau să mai aştepte. Şi totuşi, Collingswood nu putea să nu gândească „Dacă ei sunt ţinta, înseamnă că ei l-au luat". Ceea ce însemna că USIIFS avea şi mai puţin habar despre ce se întâmpla decât crezuseră ei.

— Şefu'. Şefu'! Taci şi ascultă-mă!

— Unde eşti, Collingswood? Unde-ai fost? Trebuie să discutăm…

— Şefu', taci din gură! Trebuie să ne întâlnim!

Clătină din cap. Claritatea subită cu care percepuse această intenţie o uluia. Ştia că era bună, dar să afle genul ăsta de lucruri? „Au renunţat la camuflaj, nu le mai pasă."

— Să ne întâlnim unde? De ce?

— Pentru că urmează să aibă loc un atac în stil mare. Aşa că adu ajutoare. Adu arme.

Putea Londra ocultă să nu observe că în noaptea aceea, când o competiţie între apocalipse de buzunar fusese cât pe ce să sfâşie oraşul, Fitch şi efectivul său de londomanţi lipsiseră din preajma Pietrei Londrei? Putea chestia asta să fie ignorată?

— Suntem pe timp de împrumut, zise Saira.

Situaţia nu putea să dureze. Aceia dintre londomanţi care puteau, sondau obsesiv viitorul – sau, îşi reaminteau ei să spună, posibilele viitoruri – din siguranţa trailerului. Treaba lor devenise una simplă, minimală: să ţină krakenul departe de orice problemă până la, în timpul şi după această zi a sfârşitului. Să o împiedice să fie acea zi. Asta era tot ce puteau să facă. O nouă îndatorire sacră.

„A mai fost încă una." „Încă două." Londomanţii, prin vise agonizante şi interpretând amintiri, citeau istoria oraşului şi băşicile de arsură din cronologia sa, colectând aceşti stranii cercetaşi, aceste victime ale incendiilor arhitecturale şi temporare. „Ţi-aduci aminte de atelierul de lângă uzina de gaz? Ăla cool în stil Art Deco?" „Nu." „Ei, tocmai asta este, că de-acum n-a mai fost acolo niciodată. Dar uite." O carte poştală uitată cu imaginea clădirii, pătată de funingine şi cu un aspect instabil, ca şi cum s-ar fi luptat vitejeşte să existe, să nu fie absorbită de cronologia alterată de arsuri.

Wati lipsi ore în şir, apoi o zi întreagă. Nu răspundea la niciun fel de şoapte adresate figurinelor ţinute în afara vehiculului. Negocia oare o retragere, o predare?

Aveau grijă ca Paul să se bucure de confort. Cu mâncarea nu erau probleme. Se opreau un moment şi Saira îşi afunda mâinile în cărămidăria din colţul unei alei, o modela ca pe lut şi cărămizile se transformau dintr-un cot de schelărie într-un set de chei şi, în cele din urmă, într-o pungă cu gustări.

De două ori îndepărtară banda de la gura Tatuajului, în speranţa iraţională că va spune ceva incriminator sau edificator. Totul ar fi trebuit să se rezolve odată cu prezenţa acestui jucător malefic, dar asta nu se petrecea. Tatuajul tăcu mâlc. Asta nu-i stătea deloc în fire. Dacă trăsăturile din cerneală nu ar fi păstrat un aer cam bosumflat, nici nu ai fi crezut că-i magic.

— Tot mai are oameni afară, zise Paul.

Mici lupte disperate în ariergardă. Descreieraţi lansând atacuri pe jumătate ofensive, pe jumătate defensive împotriva adversarilor tradiţionali, obligaţi să ia iniţiativă, chiar lucrul pe care se străduiseră

atâta să-l evite. Oameni lăudându-se imprudent cu secrete, descreieraţi luptându-se pentru ele, câştigând uneori şi murind, prăbuşindu-se, cu armurile lor de piele sfâşiate, cu căştile sparte, cu mâinile minuscule ce le înlocuiau sexul şi testiculele deodată vizibile, ecouri în carne ale acelor capete-mâini.

— Şi poate Goss şi Subby s-au întors.

Fitch ţipă. Camionul se zgâlţâi. Nu ca reacţie la ţipătul lui – londomantul care conducea nu l-ar fi putut auzi –, ci din cauza faptului că aceeaşi revelaţie îl lovise pe şofer concomitent cu Fitch. Fitch ţipă.

— Trebuie să ne întoarcem, tot repeta el.

Toată lumea se ridicase. Până şi Paul sărise în picioare, gata de orice va fi fost să se întâmple.

— Înapoi, înapoi, înapoi la inimă, zise Fitch. Am auzit o…

În bâzâitul antenelor, în strigătul ridicat dinspre oraş.

— Cineva i-a atacat!

Fură nevoiţi să scoată camionul de pe ruta sa ocolitoare, luând-o pe străzi pe care vehiculul abia încăpea, atât de strâmte încât Billy îşi dădu seama că şoferul recurgea la har ca să evite un accident. Pretutindeni pe unde treceau se desfăşurau scene de violenţă, ocultă sau banală. Poliţie şi ambulanţe, şi maşini ale pompierilor rătăcind fără ţintă, întrucât clădirile care luaseră foc şi apelurile în sine arseseră scrum, dispărând din memorie, aşa încât pe la jumătatea traseului niciun pompier nu-şi mai putea aminti de ce ieşiseră din garaj. Camionul se apropie cât putu de magazinul dărăpănat de articole sportive unde era adăpostită Piatra Londrei. Auziră şi mai multe sirene şi zgomot de împuşcături.

Pe stradă erau câţiva trecători, prea puţini însă, dat fiind că încă nu se întunecase. Cei de afară se deplasau ca nişte oameni aflaţi în condiţii de război, ceea ce şi erau. În jurul clădirii era întinsă o bandă a poliţiei. Poliţişti înarmaţi le făcură semn să întoarcă, sigilând perimetrul.

— Nu putem să trecem, zise Billy.

Dar era cu londomanţii. Cum ar fi putut aleile pe care se furişau să-i renege, cum să nu se răsucească îndatoritoare şi să nu facă meandre pentru Fitch şi Saira şi pentru tovarăşii lor, acum că aceştia nu se mai ascundeau şi nu le mai păsa dacă oraşul observa sau nu. Aşa că îi conduseră pe Dane şi pe Billy alergând ca nişte copii scăpaţi de la şcoală de-a lungul unei fundături din cărămidă care-i vărsă cu bruscheţe arhitecturală într-un coridor al acelui adăpost hidos de lângă inima Londrei unde bătălia încă se mai desfăşura.

Poliţia nu avea să intre într-o zonă în care se trăgea cu foc de voie.

Două siluete în haine întunecate ieşiră din vizuina londomanţilor în coridorul cu faţade de magazine. Aveau pistoale şi, în timp ce ieşeau, trăgeau în urma lor. Dane lovi cu piciorul uşa unui magazin abandonat şi Billy îi trase înăuntru pe Saira şi pe ceilalţi, scoţându-i din bătaia puştii. Fitch se aşeză greoi, gâfâind.

— Dă-te jos de pe mine, zise Saira.

Se chinuia să transforme materia plastică a Londrei în ceva ucigaş, apăsându-şi degetele pe ceea ce fusese o bucată de zid şi acum devenea o altă parte a Londrei, un pistol. Tremura, curajoasă, dar îngrozită. Bărbaţii traseră din nou şi doi londomanţi aflaţi încă pe hol fură proiectaţi în spate.

Bărbaţii purtau costume închise la culoare, pălării, haine lungi – vestimentaţie de asasini. Billy trase şi rată, iar explozia fazerului sfârâi neconvingător. Se descărca. Un foc tras de pistolul lui Dane nimeri un bărbat, dar nu-l ucise, şi acesta rânji.

Siluete ieşiră zăngănind pe uşa magazinului din spatele lor. Erau lucruri amalgamate, făcute din materia oraşului. Hârtie, cărămidă, ciment, smoală, indicatoare rutiere şi duhoare. Unul se mişca aproape ca un păianjen, altul mai degrabă ca o pasăre, dar niciunul nu semăna de fapt cu nimic. Picioare din schelărie sau armătură, braţe din scânduri de lemn; unul avea o aripioară dorsală din sticlă spartă înfiptă în ciment, *cheval de frise*{150}. La vederea acestor corcituri urbane, Billy ţipă. Una dintre ele îl înhăţă pe cel mai apropiat atacator cu degete ca rigolele toamna şi-l muşcă exact cum muşcă un acoperiş. Omul urlă, dar lucrul îl supse şi el nu putu decât să dea din picioare în timp ce era golit. Colegul său o rupse la fugă. Încotro vedea cu ochii.

Cei doi londomanţi împuşcaţi muriseră. Saira scrâşni din dinţi. Bucăţile prădătoare de oraş se apropiară de ea.

— Repede! ţipă Billy, dar ea pocni din degete către ele de parcă ar fi fost câini.

— E-n regulă, zise ea. Sunt anticorpii Londrei. Mă cunosc.

Sistemul imunitar scoase triluri şi clănţănituri. Un londomant tânăr i se alătură Sairei, care nu-şi ridică privirea. Când Dane şi Billy se apropiară, apărătorii se aliniară într-o schemă complexă, dând la iveală arme făcute din materie urbană. Saira plescăi din limbă şi ele se liniştiră.

Înăuntrul magazinului cu articole sportive zăceau, grămadă, mobile sfărâmate şi cadavre. Nu toţi londomanţii rămaşi erau morţi. Dar cei mai mulţi aveau răni de gloanţe în cap şi în piept. Saira trecu de la un supravieţuitor la altul.

— Ben, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Nişte bărbaţi, zise el.

Clănţănea din dinţi, privindu-şi coapsa îmbibată de sânge.

Bărbaţii în costume întunecate intraseră peste ei. Îi împuşcaseră pe toţi cei care li se împotriviseră, cu nişte arme uimitoare şi feroce. Pe cei rămaşi în viaţă îi întrebaseră, în mod repetat: „Unde e krakenul?" Auziseră poliţia venind, dar poliţiştii, respectând protocolul de a nu intra, îi izolaseră pe atacaţi şi atacatori laolaltă.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse Billy lui Dane.

Aşteptă, cât de răbdător putu, dar fu nevoit să-i spună şi Sairei că trebuia să se grăbească. Ea îl privi cu faţa lipsită de orice expresie.

Atacatorii ştiau secretul pe care îl păstraseră Fitch, Saira şi camarazii lor trădători. Dar ceilalţi londomanţi, cei pe care crescătorii veniseră să-i măcelărească, nu-l ştiuseră, fuseseră neiniţiaţii, excluşii, un camuflaj inocent menit să dea impresia că totul era aşa cum trebuia să fie. Unii ştiau că erau ţinuţi în ceaţa necunoaşterii, dar habar n-aveau care era secretul. Nu înţeleseseră întrebările crescătorilor de arme. Lucru în mod cert provocator pentru un asasin. Câţiva clarvăzători disperaţi reuşiseră să provoace apariţia anticorpilor, cu întârziere însă.

— Am încercat să-i ţinem în afara pericolului, zise Saira. De aia nu le-am spus nimic.

Cu un zgomot de bucăţi de lemn şi ghips lovit cu piciorul, Fitch apăru în prag. Privi în interior şi pur şi simplu urlă. Îşi încleştă degetele de cadrul uşii.

— Trebuie să plecăm, zise Billy. Saira, îmi pare rău. Poliţia o să intre de-acum în orice clipă. Şi ticăloşii care-au făcut asta ştiu că noi avem krakenul.

Dane duse mâna lui Billy către rana unei femei moarte. În carnea lonodomantei, care se răcea, se simţea un loc mai cald.

— Incubaţie, spuse Dane. Crescătorii de arme.

În carnea moartă, gloanţele deveneau ouă. Arme aveau să crească şi să se clocească şi poate unul sau două pistoale aveau să-şi găsească puterea de a ieşi din găoace şi de a-şi chema părinţii.

— Nu putem să-i învingem, zise Billy în şoaptă.

— Nu putem să-i învingem, spuse cu o voce plată Saira, care văzuse gestul lui Dane.

Cei din urmă londomanţi şi anticorpii Londrei plecară împreună cu liderul lor, dacă Fitch mai era aşa ceva, pe scurtăturile acelea urbane bătătoare la ochi, înapoi către camion.

— Suntem londomanţii, tot repeta Fitch, gemând. Cine să facă una ca asta?

„Voi aţi încălcat primii neutralitatea", gândi Billy, dar fără s-o spună.

— Sunt noi reguli, zise Dane. Fiecare ce apucă. E o nebunie. Nu le pasă c-au fost văzuţi.

De parcă asta şi voiau. Aşa se împrăştie teroarea. Se uitară la Paul.

— Nu ăştia, spuse el smucindu-şi capul spre spate. Nazişti şi descreieraţi şi Boba Fett, dar nu crescători de arme.

Sângele se aduna în băltoace. Londomanţii care supravieţuiseră atacului se uitau la krakenul care plutea în acvariul lui.

— Dar ce-i asta…? spuseră ei. Ce caută aici? Ce se întâmplă?

Fitch nu le răspunse. Saira se uită în altă parte. Paul îi privi pe toţi. Billy avu impresia că krakenul se uita la el cu ochii săi dispăruţi.

66.

— Marge nu-i acasă şi nu-şi verifică mesajele. Şi nu ştiu ce căuta acolo, la dubla apocalipsă. Deci ce vrei să facem?

Collingswood se clătină sub asaltul unui val răuvoitor a ceea ce odinioară poreclise Panda. În aceste zile mult mai rele, porecla nu se mai potrivea.

— Lucrurile-au mers cam pe dos, nu, şefu'? Şi-acum ce facem?

Tot ce mai puteau spera într-o noapte ca asta, cu atâtea mici războaie în desfăşurare, era să ţină situaţia sub control. Nu puteau decât să intervină acolo unde era posibil, să stea în calea unora dintre carnagii şi să cârpească ce mai rămânea de cârpit. Nebunia acestei – ce era, vreo suferinţă de-a krakenului poate? – părea să fi infectat totul. Oraşul se sfâşia singur în bucăţi.

Aşadar, Collingswood pusese întrebarea nu atât ca să capete lămuriri – pătrunzând în ruinele adăpostului din London Square, printre dovezile clare că acolo avuseseră loc omoruri, deşi tot ce puteau face ei era să le înregistreze şi să meargă înainte –, ci ca să fie clar că Baron nu avea vreun răspuns. El stătea în prag, uitându-se înăuntru şi scuturând din cap cu nonşalanţa studiată pe care Collingswood o văzuse de-atâtea ori pe parcursul maturizării ei profesionale. În încăpere, poliţiştii periau mobilierul pretinzând că sunt în căutare de amprente – protocoalele convenţionale deveneau din ce în ce mai ridicole. Se uitară şi ei la Baron, aşteptând să vadă dacă le va spune ce să facă.

— La dracu', zise el ridicând din sprâncene către ea. Asta-i puţin cam prea de tot.

„Nici vorbă", se gândi ea. Îşi încrucişă braţele şi-l aşteptă să mai adauge ceva. „Nu de data asta." Era atât de obişnuită să-i interpreteze nonşalanţa, digresiunile şi aerul pedagogic, răbdător cu care aştepta sugestiile ei drept semne că nimic nu-l putea dezorienta, drept

simptome ale controlului şi autorităţii poliţieneşti, încât nu numai cu surprindere, ci şi cu furie realiză că el nu avea idee ce să facă.

„Când a fost ultima oară când ai venit cu vreun căcat de idee?" gândi ea. „Când ne-ai spus ce să facem?" Îl sili să-i întâlnească privirea şi ceea ce văzu în adâncul ochilor lui, ca lumina unui far aflat la foarte mare depărtare, era frică.

kollywood? Alungă mica prezenţă din preajma ei, făcând un gest de parcă ar fi deranjat-o o şuviţă de păr. Nu voia ca Baron să ştie că Perky, micul ei spirit-prieten porcin, era acolo.

— Deci, zise el în cele din urmă. Dacă nu l-ai fi cunoscut de mult timp ai fi înghiţit-o. Ai fi putut crede că era calm.

— Tot nicio veste de la Vardy?

— M-ai mai întrebat asta. Ţi-am zis. Nu.

Vardy se dusese să discute cu Cole ca să-l tatoneze, aşa spusese. Asta fusese ultima dată când îl văzuseră. Nu-i puteau da de urmă, şi nici lui Cole. Baron clătină din cap. Privi în gol şi apoi din nou la ea.

— A fost nenorocita lui de idee să falsificăm sfârşitul lumii; el a pus la cale ce-o fi pus şi a distorsionat datele, zise Baron.

— Scuză-mă-n pula mea, dar crezi că el a fost ăla care şi-a petrecut o zi cu capul în astral ca să convingă constelaţiile să se băşească ceva mai devreme? zise ea. Pe dracu' a fost el, pe mine m-a pus să fac chestia asta!

— Da, bine. Am crezut că toată ideea era să-i scoţi pe toţi din ascunzătoare şi asta clar s-a întâmplat.

— Niciodată n-am fost sută la sută sigură care mă-sa era ideea, şefu'.

— Poate-o să binevoiască să ni se alăture, zise Baron.

— Plec, spuse Collingswood.

— Unde?

— Nu pot să-i ajut pe londolabagiii ăştia acum. Plec. Ies pe teren.

Indică o direcţie la întâmplare. Zgomotele nopţii se auzeau până la ei.

— M-am gândit. Ştiu la ce-s bună şi ştiu ce pot să obţin. Informaţiile despre chestia asta de aici? Nu asta-i şmecheria. M-au adus aici prea devreme. Chestia asta a fost special ca s-o simt eu. A fost un fals măcăit.

Scoase un sunet dispreţuitor.

— Sunt poliţist, zise ea. Mă duc să fac nişte muncă de poliţie. Tu de colo!

Arătă de trei ori cu degetul, rechiziţionând astfel trei poliţişti. Toţi se supuseră imediat ordinului ei. Baron deschise gura de parcă ar fi vrut s-

o oprească, apoi ezită.

— Cred c-o să vin şi eu, zise el.

— Nu, spuse ea.

Plecă, urmată de mica ei echipă.

Păşi peste intrarea în ruine, ieşind afară, în strada întunecată.

— Încotro, şefa? o întrebă unul dintre ofiţeri.

unde mergem kollywood? zise Perky.

Încercase să-şi adune nişte prieteni; dacă ar fi fost după ea, Collingswood s-ar fi înconjurat complet de prezenţe binevoitoare. Dar în acest moment era greu să le atragi atenţia. Pe măsură ce timpul se îndrepta către orice se va fi aflat la sfârşitul său, minţile, voinţele, spiritele, semifantomele şi intenţiile animale care, în alte vremuri mai bune, ar fi plutit în jurul ei, erau sperioase şi prea nervoase ca să-i fie de ajutor. Îl avea pe Perky, cu nefireasca lui afecţiune porcină, şi câteva funcţii poliţiste difuze, prea vagi ca să fie capabile de altceva decât să emită în auzul ei ascuns nişte sunete atât de dezlânate că nici nu-şi dădea seama dacă erau cuvinte sau imitaţii de sirene, şoptind la nesfârşit *acum-acum-acum* sau *nananana.* Erau doar ea, trei oameni, un porc agitat şi nişte intenţii legale.

— Perky, zise ea.

Ofiţerii se uitară la ea, dar învăţaseră, asistând recent brigada USIIFC în acţiunile sale, să nu întrebe chestii de gen „Cu cine vorbeşti?" sau „Ce dracu' e asta?"

— Perky, fă un pic de cercetare şi spune-mi unde sunt lupte. Haideţi să vedem ce putem face.

okydoky kollywood 'cuşica

Collingswood se gândi la Vardy cu o tresărire de furie amestecată cu îngrijorare. „Să faci bine să fii teafăr", se gândi ea. „Şi dacă eşti, să ştii că te urăsc, în pula mea. Pe unde mă-ta umbli? Vreau să ştiu ce-i asta!"

Deşi… chiar voia? Nu tocmai. N-ar fi schimbat cu mult situaţia.

Îşi petrecuse câteva ore urmărind filmări ale camerelor video. La fel ca radiologii, cei de la USIIFS ştiau la ce să se uite, ce să deducă şi din ce umbre, ce filtre să activeze şi ce anume să evidenţieze cu ajutorul lor. Ce anume în imaginea aceea electronică era obiect făcut de mâna omului şi ce era un mag care dezmembra lumea.

Zvonuri şi filmări neclare sosiră, înfăţişând două siluete care nu încercau să se ascundă. Goss şi Subby. Goss, complet nestingherit de toate salvele trase asupra lui, nederanjat de răni, ucigând în doi timpi şi trei mişcări. „Unde-i şeful meu?" îi întreba pe oameni în timp ce-i mutila, după cum aveau să povestească puţinii lăsaţi în viaţă. „Am numărat până la o sută cu faţa la zid şi e timpul să mergem la ceai, dar

el e încă pe undeva prin grădină şi mătuşica e cam nervoasă" şi tot aşa. După o stranie şi binecuvântată absenţă, el şi băiatul lui mut se manifestau pretutindeni.

Oare colegii mai puţini specializaţi ai lui Collingswood credeau că se confruntă cu o zi şi o noapte de nesfârşite spargeri fără motiv, jafuri brutale şi condus iresponsabil? Poate din când în când îşi permiteau să gândească în termeni gen „răfuieli între găşti", mormăind despre yardie{151} sau kosovari sau alţii ca ei, în ciuda rapoartelor despre ceea ce ea ştia că trebuie să fie evadaţi din atelierul Tatuajului – femei şi bărbaţi poticnindu-se, goi şi modificaţi, cu becuri, diode, microfoane şi ecrane de osciloscop încastrate în trupuri – îngrozindu-i pe cetăţenii obişnuiţi, care nu se puteau păcăli la nesfârşit că au asistat la o manifestare artistică.

Collingswood se rezemă de zid fumând, în timp ce însoţitorul ei se fâţâia prin oraş căutând scandalul aşa cum caută un porc trufele, astfel ca ea să poată face ceva pentru Londra. Era mai bine decât nimic, îşi zise ea. „Serios?" se întrebă ea şi „Da, serios", îşi răspunse.

Lumea se poticni din nou. Se legănă, nu ca într-un dans, ci ca şi cum ar fi primit o lovitură. Marge simţi. Nu mai trecuse pe acasă de când cu Armaghedoanele ratate. Erau locuri unde puteai să stai dacă nu-ţi păsa prea tare. Nici nu ştia dacă mai avea o casă, şi dacă o avea presupunea că oricum nu mai era sigură, acum că ea revenise în atenţia oraşului muribund.

You say it best, hmm, hm it best. Boyzone nu era unul dintre favoriţii demonului din iPod-ul ei, dar acesta îi fredona vitejeşte în ureche versiunea lui. Aceasta fusese melodia care o protejase în scurta clipă în care simţise conştiinţa mamiferă flămândă a unuia dintre zei remarcând-o.

Se afla într-un colţ arivist al Battersea, unde barurile, deschise până târziu, expuneau cu mândrie postere prelucrate din filme cu buget redus şi unde simţea *bang bang*-ul başilor muzicii de dans prin uşi şi prin pavajul de sub picioare. La ferestrele clădirilor de birouri erau lumini şi înăuntru oameni care lucrau peste program, de parcă de-acum într-o lună ar fi urmat să mai aibă servicii şi pământul încă s-ar mai fi învârtit. Erau ganguri, în faţa fast-food-urilor şi a cafenelelor, unde afacerile continuau ca şi cum n-ar fi trecut de miezul nopţii, incintele lor învecinându-se cu aleile ce constituiau canale către celălalt oraş, a cărui rumoare Marge o auzea dincolo de imitaţia supranaturală şi stângace a lui Ronan Keating.

Străduţele erau la fel de puternic luminate ca bulevardele, dar erau

mai secretoase. Un peisaj dominat de vrăji în descompunere, violenţă şi teroare apocaliptică. Marge ar fi jurat că auzea ţipete, la numai câţiva metri de locul unde hipsterii beau şi râdeau.

Lăsase de mult frica în urmă. Plutea în derivă, la voia întâmplării. Încercând să supravieţuiască acestei nopţi, despre care simţea că e cea de pe urmă.

67.

Unele spitale aveau reputaţia de a fi locuri prietenoase, unde rănile sau bolile ciudate nu provocau întrebări. Aveau rezerve liniştite, unde puteai să fii tratat de lukundoo{152} sau de boala puzzle şi unde nimeni nu era descumpănit dacă un pacient avea spasme care-l defazau în raport cu lumea. Aici fuseseră aduşi cei mai grav răniţi dintre londomanţi, însoţiţi de avertizări şoptite că gloanţele din trupurile lor ar fi putut ecloza.

Dane era legat pe acoperişul camionului, ca un soi de Ulise. Era zdruncinat încolo şi-ncoace, luminat şi scăldat în întuneric odată cu deplasarea vehiculului. Dane îl ţinea pe Kirk şi-l flutura, strigând numele lui Wati. Îl transformase într-o antenă. Dură ceva până când Wati îl găsi.

— Dumnezeule, Dane, zise deodată figurina.

— Wati, unde naiba ai fost?

Dane bătu cu pumnul în trapă. Billy îşi scoase capul prin ea. Vântul îl făcu să clipească. În jurul lui, oraşul se poticnea ca un grăsan în pragul unui atac de cord. Statueta tuşi de parcă i-ar fi stat ceva în gâtlejul ei inexistent, ca şi cum ar fi durut-o nişte plămâni inexistenţi.

— Ai auzit despre londomanţi?

— Of, frate, zise Wati. Am fost, o, Doamne. Ne-au înfrânt, Dane. Au adus spărgători de grevă. Goss şi Subby au revenit.

— Se luptă cu voi? zise Billy. Chiar dacă Tatuajul a dispărut?

— Cei mai mulţi dintre oamenii Tatuajului sunt probabil terminaţi, zise Dane. Dar dacă Goss şi Subby se mai ocupă încă de asta…

— Griz i-a angajat pe crescătorii de arme.

— Aşa e, zise Dane. El a provocat războiul ăsta. Grisamentum… De ce londomanţii?

— Stai, spuse Wati. Stai.

Tuşi din nou.

— Nu pot să mă deplasez aşa cum trebuie. De asta a durat atâta până să vă găsesc.

— Uşurel, zise Dane.

— Nu, ascultă, zise Wati. Dumnezeule, Dane, nu te-a anunţat nimeni, aşa-i? Nu e vorba numai de grevă sau de Piatra Londrei. Nu mai există

tabere neutre acum.

— Cum adică?

— Nu i-au atacat numai pe londomanţi. I-au atacat şi pe ai tăi.

— Ce?! zise Dane.

— Ce?! zise Billy.

— Atacul asupra tovarăşilor lui Fitch, atât de ostentativ de parc-ar fi trebuit să fie remarcat.

— Cine? Goss şi Subby? Pe cine-au…?

— Nu. Crescătorii de arme. Pe krakenişti. Ţi-au atacat biserica.

Dane fură o maşină. Nu-i îngădui decât lui Billy să-l însoţească.

— Nici măcar n-au trimis pe cineva acolo, repeta Dane, plesnind cu palma în tabloul de bord. Au stat ascunşi. Cum de-a putut cineva…? De ce?

— Nu ştiu.

— Eu eram singurul şi eu nu-s…

— Nu ştiu.

În faţa bisericii comunităţii se adunase o mică mulţime. Ţâţâiau la vederea fumului ce ieşea pe ferestre, a geamurilor sparte, a inscripţiilor obscene care acopereau zidurile.

„Huligani.” „Groaznic.” Dane îşi făcu drum printre ei şi intră. Sala era distrusă. Arăta ca şi cum făptaşii ar fi fost o gaşcă de nebuni puşi pe distrugere. Dane străbătu încăperea cu rol de depozit şi ridică trapa. Billy îi auzea respiraţia. Coridoarele de dedesubt erau împroşcate de sânge.

Acolo, în complexul subteran, era distrugerea produsă de adevăratul atac. Foarte diferită de demonstraţia stupidă de la suprafaţă.

Coridoarele erau pline de cadavre. Ciuruite şi scăldate în sânge, erau gazde pentru mici gloanţe abjecte. Unii păreau să fi fost ucişi prin alte metode – prin ciomăgire, sufocare, umiditate şi magie. Billy înainta prin tot acest măcel ca într-o filmare cu încetinitorul. Trupurile distruse ale fostei congregaţii a lui Dane zăceau împrăştiate ca gunoaiele.

Dane se aplecă să ia pulsul ici şi colo, dar fără grabă. Situaţia era limpede. Nu se auzea alt sunet decât cel al paşilor lor.

Birourile fuseseră răscolite. Pe lângă nămol, pe podea se aflau din loc în loc avioane de hârtie călcate în picioare, ca acela care-l avertizase pe Grisamentum despre prezenţa lui Dane. Billy ridică două sau trei dintre cele mai curate. Pe fiecare săgeată împăturită erau urme sau pete ale unui desen în cerneală cenuşie – un cuvânt la întâmplare, un simbol, doi ochi abia schiţaţi.

— Grisamentum, zise el. El e. El i-a trimis.

Dane îl privi fără nicio emoţie.

În biserică, în faţa altarului, zăcea cadavrul ciuruit de gloanţe al Teuthexului. Dane nu scoase niciun sunet. Teuthexul zăcea în faţa altarului, cu mâna dreaptă întinsă. Dane îl îmbrăţişă cu blândeţe pe bărbatul mort. Billy îl lăsă singur.

Ca nişte săgeţi desenate pe podea, mai multe avioane prăbuşite indicau direcţia aproximativă a bibliotecii. Billy le urmă. Împinse uşa bibliotecii, se opri pe buza acelui puţ plin cu rafturi şi privi înăuntru.

Se întoarse înapoi spre locul unde Dane încă mai jelea. Aşteptă cât de mult putu.

— Dane, zise el. Trebuie să vezi ceva.

Cărţile dispăruseră. Până la ultima.

— Probabil după asta au venit, spuse Dane.

Priveau amândoi în puţul de cuvinte, acum gol.

— Voia biblioteca.

— El… Grisamentum face probabil cercetări despre kraken, zise Billy.

Dane aprobă.

— Cred că de aia… Ţi-aduci aminte că voia să lucrăm împreună? De aia voia. Din cauza a ceea ce ştiu eu. Şi tu. Fie că eşti conştient sau nu.

— A luat tot.

Secole întregi de gnoză cefalopodă disidentă.

— Grisamentum, şopti Dane.

— El este, zise Billy. Orice-o fi, e planul lui. El e ăla care vrea krakenul şi vrea să ştie totul despre el.

— Dar nu-l are, zise Dane. Deci ce-o să facă?

Billy coborî scara. Cumva reuşise să-şi păteze ochelarii cu sânge. Clătină din cap.

— Nu poate să citească decât o infimă parte din astea. I-ar trebui secole.

— Nu ştiu unde e.

Dane îşi strânse pumnii, îi ridică şi nu putu decât să-i lase din nou în jos.

— Ultima dată când l-am văzut a fost… spuse Dane fără să zâmbească. Chiar înainte de înmormântarea lui.

— De ce nu-l vedem deloc pe el? întrebă Billy. Ci numai pe Byrne?

— Se ascunde.

— Da, dar chiar şi când… când s-au luptat cu Tatuajul. Tatuajul a fost acolo. Ai zice că într-o noapte ca asta Grisamentum s-ar prezenta personal. Ştim că trebuie să fie disperat să pună mâna pe kraken.

— Nu ştiu, zise Dane.

Îşi plimbă mâna de-a lungul rafturilor. Billy citea cuvintele stranii şi examina schiţele ciudate de pe avioanele de hârtie pe care le adunase. Dane coborî, adunând praf pe degete. Se întoarse şi îl privi pe Billy care stătea nemişcat uitându-se la avioane.

— Ţi-aduci aminte ce ziceai despre moartea lui Grisamentum? zise Billy. Despre momentul incinerării lui?

— Nu.

— Eu…

Billy privi în adâncimile unei pete de cerneală. O mişcă şi continuă s-o privească.

— Cerneala asta. E mai cenuşie decât ai zice, spuse el. Este…

Îşi ridică ochii şi-l privi pe Dane.

— Cole s-a ocupat de incinerare, spuse Dane în cele din urmă.

Începu să urce.

— Aşa-i, zise Billy, privindu-l. Ţi-aduci aminte cu ce fel de foc lucrează el?

Se uitară la hârtie. Flutura ca pradă unui curent uşor. Deşi nu se simţea niciun curent.

— Pe Kraken, şopti Dane.

— O, Cristoase! zise Billy.

Descoperind că era pe moarte, probabil că Grisamentum se simţise ofensat. Nu existau tehnici care să-i învingă propriul sânge nociv. Nu-l interesa să-şi desemneze un moştenitor; dorinţa sa nu fusese să înfiinţeze o dinastie, ci să conducă el.

Istoria era presărată cu bărbaţi şi femei care prin simplă voinţă îşi siliseră sinele fantomatic să se întoarcă şi să-şi continue treburile, care-şi strecuraseră minţile dintr-o gazdă într-alta, care refuzaseră să moară din pură încăpăţânare. Dar acestea nu făceau parte dintre harurile lui Grisamentum. Byrne era bună, sfaturile ei indispensabile, devotamentul ei faţă de proiect o chestiune personală, dar nu putea da moartea înapoi. Putea doar s-o cosmetizeze cumva.

— Dumnezeule, probabil că el şi-a făcut… alte aranjamente, zise Billy.

Îşi aranjase înmormântarea, discursul funebru, invitaţii, neinvitaţii, dar moartea însăşi fusese întotdeauna numai planul B. „Cum”, le va fi spus el specialiştilor săi, „putem ocoli această neplăcere?”

Oare acel ceva se petrecuse când decidea cum va decurge spectacolul incinerării? Poate scria programul serviciului religios. Poate că, mâzgălind instrucţiuni către Byrne, se pomenise privind cu atenţie

stiloul din mâna sa, hârtia, cerneala neagră.

— A luat legătura cu piromanţi, zise Billy. Şi cu necromanţi. Dacă de fapt Byrne nu vorbea cu el de la distanţă când am întâlnit-o noi? Ţi-aduci aminte cum scria?

Despături avionul cu ochii minţii.

— De ce sunt avioanele astea de hârtie aici? Ţi-aduci aminte cum ne-a găsit? De ce e cenuşie cerneala asta?

Grisamentum fusese ars de viu, cu acea variantă magică a focului memoriei ce acţiona în plan temporal şi psihic, o combinaţie de expertiză: cea a piromantului şi cea a lui Byrne, cunoştinţele ei de mortolog. Dar nu murise cu adevărat. Nu murise deloc. Asta era şi ideea.

După ore în şir, după ce toţi cei îndoliaţi plecaseră, rămăşiţele lui fuseseră colectate. Era cenuşă. Dar nu era nicidecum mort. Era la adăpost de boală – nu mai avea vene prin care să-l otrăvească şi nici organe pe care să i le distrugă. Byrne (numele ei devenit deodată o glumă{153}) probabil a luat rămăşiţele de culoarea lignitului şi a măcinat orice bucăţică de os şi cărbune. Amestecându-l apoi cu baza pe care el însuşi o preparase: gumă, spirt, apă şi vrăji puternice.

Apoi îşi înmuiase probabil stiloul în el, închisese ochii şi-i plimbase vârful pe hârtie. Şi văzuse linia aceea subţire zimţuindu-se într-un scris dezordonat, o substanţă care se învăţa pe sine însăşi, şi scosese o exclamaţie de recunoştinţă şi încântare când cerneala scrisese singură: *bine te-am regăsit.*

— De ce-a făcut una ca asta? întrebă Dane.

Se uită la hârtie. Aceasta îi întoarse privirea cu ochii ei de cerneală.

— De ce vrea pieirea lumii în flăcări? Pentru că asta i s-a întâmplat şi lui? Din răzbunare împotriva tuturor?

— Nu ştiu.

Billy aduna avioanele de hârtie. Ridică unul. Cuvântul de pe el era *Plop.* Pe un altul scria *Legătură.* Pe altul, *Telefon.* Cu un scris foarte subţire. Fiecare avion avea doi ochi mici, abia schiţaţi. Asta era tot ce mai rămăsese din onoare, din acea nostalgie după nişte timpuri fals legendare.

Fusese întotdeauna o minciună? se întrebă Billy. Ucigaşul acesta care încălcase neutralitatea fusese întotdeauna atât de crud? I se întâmplase ceva care-l transformase în făptaşul acestor crime? Enormitatea nelegiuirilor comise!

Dane trecu din cameră în cameră, toate distruse, adunând fragmente ale culturii krakeniste, echipament împrăştiat ici şi colo, arme. Unii

dintre membrii congregaţiei krakeniste trebuie să fi fost plecaţi în acel moment, cu treburi sau văzându-şi de vieţile lor, şi aveau să afle în curând ce se întâmplase cu religia lor. Asemenea celor din urmă dintre londomanţi, erau acum un popor în exil. Papa le fusese ucis în faţa altarului. Dar în acel mormânt, în acel moment, răscolind prin nimicurile celor morţi, Dane era ultimul om de pe pământ.

De unde venea lumina? Câteva becuri rămăseseră intacte, dar lumina cenuşie din coridor părea mai puternică decât micile lor eforturi în nuanţe de sepia. Sângele împrăştiat părea negru. Billy auzise că sângele pare negru în lumina lunii. Întâlni ochii unuia dintre avioanele de hârtie. Îl priveau. Hârtia fremătă din nou fără vânt.

— Încearcă să scape, zise el. De ce ar… el… de ce-ar veni chiar el aici, în loc să transmită pur şi simplu ordine? Ne urmăreşte. Vezi ce subţire e scrisul ăsta? Îţi aduci aminte cât de grijulie era Byrne cu hârtia pe care scria? Cum schimba stilourile? Ca să poată recupera cerneala. Nu poate exista decât o cantitate limitată din el.

— De ce-a făcut asta? urlă Dane.

Billy privea în continuare ochii de hârtie.

— Nu ştiu. Asta trebuie să aflăm. Aşa că am o întrebare: cum interoghezi cerneala?

68.

Lucrară în camion. Era mai sigur decât locul acesta devenit, deodată, un cavou. Billy aduse toate avioanele pe care le găsise, rupând părţile pline de sânge şi noroi, astfel încât erau pătate numai de cerneală.

Krakenul îi privea pe toţi. Dane i se ruga. În timp ce londomanţii murmurau uitându-se la Dane, devenit deodată la fel de singur ca şi ei, Billy înmuie hârtiile în apă distilată, le lăsă să se îmbibe şi le stoarse. Paul se uita la el, cu spatele său cu tatuaj lipit de zid. Billy extrase apa de culoarea ceaiului slab şi fierse puţinul exces. Imediat lichidul văluri în direcţia opusă lui, într-un mod nefiresc.

— Ai grijă, zise Saira.

Dacă lichidul era Grisamentum, poate că fiecare picătură era tot el. Poate că fiecare picătură avea toate simţurile sale şi toate gândurile şi o mică parte din puterea lui.

— Byrne îl curăţa de pe hârtie ori de câte ori îl recupera, apoi amesteca totul, zise Billy.

Fiecare pipetă separată se adăuga conştiinţei globale îmbuteliate a lui Grisamentum. Altfel de ce să se fi aflat ochii aceia acolo? Cerneala trebuia să ştie tot ce ştiuseră picăturile sale recuperate.

— Cred că trebuie să-l administreze cu grijă.

Era finit. Fiecare ordin pe care-l scria, fiecare vrajă în care se transforma, tot ceea ce comunica, toate erau el şi îl consumau. Dacă ar fi fost scris tot, ar fi rămas numai zece mii de mici grisamente pe petice de hârtie, fiecare suficient cât să constituie o carte poştală magică, patetică.

Când Billy termină, rămase doar un degetar de lichid, ceva mai mult de o picătură, dar nu cu mult. Scufundă în el un ac. Dane se ridică făcând un semn ezoteric şi li se alătură. Îşi ridică privirea. Wati hiberna după înfrângerea sindicatului într-o păpuşă fixată de acoperişul vehiculului. Billy scotoci printre hârtiile pe care le avea, petice găsite în rucsacul lui, tot soiul de resturi.

— O să meargă? întrebă Saira.

— Lui Byrne îi iese, zise Billy. Hai să vedem.

— Şi chiar o să aflăm care-i sunt planurile?

Billy îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Dane. Puse acul pe hârtie şi îşi lăsă mâna să alunece pe deasupra ei, fără să se uite. Trase o linie, una singură.

— Hei! zise Billy. Grisamentum! Fii atent aici!

Trase o altă linie şi încă una şi aceasta din urmă tresări deodată violent, ca o electrocardiogramă şi apăru un scris.

SĂ TE FUT, scrise scrisul. Litere mici, ascuţite. Billy înmuie din nou acul.

— Lasă-mă pe mine, zise Dane, dar Billy îi făcu semn să stea locului.

— Nu gândeşti prea clar, îi şopti Billy micului rest rămas pe fundul recipientului. Probabil eşti puţin ameţit. Cred că te-ai şi diluat un pic şi eşti niţel cam tulbure. Micuţul tău creier e… micuţ.

Ţinu o pipetă deasupra cernelii.

— Putem să te mai diluăm încă puţin. Alcoolul te arde? Avem şi suc de lămâie. Avem şi nişte acid.

Billy ar fi putut jura că, auzind asta, micuţa băltoacă tresări. Pigmentul care era Grisamentum văluri în recipientul său.

— Ce faci? îi zise Billy cernelii.

— Oamenii mei… zise Dane.

Billy înmuie acul, zgârie şi scrise:

SĂ VĂ FUT.

— Bine, zise Billy.

Înmuie acul în înălbitor şi apoi în cerneală. Era o cantitate mică: atacul trebuia să fie unul delicat. Culoarea tresări şi păli uşor. Billy amestecă şi trase din nou o linie cu acul.

TICĂLOŞILOR, scrise Grisamentum cu sine însuşi.

— Ce faci? întrebă Billy.

SĂ TE FUT.

— Unde e restul din tine? întrebă Billy.

S T FUT.

Billy mai lăsă să picure nişte înălbitor şi cerneala se zvârcoli.

— N-o să te vărsăm pur şi simplu în chiuvetă. N-o să te dizolvi nedureros printre şobolani şi rahaţi.

Ţinu pipeta deasupra borcanului.

— O să mă piş în tine şi pe urmă o să torn înălbitor pân-o să te dizolvi. Unde e restul tău?

Celălalt scrise. Scrisul era neregulat. LABAGIILOR.

— Bine, zise Dane. Înălbeşte-l pe ucigaşul ăsta nenorocit.

STAŢI, zgârie Billy. FABRICĂ DE CERNLĂ. ÎNCHISĂ.

Billy o privi pe Saira. Dane îi şuşotea jucăriei pe care o avea la el, deşi Wati nu era înăuntru.

— De ce-ai luat toate cărţile?

Mai picură nişte înălbitor.

CERCETRI.

— Cum poate să le citească pe toate? întrebă Dane. *Cercetări?* De ce naiba-i pasă? Despre ce, în numele lui Dumnezeu, e vorba?

Planul lui Grisamentum fusese cel care declanşase numărătoarea inversă până la venirea focului. El pusese toate astea în mişcare. Numai datorită superstiţiei lui Addler, unul dintre puţinii care ştia că şeful lui mai trăia în starea aceea intermediară de cenuşă, aflaseră londomanţii despre toată schema. Furtul plănuit de Grisamentum îi silise să intervină, împotriva propriilor lor jurăminte, pentru că nu puteau lăsa incendiul să aibă loc.

— De ce, şopti Billy, vrei să-l arzi?

NU NEBUN DE CE?

— Atunci care-i treaba? întrebă Billy.

— Ce face? zise Fitch. De ce naiba vrea krakenul?

NU POŢI SĂ GHICEŞTI?

Cerneala scrise asta pe neaşteptate, forţând acul pe hârtie şi mâzgălind cu mâna lui Billy. Billy reînmuie acul.

MAGIE.

NUMAI EU POT FI.

— Bun, zise Billy după câteva secunde de tăcere. Pricepe cineva chestia asta?

— De ce ne spune chestia asta? întrebă Dane. Nici măcar nu l-ai înălbit.

— Se dă mare, zise Paul brusc.

Billy aprobă.

— Înălbeşte-l pe labagiu, zise Dane. Aşa, din principiu.

Billy vârî în pahar acul înmuiat în înălbitor şi cerneala se învolbură încercând să se ferească.

NU NU MAGIA SA A FI NUMAI EU POT. NICI 1 ALTUL ÎN LONDRA NU POATE.

— Pierde controlul, zise Saira.

— Cerneală, zise Billy.

Toţi se holbară la el.

— Asta vrea să zică, spuse Billy. Asta nu poate fi nimeni altul în Londra. Cerneala krakenului. Oricine ar putea s-o folosească, dar Grisamentum poate fi ea.

Un animal atât de magic. Zeul vânător nepământesc în întreaga sa calamaritate. În sticlă. Ştiind cum funcţionau chestiile astea, îşi zise Billy. Avea cei mai mari ochi, *atotvăzători.* Copil bastard al mitului şi al ştiinţei, magie a specimenelor. *Şi ce altă entitate, posedând exact aceleaşi caracteristici, fiind acest lucru, avea mijloacele să o scrie pe toată?*

— Isuse, zise Billy. De la început a fost vorba despre scris. Cum adică? întrebă el adresându-i-se cernelii. Cum funcţionează?

POT FIU EA POT VOI FI CERNNNEALĂ.

Era prea sfârşită, prea înălbită şi limitată această mică picătură de Grisamentum ca să răspundă. Bun. Analogii, metafore, persuasiune – aşa făcea Londra lucrurile, Billy ştia. Şi-l aminti pe Vardy deducând gnoze din intenţii, aşa că încercă să-şi limpezească mintea şi să-l imite.

Aşadar.

Odată cu scrisul, apăruse un nou soi de memorie, grimoarele şi relatările. Astfel se puteau crea tradiţii, iar minciunile deveneau mai durabile. Istoria, odată scrisă, accelera, călătorind cu viteza cernelii. Şi în toate secolele acelea lente ale antichităţii, dinainte să fim pregătiţi, pigmentul fusese depozitat pentru noi în containere cefalopode – cerneală mobilă, cerneală pe care o prindeam şi o mâncam şi-o lăsam să se scurgă şi să ne păteze bărbiile.

Ah, ce, se gândi el, cerneala folosea drept camuflaj? Să fim serioşi! *Architeuthis* trăia în zona afotică: la ce-ar fi folosit împroşcăturile de cerneală întunecată într-o lume fără lumină? Cerneala exista din alte cauze. Numai noi nu mai prindeam odată aluzia, timp de milenii. Nu noi am inventat cerneala: cerneala ne aştepta pe noi, cu eoni înaintea apariţiei scrisului. În sacii zeului apelor adânci.

— Ce poţi să faci cu cerneala? zise Dane.

Nu era batjocoritor, ci i se tăiase răsuflarea.

— Ce poţi să fii cu cerneala? îl corectă Billy.

Însuşi scrisul de pe zid. Registrul, instrucţiunile după care funcţiona lumea. Poruncile biblice.

— Dar e mort, zise Billy.

— Haide, doar a mai lucrat el cu tanatehnicieni mai înainte, adu-ţi aminte de Bryne, zise Dane. Nu trebuie să-i trezească trupul la viaţă decât puţin. Pentru puţină cerneală. Nu trebuie decât s-o colecteze.

N-ar fi luat mult să aduci krakenul conservat într-o zonă intermediară apropiată vieţii. În fond, mulţumită lui Billy şi colegilor săi, nu se instalase descompunerea, nu exista nicio putrefacţie pe care s-o convingi să dea înapoi, cea mai grea bătălie pe care-o aveau de dus necrofăurarii. Aducerea până-n pragul vieţii era de ajuns ca să stimuleze sacii de cerneală.

— Dar de ce să-l ardă? întrebă Saira. Ce-i cu focul?

— Planul lui declanşează asta, zise Fitch în cele din urmă. Atâta ştim.

— Poate are legătură cu echipa lui, zise Billy. Probabil că el a răpit-o pe fiica lui Cole. Poate i-a scăpat de sub control. Ce faci cu fata aia?

Rosti această propoziţie cu glas tare, adresându-se petei de cerneală.

— Ce faci cu fiica lui Cole?

Scutură recipientul ca s-o trezească.

CE? TOTOK? NU FATĂ CERNEALĂ

— Înălbeşte-l, zise Saira.

Billy desenă o linie alarmant de zdrenţuită şi cuvintele TATUAJU E K TINE? O săgeată. Către Paul. Paul se îndreptă.

— Hei, zise Billy. Ce faci cu fata?

Scrise din nou, cu litere micuţe. TATU NU PRINS TU DA. HELO

— Ajunge, zise Billy.

Urmară încă vreo două mâzgălituri fără sens, apoi apărură din nou cuvinte, de data asta scrise cu iuţeală.

CE O SĂ-ŢI FK ŢIE?

— Ce? Să facă ce?

Billy scria privind în altă parte.

— Ce tot spune?

— Stai, stai, strigă Fitch şi Billy ridică acul şi se uită la ceea ce scrisese.

TE AU PE TINE & TATU. NU LASE VIAŢĂ EU PROTEJ RPD.

„Ce…?” „Stai…” „Este…?” Toată lumea punea întrebări.

Te au pe tine. Paul se ridică în picioare. *Şi pe Tatuaj.* Dane era lângă

el. *N-o să te lase în viaţă.*

Billy se uită la Saira la Fitch. *Te protejez eu,* îi spunea Grisamentum lui Paul. *Repede.*

— Stai puţin, zise Fitch.

— Ce? zise Billy.

— Stai aşa, spuse Dane. Îşi bate joc de tine, mai zise el uitându-se la Fitch.

Paul se mişcă mai repede decât l-ar fi crezut Billy capabil. Smulse din mâna lui Billy recipientul cu cerneală şi hârtiile pe care scrisese Grisamentum. Înşfăcă nişte foarfeci de pe masă. Se-ndreptă mergând cu spatele către uşa camionului.

Billy privi expresia de pe chipul lui Fitch şi nu se strădui prea tare să-l oprească pe Paul.

— Uite, zise Fitch. Vezi? Încearcă să ne stârnească unii împotriva altora.

— Bine, zise Dane aflat între Paul şi londomanţi. Haideţi să ne liniştim puţin…

Billy coborî acul şi scrise cu rămăşiţele de cerneală.

— Nu, zise Fitch, dar Billy îl ignoră şi citi cu voce tare:

— De ce te-ar lăsa în viaţă?

Billy se uită la Dane. Între ei se schimbă o privire care confirma că micuţa picătură năucă de Grisamentum avea dreptate.

Billy îşi aţinti fazerul asupra londomanţilor. Aceştia nu ştiau că e gol sau ca şi gol. El, unul, se îndoia că s-ar fi declanşat.

— Ascultă, zise Saira.

Adoptase o atitudine de pugilist, dar îl privea pe Fitch.

— Asta e o prostie.

— Nu fi fraier, zise Fitch, bâlbâindu-se. Nimeni nu vrea să, nimeni n-are de gând… de ce am face…?

— Voi… şopti Paul. Are dreptate.

Dădu înapoi către uşă.

— Stai! ţipă Fitch, dar când ultimii londomanţii apţi fizic înaintară, Dane le tăie calea.

— Înapoi, zise Billy, alăturându-i-se lui Dane, apărându-l pe Paul. Ce dracu' puneţi la cale?

Camionul opri la un semn de stop sau la culoarea roşie a semaforului sau din întâmplare sau pur şi simplu opri şi Paul nu ezită. Deschise uşa din spate şi interiorul fu măturat de lumina farurilor unei maşini, şi poate că un şofer uluit fu recompensat cu o scurtă vedere a krakenului. Prea iute ca să poată fi oprit, Paul sărise, dispăruse, părăsise camionul, cu cerneala şi hârtia în mâini, trântind uşa.

— Căcat! zise Dane.

Se chinui să deschidă uşa, dar camionul, al cărui şofer habar nu avea ce se petrece, tocmai accelera. Când în cele din urmă Dane deschise din nou uşa, camionul se îndepărtase, iar Paul dispăruse.

— Trebuie să-l găsim, zise Billy. Trebuie să…

Să-l aducă înapoi londomanţilor, lui Fitch, care nu dezminţise complet acuzaţiile cernelii. Billy ezită. Dane nu se grăbise deloc să deschidă uşa aia.

69.

— L-aţi lăsat să fugă, zise Fitch. L-am avut pe Tatuaj şi voi l-aţi lăsat să fugă.

— Scuteşte-mă de rahaturi, zise Billy. Ţine-ţi clanţa. Paul nu-i Tatuajul.

— Nu voiam să te lăsăm să-l omori, Fitch, zise Dane.

— Nu voiam să-l omorâm.

— Te-am văzut amândoi, zise Billy. Nici nu te puteai uita în ochii lui. Nu face pe nevinovatul, doar ştim toţi ce i-ai făcut lui Adler.

— Oricine poate pune mâna pe Paul şi atunci am dat de dracu', zise Fitch. Nu vreau să-i fac rău, dar n-o să-mi cer scuze că-mi păstrez toate opţiunile deschise…

— Toate opţiunile deschise! aproape că urlă Billy.

— Ce?! îi zise Saira lui Fitch.

— L-am avut în mâinile noastre pe unul dintre ce doi regi ai Londrei, spuse Fitch tremurând. Un ins responsabil pentru Dumnezeu ştie câte. Trebuia să fim capabili să controlăm situaţia. Ce puteam face?

— Nu-mi vine să cred c-aud una ca asta, zise Saira. Nu suntem asasini.

— Ce melodramă!

Fitch încercă să-şi ia un aer nonşalant.

— Nu voiai să-i dai drumul, zise Billy. Nu crezi că s-o fi săturat să fie proprietatea altcuiva?

— Asta era de discutat, zise Fitch.

— Îmi imaginez, zise Billy, că Paul şi-ar fi exprimat dezaprobarea fermă faţă de cei care ar fi susţinut moţiunea conform căreia încarcerarea sau moartea sa ar fi fost cele mai puţin rele variante. Cred că i-ar fi susţinut cu fermitate pe cei care nu ar fi înclinat către asta.

— Vreţi să m-ascultaţi cu toţii? zise Fitch. Paul ştie unde suntem.

— Ce tot zici? spuse Billy făcând un gest care cuprindea camionul. Nici eu nu ştiu unde suntem, şi eu sunt chiar aici.

— Ştie cum călătorim; a văzut vehiculul. Dacă Tatuajul îl învinge din

nou, şi până acum aşa s-a întâmplat, o să-şi adune puterea şi trupele şi atunci am dat de dracu' la modul cel mai serios. Trebuie să presupunem că acoperirea ne-a fost compromisă.

S-ar fi zis că trecuse dintr-o noapte direct într-alta, sărind complet peste zi, de atât de multă vreme părea să dureze întunericul. Pe Paul nu-l deranja. Îi plăcea chiar. Se ţinu departe de zgomot, respirând adânc şi urmărind orice fâşie de linişte pe care-o putu găsi în Londra. Era panicat, era extaziat. Era pentru prima dată după mulţi ani când mergea fără însoţitor, fără ameninţări, când decidea el însuşi pe unde s-o ia.

Deci pe unde s-o ia? Multă vreme, continuă să fugă. Descoperi că erau mulţi oameni pe fugă în noaptea aia. Îi zări la intersecţii, la sensuri giratorii, încercând să scape de orice catastrofe îi vor fi urmărit.

În ciuda anilor de eforturi de a deveni insensibil la actele ordonate şi comise de cerneala de pe spinarea sa (amintiri ale unor crime comise în spatele său, ţipetele apropiate ale celor pe care nu-i văzuse murind), Paul prinsese variate trucuri ale lumii infractorilor. Cum altfel? Ştia că majoritatea evadaţilor erau prinşi fiindcă nu calculaseră cât de mult trebuia să se îndepărteze înainte să încetinească pasul, aşa că el unul continuă să alerge.

Îşi ţinea palma peste recipientul cu cerneală. Simţea lichidul muşcându-i degetul când îl împroşca. Era prea slab ca să poată face altceva. Ştia că va fi căutat nu numai de londomanţi, ci şi de foştii angajaţi ai Tatuajului, cărora le lipsea şeful. Ştia că va fi găsit.

Goss şi Subby aveau să-i ia urma. Cumpără-i şi-ai tăi sunt. Aveau să se dea peste cap să intre înapoi în serviciul desenului pe care-l purta.

De data asta, Paul avea să fie mutilat. Ştia că avea să fie orbit, lăsat fără membre, forţat să înghită terci cu vitamine fără ajutorul limbii, pe care n-avea să şi-o păstreze.

În cele din urmă încetini. Nu se simţea obosit. Privi cu prudenţă în jos.

— Îţi vine să-nnebuneşti, nu? şopti el aşa încât numai propria-i piele să-l audă. Fără să ştii ce se petrece? Orb şi mut. Probabil simţi că fug.

Auzi un zgomot de sticlă spartă. Auzi exploziile magice pe care ştirile aveau să le prezinte, cam nervos, drept cocktailuri Molotov. Paul sări peste un gard de fier într-un colţ invadat de tufe, situat între două străzi, un spaţiu verde uitat, prea mic pentru a fi un parc. Ca un animal pe fugă, ascuns de privirile clădirilor, se lungi în tufişuri şi se gândi.

Tatuajul rămase tăcut. În cele din urmă, Paul se ridică. Tatuajul nu se mişca. Aşeză în faţa sa micul recipient pe care-l şterpelise. Îl privi de

parcă s-ar fi gândit să-şi lege soarta de acest adversar al pielii lui care-l chinuise atâta, de parcă ar fi putut colabora cu Grisamentum. Privi cerneala cum îl priveşte la rândul ei.

— Mulţumesc de ofertă, îi zise el în şoaptă. Mulţumesc. Pentru, ştii tu. Că m-ai avertizat. Şi ai zis c-o să ai grijă de mine. Mersi. Chiar crezi c-o să-ţi permit să mă controlezi tu în locul lui?

Se ridică. Îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi urină neglijent în micul recipient, dizolvând şi împroşcând sinele mititel al regelui de cenuşă al Londrei, pişându-l până la dispariţie.

— Să te fut, şopti el. Să te fut şi pe tine. Să te fut la fel de mult ca pe el.

Când termină, în borcan nu mai era decât urina sa. Scoase hârtiile pe care mâna lui Billy îi permisese lui Grisamentum să se scrie. Un vânt îndatoritor zburătăcea ultimele frunze care mai rezistaseră, aşa că felinarul stradal lumina din plin. Paul examină fiecare bucată pe care o avea. Adună informaţii despre Billy din aceste resturi provenite din rucsacul lui. Cârpeală detectivistică. Făcu nişte deducţii.

Păstră o pagină. Se rezemă cu spatele de gard, citind-o şi recitind-o de mai multe ori. O împături şi şi-o întipări în minte şi se gândi intens.

În cele din urmă, păşind din nou pe caldarâm cu converşii lui zdrenţuiţi, găsi o cabină telefonică. Îşi croi drum printr-un hăţiş de organizaţii-paravan cu taxă inversă, care-şi tăiară, până şi în acea noapte anume, procentul lor înainte să-i facă legătura cu numărul de pe bucata de hârtie. Era un serviciu de mesagerie vocală.

— Am anunţul ăla pe care l-ai pus, zise el dregându-şi vocea. Eşti Marge? Am fluturaşul. Ştiu unde e Billy. Vrei să ne-ntâlnim? Ştiu că în noaptea asta totul a luat-o razna, dar e acum sau niciodată. O să aştept aici. Uite numărul. Sună-mă când primeşti mesajul.

Îi dădu numărul.

— Vreau să mă iei şi vreau să vii acum. O să-ţi spun tot.

În cele din urmă, ezitant, Tatuajul zvâcni. Coincidenţă sau nu, mişcarea avu loc în acelaşi timp cu o oribilă tresărire a istoriei. Toată lumea o simţi. O încălzire, o ardere înăbuşită, o dispariţie. Istoria se pârlea.

— Aţi simţit? întrebă Fitch.

Dacă Paul îi ceda din nou celui pe care-l purta, iar Tatuajul se regrupa şi venea să se răzbune, erau terminaţi. Londomanţii erau de acord cu asta. Sau poate că Paul era capabil să colaboreze chiar cu Grisamentum, cu picăturile pe care le avea la el, ducându-le înapoi la restul criminalului aceluia în formă lichidă, în care caz lumea întreagă

era terminată.

— Ce fel de parteneriat ar fi ăsta? întrebă Billy.

Nu-l auzi nimeni în marea de argumente şi contraargumente. Fitch ţipă la Dane şi Billy pentru că-l lăsaseră pe Paul să fugă, apoi începu să mormăie ca pentru sine. Dane îi răspunse mârâind, într-un mod cu adevărat fioros, apoi renunţă brusc şi scoase capul prin trapă sau prin fereastră şoptindu-i ceva lui Wati, care, dacă se trezi în păpuşa sa, nu spuse nimic audibil. Londomanţii ţipau la Fitch în ciuda a ceea ce era el, din cauza planului pe care tot nu le venea să creadă că acesta îl pusese la cale. Saira nu zicea nimic.

— Sunt prea multe pericole pur şi simplu, spuse Fitch. Tipul nu e stabil. Undeva, acolo, Tatuajul a revenit. Primul lucru pe care-l va face va fi să dea de Goss şi Subby. Pricepeţi? O să vină după noi şi nu numai noi o să murim.

Nu puteau permite asta. Trebuiau să protejeze krakenul de incendiul care se apropia.

— Ce am zis de faţă cu el? întrebă cineva.

— Nu ştiu, spuse Fitch. Trebuie să ducem krakenul undeva la loc sigur.

— Şi ce dracu' propui? zise Dane. A început.

— Nu înţelegi? zise Saira. Nu puteam să-l protejăm decât atâta timp cât nimeni nu ştia că noi l-am luat şi nu ştia unde ne aflăm. Ei, acum cei mai răi doi oameni din lume ştiu.

70.

Paul şi Marginalia stăteau faţă în faţă. De unde naiba să înceapă?

Ea nu mai risca să răspundă la niciunul dintre telefoane, dar îşi verifica mesajele, aşa că sosise, după câteva ore, în maşina ei ieftină. Se strecurase înapoi acasă pentru a-şi lua maşina şi abia acum sosise la locul de întâlnire. Paul o urmărise venind, târându-se lent ca o trăsură marină pe nişte străzi scufundate. În colţul din Londra pe care-l alesese era linişte.

Marge parcase la câţiva metri de el, sub un alt stâlp de iluminat. Aşteptase şi aşteptase şi când el nu se repezise asupra ei, mulţumindu-se, la rândul său, să aştepte, îi făcuse semn. Marge purta căşti. Paul auzi dinspre ele trăncăneala unei mici voci dogite, dar ea părea capabilă să-l audă suficient de bine pe deasupra acesteia.

— Condu, zise el. Eu o să am grijă să te camuflez.

Conduseră încontinuu prin noapte. Ea îi urmă instrucţiunile. El îşi ascultase parazitul de cerneală; ştia cum s-o facă să descrie un sigiliu.

— Aici, zise el. Coteşte.

— Unde mergem?

— În locuri unde suntem greu de găsit.

O conduse pe o rută lungă prin Londra, pe alei lăturalnice şi cu ocoluri complicate. „Unde era?" murmură el, dând din cap când îşi aminti. În cele din urmă, ajunseră într-o parcare subterană, la intrarea într-o clădire de apartamente şic. Între stâlpi, în întuneric, se examinară unul pe altul.

Paul se uită la ea. Marge îl privi pe bărbatul cu faţa ruinată. Era agitat. Era, îşi spuse ea, un bărbat care avea planuri.

— Unde suntem?

— În Hoxton.

— Nici nu ştiu ce să te întreb, zise ea. Nu ştiu ce să…

— Nici eu.

— Cine eşti? Care-i povestea ta?

— Am evadat.

Tăcere. Marge continua să strângă pistolul paralizant de care făcuse rost. Zilele-astea puteai găsi orice. El se uită la armă.

— De ce vrei să vorbeşti cu mine? întrebă ea. Care-i rolul tău în toate astea?

— Cred că-l cunosc pe un prieten de-al tău…

— Leon?

Speranţa se scurse din vocea ei chiar înaintea sfârşitului lumii.

— Nu poate fi Leon…

— Nu ştiu cine-i Leon, zise el cu blândeţe.

— Billy?

— Billy. E cu londomanţii. E cu calamarul.

— El te-a trimis?

— Nu tocmai. E complicat.

Rosti cuvintele de parcă nu le-ar fi repetat mai înainte.

— Spune-mi povestea ta.

— Hai să spunem fiecare ce ştim.

În următoarele ore, ea îi oferi micile amănunte pe care le avea, descrierea confruntării ei cu Goss şi Subby, care-l făcu să tresară şi să dea din cap. Promisese că-i va spune şi el povestea lui şi pretinse că asta făcea, dar ceea ce-i ieşi din gură fu o supă de detalii, nume şi imagini fără prea mult sens. Ascultându-l fără să-şi scoată măcar o clipă căştile, ea nu află nimic care să aibă vreo logică. La final, înţelese doar că Billy era băgat până-n gât în ceva şi că senzaţia de sfârşit nu era un semn că era paranoică.

— De ce m-ai căutat?

— Cred că ne putem ajuta unul pe altul, zise Paul. Uite, vreau să le

transmit un mesaj londomanţilor şi lui Dane şi Billy, dar am motive să mă îndoiesc că o să joace cinstit. Nu cu mine. De Dane şi Billy nu ştiu. Nu ştiu ce-o să facă ei. Dar vreau să mă asculte, pentru că am planuri. Când am văzut anunţul tău m-am gândit „A, îl cunoaşte pe Billy". Mi-am adus aminte că ţi-am auzit numele. „Cu ea o să se poarte corect", mi-am zis.

— Vrei să acţionez ca intermediar?

— Da. Am acces la… E complicat de explicat, dar am acces la… anumite puteri pe care ei şi le doresc. Dar am nevoie de protecţie. Faţă de ei. Şi faţă de alte chestii. Pot să le ofer un târg. Dar ei ar putea crede că nu pot avea încredere în mine. N-am fost eu însumi. Sunt căutat.

— Tu ştii unde sunt, eu n-am nici cea mai mică idee, ţi-am spus, n-au încercat să mă contacteze, deşi au numărul meu…

— Billy încerca să te protejeze. Nu fi prea aspră cu el. Dar poţi să-i transmiţi un mesaj. Cum am zis, în tine o să aibă încredere.

Îi întâlni privirea şi se uită în altă parte.

— Cum? Ai un număr?

— Nu. Voiam să zic un mesaj prin intermediul oraşului. Londomanţii o să-l intercepteze.

— Am primit şi eu odată un mesaj prin intermediul oraşului.

Auzind asta, el o privi cu atenţie.

— De la Billy.

— Serios? zise el încet. Ai primit? Zgomot? Lumină? Braille în cărămidă?

— Lumină.

Auzind-o, el zâmbi imediat, un zâmbet aproape frumos.

— Lumină? Aşa a făcut? Mda. Perfect, lumină să fie.

Ieşi din maşină şi Marge îl urmă.

— Există deja o mică legătură între voi doi. Asta uşurează lucrurile.

Privi spre tomberoane, spre umbre, apoi arătă cu degetul către un bec care fila, unul dintre multele din plafonul de beton, dar unul pe cale să se ardă.

— Când se stinge şi se aprinde aşa îţi vine vreo idee?

— O, zise Marge, aproape în şoaptă. Aşa a început tot.

El zâmbi din nou, crispat.

— Nu trebuie să ştim unde e Billy. De-acum chiar n-am idee. Dar londomanţii stau mereu cu urechile ciulite. Oraşul o să le transmită un mesaj. Da, ştiu Codul Morse. Am învăţat tot soiul de lucruri în ultimii ani. Tot soiul de lucruri folositoare. Ai încredere în mine?

Stătea în lumină şi-şi întinse braţele, pentru a-i arăta că nu are nimic asupra lui.

— Pot să-i ofer o învoială. Ne putem ajuta. Şi vrea să te vadă. Cere-i să vină unde eşti.

Billy, scrise ea. *Sunt Marge hai să ne vedem.*

— O să creadă că-i o cursă, zise ea.

Paul clătină din cap.

— Poate. S-ar putea să dea târcoale un timp ca să se asigure că eşti chiar tu.

Şi nu vreun sfânt momentan pus pe glume.

— Sau poate o să vină pur şi simplu. E îngrijorat din pricina ta. Vrea să te vadă.

„Aşa o fi?" se întrebă ea.

— Spune-i ceva secret, dacă vrei. Ca să ştie că eşti chiar tu.

Ea scrise numele mijlociu al lui Leon. Scrise adresa parcării unde erau. Paul transcrise mesajul în Morse punând puncte şi liniuţe sub litere. Ea era cea care-i trimitea mesajul lui Billy, zise el. Era mesajul ei, către prietenul ei, în stilul ei.

Dacă Paul avea de gând s-o omoare, îşi zise ea, asta era o cale al naibii de ocolită de a o face. Se cocoţă pe capota maşinii, în timp ce însoţitorul ei cânta cu sentiment *don't have to be rich la la to be my girl.* Deşurubă becul suficient cât să întrerupă conexiunea.

Paul zise „Liniuţă punct punct punct" şi tot aşa. Înşurubând şi deşurubând becul, ea expedie lumina şi întunericul acestuia într-un nu foarte priceput, dar lizibil, spera ea, mesaj codificat pe care oraşul să-l treacă mai departe Londrei, încredinţându-i metropolei informaţiile ei ca unui telegraf imens din beton şi cărămidă.

„Nu se ştie niciodată", îşi zise ea. „A funcţionat în trecut."

Dane nu le permise londomanţilor să intre în încăperile devastate ale bisericii krakenului, în care revenise. Nu mai erau siguri care era relaţia lor cu el sau a lui cu ei – mai erau aliaţi? Wati, traumatizat şi în continuare inconştient, nu putea să spargă barierele încă existente. Îl însoţi numai Billy. Coborând în subteran, însă, mai găsiră şi alte persoane. Cei din urmă krakenişti rătăcitori, reveniţi acasă ca să jelească.

Erau cam tot atâţia ca la slujba la care asistase Billy, dar aceea fusese un Sabat obişnuit, o predică; acum era ultima lor adunare pe lumea aceasta. Cei absenţi, ocupaţi, prea afectaţi de secularism şi de oboseala vieţii de zi cu zi ca să participe cu regularitate la exercitarea credinţei pe care spuneau că o preferă erau cu toţii aici.

Erau acolo doi dintre tinerii aceia musculoşi, deşi majoritatea celor

ce constituiseră braţul înarmat al credinţei erau paznici şi se aflaseră la post şi muriseră. Cei mai mulţi erau bărbaţi şi femei neremarcabili de toate tipurile. Sfârşitul unei credinţe.

Nu-l priviră pe Billy cu ostilitate. Nu le mai păsa dacă era un profet răzleţit, un Sfânt Anton urban fără ţintă. Nu-i mai interesa decât durerea lor. Îl tratară pe Dane de parcă ar fi fost Teuthexul. Deşi rolul său fusese întotdeauna acela de *outsider* acceptat, apoi de renegat, era în acest moment cel mai apropiat de o figură de autoritate. Niciunul dintre ei nu strigă acuzaţii şi nu-l numi apostat. Dane aproape strălucea învăluit de pietatea lor.

— Grisamentum o să ne ia urma, ştii, zise Billy.

— Da.

— Pentru kraken.

— Da.

— O să-l găsească.

— Da.

Se aşezară. Era momentul de rămas-bun.

— Dane. Se simte. E acum, o să se întâmple la noapte sau mâine noapte sau poate în noaptea următoare. Trebuie numai să avem grijă de kraken până atunci şi vom fi înfrânt profeţia aceea.

— Nu-mi pasă. Şi, oricum, nici tu nu crezi asta.

— Nu vorbeşti serios.

— În ce privinţă? zise Dane.

— În niciuna, zise Billy. În ambele.

— Ba da, sunt serios. În ambele.

Dane formă un număr pe telefonul fix de pe birou, rămas întreg, şi i-l întinse lui Billy.

— E o căsuţă vocală. A mea.

„Aveţi şaptesprezece mesaje", auzi Billy. „Primul mesaj." Se auzi un clic şi apoi vocea Teuthexului. „Bine. Vreau să ştiu ce naiba crezi tu că faci? Ţi-am citit biletul. Ai un anumit spaţiu de mişcare, dar să furi un profet înseamnă să forţezi nota."

Billy îl privi pe Dane. Dane luă telefonul şi apăsă pe butoane ca să sară peste mai multe zile. Până la un moment recent.

— Da, zise Dane.

— „Ce faci tu acum", auzi Billy din nou vocea răspicată a Teuthexului, „e o blasfemie. Ţi-am dat un ordin direct. Ţi-am spus. Adu-l aici. Nu e momentul să ai crize de credinţă. Putem pune capăt abominaţiei ăsteia nenorocite."

— Ce-i asta? întrebă Billy.

Ţinea receptorul în aer.

— Sunt un agent operativ, zise Dane.

— Ai fost excomunicat…

— Ei, haide! Fii serios!

Cine ar fi avut încredere într-un reprezentant al fundamentaliştilor cefalopozi în problema krakenului? Un renegat, pe de altă parte… Cine putea fi mai de încredere?

Billy scutură din cap.

— Isuse Cristoase! zise el. A fost o prefăcătorie. Ai acţionat tot timpul conform ordinelor Teuthexului.

— N-a fost o prefăcătorie. A fost o misiune. Renegarea aceea ostentativă. Oamenii sunt mai dispuşi să te-ajute dacă eşti excomunicat.

— Cine mai ştia?

— Numai Teuthexul.

— Deci restul membrilor bisericii au crezut că tu chiar ai fost… zise Billy şi se opri. Dacă toată congregaţia crede că eşti proscris, chiar asta eşti, nu?

— Nu le pasă de asta acum, zise Dane.

— Dar m-ai luat cu tine. Trebuia… Nu aşa trebuia?

— Îmi trebuia orice avantaj pe care l-aş fi avut. Ştiai lucruri. Le ştii în continuare. Tu l-ai conservat, Billy. Nu te-ai gândit la asta, Billy, dar chiar eşti un profet. Îmi pare rău, amice.

— Deci când Teuthexul le-a spus celor prezenţi la întrunire că nu vrea să-l caute…

Atitudinea aceea, acea răceală bentonică, fusese o minciună pe care, loială faţă de pontiful ei, biserica o crezuse. Numai Teuthexul şi agentul său cel fals-excomunicat ştiau adevărul calamaric şi căutau trupul zeului lor.

— Dar, zise Billy încet, nu te-ai supus ordinelor.

— Da. Te-am luat cu mine şi n-am vrut să te mai aduc înapoi. Şi, când l-am găsit, nu l-am adus înapoi aici.

— De ce?

— Pentru că voiau să-l distrugă, Billy, aşa cum şi trebuia. Şi-aveau dreptate, dar ştii cum distrugi aşa ceva? Toţi au zis-o. E adevărat. L-ar fi ars. Aceasta este calea sfântă. Să ţii krakenul expus aşa, în acvariu… e o blasfemie. Aşa că eu trebuia să-l aduc înapoi. Dar Teuthexul voia să-l ardă.

— Şi atunci ai văzut profeţia.

— Teuthexul avea să ardă calamarul. Şi ei au zis că asta a declanşat… totul. Toată nebunia asta. Dacă era din cauza noastră? zise Dane.

Părea foarte obosit.

— Dacă de vină ar fi fost biserica mea, făcând ceea ce trebuia, eliberându-l pe această cale, dar aducând… orice-o fi venind?

N-ar fi fost sfârşitul plănuit de biserica lui Dane, îmbrăţişarea inelelor sub strălucirea unui ochi gigantic, când krakenii cei străvechi s-ar fi înălţat, poate, cu vuiet la suprafaţă, ca nişte continente războinice, pentru a muri împroşcând în locul cernelii un nou ev. Acesta nu ar fi fost sfârşitul demn de slavă, ci o antiapocalipsă, o revelaţie sterilă, un foc care înghiţea timpul. Un accident.

Ce teamă teribilă! Dane se temuse ca biserica lui să nu se facă de râs alunecând pe o coajă cosmică de banană. „Nu-i vina nimănui, dar am pus viitorul pe foc. Zeule, ne pare tare rău!"

— Dar uite, zise Dane făcând semn în jur. Acum nu mai are cine să-l ardă, dar sfârşitul tot nu a dispărut. Deci nu asta o să-l provoace. M-am înşelat. Poate dacă aş fi făcut ce mi s-a spus am fi salvat totul.

Înghiţi în sec.

— Nu e vina ta.

— Crezi? zise Dane, iar Billy nu ştiu ce să-i răspundă.

Ar fi trebuit, am fi făcut, am fi putut. Stăteau în biroul răposatului Teuthex, privind fotografiile cu geamurile sparte.

— Unde sunt londomanţii?

— În braţele panicii, zise Billy. Grisamentum s-a pus probabil în mişcare şi n-o să dureze mult până să dea de noi. Tot ce trebuie să facem, cred ei, este să ţinem krakenul în siguranţă până dimineaţă. Ăsta-i planul.

— E un plan de rahat.

— Ştiu, zise Billy.

— Chiar este, zise Dane. De câte ori o să mai spună că noaptea e pe punctul să sosească? Dacă Paul nu s-a predat încă Tatuajului, n-o să mai dureze mult până s-o facă. Sau până să-l găsească Goss şi Subby. Sau poate până atunci Griz o să dea foc lumii.

Undeva, ceva picura. Dane vorbea în ritmul picăturilor.

— Deci, zise Billy.

— Deci să facem ca noaptea asta să fie noaptea, zise Dane. Nu fugim. Îl atacăm pe Grisamentum. Planul lui e cel care face totul să ardă, indiferent de motiv, fie că el vrea asta sau nu. Deci scăpăm de el şi, odată ce-a pierit…

Îşi scutură mâinile de un praf imaginar.

— Problema-i rezolvată.

Billy nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nici măcar nu ştim unde este. Îi are pe crescătorii de arme, are

păstorii de monştri, are cine ştie ce magie cu cerneală şi hârtie – şi noi ce avem? întrebă Billy.

Abia dacă mai înregistra absurditatea cuvintelor care-i ieşeau din gură.

— Nu mă înţelege greşit, mi-ar face plăcere să…

— Mai ţii minte cum l-am găsit pe Teuthex? zise Dane. De ce crezi că se întinsese către altar?

În biserică se adunaseră ultimii douăzeci şi ceva de krakenişti. Femei şi bărbaţi, bătrâni şi tineri, în toate soiurile de vestimentaţii. Un eşantion londonez doborât de durere. Noi recruţi involuntari ai unei mici echipe istorice, ce supravieţuiseră propriei lor religii.

— Fraţi şi surori, murmură Dane. Asta e ultima brigadă krakenistă, îi zise el lui Billy. Dacă mai sunt alţii afară, ăia nu se mai întorc.

Altarul, fireşte, era o masă de ventuze sculptate şi de tentacule întreţesute. Dane apăsă pe anumite ventuze într-o anumită ordine.

— Asta căuta Teuthexul, spuse el.

Gestul Teuthexului nu fusese un rămas-bun al cuiva care voia să moară mai aproape de zeul său. O secţiune intercalată a altarului se desfăcu. Dane coborî cu grijă partea metalică din faţă a altarului.

Dedesubt era sticlă. Dincolo de sticlă era păstrat ceva. O relicvă de kraken. Când Billy realiză dimensiunile a ceea ce vedea, scoase o exclamaţie de uimire. Altarul îi venea până la piept. Înăuntru, umplându-l aproape complet, era un cioc.

Văzuse această formă de nenumărate ori. Aducând vag cu al unui papagal, de o răutate extravagantă în curbura sa. Dar cel mai mare pe care-l văzuse i-ar fi încăput în palmă şi aparţinea unui *Architeuthis* de aproape zece metri lungime. Acest cioc ajungea de la podea până în dreptul sternului său. Dacă s-ar fi deschis, l-ar fi putut înghiţi. Unindu-se, muchiile sale chitinoase ar fi retezat copaci.

— O să mă muşte, zise Dane pe un ton visător. Doar o ciupitură. Doar cât să dea sângele.

— Ce? Ce, Dane? De ce?

— Toţi ăştia rămaşi. Suntem echipa finală.

— Dar de ce?

— Ca să putem ataca.

— Ce? întrebă Billy.

Dane îi răspunse.

Apărarea ultimei redute nu era o noutate. Întotdeauna erau regi sub dealuri. Golemul din Praga – deşi acesta era un exemplu greşit, el ratase apelul, dormise până târziu, cu consecinţe teribile. Fiecare dintre cultele din Londra sperase în propriile sale proiecţii, propriile sale

spirite secrete, propriii săi paladini în adormire care să intervină când va fi bătut ora. Krakeniştii avuseseră şi ei fanaticii lor. Dar luptătorii care se oferiseră voluntar şi fuseseră aleşi pentru cea din urmă datorie sacră erau morţi cu toţii, înainte ca Teuthexul să poată provoca transformarea lor. Aşa că ultima armată a krakenului trebuia să fie formată din rândurile funcţionarilor, îngrijitorilor şi credincioşilor obişnuiţi ai bisericii.

Ce era calamaritatea dacă nu alteritate, incomprehensibilitate? De ce ar trebui o asemenea zeitate să-i înţeleagă pe cei ce se înclină în faţa gloriei ei? De ce să le ofere ceva? Orice?

Lipsa de interes a krakenului în a oferi recompense era parte din ceea ce, spuneau credincioşii săi, îl diferenţia de avara triadă a lui Avram cu reciprocităţile sale, de felul „Te voi lua în rai dacă mă vei adora". Dar până şi krakenul putea oferi această transmutaţie, această calamareciprocitate aflată la intersecţia dintre adoraţie, toxină şi credinţă.

— Douăzeci de persoane muşcate de kraken nu înseamnă chiar nimic. Depinde de noi. Trebuie să aducem noaptea de pe urmă, spuse Dane. S-o aducem şi s-o conducem. Şi nu suntem doar noi, nu? Mai sunt şi londomanţii şi anticorpii Londrei. O să se dea de ceasul morţii, dar… Ei bine, noi trecem oricum la atac, aşa că au două variante. Să fie parte din asta sau să încerce să se ascundă. Caz în care le doresc noroc. Dă-l în mă-sa pe Fitch, discută cu Saira. Ea o să intre în joc.

— De ce-mi zici mie să… începu Billy, dar se opri. Chiar crezi că poţi să-l învingi pe Grisamentum?

— Hai să avem o ultimă cruciadă, ce zici?

— Crezi că aşa o să învingem? Crezi că-l poţi înfrânge?

— Ei, haide, zise Dane.

Billy învăţase regulile acestui univers. Ezită, dar nu putea evita ceea ce credea că ştie.

— Chestia asta… o să te omoare, nu? zise el încet, arătând către cioc.

Dane ridică din umeri. Câteva secunde tăcură amândoi.

— O să ne schimbe, zise Dane în cele din urmă. Nu ştiu. N-am fost meniţi să fim vase pentru o asemenea putere. E un mod glorios de a muri. Dar…

Billy încercă să găsească ceva de spus.

— Dane, zise el uitându-se la fălcile acelea imposibile. Te implor, nu face asta!

— Billy!

— Serios, nu poţi! Trebuie să…

Dane nu era însufleţit de vreo fervoare nebunească. Bine, să lăsăm

la o parte lucrurile incredibile pe care le făcuse şi motivul pentru care le făcuse, dar altminteri comportamentul lui era unul obişnuit. O credinţă foarte englezească. Şi era foarte şocant, la fel de şocant ca în cazul congregaţiei politicoase şi modest îmbrăcate a oricărei biserici de la ţară, să descoperi că şi el, şi ei ar fi murit pentru credinţa lor.

— Stai, spuse Billy. Dar dacă nu reuşeşti? Dacă nu reuşeşti rămânem fără ultima noastră linie de apărare.

— Billy, Billy, Billy.

Lui Dane nu-i păsa dacă lumea supravieţuia sau nu.

— Mâine noapte, Billy, zise Dane. Ştiu unde-i Grisamentum.

— Cum?

— Nu-s prea multe fabrici dezafectate de cerneală în oraş, amice. L-am trimis pe Wati s-o caute, ultima dată când a fost treaz. Sunt statui mai peste tot.

— Nu puteau fi atât de proşti să le lase acolo, totuşi?

— Nu, dar sunt cam peste tot, aşa că, dacă într-un anume loc nu-i niciuna, dacă Wati nu are în ce să intre, genul ăsta de lipsă e o informaţie în sine. Îi spune ceva. Că cineva face eforturi să-l ţină la distanţă. Ştiu unde-i Grisamentum, şi el n-o să se aştepte la asta. Mâine, Billy!

Când ieşiră, Saira îi aştepta deasupra.

— În sfârşit, zise ea.

Era nervoasă, privind în jur şi înghiţind în sec. O însoţea un tânăr londomant. Poliţiştii aveau să ajungă şi ei cândva, deşi multe alte lucruri le reclamau atenţia, iar o biserică vandalizată era în acel moment foarte jos pe lista de priorităţi.

— Billy, ai un mesaj.

— Ce?

— A venit prin oraş. Bax l-a auzit. E de la prietena ta, Marge.

— Marge? Ce tot spui despre Marge?

— A luat legătura cu noi, zise Saira. A răspuns. În acelaşi mod în care i-ai trimis tu mesajul. Prin oraş.

Asta-l trimise pe Billy înapoi la acel straniu demers al londomanţilor, mesajul către Marge pe care-l şoptise în întunericul unei cutii poştale. Abia dacă se mai gândise la el de-atunci. Se ruşină dintr-odată că-l luase drept o mică demonstraţie terapeutică menită să-l facă să se simtă mai bine. Poate că fusese şi asta, dar cum putuse să fie atât de nătărău şi de orb încât să nu creadă că fusese ceea ce i se spusese, şi anume un mesaj? Şi de ce crezuse că, în caz că l-ar fi primit, Marge nu s-ar fi amestecat, aşa cum o rugase el?

Cu un soi de ameţeală, se gândi la tot ce trebuie să fi făcut ea, prin câte va fi trecut şi ce va fi văzut până să ajungă în acel moment în care-i putea trimite acest mesaj, pe această cale. Fără să aibă un Dane care s-o îndrume, îşi zise el. Şi cu prietenul ei mort. Probabil urmase faptele şi ele o aduseseră acolo. Mesajul lui declanşase călătoria. Închise ochii.

— Nu voiam s-o bag în asta, zise el o ultimă ipocrizie.

În gând, îi ceru scuze. Era băgată în asta şi bravo ei.

— Cristoase, ce s-a întâmplat? Ce-a zis?

— Îţi cere să te întâlneşti cu ea, răspunse bărbatul numit Bax. E într-o parcare în Hoxton. E cu Tatuajul.

— Ce?! zise Billy.

Dane se poticni.

— De fapt n-a zis chiar aşa, spuse Saira. A zis că e cu Paul. A zis că el are o propunere.

Billy şi Dane se priviră.

— Ce naiba face? zise Billy. Cum a ajuns cu el?

— Eşti sigur că nu ea a început? zise Dane.

— Nu sunt sigur de nimic, zise Billy. Dar nu… nu văd cum, nu cred că ea…

— Atunci o să fie ucisă, zise Dane.

— Ea… Căcat, zise Billy.

— Dacă e ea cu-adevărat, zise Dane.

— A spus să-ţi transmitem „Gideon”, zise Saira.

— Ea e, spuse el clătinând din cap şi închizând ochii. Dar de ce e cu el? Unde-i Wati?

— Aici sunt, Billy.

Wati părea epuizat. Era într-o mică figurină în chip de pescar, făcută de unul dintre copiii credincioşilor şi lăsată pe un pervaz. Un bărbat confecţionat din cartoane de hârtie igienică şi vată. Îl privi pe Billy cu ochi din monede de un penny.

— Wati, ai auzit? Poţi să te duci acolo? întrebă Billy.

Încerca să vorbească cu blândeţe, dar se simţea nerăbdarea din vocea lui.

— Trebuie să ştim dacă e adevărat. Dacă e ea. Probabil că habar n-are în ce se bagă, iar numele ăla poate să însemne fie că e ea, fie că l-a obţinut cineva de la ea.

— Ce face? zise Dane. De ce atrage atenţia Paul – sau Tatuajul – asupra lui? În mod sigur ştie că toată lumea, de la Griz şi până la Goss şi Subby, este pe urmele lui.

— Vrea ceva. Chiar ea zice asta. Când ajungem acolo putem descoperi că o ţine cu cuţitul la beregată, spuse Billy.

Doar n-o să negocieze fără un atu. Poate o ţine ostatică. Poate a luat-o ostatică fără ca ea să-şi fi dat măcar seama. Billy şi Dane schimbară o privire.

— Paul nu prea părea în stare să facă cine ştie ce când a fugit, zise Saira.

— Wati, poţi să dai de ea? întrebă Billy.

— S-ar putea să nu fie trupuri disponibile pe acolo, zise Wati.

— Are o păpuşă în maşină. Şi poartă un crucifix, zise Billy.

Urmă o pauză.

— Wati, zise Dane. Ascultă-te. Pari epuizat.

— O să văd, zise Wati.

Dispăru, şchiopătând prin Londra din statuie în statuie.

Fitch spusese că trebuie să se ascundă. Un londomant, şocat de propria lui erezie, propuse să părăsească toţi oraşul.

— Haideţi să plecăm! spuse el. Spre nord! Înspre Scoţia sau în altă parte!

Dar nu aveau nicio certitudine că Fitch, de exemplu, care era una dintre funcţiile oraşului, ar fi putut să supravieţuiască prea mult dincolo de marginile acestuia. Billy se imagină pe sine însuşi pe autostrăzi, devenind expert în legănatul neregulat al trailerului, cărând calamarul conservat prin peisajul rural umed către dealurile Scoţiei.

— Griz ne-ar găsi în zece secunde.

Aşa era. Acoperişurile de ardezie din jur, raza de curbură a intersecţiilor le asigurau camuflajul, chiar dacă erau, în acelaşi timp, şi o capcană. Oraşul se plia numai cât să le permită londomanţilor să stea ascunşi. Un reflex organic.

Dacă l-ar fi părăsit, ar fost expuşi. Un calamar uriaş într-un camion, îndreptându-se spre nord printre tufişurile de pe marginea şoselei. Ce naiba, orice ins cât de cât înzestrat cu har pe o rază de zece kilometri ar fi început să sângereze.

— O să procedăm aşa, spuse Billy. Cum zice Dane, continuă el fără să se uite spre Dane. Pentru că el n-o să se răzgândească, plus că în felul ăsta n-o să mai fie nevoie să ne întrebăm dacă asta e sau nu ultima noapte, fiindcă vom şti că este. Şi Dane oricum o s-o facă, indiferent ce facem noi, ceilalţi.

Saira era de partea lui, a războinicilor. Simţea că ea era înspăimântată, dar chiar şi aşa, ăsta era votul ei. Criza îi transforma pe londomanţi într-o democraţie. Billy îi zâmbi Sairei. Ea înghiţi în sec şi-i zâmbi înapoi.

71.

Înconjuraţi de ambalaje, Marge şi Paul se foiau pe scaune. Trecuseră ore în şir de când stăteau în maşină. Marge îşi reîncărcase iPodul şi încercase să rămână cât mai stoică faţă de lălăitul din ce în ce mai enervant al protectorului ei.

— Ce asculţi? o întrebă Paul în cele din urmă.

Îi luase ceva până s-o întrebe. Ea îl ignoră. Mâncară calorii nesănătoase, lăsându-se sub nivelul ferestrelor în cele câteva ocazii când li se păru că aud pe cineva apropiindu-se. Paul îşi freca spatele de spătarul scaunului ca şi cum l-ar fi ciupit o insectă.

— Povestea ta care e? zise Marge.

Poate dacă se liniştea, ar fi devenit mai uşor de înţeles.

— M-am trezit băgat în asta acum mulţi ani de zile.

Doar atât vru el să spună.

Trecură alte câteva ore. Lui Marge i se părea că dintotdeauna trăise în această parcare. Emoţiile şi surpriza puteau să pătrundă în parcarea asta doar cu foarte mare dificultate. Aşa că Marge putea să stea pur şi simplu.

Nu era linişte. Toate clădirile şoptesc. Aceasta şoptea prin picături de apă, prin scrâşnetul gunoiului târât de curenţi, prin exalaţiile cimentului. La un moment dat, pe parcursul acestui timp mort, se auzi în cele din urmă o altă respiraţie, una fragilă. Venea dinspre păpuşa de plastic atârnată de oglindă. Marge dădu iPodul mai încet.

— Paul, rosti figurina cu o voce subţirică. Şi tu trebuie să fii Marge.

— Wati, zise Paul. Marge, el e Wati.

Vorbea pe un ton prevenitor. Trecuse mult timp de când nu mai scosese un cuvânt. Marge nu zise nimic. Privi păpuşa şi aşteptă.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Paul.

— Care-i oferta ta, Paul? întrebă păpuşa. Ce se întâmplă? O să te întorci la noi?

— Stai, zise Marge, adresându-i-se figurinei. Eşti… eşti cu Billy? El unde-i?

— Billy nu poate veni, răspunse Wati. Sunt nişte mici probleme acolo, adăugă, cu un râs trist. Apropo, îţi transmite salutări. E foarte îngrijorat din pricina ta. Nu se aştepta să primească un mesaj de la tine. E oarecum îngrijorat de… tipul ăsta de lângă tine. Nu cred că ştii tot ce-ar trebui despre el. Paul, ce ai să ne comunici?

— O, ştii, ştii, Wati, acum că eşti aici nici nu ştiu ce să mai zic, spuse Paul. Am atât de multe să spun că nici nu… am făcut nişte planuri, să ştii.

Vorbea repede, un şuvoi de cuvinte. Marge se uita la el. Era, dintr-odată, schimbat.

— Ce vreau? Wati, vreau s-o ştergi, cred, şi să-l aduci, să-l aduci pe Billy. Vreau să…

Se opri.

— Ştii ce s-a întâmplat, Wati? Ce voiau londomanţii? Erau gata să mă omoare. Ştii asta? Crezi că-i în regulă?

— Nu ştim sigur că puneau ceva la cale, Paul. Dar încotro acum? Ce vrei?

— Voiau…

— Unde-s bucăţelele alea mici de Grisamentum? întrebă Wati. Erau într-o sticlă, nu?

Paul făcu o strâmbătură şi flutură din mână, ca şi cum ar fi spus: „Nu-s nicăieri, nu mai contează."

— Ce facem acum?

— Eu nu plec nicăieri, Wati, dar tu ar trebui, zise Paul grăbit. Ar trebui să pleci. Adu-i pe Billy şi Dane şi pe londomanţi.

— Sunt aici ca să ascult ce ai de zis, spuse Wati.

Abia acum, auzind această stranie discuţie pe deasupra muzicii îngrozitoare fredonate în urechile ei, Marge simţi că i se pune un nod în gât şi se întrebă, uluită, dacă nu cumva asista la o negociere de ostatici care o privea direct.

— Du-te, Wati, zise Paul. Pleacă acum.

— Nu, nu pleca, spuse o nouă voce. Nu acum, serios, nu pleca.

Era o voce pe care Marge o cunoştea. Două persoane se apropiau, apărând şi dispărând din băltoacele de lumină ce învăluiau maşinile. Un bărbat şi un băiat.

— Acum că ne-am adunat cu toţii, e timpul să prindem toate iţele odată pentru totdeauna. Petrecerea, în fond, e în noaptea asta şi toată lumea o să participe.

Goss şi Subby.

O, Doamne Dumnezeule!

Bărbatul care rânjea şi băiatul lui cu chip pustiu. Ieşiră din întuneric. Trenciurile pătate de sânge şi praf le fluturau în umbră. La fiecare câteva răsuflări, Goss expira fumul său de ţigară fără ţigară.

Marge scoase un soi de mieunat. Se întinse după cheile maşinii, dar dispăruseră. Scânci. Nu putea să respire. Dădu iPod-ul mai tare cu un gest violent şi vocea, croncănind prosteşte „No Scrubs" de TLC, îi invadă auzul cu atâta forţă că o duru. O cască îi căzu. Bâjbâi cu degetele pe podeaua maşinii, după chei.

— Fug, îi şopti Wati din micuţa figurină drăgălaşă. O să aduc ajutoare.

Şi plecă – Marge îl simţi plecând.

Dar, deşi Wati vorbise încet, ea îl auzi pe Goss spunând, în timp ce se apropia cu paşi ţepeni şi smuciţi, venind de nicăieri:

— „Chiar o să pleci, admirabilul meu prieten? Chiar o să pleci?"

Îl văzu pe Goss ridicând ceva ce aducea cu un mâner de piatră. O statuetă de lut, roasă de trecerea mileniilor.

— Bună ziua, transportatoru' lui şefu', i se adresă el lui Paul. Ai ceva de-al meu asupra persoanei tale. Sau cred c-am putea spune că ai ceva căruia îi aparţin, nu? Cauţi ajutor, nu? Aştepţi atacul cavaleriei? Du-te pe partea cealaltă, Subby, fiule.

Marge se târî încercând să scape, dar băiatul, Subby, era acolo, privind-o fix în timp ce *I don't want no scrubs no scrubs no scrubs* îi lălăia într-o ureche. Ţipă şi se smuci, ferindu-se de el. Goss stătea lângă cealaltă portieră.

— Bună, şefu', strigă el.

Se întinse pe deasupra lui Paul şi smulse iPod-ul din poala lui Marge, care scânci, cu mâinile tresărindu-i, dar fără să reuşească să apuce obiectul, şi nimic nu-l opri, nu se produse niciun salt în altă parte, iar el nici măcar nu ezită, aşa că vocea tremurătoare din căşti se îndepărtă de ea când Goss, fără să se uite, aruncă obiectul, făcându-l să zboare prin aer mult prea iute şi imposibil de departe de-a lungul cavernei de beton, spărgându-se dincolo de raza vederii ei.

— Ce faci acolo dedesubt, şefu'? ţipă Goss la Paul. Ce zici? I-am dat lu' bătrânu' Wati minutu' de avans?

Îşi privi încheietura de parcă ar fi purtat ceas şi îşi întinse mâna în care ţinea figurina roasă.

(Wati străfulgera iute, micuţa sa manifestare acorporală uşor infirmă şchiopătând ca un câine cu trei picioare care fuge cât de repede poate. Iute, iute! Într-un bust de ceramică, într-un general călare, într-un pilot de plastic dintr-o agenţie de voiaj, păpuşă, păpuşă gargui, marionetă, kilometri străbătuţi în sens invers până în locul în care aşteptau cei din urmă krakenişti şi londomanţi, târându-şi sinele epuizat într-o păpuşă pe care o ţinea unul dintre ei şi ţipând cu răsuflarea tăiată „Goss şi Subby! Sunt acolo, i-au prins pe Paul şi Marge, o să…" Şi apoi, în timp ce tovarăşii săi se uitau uluiţi la omuleţul de plastic, Wati se îndepărtă de ei brusc şi cu violenţă, tras cu forţa înapoi în clipa când…) Goss smuci străvechea figurină ca şi cum ar fi pescuit sau ar fi pornit un motor sau ar fi scos mizeria dintr-o ţeavă. Se auzi un zgomot, o exclamaţie, sunetul unui suflet izbindu-se de piatră şi Wati se pomeni

intrând cu forţa în lucrul pe care-l ţinea Goss în mână.

— La naiba! Cât pe ce să-ţi aduci şi păpuşa cu tine, zise Goss. Ţi-aminteşti de vechitura asta?

Clătină statuia. Neclar, din cauza erodării, se distingeau nişte umeri şi un cap redus la un ciot. Amintirea unei guri întipărite în lut prin care Wati ţipa fără cuvinte.

— Ţi-aduci aminte de vechitura asta, Wati, băiete? zise Goss. Ai idee, ai în pula mea idee câte secole ne-a luat să găsim flecuşteţu' ăsta, prin tot nisipul ăla? Ce zici de bronzul cu care m-am ales?

Shabtiul. Fireşte. Cel dintâi trup, cel din care se născuse Wati. Furat dintr-un muzeu sau din mormântul unde fusese îngropat. Wati urlă şi se smuci, încercând să se smulgă din firele care-i ţineau sufletul legat de acel trup de sclav, dar acestea îl înfăşurară. Poate dacă s-ar fi reorientat, dacă ar fi avut câteva minute să se adune şi să-şi concentreze ura de clasă, transformând-o în magie rebelă, s-ar fi putut elibera.

— Evenimentele ne-au cam tras clapa, Wati, amice, zise Goss, în timp ce Wati urla cu vocea lui mică şi pietroasă.

Goss îl întoarse cu capul în jos.

— Neisprăvit mic ce mi-ai fost! Să te învelim bine. E timpul să faci nani.

Se lăsă în genunchi. Wati urlă. Goss ridică shabtiul mult deasupra podelei de beton şi îl trânti, dezintegrându-l în praf şi cioburi.

Vocea lui Wati amuţi.

În parcare era cu o prezenţă mai puţin. Pretutindeni în Londra, membri ai înfrântului Sindicat al Asistenţilor Magici se opriră din ce făceau, scoaseră exclamaţii şocate, îşi ridicară privirile şi începură să urle.

Goss izbi cu piciorul praful de shabti. Îi făcu lui Subby cu ochiul.

— Problema e, dragă Paul, zise el ghemuindu-se lângă portieră. Bună, fată! Nu te-am mai văzut de mult. Am stat ceva timp prin preajmă, aşteptând să vedem pe cine aţi chemat. Fiindcă. Treaba-i că. Doar nu credeai că noi nu auzim mesajele pe care le trimiţi prin Londra? Credeai că poţi să vorbeşti cu prietenii tăi şi noi să nu prindem de veste? Tranca tranca tranca din luminiţe.

Clătină din cap.

— Acum, tinere domn, ceea ce ard de nerăbdare să fac, ard rău de nerăbdare, e să stau niţel la taclale cu şefu' meu. Deci. Jos din maşină. Scoate-ţi jacheta şi cămaşa. Desfăşoară orice rahat care-l amuţeşte pe excelenţa sa. Şi lasă-mă să schimb o vorbă cu el. Da? Pentru că

lucrurile o să devină cam nasoale pe-aici.

Scâncind îngrozită, Marge îşi încleştă maxilarul şi încercă să sară din maşină, îmbrâncindu-l pe Subby, dar el o împinse la rândul lui şi era mai puternic decât părea. Paul deschise portiera lui şi ieşi afară. Marge încercă să-i spună să n-o facă. Se întinse după el şi încercă să închidă portiera.

— Stai aşa, Goss, zise Paul.

Vocea-i era perfect calmă. Goss îl dădu ascultare. Paul îşi scoase jacheta.

— Să te întreb ceva, Goss. Subby, stai cu ochii pe ea! Ţine-o în maşină! zise el scoţându-şi cămaşa. Gândeşte-te. Crezi că aş fi putut să trăiesc cu şeful tău atâţia ani şi să nu ştiu că puteai să interceptezi mesajul? Să nu ştiu că dacă-i trimit unui londomant un mesaj prin Southwark o să ajungă la destinaţie, dar că Hoxton mereu trădează? De ce crezi c-am trimis mesajul de aici? Pentru că ştiam c-o să-l interceptezi.

Fără cămaşă, în frig, i se făcuse pielea de găină. Era înfăşurat cu bandă adezivă, ca o cingătoare de culoarea rahatului. Din spatele lui veni un mic sunet. Paul scoase cheile lui Marge din propriul său buzunar şi le aruncă în beznă. Se uită la Goss şi Subby.

— Voiam să interceptaţi mesajul ca să v-o predau vouă.

Marge simţi un gol în stomac. Se trase cât mai departe de el.

— Speram să reuşesc să vi-i predau şi pe ceilalţi doi. Şi încă ar mai putea să vină, mai ales dacă Wati o fi apucat să îi anunţe înainte ca tu să-l…

Înfăşură un mosor imaginar.

— Şi-atunci ai tăi sunt.

Marge se târî dincolo de schimbătorul de viteze, spre portiera deschisă. Cei doi bărbaţi şi băiatul o urmăreau cu un soi de interes politicos. Ea se târî şi ieşi poticnindu-se din maşină.

— Care-i treaba, Paul? zise Goss părând sincer interesat. Când o să vorbesc cu şefu'? Nu ne face să te facem bucăţi.

— Da. Într-o secundă. Dar am vrut să auzi asta şi-am vrut să audă şi el. Din partea mea. Mă asculţi? ţipă el către propria lui piele. Vreau ca şi tu, şi el să ştiţi că vă ofer o înţelegere. Nu sunt prost – ştiam că aveai să mă găseşti oricum. Deci. Nu mai vreau să mă încui ca pe, pe… o chestie de la zoo. Lucrăm împreună. Asta e înţelegerea pe viitor. Şi-i o ofertă făcută cu bună-credinţă. Ştiu că-l vrei pe Billy, continuă el arătând spre Marge. Uite colo nişte billymomeală.

Marge se târî, simţind că aerul i se solidifică în gâtlej.

— Îmi pare rău, i se adresă Paul. Dar nu ştii cum a fost. N-aveam

cum să scap.

Scoase nişte foarfeci din buzunar şi sfâşie carapacea din plastic şi lipici care îl înconjura. Pielea de dedesubt era roşie.

— Ai auzit tot? zise el. Mai ai timp să îndrepţi situaţia. Grisamentum a pornit un război – are nu-ş' ce plan nebunesc dar pot să-ţi spun unde e calamarul. Ne-am înţeles?

Paul se întoarse cu spatele la Marge. Deja oripilată, nici măcar nu fu surprinsă să vadă chipul răuvoitor tatuat pe spatele lui ridicând din sprâncene către ea.

— Poate, zise el.

Paul se întoarse din nou către ea. Goss şi Subby îl priveau. Goss avea un aer admirativ. Marge era în patru labe pe jos, în praful rămas din Wati, mişcându-se cât putea de iute ţinând cont că nu reuşea să respire, iar bătăile inimii îi zgâlţâiau tot trupul.

— Hei, întoarce-te la loc, vreau să văd, zise vocea Tatuajului.

— Nu-mi vorbi aşa, spuse Paul. Acum suntem parteneri. Uite.

Mai aşteptă o secundă.

— Încearcă să fugă.

O arătă cu degetul şi se uită la Goss, care plescăi din limbă şi ocoli în pas lejer maşina, pe urmele lui Marge.

— Unde fugi tu, cocoşelule?

Marge reuşi să se ridice în picioare şi s-o ia la fugă, dar după numai câţiva metri el o ajunse. O apucă de păr. Ea scoase un sunet care nu semăna cu niciun sunet pe care s-ar fi crezut în stare să-l scoată. Bărbatul o târî după el.

De cealaltă parte a maşinii, Paul şi Subby îl priveau.

— Ce se-ntâmplă? Întoarce-te, behăia vocea de pe spinarea lui Paul.

— Hei, mai e un lucru de care m-am prins cu timpul, Goss, strigă Paul, ridicându-şi foarfecele. M-am prins ce e chestia asta, zise el bătându-l pe Subby pe obraz. Mi-am dat seama unde-ţi ţii inima.

O secundă se fisură. Goss se afla deja la mare distanţă în clipa în care Marge realiză că îi dăduse drumul. Îl văzu alergând. Îi zări o clipă faţa, atât de înspăimântată că aproape te înfiorai văzând-o, aproape că ai fi putut să plângi de milă dacă nu ai fi fost prizonierul acelei fracţiuni încremenite de timp. Dar oricât de iute s-ar fi mişcat, Goss era prea departe şi, chiar ţinând cont de secundele pe care Paul le irosise tachinându-l, nu reuşi să se interpună între foarfece şi Subby.

Paul înfipse lamele, ca pe nişte pumnale duble, în gâtul lui Subby. Cu lovituri iuţi şi repetate. Sângele ţâşni, iar faţa stupidă a băiatului nu-şi modifică expresia, numai ochii i se măriră. Paul lovi din ce în ce mai tare. Sângele care-l împroşca era foarte întunecat.

Subby se prăbuşi în genunchi, părând nedumerit.

— Ce? Ce? Ce se petrece? întreba prosteşte Tatuajul, insistent ca un copil.

Goss ţipă strident şi răcni şi urlă. Se prăbuşi la jumătatea unui pas. Foarfecele tremurau, îngropate în gâtul lui Subby. Paul tremura. Goss pe prăbuşi pe capota maşinii, vomitând sânge mult mai deschis la culoare.

— Nu nu nu nu nu nu.

Scânci şi bătu pământul cu călcâiele şi privi ultragiat lucrul-băiat muribund.

— Chiar credeai, zise Paul – în timp ce Tatuajul tot întreba „ce? ce se petrece? ce?" – că o să lucrez cu tine?

Paul scoase foarfecele din gâtul lui Subby şi le înfipse la loc. Privirea lui Subby fugi într-o parte şi într-alta, apoi ochii i se închiseră. Goss ţipă şi bolborosi, dădu din picioare şi scoase brusc fum pe gură, dar nu reuşi să se ridice. Urlă.

— Credeai c-o să te las să te apropii de mine? îi zise Paul. Credeai c-o să colaborez cu tine? Credeai c-o să-ţi permit să fii bătăuşul mizerabilului ăstuia jegos din spinarea mea? Credeai că n-o să te omor?

Paul îl scuipă pe Goss cel muribund. Scuipă pe pavajul din faţa sa.

— Ai coşul ăsta de carne care să-ţi ascundă motoraşul şi credeai că asta o să mă oprească? Goss, termină cu gălăgia. E timpul să mergi în iad şi ia şi amărâtu' ăsta de ambalaj gol cu tine.

Subby nu mai mişca. Sângerarea încetinise. Goss gâfâi şi bolborosi de parcă ar fi încercat să arunce un blestem de rămas-bun, dar, odată cu Subby, muri şi el. Îşi dădu ultima suflare fără să mai scoată fum.

Şi orice altceva se mai întâmpla…
În alte timpuri şi locuri…
nemaipomenit de multe…
acea plecare…
acel sfârşit…
avu ecou…
se simţi intens…

şi fiecare dintre persecutaţii şi terorizaţii Londrei, preţ de un metamoment, din 1065 până în 2006, fiecare în propriul lui timp şi toţi conectaţi pentru o clipită, în toate împrejurările teribile, în toate încăperile în care erau vârâţi cu capul în toaletă, torturaţi, calomniaţi, înjuraţi, sâcâiţi, loviţi cu pumnul, luaţi peste picior, în toate ipostazele brutalităţii, în acel moment, pentru o clipă care s-ar fi putut să nu-i

salveze, dar care constituia măcar o fragilă consolare pentru totdeauna, se simţiră mai bine…

se simţiră fericiţi…

Paul îl privi pe Goss dându-şi duhul.

— Ce se petrece? Ce se petrece? Ce? Ce? întrebă Tatuajul. Paul îl ignoră. Marge îl ignoră.

Privise, imobilă, cu mâna la cap, acolo unde o lovise Goss. Când Subby murise – de parcă ar fi fost un „el", de parcă n-ar fi fost doar o cutie cu chip omenesc – se topise pur şi simplu. Se dezintegrase într-o substanţă dezgustătoare, care se dezintegrase la rândul ei în nimic, lăsând în urmă numai o inimă, o inimă omenească nemişcată, prea mare pentru pieptul lui Subby.

Goss nu se sfărâmă. Goss rămase zăcând ca un mort ce era.

— Îmi pare rău, îi zise Paul în cele din urmă. Trebuia să-l fac să aibă încredere în mine. Altfel nu l-ar fi părăsit pe Subby.

Se uitară unul la altul. Silit să privească în întunericul parcării, unde nu se întâmpla nimic, Tatuajul urlă.

— Ce-ai făcut?! întrebă Tatuajul.

— Ştiam c-o să-mi dea de urmă, spuse Paul. Şi nu l-aş fi putut învinge. Asta-i singura chestie care mi-a trecut prin cap. Ştiam că o să audă ce spunem dacă trimiteam mesajul de aici şi voiam ca ei să-l audă şi să vină. Poţi să mă ajuţi să-l acopăr? Pe el, continuă el ridicându-şi braţele. Pe Tatuaj.

Adăugă:

— N-am vrut ca Wati să păţească nimic. Îmi pare rău. Credeam că Goss şi Subby o să ajungă înaintea lui. Ei, aşa au şi ajuns, dar nu m-am gândit c-o să stea la pândă. Am încercat să-l conving să plece.

— Nu înţeleg, zise ea. Nimic.

— Da. Îmi pare rău. Hai să-ţi zic ce ştiu eu.

72.

Ştiau, Paul în mod explicit şi Marge pe baza instinctelor pe care începea să le capete, că acesta nu era nici pe departe sfârşitul Londrei. Pentru ei, însă, execuţia aceea marcase finalul unei epoci. Stăteau pe locul unde se prăbuşiseră, vorbind din când în când între ei, dar mai ales odihnindu-se şi respirând atmosfera lipsită de Goss şi Subby. Paul dădu şuturi inimii lui Goss de-a lungul parcării.

La moartea lui Goss, luminile garajului se întunecaseră şi se aprinseseră de două ori, într-un soi de hip-hip-ura, ca şi cum şi lucrurile s-ar fi bucurat. Culori se schimbau şi umbre se deplasau pe măsură ce

emisari ai numeroaselor curţi – ale zânelor bune, ale zânelor rele, ale nezânelor şi ale parazânelor – treceau în această lume să verifice zvonul care se răspândea. Câteva fantome pe care Marge nu le văzu, dar le simţi, ca pe un soi de căldură tristă, deplasându-se. Cu un guiţat, ceva porcin trecu pe lângă ea. La puţin timp după asta auziră zgomotul unei maşini.

Fără sirenă, dar cu luminile sclipind, o maşină de poliţie coborî rampa către ei. Din ea ieşiră trei poliţişti, cu bastoanele scoase, cu sprayurile cu piper şi Taserele scoase, cu mâinile pline de arme. Frica lor se vedea cu ochiul liber. După o pauză, cu o mişcare iute, cu hainele şi părul în dezordine, cu fumul ieşindu-i dintr-un colţ al gurii şi cu o ţigară legănându-se în celălalt, cu ochii îngustaţi şi cu capul uşor întors, splendidă ca Boadicea, din maşină apăru Collingswood.

Se uită la Paul, întinse o mână şi scoase Taserul de la centură. Se uită la Marge ridicând dintr-o sprânceană şi înclină din cap în semn de recunoaştere. Ciripi şi şuieră şi mângâie aerul de parcă ar fi fost capul unui purceluş.

Collingswood plescăi din buze:

— Futu-i futu-i fute-m-aş, şopti ea.

Zâmbi, un zâmbet de-a dreptul fermecător.

— Deci e adevărat! Chiar ai făcut-o, să mă fut! În sfârşit. O… Doamne… Dumnezeule… Chiar ne trebuiau nişte veşti bune în noaptea asta.

— Ţi-am spus că se petreceau nişte chestii în jurul meu, îi spuse Marge.

— Şi ia te uită… zise Collingswood. Dă-mi una peste degeţelele mele obraznice că n-am nimerit-o. Şi iată-te şi pe tine, îi zise ea lui Paul. Ei, adică nu pe tine, ci pe tine. Să mă fut dacă mai înţeleg care mai e sensul, în noaptea asta, dar trebuie să faci ce poţi, nu? Veniţi.

Le făcu semn să se urnească. Ei se supuseră.

— Ce-i asta? zise Marge.

Părea calmă, nu scandalizată, ci curioasă.

— Dă-mi un minut şi-o să găsesc câteva chestii de care să te acuz, zise Collingswood. În principiu, ideea-i că tu vii cu mine. Măcar să mai recuperez ce se poate. Şi tu la fel.

Se uită la Paul. Acesta se ridică, părând destul de supus. Privi într-o parte şi într-alta, de parcă i-ar fi dat târcoale ceva invizibil.

— Nu vreau necazuri. Din partea ta sau din partea, ştii tu, a pasagerului rău. Ce căcat, nu vreţi să scăpaţi de toate astea? zise ea.

„Da”, se gândi Marge. „Aşa e.” Collingswood o aprobă din cap. Poliţista nu avusese nevoie de sensibilităţile ei speciale ca să citească

răspunsul.

— Haide atunci, zise ea. Ce mai vedetă eşti.

Paul, cu umerii căzuţi, porni către maşină, apoi o zbughi brusc pe lângă Collingswood şi ofiţerii ei împiedicaţi, către ieşire. În fuga lui se izbi de ea, făcând-o să se împiedice şi să-şi scape ţigara.

— Obraznic, băiat obraznic, strigă ea. Amorţiţi-l pe ticălos!

Unul dintre poliţişti rată, dar cel de-al doilea îl nimeri pe Paul în spate, în Tatuajul nevăzut, cu sârmele prin care circula electricitate. Paul ţipă şi se prăbuşi, cutremurat de spasme.

— Opriţi-vă, opriţi-vă! strigă Marge. Nu ştii cine e, nu ştii ce e…? Nu poate suporta să mai fie închis, de aia…

— Bâzz, zise Collingswood. Ţi se pare că mă doare fie şi-n cur de asta?

Se aplecă deasupra lui Paul care se străduia să respire. De fapt, părea s-o doară oarecum pe undeva. Avea o expresie nu chiar de regret, dar de iritare şi preocupare, ca şi cum fotocopiatorul ar fi rămas fără hârtie.

— Nimeni n-o să-ţi facă nimic, spuse ea. Vrei să te potoleşti?

Un ţipăt porcin răsună în dimensiuni suficient de apropiate pentru ca Marge să-l audă, îndepărtându-se apoi.

— Poftim, acum l-ai speriat pe Perky, zise Collingswood. Duceţi-l în maşină, le strigă ea oamenilor ei. Dacă mai există vreo Londră mâine dimineaţă, vedem atunci ce facem.

Colegii ei, la fel de ineficienţi precum poliţiştii Keystone{154}, îl cărară către maşină pe Paul, care gemea. Marge se gândi că ar fi putut să fugă. Gândul fu urmat de conştiinţa faptului că nu o va face. Îi urmă, aşa cum i se spusese.

Arestarea, invitaţia, era ispititoare. După treaba pe care o făcuse, după tot ce îndurase, ceaiul servit de poliţie, o celulă, altcineva care să se zbată. „Eu, una”, se gândi Marge în timp ce se instala în spate, oferindu-şi umărul ca pernă pentru capul încă inert al lui Paul, „sunt al dracului de obosită.”

— Voi doi o să mergeţi pe jos acasă, le spuse Collingswood ofiţerilor ei. Nu mai am loc decât pentru unul singur. Nu mă aşteptam să fac arestări. Şi, întrucât împuşcătura lui Baz a nimerit, el e câştigătorul.

Ceilalţi doi mormăiră.

— La dracu, da’ ce cuplu comic sunteţi şi voi! Priviţi partea bună: amândoi o să dispăreţi din istorie până mâine, deci ce mai contează, nu?

Urcă în maşină.

— Baz! La secţie. Hai să-i punem la păstrare pe protejaţii noştri şi să

vedem ce se mai întâmplă.

„Chiar sunt extrem de obosită”, îşi spuse Marge. Paul îşi săltă capul şi deschise gura, dar, în oglindă, Collingswood îşi răsuci degetul către el şi niciun sunet nu ieşi. Marge îşi dori ca el să fi reuşit să scape.

— Unde-i Wati? strigă Dane. Ce i s-a întâmplat?

— Marge a fost… zise Billy. Ai auzit ce-a zis Wati chiar înainte să…

Vocea i se stinse şi clătină din cap, acoperindu-şi ochii.

— Moartă sau în cel mai bun caz ostatică.

— Wati! strigă Dane înfuriindu-se. Din nou! Încă unul! Kraken!

Trecuseră aproape cu dispreţ de banda poliţiei, fără ca măcar să încetinească, şi acum erau din nou în biserica krakenistă. Cei din urmă krakenişti stăteau la coadă ca nişte copii ascultători în faţa ciocului gigantic din templu.

Londomanţii se aflau în camion, dând ture prin suburbiile din preajmă. Fitch şi ultimii lui discipoli se aflau într-o situaţie ciudată. Chiar dezaprobând această strategie războinică, erau legaţi de ea, dependenţi de reuşita ei, acum că avea să se întâmple. Aşa că, pierzând disputa, nu aveau de ales decât să-i ajute pe cei ce o câştigaseră. Era un soi de solidaritate guvernamentală dusă la extrem. Urmau să-i transporte pe londomanţii dornici de luptă până pe câmpul de bătălie.

Krakeniştii nu aveau decât legende care să spună ce li s-ar fi putut întâmpla atunci când plecau la acest război, alteraţi de altar, proaspăt modelaţi într-o armată. Un regiment de strânsură. Fuseseră pregătite maşini pentru cei afectaţi de binecuvântare, cei ce urmau să fie muşcaţi. Krakeniştii îşi luau rămas-bun unul de la altul. După aceste ultime îmbrăţişări, cum aveau să conducă de-a lungul Londrei, până la vechea fabrică de cerneală – într-o tăcere stingherită? Ascultând radioul?

Cei mai puternici dintre ei, bine proptiţi pe picioare de o parte şi de alta, ţineau ciocul desfăcut. Se rugau cu voce tare.

— Ăştia sunt toţi? zise Billy.

Dane făcu semn că da. Puţini dintre ultimii membri ai bisericii avuseseră nevoie de eforturi persuasive. Billy îl privi pe Dane.

— Şi tu mergi, zise Billy.

— Da.

— Dane… zise Billy clătinând din cap şi închizând ochii. Te rog… Cum să te conving să nu o faci?

— N-ai cum. E gata totul? zise Dane plin de credinţă. Bun… Atunci haideţi să-i dăm drumul.

73.

Billy asistă la slujba de pe urmă a bisericii krakenului. Se aşezase în spatele sălii. Văzu lacrimi şi auzi binecuvântări. Dane se poticni, dar recită cu graţie liturghiile la care nu mai luase de mult parte. Fără păstori, turma se păstorea singură. Billy se foi pe scaun, făcându-şi de lucru cu fazerul din buzunar. Congregaţia cântă imnuri zeilor în formă de torpile, cu multe braţe. În cele din urmă, Dane spuse:

— Bine, atunci.

Încercând să zâmbească, voluntarii formară o coadă. Unul câte unul, îşi plasau mâna pe ascuţişul mandibulei krakenului. Bărbaţii care jucau rolul balamalelor apropiau grijulii fălcile uriaşe, făcându-le să se întâlnească în carne. De două ori, cârligul fălcii cauză răni mai grave decât se dorea, făcându-i pe credincioşi să ţipe. Cele mai multe muşcături însă fură precise – pielea înţepată şi abia puţin sânge.

Billy se aşteptase la ceva dramatic. Cei muşcaţi păreau stângaci şi masivi, păreau să umple sala aceea cavernoasă. Se îmbrăţişau şi îşi strângeau mâinile însângerate. Dane, cel din urmă, îşi puse mâna între fălci şi îi lăsă pe cei din congregaţie să finalizeze muşcătura. Billy nu reacţionă în niciun fel.

Planul lor era simplu sau prostesc. Nu aveau timpul, trupele sau experienţa necesară pentru strategii sofisticate. Aveau un avantaj, unul singur, acela că Grisamentum habar n-avea că ştiau unde se află sau că veneau. Nu aveau de partea lor decât surpriza. O succesiune rapidă, diversiunea şi adevăratul atac. Oricine cu măcar o secundă de gândire la dispoziţie putea să realizeze că prima manevră era o diversiune. Deci nu aveau să ofere nimănui acea secundă.

Aveau câteva pistoale, săbii şi lucruri magice cu aspecte variate. Nu ştiau ce anume era Grisamentum acum. Încerneluit pe hârtie sau sub formă de lichid? Deja fentase moartea o dată. Focul ar fi putut să-l usuce, dar pigmentul i-ar fi dăinuit. Înălbitorul, aşadar. Păruse să se teamă de înălbitor. Aveau la ei sticle. Cea mai importantă armă a lor era un produs de curăţenie menajeră. Unii purtau aspersoare industriale umplute cu înălbitor, ca nişte pistoale supradimensionate prinse la centuri.

— Haide, atunci, îi zise în cele din urmă Billy lui Dane.

Îl duse la maşină. Acum el era cel ce conducea. Nu-i trebuiau indicaţii şi conducea ca un om care ştia ce face. Billy se uită pe fereastră. Nu-l privi pe Dane: nu voia să-l vadă schimbat. Spionă întunericul străzilor pe care treceau; continua să spere că îngerul memoriei avea să apară, dar sub copacii desfrunziţi ce se legănau,

baldachinul clădirilor londoneze, nu se zări nicio siluetă din sticlă şi os şi niciun craniu pus peste un borcan nu se rostogoli printre micile grupuri de noctambuli. Se vedeau oameni fugind şi mici incendii.

— Cristoase, zise Billy.

Îşi dori ca Wati să fi alergat înainte din figură în figură, revenind în fata care dansa pe bordul maşinii.

Parcă lângă ansamblul de clădiri al fabricii, pe care Dane i-l arătase pe o hartă, în faţa unor porţi metalice înnegrite de rugină. Alte grupuri de atacanţi parcară în diferite locuri, aparent la întâmplare, şi porniră în pas lejer să-şi ocupe poziţiile. Billy îşi duse degetul la buze şi-i aruncă lui Dane o privire de avertisment. Se auzeau sirene, dar nu atât de multe pe cât ar fi fost necesar judecând după semnele de incendiu şi după rumoarea violenţelor. Părinţii din Londra îşi ţineau probabil copiii în casă în noaptea aceea, minţindu-i în şoaptă că totul va fi în regulă.

— Unde crezi că sunt acum cei mai loiali dintre oamenii Tatuajului? zise Dane. Descreieraţii şi… ăăă, oamenii ieşiţi din atelier?

Transpira. Ochii îi erau măriţi.

— La luptă, zise Billy.

Ieşiră în noaptea straniu de caldă. Câţiva londomanţi într-o bună formă fizică îi urmară. Trupele războinice ale Sairei. Nevăzuţi, escaladară zidurile stratificate ale clădirii şi se târâră de-a lungul acestora. Stăteau cu ochii pe fabrică de parcă i-ar fi putut ataca.

Dincolo de zid era o curte în care o maşină abandonată domnea peste ierburile sălbatice. Pustietatea înconjura fabrica. Nu vedeau nimic mişcându-se. Era, poate, o uşoară îmblânzire a întunericului la una dintre marile ferestre ce vegheau deasupra peisajului pustiu. Zidul pe care se aflau ducea, ca o coloană vertebrală, către clădire: nu erau siliţi să atingă pământul. Billy le făcu semn câtorva dintre luptătorii ce-l urmau şi le indică unde voia să se ducă.

Chiar dacă Wati ar fi fost de faţă, tot nu ar fi putut spiona pentru ei: figurile de pe acoperiş, văzu Billy, fuseseră sparte. Anturajul lui Grisamentum îşi orbise arhitectura. Billy scoase din buzunar mica figurină a lui Kirk. O ridică, aşa cum făcuse de nenumărate ori de la înspăimântătoarea dispariţie a shabtiului, şi şopti numele lui Wati. Din nou nimic.

Billy indică într-o direcţie. Dane privi prin luneta unei puşti luate din depozitul de arme al krakeniştilor şi văzu o uşoară mişcare pe acoperişul clădirii: un bărbat care îşi puse mâinile pe balustradă şi se aplecă spre el.

— Ne-a văzut, zise Billy.

— Deocamdată nu-i sigur, şopti Dane.

Arma lui ricoşă. În tăcere, bărbatul se prăbuşi.

— Uau, zise Billy.

— Căcat, zise Dane tremurând.

— Nu mai avem prea mult timp de-acum, zise Billy.

Cei muşcaţi de kraken ieşeau din maşinile lor, mişcându-se cu o stângăcie stranie. În timp ce se apropiau, diversiunea sosi şi ea.

Atacul londomanţilor se produse, aşa cum conveniseră, cu mare dramatism. O armată de zidărie. Puţinii rămaşi al căror har era să trezească apărarea oraşului făcuseră tot ce le stătuse în puteri. Îşi trimiseseră alarmele sub formă de parachimicale, generând valuri de anxietate patogenă. Stimulară o reacţie imunitară în perimetrul fabricii. Născute din unghiuri de cărămidă, ieşind din găuri în frunziş, desfăşurându-se din maşina abandonată, leucocitele Londrei ieşiră la atac.

Una era o construcţie ambulantă; alta, o marionetă din gunoaie; alta, o fereastră către o altă parte a oraşului, o gaură în formă de monstru. Se mişcau de-a lungul materiei urbane umplând nişe şi/sau fiind uriaşe. Paşii lor sunau ca lătrăturile de câine şi ca frânele maşinilor. Una îşi dădu pe spate echivalentul capului şi scoase un strigăt de război care era claxonul unui autobuz.

Azvârliră în lături uşile complexului. Cei mai curajoşi dintre londomanţi se repeziră înăuntru. Îşi ridicară armele sau imboldurile cu care îşi dirijau uriaşii atacatori celulari. Dincolo de ferestrele fabricii se văzu mişcare.

Ieşind de pe uşi laterale şi de sub tomberoane se iviră crescătorii de arme, murmurând rugi pentru fertilitate în timp ce trăgeau. O siluetă canină din hârtie uzată sări de la o fereastră. Preţ de câteva secunde, Billy crezu că era manevrată de păstorii de monştri, dar acolo nu era niciunul care s-o anime. Fiecare fâşie de hârtie din acest ansamblu canin era pătată de cerneală.

— Isuse, zise Billy. Dane. El e. E pe toate alea.

Pe fiecare bucată de hârtie era suficientă cerneală-Grisamentum ca s-o farmece întru mişcare. Era pus pe risipă, nerăbdător acum când se vedea ajuns în pragul apoteozei dorite. Lupul din hârtie şi cerneală se repezi asupra unei londomante care ţipă, şi dinţii lui de hârtie o sfâşiară de parc-ar fi fost adevăraţi.

— O, Cristoase, zise Billy. E timpul să ne mişcăm.

Îşi aţinti fazerul şi începu să se târască.

În spatele lui, o porţiune din cărămida fărâmicioasă a zidului începu să se modifice, modelată într-o nouă formă, transformându-se într-o

uşă străveche cu un lacăt de mult rupt, ce putea fi deschisă dintr-un brânci. Saira intră prin ea, muşcându-şi buzele, apoi se dădu la o parte şi în urma ei apărură cei muşcaţi de kraken. Billy îi zări pe cei care fuseseră muşcaţi de zeul calamar.

Erau mai puternici decât era normal. Apucau bucăţi de zidărie şi le azvârleau. Erau diformi şi în schimbare. Îi străbăteau curenţi; muşchii li se unduiau, în posturi pe care nu fuseseră făcuţi să le adopte. „Cristoase!" murmură el. Trase în direcţia clădirii o rază slabă şi şuierătoare, o cam jalnică metodă de distragere, în timp ce căsca ochii.

Unui bărbat îi crescuseră ochi de *Architeuthis,* cercuri negre, fioroase, dominându-i fiecare câte o latură a capului, înghesuind între ele celelalte trăsături. O femeie se umflase, cu trupul transformat într-un tub musculos din care-i ieşeau membrele, absurde, dar puternice. O alta brăzda distanţele propulsată de noul ei sifon, mişcându-se prin aer ca prin apă, cu părul fluturat de curenţii unei mări aflate la kilometri depărtare. Braţele ridicate ale unui bărbat expuneau băşici care se spărgeau, şi deveneau ventuze de calamar, iar altul avea un cioc răutăcios în locul unde mai înainte fusese o gură.

Se năpustiră asupra crescătorilor de arme şi îşi croiră drum prin învolburarea de hârtie. Gloanţe îi sfâşiară şi ei urlară şi muşcară şi zdrobiră. Bărbatul cu ventuze îşi privea cu speranţă partea interioară a braţelor. Semnele se transformau în mici ventuze, dar braţele rămăseseră braţe. Billy se uită la el. Era uimitor, da, dar…

Dar era cumva o ironie din partea zeilor faptul că niciunul dintre cei care fuseseră muşcaţi nu avea tentacule?

Dane nu căpătase o formă nouă. Numai că, atunci când privi înapoi către Billy, ochii lui erau numai pupilă, complet negri. Nu avea braţe de atac.

— Billy, se auzi o voce slabă din omuleţul de plastic al lui Billy.

— Wati!

Billy pocni din degete ca să-i atragă atenţia lui Dane. Agită figurina.

— E Wati!

— … v-am găsit, zise vocea, tuşind din nou, apoi se stinse.

— Wati!

După secunde de tăcere, Wati zise:

— Primul gest pe deplin al meu pe care l-am făcut a fost să nu mai fiu corpul în care m-am născut. Puteam s-o fac oricând. M-au prins cu garda jos, atâta tot. Trebuie numai să…

Reancorarea aceea brutală în interiorul păpuşii, simbolul exploatării sale, îl duruse teribil.

— Ăsta a fost singurul loc pe care am reuşit să-l găsesc. Pentru că

am fost atât de mult în el.

Era pe jumătate treaz, în cel mai bun caz, venind din acea ţară a sufletelor nimănui dintre statui, unde zăcuse în comă. Recăzu din nou în tăcere.

— La dracu', spuse Billy. Wati!

Nu se mai auzi nimic, iar timpul lor se terminase. Billy făcu un semn şi se furişă mai departe, iar Dane se ghemui alături de el pe balconul de sub fereastra înaltă a fabricii, uitându-se în jos, înăuntru, unde se desfăşurau cele din urmă pregătiri ale lui Grisamentum.

74.

Prin încăpere roiau hârtii. Sub formă de avioane şi fâşii, bucăţi zdrenţuite zburând cu scop, toate pătate de cerneală. Dedesubtul lor, maşinării vechi erau împrăştiate, rămăşiţele tiparniţelor şi maşinilor de tăiat. La diferite niveluri încăperea era înconjurată de pasarele. Billy zări ce mai rămăsese din crescătorii de arme.

Byrne era şi ea acolo, scria bilete, le citea şi obiecta, scriind răspunsul lui Grisamentum către ea cu propriul lui sine. Lângă o grămadă uriaşă de volume cartonate sfâşiate, tehnicienii îşi făceau de lucru cu mecanisme, ignorând haosul, presând pastă udă de hârtie într-o maşină hidraulică şi colectând lichidul scurs, de culoarea noroiului.

— Aia e biblioteca, spuse Billy arătând prin geam.

Biblioteca krakeniştilor, îmbibată de apă şi făcută fâşii, redusă la propria ei cerneală.

Dizolvant turnat peste toată cunoaşterea aceea străveche, cernelurile scurse de pe paginile unde fuseseră cuvinte. Parte din pigment trebuie să fi fost pete de cafea, îngălbenirea produsă de timp, chitina gândacilor zdrobiţi. Chiar şi aşa, lichidele colectate erau un distilat al întregii cunoaşteri despre kraken. Şi Billy zări, prezidând asupra acestor operaţiuni, pe un podium înălţat, într-o găleată enormă, grosul lui Grisamentum. Trupul lui din lichid clipocitor.

Dane lovi geamul cu un mârâit de furie. Iradia răceală.

— O s-o adauge sieşi, zise Billy. Sau o să se adauge pe el în ea.

Grozav avea să fie acel prinţ lichid. Un întuneric fluid compus din toate secretele *Architeuthisului,* amintindu-şi prin homeopatie formele pe care le luase odinioară, scrisul, secretele pe care le conţinuse. Metabolizându-l, Grisamentum ar fi ştiut mai multe despre kraken decât orice Teuthex din istorie.

— Mai repede! o auzeau pe Byrne prin geam ca şi cum sticla s-ar fi subţiat ca să-i ajute. Avem timp să terminăm. Putem să dăm de urma animalului, dar mai întâi trebuie să stoarcem până şi ultima picătură de

cunoaştere! Repede.

Hârtiile se învârtejiră de parcă o vijelie ar fi invadat camera.

O fâşie care zbura la înălţime, în vârful coloanei foşnitoare, se lipi de geam în dreptul lui Billy şi Dane. Cerneala de pe ea îi privea. Urmă o secundă de nemişcare. Apoi fragmentul plonjă înapoi în vârtejul de hârtie. Celelalte îl urmară, roiul scurgându-se prin propriul centru.

— Haide! strigă Billy.

Sparse geamul, făcându-l să cadă înăuntru, şi trase asupra ciclonului de hârtie, dar nu se ivi nicio rază. Aruncă fazerul inutil înspre imensa fântână de cerneală plină de Grisamentum.

Se auziră ţipete şi unul sau doi dintre krakeniştii care-şi croiseră drum înăuntru se prăbuşiră. Dane nu se clinti. Billy auzi un pocnet şi un plescăit umed în trupul lui Dane. În coasta lui Dane era o nouă rană, mustind de sânge negru. Dane îl privi pe Billy cu ochi abisali. Îi aruncă un zâmbet care nu mai era tocmai uman. Se făcu să crească.

Billy se întinse după pistolul de la centura lui Dane şi hârtiile se năpustiră asupra lui. Unele se repeziră la el luând forma unui craniu gata să-l muşte. El răsuci sticla de înălbitor pe care o purta, expediind sprayul într-un arc, ca o sabie scoasă din teacă. Acolo unde ateriza, substanţa decolora. Simţea mirosul înălbitorului dincolo de cel de praf de puşcă, aceeaşi aromă amoniacală ca a *Architeuthisului.*

Ţipete. Un krakenist era devorat de un stol de pete-Grisamentum organizate jucăuş sub forma unui tigru ucigaş de hârtie. Billy prinse privirea lui Dane. Îşi transmiseră ceva din ochi. Dane escaladă balustrada, deloc încetinit de rană. Căzu cu iuţeală, dar nu sub controlul stupid al gravitaţiei. Hârtiile încercară să-l sfâşie, dar el se răsuci în cădere. Trase şi-l ucise pe unul dintre ingineri. În coborârea sa, împrăştie înălbitor, ţintindu-l, printre hârtiile care se fereau instinctiv din calea lui, către Grisamentum.

Avea ţinta perfectă a unui prădător. Dar Byrne se interpuse. Încasă lichidul în piept. Acesta distruse culoarea, ca un Pollock pe negativ, hainele ei decolorându-se sub împroşcătură. Ea repezi un pulverizator de parfum în faţa lui Dane şi apăsă pe para acestuia.

Billy se încordă. Îşi strânse pumnii, îşi încordă stomacul, încordă tot ce ştia că poate încorda. Nu se întâmplă nimic. Timpul nu se opri. Byrne împrăştie vapori întunecaţi în obrazul lui Dane.

Dane se poticni. Faţa i se udase de un lichid cenuşiu închis. Un talaz de Grisamentum înăuntrul lui. Dane nu putea să nu-l respire.

Râgâi, încercând să-l vomite afară pe Grisamentum. Billy o ţinti pe Byrne cu pistolul lui Dane, pe care nu avea idee cum să-l folosească, dar oricum ea îşi înmuie degetele în Grisamentum şi le scutură în faţa

ei. Aerul se închise în jurul ei şi, când el trase, gloanţele ricoşară din nimic.

Dane se prăbuşise. Trupul i se cutremură. Grisamentum îl umplu, strecurându-se în cavităţile lui. Scrise vrăji rele înăuntrul plămânilor lui. Billy îl privi pe Dane murind.

Hârtiile o învăluiră pe Byrne într-un roi certăreţ, ca nişte păsări flămânde.

— Eşti sigur? o auzi Billy spunând.

Ea turnă în Grisamentum cel din urmă lichid distilat din librăria krakeniştilor. Se învolbură. Probabil că graba îi provoca o indigestie psihică, dar avea nevoie de înţelepciunea teuthică până la ultima picătură. Trebuia să-şi înţeleagă prada. Byrne amestecă în el şi flutură în jurul ei băţul cu care amestecase. Hârtiile se învârtejiră mai iute pe măsură ce le stropea pigmentul. Petele mai vechi şi uscate de Grisamentum erau acoperite de pete mai puţin ignorante.

— Trebuie să fie pe aproape, ţipă Byrne. Găseşte-l şi trimite nişte părţi din tine înapoi, să-mi spună unde e. O să aduc eu restul din tine. Du-te!

Dane, slavă Domnului, nu mai mişca. Billy vru să-i adune pe toţi cei muşcaţi rămaşi şi să-i nimicească pe crescătorii de arme şi pe monştrii de hârtie. Dar văzu haosul din încăpere şi fuga dezorientată a taberei sale. Ieşi din nou pe fereastră.

Afară, londomanţii şi anticorpii ţineau piept crescătorilor de arme şi unui diavol din hârtie şi cerneală. Pământul era presărat cu cadavre şi cu zone în care perspectiva era nefirească şi unde funcţii ale Londrei căzuseră în luptă. Muşcaţii gâfâiau ca peştii pe uscat sau zăceau nemişcaţi, cu apă de mare picurându-le din răni. Billy văzu că unul încă mai lupta, mâna lui stângă fiind, în sfârşit, înlocuită de un tentacul de vânătoare de şase metri pe care-l târa şi cu care biciuia aerul.

— Saira!

La vederea lui ea zâmbi, deşi se cutremura de violenţa războiului. Modelă o bucată de Londra ca pe lut, dându-i forma unui scut de poliţist, se ghemui în dosul său şi traversă câmpul de luptă către el.

— Billy.

Îl îmbrăţişă chiar.

— Ce s-a întâmplat?

El clătină din cap.

— Dane? întrebă ea.

El scutură din cap. Ochii ei se măriră. Billy începu să tremure.

— E un dezastru, spuse el în cele din urmă. Nu ne-am putut apropia.

El tocmai asimilează acum ultimele cunoştinţe. Unde e îngerul meu păzitor, ai?

Se chinuia să-i vorbească durerii sale de cap, cum făcuse ultima dată când îngerul era prin preajmă, dar de data asta nu era decât durere.

— Billy.

Era Wati, agăţându-se vag de conştiinţă în buzunarul său. Billy îi rosti numele.

— E-n viaţă?! zise Saira.

Răsună un zgomot puternic. De pe acoperişul clădirii, un stol de hârtii pătate de cerneală se ridicară ca liliecii. Se împrăştiară pe cer.

— Pleacă, zise Wati. El…

— Sunt acoperite cu el; le poate vrăji şi mai tare, zise Billy. Nu-i pasă. I-am forţat mâna. O să iasă afară în întregime. Caută krakenul şi, când o să-l găsească, Byrne o să-l mulgă şi…

Se priviră.

— Poţi să-i găseşti? Poţi să le transmiţi un mesaj celor din camion?

— Sunt londomanţi, făcu Saira semn că da. Şi eu la fel.

— Spune-le să plece de-aici. Spune-le să se ducă… Stai.

Billy îl ridică pe Kirk, care-l privea cu micii săi ochi de plastic. Billy se gândi cât de repede fu în stare.

— Wati!

— Da, zise Kirk.

— Avem exact atâta timp cât îi ia lui Grisamentum să dea de camion, zise Billy. Şi ai văzut cât de mulţi din el sunt. Wati, ştiu că eşti rănit, dar poţi să te trezeşti? Mă auzi?

Niciun răspuns.

— Dacă nu se trezeşte, îi zise el Sairei, va trebui să încercăm să mergem chiar noi, dar…

— Unde? zise Wati. Unde să mergeţi?

— Cum te simţi?

— Rău.

— Poţi… poţi să te deplasezi?

— Nu ştiu.

— Ai ajuns până aici.

— Păpuşa asta… am folosit-o atâta că e ca un scaun care mi-a luat forma fundului.

— Wati, ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere.

— Am crezut că am murit. Am crezut că prietena ta Marge a… Au fost Goss şi Subby.

Billy aşteptă.

— Pot s-o simt. Încă. Acum. O simt pentru că are pe mâini praful fostului meu trup. Pot să-l adulmec.

— Era în Hoxton.

— Probabil a… a scăpat de Goss şi Subby.

Chiar epuizat cum era, în vocea lui Wati se simţea uimirea.

— Poţi să dai de ea?

— Trupul ăla nu mai e.

— Dar poartă ea unul.

Billy se apucă de partea din faţă a tricoului, acolo unde ar fi atârnat un pandantiv.

— Poţi să foloseşti praful ăla ca s-o găseşti? Poţi să încerci?

— Unde-i Dane?

Lupta continua în zgomotul omorurilor oculte.

— L-au ucis, Wati, zise Billy.

În cele din urmă Wati spuse:

— Care-i mesajul?

Saira şopti lucruri la urechile Londrei, linguşi şi o imploră, aşa îngrozită cum trebuie să fi fost în noaptea aceea, să trimită un mesaj profesorului ei de odinioară, aflat în camionul lui. „Viteza e tot ce avem", îi zise Billy şi-i spuse unde să-i trimită. Ea modelă zidul şi transformă o parte din el într-un gard viu prin care îşi făcu loc ieşind în stradă.

Billy rămase singur câteva secunde, atât de singur pe cât se putea în acele reminiscenţe de luptă şi zgomot. Privi în urmă, către clădirea în care murise prietenul său. Billy îşi dori să fi ştiut cum să facă acel semn religios tentacular ce i-ar fi menit unui soldat căzut al krakenului să odihnească în pace. Strânse ochii şi înghiţi în sec, rostind numele lui Dane şi ţinând ochii închişi. Era o ceremonie pe care o inventase.

75.

Cum puteai ascunde ceva de dimensiunile unui camion astfel încât să nu fie văzut de sus? Un timp, indecizia lui Fitch îl protejă: nefiind în stare nici să se alăture surorilor şi fraţilor săi luptători, nici să-i abandoneze, acesta se ţinuse la mai puţin de doi kilometri depărtare şi ordonase ca vehiculul să fie ascuns într-un tunel şi acolo, în lumina portocalie a neoanelor de sub caldarâm, aprinsese luminile de avarie ca şi cum motorul s-ar fi calat. Şi aşteptase, în timp ce refugiaţii acelei nopţi se zoreau pe lângă el în maşini. Când Saira îi trimise mesajul, Londra nu trebui să caute prea departe ca să i-l transmită.

În timp ce pe deasupra capetelor lor alunecau mici sine spioni pătaţi

de cerneală ai lui Grisamentum, ea şi Billy alergară către ascunzătoarea vehiculului, pe lângă dâre de găinaţ şi postere ale unor albume sau expoziţii. *Vino să ne întâlnim,* spusese ea. *Avem nevoie de tine.* Ruşinat, Fitch ceru să se pornească motorul şi camionul se târî afară din ascunzătoare, pe străzile supravegheate.

Hârtiile se învârtejiră ca scurgerea unei chiuvete şi coborâră din cerul întunecat, atacând vehiculul. Acesta îşi continuă drumul printre ele. Deşi dotate cu inteligenţă, hârtiile aveau lăcomia prădătorilor de haită, lovindu-se de parbriz ca fluturii de noapte. Când îi întâlni pe Saira, pe Billy şi pe cei câţiva londomanţi şi muşcaţi cu aspect calamaric care reuşiseră să scape, vehiculul era înconjurat de hârtii agitate.

„Dumnezeule", se gândi Billy, imaginându-şi ce or fi crezut localnicii şocaţi că văd prin crăpăturile draperiilor. Lângă el erau doi londomanţi şi doi muşcaţi care încă se mai transformau în nişte făpturi la jumătatea drumului dintre om şi kraken. Îşi şfichiuiau tentaculele şi împroşcau ce înălbitor le mai rămăsese. Fitch deschise uşa din spate şi urlă la ei să intre. Cu coordonarea unui banc de peşti, hârtiile se năpustiră înapoi către fabrică.

— Se duc s-o aducă pe Byrne şi restul din el însuşi, zise Billy. O să vină după noi, acum că ştiu unde suntem. Trebuie să plecăm.

— Dar unde? întrebă Fitch.

— Condu, zise Billy. O să ne întâlnim cu cineva.

— Deci ce crezi? îl întrebă Collingswood pe asistentul ei rechiziţionat.

— Despre ce? întrebă el.

Aveau acelaşi rang. Nu i se adresa cu *doamnă.* Dar se ducea unde-i zicea ea şi făcea ce-i cerea.

— Şi-acum ce facem? Mai avem vreo tâlhărie? râse ea.

Conduceau printr-o ploaie uşoară, pe străzi alunecoase, întunecate sau luminate, unde unii oameni încă mai zăboveau pe lângă magazinele deschise non-stop, în timp ce alţii fugeau din calea luptelor oculte între găşti.

— Nu ştiu, zise el.

— Hai să ne întoarcem dracului la birou.

Marge se simţea în siguranţă în maşină. Îl privea pe Paul. Chipul lui era chinuit, dar resemnat. Nu vorbea. Tatuajul lui vorbea. Marge îi auzea furia înăbuşită, groaza, în mârâitul fără cuvinte care-i ieşea de sub cămaşă.

— O să fie bine, îi zise ea prosteşte.

Auzi un alt mormăit, mai subţire. Privi în jur. Cuvintele veneau

dinspre gâtul ei.

Marge clipi. Se uită la Collingswood, care continua să-şi tachineze colegul. Marge îşi atinse crucifixul. La contactul cu degetele ei murdare, vocea se auzi din nou, puţin mai tare.

— Hei, spuse aceasta.

Isusul de argint era cel care-i şoptea. Marge privi afară în noapte, la străzile cuprinse de violenţă, la ceea ce, din câte înţelesese ea, ar fi putut fi sfârşitul lumii. Şi iată-l şi pe mesagerul său.

— Hei, şopti la rândul ei, ridicând crucifixul.

Paul se uita la ea. Ea se concentră asupra micuţului chip bărbos.

— Hei, zise din nou acesta.

— Deci, zise ea. Care-s veştile din rai?

— A? zise Cristul de metal. A, da. Nostim.

Tuşi.

— Du-mă la ureche. Nu pot să vorbesc tare.

— Cine eşti? întrebă ea.

Collingswood o urmărea prin oglindă.

— Sunt tot eu, Wati, zise el. Am un mesaj, aşa că fii atentă.

— Am crezut c-ai murit.

— Şi eu la fel. Nu te spăla pe mâini. Billy vrea să faci ceva.

— Ce se-ntâmplă acolo-n spate? zise Collingswood. Cu cine vorbeşti?

Marge ridică un deget cu atâta autoritate, încât Collingswood chiar îi dădu ascultare. Micuţul Mesia prins pe lanţ îi şopti timp îndelungat. Marge aprobă, aprobă, înghiţi în sec, spuse „da", ca şi cum ar fi vorbit la telefon. „Zi-i că da." În cele din urmă, lăsă din nou crucifixul să-i atârne de gât.

Suspină şi închise ochii, apoi se uită la Collingswood.

— Trebuie să mergem undeva. Trebuie să luăm pe cineva.

Paul se ridică în capul oaselor. Celălalt ofiţer privi peste umăr cu nervozitate.

— Mda… zise Collingswood îngândurată. Nu prea ţi-e clar conceptul ăsta de a fi în custodia poliţiei, nu?

— Ascultă, zise Marge încet. Vrei să ne arestezi? Arestează-ne. Dar uită-te-n jur şi ascultă-mă.

Ca pentru a-i veni în ajutor, dintr-o stradă aflată în apropiere se auzi zgomotul unei încăierări.

— Tocmai am primit o însărcinare de la Billy. Îl ştii pe Billy? Şi de la tipul ăsta de la gâtul meu, pe care l-am văzut ucis de cel mai malefic şi mai înspăimântător dintre răufăcători. Care venise după mine. Deci mi s-a dat această însărcinare, în ideea că ar putea fi singurul lucru care

să împiedice sfârşitul lumii. Aşadar. Crezi că raportul despre arestarea noastră poate să mai aştepte vreo câteva ore? Unde vrei s-ajungi cu asta?

Collingswood o privea în continuare.

— Goss şi Subby, zise ea.

— Îi ştii, deci.

— Am avut de-a face cu ei, zise Collingswood.

— Poftim.

— Wati tocmai a avut şi el o ciocnire cu ei?

— Mi-a spus unde să mă duc şi ce să fac.

— Ce-ar fi să-mi spui şi mie ce a zis şi să discutăm despre asta? spuse Collingswood.

— Ce-ar fi să te duci în mă-ta? zise Marge fără supărare. Vocea-i era la fel de obosită pe cât se simţea. Uită-te-n jur şi zi-mi dacă ai impresia c-avem timp de pierdut. Ce-ar fi să… uite, e doar părerea mea, dar ce-ar fi să salvăm mai întâi lumea şi abia pe urmă să ne arestezi?

În maşină se făcu linişte. Deasupra lor, sirena poliţiei emitea văicăritul ei agitat.

— Ştii ceva, şefa? zise deodată celălalt poliţist, tânărul bărbat care conducea. Mie-mi place planul ei. Votez pentru.

Collingswood râse. Privi într-o parte, apoi contemplă cerul de deasupra Londrei, pe care norii se învolburau.

— Mda, zise ea. Ar fi plăcut să apucăm ziua de mâine. Nu se ştie niciodată. Dar după aia, adăugă admonestându-i cu degetul pe Marge şi Paul, vă arestăm, în mod clar. Deci care-i planul?

— Cine dracu' mai sunteţi şi voi? zise Mo, în faţa casei ei, ţinând mătura ca pe o armă.

Copacii se înfiorau. Marge ridică crucifixul.

— Nu-s vampir, spuse femeia.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, zise Marge. Îl ştii pe Wati? Suntem prietenii lui Dane.

— Pe boaşele lui Iisus, îi spuse Collingswood lui Mo. Trebuie să folosesc forţa? Dă-ne drumul înăuntru şi ascultă!

— Îl căutăm pe Simon, zise Marge imediat ce ajunse în hol.

— Proastă idee. Simon e în continuare bântuit.

— Naşpa, zise Collingswood.

— Nu mai e decât unul singur. Un ego mort foarte tenace.

Mo ezită.

— Are nevoie de odihnă.

— Da, spuse Marge. Şi eu am nevoie de-o vacanţă în Maldive. Dar

când trebuie, trebuie.

— Are dreptate, zise Collingswood. În chestiunea asta sunt de acord cu prizoniera.

Când intrară, Simon îşi ridică privirea. Era în halat şi pijama. Ţinea în braţe o minge de blană care scâncea.

— Suntem prieteni de-ai lui Dane şi Billy, spuse Marge.

Simon dădu din cap. În aer se simţi o adiere fantomatică, furioasă. El clătină din cap:

— Îmi cer scuze.

— Mesaj, zise Marge. Avem nevoie de tine să muţi ceva. Pentru Billy. Nu te uita aşa la mine…

— Dar… nu pot. De aia sunt aici. Asta-i… ca o dependenţă, spuse Simon. Harul e ca un drog. Nu pot să o iau din nou pe calea asta, eu…

— Ce căcat, zise Wati, încet, dar clar.

— Hai să-ţi explic ceva, vorbi pentru prima oară Paul şi tuşi.

Din spatele lui se auzi un geamăt, iar fantoma lui Simon îi răspunse cu un mormăit propriu. Paul se frecă apăsat de cadrul uşii până când spatele său amuţi.

— Tocmai am făcut cel mai periculos căcat pe care ţi l-ai putea imagina, prin cea mai oribilă metodă pe care-am folosit-o vreodată ca să fac ceva, spuse el. Wati a zis c-ai intrat în rahatu' ăsta pentru c-ai fost plătit şi că e posibil să fi salvat lumea. Pentru că, dacă Griz ar fi căpătat mai repede ceea ce voia… Aşa că îţi mulţumesc. Pentru asta. Dar o să ne ajuţi. Harul nu-i un drog. Ce ţi-a pus ţie capac a fost că te-ai tot omorât, fără să-ţi dai seama că mori înc-o dată şi înc-o dată. Mâine poţi să faci ce vrei. Dar acum îi aparţii Londrei. Pricepi? Mai e necesară o ultimă teleportare. Nici nu trebuie să te teleportezi tu, nu mai trebuie să tragi pe nas. Şi-ai s-o faci. Nici măcar nu te rog.

76.

Camionul gonea la vedere, hărţuit de un nucleu de hârtii pătate de cerneală ce se ţineau în urma lui.

— N-o să scăpăm de ele, spuse Saira, care conducea acum. Nu putem decât să ajungem cât mai repede şi să facem ce-i de făcut. Nu pot să ne doboare, sunt prea puţine. Abia când ajunge şi restul de Grisamentum o să avem probleme.

În cele din urmă, ajunseră pe strada pe care şi-o amintea Billy. Era în continuare liniştită, ca şi cum n-ar fi fost un război în desfăşurare. Din adăpostul locuinţelor lor, oamenii se uitau la ei apoi îşi mutau iute privirile. Saira frână în dreptul ultimei case, cea mai puţin luminată.

— Am ajuns? întrebă Fitch.

Camionul puţea şi era aglomerat. Cei din urmă londomanţi aşteptau alături de krakenul mort.

— De ce suntem aici? Ce poate face oceanul?

Hârtiile se înălţară, dându-le ocol ca un stol răuvoitor. „Să vă fut”, mimă Billy din buze când acestea plutiră peste acoperişuri şi se îndepărtară.

— S-au dus să aducă şi restul, zise el. Haideţi, haideţi!

Îngheţă văzând luminile albastre care se apropiau. O maşină de poliţie se năpusti către ei, oprind în miros de cauciucuri arse. Collingswood ieşi afară şi Billy deschise gura să-i strige Sairei să pornească motorul, dar auzi vocea lui Marge.

— Billy! aproape că urlă ea ieşind afară. Billy!

El alergă către ea şi se îmbrăţişară îndelung.

— Ia uite, zise Collingswood. Ce frumos, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, îi zise Billy lui Marge. Leon…

— Ştiu, spuse ea. Ştiu. Am primit mesajul tău. Şi-am primit şi celălalt mesaj al tău. Uite, l-am adus.

În maşină, alături de Paul, şedea Simon Shaw.

Când Fitch dădu cu ochii de Paul, tresări şi deschise gura, dar era evident că nu ştia ce să zică. Ceilalţi londomanţi se uitau stânjeniţi de la unul la altul. Fitch încercă din nou să spună ceva, dar Paul îi făcu semn să tacă.

— N-avem nimic de discutat, zise Paul. Nu cât timp el e pe drum încoace.

Arătă cu degetul. O singură fâşiuţă de Grisamentum, dând târcoale ca o frunză bătută de vânt.

— Vine, deci haideţi să trecem la treabă.

Era aproape ca o confruntare finală între Grisamentum şi Tatuaj, îşi zise Billy. Dar avea să fie, mai degrabă, între Grisamentum şi Paul. Orice planuri va fi avut sau poate mai avea, Paul nu se mai temea de el, realiză Billy.

— Billy, zise Collingswood. Camarade. Ce dracu’ ai pus la cale?

Îi făcu cu ochiul.

— Dacă nu voiai postul ăla puteai să fi zis pur şi simplu „nu”, ce mama mă-sii!

— Ofiţer Collingswood, zise el.

Se pomeni, pentru o secundă, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Ea strânse din buze.

— Care-i planu’, bătrâne?

— Haide, zise Billy. Să ne mişcăm. Gata?

Simon părea îngrozit, dar făcu semn că da. Deschiseră camionul, astfel ca el să poată vedea acvariul krakenului. Să-i metabolizeze poziţia în minte.

— Bun băiat, zise Billy. Ştii ce-o să se întâmple?

Billy îşi pregătise argumentele în scris. Era un mesaj lung şi detaliat, pe care-l sigilase într-o sticlă.

— Să-i dăm drumul? li se adresă el Sairei şi lui Simon. Ne trebuie permisiunea lui.

— Şi coordonatele, spuse Simon. V-am zis că nu pot s-o fac fără coordonate precise.

Billy ciocăni cu degetul în sticlă.

— Am spus tot. E aici. Nu te panica.

Mesajul din sticlă era o rugăminte.

Ai spus despre kraken că nu-ţi mai aparţine. Te rog, trebuie să ne ajuţi. Chiar dacă nu e unul dintr-ai tăi, de dragul acestui oraş în care te afli de atâta vreme, te rugăm şi îţi cerem să-ţi foloseşti neutralitatea şi puterea ca atunci când ne-ai ajutat împotriva naziştilor. Ne trebuie un loc sigur. Am auzit toţi că Tatuajul n-a putut să te intimideze şi avem din nou nevoie de acest tip de forţă.

Totul e în pericol, scrisese Billy. *Trebuie numai să supravieţuim acestei nopţi. Şi să-l protejăm. Suntem disperaţi.*

Împinse mesajul în fanta pentru scrisori.

Stătură tăcuţi în întuneric. Un bărbat trecu pe lângă ei pe o bicicletă, scârţâind din pedale. Fitch şi londomanţii aşteptau. Ultimii muşcaţi îşi ascundeau excrescenţele teuthice în interiorul camionului. Pentru mult timp, oceanul din interiorul casei nu răspunse mesajului din sticlă.

— Ce se întâmplă? şopti Simon.

— Nu putem sta aici la nesfârşit, şopti Saira.

Billy îşi ridică mâna să ciocănească în fereastră, cu sentimentul că săvârşeşte o blasfemie, dar gestul îi fu preîntâmpinat. Ceva ciocăni din interiorul casei. O bătaie uşoară, prin draperie. Colţul de jos al draperiei era tras lent deoparte.

— Ne arată, spuse Billy. Ca să poţi să-ţi iei coordonatele, Simon. Fă ce trebuie.

— La naiba, zise Saira. Cred că asta înseamnă că-i de acord.

Draperia se retrase, dezgolind un colţ de întuneric. La început, în dosul ei nu se văzu nimic, apoi în adâncul acestui întuneric se zăriră mişcări – abia presimţite în beznă. Se apropiară, oprindu-se la câţiva centimetri de geam. Peştişori translucizi priveau afară din lumina difuză pe care iluminatul stradal o trimitea în cameră.

Aripioarele lor ventrale vibrau. Îl priviră pe Billy cu ochi transparenţi. Ceva se ivi pe neaşteptate, o formă rapidă, cu o gură căscată ca a unei vipere, şi peştişorii dispărură. Draperiile se învolburară încet.

În camera întunecată se aprinseră lumini mişcătoare. Iluminau o grotă. O încăpere plină de mare. O sufragerie, cu sofa, scaune, tablouri pe pereţi, televizor, veioze şi măsuţe, toate scufundate în apă adâncă, verde şi cercetate de peşti şi ierburi mişcătoare. Luminile acelea erau nuanţele perlate ale animalelor bioluminiscente.

O sufragerie cu mobilierul învăluit de corali, păscută de castraveţi de mare. Ciucurii unui lampadar se mişcau în curenţi şi o anemonă îşi flutura tentaculele pufoase şi otrăvitoare de parcă l-ar fi îngânat. Prin încăpere înotau peşti, luminaţi fantomatic de ei înşişi şi de vecinii lor. Făpturi de mărimea unei unghii şi ţipari groşi cât braţul. Lângă o instalaţie hi-fi decorată cu lipitori, o lumină cât pumnul se mişca asemenea unui metronom cu braţul lung. Tic-tacul luminii îl hipnotiză pe Billy.

— Le-ai luat? îl întrebă pe Simon, făcând un efort. Ai ceea ce-ţi trebuie?

— O să trebuiască să mut întâi apa afară, în forma potrivită, murmură Simon care privea şi înregistra, recurgând la tehnicile stranii pe care le perfecţionase. Gata, spuse el.

Un ţipar alunecă din întuneric, se încolăci în jurul piciorului canapelei şi-o târî într-o nouă poziţie, făcând loc pentru ceea ce venea.

— Bine, zise Simon.

Închise ochii şi Billy auzi în aerul care-i înconjura bombănitul celei din urmă fantome imbecile şi răzbunătoare a lui Simon.

— Ştie ce fac, zise Simon. Crede că mă duc şi eu. Încearcă să mă împiedice să mă omor din nou.

Reuşi chiar să zâmbească.

77.

Se auzi foşnetul hârtiilor.

— Sunt aici! strigă Fitch aplecându-se în afara camionului. Grisamentum! Vine!

— Eşti gata? zise Billy.

— Vin! strigă Fitch.

Văzduhul de deasupra străzii se umplu de hârtii. Cercetau grădinile din faţa caselor. Se apropiară de camion, privindu-l cu ochi din pete de cerneală.

— Orice dracu' ai de gând să faci, părerea mea este să faci acum, zise Collingswood.

Simon se apropie de acvariul krakenului şi-şi puse mâinile pe el. Închise ochii. Luminile unor faruri jucau pe faţadele clădirilor. Urmă sunetul acela pătrunzător şi familiar, strălucirea ca de paiete. Se şterse şi se risipi şi acvariul nu mai era acolo.

Din casă se auzi un huruit. Apă se revărsă ca un râgâit prin fanta pentru scrisori. Rămas fără acvariul de care se sprijinea, Simon căzu în genunchi.

— Mare, murmură el.

Îşi ridică privirea şi zâmbi. Stafia lui urlă.

Krakenul era în interiorul ambasadei oceanului. Billy, Simon şi Saira se uitară unii la alţii.

— Am…? întrebă Saira.

— Gata, spuse Billy.

— Un rahat de felicitări, zise Collingswood. Acum vreţi, vă rog, să poftiţi la nenorocita aia de puşcărie?

— E în siguranţă, zise Billy.

Hârtiile, furibunde, se roteau în jurul lor. Maşini se apropiară şi opriră. Hârtiile începură să-i lovească furioase, ca nişte alice. Paul îşi scoase pieptul înainte de parcă el şi nu figura de pe trupul său ar fi fost inamicul cernelii. Billy auzi o voce familiară. Era Byrne strigând „La dracu'!" când se apropie şi văzu camionul gol.

— E momentul să plecăm, zise el.

Collingswood văzu coloana de maşini care aducea ultimele trupe ale lui Grisamentum. Păru să-şi cântărească opţiunile. Celălalt ofiţer o luă la goană.

— Labagiu mititel şi obraznic! urlă ea către spinarea lui ce se îndepărta.

Împunse aerul cu degetul în direcţia lui şi picioarele poliţistului se încurcară, făcându-l să cadă suficient de rău cât să-şi spargă nasul, dar apoi îi întoarse spatele, iar el se ridică greoi şi continuă să fugă. Collingswood îl lăsă să plece.

— Eşti invitata mea să încerci să-l arestezi pe Griz, Collingswood, îi zise Billy. Cum ţi se pare ideea?

— De fapt îmi place, chiar al naibii de tare.

Nu că s-ar fi urnit din loc.

Saira ezită. Simon îl ajuta pe Fitch să se urce în camion.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Billy.

Marge şi Paul se repeziră înăuntru, cu avangarda hârtiilor hărţuindu-l pe Paul dintr-o antipatie prost direcţionată, confundându-l cu ornamentul lui. Billy, Saira şi chiar Collingswood porniră tăcuţi către

camion, dar întârziaseră prea mult. Byrne era aproape şi trimitea două maşini de crescători de arme către vehiculul masiv.

— Căcat, zise Saira estimând distanţa.

Prinse pentru o clipă privirea lui Billy. El aprobă discret şi ea făcu semn camionului să plece. Acesta demară de lângă bordură, cu uşa din spate bălăbănindu-se, cu Marge şi un londomant nedumerit încă atârnând din spate, Marge protestând faţă de abandonul celorlalţi. Dar porniseră, dădeau colţul, dispăruseră. Simon ţipă, întinzând braţele ca un copil. Billy îl apucă şi-l trase deoparte.

Saira frământă zidul alăturat şi-l transformă într-o poartă acoperită de muşchi şi roasă de vreme. Intrară şi se ascunseră. Se ghemuiră lângă zidul casei oceanului, furişându-se, în timp ce Byrne şi echipa lui Grisamentum se apropiau, gata s-o ia la fugă în direcţii diferite în clipa în care hârtiile furioase i-ar fi înconjurat.

— Cred că nu mai au prea multe, zise Billy.

— Mişto camarazi mai ai, spuse Collingswood.

— Au plecat fără noi, spuse Simon, atât de tare că Billy îi închise gura.

— N-aveau de ales, spuse Saira. Eu le-am zis să plece. O să-i găsesc…

Auziră o bubuitură puternică. Zidul se cutremură uşor.

— Ce dracu'?! exclamă Saira.

Ea şi Billy schimbară o privire. Zgomotul se auzi din nou.

— Dumnezeule, zise Saira. Doar nu-i chiar atât de prost… Oceanul?

Era oare? Se târâră până la colţ şi se uitară.

Pământul nu putea înfrânge oceanul. Aşa cum le demonstrase Canute{155} curtenilor săi linguşitori, valurile sunt implacabile. Până şi Tatuajul, cu toată lăudăroşenia lui, ştiuse să evite o asemenea confruntare. Era una dintre regulile indiscutabile.

Dar tocmai regulile voia Grisamentum să le rescrie.

Să şteargă înscrisul de pe zid, să rescrie regulile, să refacă tiparul folosind cernelurile adăpostite de oceanul însuşi. Să se oprească acum? Nu avea nevoie decât de noaptea aceea.

Astfel, când Billy se uită pe după marginea zidului de cărămidă, zări hârtiile spiralând nerăbdătoare, o văzu pe Byrne cărând cu grijă o sticlă mare plină cu şeful ei, văzu crescătorii de arme la pândă şi le văzu colegii lovind cu picioarele în uşa din faţă, ca hoţii sau ca poliţiştii.

Redută a oceanului aflat în rezidenţă la Londra, casa era înconjurată de vrăji talasice. Dar parte din apărarea sa era însăşi certitudinea că nu va avea niciodată nevoie de ele, iar acest atac era susţinut de atenţia magică neabătută a lui Grisamentum. Byrne îl împroşcă în interiorul

broaştei uşii şi pe balamale cu ajutorul unei pompiţe. Atât de aproape de transformarea sa, era generos cu substanţa proprie. Scrise vrăji de slăbire în măruntaiele găurii cheii. Urmă un nou atac cu picioarele asupra uşii.

— Nu, nu, zise Billy, încercând din greu să se gândească la ceva, să facă un plan, dar în clipa aceea un crescător de arme se apropie şi lovi zdravăn cu cizma în uşa care zbură în lături azvârlindu-l cât colo pe bărbat, în timp ce afară ţâşni un piston lichid, un uriaş pumn de apă sărată.

Ca o explozie, apa de mare erupse în grădina invadată de ierburi din faţa casei, împrăştiindu-i pe atacatori. De sus şi până jos, ferestrele făcură implozie. Marea se scurse pe şosea, purtându-şi locatarii cu sine. Ierburi se adunară în grămezi. Fauna ajunsese în stradă, unde se opri să moară. Meduze, anghile vâscoase, creaturi grase de apă adâncă zvâcnind chinuite sub copacii desfrunziţi. Un rechin orb de mărimea unui om îşi căscă fălcile palide, muşcând inutil dintr-o maşină. În celelalte case, oamenii începură să ţipe.

Crescătorii de arme se ridicară de pe jos. Azvârliră cu şuturi peştii care li se încurcau printre picioare, îşi smulseră alge şi ierburi de pe hainele ude leoarcă. Byrne şi cerneala intrară înăuntru.

— Ce ne facem? Ce ne facem? întrebă Simon. Ce ne facem?

Se prăbuşise în genunchi.

— Scoate-l de-acolo, zise Billy. Trimite-l oriunde!

Simon închise ochii.

— Nu pot, eu… L-au mutat. Nu mă pot orienta, nu pot să fac priză pe el.

— Ai tăi o să ajungă aici în curând, nu? o întrebă Saira pe Collingswood.

— Şi ce căcat crezi că pot ei să facă? răspunse Collingswood iritată.

— Ce facem? întrebă Saira.

Mulţumită bibliotecii cu care se îmbibase, Grisamentum cunoştea fiziologia krakenului. Putea s-o pună pe Byrne să-l recheme din morţi doar atât cât să provoace cărnii sale o reacţie de frică, obţinând cerneala de sepia. Asta, îşi zise Billy, era tot ce trebuia să facă.

— Saira, zise Billy calm. Vino cu mine.

— Baron, spuse Collingswood la telefon. Baron, adu pe toată lumea.

Gesticulă cu furie – *aşteaptă o clipă* –, dar nu încercă să-l oprească pe Billy, care escaladă zidul din spate al casei trăgând-o pe Saira după el. Billy privi în jos, în grădina presărată cu cărămidă şi gunoaie.

— Bagă-ne înăuntru, îi spuse el Sairei.

Ea împinse peretele din spate, modelând cărămizile, apăsându-le cu palma până când deveniră plate şi transparente, formând o fereastră. Le făcu să capete claritatea sticlei şi, printr-o peliculă de mâl marin, zăriră interiorul unei mici băi. Saira deschise fereastra pe care o crease. Se înfioră, şi nu doar de frig; tremura violent. Dădu să se strecoare înăuntru şi ezită.

— Ei, băga-mi-aş! zise Collingswood dedesubtul lor şi-şi închise violent telefonul.

Clătină din cap de parcă ar fi auzit un prieten făcând o glumă nesărată. Îşi depărtă mâinile şi se înălţă, nu sărind, ci legănându-se rapid şi elegant prin aer până la imposibilul nivel de peste trei metri, aterizând pe pervaz lângă Saira şi Billy.

Billy şi Saira se uitară la ea.

— Tu, îi zise ea Sairei, fată smiorcăită, treci acolo şi ia-l de mână pe băiatul smiorcăit. Tu, îi zise ea lui Billy, treci înăuntru şi zi-mi ce se întâmplă.

Înăuntru era frig. Domnea o duhoare năucitoare de peşte şi putregai.

Stăteau într-o baie tipic londoneză: cadă solidă, prevăzută cu duş, chiuvetă şi toaletă, un mic dulăpior în perete. Pereţii erau acoperiţi cu faianţă albă, sub straturi de slin cenuşiu, ierburi verzui, bureţi de mare şi anemone pe care aerul neaşteptat le redusese la nişte cocoloaşe. Podeaua se afla sub câţiva centimetri de apă plină de organisme, unele încă în viaţă. Lângă uşă era un peşte-soare pe jumătate dezvoltat – un lucru uriaş, ridicol – mort şi trist. Cada era plină ochi cu o mulţime panicată de peşti. Ceva plescăia în vasul de toaletă. Cei doi infiltraţi îşi duseră mâinile la feţe.

Afară, pe coridor, mobilele se răsturnau sub povara peştilor morţi. Culorile vii ale peştilor din apele pelagice, mohoreala şi transparenţele ciudăţeniilor din adâncuri zăcând în grămezi, ca victimele unei hecatombe. Creaturi de la etajele superioare, unde presiunea era blândă şi unde soarele ilumina apa.

Se auzeau voci strigând ordine. Billy porni prin puhoiul plutitor. Se sprijinea de balustrade înţesate cu iarbă de mare.

Bucătăria avea o uşă îmbibată de apă sărată ce dădea în living. Podeaua era presărată cu ceramică spartă. În chiuvetă se zbătea o caracatiţă. Billy o privi, dar nu simţi niciun fel de înrudire cu ea. Auzea zgomote înăbuşite din camera de alături.

— Sunt al naibii de mulţi, zise Collingswood.

— Trebuie să intrăm, şopti Billy.

Se priviră.

— Trebuie.

Ea ţâţâi.

— Dă-mi o secundă, Billy, zise ea. În regulă? Pricepi?

— Ce vrei să…? începu el să spună.

Ea ridică o sprânceană. El aprobă, înălţând pistolul pe care-l luase de la Dane.

— Dacă am priceput eu bine… Varsă-l, zise ea. Da, Billy? Nu fi un ratat toată viaţa.

Strânse din buze şi făcu un semn cu degetele, ceva dintr-un videoclip.

— Ia-o spre est, îi zise.

Ea ieşi în hol, îndreptându-se către intrarea principală a livingului. O auzi făcând ceva, huruind, un zgomot, un bubuit nenatural. Auzi uşa deschizându-se, zgomotul unei încăierări, vocea lui Byrne strigând „Ţine-i afară!", paşi îndreptându-se şi ieşind pe uşa unde se afla Collingswood. Billy lovi cu piciorul cealaltă uşă putrezită, cu arma ridicată.

78.

În grotă, în camera dinspre stradă a oceanului. Billy era complet calm.

Intră într-o explozie de tencuială. Recunoscu construcţiile de coral, mobilierul pătat de apă sărată, peştii mari zăcând acum nemişcaţi. Într-un colţ era un trup imens, prăbuşit, a cărui formă n-o putu desluşi deşi văzu ochi privindu-l dintr-o grămadă de carne. Crescătorii de arme părăsiseră încăperea pe urmele Sairei.

Krakenul se afla acolo, în acvariul lui aproape complet golit cu excepţia unui strat subţire de conservant. Byrne era şi ea prezentă, cu o carte de magie neagră sub braţ, ţinând în mână sticla cu Grisamentum. O seringă uriaşă ieşea din pielea krakenului. Byrne îl îmboldea, stimulând animalul mort într-un fel care părea obscen.

Krakenul se mişca.

Cavităţile goale ale ochilor săi tresăriră. Formolul rămas, diluat de apă de mare, făcu valuri când animalul se răsuci. Braţele i se întindeau şi i se descâlceau, prea slabe încă pentru a se zbate, pielea i se jupuia în continuare, neîntinerită, dar krakenul era viu sau măcar nu mort. Era zombi. Nemort.

Panicat de încetarea subită a morţii sale, elimina cerneală întunecată, neagră-cafenie-cenuşie. Aceasta se împrăştia pe pereţii interiori ai acvariului şi se aduna în puţinul lichid în care zăcea.

Billy o văzu pe Byrne repezindu-se către seringă. O văzu mişcându-

se. Trase. Containerul cu Grisamentum explodă.

*

Byrne urlă, în timp ce sticla, cerneala şi sângele din mâinile ei rănite îi erupseră în faţă, alunecându-i printre degete. Cerneala se împrăştie pe podea, dizolvându-se în curenţii casei care se golea. Un crescător de arme intră şi se holbă la Byrne şi la mizeria amestecată cu cerneală care-i păta pieptul. Billy urlă triumfător „haa!" şi păşi înapoi în bucătărie.

— Collingswood! strigă el.

— Ce? o auzi.

Billy trase cu ochiul prin cadrul uşii şi văzu krakenul mişcându-se.

— L-ai nimerit? ţipă Collingswood.

— Da, exclamă Billy plin de încântare. L-am vărsat, e…

Byrne şoptea ceva aplecată peste acvariu. Se scutura de picături, storcând cerneala care-i îmbibase bluza în cerneala krakenului.

— Căcat, zise Billy holbându-se. De cât…

Lumea îi răspunse.

De cât Grisamentum e nevoie ca să se amestece cu cerneala krakenului? Ca s-o înglobeze?

Lumea îi arătă: *de nu prea mult.*

O mare parte din Grisamentum se zbuciuma într-o stare lichidă lipsită de cuvinte, fiind împrăştiat de urme de paşi plini de apă. Dar, stors de secondanta sa, mai rămăsese cam un păhăruţ din el, mustind de cunoştinţe krakeniste ca urmare a învăţăturii sale compulsive, picurat în acvariu. Făcu valuri şi conexiuni. Se amestecă în cerneala krakenului, cerneală şi el, cele două cerneluri formând o nouă cerneală, şi se schimbă.

Lichidul din acvariu începu să bolborosească. Înăuntru, calamarul zombi pluti şi se zvârcoli, izbindu-se de plexiglas. Cerneala lui începu să fiarbă.

Imediat, Billy trase asupra acvariului. Îl nimeri ciobind bucăţi din el şi gloanţele loviră trupul dens al krakenului. Lichidul din interior nu se scurse prin găuri. Îşi menţinu forma de acvariu, în ciuda gravitaţiei. O prezenţă se adună într-un sine turbionar, compus din unirea celor două cerneluri, bărbat ars şi scrieri krakeniste. O voce râse gâlgâit.

Lichidul întunecat se înălţă. Un stâlp, o formă umană care râdea, arătând cu degetul. Îşi ridică ambele braţe.

Şi începu să rescrie regulile.

Aşa că peretele care-l ascundea pe Billy dispăru. Nu se prăbuşi, nu se evaporă, nu se sfărâmă, ci pur şi simplu nu fusese acolo, era ne-

făcut. Bucătăria era acum parte din living, fără chiuvetă şi tacâmuri, plină de separeuri şi dulapuri cu cărţi, udă de apa de mare care mai rămăsese.

Pistolul din mâna lui Billy dispăru. Pentru că Grisamentum scrisese că în încăpere nu existaseră pistoale. „O, Isuse", reuşi să spună Billy şi cerneala lui Grisamentum scrise *nu* peste conştiinţa lui. Nici măcar Dumnezeu: el reprezenta toate regulile pe care Dumnezeu le scrisese vreodată. Crescătorii de arme se poticniră. Byrne râdea, ridicându-se în aer, transportată de şeful pe care-l iubea.

Billy simţi instaurarea a ceva străin şi foarte periculos, închiderea a ceva ce fusese deschis şi istoria începând să se îndoaie sub o voinţă străină. Simţi ceva pregătindu-se să rescrie cerul.

Cerneala se adună într-un glob, plutind deasupra acvariului. Fâşii din ea luară forme de cuvinte, schimbând lucrurile. Inscripţii pe aer.

Krakenul îl privi pe Billy cu ochii săi inexistenţi. Se mişcă. Se cutremură. Nu de teamă, văzu el, nu de durere. Ci stăpânindu-le. Ţinându-le sub capac. Unde era îngerul lui? Unde era eroul lui de sticlă?

„E un fiasco." Ar fi putut să râdă de formularea aceasta stranie. Era o catastrofă, un dezastru, era, cuvântul ciudat de tenace în mintea lui, un *fiasco.*

Deschise ochii. Cuvântul acesta însemna sticlă.

„Totul e metaforă", îşi aminti Billy. „E persuasiune."

— Ăsta nu e un kraken, zise el.

Zeul-cerneală nu-l auzi până când el nu repetă şi nu se pomeni cu toată atenţia lumii abătându-se amuzată asupra lui.

— Nu e un kraken şi nu e un calamar, zise Billy.

Lucrul orb din acvariu îi susţinu privirea.

— Un kraken, ăla da, e un kraken, zise Billy. N-are de-a face cu noi. Dar ăsta?! Ăsta e *un specimen.* Ştiu. Eu l-am preparat. Ăsta-i al nostru.

Pe chipul lui Byrne se ivi o expresie tulburată şi ea se răsuci în aer. „Magie la sticlă", se gândi Billy. Cerneala se înfioră.

— De fapt, vorbi Billy în scurte izbucniri de adrenalină, de fapt, krakeniştii au crezut că sunt un profet al krakenului din cauza a ceea ce am făcut –, dar n-am fost aşa ceva niciodată. Ce sunt eu…

Chiar dacă din greşeală; chiar dacă era o neînţelegere, o glumă ce luase o turnură proastă; chiar dacă era o improvizaţie; cum sunt aleşi mesia?

— Eu sunt un profet al sticlei. O putere accidentală a sticlei şi memoriei. Aşa că ştiu ce e ăsta.

Lângă Billy apăruse din nou o chiuvetă şi zidul se întorcea, câţiva

centimetri din el apărând deja. Krakenul din sticlă şuieră prin sifonul său. Zidul crescu.

— Nu e un animal sau un zeu, spuse Billy. N-a existat până când nu l-am preparat eu. Ăsta e specimenul meu.

Noile reguli erau abolite. Billy simţea bătălia care se ducea. Văzu zidul micşorându-se şi înălţându-se, fiind şi nefiind şi existând în trecut şi neexistând niciodată; se simţi şi nu se simţi în stare să se ridice în picioare; simţi cerul însuşi schimbându-şi forma şi transformându-se ca după instrucţiuni scrise şi şterse imediat, în întrecerea caligrafică dintre conştiinţa lui Grisamentum – plin de noua putere a krakenului şi de magia cernelii – şi lucrul tentacular care nu era nicidecum un kraken.

Billy se pomeni în picioare.

El deşteptase conştiinţa de sine a lucrului. Acesta era *Architeuthis dux.* Specimen tânjind după conservant. Un paradox în formă de calamar, dar nu animalul care aparţinea oceanului. *Architeuthis,* înţelese Billy pentru prima oară, nu era acel lucru nedefinit trăitor în apele adânci, care era, întotdeauna, doar el însuşi. *Architeuthis* era un termen uman.

— E al nostru, zise el.

Magia cernelii lui era vastă: în privinţa asta, Grisamentum nu se înşelase. Dar universul îl auzise pe Billy şi Billy fusese convingător.

Poate dacă Grisamentum ar fi recoltat cerneală direct de la unul dintre locuitorii abisurilor, nu de la un exemplar pus în borcan, tratat, conservat, puterea ar fi fost atât de proteică pe cât intenţionase el. Dar aceasta era cerneala *Architeuthisului* şi nu era dispusă să-i fie lui capriciu.

— E un specimen şi e în cărţi, zise Billy. S-a scris despre el.

Cernelurile amestecate se încăierară. Universul se încordă cât timp se luptară. Dar pe măsură ce Grisamentum se amesteca în cerneală şi cerneala se amesteca în el; pe măsură ce-i lua din putere şi ea lua dintr-a lui. Şi mare parte din Grisamentum fusese vărsată: cerneala krakenului era mai multă decât el. Era cerneală de specimen, conservată de un cetăţean al Londrei, de Billy, şi, puţin câte puţin, îl asimilă pe omul-cerneală. Zidul se ridică din nou şi Byrne căzu la podea.

Grisamentum emană o suferinţă care făcu casa să se zgâlţâie. Pierdu legătura cu sinele său, cum se întâmplase şi cu restul lui, disipat în valuri şi în conductele de scurgere. Se scrisese peste el. Fusese şters de o cerneală care, câştigând, reveni după o clipă de satisfacţie la forma sa necugetătoare, căzând din aer ca o ploaie întunecată.

Zidul revenise. Bucătăria exista din nou. Casa inundată era din nou plină de peşti morţi.

— Ce-ai făcut?! urlă Byrne către Billy. Ce-ai făcut?!

Senzaţia prezenţei lui Grisamentum dispăruse complet. Nu mai era decât *Architeuthisul* nemort, încă mişcând, duhnind a chimicale în acvariul său, cu sărmana lui piele jupuindu-se, cu bietele lui tentacule scuturate de spasme, scăldat în cerneală care nu mai era, acum, decât un lichid întunecat, cenuşiu-cafeniu.

79.

Crescătorii de arme fugiră. De ce să mai fi rămas? Byrne rămase. De ce şi unde să fi fugit? Îl lăsă pe Billy s-o dezarmeze. Îşi trecu degetele prin apa de pe podea.

— Ai fost tare, durule! îi zise Collingswood lui Billy.

El se aşeză cu spatele la pereţii pe care se scurgea apa. Londra era în siguranţă, îşi spunea Billy, scăpase de sub tirania acelui scenariu cosmic. Îi auzi pe Saira şi Simon care, văzând că adversarii lor fugiseră, se apropiau. Collingswood se întoarse când intrară ei.

— Bine, nu mişcă nimeni, zise ea. Poliţia.

O priviră fix cu toţii.

— Neeea, fac mişto de voi! spuse ea. Billy, ce s-a întâmplat? Isuse, uită-te la asta! Şi mişcă, băga-mi-aş!

Architeuthisul îşi unduia leneş tentaculele.

Collingswood o apucă delicat de braţ pe Byrne, care se înmuie şi nu încercă să se opună.

— Unde ţi-e fantoma? îl întrebă Billy pe Simon.

— Cred c-a dispărut.

Auziră sirene, fâşâitul cauciucurilor pe strada udă de apă de mare. Nu după mult timp, poliţiştii intrară în clădire.

— Bună, Baron, zise Billy, când Baron îşi făcu apariţia clipind, cu pistolul pregătit, privind uluit ruinele ambasadei. Baron şi poliţiştii lui se holbară la calamarul care zvâcnea şi la luptătorii epuizaţi.

— Billy, zise Baron. Afurisitu' de Billy Harrow, cum te văd şi cum mă vezi…

— Şefu', zise Collingswood şi-i întoarse spatele. Văd c-ai reuşit s-ajungi, mai spuse ea şi îşi aprinse o ţigară.

— Ce naiba aţi făcut cu toţii? zise Baron.

— Vrei să te pun la curent? se oferi Collingswood.

— Vardy nu-i? întrebă Billy.

Baron ridică din umeri.

— Billy, tu vii cu mine.

— Bravo, şefu', interveni Collingswood. Le-ai arătat tu lor!

— Kath, termină cu căcaturile-astea! spuse el.

— Vin cu tine, zise Billy. Dacă pot să dorm.

— Ce-o să spună poliţiştii despre asta? zise Baron.

— Le face Collingswood un raport, zise Billy.

— N-aş crede, spuse ea. Privea de jur împrejurul camerei, mijindu-şi ochii, adulmecând, folosindu-şi harul. Staţi niţel!

Billy se apropie de *Architeuthis.* Baron se mulţumi să-l privească, fără să facă nimic ca să-l împiedice. Billy îi şopti de parcă ar fi fost un câine sperios.

— Bună, i se adresă el nou-născutului conservat, lung de opt metri şi cu o multitudine de braţe, care se agita în drojdia de conservant rămasă, întinzându-şi-o pe trup cu tentaculele sale nemoarte, tânjind să fie acoperit de lichid.

— Nu s-a terminat, zise Collingswood cu o voce moartă.

— Uite, îi zise Billy *Architeuthisului,* care îşi agită braţele groase cât mijlocul unui om. I-ai arătat tu apocalipsei ăleia. Ne-ai salvat.

Îi răspunse un clipocit. Collingswood respira adânc, privindu-l epuizată. Saira se încruntă. Billy auzi din nou sunetul acela umed.

Venea dinspre cea mai mare dintre grămezile de peşti pe care le observase. Văzu nişte ochi strălucind. Ceva se legăna dintr-o parte într-alta. Era o enormitate ceratită, un peşte-undiţar eşuat, strivit de propria lui greutate. Se chinuia să-şi deschidă gura, o despicătură plină de dinţi strâmbi. Îl privi apropiindu-se şi-şi legănă din nou pe dinainte scuipatul organic – momeala sa, o capcană încă strălucind atârnată de un pinten lung cât braţul ce-i ieşea din frunte. Încerca să-l atragă între fălcile sale, chiar acum, când se îneca în aer?

Nu. Mişcarea momelii sale nu reproducea zvâcnirile capricioase ale micilor vieţuitoare acvatice pe care le imita când vâna. Îşi legăna momeala de la stânga la dreapta cu o mişcare caracteristică nu peştilor, ci oamenilor. Vorbind pe limba lui Billy. Mişcarea momelii era echivalentul legănării unui deget care corecta o greşeală. El îi spusese specimenului de *Architeuthis* „Ne-ai salvat", iar oceanul spunea nu, nu, nu, nu, nu.

— Ce mama dracului? şopti Billy.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Saira. Ce se întâmplă?

— Nu s-a terminat, zise Collingswood. O, rahat!

Sângera. Sângele îi curgea din ochi, din nas, din gură. Scuipă ţigara şi o gură de sânge.

— Chiar s-a mai apropiat puţin.

Billy închise ochii. Tremura, un soi de alergie preventivă faţă de ceea

ce urma să se întâmple.

— Tot mai… zise el.

Şocat, îşi simţi mâinile smucite la spate. Baron îi pusese cătuşele.

— Ai înnebunit?! întrebă el. Totul e pe punctul să ia foc.

— Ţine-ţi fleanca, îi spuse Baron.

Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi s-o încătuşeze pe Saira.

— Ooo, se-ntâmplă ceva nasol, zise Collingswood. Şefu', nu fi fraier!

Simţitorii din întregul Ereziopolis se rugau probabil să se înşele, se rugau pentru orice altceva decât nimicul pârjolit pe care-l simţeau apropiindu-se cu repeziciune.

— Dă-mi drumu', zise Billy.

— Baron, stai aşa, zise Collingswood.

— N-a prea avut sens de la început, i se adresă Saira lui Billy.

Se priviră.

— Oricât de puternică ar fi cerneala de kraken, n-avea cum să-i fi dat puterea să… distrugă totul. Prin foc. Chiar dacă ar fi vrut, şi ce motiv ar fi avut?

— Şefu', zise Collingswood, dă-le voie o secundă.

— Ce face totul să se oprească? spuse Saira. Focul, calamarul şi…

Billy privi şi se gândi şi-şi aduse aminte. De lucruri pe care le auzise şi văzuse, de anumite momente, cu săptămâni şi săptămâni înainte.

— Termini ceva ca s-o iei de la capăt, zise el. De la zero. Aşa că arzi îndărăt. Nu e un final… E o reiniţializare.

— Afară, zise Baron. Mişcă, Harrow!

— Cum aşa? îl întrebă Saira pe Billy.

— Arzi tot ce ne-a plasat pe direcţia greşită. Dacă vrei să rulezi un program complet diferit. Dumnezeule, nicio clipă n-a fost vorba despre bietul calamar… el era un spectator nevinovat. Noi am declanşat nebunia asta. Voi aţi declanşat-o. Fitch ne-a tot spus că pe cât încercaţi să-l protejaţi mai mult, pe atât dezastrul se apropia mai tare. Voi aţi atras atenţia asupra lui.

Se auzi un sunet chinuit. Toţi îşi ridicară privirile. Era cerul, întinzându-se, gata să izbucnească în flăcări.

— Cât de departe suntem de Centrul Darwin? întrebă Billy. Cât avem până la muzeu?

— Şapte-opt kilometri, zise Collingswood.

— Ieşiţi afară, zise, inutil, Baron.

— E prea departe… Baron, poţi să trimiţi un mesaj la… Trebuie să trimiţi pe cineva…

— Taci din gură sau îţi dau cu spray cu piper, zise Baron. M-am săturat de chestia asta!

— Taci, şefu'! zise Collingswood.

Clătina din cap. Întinse un deget către el şi Baron, deodată incapabil să vorbească, clipi ultragiat.

— Ce ziceai, Harrow?

Ceva nou luase naştere în clipa în care londomanţii aflaseră de planul lui Grisamentum, când Al Adler, cedând în faţa tradiţiei şi al respectului pe care i-l insuflase şeful său, solicitase o citire presupus inutilă. Noul lucru devenise mai puternic când krakenul fusese furat şi alternativele se împuţinaseră. Dar abia după ce îngerii memoriei o porniseră pe urmele sale, conştiinţa acestuia, meta-sinele său deveniseră suficient de puternice.

— De ce nu-i aici îngerul memoriei? întrebă Billy. Ar trebui să fie îngerul meu păzitor, nu? Vrea să mă protejeze, nu-i aşa, şi să înfrângă afurisita asta de profeţie, corect? Deci, de ce lipseşte? Ce altceva mai important are de făcut?

Billy ştia exact unde se aflase când începuse această ultimă fază, ce anume arăta şi cui. Ştia care era dezvoltarea în lanţ care făcuse oceanul, acea supă a vieţii, ceea ce era şi de ce acesta se simţise ameninţat. Ştia ce se întâmpla, şi de ce, şi din cauza cui, şi nu putea să trimită pe nimeni destul de repede acolo unde trebuia şi nici nu putea explica destul de rapid.

Trebuia să ajungă la Centrul Darwin, imediat.

— O, Dumnezeule!, suspină el, înmuindu-se, dar revenindu-şi imediat.

Peştele-undiţar nu se mai mişca. În tăcere, Billy îşi luă rămas-bun de la toate.

— Simon, zise el. Simon! porunci. Ştii coordonatele Centrului Darwin. Ale miezului lui. Du-mă acolo, acum! Chiar acum!

Simon ezită. Baron se strădui să vorbească şi nu reuşi.

— Dar ştii ce-nseamnă asta. Aşa am…

— Du-mă. Acolo. Acum.

Simon nu se putu opune acelui ton. Billy încercă, la repezeală, să prindă privirea fiecăruia. Saira, pe jumătate înţelegând, şocată. Simon, nefericit să se vadă încă o dată criminal. Baron, urlând de-a binelea, neauzit. Collingswood înclină din cap către el, ca un soldat care-şi ia rămas-bun.

Urmară un pârâit şi o pâlpâire şi ţipătul înăbuşit scos de Billy, ultimul lucru pe care avea să-l mai facă, apoi lumina îl învălui venind din interiorul lui, se stinse şi el dispăru, lăsându-l pe Baron cu mâinile încleştate în gol.

80.

Şi mirosul mării (păru să) dispară deodată, înlocuit de cel al chimicalelor. Lumina din faţa ochilor lui Billy fluctuă, diferită de cea care (nu) fusese cu o clipă mai devreme. Ştia că nu-şi aminteşte de fapt nimic, că acestea erau mai degrabă imagini cu care se născuse. Dar nu voia să se gândească acum la asta.

Se afla în sala acvariului din Centrul Darwin. De cealaltă parte, dincolo de două rânduri de acvarii de oţel, era Vardy. Care se întoarse spre el.

Billy apucă să observe că spaţiul de lucru din faţa lui Vardy era acoperit cu flacoane, eprubete şi pahare Bunsen, lichide bolborositoare şi celule electrice. Apucă să vadă că Vardy îndrepta către el un pistol şi se aruncă la podea. Glonţul trecu pe deasupra lui, spărgând un container care-i ajungea până la coapsă, plin cu maimuţe de mult conservate. Acestea îşi pierdură posturile, iar lichidul puturos de conservare se împrăştie. Billy se luptă cu cătuşele care continuau (dacă se poate spune aşa) să-i strângă încheieturile. Se târî ghemuit, având grijă să rămână mai jos de nivelul recipientelor de oţel. Urmă o nouă împuşcătură. Înaintea lui, podeaua se umplu de formol şi de cioburi de sticlă, şi un pui de delfin eviscerat îi alunecă în cale.

— Billy, zise Vardy, cu vocea lui dintotdeauna, sumbră, clară, aceeaşi în orice situaţie.

Putea fi o declaraţie, un salut, un blestem. Când Billy încercă să se târască mai aproape, o nouă împuşcătură distruse încă un specimen.

— O să te omor, spuse Vardy. Dacă îngerul memoriei nu m-a putut opri, în mod sigur n-ai să poţi nici tu.

Se auzi o turuială, un glăscior subţire şi ascuţit care protesta. Printre intervalele dintre mobile, Billy zări într-un colţ o micuţă siluetă furioasă. Era mnemofilaxul – un trup compus dintr-un recipient cu formol, braţe şi gheare osoase, un craniu clănţănind ca un câine de pază. Se afla sub un clopot de sticlă. Vardy nici măcar nu se ostenise să-l ucidă. Îngerul sosise şi plecase de atâtea ori, se născuse şi fusese distrus de atâtea ori, încât acum era micuţ. O eprubetă de mărimea unui deget, care probabil fusese folosită pentru păstrarea unei singure insecte, şi membre care fuseseră ce anume? Picioare de şoarece? Craniul care-i punea capac aparţinea vreunei marmote pitice. Era o glumă, un mic eşec mişcător ca un desen animat.

— Ce-ai făcut cu piromantul? strigă Billy.

— Cole e bine mersi, spuse Vardy. A făcut exact ce i-am cerut – cum ai face şi tu dacă ţi s-ar explica foarte frumos că fiica ta e în custodia

mea, nu?

— Deci ai căpătat ce ţi-ai dorit. Focul temporal.

— Cu ei doi lucrând împreună, da, l-am căpătat.

Vardy trase din nou, distrugând un crocodil pitic vechi de optzeci de ani.

— Am încercat mai multe versiuni şi cred că am reuşit. Stai unde eşti, Billy. Aud fiecare mişcare pe care-o faci.

— Kata…

— Katacronophlogiston. Gura, Billy. O să se termine în curând.

Billy se ghemui. El însuşi îi dăduse ideea lui Vardy. Profeţia se născuse pe sine. Îi atrăsese pe el şi pe Dane pentru că-i dăduseră atenţie, de parcă ar fi fost o boală, un mecanism patologic. Blestemă pe muţeşte. Cu asta se luptase îngerul memoriei, cu această certitudine care se zbătea să se concretizeze. Sorţii nu-i păsa ce anume sortea, atâta timp cât sortea ceva. Se auzi un clinchet, era filaxul, ţopăind şi lovindu-şi căpşorul de interiorul clopotului în care era prizonier.

Zgomotul teleportării se auzi din nou. Umbrele şi reflexiile se schimbară. *Architeuthisul* reapăruse în acvariul lui în locul de unde fusese furat. Billy se holbă la el. Încă o dată, lucrul acela fără ochi păru să încerce să-l privească. Îşi şerpui ca un zombi braţele încolăcite. „Ce dracu'?" îşi zise Billy.

— L-ai înviat? zise Vardy. La ce bun?

— Vardy, te rog, nu face una ca asta, spuse Billy. N-o să meargă, nu se poate. S-a terminat, Vardy, şi fostul tău zeu a pierdut.

— S-ar putea să nu… zise Vardy şi dinspre masa lui de lucru se auzi zgomotul unei combustii. Meargă. S-ar putea să nu meargă. Dar s-ar putea să meargă. Ai dreptate – a pierdut, Zeul meu, şi asta nu i-o pot ierta ticălosului ăstuia laş. Dacă nu rişti naibii… eu aşa zic.

— Chiar crezi că sunt atât de puternice? De simbolice? spuse Billy continuând să se târască.

— Totu-i chestie de persuasiune, ceea ce pân-acum ai aflat şi tu. E chestie de argumentaţie. De aia nu mi-am bătut capul cu Griz. Acolo ai fost, cu el? Cu o eroare de categorisire ca asta în planul lui…

Clătină din cap. Billy se întrebă cu cât timp în urmă realizase Vardy ce îşi pusese Grisamentum în minte şi cum anume.

— Pe de altă parte, totul a început cu lucrurile astea. De la ele a pornit discuţia.

Billy se târî mai aproape de adevăratele ţinte ale focului temporal, adevăratul subiect al acelei profeţii ameninţătoare. Nu calamarul, niciodată nu fusese vorba de calamar, care nu fusese decât un

spectator, implicat pentru că se afla prin preajmă. Ci ceilalţi ocupanţi ai încăperii, în dulapurile lor oarecare, ca orice alte specimene, exemplare şi paradigmatice. Micile animale conservate din călătoria lui Darwin pe *Beagle.*

Asta da reiniţializare crâncenă. Să instalezi sistemul de operare al unei noi lumi.

Îşi aminti de melancolia lui Vardy, de furia din el, de ceea ce spusese cândva Collingswood. Ea avusese dreptate. Tragedia lui Vardy era că în cazul lui credinţa fusese învinsă de evidenţă, dar că el nu putea să nu-i ducă dorul. Nu era un creaţionist, nu mai era, nu mai fusese de ani în şir. Şi asta n-o putea îndura. Nu-şi dorea decât ca greşeala lui din tinereţe să nu fi fost o greşeală.

Vardy nu voia să eradicheze ideea de evoluţie: voia să dea însuşi faptul înapoi. Şi odată cu evoluţia – cheia, icul, izvorul – aveau să dispară şi celelalte lucruri, această lume lipsită de dumnezeu, vulgară, monotonă şi arbitrară, care nu avea niciun atu cu excepţia faptului enervant că era reală.

Era convins şi încerca să convingă şi oraşul, şi istoria, că din aceste specimene contemplate de atâţia, din aceste animale decolorate în lichidul lor de conservare învechit luase naştere evoluţia. Căci ce-ar fi fost evoluţia dacă oamenii n-ar fi remarcat-o? Nimic. Nici măcar un amănunt. Văzând-o, Darwin o făcuse să existe şi să fi existat dintotdeauna. Importanţa acestor lucruri de pe *Beagle* era umflată excesiv.

Vardy voia să le ardă întru completă nefiinţă, să deşire ţesătura lui Darwin, să şteargă faptele. Asta era strategia prin care Vardy voia să-şi ajute propriul său zeu nenăscut, zeul sever, iubitor şi literalist despre care citise. Nu putea să-l facă să câştige acum – bătălia fusese pierdută –, dar putea face ca acesta să fi câştigat dintru început. Arde evoluţia până când nu va fi avut niciodată loc, iar universul restartat şi oamenii săi ar putea, în schimb, să fi fost creaţi, aşa cum ar fi trebuit să se fi întâmplat.

Deznodământul avea loc în acea noapte pur şi simplu din cauză că Billy şi tovarăşii săi făcuseră ca lucrurile să se întâmple în acea noapte, provocând războiul final şi situaţia de haos şi criză. Aşa că Vardy ştiuse când trebuia să acţioneze.

— N-o să meargă, repetă Billy, dar simţea încordarea timpului şi a cerului şi i se părea că ar fi putut să funcţioneze.

Afurisitul de univers era ca plastilina. Vardy luă un cocktail Molotov.

— Ia uită-te, zise Vardy. Magie la sticlă.

Umplută cu phlogistonul pe care Cole fusese silit să-l producă cu ajutorul neexperimentat al fiicei sale, sub ameninţarea că Vardy îi va face rău acesteia. O flacără tahionică combustibilă. Vuia cu un zgomot ca al unei erupţii, luminând chipul lui Vardy.

O apropie şi strălucirea ei se revărsă peste broscuţele conservate dintr-un recipient. Acestea se schimbară. Se micşorară în căldura care băşica timpul însuşi şi membrele li se retraseră în trupuri. Deveniră mai mărunte, nişte mormoloci dizgraţioşi cu cozi lungi şi fără picioare. El ţinu flacăra astfel încât să lingă sticla recipientului ce-i găzduia şi după o secundă, aceasta, încălzită, explodă într-o ploaie de nisip, expediind mormoloci în toate părţile. Mormolocii se întoarseră la origini şi-şi anulară existenţa, micşorându-se în zbor şi nemaifiind, aşa că pe podea nu căzu nimic.

Vardy se răsuci către raftul cu specimenele lui Darwin şi îşi înălţă braţul.

Cu un efort, Billy se ridică în picioare. Nu se putea gândi decât „Nu aşa". Voia să încerce să împrăştie focul. Poate că ar fi inversat astfel ciclul de viaţă al podelei industriale, cauciucurile separându-se, elementele chimice zorindu-se înapoi către formulele lor iniţiale. Dar avea mâinile legate la spate şi se afla prea departe.

— Nu, gâfâi Billy, sângerând.

Umbre aruncate de foc dansau pe etichetele scrise de mâna lui Charles Darwin. Billy căzu grămadă ca un peşte. Cu o exclamaţie de fervoare religioasă, Vardy lansă proiectilul care incendia timpul însuşi.

Proiectilul zbură răsucindu-se prin aer. Braţele lui Billy erau imobilizate. Dar în încăpere se mai găseau şi alte braţe, din belşug chiar.

Specimenul nemort de *Architeuthis* îşi azvârli lungile-i braţe de atac de-a lungul încăperii, de la distanţă. O ultimă vânătoare. Prinse sticla. Îi întrerupse zborul.

Vardy se holbă. Urlă de furie.

Focul temporal atinse pielea *Architeuthisului,* care se aprinse. Îngreunat de formol, cel de-al doilea braţ de atac al calamarului-zombi şfichiui şi se încolăci în jurul taliei lui Vardy cu un zgomot cărnos. Se înfăşură complet în jurul lui. Apropie sticla de gura acestuia. Vardy urlă, în timp ce braţele mai scurte ale creaturii se desfăceau să-l primească.

Vardy ţipă. Focul temporal vuia, întinzându-se. Calamarul se micşora. Braţele şi picioarele lui Vardy se scurtau.

Calamarul se uită la Billy. Niciodată Billy n-avea să poată exprima exact ce era în acea privire, în acei ochi iviţi pe neaşteptate, ce-i

comunicase specimenul aflat în sticlă, dar era un sentiment de camaraderie. Nu de servilitate. Calamarul nu se supunea. Dar făcuse deliberat ceea ce făcuse, oferise ce avusese de oferit şi-l privise în semn de rămas-bun.

Focul temporal îl micşoră şi mai mult, îi curăţă pielea de moarte, îi dădu luciu. Un egoism altruist. Fără evoluţie, ce ar mai fi fost el şi fraţii săi? Zeii din adâncuri nu erau fraţii acestui lucru: se lăsase cuprins de foc nu de dragul krakenului, ci al exemplarelor, al tuturor specimenelor de toate formele ce-i înconjurau, aceşti zei ai ştiinţei în sticlele lor.

Acvariul fusese cuprins de flăcări. Carnea ardea, întinerind. Urmă o ultimă acutizare a luptei. Billy văzu evidenţiat pe fundalul flăcărilor un bebeluş urlând cu o furie de adult la micul calamar nu mai mare de o lungime de braţ ce-l înfăşură cu tentaculele. Amândoi ardeau. Apoi amândoi, încă luptând, deveniră embrioni fierbinţi care se contopiră, apoi încremeniră, o masă grotescă de protoplasmă, şi dispărură arzând.

Laturile acvariului făcură implozie, descompunându-se în cristale de minereu şi chimicale şi apoi în atomi înainte să apuce să se spargă.

81.

Ultimele flăcări se stinseră. Lumina focului dispăru. Nu mai rămase decât strălucirea becurilor de neon.

Ceva uşor mototolit
se pârli şi se topi
şi

Se simţi elanul unei noi creşteri. O vindecare imperfectă, dar o vindecare. O sigilare epocală, imensă. Londra într-o nouă piele. Focul arzând şi apoi stins.

Şi Billy, în această nouă piele, ajuns acolo la timp. Exista un Billy. Billy expirând în urma a ceva şi trăgând din nou aer în piept, tremurând de uşurare. Se afla într-o cameră.

Specimenele lui Darwin erau în siguranţă. Billy le atinse, unul câte unul, întinzându-şi braţele legate la spate. Îşi plimbă degetele peste suprafaţa de oţel pe care niciun *Architeuthis* nu se aflase vreodată. Micuţul mnemofilax îl supraveghea de sub clopotul lui de sticlă. Căpşorul său osos îi urmărea fiecare mişcare.

Nimic nu dispăruse. Billy gândi exact în aceşti termeni.

Billy ştia, cu o precizie stranie, că pe parcursul aventurilor sale recente, ale căror detalii erau cam vagi, niciun animal uriaş, criptid{156}, nu se aflase vreodată în acea încăpere. Îngerul memoriei se rostogoli

pe baza lui micuţă, scuturându-şi căpşorul-craniu. Billy râse, fără să ştie exact de ce. Exista un piromant care trăia şi îşi aştepta fiica, pentru că nu era şi nu fusese niciodată nimeni care să-l fi şantajat cu viaţa ei. Timpul părea o carne vie. Ameninţarea pe care Billy o înfrânsese în această cameră, şi fusese una malefică, ori nu implicase pe nimeni, ori nici nu existase. Râse.

Cerul era diferit. Billy îl simţea chiar şi prin acoperiş. Era diferit faţă de felul în care nu fusese mai înainte. Încordarea dispăruse. Sfârşitul lumii, adevăratul final, era numai o posibilitate extrem de îndepărtată printre multe altele.

Unele amănunte lipseau. Billy era destul de şiret, după toate câte se întâmplaseră, ca să ştie ce însemna asta. Istoria purta cicatricea unei arsuri. Persista un miros de ars. Billy se trăgea în mod clar din maimuţe şi, înaintea lor, din peşti marini.

Se privi cu mnemofilaxul aflat de cealaltă parte a încăperii, orbite goale în ochi. Deşi acesta nu avea o faţă care să îşi schimbe expresia, ai fi zis că îi zâmbea la rândul lui. Se foi şi scrise cu degetele lui mici pe peretele interior al sticlei – n-ar fi putut spune exact ce. Îşi deschise şi-şi închise gura. Era o amintire. Îşi scutură capul. Îşi duse un deget osos, subţire ca firul de păr la buzele lui inexistente. Oasele micuţe se prăbuşiră, craniul căzu şi în urmă rămaseră doar o eprubetă şi câteva rămăşiţe de specimene.

Billy se aşeză pe masa de oţel unde nu se aflase niciodată o moluscă gigantică. Stătea acolo de parcă era el însuşi un specimen. Se întrebă ce pârjolire nu fusese evitată. Aşteptă orice urma să se petreacă, pe oricine l-ar fi găsit.

Baron şi Collingswood fură cei care, în cele din urmă, îşi făcură apariţia în încăpere. Nu le lipsea niciun coleg, îşi spuse Billy grijuliu. Nu existase niciodată un al treilea membru al echipei lor, deşi aveau tendinţa să stea cam prea apropiaţi unul de altul, prea aproape de perete, ca şi cum ar fi fost însoţiţi de o altă prezenţă. Îşi aminteau suficient şi ştiau că se petrecuse ceva şi că se încheiase.

Billy se ridică şi-şi flutură braţele încătuşate. Poliţiştii examinară rămăşiţele de sticlă spartă, lichid de conservare vărsat şi resturi de specimene pe care nimeni nu le împrăştiase.

— Billy, zise Baron.

— Totul e în regulă acum, cred, spuse Billy.

Se priviră un timp unii pe alţii.

— Unde-i Simon?

— S-a dus, zise Collingswood.

Baron şi Collingswood şuşotiră ceva.

— Dă-o-n mă-sa, zise Collingswood şi-i desfăcu cătuşele lui Billy.

— Care-i infracţiunea? îi zise Baron lui Billy. Era cât pe ce să lucrezi cu mine. Ce animal? N-a fost niciunul aici, îi spuse el arătând cu degetul mare către uşă. Şterge-o, adăugă, dovedind oarecare prietenie.

Billy zâmbi frumos:

— N-ar fi fost… dădu el să spună.

Collingswood îl întrerupse:

— Te rog. Fii drăguţ şi ia-ţi tălpăşiţa. Ţi s-a oferit un post acum ceva vreme şi-ai refuzat.

— Indiferent de motive, zise Baron.

— Poate suntem noi cu un om mai puţin, spuse Collingswood, dar totdeauna am fost cu un om mai puţin.

Adulmecă. Îl privi îngândurată.

— Arsurile nu se vindecă prea frumos, zise ea. Rămâne întotdeauna o cicatrice cu un aspect topit, aşa. Nu poţi să te frământi din cauza rahaturilor ăstora, Billy.

Billy întinse mâna. Baron ridică din sprâncene şi i-o strânse. Billy se răsuci şi se uită la Collingswood, care şedea într-un colţ al camerei. Ea îi făcu cu mâna.

— O, Billy, Billy, Billy, zise ea, apoi îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul. Tu şi cu mine, ai? Ce n-am făcut împreună?

Îi trimise un sărut.

— La revedere, zise. Până la următoarea apocalipsă, nu? Ştiu eu soiu' tău de bărbaţi, Billy. Pa.

Îi făcu un semn de rămas-bun. El nu se împotrivi.

*

Billy străbătu coridoarele pe rute pe care le ştia pe de rost şi pe care nu le mai parcursese de săptămâni. Se fofilă. Părăsi Centrul Darwin şi reveni într-o noapte cuprinsă încă de frenezia încăierărilor, furturilor şi profeţiilor eretice, dar din ce în ce mai sfioasă, nesigură pe propriile sale anxietăţi, neînţelegând de ce avea senzaţia că e o noapte de pe urmă, când în mod clar nu era aşa ceva şi nici nu fusese vreodată.

În camera acvariului, Baron mâzgălea în carneţelul său.

— Bun, zise el. Să-mi sară ochii dacă am vreo idee cum o să redactăm raportul ăsta. Mergem, Collingswood?

Vorbea pe un ton energic, evitându-i privirea.

Ea tăcu un timp înainte să-i răspundă.

— O să cer un transfer, spuse ea, înfruntându-i privirea şocată. E timpul să existe încă o celulă USIIFS, şefu'. „Şef", repetă ea făcând semnul ghilimelelor în aer. O să cer o promovare. Collingswood zâmbi.

Partea a şaptea
Erou = Sticlă

82.

Într-un loc liniştit de lângă calea ferată, într-o tăietură în oraş, statui aruncate mărgineau stâlpii. Într-un acces de sentimentalism urban pe termen lung, acestea constituiau un refugiu pentru mementourile care nu mai erau respectate sau dorite. Acolo dormea Wati. Numai prietenii lui ştiau despre locul acesta.

Se târâse acolo părăsind crucifixul lui Marge după sfârşitul incertei catastrofe care nu se produsese. Dormea somnul celor învinşi. Londra fusese salvată inclusiv cu ajutorul lui de acel pericol, oricare va fi fost el, dacă măcar o fi existat, dar sindicatul pierduse lupta şi condiţiile noilor contracte erau represive, feudale. Billy era mulţumit că Wati dormise pe parcursul acestei etape, deşi când avea să se trezească avea să se autoflageleze şi să se înhame la sarcina de a reconstrui mişcarea.

— Eşti trist? îl întrebă Saira.

Stăteau faţă în faţă în apartamentul lui. După noaptea aceea, după tot ce se petrecuse, Billy o căutase. Simţise nevoia să fie cu cineva care să fi văzut orice văzuse el.

Mai întâi o sunase pe Collingswood.

— Valea, Harrow, spusese ea, pe un ton destul de prietenos.

Auzise un guiţat de electricitate statică aducând cu glasul entuziast al unui purcel, apoi ea închisese telefonul. Când încercase s-o sune din nou, mobilul i se prăjise.

— Bine, bine, zisese el.

Cumpărase un alt telefon şi nu o mai sunase tot pe ea, dând în schimb de urma Sairei. Nu fusese greu. Îşi păstrase cunoştinţele dobândite, dar nu mai era londomantă. Îşi întrebuinţa harul rezidual mai ales pentru a rula între degete fragmente de Londra până când se transformau în ţigări pe care le fuma.

Niciunul dintre ei nu era prea sigur cu privire la detalii. Văzuseră asaltul asupra oceanului, deşi nu-şi puteau aminti care fusese scopul său.

— Tu eşti? zise ea.

Îi vorbea lui Billy cu o uşoară ezitare. Subiectul o intimida, în ciuda timpului îndelungat pe care-l petrecuseră împreună de curând.

— Nu tocmai, zise el. Nu l-am cunoscut niciodată.

„El” era omul care murise: Billy cel dinainte, cel dintâi Billy, acel Billy Harrow care se teleportase din casa oceanului, unde se aflaseră cu toţii din motive pe care şi le aminteau deşi nu erau perfect impregnate în mintea lor. Acel Billy fusese descompus în fragmente mai mici decât atomii.

— A avut curaj, spuse Billy. A făcut ce trebuia să facă.

Saira îl aprobă. Nu simţea că se laudă pe sine, deşi ştia că el, acest Billy, era probabil curajos exact în aceeaşi măsură ca predecesorul său.

— De ce-ai… adică el… de ce-a făcut-o? întrebă ea.

Billy ridică din umeri.

— Nu ştiu. Trebuia s-o facă. Aşa cum zicea Dane – îţi aduci aminte de Dane? (Dane murise. De asta era sigur.) Înainte să… înainte să-i facă felul Grisamentum.

Grisamentum dispăruse şi el.

— Mulţi oameni n-au nicio problemă cu felul ăsta de a călători. E o problemă numai dacă ştii.

Totul depindea de felul în care priveai lucrurile, dacă te tulbura sau nu faptul că întotdeauna călătoria era fatală.

— Tot încerc să mă prind asupra faptului. Tot încerc, pe neaşteptate, să văd dacă îmi amintesc lucruri pe care şi le-ar fi putut reaminti doar el. Cel dintâi. Secrete, râse el. Întotdeauna îmi amintesc.

Billy nu se simţea proprietarul acestor amintiri, moştenite când se născuse din molecule de aer, în sala acvariului, cu câteva zile mai înainte, la capătul muribund al unei catastrofe.

„Mi-e dor de Dane”, se gândi. Nu avea nicio certitudine în privinţa lui Dane, nici măcar că-i era dor de el, de fapt; dar de câte ori se gândea la el, Billy se simţea întristat că lui Dane i se întâmplase ce i se întâmplase. Ar fi meritat mai mult de-atât.

Când Marge şi Paul îi sunară la uşă, Billy îi pofti înăuntru, dar ei preferară să-l aştepte jos. Coborî. Era un rămas-bun organizat în avans. Pe moment, toţi păşeau cu prudenţă unii în jurul altora.

Paul purta geaca lui veche. Fusese spălată şi peticită. N-avea cum să mai pară nouă, dar arăta bine. Zgârieturile de pe faţă i se vindecau. Marge arăta la fel ca-ntotdeauna. Se întâmpinară cu îmbrăţişări sincere şi stângace.

— Unde vă duceţi? întrebă Billy.

— Nu ştiu încă, zise Paul. Poate la ţară. Poate în alt oraş.

— Pe bune? zise Billy. Pe bune?

Paul ridică din umeri. Marge zâmbi. În toate discuţiile pe care le purtase Billy cu ea, din momentul acela în care salvase istoria de orice-o fi ameninţat-o, ea fusese din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce descoperea tot mai multe despre oraşul în care trăia.

— Astea-s vrăjeli, zise Paul. Ce, crezi că ăsta e singurul oraş în care trăiesc zei? zâmbi el. N-ai unde să fugi de asta acum. Oriunde te-ai duce, o să dai peste un loc în care trăieşte un zeu.

Odată, Billy şi Marge se întâlniseră şi, pe parcursul câtorva ore încărcate de emoţie, el îi povestise ce i se întâmplase lui Leon – moartea acestuia în mâinile lui Goss şi Subby, ca parte a unui plan mai amplu, ale cărui detalii erau încă destul de lacunare. Aspectele greşite şi contururile şterse ale detaliilor îi făceau pe amândoi să se simtă frustraţi.

— Ai putea să-i ceri spinării lui Paul să-ţi spună ce s-a întâmplat exact, zise Billy. A fost planul ticălosului ăstuia. Cred.

— Cum să facem asta? zise ea. Şi chiar dacă am face-o, crezi că el ar mai şti?

În aripa heresiopolită a Londrei mai existau încă persoane care i se supuneau lui Paul de parcă ar fi fost Tatuajul, dar nu multe. Cei mai mulţi nu cunoşteau amănuntele, însă simţeau că el nu mai era ce fusese. Acum Paul era un operator independent, închisoarea ambulantă a unui lider detronat. Trupele Tatuajului fuseseră puse pe fugă şi împrăştiate după recenta şi năucitor de vaga cvasi-apocalipsă.

— Cum să facem asta? repetă Marge.

Nu erau urmăriţi, pe străzi nu se afla nimeni care să-i bage în seamă. Paul îşi scoase cămaşa din pantaloni şi se întoarse, arătându-i lui Billy pielea de pe spate.

Ochii Tatuajului se măriră şi se îngustară agitaţi în timp ce încerca să vorbească. De parcă Billy i-ar fi putut acorda respect sau atenţie. De-a latul părţii inferioare a spatelui lui Paul fusese adăugat un nou tatuaj. Bărbatul pusese să i se deseneze cusături de cerneală, închizându-i gura fostului lord al crimei. Billy auzi un *mmm mmm mmm.*

— N-a fost uşor, zise Paul. A trebuit să găsim un artist care să se priceapă. Şi el tot încerca să se mişte, să-şi strângă buzele şi alte şmecherii d-astea. A durat ceva.

— Nu te-ai simţit ispitit să-l ştergi? întrebă Billy.

Paul îşi aranjă din nou cămaşa. El şi Marge zâmbiră. Ea ridică din sprâncene.

— Dacă mă calcă prea tare pe nervi aş putea să-l orbesc, zise Paul.

Sadism? Oare? Billy ar fi spus că nu. Justiţie? Putere mai degrabă.

— N-o să ne spui niciodată ce s-a întâmplat, nu-i aşa? întrebă

deodată Marge.

— Chiar nu ştiu, zise Billy. Goss l-a omorât pe Leon. Aşa a început tot. Fără absolut niciun motiv.

Niciunul nu contrazise afirmaţia.

— Dar pe urmă Paul l-a omorât pe Goss. Ai fost şi tu de faţă.

— Aşa a fost, zise Paul.

— Am fost de faţă, spuse Marge. Bine.

Reuşi chiar să zâmbească.

— Bine. Şi altceva? Ce s-a mai întâmplat?

— Am salvat totul, spuse Billy. Şi tu la fel.

— Au reţinut-o pe Byrne? întrebă Saira.

— Cred c-au agăţat-o pentru chestia cu ambasada oceanului. Trebuie să-i arătăm oceanului că ne pare rău.

— Indiferent dacă a făcut-o ea sau nu?

— Indiferent.

— Am auzit că oceanul a început să umple o nouă ambasadă.

— Şi eu am auzit.

Apartamentul lui Billy îi aparţinea din nou. Nu ştia ce să creadă despre el; adesea rătăcea prin micile lui încăperi uluit. (Fireşte că nu-i aparţinea din nou. Nu fusese al lui niciodată – îl moştenise de la tizul său identic. Şi nu ştia de ce se simţea silit să facă toate testele astea de sondare a memoriei.) Priviră strada. Finalul de an se apropia.

— Ce an a fost? întrebă Saira. Anul cui? Ăsta care tocmai se încheie.

— Nu ştiu, zise Billy.

— Anul sticlei.

— Întotdeauna e anul sticlei.

— Anul sticlei şi al unui animal.

— Şi asta e întotdeauna.

Deci ăsta era universul, nu? Billy se încordă şi poate că nu era nimic, poate că era doar din cauza poziţiei în care stătea –, dar privind prin fereastră i se păru că pe cer o pasăre încremenise, pentru o fracţiune de secundă, în zborul ei. Saira privi şi ea. Ridică dintr-o sprânceană. Oamenii se înrudeau în continuare cu maimuţele. Tot soiul de lucruri se puteau întâmpla în noua şi bătrâna Londră.

Billy privi oraşul care nu era aşa cum fusese ultima dată când îl privise printr-o fereastră. Billy trăia acum în Ereziopolis şi urma să ştie când avea să vină şi să eşueze următorul Armaghedon. Acum bea în alte baruri şi afla alte lucruri.

Îşi sorbi vinul şi mai turnă, şi pentru el, şi pentru Saira. Era anul sticlei, anul timpului conservat, îşi zise Billy, încordându-se şi simţind

cum ceasul şovăie ca şi cum l-a fi strâns de gât. Era din nou anul sticlei.

Ciocni cu Saira. Nu mai era şi anul altcuiva. Aşa deci.

Se apropia din nou sfârşitul lumii, fireşte – întotdeauna se apropia. Dar poate nu cu atâta nerăbdare ca înainte. Nu cu atâtea agonii. Billy nu era îngerul memoriei – era prea uman pentru rolul ăsta –, dar din punctul unde se afla putea întrezări angelismul memoriei. Să punem problema aşa. Avea o istorie de apărat? I se păru că străzile nu mai erau flămânde.

De afară, cerul privea înăuntru, spre ei. Billy se afla sub sticlă.

MULŢUMIRI

Pentru ajutorul acordat în scrierea acestei cărţi le sunt extrem de recunoscător lui Mark Bould, Mic Cheetham, Julie Crisp, Melisande Echanique, Simon Kavanagh, Penelope Haynes, Chloe Healy, Kaitlin Heller, Deanna Hoak, Peter Lavery, Jemima Mieville, David Moensch, Sandy Rankin, Max Shaefer, Jesse Soodalter şi editorilor mei, Chris Schluep şi Jeremy Trevathan. Mulţumirile mele sincere celor de la Del Rey şi Macmillan.

Muzeul de Istorie Naturală şi Centrul Darwin sunt, evident, locuri reale – cel din urmă conţinând şi un *Architeuthis* real –, dar aspectele îndoielnice descrise aici sunt în întregime responsabilitatea mea. Pentru extraordinara lor ospitalitate şi pentru accesul oferit în spatele uşilor închise le sunt extrem de recunoscător tuturor celor care lucrează în instituţiile reale, în special lui Patrick Campbell, Oliver Crimmen, Mandy Holloway, Karen James şi John Lambshead.

Poemul din capitolul 19, *Krakenul se trezeşte,* îi aparţine lui Hugh Cook şi sunt foarte recunoscător familiei sale pentru permisiunea de a-l reproduce aici. Printre nenumăraţii scriitori, muzicieni, artişti şi cercetători cărora le sunt îndatorat se numără Hugh Cook, Burial, Hugh Harman şi Rudy Ising, Willian Hope Hodgson, Pop Will Eat Itself, Tsnemi Kubodera şi Kyoichi Mori, Jules Verne, H. G. Wells şi Japetus Steenstrup.

{1} Specie de gândac care se hrăneşte de obicei cu resturile animalelor moarte (n. red.).

{2} Formă de clasificare a organismelor vii elaborată de savantul Carl von Linné (n. red.).

{3} Damien Hirst (n. 1965) – artist, antreprenor şi colecţionar de artă britanic. E autorul unei serii de lucrări de artă care cuprinde animale moarte conservate în formol. Cea la care se face referire, *The Physical Impossibility of Death in the Mind of Someone Living,* expune un rechin-tigru de patru metri scufundat în lichid de conservare.

{4} Referire la basmul „Cutia cu iască" de Hans Christian Andersen.

{5} Denumire ştiinţifică a calamarului uriaş. (n. red.)

{6} Cinteze de Galapagos, un grup de cincisprezece specii de păsări care se găsesc numai în Insulele Galapagos. Charles Darwin le-a colectat în timpul celei de-a doua călătorii cu vasul *Beagle,* elaborând, după studierea lor, teoria selecţiei naturale şi a adaptării la diferite nişe ecologice.

{7} Termen în fizică şi astronomie. Reprezintă capacitatea masei de a curba spaţiul şi timpul.

{8} Bentonic, adj., specific fundului mării.

{9} Denumire folosită pentru a-i desemna pe neo-zeelandezi.

{10} *Just William,* primul volum de povestiri scris de autoarea britanică Richmal Crompton (1890-1969), având-l ca erou principal pe William Brown, un puşti pus pe şotii.

{11} Edward Lear (1812-1888), artist, ilustrator, autor şi poet, cunoscut pentru *limerick*-urile sale.

{12} Eseu de Virginia Woolf, înfăţişând opiniile autoarei despre război şi condiţia femeii.

{13} *The London Evening Standard* (*The Evening Standard* până în 2009) – tabloid londonez.

{14} Zona oceanică dintre 80 şi 200 de metri adâncime, luminată de soare, dar nu suficient pentru a avea loc procesul de fotosinteză.

{15} Calamarul colosal (Mesonychoteuthis hamiltoni) este presupus a fi cel mai mare calamar din punct de vedere al masei corporale.

{16} Cal năzdrăvan din povestirea *Păzitoarea de gâşte* de Fraţii Grimm, al cărui cap, după moarte, este atârnat deasupra unei uşi, de unde deplânge soarta stăpânei sale.

{17} Serial britanic al cărui personaj principal este psiholog criminalist (n. red.).

{18} „Obey Giant", campanie de artă stradală bazată pe portretul luptătorului de wrestling Andre „The Giant" Roussimoff (1946 -1993).

{19} Johannes Japetus Smith Steenstrup (1813-1897), om de ştiinţă danez cunoscut pentru cercetările sale asupra cefalopodelor.

{20} Referire la atentatele sinucigaşe din Londra din 7 iulie 2005.

{21} Cult japonez fondat de Shoko Asahara în 1984 şi devenit celebru după atacurile cu gaz sarin de la metroul din Tokio în 1995.

{22} Specie extraterestră din universul *Star Trek,* la care se face referire în prima serie (1966-1969).

{23} Personaj din romanul *Dracula* de Bram Stoker, aflat sub influenţa vampirului.

{24} Bobo Ashanti, grup ce face parte din mişcarea rastafari.

{25} Joc de cărţi apărut în 1968.

{26} Celebru evanghelist american.

{27} Richard Phillips Feynman (1918-1988), om de ştiinţă american care a activat în domeniul fizicii teoretice.

{28} În original „bells and smells", termen peiorativ menit să desemneze ceremoniile religioase bazate foarte mult pe ritual, în care accentul cade pe vestimentaţie, clopote şi folosirea tămâii.

{29} Conciliul ecumenic al Bisericii Romano-Catolice, ţinut între 1545 şi 1563, provocat de apariţia mişcării protestante.

{30} Problemă, anecdotă sau ghicitoare. Întâlnită în buddismul zen ca ajutor în practicarea meditaţiei şi a trezirii spirituale (n. red.).

{31} Genius loci (lat.), spiritul protector al unui loc.

{32} Cunoscut avocat din Marea Britanie, soţia fostului prim-ministru Tony Blair (n. red.).

{33} Dansul Fantomelor (The Ghost Dance) – mişcare religioasă apărută la sfârşitul secolului al XIX-lea, încorporată în sistemul de credinţe al amerindienilor. Este un dans ritualic în cerc, a cărui practicare ar urma să-i reunească pe cei vii cu spiritele celor decedaţi.

{34} Kali Yurga – „epoca demonului Kali", ultimul dintre cele trei stagii prin care trebuie să treacă lumea conform scrierilor sanscrite, o epocă a discordiei şi viciului.

{35} Qiyamah (Yawm al-Qiyămah) – Ziua Judecăţii la musulmani.

{36} Gary Glitter (n. 1944) compozitorul şi interpretul piesei *I'm the Leader of the Gang* („Sunt leaderul găştii") (n. red.).

{37} Zeu tentacular din universul creat de H. P. Lovecraft.

{38} James Warren Jones (1931-1978), fondatorul şi liderul sectei religioase Templul Popoarelor, care şi-a îndemnat comunitatea, situată în Jonestown (SUA), la o sinucidere colectivă în noiembrie 1978.

{39} Sayyid Qutb (1906-966), lider al Frăţiei Musulmane din Egipt, condamnat şi executat pentru că plănuise asasinarea preşedintelui egiptean Gamal Abdel Nasser.

{40} Asediul de la Waco (28 februarie-19 aprilie 1993) – asedierea fermei sectei davidienilor, condusă de David Koresh de către agenţii federali.

{41} *Bottles,* desen animat produs de MGM. Hugh Harman (1903-1982) şi Rudolf Ising (1903-1992), echipă de animatori, fondatori ai studiourilor de animaţie Warner Bros. şi Metro-Goldwyn-Mayer.

{42} „Există mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât visează filosofia ta, Horatio", replică din piesa *Hamlet* de W. Shakespeare.

{43} Din punct de vedere al transportului în comun, Londra este împărţită în şase zone concentrice, numerotate de la centru către periferie.

{44} Identity Codes sunt coduri utilizate de poliţia britanică în comunicaţiile radio pentru a descrie aspectul unui suspect, pe baza etniei, aşa cum este percepută vizual de ofiţerul de poliţie. IC2 desemnează un suspect european cu piele de culoare închisă.

{45} Personaj din *Povestea veveriţei Nutkin,* carte pentru copii scrisă şi ilustrată de scriitoarea Beatrix Potter (1866-1943).

{46} *Vampyroteuthis infernalis,* specie de cefalopod de dimensiuni mici, care trăieşte în ape tropicale adânci.

{47} *Dosidicus gigas,* cunoscut şi ca diavolul roşu sau calamarul zburător, specie de calamar de talie mare, care trăieşte în apele curentului Humboldt din Oceanul Pacific.

{48} *Mastigoteuthidae,* familie de calamari de apă adâncă, de talie mică. Cele două braţe de atac sunt mult mai lungi, conferindu-i un aspect de diapazon.

{49} Maestru de karate din seria de filme *Karate Kid,* interpretat de actorul Pat Morita (1932-2005).

{50} Serie populară de anime-uri cu roboţi.

{51} Pierre Denys de Montfort (1766-1820), naturalist francez convins de existenţa calamarilor uriaşi, deşi nu a reuşit niciodată s-o demonstreze şi şi-a ruinat astfel reputaţia ştiinţifică. Desenul la care se face referire a fost elaborat pe baza relatărilor unor marinari francezi care au pretins că fuseseră atacaţi de o asemenea creatură.

{52} Referire la atacul caracatiţelor gigantice asupra submarinului Nautilus, în romanul *20.000 de leghe sub mări* de Jules Verne, şi la ilustraţiile primei ediţii a cărţii.

{53} Exact ca un copil care îşi ia rămas-bun de la prieteni (fr.).

{54} Din latinul *atramentum,* termen care desemnează cerneala sau un lichid foarte închis la culoare.

{55} Tipuri de linii care se găsesc în natură: neregulate, curbate, fluide.

{56} Metodă folosită în anatomie de prezervare a corpului sau a părţilor de corp. A fost dezvoltată de Gunther von Hagens (n. red.).

{57} Oraş scufundat din povestirea lui H. P. Lovecraft „Chemarea lui Cthulhu".

{58} Fraţii Kray, Ronald şi Reginald, gangsteri care au dominat regiunea East End a Londrei în anii '50-'60.

{59} Organizaţie de lobby din Marea Britanie care reprezintă interesele mediului privat de afaceri.

{60} Aleister Crowley (1875-1947), faimos ocultist londonez.

{61} The Great Fire, incendiu izbucnit în Londra în 1666. A durat trei zile (2-5 septembrie) şi a distrus cea mai mare parte din zona cunoscută astăzi drept The City.

{62} Frază din romanul post-apocaliptic *Drumul,* publicat în 2006 de Cormac McCarthy, care a obţinut premiul Pulitzer în 2007.

{63} *The Highest Tide* de Jim Lynch, roman pentru adolescenţi publicat în 2005, despre un băiat care descoperă un calamar gigantic aruncat de valuri pe plaja din apropierea locuinţei sale.

{64} Hugh Cook (1956-2008), autor al seriei fantasy *The Chronicles of an Age of Darkness.*

{65} Alice Chess, variantă de şah alternativ inventată în 1953, jucată cu două table. Numele este inspirat de *Alice în Ţara de oglindă* de Lewis Caroll. A.S.M. Dickins şi George Jeliss sunt autori ai unor lucrări despre această variantă de

şah.

{66} Autostradă care înconjoară aproape toată regiunea administrativă a Londrei.

{67} Carte pentru copii scrisă şi ilustrată de Eric Carie.

{68} Ordinul Asasinilor, fondat în secolul al XI-lea de Hassan-i Sabbah. Legenda spune că membrii ordinului erau dependenţi de haşiş pe care numai Sabbah li-l furniza.

{69} Ospitalierii, cunoscuţi şi drept Cavalerii Ospitalieri sau Cavalerii Sfântului Ioan, unul dintre cele mai renumite ordine militare creştine din timpul Evului Mediu.

{70} Francis X Killy, personaj al unei serii de romane scrise de autorul american Martin Cruz Smith sub pseudonimul Simon Quinn.

{71} Mitul regelui de sub deal/munte implică prezenţa unor eroi legendari sau figuri istorice (de ex. Regele Arthur), adesea însoţiţi de armatele lor, dormind în locuri izolate, în aşteptarea momentului în care prezenţa lor redevine necesară.

{72} În cadrul poliţiei londoneze au existat douăzeci de unităţi specializate în diverse tipuri de intervenţii. În prezent, ca urmare a reformării serviciilor, mai există numai câteva, toate în forma şi cu denumirea originală. Nu a existat niciodată unitatea 21.

{73} Gaumont State Cinema, clădire în stilul Art Deco aflată în districtul Kilburn din Londra.

{74} *Newton, after William Blake,* statuie executată în 1995 de Sir Eduardo Luigi Paolozzi.

{75} Lumea de apoi în mitologia egipteană.

{76} Anubis, zeu egiptean cu cap de şacal.

{77} Ammit Devoratoarea de Suflete, divinitate feminină egipteană cu cap de crocodil, trunchi de leu şi crupă de hipopotam. Şi Ammit, şi Anubis participă la judecata sufletului după moarte, când inima este cântărită, fiind devorată de Ammit dacă sufletul a fost găsit impur.

{78} Aflată pe fundul unui lac, Murimuria reprezintă purgatoriul în cadrul credinţelor religioase din Insulele Fiji. Naraka este locul unde, conform mitologiei sanscrite, sufletele sunt trimise pentru ispăşirea păcatelor. Yomi (Yomi-no-kuni) este tărâmul morţilor în Japonia. Tuoni (Tuonela) este lumea subterană patronată de zeul Tuoni, în mitologia finlandeză.

{79} Creaturi mitologice care însoţesc sufletul în lumea de dincolo (n. red.).

{80} Annwn, lumea cealaltă conform mitologiei galeze, o lume a fericirii şi tinereţii eterne. Porţile de sidef, nume informal acordat porţilor Raiului creştin. Mictlan, lumea de dincolo în mitologia aztecă.

{81} Chartismul a fost o mişcare a clasei muncitoare din Marea Britanie între 1838 şi 1858 (n. red.).

{82} Benjamin Tillett (1860-1943), socialist britanic, lider de sindicat. Tom Mann (1856-1941), sindicalist faimos al epocii. Eleanor Marx Aveling (1855-1898), cea mai mică fiică a lui Karl Marx, născută pe teritoriul britanic, activist socialist.

{83} Greva minerilor britanici (1984-1985), mişcare de proporţii a angajaţilor din minerit.

{84} Cuvânt compus din *entomo* (insectă, gr.), *nomos* (lege, gr.) şi *eikon*

(imagine, gr.). Face trimitere la *Necronomicon,* lucrare inventată de H. P. Lovecraft.

{85} Simbolul cămătarilor constă din trei globuri suspendate de bare metalice.

{86} Aluzie la poemul „Twas the night before Christmas" scris de Clement Clarke Moore (1779-1863). „Twas the night before Christmas, / when all through the house / Not a creature was stirring, / not even a mouse." („Era noaptea de Crăciun şi în toată casă nu mişca nicio făptură, nici măcar un şoricel").

{87} Termen folosit de istoricul Eric Hobsbawm în cartea sa *Primitive Rebels* (1959), un studiu al formelor de rezistenţă populară. Acesta susţine că tâlharii au fost adesea priviţi ca eroi sau simboluri ale rezistenţei populare în perioada în care mişcările sociale organizate nu apăruseră.

{88} Agenţie de detectivi din SUA, implicată în reprimarea mişcărilor greviste de la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX. Angajaţi de patronat, membrii agenţiei acţionau ca apărători ai spărgătorilor de grevă sau chiar ca forţe de represiune.

{89} Linie de păpuşi tip Barbie, lansate în 2001 de MGA Entertainment.

{90} Aluzie la povestirea gotică „Oh, Whistle, and I'll Come to You, My Lad" a scriitorului britanic M. R. James (1862-1936) în care protagonistul este atacat de un cearceaf de hotel posedat de o entitate malefică.

{91} Jack Cade, lider al unei revolte populare pornite, în 1450, împotriva regelui Henric al VI-lea şi a anturajului său corupt.

{92} Gogmagog, uriaş legendar din folclorul britanic. Corineus, luptătorul care l-a înfrânt.

{93} Zeu patron al unei religii a misterelor, adorat de greci şi de romani.

{94} Cameră de condiţionare care permite experimentatorilor să deprindă un animal cu anumite comportamente asociindu-le cu anumiţi stimuli. Numele provine de la B. F. Skinner, psiholog american adept al behaviorismului.

{95} Termen rasist menit să desemneze o persoană originară din Asia de Sud.

{96} Seriale poliţiste britanice din anii '70.

{97} Stephen Lawrence (1974-1993), tânăr britanic de culoare asasinat ca urmare a unei crime rasiste. O investigaţie declanşată în 1997 a arătat că, în efectuarea anchetei, Poliţia Metropolitană a dat dovadă de incompetenţă, dar şi de o atitudine rasistă.

{98} Zgârie-nor cu înălţimea de 235 de metri, din 1990 şi până în 2010 cea mai înaltă clădire din Marea Britanie.

{99} British Telecom Tower, cea mai înaltă clădire din Londra şi din Marea Britanie (191 de metri) până în 1980.

{100} Luscă, caracatiţă gigantică despre care se presupune că ar trăi în largul Caraibelor, a cărei existenţă nu a fost demonstrată ştiinţific.

{101} Fritz Reuter Leiber, Jr. (1910-1992), scriitor american de fantasy, horror şi SF, părinte al genului numit „sword and sorcery".

{102} Spirite sau personificări ale lucrurilor, ale fenomenelor naturii sau ale unor concepte în lumea reală, la indienii Hopi şi Zuni. Păpuşile kachina sunt confecţionate din lemn şi colorate în culori vii, având menirea de a-i familiariza pe copii cu tipurile de spirite existente.

{103} Dans popular englez asemănător căluşarilor, dansat de bărbaţi cu clopoţei la glezne, purtând toiege, spade sau batiste.

{104} Trimitere la expresia „speak to the organ grinder, not the monkey”, indicând dorinţa de a vorbi cu deţinătorul real al puterii, nu cu ajutorul acestuia.

{105} „Împăturirea pământului” (în arabă), metodă de teleportare taumaturgică în tradiţia islamică, prin care pământul este cel care se deplasează sub picioarele călătorului.

{106} Cunoaştere, în Islam. Termenul desemnează, de asemenea, persoanele conectate la lumea supranaturală.

{107} Multiversul, concept la graniţa dintre filosofie şi ştiinţă, desemnând un grup finit sau infinit de universuri paralele, ale căror legi de funcţionare diferă într-un grad mai mare sau mai mic.

{108} *Blake's 7*, serial sf britanic difuzat între 1978 şi 1981. Orac, supercomputer portabil din acest serial, capabil să controleze orice alt computer.

{109} *Space 1999,* serial britanic de televiziune difuzat între 1975 şi 1977. Maya este un personaj din acest serial, un metamorf de pe planeta Psychon.

{110} Serial SF britanic difuzat în 1987.

{111} Coproducţie SF în cheie comică, difuzată între 1977 şi 2000.

{112} Tribble, animal din universul Star Trek, foarte simpatizat de oameni datorită aspectului îmblănit şi al torsului pe care-l emite când este mângâiat.

{113} Instrument folosit în muzica de cult la vechii evrei. Era confecţionat dintr-un corn de berbec scobit pe dinăuntru.

{114} Leonard H. „Bones” McCoy, personaj din prima serie *Star Trek,* medicul echipajului.

{115} Stil sportiv de luptă din Thailanda.

{116} „Kilroy was here” (Kilroy a fost aici), graffiti popular în SUA în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, înfăţişând un omuleţ care trage cu ochiul peste coama unui zid.

{117} *Rumspringa,* termen prin care anumite comunităţi amish din SUA desemnează adolescenţa.

{118} *Telos,* plural *teloi* (gr.), final, scop sau ţel.

{119} Lunetist sau grup de lunetişti care făceau parte din insurgenţa irakiană. Între 2005 şi 2008 au fost date publicităţii patru filmuleţe înfăţişând soldaţi americani împuşcaţi de la distanţă, act revendicat de un presupus lunetist irakian pe nume Juba.

{120} Sistem secret de curierat care apare în romanul *Strigarea lotului 49* de Thomas Pynchon.

{121} Khalkru, divinitate tentaculară din universul lovecraftian. Tlaloc, zeul aztec al ploii. Kanaloa, divinitate polineziană simbolizată printr-un calamar sau printr-o caracatiţă.

{122} „Păzitorii oraşului” (ebr.), grupare religioasă iudaică înfiinţată în 1938, care cere desfiinţarea statului Israel considerând că evreilor li s-a interzis să aibă propria lor ţară până la venirea lui Mesia.

{123} Şcoli de magie. Hogwarts – din seria *Harry Potter* de J. K. Rowling. Cackle's – Academia pentru Vrăjitoare a domnişoarei Cackle, unde se petrece

acţiunea seriei de romane de Jill Murphy. Gont – şcoala de magie din seria *Terramare* de U.K. LeGuin.

{124} Maven – expert de bază într-un domeniu de cunoştinţe, care încearcă să le transmită şi altora aceste cunoştinţe. Cuvântul provine din ebraică şi înseamnă „cel care înţelege".

{125} Karcist – în contextul operei lui Mieville, magician care oficiază ritualuri de invocare a demonilor.

{126} Lumină în întuneric (lat.).

{127} Oraşe mitice scufundate; Kitezh – oraş mitic rusesc de pe malurile lacului Svetloiarsk, care s-ar fi scufundat ca să nu fie invadat de mongoli. Tyno Helig – cetate galeză scufundată ca blestem pentru o crimă comisă la instigarea prinţesei Gwendud de către logodnicul acesteia.

{128} Julius Hermann Kroehl (1820-1867), inventator american de origine germană, care a construit primul submarin capabil să se scufunde şi să iasă la suprafaţă. Nardso Monturiol i Estarriol (1819-1885), inginer spaniol, inventator al primului submarin cu rezervă proprie de aer şi cu combustie internă. Athanasius Kircher (1602-1680), erudit iezuit german, autor al lucrării *Arca Noe.* Ricou Browning (n. 1930), actor şi cascador american, cunoscut pentru rolul creaturii din filmul *Creatura din laguna neagră.* Tatăl muzicianului John Cage, John Milton Cage, a fost inventator şi a încercat fără succes să construiască submarine pentru armata americană.

{129} J. G. Ballard (1930-2009) a fost, în tinereţe, autorul mai multor romane din noul val al sf-ului, inclusiv *The Drowned World (Lumea scufundată).* Garrett Putnam Serviss (1851-1929), astronom american, autor al unora dintre primele romane SF, inclusiv unul intitulat *The second deluge (Cel de-al doilea potop).*

{130} Ramură a nazismului şi neonazismului care militează pentru o acţiune mai radicală şi bazată mai mult pe suportul maselor şi nu pe formarea unei elite naziste care să deţină puterea.

{131} Operaţiune militară şi mai ales publicitară a naziştilor. A pornit în 1944 ca un plan de a crea nişte trupe de profesionişti care să atace în spatele frontului Aliaţilor ce înaintau în Germania.

{132} Noaptea de cristal, pogrom desfăşurat împotriva evreilor din Germania şi Austria în noaptea de 9-10 noiembrie 1938.

{133} În universul autorului fantasy Michael Moorcock (n. 1939), Legea şi Haosul sunt cele două forţe dominante ale universului, luptându-se în permanenţă. Simbolul Haosului constă din opt săgeţi dispuse radial.

{134} Shadchan, peţitor în ebraică. Are şi sensul de intermediar, de persoană care prezintă pe cineva altcuiva.

{135} Colin Wilson (1931-2013), scriitor şi filosof britanic preocupat de ocultism şi de psihologia crimei.

{136} Aluzie la Mary Mallon, poreclită „Mary Tifoida", purtătoare a bacilului tifosului în ciuda faptului că ea însăşi nu s-a îmbolnăvit niciodată. Lucrând ca bucătăreasă, Mallon (1869-1938) a îmbolnăvit mai multe familii din New York de febră tifoidă, făcând, de-a lungul timpului, 50 de victime.

{137} În biologie, motilitatea reprezintă abilitatea de mişcare spontană (n. red.).

{138} Patricia Campbell Hearst (n. 1954), a fost luată ostatică în 1974 de o organizaţie numită Armata Simbioneză de Eliberare. Pe parcursul celor 19 luni

cât a fost reţinută de aceştia, statutul ei a evoluat de la acela de prizonieră la cel de membru al grupului, participând inclusiv la câteva jafuri armate.

{139} Şef al unei filiale regionale a Partidului Nazist.

{140} Talisman voodoo originar din Africa (n. red.).

{141} Inscripţie care se gravează pe fruntea unui golem pentru a-l trezi la viaţă. Înseamnă „adevăr” în ebraică.

{142} „A lick and a prayer”, expresie care se referă la o treabă făcută de mântuială.

{143} Cuvânt compus format din *kata* (îndărăt, gr.), *crono* (de la grecescul *chronos,* care înseamnă timp) şi *phlogiston* (gr.) – conform unei teorii ştiinţifice depăşite, element care se află în toate corpurile combustibile şi este eliberat în timpul arderii.

{144} „Mene, mene, tekel, upharsin” („Măsurat, cântărit şi împărţit”), inscripţie apărută, conform Vechiului Testament, pe zidul palatului regelui Belşazar după ce acesta profanase templul lui Solomon. Are sensul de avertisment privind un dezastru iminent.

{145} Aluzie la *Sredni Vashtar,* povestire scrisă de Saki (Héctor Hugh Munro), în care un băiat orfan de zece ani inventează o nouă religie, idolatrizând un dihor pe care-l botează Sredni Vashtar şi pe care-l ascunde în magazia din grădină.

{146} Kalaripayat (kalaripayattu), stil de luptă originar din Kerala (stat din sud-vestul Indiei), considerat cel mai vechi din lume.

{147} Trimitere la imnul închinat lui Sredny Vashtar, vezi nota anterioară.

{148} SO19 este divizia înarmată a Poliţiei Metropolitane, echivalentul SWAT.

{149} Persoană care controlează o alta prin mijloace oculte şi cu rele intenţii.

{150} Dispozitiv de apărare folosit în perioada medievală împotriva atacului cavaleriei, constând dintr-un cadrul portabil de lemn în care se înfigeau ţepuşe lungi de lemn sau metal.

{151} Termen folosit în Marea Britanie pentru a desemna găştile interlope compuse din persoane de culoare.

{152} *Lukundoo,* povestire de Edward Lucas White (1866-1934) despre un explorator căruia încep să-i crească homunculi din propria piele ca urmare a unui blestem african.

{153} *Byrne* şi *burn* (arsură) se pronunţă aproximativ la fel.

{154} Poliţişti incompetenţi din filmele mute produse de Mack Sennett pentru Keystone Film Company în perioada 1912-1917.

{155} Cnut cel Mare (985-1035), rege al Danemarcei, Angliei, Norvegiei şi al unei părţi din Suedia. Conform legendei, acesta şi-a aşezat tronul pe malul mării şi a poruncit valurilor să nu-l ude. În ciuda linguşelilor curtenilor săi, mareea a continuat să urce, udându-i poalele hainei.

{156} Criptid (din grecescul krypto, care înseamnă „a ascunde”), creatură sau plantă a cărei existenţă a fost dedusă, dar care nu a fost descoperită sau documentată de comunitatea ştiinţifică.